

Theo Dòng Tình Yêu

Contents

Theo Dòng Tình Yêu	2
1. Chương 1: Versace Lp640	3
2. Chương 2: Pub	7
3. Chương 3: Hồ Bơi	10
4. Chương 4: Gặp Mặt - Thất Lạc - Choáng Váng	13
5. Chương 5: Lưu Thệ	25
6. Chương 6: Moses	28
7. Chương 7: I Do	33
8. Chương 8: Thích	37
9. Chương 9: Cần Gì	44
10. Chương 10: Tấn Công Và Phòng Thủ	47
11. Chương 11: Hồn Hợp	49
12. Chương 12: Thật Khéo	53
13. Chương 13: Khoảng Cách	56
14. Chương 14: Coca - Khuynh Thành	59
15. Chương 15: Đêm Hè	64
16. Chương 16: Thuốc	67
17. Chương 17: Ăn Hết	70
18. Chương 18: Làm Nũng	72
19. Chương 19: Truyền Thuyết	74
20. Chương 20: Thiên Hạ Đệ Nhất “thụ”	77
21. Chương 21: Lý Luận	79
22. Chương 22: Chưa Bao Giờ	81
23. Chương 23: Ánh Trăng Sáng	85
24. Chương 24: Phiên Ngoại Chu Yên Hồi (một)	88
25. Chương 25: Ném Thử	89
26. Chương 26: Hoàng Tử	92
27. Chương 27: Công Chúa	96
28. Chương 28: Phu Quân	99
29. Chương 29: Lật Đổ	101
30. Chương 30: Ghen Ty	106
31. Chương 31: Tiểu Hồ Ly - Thất Bại	109
32. Chương 32: Đối Thoại	115
33. Chương 33: Tai Họa Do Trời	118
34. Chương 34: Ăn No	121
35. Chương 35: Thế Nào	124
36. Chương 36: Bánh Bao	127
37. Chương 37: Phu Nhân	130
38. Chương 38: Cái Giếng	134
39. Chương 39: Cầu Huyết - Cầm Thú Trở Về	137
40. Chương 40: Cãi Nhau - Tiệc Nổi	145
41. Chương 41: Giấu	151

42. Chương 42: Không Có Lần Sau	155
43. Chương 43: Buồn Rầu - Hai Hồ	158
44. Chương 44: Nhớ Em	166
45. Chương 45: Tùy Phong	170
46. Chương 46: Công Phu	174
47. Chương 47: Ngoan	177
48. Chương 48: Dũng Cảm	179
49. Chương 49: Hoa Bạch Yến	183
50. Chương 50: Đồ Cẩu Bần	188
51. Chương 51: Giả Ngu	191
52. Chương 52: Vật Hạp Theo Loài	196
53. Chương 53: Kết Hôn	200
54. Chương 54: Tuyết - Cưới Vợ	204
55. Chương 55: Thì Ra	211
56. Chương 56: Thiên Sứ	215
57. Chương 57: Sợ Hãi	220
58. Chương 58: Rời Đi	223
59. Chương 59: Uống Rượu Mừng	228
60. Chương 60: Dạ Tiệc	233
61. Chương 61: Ngủ Không	236
62. Chương 62: Chim Di Trú	246
63. Chương 63: Đùa Giỡn	250
64. Chương 64: Tính Toán	255
65. Chương 65: Khai Chiến	259
66. Chương 66: Ý Trời	262
67. Chương 67: Làm Lành	265
68. Chương 68: Vương Mắc Cửa Bảo Bối	268
69. Chương 69: Chua Ngọt	271
70. Chương 70: Ngoan Ngoãn	275
71. Chương 71: Cách Sơn Đả Ngưu	279
72. Chương 72: Trở Lại	283
73. Chương 73: Cùng Cố Gắng	296
74. Chương 74: Thu Dọn	298
75. Chương 75: Ngày Hôm Nay	300
76. Chương 76: Cầm Tay	303
77. Chương 77: Vòng Quanh	307
78. Chương 78: Ngoại Truyện Về Chu Yến Hồi	310

Theo Dòng Tình Yêu

Giới thiệu

Truyện Theo Dòng Tình Yêu của tác giả Sói Xám Mọc Cánh rất hay và ý nghĩa. Mang đến cho người

1. Chương 1: Versace Lp640

“Xuất hành bất lợi” – Lúc An Tiểu Ly đạp thắng xe dừng lại thì mấy chữ này chạy qua đầu mình.

Cô xuống xe hít một hơi thật sâu, chiếc xe bánh bao kia đã bị hỏng, khi cô lái chiếc QQ, kiếng chiếu hậu đã quẹt trúng chiếc xe đó để lại một vết xước dài.

Lần này phải trả nợ rồi. An Tiểu Ly nghĩ mà đau lòng.

Một chàng trai bước ra từ ghế lái của xe thể thao, mặc áo sơ mi màu xám bạc, đôi mắt đào hoa hơi xéch lên tóc mai, đôi môi mỏng đầy hấp dẫn, tỷ lệ khuôn mặt hoàn mỹ, vô cùng đẹp trai.

Ồi. Cô nguyện lấy thân gán nợ!

“Tôi lái đúng phần đường thẳng mà? Cô à, vậy mà cô cũng có thể đụng vào?” Giọng nói của trai đẹp cũng thật dễ nghe.

“Này? Này?” Lý Vi Nhiên quơ quơ tay trước mặt cô gái đã lâm vào tình trạng mê mẩn, mắt đối phương đang mơ màng không có phản ứng, anh quay người lại kêu lên: “Anh ba, gặp phải cô ngốc rồi.”

Tiểu Ly lập tức tỉnh lại, tức giận gơ tay kháng nghị, “Nói ai chứ?” Bộ đẹp trai thì giỏi lắm à!

Bên này đang giằng co chưa xong, ghế lái phụ lại có một người bước xuống.

Sắc trời bỗng chốc âm u, nhiệt độ lập tức giảm xuống. Tiểu Ly chịu đựng giá lạnh ngược mắt nhìn qua, hít sâu vào, hôm nay là ngày tốt gì đây, đi đâu cũng gặp trai đẹp, mà anh này lại có khí chất lạnh lùng vô cùng, dưới cặp mắt kính không gọng lịch sự là đôi mắt đào hoa sâu như nước.

Không dễ chọc rồi, rút lui nhanh thôi.

Tiểu Ly thăm nắm chặt tay, chạy nhanh như chớp về xe mình, quay xe, chỉnh tốc độ, lúc đi qua chiếc xe Versace LP640 kia thì thắng gấp, “13XXXXXXXXXX, sửa xe xong thì gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ đền tiền cho anh, tôi có việc gấp tôi đi trước.”

Cô là đứa bé ngoan. Ừ, bề ngoài cô là vậy..., cô sẽ đền nếu như vừa rồi bọn họ nghe rõ và nhớ được dãy số cô nói liền thoắt đó.

.

Lý Vi Nhiên liếc trộm anh chàng vừa mới bước xuống tới lần thứ 12, cuối cùng Trần Ngộ Bạch cũng thưởng cho anh ta một chữ: “Nói.”

“Xe này là chiếc Versace LP640 anh đặt nửa năm và ngày hôm qua mới vừa chuyên chở bằng máy bay tới đúng không?”

“Phải”

“Mẹ nó! Anh ba, không phải là anh chuẩn bị bảo em đền anh một chiếc chứ?”

“Không cần.”

“Hết hồn —— vậy tại sao lại để cho cô ta đi như vậy?”

“Nếu không thì sao?”

“Nếu không —— không cần cô ta đền cũng phải dọa cô ta một chút, anh xem, cô ta là một con nhóc mà!”

“Có triển vọng.” Trần Ngộ Bạch bình tĩnh đóng văn kiện lại, xoay xoay cái cổ đau nhức, nhìn về phía ngoài cửa sổ, “Cô ta thực tập ở ‘Trí Viễn’, hôm nay là ngày đầu tiên.”

Lý Vi Nhiên nhíu mày, không lên tiếng, vẻ mặt của anh ba, có phần giống thợ săn nhìn con mồi đang phí công giũa giũa trong bẫy.

Trần Ngô Bạch nhìn ra ngoài cửa sổ, đang vào tiết đầu mùa xuân, cuộc sống mọi vật đều sẵn sàng, khoe miệng lạnh lùng của anh nở một nụ cười hiếm có.

An Tiểu Ly, chúng ta còn nhiều thời gian.

An Tiểu Ly mặc một bộ đồ công sở phù hợp, mái tóc mềm mại được cột thành đuôi ngựa thoải mái, y hệt một OL* thông minh tài giỏi.

[*OL: office lady, nữ nhân viên văn phòng]

Người đàn ông trước mặt dù cho đang dùng tư thế đứng thẳng không thấy mũi chân của mình thì vẫn thấp hơn cô nửa cái đầu.

“Tiểu An à, ” Ông ta cười hì hì gọi tên Tiểu Ly khiến cho khoe miệng cô co giật, “Trước tiên cô tìm hiểu công việc ở chỗ Trương Linh đã, chờ đến lúc qua thời gian thử việc, tôi sẽ sắp xếp công việc cho cô.”

Trương Linh mỉm cười quyến rũ với Tiểu Ly.

Tiểu Ly làm ra vẻ ngoan ngoãn gật đầu, trong lòng đã sớm nói thầm, tôi xinh đẹp như hoa như ngọc như vậy, lại đi theo một thực nữ chỉ tạm được coi là như hoa như ngọc, không phải là muốn tôi bị cô ta hành hạ đến chết chỉ vì ghen tỵ sao

Ngược lại, thực nữ Trương Linh dùng vẻ mặt ôn hoà đối với cô, sắp xếp công việc cũng không nhiều, đánh một vài chữ, photocopy văn kiện, bưng trà dâng nước, quét dọn, lau cửa sổ.

Một ngày nhẹ nhõm vui vẻ trôi qua, cô ở đây chỉ làm những chuyện vặt vãnh.

Mặt của Trương Linh càng ôn hoà hơn, “Tiểu Ly, siêng thật nhỉ!”

.

Ngày nhàn nhã thoáng cái đã được năm ngày, chủ nhật, Tiểu ly vui trên ghế salon lớn thoải mái của nhà Tần Tang gặm khoai tây chiên, vừa rắc rắc rắc rắc vừa nói cho Tần Tang biết công việc thoải mái như tắm gió xuân của cô.

“Đầu cậu lại bị cửa kẹp à, ” Ngón tay của Tần Tang chuyển động đánh chữ như gió, khoe mắt liếc về phía cô, lạnh lùng nói, “Cả ngày cô ta cho cậu làm những việc vặt vãnh này, kết thúc thời gian thử việc thì cậu phải đến bộ phận vệ sinh báo cáo sao?”

Khoai tây chiên kêu rắc rắc thê thảm, tiếp đó tần số rắc rắc rắc rắc nhanh gấp ba lần, “A. sao mình không nghĩ tới, thực nữ già đó chơi mình!”

An Tiểu Ly kích động nên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, quả nhiên là gừng càng già càng cay.

“Tang Tang, vậy mình nên làm gì đây?”

“Hừ.” Tần Tang hừ lạnh một tiếng, An Tiểu Ly dựa vào kinh nghiệm nhiều năm của mình nên hiểu được đây là ý “Cô ta bắt nạt mình bắt nĩa”.

“Nhưng mà, nhưng mà cô ta là sếp của mình đó, mình không chống lại được rồi.”

“Hừ.” Đây là ý “Ăn thua gì đến mình”.

An Tiểu Ly uất ức nhìn Tần Tang từ đầu đến cuối không hề có chút hành động nào, “Tang Tang ——”

Tần Tang cuối cùng cũng nhịn không được, “Ai đưa cậu đến nơi đó thì người đó có thể cứu cậu ra khỏi bể khổ, đã hiểu chưa?”

An Tiểu Ly gật đầu như bầm tỏi, nhà văn đúng là nhà văn, Tần Tang tích chữ như vàng, nhưng cũng chính xác là một chữ ngàn vàng nói trúng tim đen.

.

Thứ hai vừa đi làm thì đi tìm chủ nhiệm Nghiêm.

Chủ nhiệm Nghiêm bụng phê ngồi trên ghế, nghe yêu cầu của Tiểu Ly thì dáng vẻ rất kinh ngạc, “Chỗ Trương Linh không thích ứng được sao?”

“Không phải, không phải, ” Tiểu Ly vội vàng phủ nhận, “Tôi cảm thấy là không đúng chuyên môn, tôi học mấy vi tính, ở bộ phận nghiệp vụ không giúp được gì.”

“Chuyện này ——” Chủ nhiệm Nghiêm suy nghĩ một chút, “Vây được rồi, cô đã không muốn ở nơi đó, như vậy đi, tổng công ty sắp phái người quản lý tới đây, còn thiếu một thư ký, cô làm vị trí đó đi.”

An Tiểu Ly hết sức phấn khởi mà đồng ý, cũng không có suy nghĩ xem vị trí thư ký này có đúng chuyên môn mình hay không.

.....

Bên này cô mới vừa xoay người rời đi, thì chủ nhiệm Nghiêm lập tức đứng dậy, kính cẩn lễ phép mà gọi một cú điện thoại, “Tam thiếu gia, tôi là lão Nghiêm —— ôi, dạ dạ dạ. Được được —— tôi biết rõ rồi. Nghênh đón Tam thiếu gia đến!”

.....

Trong cuộc sống vui vẻ lúc nào cũng tràn ngập biến số, bạn không biết giây tiếp theo sẽ xảy ra cái gì, nên cứ vĩnh viễn tràn ngập kỳ vọng.

Vừa nghĩ tới miệng của Trương Linh sẽ bày ra hình chữ O khi nghe nói cô được điều lên phòng thư ký của giám đốc ở trên lầu, thì An Tiểu Ly muốn cười gian ba tiếng vô sỉ.

.....

Còn lâu mới đến giờ tan sở, An Tiểu Ly đi vào phòng làm việc của Tổng giám đốc chiêm ngưỡng, gian phòng rất có phong thái, đúng là hơi lạnh lùng, căn cứ vào yêu cầu sửa chữa của vị Tổng giám đốc kia, nghe nói Tổng giám đốc là nhân viên cấp cao của Tổng Công Ty, nghe nói gia thế của Tổng giám đốc rất tốt, nghe nói Tổng giám đốc tuổi trẻ tài cao.

Những thứ nghe nói kia, vô cùng hợp ý của An Tiểu Ly.

Nhưng mà ai có thể nói cho cô biết, tại sao bọn họ lại xếp hàng để hoan nghênh Tổng giám đốc đó chứ, là người quen à?

“Nhiệt liệt hoan nghênh Trần tổng!” Thịch trên bụng của Lão Nghiêm cũng vì nịnh bợ mà run run, vừa run vừa nháy mắt với Tiểu Ly.

Tiểu Ly như tỉnh lại từ trong mộng, vội vàng đi tới dâng hoa trong tay lên, “Hoan nghênh ——”

Cô chưa nói xong, thì người trước mắt đã không thấy tăm hơi.

Thân thể cúi người chào của Tiểu Ly cứng ngắc, hoa trong tay cũng cứng ngắc, cái núi băng này không thêm để ý tới cô lại bỏ đi như thế!

Trong khoảnh khắc Tổng quản lý đẹp trai như thiên thần xuất hiện, các cô nàng mỹ miều trong các bộ phận khác bắn đôi mắt nhỏ vèo vèo về phía An Tiểu Ly. Trước đó cô được chỉ định tặng hoa, giờ phút này thấy cô lúng túng vì bị gạt sang một bên, thì trong lòng các ả cũng hơi thăng bằng lại, còn có người tốt bụng tới an ủi, “Nghe nói Tổng giám đốc bình thường cũng rất hà khắc, không sao, không phải nhằm vào cô đâu!”

Tiểu Ly mỉm cười cứng đờ, âm thầm kêu khổ, tốt nhất là không phải nhằm vào tôi, ông trời phù hộ ngàn vạn lần anh ta đừng nhận ra tôi!

.....

Cũng may, có vẻ như ngọn núi băng này thật sự không nhận ra cô, hơn nửa tháng trôi qua đều bình an vô sự.

“An tiểu thư, làm phiền rớt ly cà phê vào đây.”

An Tiểu Ly buông máy chủ đã tháo một nửa ở trên tay xuống, vội vã đi pha cà phê mang vào. Tổng giám đốc ngồi ở trước bàn to lớn ghi ghi chép chép, áo sơ mi màu trắng mới tinh phẳng phiu, càng tôn lên khuôn mặt như ngọc của anh.

Lúc anh tới thì bên cạnh có mang theo trợ lý, cho nên công việc chủ yếu của Tiểu Ly là sửa chữa máy vi tính ở ngay phòng tổng giám đốc và xử lý một số chuyện vặt vãnh cho Tổng giám đốc, tỷ như bưng trà dâng nước, mua cơm hộp chẳng hạn. Có lúc cô cũng chán nản, cô đường đường là một sinh viên xuất sắc về máy vi tính của đại học C, tại sao chỉ làm chút công việc em gái trà nước.

Khi cô đi vào, núi băng chỉ nhìn liếc qua cô, ý bảo để cà phê xuống rồi cô rút đi. Tiểu Ly thức thời mà lui ra ngoài.

Lúc đi tới cửa, thì bỗng cửa tự động mở ra, bụp một tiếng đụng phải cái mũi nhỏ của cô.

.....

Lý Vi Nhiên vừa tiến vào thì phát hiện cô gái đứng ở cửa nhìn rất quen mắt, tuy nói bây giờ đang bịt mũi nhe răng trợn mắt, nhưng nhất định cảm thấy đã gặp ở đâu đó.

Anh ta gãi tóc “Cô là.” nửa ngày, nhưng vẫn không nhớ nổi. Bên kia Trần Ngộ Bạch mở miệng lạnh lùng, “Đi vào không biết gõ cửa sao?”

Lý Vi Nhiên a một tiếng, tuy rằng ngày thường anh ba ra vẻ hà khắc một chút, nhưng cũng không vì chút chuyện này mà công kích với anh chứ.

“A ——” Anh ta chỉ vào Tiểu Ly, bỗng nhiên tỉnh ngộ.

“A anh là ——” Tiểu Ly kịp thời dừng lại, bội phục EQ của mình, dưới tình huống tức giận như vậy mà còn có thể nhớ tới mình đang ở phòng làm việc của Tổng giám đốc, không thể lỗ mãng, “Tôi đi ra ngoài trước.” Cô điều chỉnh lại, che máu mũi nhỏ giọng nói.

“Anh ba, chính là cô ta.” Lý Vi Nhiên hết sức phấn khởi.

Trần Ngộ Bạch cũng cười, nhưng mà Lý Vi Nhiên vừa nhìn thấy anh ấy cười thì chân lại bủn rủn. Quả nhiên, anh ba mà anh kính yêu đang đứng lên vận động ngón tay, từ từ đi về phía anh.

Rầm rầm rầm.

“Anh ——” Tiếng kêu thảm thiết vang lên rất nhiều lần.

.....

Dĩ nhiên Tiểu Ly nhớ Lý Vi Nhiên, lần đầu cô gặp được người đẹp trai như vậy mà, nhưng mà anh ta là em trai của Tổng giám đốc ư—— đáng đáp cũng không giống lắm.

Mới vừa rồi ở bên trong có mấy tiếng ầm ầm vang lên, lúc anh chàng cực kỳ đẹp trai kia đi ra thì trên cằm có máu ứ đọng, xem ra là bị chỉnh rồi, nhưng mà thần sắc của anh ta so với trước khi đi vào còn cao hứng hơn mấy phần.

“Cô sửa máy tính ở đây hả?”

Tiểu Ly âm thầm phẫn nộ, “Không phải.”

“Rõ ràng là vậy!”

“Anh biết rõ còn hỏi!”

Lý Vi Nhiên tỏ ra không có gì vui, sờ mũi một cái, liếc nhìn cánh cửa khép chặt, tiến tới trước mặt Tiểu Ly và nhỏ giọng hỏi: “Cô và anh ba tới đến giai đoạn nào rồi hả ?”

Tiểu Ly thiếu chút nữa đem mô hình nhỏ trong tay nâng lên dằm vào màn hình tinh thể lỏng, còn chưa kịp lên tiếng thì điện thoại nội bộ ở trên bàn vang lên, giọng nói lạnh lẽo của Tổng giám đốc truyền ra: “Lý Vi Nhiên, biến mất trong vòng ba giây.”

Đẹp trai quá!

Tiểu Ly cảm khái, anh chàng đẹp trai đó, dáng vẻ kinh hoàng bỏ chạy vội vã cũng rất phóng khoáng.

2. Chương 2: Pub

Tần Tổng ngâm viên đá trong rượu, nuốt vào nhả ra trên đầu lưỡi, dáng vẻ cảm dỗ quyến rũ nhìn người đẹp thẹn thùng ngồi bên cạnh, anh đặc ý ném cho cô ta một ánh mắt có điện.

Trêu chọc xong bên kia, lại bán tín bán nghi híp mắt đánh giá cô gái mà Lý Vi Nhiên chỉ cho anh thấy, “Cô ta chính là vụ Versace LP640 đó ư? Không đến mức đấy chứ?”

Có thể đụng phải xe mới của anh ba mà không mất một sợi tóc, dù tệ cỡ nào cũng phải là một người đẹp tuyệt thế chứ?

“Thôi đi! Chú nhìn vết thương này của tôi đi! Anh ba đích thân ra tay đấy! Bởi vì lúc tôi đi vào đụng phải cô ta một chút xíu!”

Trong nhóm anh em của họ, người bọn họ sợ nhất không phải anh cả Lương Phi Phàm, chọc anh cả, cùng lắm là bị đánh một trận, thế nhưng chọc anh ba Trần Ngộ Bạch, thì không thể nói trước được, anh ba chưa bao giờ đích thân ra tay, nhưng không thiếu cách khiến bạn sống không bằng chết.

Cho nên nếu có chuyện gì phiền Trần Ngộ Bạch đích thân ra tay xả giận, rõ ràng chuyện này đối anh mà nói rất đặc biệt.

“Khốn thật!”

“Tặc tặc, đúng là như vậy đấy, này này, anh ba cho chúng ta gặp cô ấy trước, anh ấy đến ngay đây.” Lý Vi Nhiên xem xong tin nhắn, nhét điện thoại vào trong túi.

Tần Tổng cười lắc đầu, đứng dậy xuống sàn nhảy.

...

Ngày hôm nay là ngày thử việc cuối cùng, có nghĩa là từ ngày mai bạn học An Tiểu Ly chính là nhân viên chính thức của công ty khoa học kỹ thuật Vũ Hưng.

Cô chỉ là một trong số những tay mơ trong đại học C đầy rẫy những người xuất sắc, gần sắp tới nghiệp mới đi rải sơ yếu lý lịch khắp nơi. không ngờ rằng công ty duy nhất trả lời cô chính là công ty khoa học kỹ thuật Vũ Hưng nhân tài kiệt xuất của ngành điện tử trong thành phố này, thông báo cô tới thực tập, mà bây giờ, cô phải cắm rễ ở Vũ Hưng rồi!

Vừa mới nghĩ tới lĩnh tiền lương, phung phí ném tiền trước mặt mẹ mình, “Mẹ, con lĩnh lương rồi, ẹ tiền tiêu vặt tháng này đó!”

Mỗi lần mẹ cô cho tiền tiêu vặt chính là dùng vẻ mặt này, lần này nông nô trở mình hát mừng —— ngẫm lại đúng là cú đổi đời tươi sáng mà.

Nhưng mà, trai đẹp bên cạnh đều đi đâu mất tiêu rồi?

Tiểu Ly vui vẻ đến cạnh Tần Tang, ghé vào tai gào lên: “Tang Tang, đám trai đẹp vừa nãy đâu rồi? Sao chẳng thấy anh nào nữa vậy?”

Tần Tang không thèm nhìn cô, vén tóc lên uốn éo như rắn, mông chuyển động như mô-tơ chạy điện, cùng nhảy với một anh chàng trẻ tuổi. Kỳ lạ chính là, một đám nam sinh vừa nãy vây kín Tang Tang thành một vòng tròn đều đứng nhìn từ phía xa xa, cũng không tới đây, trong sàn nhảy chật kín người, bên người hai cô là một vòng tròn trống không quái lạ.

Cô rời khỏi tâm vòng tròn, lấy trai đẹp bên người Tang Tang đó làm một điểm xác định đường kính vòng tròn, tìm ra một đỉnh vòng tròn khác —— anh trai đẹp mà buổi chiều đụng trúng ở phòng làm việc.

Đúng là khéo thật.

Tiểu Ly cười tủm tỉm đi tới, ngại độ lớn của tiếng nhạc, lớn tiếng hét vào tai anh ta: “Khéo quá!”

Màng nhĩ của Lý Vi Nhiên chấn động đau nhói, quay người nhìn khinh bỉ, cô gái này đáng dấp thường thường, nhưng sao lại thật thà đến vậy chứ?

. . .

“Đây là bạn thân của tôi, Tang Tang.” Ngồi xuống dãy ghế của Lý Vi Nhiên và Tần Tổng, Tiểu Ly cười tủm tỉm giới thiệu, anh trai này dưới ngọn đèn mờ ảo càng nhìn càng đẹp, người bên cạnh chính là người vừa nãy dính sát vào Tang Tang mà nhảy cuồng nhiệt, vẻ ngoài cũng là một kẻ gây tai họa tiêu chuẩn, điểm khác biệt với những người khác chính là, trong vẻ đẹp trai có chút không đứng đắn. Hai anh chàng đẹp trai đến mức đỉnh điểm, ngồi đại xuống sô pha như vậy, lại thành một bức tranh nha! Tiểu Ly cảm khái, ông trời tốt cực muốn đổi vận đào hoa thiếu thốn của cô lấy cái gì đây?

Lý Vi Nhiên liếc mắt nhìn Tần Tang, mỉm cười chào hỏi. Ừm, vóc người cũng được, chính là đáng vẻ hơi có yêu khí.

“Lý Vi Nhiên, đây là Tần Tổng.” Lý Vi Nhiên nhấp ngụm rượu, khoan thai giới thiệu.

Tần Tổng nhắc ly rượu lên, cười lịch thiệp, “Xin chào.”

Tần Tang lúc này mới ngẩng đầu lên quan sát anh ta, trên mặt vẫn thoáng qua nụ cười khách khí, nhưng đáy mắt lại lóe lên một tia tinh quái, “Xin chào, Cầm Thú*?” Cô cố ý uốn lưỡi đọc tên Tần Tổng.

[Nếu uốn lưỡi phát âm thì “sòng” trong Tần Tổng

qínshòng thì sẽ thành “shòu” trong Cầm thú

qínshòu

]

Giọng nói mềm mại của cô, lướt qua trái tim của Tần Tổng, thật là nhột.

Lý Vi Nhiên và An Tiểu Ly cất tiếng cười to.

Mẹ kiếp, thật là may mắn, Lý Vi Nhiên thầm nghĩ, ánh mắt anh ba đúng là độc, chọn một báu vật còn tặng kèm một báu vật sống, bao giờ lại có người dám nói giỡn út Tần như thế chứ? Ngày mai tìm một anh em tung tin đồn này ra ngoài, sợ rằng lão lục một thời gian dài cũng không có mặt mũi ra cướp gái với anh nữa.

Dĩ nhiên là Tần Tổng không giận, trái lại đôi mắt đào hoa lại cười phấn khởi, “Tang Tang? —— cái gì Tang Tang?”

Tần Tang bình thường là người lạnh lùng tự kiểm chế tốt nhất, đêm nay uống hơi nhiều, trong khoảnh khắc thốt ra lời nói đùa, đang hối hận có quá đáng hay không, thấy anh ta không giận, tâm trạng nhẹ nhõm, cười lại với anh ta, “Tần, Tần Tang.”

Tần Tổng nháy mắt, “Cùng một họ, nào, mời cô!”

Lý Vi Nhiên buồn cười nhìn con sói đuôi to Tần Tổng tỏ vẻ, thằng nhóc này đúng là biết tỏ vẻ thật.

Tần Tang cũng không từ chối, dứt khoát cạn một ly với anh ta.

. . .

Trần Ngộ Bạch đến rất nhanh.

Lúc anh tới nơi thì An Tiểu Ly đang chơi đoán số với Lý Vi Nhiên, một chân giẫm lên máy kéo xu, hai mắt phát sáng, miệng gào thét. Khóe mắt hốt thấy có người tiến đến, nhìn lần nữa, mẹ ời!

“Tổng giám đốc!”

Trần Ngộ Bạch lạnh lùng gật đầu, ngồi xuống cạnh cô.

Có núi băng ở đây, cả người An Tiểu Ly không được tự nhiên, Lý Vi Nhiên trêu chọc thế nào cô cũng không hề nhúc nhích, khép na khép nép ngồi trên sofa ăn dưa hấu.

Tần Tổng và Tần Tang trò chuyện, anh phát hiện cô bé này thật sự rất thú vị, rõ ràng ăn mặc giống hệt mấy cô nàng trong PUB, lúc này dán sát vào anh nhảy cuồng nhiệt như lửa, nhưng lúc thật sự giao thiệp với nhau, sao lại khiến anh cảm thấy lạnh lùng không tới gần được? Cô rõ ràng cười với bạn, rõ ràng trò chuyện với bạn, nhưng chỉ có cảm giác, bên người cô ấy có một khoảng cách, không tiến vào được.

“Tiểu Ly” Lý Vi Nhiên hét lên thân thiết, “Tổng giám đốc nhà các cô đối xử với cô thế nào? Nếu không tốt thì đến với tôi đi, tôi cũng thiếu một thư ký.” Nói xong thì nháy mắt với Trần Ngọc Bạch.

Tiểu Ly liếc mắt nhìn núi băng, cực kỳ cẩn thận cân nhắc từng câu từng chữ, “Tạm thời tôi không ý định chuyển việc.”

“Ôi cha, rất thẳng thắn. Tôi tăng tiền lương gấp mười lần cho cô, tới hay không?” Lý Vi Nhiên nhìn bàn tay Trần Ngọc Bạch cầm ly chặt tới mức khớp xương đều nổi lên, cười thầm trong lòng.

Vốn dĩ, người ta đã nói rồi, đánh nhau không đánh vào mặt, nhìn xem anh chính khuôn mặt tuần tú của thằng em đây thành cái dạng này! Thằng em đây phải báo thù chứ!

“Gấp mười à. . .” An Tiểu Ly cấp tốc nhân tiền lương làm tròn lên mười lần, sau đó hai mắt phát sáng!

“Gấp hai mươi.” Một giọng nói lạnh lẽo như một chậu nước đá trút lên trên đầu Tiểu Ly, nhưng khiến nhiệt độ cơ thể cô tăng lên mấy độ, gấp hai mươi!!!

“Đi.” Trần Ngọc Bạch nhìn dáng vẻ ngớ ngẩn của cô, tóm lấy cổ áo của cô lôi ra ngoài.

“Này. . . Tang Tang!” An Tiểu Ly tỉnh táo lại, vội vàng quay ra sau hét lên, cô cũng không bỏ qua tia sáng trong ánh mắt khi Tần Tổng nhìn Tang Tang, màu xanh nhạt nhạt giống như con sói.

Trần Ngọc Bạch dừng lại, nhìn về phía sau, liếc mắt với Tần Tang, Tần Tang nâng ly rượu với anh, mỉm cười, anh suy tư một chút, gật đầu với cô.

Trần Ngọc Bạch tiếp tục đi ra ngoài, khoe miệng mỉm cười, thảo nào gốc đến mức này còn chưa bị bán đi, thì ra là bên cạnh có một người sắc sảo như vậy.

Tần Tang uống một ngụm rượu, thả lỏng suy nghĩ, được rồi, con nhỏ kia sắp tu thành chính quả rồi.

Rốt cuộc Lý Vi Nhiên cũng thỏa lòng mong đợi khiến Trần Ngọc Bạch mất kiểm soát, tâm trạng cực tốt, ngửa về sau xoắn ra thành chữ đại, nằm xuống thoải mái.

Tần Tổng cười khế, “Anh, anh ngứa người rồi.”

“Thôi đi,” Lý Vi Nhiên đắc ý dào dạt, “Chú biết cái gì, trước đây anh ba mọi việc đều thuận lợi, chính chúng ta gần chết, lúc đó không có nhược điểm, hiện giờ có con nhỏ kia, đáng về thiếu kiên nhẫn vừa nãy của anh ba chú cũng thấy rồi đấy —— về sau ai cười lên đầu ai còn chưa chắc đâu! Chú cứ chờ xem!” Nói xong nhớ tới Tần Tang vẫn còn ở đây, trước mặt cô mặt mà thảo luận về bạn của cô như vậy không tốt lắm, vội vã ngồi dậy.

Anh nhìn về phía Tần Tang, Tần Tang cũng nhìn lại, ánh mắt hai người giao nhau, Tần Tang dĩ nhiên tránh đi trước.

“Vậy sao đây, uống tiếp? Hay là tìm một chỗ ăn khuya?” Lý Vi Nhiên xấu hổ ho nhẹ.

“Tần Tang?” Tần Tổng cười trưng cầu ý kiến của cô.

“Tôi phải về đây, các anh cứ tùy ý.” Tần Tang mỉm cười đứng dậy.

Lý Vi Nhiên gật đầu nói được, dù sao không quen, ở lâu cũng có vẻ có rấp tâm khác.

3. Chương 3: Hồ Bơi

An Tiểu Ly lo sợ bất an nắm lấy dây an toàn. Núi băng này giờ không nói gì, không khí trong xe bức bối ghê hồn, cô nghĩ định nói chút gì đó, lại không biết anh cảm thấy hứng thú cái gì.

“Híc, Tổng giám đốc, có nhạc gì nghe không?” Tiểu Ly hất khuôn mặt hồn nhiên tươi cười lên, cố gắng phát ra hơi thở mặt trời.

“Không có.” Núi băng không hề tan chảy.

Tiểu Ly im lặng lại, gặp phải tên không phải loài người, không có cách nào nói chuyện.

Dần dần xe ra khỏi vòng xoay, cô nhìn một hồi, cảm thấy không đúng lắm “Tổng giám đốc, híc, tôi muốn trở về trường học, quẹo ở giao lộ phía trước ạ.”

“Đi với tôi đến một nơi trước.” Trần Ngộ Bạch nói hòa nhã, thậm chí quay mặt lại hơi mỉm cười, không hiểu tại sao, Tiểu Ly lại run run.

.....

An Tiểu Ly há hốc mồm, đây không phải là chiếc siêu xe bị mình làm trầy sao?

“Híc...” Cô cố gắng tìm một cái cớ hợp lý ỉn.

“Đây” Trần Ngộ Bạch đưa ra một chồng danh sách.

Tiểu Ly nhận lấy, vừa nhìn, vừa tròn tròn mắt.

Chục ngàn, trăm ngàn, một vạn, mười vạn....

Mẹ kiếp! Chiếc xe này làm bằng kim cương à? Có thể làm phi cơ bay lên sao hỏa à? Trầy một chút nước sơn lại có phí sửa chữa nhiều số không như vậy!

“Tôi nghĩ, cô cũng không thể trả hết một lần, nhìn cấp bậc nhân viên của cô ở công ty thì phải trả góp rồi. Tiền lương mỗi tháng của cô là 4189 đồng 22 xu, nhân với 20, thì một năm lẻ bốn tháng có thể trả hết.” Trần Ngộ Bạch nói xong, mỉm cười vỗ vỗ vai của cô, vẻ mặt khích lệ.

Bấp chân Tiểu Ly bủn rủn, khuôn mặt tươi cười chống đỡ “À, ha ha, Tổng giám đốc... Anh... Anh thật là hài hước.”

Trần Ngộ Bạch ôm vai cười lạnh, “Cô thấy là tôi rất giống như đang nói đùa sao?”

“Cái gì... Tổng giám đốc, không có tiền lương tôi sẽ chết đói đó.” Tiểu Ly cố gắng khơi dậy lòng thương hại của anh.

“Vậy thì mỗi tháng phát 1000 đồng tiền sinh hoạt. Nói như vậy thì phải là một năm lẻ chín tháng.” Trần Ngộ Bạch cười càng nhẹ nhàng, trong đôi mắt sợ hãi của cô bé tinh khiết trước mặt làm cho anh cảm thấy thoải mái hết sức.

Đôi môi Tiểu Ly ngậm ngừng, rượu lúc này đã xông lên đầu, trước mắt ngày càng mờ mịt, cô rất muốn ngã xuống đất giả chết. Ai nói cho cô biết, những điều này đều là ảo giác đi! Gấp 20 lần tiền lương đều trôi theo nước không nói, còn muốn làm công không hai năm, cái này là đạo lý gì trên đời chứ!

“Còn nữa, tiền lời của chúng ta tính theo lãi ngân hàng, nói như vậy, là hai năm lẻ một tháng, làm tròn lên là ba năm.” Trần Ngộ Bạch đưa tay đẩy mắt kiếng, độ cong của môi càng ngày càng tuyệt đẹp. “Trong ba năm, cô không thể từ chức, nếu không nghe lời, thì phải trả tiền vi phạm hợp đồng trước, sau đó là phí sửa chữa, hoặc là trả chung toàn bộ một lần.”

Loảng xoảng loảng xoảng!

An Tiểu Ly sống 23 năm, lần đầu tiên hôn mê bất tỉnh.

.....

Ultraman từ trên trời rơi xuống, hai mắt đầy tia chánh nghĩa “Em họ, em yên tâm, anh bảo vệ em.”

Hai mắt Tiểu Ly sáng quắc, gật đầu lia lịa “Anh họ, vậy anh đem tên núi băng ác độc đánh chết trước đi.” Ultraman cười ngọt ngào, đưa tay tháo mắt nạ, kết quả lại là gương mặt đẹp trai của Trần Ngộ Bạch đang mỉm cười gian trá với Tiểu Ly...

“Oa...” Tiểu Ly tỉnh mạnh dậy, mở mắt ra thét chói tay, nhìn thấy trần nhà cao cao.

Đang ở trên giường ngủ của ký túc xá sao?

“Tỉnh rồi?” Một giọng nam trầm ấm đặt câu hỏi.

“Nói nhảm” Tiểu Ly trả lời theo phản xạ có điều kiện, sau đó ngồi dậy, mẹ ơi!

“Không cần kiểm tra, tôi không có hứng thú chạm vào một trẻ em. Cô uống quá nhiều rượu, lại bị dọa ngất, tôi chỉ tốt bụng mang cô về nhà.” Trần Ngộ Bạch nhìn cô vén chăn lên nhìn qua nhìn lại, mở miệng lạnh lùng “Đi rửa mặt, sau đó chuẩn bị bữa sáng cho tôi.”

Khăn lông và bàn chải cũng bị ném vào trên mặt còn ghèn của Tiểu Ly, cô còn đang kiểm tra xung quanh xem mình có dấu vết bị “bóc tem” hay không.

Cái gì mà trẻ em! Cô ngó chừng lưng Trần Ngộ Bạch thâm mắng, bà đây là 36B đó! Anh có nhìn thấy trẻ em nào trở mã tốt như vậy chưa!

.....

Tiểu Ly vội vã rửa mặt rồi đi ra ngoài, quay trong phòng một vòng, cô ngủ hử là phòng của anh, căn phòng không có chút bụi bặm, không có đồ dùng trong nhà dư thừa, chỉ có một chiếc giường siêu lớn, sàn gỗ cũng lạnh băng giống mặt của Trần Ngộ Bạch, màu đen làm chủ đạo, quả thực là y như phiên bản phòng làm việc.

Cô còn chưa bình luận xong, Trần Ngộ Bạch vừa đi vào thúc giục, Tiểu Ly âm thầm đảo mắt đi ra ngoài.

Toàn bộ dụng cụ làm bếp và đồ gia vị còn chưa bóc tem, trong tủ lạnh ngoại trừ hộp trứng gà mua ở siêu thị thì không có thứ gì khác. Tiểu Ly cảm thấy hôm nay thật là thất vọng, vo gạo nấu cơm, đập hai quả trứng, nêm chút muối và nước tương khuấy lên thành canh, đưa vào lò vi ba.

Canh trứng, cơm tẻ.

Một mình cô bưng lên, Trần Ngộ Bạch cầm muống chọc chọc mấy cái vào chén canh trước mặt anh “Đây là cái gì?”

“Canh trứng” Tiểu Ly múc cơm vào chén canh trứng kia, vui vẻ khuấy “Itadakimasu” (Tiếng nhật: Xin mời ăn) lúc cô vui vẻ nhất chính là lúc có đồ ăn.

Trần Ngộ Bạch lạnh lùng nhìn cô bỏ một muống lớn vào miệng “Ăn ngon không?”

“Ừm”

Bàn tay to lớn vươn qua, lấy chén của cô, ném một chút, khẽ nhú mày, vẫn tiếp tục ăn.

Tiểu Ly nuốt xuống khó khăn, một hồi lâu mới nổi giận “Sao anh lấy của tôi chứ!”

Trần Ngộ Bạch ngẩng đầu liếc cô một cái, lạnh đến mức An Tiểu Ly muốn đóng băng, lập tức nịnh bợ “Ha ha, là tôi không tốt, chưa trộn cho anh. Anh ăn đi.”

Cô duy trì khuôn mặt tươi cười cứng ngắc, đưa cơm và canh trứng gà cho Trần Ngộ Bạch, trộn lẫn lộn nguyên trạng, từng muống từng muống nuốt giận xuống.

“Tổng giám đốc à... chuyện kia...” Tiểu Ly ấp úng hồi lâu, mắt thấy công ty càng ngày càng gần, rốt cuộc không nhịn được, mở miệng nói.

“Nói”

Mắt Tiểu Ly liên tục liếc trộm “Chuyện tối hôm qua...”

“Muốn tôi chịu trách nhiệm? Thật sự tôi đâu có làm gì.”

“Không phải... anh...” Tiểu Ly thấy cổ họng mình muốn phun lửa, tòa núi băng này sao có thể trở thành đáng ghét như vậy chứ?

“Tôi nói, chuyện đền tiền.” Tiểu Ly nén giận, dè dặt nhắc nhở, hi vọng anh cười một cái rồi nói: An Tiểu Ly, tôi nói giỡn với cô thôi.

“Ừ.”

“Ừ?”

“Ừ”

“Ừ...” Tiểu Ly ngồi phịch ở ghế lái phụ, xong rồi, anh không có nói giỡn, cô đã bị bán rồi!

Trong mắt Trần Ngộ Bạch hiện lên một nụ cười, vừa quay đầu lại, lại trở về vẻ lạnh lùng trong trẻo “Ngoài trừ món ăn sáng kia, có thể làm cái khác không?”

“Ừ.” Tiểu Ly trả lời ỉu xiu, tài nấu nướng của Tần Tang là cao thủ, cô đi theo cũng học được vài chiêu.

“Mỗi ngày đến nhà làm cho tôi một bữa cơm tối, mỗi tháng 2000.”

Tiểu Ly lăn mình ngồi dậy “5000 ! Anh là kẻ giàu có!

“1000 Kẻ giàu có rất tinh táo, vô tình.

“2000, 2000 thì 2000” Tiểu Ly sốt ruột, quả nhiên là bản chất hút máu của nhà tư bản.

“1500. Thêm việc quét dọn hằng ngày.” Trần Ngộ Bạch liếc nhìn cô một cái, rất bình tĩnh, vô cùng máu lạnh.

Tiểu Ly vội vàng gật đầu.

Trần Ngộ Bạch nhìn cô quắp miệng, bộ dạng oan ức, rốt cuộc không nhịn được mà mỉm cười.

.....

Tâm huyết Lý Vi Nhiên dâng trào nên dậy thật sớm, gần đây luôn có cảm giác không có tí sức khỏe nào, đi tập thể dục cũng tốt.

Cầu lạc bộ này áp dụng quy định với hội viên, nên người ít đếm thăm thương, lúc này hồ bơi VIP lại càng vắng tanh, anh bắt chân nằm trên ghế dựa cạnh hồ, lười biếng híp mắt ngắm nhìn bóng dáng duy nhất trong hồ.

Dưới nước là một cô gái có vóc dáng thon thả cao ráo, diện nước đầy đủ. Tư thế bơi tuyệt đẹp, tốc độ không tồi.

Có rất ít phụ nữ có thời gian nín thở dài như vậy, Lý Vi Nhiên nghĩ không thuần khiết, nút lưỡi nhất định rất tuyệt đây.

Đạo này Tần Tang gặp chướng ngại, suy nghĩ hoài không ra, viết thế nào cũng không được. Tối hôm qua, lại là một đêm trắng, chỉ nhỉnh được mấy ngàn chữ, đầu óc cũng bị vắt sạch, định ngủ thật sớm để sáng dậy sớm đi bơi thư giãn một tí. Cô thích cảm giác ở dưới nước, hoàn toàn ngăn cách tất cả phiền não của thế gian, muốn cười thì cười, muốn khóc thì sẽ để nước mắt hòa vào trong làn nước.

“Tần Tang?”

Bơi qua bơi lại mấy vòng, cảm giác cũng mệt rồi. Cô lên bờ, đang lau mái tóc dài, nghe thấy ở phía sau có người kêu tên cô.

“Chào anh.” Cô xoay người lại, nhận ra là Lý Vi Nhiên, tự nhiên phóng khoáng cười với anh một cái.

Lý Vi Nhiên giật mình, đêm đó lần đầu tiên gặp mặt, cô trang điểm rất đậm, gần như không thấy rõ khuôn mặt thật. Thế nhưng khi cô vừa lên bờ, trong nháy mắt nhìn thấy nửa khuôn mặt, anh lại nhận ra liền.

Cô... Nói thế nào ta, thì ra là một loại phụ nữ, trang điểm đậm hay nhạt đều thích hợp vô cùng.

Tần Tang cảm thấy hơi mất tự nhiên với sự giật mình không hề che giấu của anh, kiểm tra kỹ lần lượt thân mình từ đầu đến cuối. Áo tắm bảo thủ che kín phía trước, không gợi cảm cũng không nhạt nhẽo, nhưng sao cô vẫn cảm thấy lúng túng chứ?

“Tôi đi ra ngoài, anh thì sao?” Cô khoác một chiếc khăn lông lớn, mỉm cười hỏi anh.

“Tôi cũng vậy, cùng đi ăn sáng chứ?”

“Được thôi, gặp nhau ở đại sảnh.”

Cô xoay người đi đã lâu, Lý Vi Nhiên vẫn còn đứng yên tại chỗ xoa đầu, làm sao vậy? Anh còn chưa xuống nước mà!

.....

Hai người gặp nhau ở đại sảnh cũng gần ra, Tần Tang mặc một chiếc áo Cashmere rất mỏng màu đen, cổ chữ V sâu để lộ xương quai xanh quyến rũ, phía dưới mặc một chiếc quần jean bó sát người. Lý Vi Nhiên cũng mặc chiếc áo nam cùng nhãn hiệu, dưới cũng mặc quần jean. Đi cùng với nhau, nghiêng nhiên là một cặp tình nhân xứng đôi vừa lứa.

Mặt hai người khẽ lúng túng, Lý Vi Nhiên nghĩ, thẩm mỹ của cô bé cũng không tệ lắm.

Nhưng Tần Tang nghĩ, bữa sáng này ăn không được rồi, tìm cái gì để chuồn đây?

Không đợi cô mở miệng, xe Lý Vi Nhiên đã được lái tới, Lý Vi Nhiên nhận chìa khóa, tiện tay vứt một tờ tiền xanh cho nhóc đánh xe, lên xe bóp còi “Tần Tang.”

Không thể làm gì khác là phải lên xe.

“Muốn ăn gì?” Lý Vi Nhiên hỏi, nhưng xe lại chạy về phía nhà hàng nổi tiếng.

“Phía trước quẹo trái, dừng ở tiệm Trần Ký.” Tần Tang đáp theo bản năng.

4. Chương 4: Gặp Mặt - Thất Lạc - Choáng Váng

“Muốn ăn gì?” Lý Vi Nhiên hỏi Tần Tang cho có, còn xe vẫn lái về phía khách sạn lớn quen biết.

“Về trái ở phía trước, quán Trần Ký.” Tần Tang trả lời theo bản năng.

Cô cực thích mì thịt bò canh xương heo của quán mì nhà đó. Bởi vì cách xa chỗ cô thuê trọ, xung quanh lại không có bãi đỗ xe tốt, thường thường nhân lúc đi bơi tới ăn một lần. Sáng sớm hôm nay cô đã lên kế hoạch đi ăn sáng ở đó rồi.

Thế nhưng cô cũng đoán được Lý Vi Nhiên hỏi như vậy, cũng chỉ sợ chỉ là hỏi cho có lệ, câu trả lời tự quyết định thế này, hình như hơi đột ngột. Cô âm thầm nhủ mày, gần đây hình như tương đối mất kiểm soát.

Lý Vi Nhiên hơi giật mình như mày, hỏi con gái ăn gì là một thói quen lịch sự, cũng vờ vờ chỉ là thói quen mà thôi, phần lớn con gái đều sẽ nói tùy ý, sao cũng được, anh quyết định là được rồi.

Theo đường cô chỉ mà đưa cô đến tận cửa, Lý Vi Nhiên không xuống xe ngay lập tức, mà lượn đi rất xa để đỗ xe. Điểm này khiến Tần Tang thật sự rất giật mình, thân phận của anh ta như vậy, làm thế, thật rất hiếm.

...

Lúc Lý Vi Nhiên đỗ xe xong đẩy cửa tiến vào, liếc mắt một cái đã thấy Tần Tang ngồi đối diện với cửa, một tay nâng cằm, một tay gõ nhẹ trên bàn, mì gọi đã được mang lên, hai tô lớn nóng hôi hổi bày trên bàn trắng hoàng. Chắc là cô đang đợi anh đến rồi cùng ăn, nhưng món ngon trước mặt thật làm người ta thèm, vẻ mặt sốt ruột không kiên nhẫn, tính trẻ con khiến người không thể không cười cho được.

Anh mỉm cười bước tới.

“Đến rồi!”

Quả nhiên, thấy anh cuối cùng cũng xuất hiện, hai mắt cô đều tỏa sáng.

“Ồ, không biết anh thích ăn gì, nên gọi món giống tôi.” Tần Tang giải thích với anh, sau đó vội vã nâng tô lên uống một ngụm nước mì, cười thỏa mãn.

Lý Vi Nhiên thờ ơ nhún vai, nhìn cô ăn ngon, anh cũng cảm thấy thèm, mau chóng nếm thử.

Mì thật sự rất ngon, sợi mì làm bằng tay rất dai, nước lèo cũng thơm phức, lượng thịt bò và rau xanh rất đầy đủ, hành thái rắc đầy một tô lớn, nhìn thôi đã rất muốn ăn rồi.

Ăn hết tất cả đồ ăn trong bát, Lý Vi Nhiên uống cạn sạch nước mì, thoải mái thở dài một hơi dài, “Thật sự rất ngon.”

Trong lòng Tần Tang có cảm giác thỏa mãn nho nhỏ, cười với anh. Mặt cô bởi vì ảnh hưởng của việc uống nước lèo mà hiện lên hai vòng đỏ bừng động lòng người, càng tôn lên khuôn mặt đẹp như hoa của cô, nụ cười ngọt ngào đó, Lý Vi Nhiên nhìn cũng vô thức nhếch miệng mỉm cười theo.

“Cô không ăn rau?” Lý Vi Nhiên nhìn cô ăn hết mì và thịt bò, nhưng còn rau thì không đụng một đũa.

“Ừ.” Từ nhỏ cô đã kén ăn, hai năm nay dọn ra ngoài ở, thì lại càng không thể cứu vãn nổi.

“Kén ăn cũng không tốt,” Anh nhíu mày, “Việc ăn uống cũng giống hết cuộc sống, nào có thể muốn ăn gì thì chỉ ăn thứ đó được, cái gì cũng phải nếm thử, như vậy dinh dưỡng mới cân đối.”

Tần Tang nghe vậy thì bật cười, anh đang giảng đạo lý với cô?

“Thịt bò và mì đều không dễ tiêu hóa, chất xơ trong rau vừa vận bổ sung khuyết điểm này, phối hợp trong ẩm thực đều có lý.” Lý Vi Nhiên tiếp tục khuyên răn dần dần từng bước.

“Tôi cũng không có cách nào cả,” Tần Tang thở dài bất đắc dĩ, nghiêm túc nói với anh, “Tôi dị ứng rau, ăn một miếng thì mặt xanh lét.”

Lý Vi Nhiên nghi hoặc hỏi: “Thật hay giả vậy?” Chưa từng nghe nói có người dị ứng cả với rau, mặt còn có thể chuyển thành xanh lá? Ninja rùa chắc?

“Giả.” Tần Tang mỉm cười chớp chớp mắt, cúi đầu ung dung thản nhiên uống một miếng nước lèo.

Lý Vi Nhiên ghen ở trong cổ họng, trố mắt ra nhìn. Cô gái này dám đùa giỡn anh!

Bữa sáng ấm áp trong một quán cũ, đôi vợ chồng trung niên chủ quán vui vẻ bận rộn đủ thứ, tốp người tới tới lui lui, bị ngăn cách bởi khói trắng tỏa ra từ đồ ăn thơm nóng, một cặp nam thanh nữ tú mặc áo đôi mỉm cười với nhau, Tần Tang mi mắt cong cong, Lý Vi Nhiên đẹp trai tao nhã, hai người nhìn nhau, tâm trạng nhất thời ngẩn ngơ.

Thì ra, thật sự có một loại cảm giác, giống pha quay chậm trong phim, yếu ớt lớn dần trong tim, sau đó nhạt như nét mực viết, dường như có mà dường như không.

...

Gần đây, mỗi ngày của An Tiểu Ly đều trôi qua rất cực khổ.

Đi làm từ chín giờ sáng đến năm giờ chiều, đi làm về còn phải đi siêu thị mua thức ăn, rồi vội vã chạy tới nhà ông chủ nấu cơm, ngày cả cuối tuần, không có trường hợp gì đặc biệt cũng không cho phép xin nghỉ.

Hơn nữa núi băng đó cực kỳ kén chọn, chọn món ăn càng ngày càng phức tạp hơn.

Làm gì có người bình thường nào trong một ngày bình thường lại muốn ăn nem rán! ! !

Tiểu Ly nhanh nhạy né tránh dầu sôi bắn ra, thỉnh thoảng liếc chết tiệt tới gần, dùng đũa lật nem rán trong chảo.

Giọng nói lạnh lùng của Trần Ngô Bạch vang lên từ phòng khách: “An Tiểu Ly, rốt cuộc còn bao lâu nữa?! Tôi đói rồi!”

Tiểu Ly nhép miệng không ra tiếng kháng nghị với cái gậy của anh, chê lâu thì tự anh làm đi!

Điện thoại vang lên trong tay chân luống cuống của cô, Tiểu Ly tắt bếp cách một tiếng, lúi điện thoại đi động ra nhìn, trên màn hình nhấp nháy tên của Tang Tang.

“Tang Tang ——” Tiểu Ly la lớn tiếng, kéo dài giọng, hét lên.

“Ừ.”

Tang Tang ừ ngắn gọn, Tiểu Ly lập tức có thể nhận thấy trong giọng điệu này rằng tâm trạng của Tang Tang không tốt lắm, “Làm sao vậy?”

“Buổi tối ra ngoài chơi đi.”

“Ừa, biết rồi, xong việc sẽ đi tìm cậu.”

An Tiểu Ly trả lời cô.

Không cần thiết phải hỏi cậu làm sao vậy, cũng không nói buổi tối có việc. Mỗi người đều có một hai người bạn, không cần lý do mà sống chết có nhau.

“Ai?” Không biết núi bằng dịch đến sau lưng cô từ lúc nào, ném ra một chữ.

Liên quan cái đếch gì đến anh! Tiểu Ly mắng nhiếc trong lòng, trên mặt vẫn mỉm cười ngọt ngào, “Tổng giám đốc, nem rán cũng sắp được rồi, ngài cầm bát đũa ra bàn ăn đi!”

Trần Ngộ Bạch không di chuyển ngay lập tức, mà vươn tay ra nâng kính mắt, lưng Tiểu Ly phát lạnh, hầu hạ anh ta lâu như vậy, cô biết, nếu anh ta cười rồi nâng kính mắt, chính là có người sắp bị gài bẫy.

“Được.” Quả nhiên anh ta cười dịu dàng.

...

“Anh ——!” Tiểu Ly nổi trận lôi đình, ngón tay chỉ vào mũi Trần Ngộ Bạch run rẩy không thôi.

Trần Ngộ Bạch buông đũa, khoanh tay, ung dung thong thả, “Sao vậy?”

Tiểu Ly giận đến mức tim gan đều run rẩy, cô mạo hiểm với nguy cơ bị hủy nhan sắc để rán những chiếc nem vàng óng ánh thơm giòn, vậy mà anh ta cắn một miếng rồi bỏ xuống, bình thản nói một câu, “Không ngon. Đổi đi, tôi muốn ăn bánh chèo.”

Tôi còn muốn ăn thịt của anh đó! ! !

“Là anh nói muốn ăn nem rán mà!” Tiểu Ly nỗ lực nói lý với anh.

“Ừ,” Trần Ngộ Bạch gật đầu, “Bây giờ cũng là tôi nói muốn ăn bánh chèo, mau đi mua bột mì đi, muộn lắm rồi.”

“Anh cũng biết là muộn lắm rồi —— ráng ăn một chút là được rồi mà, nếu không thì tôi làm cơm chiên trứng cho anh ăn có được không?” Giọng điệu nhào nhệch, bắt đầu thay đổi chính sách.

Trần Ngộ Bạch rất hưởng thụ vẻ dịu dàng của cô, nhếch môi hé ra tám chiếc răng trắng tinh cười duyên với cô, “Không được.”

Tiểu Ly dậm chân, “Anh như vậy là sao... Ày ya mặc kệ, buổi tối tôi có việc, anh thích ăn hay không cũng được, tôi đi đây.”

“Cô dám đi, trừ tiền lương.”

“Thích trừ hay không, bà đây chẳng quan tâm.”

An Tiểu Ly ném đi 258 vạn, kiêu ngạo ngẩng cao đầu, trừng mắt nhìn anh ta, đá bay chiếc dép trên chân, chạy bình bịch tới cửa đối giấy của mình rồi bắt đầu chạy.

Trên lưng truyền đến cảm giác dừng đứng lông tơ quen thuộc, cô vừa quay đầu lại, một bóng đen đã áp tới, quay lưng vào đèn nên không thấy rõ dáng vẻ, thế nhưng mùi hương bạc hà mà An Tiểu Ly đã quen thuộc dần dần tới gần.

Trần Ngô Bạch nhìn dáng vẻ choáng váng của cô gái bị anh vây giữa thân thể và cánh cửa, tâm trạng tốt hơn, nhếch khóe miệng, “Vừa nãy cô nói, ai chẳng quan tâm?”

Tiểu Ly bị anh đột nhiên tới gần, khiến đầu có chút mơ hồ, nghe câu hỏi của anh, thì ngốc nghếch trả lời thành thật: “—— bà đây.”

Khuôn mặt tuần tú của anh dần dần phóng đại, hơi thở nóng rực đều phả trên mặt cô, mùi bạc hà thanh thanh lạnh lạnh, Tiểu Ly hơi có cảm giác say.

Môi của anh rất mềm mại —— Đó là ý nghĩ cuối cùng của An Tiểu Ly.

Trần Ngô Bạch cũng cảm thấy như vậy, cô ấy có đôi môi mềm mại nhất trên trên đời, anh kiên trì ngấu nghiến trên môi cô, đầu lưỡi miêu tả hình dáng tuyệt đẹp của cô, chờ cô mềm nhũn ngã vào lòng anh, mới đưa lưỡi vào mở khớp hàm của cô, dụ dỗ chiếc lưỡi đình hương của cô dây dưa cùng với anh.

Cho đến khi cô không thở nổi nữa anh mới lưu luyến buông cô ra, đôi mắt trong veo giống như vì sao nơi chân trời vừa mới cọ rửa, “Đây là trừng phạt —— sau này không được nói chuyện thô lỗ như thế nữa, nếu không sẽ phạt em! Hử?” Giọng nói của anh dịu dàng như nước nhỏ giọt, quyến luyến dùng đầu ngón tay ma sát trên đôi môi sưng đỏ của cô.

An Tiểu Ly thở dốc từng hơi, hoảng hồn bất định, gương mặt nhìn lên, ánh mắt người đàn ông vừa hôn cô đến mức rối bời sáng như tuyết, còn vươn đầu lưỡi ra liếm khóe miệng quyến rũ, nhắc nhở cô anh vừa làm gì.

Híc... An Tiểu Ly trong nụ cười xấu xa làm càn thỏa mãn của anh đẩy cửa mà chạy.

...

Điện thoại di động của Tần Tang bị trộm.

Tiểu Ly biết điều này đối với cô ấy mà nói là tổn thất lớn tới cỡ nào, thói quen bình thường của Tần Tang là có cảm hứng thì viết ngay vào trong điện thoại, đánh mất điện thoại di động, thì có nghĩa là phải viết lại rất nhiều bản thảo, then chốt là, chưa chắc có thể viết đến trình độ nguyên bản lúc hứng chí đó.

“Cạn ly!” Tiểu Ly cũng không khuyên cô ấy, không có gì hay ho để khuyên cả, nói mấy câu nói suông an ủi cô ấy, thà rằng say với cô ấy một trận còn hơn.

Tần Tang cười thản nhiên, chạm cốc với cô, An Tiểu Ly lúc này, phần lớn thời gian đều ngoan cố ngốc nghếch, thỉnh thoảng lại trong sáng như pha lê.

“Tang Tang,” Tiểu Ly nằm bò trên quầy bar, “Tớ —— cậu nói, thích một người sẽ thế nào?”

“Rất nhiều kiểu.” Tần Tang rất thực tế.

“Tang Tang!” Tiểu Ly bắt mắt kháng nghị, Tang Tang cái gì cũng tốt, chỉ là đôi lúc nói quá ngắn gọn.

“Cậu động lòng với Trần Ngô Bạch?”

“Ừ —— Há?” Tiểu Ly nhìn Tần Tang khó tin, vậy mà người đối diện lại trưng lên vẻ thản nhiên.

“Sao cậu lại biết?” Tiểu Ly giật mình.

“Thể loại heo nọc ngôn tình tiêu chuẩn như anh ta thả trước mặt cậu, cậu có thể không mê tí sao?” Tần Tang lắc nhẹ rượu trong ly, “Không sao, cứ thích đi.”

Tiểu Ly lại nằm bò ra, “Nhưng trước đây không phải cậu nói là tớ nên tìm một người thành thật đôn hậu, như vậy mới không bị lừa sao?”

“Bởi vì trước đây tớ không biết cậu sẽ gặp được người tên là Trần Ngô Bạch.”

“Nhưng mà anh ta không thành thật đôn hậu! Anh ta —— Xảo quyết! Còn gian trá, keo kiệt, khó hầu hạ, tính tình tệ, mặt không cảm tình, hay cau có...” An Tiểu Ly có dấu hiệu say khướt.

Tần Tang cười chọc chọc đầu cô nàng, “Có tiền triển gì với anh ta không?” An Tiểu Ly là người đá một cái lẩn một cái, nếu Trần Ngộ Bạch không tỏ thái độ gì với cô ấy, cô ấy tuyệt đối không động não suy xét quan hệ kì quái giữa hai người lúc này.

“Ừ.” An Tiểu Ly gật đầu thành thật, là có tiền triển, anh hôn cô, nhưng mà, lại không nói gì cả, cô không biết, nụ hôn này, đối với anh ta mà nói, có ý nghĩa giống như đối với cô không.

Hơn nữa, cô không hề cảm thấy bản thân nên thích anh ta, anh luôn luôn bắt nạt cô. Cô mê anh, chắc cũng chẳng qua là do anh ta đẹp trai trẻ tuổi lắm tiền.

Thật rồi.

“Tiểu Ly, việc cậu giỏi nhất chính là đi một bước tính một bước. Mà tình yêu, cũng chẳng qua là đến đâu hay đến đó mà thôi.” Mắt của Tần Tang cũng hơi mơ màng.

Điện thoại di động của Tần Tang bị trộm lúc cô đi trên quảng trường, lúc đó cô nhìn thấy Lý Vi Nhiên ôm một cô bé trong sáng kiểu học sinh ở trong đám đông, hai người nói nói cười cười chọn đồ trang sức, anh ghé vào tai cô bé nói một câu gì đó, cô bé đỏ lên rồi mới đánh anh, trẻ con nũng nịu.

Cô nhìn từ xa thấy nụ cười cưng chiều trên khuôn mặt nhìn nghiêng đẹp đẽ của Lý Vi Nhiên, quay người lại, đã không thấy tấm hơi chiếc điện thoại di động trong túi.

Sau đó, cả buổi chiều trong lòng cô luôn có cảm giác như thể mất mát.

Tần Tang nghĩ tới đây, mỉm cười, lại nhấp một ngụm rượu, thở dài với bản thân: Tang Tang, không phải như thế, mà y mất đồ thật rồi...

“Tang Tang... Tang Tang...” Tiểu Ly gồi lên tay cô, mắt nhắm hờ nỉ non.

Tần Tang cảm thấy buồn cười, không phải nói đến say cùng cô sao? Sao ngược lại bản thân say trước rồi.

Con nhỏ này, luôn là đứa ngốc có cái phúc của ngốc.

...

Ngày hôm sau Tiểu Ly đi làm thì cúi gằm xuống, cả ngày tỏ vẻ e thẹn, đi vào đưa cà phê thì nhịp tim tăng tốc. Trái lại Trần Ngộ Bạch thì mang vẻ chưa từng xảy ra chuyện gì, làm việc nghiêm túc.

Tìm vài cái cớ, ra vào hơn chục lần, anh vẫn mang vẻ bất động như núi, không quấy rầy, không giải thích. Tiểu Ly nghĩ tức giận, anh ta quả nhiên trêu cô cho vui.

Còn may, không lỗ vốn quá nhiều.

Bởi vì ... đây không phải nụ hôn đầu của cô.

Nụ hôn đầu tiên của cô, đã trao ột người tên là Sở Hạo Nhiên.

Đó là thời học đại học năm hai, ở tiệc sinh nhật mười tám tuổi của Tang Tang. Thật ra nói là tiệc sinh nhật của Tang Tang, người tới lại là toàn bộ đồng nghiệp ở công ty của ba Tang Tang, cùng với một đám thể hệ thứ hai lộng lẫy cực kỳ, cực kỳ lớn.

Cô là đối tượng duy nhất tham dự bữa tiệc lộng lẫy mà Tang Tang mời. Giống như cô bé Lọ Lem trong truyện cổ tích, mặc trang phục đẹp đẽ gặp hoàng tử phong độ lịch thiệp trong hoàng cung tráng lệ, hoàng tử kia, chính là Sở Hạo Nhiên.

Nhắc đến Sở Hạo Nhiên, cũng chẳng qua chính là một giai công tử thể gia điển hình, đẹp trai lãng tử, tuần tú lịch sự. Ngày đó anh ta khóa chặt mục tiêu sắp tới của mình trong một đám hoa tươi bướm lượn — cừu nhỏ ngây thơ An Tiểu Ly.

Công tử nhà họ Sở là cao thủ tình trường, theo lời nói bình thường của bọn con gái thì sao? An Tiểu Ly đầu óc đơn giản đã đắm đầu vào cái bấy dụ dằng của anh ta.

Chuyện lãng mạn đó...

Trong lúc tình yêu của cô chuẩn bị một chân bước vào cảnh giới không phải là anh thì không lấy chồng, chết đi sống lại, thì Tần Tang thông dong đi đến. Xin giáo viên phụ đạo cho cô nghỉ học, lại báo với ba mẹ cô ấy nói rằng hai người cùng đi du lịch, sau đó đưa cô đến căn phòng mà Tang Tang thuê ngoài trường, bị giam tròn một tuần lễ.

Tịch thu điện thoại di động, rút dây mạng máy tính, Tần Tang mang rất nhiều bát đĩa tới chỗ cô thuê, hằng ngày nấu rất nhiều món ăn ngon cho cô ăn, nhưng chỉ không cho cô ra khỏi cửa.

Một tuần lễ sau cô được nhìn thấy ánh mặt trời trở lại, lúc không thể chờ đợi để đến trường của hoàng tử tìm anh ta, nhưng hoàng tử lại đang ôm gái đẹp hôn kiểu Pháp trong xe.

Cô trở về ngã lên sofa gào thét đau khổ: “Tần Tang cậu là cái đồ nữ vương xảo quyệt! Cậu sớm biết sẽ có ngày hôm nay thì làm gì mà không xích tở lại từ lúc vừa mới bắt đầu!”

Tần Tang thờ ơ. Sau đó lại thật sự bị nước mũi nước mắt của cô làm phiền mới hừ lạnh rồi nói: “Thời gian Sở Hạo Nhiên theo đuổi cậu có đối xử tốt với cậu không?”

Mắt Tiểu Ly ứa nước, gật mạnh đầu. Đầu chỉ là tốt, quả thực là nhị thập tứ hiếu, buổi sáng gọi cô dậy, ngọt ngào gửi nụ hôn chào buổi sáng qua điện thoại, buổi trưa gửi cơm trưa tình yêu tới, buổi tối mang hoa hồng mời cô đi nhà hàng cao cấp ăn cơm tối. Đi đi về về có xe đẹp đưa đón, hoàng tử đích thân làm tài xế. Thỉnh thoảng biến mất vài ngày nhất định sẽ gọi điện thoại báo cáo mỗi ngày, phạm lỗi gì nhất định có món quà nhỏ chuộc lỗi.

[Nhị thập tứ hiếu (chữ Hán:

) là một tác phẩm trong văn

học Trung Hoa kể lại sự tích của 24 tấm gương hiếu thảo do Quách Cư Nghiệp (có sách ghi Quách Cư Kinh

, bính âm: Guō Jūjīng) vào thời nhà Nguyên biên soạn. Ông nổi tiếng

là một người con hiếu thảo, và sau khi cha mất ông đã xuất bản quyển này. Hầu hết các người con hiếu thảo là nam giới báo hiếu ẹ già. Các câu chuyện được kể lại xảy ra từ thời Thuấn Đế đến đời ông.]

“Con gái chính là dùng để thương yêu, thể loại trai đẹp trẻ tuổi lắm tiền dụ dàng như Sở Hạo Nhiên, là do ông trời phải tới hoàn thành nhiệm vụ này cho hàng ngàn hàng vạn thiếu nữ nhân gian. Cuộc đời của chúng ta, nếu như không đụng tới cực phẩm điên cuồng theo đuổi mấy ngày như vậy, thì sống uống phí rồi.” Tần Tang giải thích dài dằng dặc cho cô nghe.

“Vậy mà cậu còn xích tở lại! Anh ấy đang yêu thương tở đấy!”

“Nếu không thì sao? Chờ hấn chơi chán ném tấm chi phiếu cho cậu để chia tay chắc? An Tiểu Ly cậu là kiểu người thích ứng được trong mọi hoàn cảnh sao?” Ánh mắt của Tần Tang khinh bỉ cô rõ ràng.

Tiểu Ly quần gón tay, chột dạ lắm bầm.

“Hiện giờ, cậu đã hưởng thụ quá trình điều tuyệt vời được cực phẩm theo đuổi, rồi thần nhiên đá hấn. Sở Hạo Nhiên đời này sợ rằng lần đầu tiên gặp được nữ sinh nói bye bye với hấn, đừng nói khoa trương đến mức cả đời không quên được cậu, chí ít lần sau hấn gặp lại cậu, hấn vẫn lập tức nhớ tới, An Tiểu Ly này là cô gái đầu tiên mà mình từng gặp trong đời nói NO với mình.” Tần Tang không chút khách khí ấn vào trán cô, nói tiếp: “Đến lúc đó, nếu như hấn vẫn lưu luyến bụi hoa, cậu cứ cười lạnh một tiếng mà đi lướt qua hấn. Nếu như hấn vừa lúc bắt đầu nảy sinh ý rút lui muốn rửa tay chậu vàng, nói không chừng cậu chính là con heo nái trong kết thúc thần thoại kia. Đã hiểu chưa?” Tần Tang lạnh nhạt nhào nặn bột thành từng sợi, nói cho cô nghe.

An Tiểu Ly bừng tỉnh ngộ.

...

Buổi tối hôm nay thật sự làm bánh chéo ăn.

Trần Ngô Bạch vẫn ngồi đợi trên sofa như đại gia, thỉnh thoảng giục Tiểu Ly hai câu.

“Em nhấc mặt làm cái gì?” Cả buổi tối, trên khuôn mặt nhỏ bé của cô là vẻ hoang mang, anh nhìn cũng thấy khó chịu.

“Không có việc gì.” Tiểu Ly lẩm bẩm, nói cho anh, anh cũng không giúp được.

Vàng sáng hiện lên, núi băng này có người nói là do tổng bộ Lương thị phái tới, BOSS lớn của Lương thị trong truyền thuyết kia không phải đại ca xã hội đen sao, có lẽ, để anh đàn áp bọn xấu thì điện thoại di động của Tang Tang tìm về được rồi.

“Tổng giám đốc ——” Tiểu Ly chạy tới nịnh bợ, “Anh có qua lại với xã hội đen không?”

Trần Ngô Bạch buồn cười, nhìn đáng vẻ hai mắt phát sáng của cô không nhìn được mà trêu cô, “Em thấy sao?”

“Có!”

“Không.”

Tiểu Ly đảo mắt nhìn.

“Em muốn tìm xã hội đen làm gì?” Trên mặt con nhỏ này viết có việc cần tìm người.

“Điện thoại di động của Tang Tang bị trộm mất, rất quan trọng —— anh lại không giúp được gì.”

“Nếu tôi có thể giúp em thì sao?”

“Tôi sẽ ——” Tiểu Ly vỗ ngực vang dội, “Hic —— anh nói đi!”

“Muốn cái gì cũng được?” Trần Ngô Bạch bỗng nhiên đi đến gần, cúi đầu xuống gần như dán lên má cô, cười tình quái vô cùng.

Tiểu Ly bị nụ cười lạnh lùng nghiêm nghị cảm dỗ dưới ngọn đèn của anh làm cho giật điện, nhìn ngẩn ngơ.

Trần Ngô Bạch thu lại nụ cười, nâng kính mắt, lùi lại, thông thả ung dung nhắc nhở một người nào đó bị nam sắc mê hoặc hóa đá, “Bánh chèo sắp nát rồi.”

Nhìn đáng vẻ hoảng loạn vội vàng nhảy vào trong bếp của cô, khoe miệng Trần Ngô Bạch nhếch lên một nụ cười mỉm.

Bánh chèo tối hôm đó đại thể là da tróc thịt bong, ruột tuồn ra ngoài bụng, hai người một thì suy tư còn một thì lặng lẽ không lên tiếng ăn từng cái bánh một.

...

Tần Tang vội vã chạy tới địa chỉ mà Tiểu Ly nói trong điện thoại.

Đẩy cửa gian phòng ra, trong căn phòng ngăn nắp sáng rực đẹp đẽ, nam nữ ôm nhau hát, tụ lại chơi mật chược, ngã trên sofa “trò chuyện thân thiết”... Một thanh niên gầy tong teo có vẻ sắp ra khỏi cửa, lúc cô tiến vào suýt nữa đụng phải hắn, cô nói xin lỗi người đó nhưng còn chưa để cô đi, thì tay hắn đã chống cửa cười xấu xa đánh giá cô, “Ôi, em gái lạ mặt nha, mới tới à? Nói cho anh trai biết, tên em là gì vậy?”

Tần Tang nhú mày, không muốn trả lời hắn, tìm bóng dáng của Tần Tổng khắp nơi. Nhưng tên đó lại không nghe theo, không chịu buông tha, đi theo phía sau cô gọi từng tiếng em gái.

Một giọng nói có sức thu hút vang lên, “Tang Tang!”

Thật ra lúc cô vừa mới đến Tần Tổng đã để ý tới rồi, nhưng trong khoảng thời gian ngắn không xác định được thiếu nữ như hồn ma trước mắt này có phải là báu vật mỹ lệ xinh đẹp ngày đó không, hôm nay cô buông mái tóc thẳng dài, mặc áo T-shirt ngắn tay màu trắng tinh, quần skinny jean bạc màu, trên mặt không hề trang điểm, càng thấy rõ môi đỏ răng trắng, trẻ trung hoạt bát. Cậu ba nhà họ Lôi còn rất tinh mắt, thấy cô liền quần lấy, nhìn đáng vẻ mím môi không chịu nổi của cô, Tần Tổng vội vàng đứng dậy đi tới.

“Hi!” Tần Tang vẫy nhẹ tay, chào anh.

Tần Tổng bị nụ cười trên mặt cô lay động, bỗng nhiên cảm thấy không khí trong gian phòng này quá áp lực, “Chờ tôi chút.”

Anh cầm áo dẫn cô ra ngoài, Lôi Minh chưa từ bỏ ý định đuổi theo ra ngoài, “Này! Người đẹp, để lại điện thoại đi, hôm nào cùng đi chơi nha!”

“Cút đi! Người của tôi, thu móng vuốt của cậu lại đi!”

Tay

anh ôm hờ cô, Tần Tang gần như bị anh đẩy đi về phía trước.

“Điện thoại đâu?” Cô không thích câu Tần Tổng vừa mới nói lắm.

“Tiểu thư, sao cô lại làm giống như giao dịch ngầm vậy, tiền trao cháo múc, muốn điện thoại, đi ăn một bữa cơm với thiếu gia trước đã.” Tần Tổng chậm rãi trêu cô.

Tần Tang là người thẳng thắn, “Ừ, tôi mời anh. Cảm ơn anh đã giúp tôi.”

...

“Làm gì mà phải nôn nóng vậy? Bên trong có ảnh sex hả?” Tần Tổng nhìn cô không ăn mấy miếng, hết sức chuyên chú loay hoay với điện thoại di động, ăn mấy miếng cũng ngừng lại.

Mấy ngày trước anh ba giao việc tìm một chiếc Gresso nhập ngoại bị móc mất, anh dặn đại xuống dưới, sáng hôm nay thì có người đưa tới.

Anh hỏi Trần Ngô Bạch tìm cho ai, thư ký nhỏ dễ thương của Trần Ngô Bạch nói trong điện thoại “Anh ở đâu, Tang Tang nói để cô tự qua lấy.”

Tang Tang —— thì ra là của cô. Anh vuốt ve chiếc điện thoại di động màu đỏ trong tay, chơi cái gì cũng không tập trung, kiên định.

“Không phải, có mấy file ở bên trong, bản thảo mấy chục vạn từ, viết lại một lần chắc tóc tôi rụng sạch mất.” Tần Tang vui vẻ kiểm tra file.

“Nào, cho tôi có vinh dự được đọc tác phẩm lớn một chút.” Tần Tổng bị vẻ mặt mừng rỡ của cô làm cho hăng hái, bàn tay vươn ra kéo lấy điện thoại di động trong tay cô.

Tần Tang muốn giành lại theo bản năng, nhưng mà nơi bọn họ ăn này rất cao cấp, ẩm ỉ thì chẳng ra sao cả. Huống hồ anh ta cũng không phải thiếu niên chưa trải qua chuyện gì, xem chút cũng chẳng sao.

Cũng chẳng sao?! Mười phút sau, Tần Tổng nhắm mắt, gian nan lên tiếng, “Cô viết cái này sao?”

Tần Tang gật đầu.

“Tang Tang —— cô là... tiểu thuyết gia gì vậy?”

Tần Tang trấn định uống một miếng canh, “Tiểu thuyết gia ngôn tình.”

Tiểu thuyết ngôn tình? Tiểu thuyết tình dục! Sắc mặt Tần Tổng sa sầm, uống nước một cốc rồi lại một cốc, mẹ nó, đúng là mất mặt, mới nhìn mấy trang, phía dưới của anh lại có thể dựng thành cái lều nhỏ! Đếch đờ được!

Tần Tang nhìn vẻ mặt buồn bực của anh, quan tâm hỏi: “Anh có sao không? Xin lỗi nha, không nên cho anh xem, tôi không biết anh thuần khiết như vậy.”

Tần Tổng hít vào một hơi, ho khan kinh thiên động địa, sặc sụa.

Tần Tang hiểu ý đứng dậy, cho anh ngồi một mình một lát để bình tĩnh tâm trạng, “Xin lỗi, tôi đi toilet.”

Tần Tổng nói không nên lời, gật đầu liên tục.

Một lát sau quản lý sảnh vội vã đi tới, “Cậu sáu, quý cô lúc nãy muốn tính tiền, cậu xem thế nào?”

Tần Tổng thờ ơ gấp một món ăn, ném kỹ lưỡng, hương vị cũng được.

“Ừ.” Anh gật đầu, ý bảo quản lí, có thể.

Đây là lần đầu tiên Tần Tổng anh để một cô gái trả tiền cho anh, anh dường như có chút suy nghĩ mỉm cười.

“Tang Tang? Sao không gọi điện cho tớ?” An Tiểu Ly ấn nút gọi, trong lúc đó kẹp điện thoại giữa tai và vai, tua vít trong tay cố sức nạy cái hộp ở sau case.

Mọi chiếc máy tính trong phòng tổng giám đốc hai ngày lại hỏng một lần, từ phần mềm đến phần cứng. Cô sửa chữa không ngại phiền hà, có lần rút cục cũng đủ dùng khí, cực kỳ cẩn thận đề nghị Trần Ngô Bạch đổi một bộ mới, núi băng mỉm cười tao nhã, “Trừ từ tiền lương của em nhé?”

Cuối cùng Tiểu Ly cũng hiểu biết triệt để, cô quần quýt lộ liễu, núi băng đó căn bản không hề có ý thích cô, hoàn toàn xuất phát từ chút hứng thú xấu xa nào đó khi ép bức cô thôi.

“Lấy được điện thoại di động rồi. Chuyển điện thoại cho ông chủ của cậu đi.” Giọng nói của Tần Tang trong điện thoại cũng lạnh tanh, cũng dễ nghe kỳ lạ.

...

“Xin chào.”

“Tôi là Tần Tang. Tìm được điện thoại di động rồi, cảm ơn anh.”

“Đâu có, cô Tần, đừng khách sáo.”

“Ồ? Không cần khách sáo sao?” Giọng nữ uyển chuyển dễ nghe đầy ẩn ý, dừng lại một chút.

Chiếc bút trong tay Trần Ngô Bạch ngừng lại, khóe miệng mang ý cười, anh đã sớm đoán được, Tần Tang này sẽ đến thử độ nông sâu.

“Nếu như tôi nói cần, cô Tần sẽ dùng cái gì để khách sáo với tôi đây?”

“Nếu như anh thật tình mong muốn tôi khách sáo với anh, khách sáo của tôi sẽ dùng được đấy.”

“Như vậy, Tần Tang, khách sáo rồi.”

“Không có gì.”

Điện thoại được ngắt gọn ghẽ, ý cười ở khóe miệng Trần Ngô Bạch có dấu hiệu lan rộng.

Tần Tang cúp điện thoại di động, cũng mỉm cười ở đầu bên kia.

...

Trời càng ngày càng nóng.

Tần Tang thiếu chút nữa đụng vào người khác ở dưới nước, chuyện gì xảy ra vậy? Không nhìn thấy dòng nước này có người sao? Huống hồ đây là dòng một chiều.

Cô ra sức nổi lên trên, còn người kia cũng rất lanh lợi, lập tức lặn xuống dưới sâu, dịch xa cô ra, hai người trong nháy mắt lên xuống lướt qua nhau. Tần Tang dưới tình thế cấp bách, bị sắc nước, vội vã nổi lên trên.

Người đó cũng nổi lên.

“Lại là anh!” / “Lại là cô!” Hai người đồng thanh.

Một người vui vẻ vô cùng, một người bất đắc dĩ.

Lý Vi Nhiên gạt nước tới gần hơn chút, cười trêu ghẹo, “Này, không nhìn thấy tôi dưới nước sao, giành dòng với tôi làm gì.”

Tần Tang lau nước trên mặt, khinh bỉ chỉ về phía sau người, “Tôi cũng bơi được hai phần ba rồi, rõ ràng lúc anh xuống nước tôi đã ở bên trong rồi. Hơn nữa anh bơi ngược làm cái gì.”

Lý Vi Nhiên vô cùng kinh ngạc, còn tưởng cô là người kiêu lời, thì ra cũng nhanh mồm nhanh miệng.

“Được được được, thiếu gia tôi sai rồi. Lên bờ đi, mời cô ăn mì.” Lý Vi Nhiên vươn tay ra vỗ đầu cô, thành thạo xoay người bơi về phía bờ.

Tần Tang không muốn đi lắm, nổi lênh bênh tại chỗ trong nước do dự.

“Tần Tang?” Lý Vi Nhiên đã lên bờ, cầm khăn tắm vẩy tay với cô, “Nhanh lên một chút đi!”

Lúc đó là sáng sớm, mặt trời vừa mới lên, không khí mát mẻ mờ tối của buổi đêm vẫn chưa tan, mặt trời sớm chờ thời khắc tỏa sức sống khắp nơi. Cao cao bên cửa sổ có ánh nắng chiếu vào, chiếu vàng rực mảnh tường sau lưng Lý Vi Nhiên.

Lý Vi Nhiên tắm trong ánh nắng rực rỡ diệu kỳ đó, mỉm cười với Tần Tang ở trong hồ. Anh cao to đẹp trai đứng nơi đó, như Apollo giáng trần.

Anh mỉm cười gọi tên cô, còn cô không kim lòng được tiến tới gần từng tắc một.

...

Tần Tang mặc váy chiffon không tay màu vàng nhạt, phong cách bohemian tầng tầng lớp lớp, gió thổi tới, tóc dài phất phơ trên đầu vai, váy áo bay bay, lay động theo gió, dường như vật áo bay thật giống tiên nữ giáng trần.

Hôm nay Lý Vi Nhiên đổi xe khác, Tần Tang không nhìn thấy trong khoảng thời gian ngắn, đứng ở cửa nhìn quanh.

Lý Vi Nhiên ở trong xe nhún còi, nhìn cô nhoẻn miệng cười, thông dong đến, bỗng nhiên nghĩ tới lúc còn nhỏ ông ngoại tóm anh và Tần Tổng cùng luyện viết chữ bằng bút lông

Bắc phương hữu giai nhân,

Tuyệt thế nhi độc lập,

Nhất cổ khuynh nhân thành,

Tái cổ khuynh nhân quốc.

Ninh bất tri khuynh thành dữ khuynh quốc.

Giai nhân nan tái đắc

[Giai nhân ca / Bắc Quốc giai nhân – Bài ca này tương truyền là của Lý Diên Niên, nhưng cũng có thể là một bài dân ca do Lý Diên Niên sưu tập. Đây cũng là OST của Thập Diện Mai Phục do Chương Tử Di trình bày]

Dịch nghĩa:

Phương Bắc có giai nhân

Riêng mình nàng tuyệt thế

Liếc mắt thành quách đổ

Ngoảnh nhìn quốc gia vong

Cần gì nước đổ thành nghiêng

Giai nhân khó gặp lại

Dịch thơ:

Phương Bắc có một giai nhân

Dung nhan tuyệt thế vô ngần đứng riêng

Liếc qua thành đã ngã nghiêng

Ngoảnh lại nước đã đảo điên bao giờ

Thành nghiêng nước ngã ai ngờ

Giai nhân há dễ bao giờ gặp sao?

Mì vừa được đưa lên, hai tay Lý Vi Nhiên mỗi tay cầm một chiếc đũa làm kiểu mài dao, “Đừng nhúc nhích!” Anh hét lên với Tần Tang, gấp rau trong bát cô về bát mình.

“Cô không thích ăn, tôi ăn cho.” Anh đặc ý mỉm cười dào dạt.

Tần Tang không cam lòng yếu thế, cầm đũa gấp thịt bò trong bát anh, “Thành toàn cho anh.” Cô cười duyên với Lý Vi Nhiên.

Lý Vi Nhiên nhướn mày với tô mì rau, mắt thấy Tần Tang gấp một miếng thịt bò đưa vào trong miệng, nhai ngon lành, đặc ý dào dạt.

Về mặt của cô... Sao lại có chút giống anh ba vậy?

“Cô Tần ——” Ông Trần chủ quán không biết đứng bên bàn từ họ lúc nào, xoa xoa tay cười hề hề chân thật.

“Bác Trần, chuyện gì vậy?” Tần Tang buông đũa.

“Như thế này, ” Ông Trần ngượng ngừng xoa tay, “Bà vợ nhà tôi, lúc nãy vừa lau bàn, tay không nhấc lên nổi” Ông chỉ thím Trần ngồi một bên, thím Trần thấy bọn họ nhìn qua, cũng cười tỏ vẻ xin lỗi, “Cái này thật không phải, tay cũng sưng húp lên rồi! Tuổi già là như vậy... Tôi nghĩ... Có thể làm phiền cô Tần, giúp tôi lần nữa được không —— “

Ông Trần lấp bắp nói xong, nét mặt già nua đều đỏ cả lên, nếu không phải việc trong quán quá bận rộn trở tay không kịp thì ông cũng không phải ngại ngừng nói lời này, Tần tiểu thư người ta vừa nhìn đã thấy là dân trí thức, phải làm phiền cô, đúng là giảm thọ.

“Được ạ,” Tần Tang mỉm cười, “Vẫn làm trứng rán ạ?”

Có vài khách ăn mì thích thêm một quả trứng rán, quán mì bình thường sẽ rán từ hôm trước, hôm sau nếu khách muốn thì cho vào nhưng như vậy sẽ không đủ tươi. Ông Trần thật thà, luôn rán ngay lúc cần.

Tần Tang là khách quen ở đây, có vài lần việc trong quán quá bận rộn, cô liền xung phong xắn tay áo làm việc phụ cho ông Trần một buổi sáng, trứng rán làm xong, ngay cả thím Trần cũng phải nói là trình độ cao.

“Đương nhiên đương nhiên! Sao có thể để Tần tiểu thư làm việc nặng khác được! Tần tiểu thư... Thật sự xin lỗi.” Ông Trần lại cảm ơn lần nữa.

Trong quán rất bận, lại có khách giục mì, Tần Tang vội vã đứng dậy, “Thật ngại quá, anh cứ từ từ ăn.” Cô nói với Lý Vi Nhiên.

Lý Vi Nhiên mỉm cười gật đầu.

...

Mọi người bán đồ ăn sáng xong, đã hơn chín giờ.

Tần Tang vừa nãy vội vã giúp đỡ, ngay cả mì cũng chưa kịp ăn, dịp này ông Trần khẳng khẳng giữ cô lại bù cho cô một tô mì.

“Đã về rồi?” Cửa bị đẩy ra, ông Trần hết sức phấn khởi không cán mì nữa mà ra đón người.

Đi vào là thím Trần, mang theo cái túi bệnh viện. Theo sau, không ngờ lại là Lý Vi Nhiên.

“Anh đưa thím Trần đi bệnh viện?” Cô còn tưởng anh ta đi về từ lâu rồi.

Lý Vi Nhiên nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng, “Sao? Noi theo cô làm việc tốt, thiếu gia không thể nẩy sinh lòng tốt sao?” Anh cúi người xuống ghé vào tai cô, nói với giọng cực nhỏ.

“Cô Tần, con người cô tốt, chọn bạn trai cũng vượt trội.” Thím Trần rõ ràng rất cảm kích Tần Tang và Lý Vi Nhiên.

Hai người đều ngẩn ra, khóe miệng Lý Vi Nhiên vẫn giữ nụ cười, nhìn qua, Tần Tang cuống quýt quay mặt đi. Hai người đều có tâm sự riêng, thế nhưng không có ai phủ nhận.

“Tôi đúng thật là có phúc, cô ý tá lại có thể nói con tôi rất đẹp trai, nếu tôi có con trai như vậy, chỉ sợ đã vui đến chết rồi.” Thím Trần cười đến mức nếp nhăn đều lan ra.

Ông Trần quở trách vỗ bà một phát, “Bà già này, nói vớ vẩn, chết với không chết cái gì. Tôi làm mì cho cô Tần và bạn trai của cô ấy, bà đi nghỉ đi.”

Lý Vi Nhiên đi tới chỗ ngồi lúc này, Tần Tang và anh ngơ ngác nhìn nhau, trong khoảng thời gian ngắn xấu hổ không biết nói gì. Suy nghĩ một chút vẫn nên rán thêm hai quả trứng, bận rộn cả buổi sáng, muốn ném thử tay nghề của mình.

“Mì đây!” Ông Trần bưng lên mì nóng hôi hổi, “Tần tiểu thư —— “

“Lý Vi Nhiên.” Lý Vi Nhiên nhìn vẻ không biết xưng hô thế nào của ông Trần, chủ động nói tên mình.

Ông Trần cười hề hề, “Ăn nhiều một chút! Ăn nhiều một chút!”

Ông Trần xoay người đi làm việc khác, Tần Tang cười khê, thấp giọng nói với anh: “Cháu* họ Lý —— Lý Vi Nhiên, nên nói vậy chứ?”

[

bì (tệ, hèn) – khiêm nhường, dùng để nói sự vật liên quan đến mình, cách nói lịch sự]

“Nhưng mà, họ của tôi không thấp hèn.” Lý Vi Nhiên nói như lẽ đương nhiên.

Tần Tang bật cười, lắc đầu, lười cãi lại anh ta.

“Này! Sao cô lại biết rán trứng?” Lý Vi Nhiên gấp trứng rán lên cần một miếng, hương vị thật sự rất khá, bề ngoài cũng đẹp. Nhưng anh vẫn không thể nào tin được, cô rõ ràng có vẻ không bao giờ làm việc nhà.

“Sao không? Rất đơn giản. Đập một quả trứng, uối cho hành thái, lật mấy phút, là xong rồi.”

“Vậy những món khác? Có biết không?”

“Biết một số món ăn gia đình.”

“Ồ, dâu hiền vợ thảo.” Lý Vi Nhiên có chút ý cười thâm sâu.

“Thử nghiệm cuộc sống mà, mỗi thứ tôi học một chút.”

“Rất cuộc cô làm việc gì vậy?” Lý Vi Nhiên tò mò, nhìn cách ăn mặc, cách giơ tay nhắc chân của cô, chắc là thiên kim nhà giàu. Nhưng mà lần trước đưa cô về nhà, nơi cô thuê trọ giống nhà trọ bình thường.

“Tôi là —— người làm việc tự do, việc gì cũng thử, việc chính là viết tiểu thuyết.”

“Ồ, nhà văn, hôm nào gửi tôi tác phẩm lớn để tôi có vinh dự được đọc.” Lý Vi Nhiên nuốt miếng trứng rán cuối cùng.

Thảo nào sống phóng khoáng thoải mái như vậy. Anh ngẫm lại thấy ghen tỵ, xả hận giơ đũa ra gấp trứng rán trong bát cô.

“Lý Vi Nhiên!” Tần Tang hơi cao giọng, không ý thức mà có hơi hướng một tia hờn dỗi.

Lý Vi Nhiên cười vô lại, lại giành lấy trứng rán cần từng miếng một, “Tôi thấy cô không có vẻ muốn ăn, nên ăn hộ cô thôi!”

Tần Tang bắt đắc dĩ mà lườm anh, cúi đầu ăn mì. Nuốt một miếng mì, bỗng nhiên nhớ tới, đũa của anh ta vừa mới chọc vào trong bát của cô —— có nước bọt!

Cô yên lặng cúi đầu, không thấy rõ vẻ mặt.

Lý Vi Nhiên giải quyết xong quả trứng rán cướp được từ bát của Tần Tang trong hai ba miếng, dường như có vẻ vẫn chưa đã nghiền, ngón tay vuốt cằm, nhìn chằm chằm vào Tần Tang cúi đầu chuyên tâm ăn.

Lúc vừa mới gặp cô, cô là báu vật ban đêm gợi cảm nóng bỏng, về sau, trong bể bơi, cô là hoa sen mới nở thanh lệ thoát tục. Về dễ thương lần đầu ăn mì với nhau. Về quyến rũ vô cùng lúc mỉm cười vén tóc. Về hồ hững thĩnh thoảng chợt lóe trên mặt. Đáng vẻ mặc đồ hàng hiệu mấy nghìn tệ rán trứng vừa này lại đảm đang việc nhà như vậy.

Tựa như, có một nghìn tấm mặt nạ, mãi mãi không biết giây tiếp theo cô sẽ gây ấn tượng thế nào.

Tần Tang, tôi rất tò mò về em, tò mò muốn chiếm làm của riêng mình để từ từ nghiên cứu. Lý Vi Nhiên chậm rãi nói thầm với mình, nụ cười bên miệng càng lúc càng dịu dàng.

5. Chương 5: Lưu Thệ

Đạo gần đây Chu Yến Hồi phát hiện Tần Tổng thật sự rất kỳ lạ. Là một kẻ thường ngày thích ồn ào, mà bây giờ, mỗi khi ra đường cũng mang gương mặt trầm lặng, nhìn thấy người đẹp cũng không có phản ứng gì. Cái vẻ hà khắc kia cũng vượt qua cậu ba nổi tiếng núi băng nhà họ rồi.

“Nhóc sáu, khó chịu hả?” Chu Yến Hồi đưa anh một miếng vải nhỏ có bỏ thêm “thuốc”.

“Không cần.” Tần Tổng đập tay của Chu Yến Hồi. “Cậu cũng dùng ít đi, loại này dính nhiều cũng nghiện đó.”

Chu Yến Hồi nhún nhún vai ra vẻ không sao, rút ỉnh một miếng “Vây thì cậu tám chuyện để tôi nâng tinh thần đi.”

“Tám cái đầu cậu.” Chu Yến Hồi là bạn thân của Tần Tổng lúc du học ở Anh, hai nhà cũng thân thiết nhiều đời, quan hệ không hề tầm thường.

“Được, không muốn nói đúng không? Anh đây không thèm nghe nữa. Giữ ghen hòng cậu đi.” Chu Yến Hồi bắt chân tréo nguẩy, nói giọng khích Tần Tổng.

“Mẹ kiếp.” Tần Tổng vuốt mái tóc phiền não, thật sự không nhịn được nữa, phun ra khổ sở của mình “Hồi à, hình như tôi ... tiêu thật rồi.”

Anh giang rộng hai tay hai chân, ngã trên ghế sa lon “Cô gái kia... không giống như loại bình thường... Tôi biết cô ấy khác, tôi cũng không dám lấy tiền đề người... Không biết phải làm sao đây.” Anh ử rử oán thán cho bạn tốt nghe. Mỗi đêm anh đều tỉnh giấc, cả tuần nay đều mơ thấy Tần Tang mấy lần, cả người túa mồ hôi lạnh, chẳng lẽ.... thích thật rồi sao?

Cũng chẳng ra làm sao, chưa gặp được bao nhiêu lần, sao vẫn muốn cô ấy chứ?

“Tôi khinh” Chu Yến Hồi cười khinh bỉ Tần Tổng “Mẹ nó, loại phụ nữ thích giả bộ. Không thích tiền ư? Cậu dùng mấy trăm vạn, mấy trăm vạn ném vào. Tôi xem coi cô ta thích hay không thích!”

“Cô ấy thật không cần tiền. Tôi thấy. Hơn nữa, tôi không thể dùng tiền đi lãng nhục cô ấy.”

Chu Yến Hồi nhíu mày, định nói gì nữa thì cửa phòng bao mở ra, Lý Vi Nhiên và Dung Nam, Kỷ Nam cùng nhau đi vào. Sau khi Chu Yến Hồi tiếp nhận công việc của nhà họ Chu, bởi vì quan hệ với Tần Tổng, cho nên cũng quan hệ qua lại mật thiết với Lương thị, gần đây hai bên vừa hợp tác vụ án lớn, tối nay chính là Chu Yến Hồi mời khách, đãi bọn Dung Nham tới ăn mừng hợp tác thành công.

“Ồ, tới rồi, mọi người biết không? Cậu sáu lãng tử hào hoa, đánh đâu thắng đó nhà ta, rốt cuộc cũng gặp khó khăn rồi...”

“Mẹ kiếp, cậu muốn tìm người đánh à.” Tần Tổng nhào qua, bóp cổ của Chu Yến Hồi lắc lắc.

Dung Nham ngồi xuống, rót rượu ỉnh, bỏ thêm đá, uống một hớp, mở miệng trêu chọc “Yến Hồi, cậu đừng để ý đến nó, nhóc sáu của chúng ta không kén ăn, lần đó cũng si, nhưng lại bỏ chạy nhanh hơn bất cứ ai.”

Tần Tổng lúng túng, la lớn lên “Cũng cam mẹ cái miệng lại cho ông.”

Dung Nham đưa mắt, Kỷ Nam và Lý Vi Nhiên nhìn thoáng qua, đi tới quật Tần Tổng lên ghế sofa đánh một trận mãnh liệt.

Trong phòng náo động hỗn loạn, má mì Tang A Lục đẩy cửa cất tiếng chào hỏi “Ôi, các vị thiếu gia của tôi, nóc nhà cũng bị lật ngược rồi. Tại sao vậy chứ? Cậu sáu hiển nhiên cũng là tiểu thụ thượng hạng, nhưng bị cậu tư và cậu năm đánh hội đồng thì làm sao chịu nổi chứ?”

Dung Nham và Chu Yến Hồi nghe như vậy, hai người cũng vỗ tay cười to.

Tần Tổng giấy dựa rất vất vả mới thoát được, đầu tóc rối tung, hai gò má ửng hồng, cũng thật giống dáng vẻ tiểu thụ như má mì Tang nói.

“Hừ! Thấy qua tên thụ nào đẹp bằng tôi chứ?”

Má mì che miệng cười lằng lơ “Cậu sáu, tôi cần gì phải đả kích cậu chứ, hôm trước có một thằng nhóc mới tới, thật sự còn đẹp hơn cậu đó. Sao nào, gọi đến đây cho cậu thay đổi khẩu vị nha?”

Rốt cuộc Kỷ Nam không nhịn được nữa “Được rồi, được rồi, để rượu xuống, bà đi ra ngoài đi, Hồi Hồi cũng không thích dài dòng như vậy.”

“Khác giới à! Hôm nay tâm tình nhóc sáu không tốt, anh đây đãi khách, má mì, gọi người tới đây cho cậu ta thay đổi khẩu vị.”

Má mì đáp lại một tiếng, dáng vẻ xinh đẹp quyến rũ đi ra ngoài.

Kỷ Nam cau mày, ngồi trên ghế sa lon không nói.

Dung Nham biết Kỷ Nam phiền nhất là cái này, nhưng hôm nay là vì vụ dự án hợp tác hai nhà, bọn họ còn phải dùng tới thế lực của Chu Yến Hồi, không nên khó chịu với cậu ta.

Quả nhiên, Kỷ Nam lập tức đứng lên.

“Không biết chị Yên vừa quây cái gì, anh cả về nhà đi cùng rồi. Cuộc xã giao bên kia không có ai, tôi đi qua đó, ai đi với tôi nào?”

Lý Vi Nhiên cũng không thân với Chu Yến Hồi, trong lòng cũng chán ngấy cái chuyện trai bao, lập tức đứng dậy nói đi cùng với Kỷ Nam

.....

“Chị –”

“Tiểu Hòe?” Tần Tang tháo mắt kiếng xuống, liếc nhìn đồng hồ trên máy vi tính, lúc này, đáng lẽ thằng nhóc này phải ở trường tự học buổi tối chứ.

“Chị, chị đang bận hả?” Tần Hòe hỏi ấp a ấp úng.

“Nói, chuyện gì?” Tần Tang đi thẳng vào vấn đề.

“Em... Xảy ra chút chuyện... Em bị người ta giữ rồi.”

Tần Tang đóng máy tính lại, nhảy xuống ghế sofa, lập tức thay quần áo “Bây giờ em ở đâu?”

“Lưu Thệ.”

Tần Tang kinh hãi, sợ rằng phải kêu thêm Tần Dương rồi, Lưu Thệ ở phía nam, là một chỗ phức tạp, Tần Hòe bị giữ ở đâu, một mình cô không thể tìm ra.

“Tiểu Hòe, tìm anh cả chưa?” Cô hỏi Tần Hòe, dù sao, nếu nói với Tần Dương... sẽ lớn chuyện.

“Chị. Không thể tìm anh cả... không thể nói cho những người khác. Chị...”

“Làm ơn, đến đây trong vòng 30 nữa.” Có một giọng đàn ông lấy điện thoại của Tần Hòe, nói xong liền cúp máy.

Tần Tang nghe thấy vậy, sống lưng lạnh toát, chưa kịp thay cái quần short kaki, đã mặc thẳng cái áo T shirt dài tới đầu gối, mang giày Cavans chạy ra cửa.

.....

Hiển nhiên là Tần Hòe đã bị đánh, mặt mày nhẩn nhó, ôm bụng núp trong góc tường.

Tần Tang được một tên nhóc dẫn vào, nhìn thấy em trai nằm trên đất, mặt đầy máu, đau rên rĩ. Lòng cô giận sôi lên, nheo nheo mắt, hỏi lạnh lùng “Ai? Ai đánh nó?”

Trong nhà tổng cộng có năm tên đàn ông, một tên đô con cao nhất đi tới trước mặt cô, nói ngạo nghễ “Tôi đánh. Nó dám gây chuyện ở Lưu Thệ, muốn chết...”

“Bốp” một tiếng vang lên.

Tay

phải Tần Tang tê dại, cái tát này cũng quả thật rất nặng, tên đàn đô con như gấu bị đánh lệch qua bên phải.

“Nó đập phá đồ, không đền tiền. Ai cho phép anh đánh nó.” Tần Tang ngẩng mặt lên, ánh sáng lạnh trong mắt nếu có thể biến thành dao găm chắc cũng bắn tên trước mặt thành tổ ong vò vẽ.

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh.

Tên đó hồi phục tinh thần, mặt cũng đỏ lên, bày tay to giờ lên như muốn nhắc thân thể nhỏ bé của Tần Tang lên trần nhà.

“Anh dám” Tần Tang ngạo mạn nhìn gã, một tên đàn ông cao hơn 1m8, bị nàng nhìn hơi sửng sốt.

“Ồ, cô bé này cũng dữ dằn đây.” Một giọng nói nũng nịu vang lên, là má mì A Lục.

“Bà chủ.” Gã to con ôm mặt lui xuống.

“Cô bé, em trai cô đập phá chỗ của tôi, làm hai vị khách quý tôi sợ. Chuyện này cũng không sao, giống như cô nói, chẳng qua chỉ là đền tiền, nhưng mà, cậu ta.... muốn dẫn trấn sơn chi bảo chỗ tôi đi. Chuyện này mới đáng nói. Lâm Lâm là tôi bỏ nhiều tiền chăm sóc huấn luyện, còn chưa tiếp khách lần nào...”

“Câm miệng. A Lâm không làm những việc đó. Bà câm miệng. Câm miệng.” Bỗng nhiên Tần Hòe nổi giận như một con sư tử, điên cuồng hét lên với bà chủ. Tên bên cạnh như giờ tay muốn đánh, giờ chân muốn đạp, liếc nhìn ánh mắt sắc như dao của Tần Tang, lại rụt chân trở về.

“Chị! Đưa tiền cho bà ta! Em muốn dẫn A Lâm đi theo, A Lâm...”

“Im miệng.” Tần Tang quát em trai mình.

“Bao nhiêu tiền thì mới thả em trai tôi.” Tần Tang hỏi A Lục.

A Lục che miệng cười, còn chưa mở miệng thì Tần Hòe đã rống lên “Chị! Còn A Lâm nữa.”

“Lâm Lâm à... Tôi không bán. Người ta được cậu sáu yêu thích, sao có thể bán được.” A Lục cười duyên, lắc lắc ngón tay với Tần Tang “Đồ mà em trai cô phá hư, số này.”

Tần Tang móc một tấm thẻ trong túi quần, đưa cho A Lục.

“Ồ, sớm biết như vậy, tôi đã nói nhiều một chút.” A Lục nhìn dáng vẻ dứt khoát của Tần Tang, cũng không giống giả bộ, liền cầm lấy thẻ.

Tần Tang đi qua đỡ Tần Hòe dậy, thẳng nhóc lại giẫy dụa mạnh mẽ “Chị không cứu A Lâm, em cũng không đi.”

Tần Tang nhịn hết được, kích động tát em mình một bạt tai, nắm cánh tay của nó lôi ra ngoài “Vậy em gọi điện thoại cầu cứu chị làm gì, ở đây chết vì tình là được rồi.”

Tần Hòe trào nước mắt, không muốn đi, biết chị mình thật ra rất mềm lòng, cậu quỳ xuống chân cô “Chị. Van xin chị... em... em yêu cậu ấy...”

Tần Tang hít sâu một hơi, chuyện Tần Hòe không thích qua lại với bạn nữ cô cũng biết, nhưng cô chỉ cho là em trai mình chậm hiểu một chút, không nghĩ tới...

“Bao nhiêu tiền?” Tần Tang vuốt đầu em trai mình an ủi, cất giọng đặng chất hỏi A Lục.

“Chuyện này... Lâm Lâm là trai tân, tôi lại tốn nhiều tâm tư như vậy, hàng không bán được.” A Lục lắc đầu.

“Hàng không bán cũng có một cái giá, bao nhiêu, bà cứ nói.”

“Cô gái à, không đơn giản vậy đâu. Nè, cô tên gì?” A Lục làm ra vẻ có hứng thú với Tần Tang. Thật ra, nhìn vào phong thái của cô, sợ là người giàu có, lời nói của bà cũng coi như biết thời biết thế.

Tần Tang cười khỏ, nếu lúc này cô nói ra Tần gia, đừng bảo là Tần Uy, ngay cả Tần Dương cũng sẽ lộ da Tần Hòe.

“Đừng nói nhảm, nói thẳng, bao nhiêu tiền.”

A Lục đảo mắt, xoay người đi ra cửa. Một lát sau bà trở lại, mang theo một người đàn ông đẹp trai hơn ba mươi tuổi.

“Đây, chính là vị này” A Lục chỉ chỉ Tần Tang.

Chu Yến Hồi vốn muốn đưa Lâm Lâm mà A Lục đề cử cho Tần Tổng. Đương nhiên là Tần Tổng không thích, nhưng khi Lâm Lâm xuất hiện, ngay cả Tần Tổng luôn tự phụ là mình đẹp trai cũng cảm thấy tuyệt đẹp. Chu Yến Hồi thuộc dạng nam nữ đều xơi, Tần Tổng không thích, Chu Yến Hồi cũng giữ lại. Ai biết bỗng có một thằng nhóc học sinh xông vào, vẻ mặt kích động muốn dẫn Lâm Lâm đi, bị Lâm Lâm cự tuyệt thì phát cáu, thậm chí hai người ra tay đánh nhau.

Nghe nói chị của thằng nhóc đó đến chuộc người, Chu Yến Hồi và Tần Tổng uống rượu cũng không thêm để ý. Nhưng A Lục lại đi vào hỏi Chu Yến Hồi, cô gái kia muốn chuộc Lâm Lâm. Chu Yến Hồi sớm đã bao một gian trên lầu để vui vẻ với Lâm Lâm, bây giờ phải bỏ thứ yêu thích lại có chút khó khăn.

“Nhưng mà chị của thằng nhóc đó, rất đặc biệt.” A Lục vòng tay quanh cổ của Chu Yến Hồi, ghé vào lỗ tai của anh ta cười ha hả.

“Hả?” Chu Yến Hồi lại hăng hái “Đi xem thử xem! Nhóc sáu, cậu cứ uống, tôi đi tìm vui một chút.”

Tần Tổng phát tay như đuổi ruồi.

....

Cũng thật rất đặc biệt, Chu Yến Hồi sờ cảm đánh giá Tần Tang, gương mặt nhỏ nhắn cỡ bàn tay, đôi mắt tròn xoe, chiếc mũi nhỏ cao cao, miệng đỏ son làm người ta vừa nhìn đã muốn cắn, quần áo rộng, nhìn không ra vóc người, nhưng mặc chiếc bao bố vậy lại làm cho đáng vẻ đặc biệt dễ thương, thật muốn ôm vào trong lòng. Cặp chân trắng nõn, dưới ánh đèn huỳnh quang, nếu như vòng chặt quanh hông mình thì...

“Muốn chuộc Lâm Lâm cũng được.” Chu Yến Hồi cười sáng khoái, Tần Tang nhìn bộ dạng gian tà của anh ta thì ớn lạnh “Cô, ở với tôi một đêm.”

Tần Tang phải ngăn lại em trai mình xông lên “Chẳng qua là một đêm đam mê thôi sao? Cuộc sống của anh cũng đang nhảm chán, phải dựa vào chuyện chia rẽ hai thằng nhóc này để mua vui sao?”

“Cô chỉ cần nói có đồng ý hay không thôi.” Chu Yến Hồi không nhịn được nữa “A Lục, trả tiền lại cho cô ta. Chỉ có hai lựa chọn, hoặc là tôi chặt tay chân của em trai cô và Lâm Lâm, rồi cô có thể dẫn bọn họ đi. Hoặc là cô ở với tôi một đêm, tôi sẽ vui vẻ để bọn họ đi thoải mái không hề sứt mẻ. Cô chọn đi.”

“Anh chặt đi.”

6. Chương 6: Moses

Điều thuốc mà Chu Yến Hồi đang ngâm còn chưa kịp đốt lửa, đã rơi xuống đất, “Cái gì?”

“Chuyện em trai tôi làm sai, các người muốn xử trí thế nào thì do các người định đoạt. Tiền tôi có thể trả, nhưng những thứ khác thì tôi không làm được.” Cô xoay người nói với Tần Hòe, “Tiểu Hòe, em yên tâm, nếu em không thể sống để đi ra ngoài, chị bảo đảm với em, Lâm Lâm sẽ xuống đó cùng với em.”

“Được rồi, ra tay đi, mọi người chém một phát đứt luôn là được rồi.” Tần Tang nhìn một vòng bốn phía, nói thản nhiên.

Chu Yến Hồi sửng sốt một hồi lâu, sau đó lại móc ra một điều thuốc, bật lửa châm lên, hít một hơi thật sâu, phun khói ra ngoài, “Được rồi đó, đi đi.”

Tần Tang thở phào nhẹ nhõm, kéo em trai đi ra ngoài.

“Còn cái này xin cứ nhận lấy, ” Cô vẫn đưa thẻ cho A Lục, “Em trai tôi không hiểu chuyện, thật sự rất xin lỗi.”

Có đôi lúc, hào phóng một chút, lo trước để tránh hậu họa.

A Lục nhướn mày, cười cười và nhận lấy.

Chu Yến Hồi khoanh tay nhìn cảnh này, ánh mắt càng sâu hơn.

“Chị, sao chị biết anh ta sẽ không chém?” Ra cửa rồi, Tần Hòe mới sợ hãi hỏi.

“Loại người như anh ta, chẳng qua chỉ là tìm thú vui thôi, em kích anh ta một chút, anh ta sẽ cảm thấy mới mẻ, nên sẽ không làm khó dễ em.” Tần Tang nói thản nhiên.

“Vậy nếu như anh ta chém thật thì sao?”

“Cùng lắm thì nói lại lần nữa chứ sao.”

Tần Hòe bĩu môi, “Nhưng mà, còn A Lâm thì sao ——”

Tần Tang đột nhiên dừng lại, lên giọng chất vấn cậu ấy: “Muốn chị ở cùng tên kia một đêm để đổi A Lâm của em hả?”

“Em không phải có ý này ——” Tần Hòe xấu hổ cúi đầu.

“Tang Tang?” Cửa phòng bao bên cạnh chợt mở ra, một người đứng ở cửa la lên.

Tần Tang đang kìm nén cơn giận, lại bị người khác cắt ngang, nên hung dữ trợn mắt liếc qua, khiến Tần Tổng sợ hết hồn, khi anh nhìn thấy ánh mắt tóe lửa của Tang Tang thì nhịp tim cũng chậm lại.

“Chị! Chính là anh ta! Đã chọn A Lâm!” Tần Hòe tức giận chỉ vào Tần Tổng.

Tần Tổng ghen hòng đỏ lưỡi, trăm miệng cũng không thể bào chữa được, xong đời rồi!

“Không phải vậy đâu! Là Yến Hồi —— mẹ kiếp, Yến Hồi cậu mau quay lại đây!” Tần Tổng tức giận dậm chân, Chu Yến Hồi, tôi muốn lột da của cậu!

Chu Yến Hồi vẫn tựa người trên hành lang nhìn sang, Tần Tổng vừa hô to, thì anh đã tới đây rồi.

“Tang Tang, cô tên là Tang Tang?” Khóe miệng anh chứa nụ cười, dịu dàng gọi tên cô.

“Tần Tang.” Tần Tang chịu đựng sự buồn nôn, bắt tay với anh ta. Dù sao vẫn còn ở trên địa bàn của người khác.

“Chu Yến Hồi.” Tay của anh ta khô ráo ấm áp, móng tay cũng cắt sạch sẽ.

Đạo này, cảm thú cũng mặc quần áo chỉnh tề. Tần Tang mỉm cười, thâm nghĩ.

Một bàn tay vỗ mạnh vào bàn tay lưu luyến của Chu Yến Hồi, Tần Tổng chen vào giữa, tách bọn họ ra, che Tần Tang ở sau lưng, “Yến Hồi cậu lên lầu trước đi, Lâm Lâm còn chờ cậu ở trong phòng đấy.”

Chu Yến Hồi cười lưu manh, “Nhóc sáu, không phải cậu dùng cái này hãm hại tôi chứ? Lâm Lâm là tôi chuẩn bị cho cậu đấy.” Anh ta vỗ vai Tần Tổng, cười mập mờ.

Tần Tổng nhanh chóng đâm một đâm vào ngực anh ta, “Nói láo!”

Tần Hòe nghe bọn họ xem A Lâm như quà tặng đẩy tới đẩy lui tức giận đến mức không nhẫn nại được, hàm răng cũng nghiến kèn kẹt.

Tần Tang vốn chỉ mong thoát thân, lại nhìn dáng vẻ hai mắt đỏ ngầu của em trai, thật sự không đành lòng, “Các anh đã không muốn, vậy, Tần Tổng, có thể đưa người cho tôi không?”

Tần Tổng gật đầu liên tục, “Dĩ nhiên dĩ nhiên, Tang Tang, tôi thật sự không có ——”

“Cám ơn anh!” Tần Hòe cắt ngang lời của Tần Tổng, kích động ôm lấy anh lắc mạnh, “A Lâm đâu? A Lâm đâu?”

“Tôi dẫn cậu đi.” Chu Yến Hồi ngoắc tay với cậu ấy.

“Tang Tang, tôi thật sự không có,” Tần Tổng cúi gầm đầu, càng giải thích càng rối, “Tôi không thích đàn ông ——”

Tôi thích em. Anh do dự, dưới tình huống này có nên nói hay không?

“Tôi không can thiệp vào hướng giới tính của bạn bè, ” Tần Tang cũng muốn nhân cơ hội này nói rõ ràng một chút, người như Tần Tổng, cô không thể chọc, “Cho nên, anh thích đàn ông hay phụ nữ, cũng không liên quan gì đến tôi.”

Lòng Tần Tổng căng thẳng, cô ấy đang cự tuyệt anh? Cô ấy biết rồi?

“Tang Tang ——”

“—— Tần Tang, ” Tần Tang sửa lại, “Xin hãy gọi tôi là Tần Tang.”

Tang Tang, không phải anh có thể gọi.

Tần Tổng sững sờ tại chỗ, nhìn cô ấy càng lúc càng xa.

.

Nhìn thấy Lâm Lâm, Tần Tang cũng giật mình, dùng môi hồng răng trắng để hình dung thì quá khô khan, khuynh quốc khuynh thành. cũng không thích hợp.

Thật sự là xinh đẹp làm cho người ta quên luôn cả giới tính.

“Đi thôi.” Lên xe Tần Tang, lại là cậu ta mở miệng trước.

Tần Tang nhìn từ kính chiếu hậu thấy Tần Hòe len lén kéo tay của cậu ta, bị cậu ta đẩy ra, thì ra là tiểu hoàng đế Tần gia, cũng có thời điểm bị xem thường, Tần Tang nghĩ buồn bực, Tiểu Hòe. hẳn là thụ sao?

“Chị, không trở về trường học được, đi chỗ chị có được hay không?” Tần Hòe kéo mạnh tay Lâm Lâm, nắm ở trong tay, cười tươi như hoa hỏi Tần Tang.

“Các em ngủ phòng khách.”

“Dạ.” Lâm Lâm gật đầu, cũng không còn kiên trì rút khỏi tay Tần Hòe nữa.

Tần Tang vừa lái xe, vừa tìm kiếm tất cả truyện đam mỹ từng đọc ở trong đầu, thả lỏng tâm tình phức tạp mà nói, ừ —— Tần Hòe và Lâm Lâm, thật sự đẹp đôi.

.

Một anh chàng đẹp trai sang trọng đi siêu thị cùng với bạn, lựa chọn sữa tươi rau dưa, mua tất cả thức ăn dành cho buổi tối, là một chuyện ấm áp.

Tiểu Ly len lén nhét đồ ăn vặt vào trong xe đẩy, liếc nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của Trần Ngộ Bạch xem anh có phát hiện ra hay không.

Trần Ngộ Bạch làm bộ như hồn nhiên không hề hay biết, thừa dịp cô gục trên tủ lạnh chọn sữa chua thì lại len lén lấy xuống.

Thanh toán tiền xong rồi ra ngoài, An Tiểu Ly liền sa sầm mặt.

Keo kiệt, kiếm được nhiều tiền như vậy, mua chút đồ ăn vặt sẽ phá sản sao?

Anh ôm đồng tiền lớn cô đơn tới già đi!

“Không phải còn giữ lại cái này sao? Xụ mặt dài như vậy.” Trần Ngộ Bạch đưa cho cô một cây kẹo que để an ủi.

An Tiểu Ly nhận lấy, tiện tay ném hộp đựng đồ vào trong xe, tức giận, “Tôi không thích ăn đồ ngọt!”

“Tôi thích nhìn em ăn kẹo.” Trần Ngộ Bạch không hề sợ hãi.

Tiểu Ly cắn cắn môi, tôi thích —— nhìn em ăn kẹo.

Lại bắt đầu rối rắm rồi. Anh chính là như vậy, thậm chí có lúc cô cảm thấy hai người như đôi vợ chồng già, nhưng cô phân biệt cẩn thận lần nữa, anh ta lại giống như là xa tận chân trời.

“Cho dù yêu một người cũng không đòi hỏi có ngày mai, sơn minh và thủy tú hơn giá trị em nhìn thấy*. . . .” Tiếng nhạc điện thoại của Tiểu Ly vang lên trong trẻo.

[Bài hát “Sau ngày mai”- Trương Kiệt]

“Mạc Tây Mạc Tây ——” Tiểu Ly vừa nhìn mã số liền mặt mày hớn hở.

“Mạc cái đầu cậu!” Giọng oang oang của Xuân Tử vang lên, “Tin tức nội bộ, Watanabe Ichiro hỏi Thái Thái Tử danh sách lớp, ông ta đọc mấy lần phát hiện thiếu người, hôm nay nhất định phải điểm danh đó.”

“Mẹ nó!” Tiểu Ly mắng, làm Trần Ngộ Bạch liếc nhìn qua.

“Mình tới ngay, cậu chống đỡ chút! Lúc điểm danh mà mình còn chưa tới thì nói ——”

“Bạn học Ly is in WC.” Xuân tử cười to sáng khoái, “Vậy cậu mau quay lại đây đi!”

“Biết rồi!” Tiểu Ly cúp điện thoại, liếc nhìn đồng hồ đeo tay, còn có 40 nữa là lên lớp, phải bắt xe rồi, cô nghĩ mà đau lòng.

“À, chuyện này, Tổng giám đốc, tối nay, ngài có thể tự mình làm chút đồ ăn gì đó hay không? Tôi phải đi học.”

“Không phải là em đã tốt nghiệp sao?”

“Còn có nửa năm nữa..., những môn khác cũng đã kết thúc rồi, nhưng mà có một lớp học phần phụ còn chưa có nắm được, người Nhật Bản rất cố chấp —— thả tôi xuống ở đầu đường phía trước là được rồi.” Tay Tiểu Ly thì nhấn tin thông báo với Tần Tang, miệng thì nói liên tục, còn quơ tay múa chân kêu Trần Ngộ Bạch dừng xe.

“Tôi đưa em đi.” Trần Ngộ Bạch cầm bàn tay trái đang khua khoắng loạn xạ của cô, nắm trong tay không buông ra.

Độ ấm tay của anh, bao quanh bàn tay lạnh lạnh của cô, Tiểu Ly lập tức yên lặng, nuốt nước miếng, nghiêng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, làm bộ như lơ đãng.

Rối rắm đây.

Trần Ngộ Bạch khẽ nở nụ cười.

.

Tần Tang đang ở gần đó, lúc An Tiểu Ly đến, cô ấy đã chiếm hàng ghế đầu chờ rồi.

Thấy Tiểu Ly ở phía sau Trần Ngộ Bạch, Tần Tang cười cười, “Không biết anh cũng tới, chỉ chiếm hai chỗ ngồi thôi, mọi người chen chúc chút là được.”

Trần Ngộ Bạch cảm thấy thú vị, gật gật đầu rồi ngồi xuống.

Trần Ngộ Bạch vừa vào liền đẩy lên một trận xôn xao, một tên đẹp trai cực phẩm phong lưu lãng tử như vậy, nhìn thấy cũng không giống sinh viên, tới nơi này làm gì?

An Tiểu Ly đối mặt với ánh mắt bi thương phức tạp, lẫn kinh ngạc phần hận ác độc của A Mạc và Xuân Tử, thì trong lòng cũng rên rỉ, núi băng rớt cuộc anh tới làm gì chứ

“Đã lâu không có đi học, đi xem một chút.” Lúc An Tiểu Ly hỏi anh cũng xuống xe làm gì, thì anh trả lời như vậy.

An Tiểu Ly ngồi giữa, hai ghế ngồi ba người, cũng không có rộng rãi như bình thường, A Mạc ở bên cạnh Tần Tang đang muốn di chuyển sang chỗ khác, lại bị Tần Tang giữ chặt. A Mạc và Xuân Tử liếc nhìn nhau, rồi thấy Tần Tang cười rất nhu hòa, Tần Tang nghiêng đầu sang bên Tiểu Ly, họ vừa hay nhìn thấy tay của

Trần Ngô Bạch đang khoác lên ngang hông Tiểu Ly, hai người lập tức hiểu, rất phối hợp mà ngồi yên, giả vờ chăm chú không thấy.

Tiểu Ly không dám nhúc nhích mạnh, không thể làm gì khác hơn là dựa sát anh nhẹ giọng rỉ tai, “Móng vuốt của anh.... À. tay của ngài có thể lấy ra không?”

Ngược lại Trần Ngô Bạch siết chặt hơn một chút, “Sử dụng không gian hợp lý.”

Tiểu Ly giận cũng không dám nói, tay phải lặng lẽ đẩy đẩy Tần Tang.

“Nhà cậu vượt quân số, sao còn muốn chiếm chỗ của người khác chứ?” Tần Tang đang cầm sách tiếng Nhật, cũng không thèm nhìn tới cô.

Trần Ngô Bạch cười khẽ, Tần Tang này, thật sự là thú vị.

Cười xong rồi, tay có lẽ là nên rút lại thôi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng của cô làm lòng anh nhộn nhạo.

Watanabe Ichiro rất hài lòng với sĩ số đang ngồi trên lớp ngày hôm nay.

“Hôm nay các bạn sinh viên rất tích cực!” Watanabe vui mừng điểm danh không sót một người.

“Sinh viên kia, em tên là gì?” Ông ta đi tới hàng trước, dùng tiếng Trung hỏi Trần Ngô Bạch.

”

,

.

.” (Tiếng Nhật: xin

lỗi, tôi không phải là học sinh của ngài. Tôi chỉ tham dự lớp học của ngài cùng với sinh viên nữ này.) Trần Ngô Bạch đứng lên, dùng tiếng Nhật trả lời ông ta rất lưu lút.

Watanabe kích động, bộ ria mép cũng run lên, ông ta tới đây dạy học hai năm chuyên ngành tiếng Nhật, học sinh chọn lớp học phần này, thường thường ngay cả 50 âm đồ cũng không biết hết, chợt có sinh viên phát âm chuẩn, lưu loát như vậy, làm ông có cảm giác xa nhà gặp cố tri.

Hai người một hỏi một đáp, cả phòng học yên lặng để hai người nói chuyện với nhau năm phút.

An Tiểu Ly quả thật bị bạn cùng phòng sử dụng ánh mắt tra hỏi một trăm lần.

Cuối cùng, thậm chí Trần Ngô Bạch còn nhanh tay trao đổi danh thiếp với Watanabe, rồi mới ngồi xuống.

“Sao vậy?” Anh chú ý đến ánh mắt buồn bã của Tiểu Ly.

“Không có gì.” Tối nay thế nào cũng bị Xuân Tử và A Mạc treo ngược lên đánh mà thôi.

“Vậy bạn học của em sao thế?” Anh mỉm cười nhìn về phía hai cô bạn ngồi ở bên cạnh Tần Tang làm động tác cắt cổ họng với An Tiểu Ly, A Mạc và Xuân Tử bị ánh mắt có điện của anh nhìn tới, càng thè phải nuốt cả xương An Tiểu Ly vào bụng.

“Không sao cả, đói bụng.” Tần Tang vốn không thèm đếm xỉa, ngồi bất động như núi, lúc này rốt cuộc cũng lên tiếng.

Trần Ngô Bạch mỉm cười, “Chúng tôi vẫn chưa kịp ăn cơm, hết giờ học này, tôi làm mời, Tần Tang, còn có hai vị tiểu thư này, có thể nể mặt không?”

A Mạc gật đầu đến mức xương cột sống cũng kêu lên răng rắc. Xuân Tử thì làm giả bộ cô bé xấu hổ.

Tần Tang cũng cười gật đầu

Rốt cuộc Tiểu Ly thở phào, vẫn là Tang Tang che chở cho cô, “Tang Tang ——”

Tần Tang thuận thế đẩy móng tay của cô ra.

Trần Ngô Bạch nắm chặt lấy tay cô, không quá cường điệu mà khẽ che chở trong lòng ngực.

7. Chương 7: I Do

Kết thúc lớp học, tất cả cùng đi ăn cơm tối.

A Mạc và Xuân Tử muốn giả bộ thực nữ, ngại ngừng mở miệng làm thịt người, Tần Tang cũng là biết giá trị con người của Trần Ngô Bạch, cần bản làm thịt người ta không đau, cô cũng không làm chuyện tổn công. Điều này nhanh chóng làm An Tiểu Ly thấp thỏm, các cậu là sói, giả bộ con cừu nhỏ ngoan ngoãn gì chứ, “Đến Thịnh Thế được hay không? Nghe nói món ăn chỗ đó rất ngon!” Rốt cuộc cô cũng không nhịn được, xắn tay áo lên đề nghị.

Xuân Tử và A Mạc ngồi ở hàng ghế sau, nghe vậy cặp mắt lóe sáng, nhưng vẫn rất là dè dặt mà không phát biểu ý kiến.

Trần Ngô Bạch khẽ mỉm cười, “Ừ.” Nói xong còn dịu dàng liếc nhìn Tiểu Ly, ánh mắt giống như đang nói..., cưng à, tất cả nghe theo em.

Tim của Tiểu Ly đập thành thạch, nhà hàng đắt tiền nhất thành phố, cô muốn gọi toàn bộ món tủ ở đây, sau đó ném mỗi món một miếng rồi bỏ đi.

Đến Thịnh Thế, Tần Tang, A Mạc và Xuân Tử xuống xe trước, sau đó Trần Ngô Bạch cùng Tiểu Ly đi đỗ xe.

“Chi phí trừ vào tiền lương của em.” Đến cửa, Trần Ngô Bạch nhỏ giọng ghé vào tai cô nói một câu, sau đó lập tức đỡ lấy cô.

Quả nhiên, An Tiểu Ly rất không có tiền đồ nhũn chân xuống.

Trần Ngô Bạch ôm cô tiếp tục đi về phía trước, miệng dịu dàng trách cứ cô: “Lớn thế này rồi còn không biết nhìn đường!”

Quả thật A Mạc và Xuân Tử hâm mộ muốn chết, len lén thò tay ra nhéo mạnh lên tay Tiểu Ly.

Lòng An Tiểu Ly đã đau, tay còn đau hơn, mắt to rưng rưng, bị Trần Ngô Bạch nửa kéo nửa ôm đi về phía trước.

Lúc gọi thức ăn thì Trần Ngô Bạch kêu tên một dục món ăn, Tiểu Ly liền run rẩy, tra giá tiền tương ứng thần tốc, đau lòng làm tính cộng.

“ Thêm món Bò viên Tứ Hỷ, Tiểu kiều lưu thủy, còn có....”

“...đủ rồi!” Tiểu Ly quả quyết cắt đứt Trần Ngô Bạch, “Ha ha, à. Chỉ có năm người, ăn không hết .”

Xuân Tử ngồi bên cạnh cô, vừa đưa tay xuống dưới bàn hung hăng véo đùi cô, vừa hiền hậu gật đầu, giọng nhỏ nhẹ: “Đúng vậy, ăn không hết, quá lãng phí.”

Vậy sao cậu còn véo ác thế! Gương mặt Tiểu Ly đau muốn rút gân.

Trần Ngô Bạch lắc đầu một cái, ôn tồn nho nhã cười nói với Tiểu Ly: “Lần đầu tiên mời người ta ăn cơm, tại sao có thể keo kiệt như vậy? Hả?”

Hả cái đầu anh! Tiểu Ly mắng to ở trong lòng, cái tên biến thái này, tiêu mất đều là tiền của tôi, anh bày đặt mời cơm gì chứ! Diễn vai thái giám xấu xa, cũng không cần trang điểm, cứ để nguyên cái vẻ non nớt dễ nuốt.

“Còn nữa, chân giò lợn nướng, nếm thử một chút món đặc biệt của nhà hàng này.” Anh cười với ba cô bạn kia, hết sức cân cần, “Thức uống phải là nước ép hoa quả.”

Trước mắt Tiểu Ly biến thành màu đen.

Một bữa cơm, A Mạc, Xuân Tử và Trần Ngô Bạch quả thật biến thành sinh tử chi giao. Tiểu Ly chỉ lo cúi đầu ăn hết mình, tốn tiền dù sao cũng là chuyện chắc rồi, nhất định phải ăn nhiều một chút, ít thua thiệt một chút cũng tốt.

“Ăn từ từ thôi.” Trần Ngô Bạch đưa một ly nước trái cây cho cô, tay vỗ dịu dàng sau lưng cô.

Tiểu Ly ngẩng đầu, ánh mắt hung dữ, mắc mớ gì tới anh!

Xuân Tử tiện tay đập một phát lên đầu cô, “Ánh mắt gì đây hả! Cẩn thận coi chừng giảm thọ!” Bạn trai khí khái đẹp trai, dịu dàng hào phóng, giàu có như vậy tìm đâu cho được, con nhóc này còn trừng người ta.

An Tiểu Ly khóc không ra nước mắt.

Sau khi tiệc tan, A Mạc và Xuân Tử đi toilet, bọn họ đang đợi ở trong hành lang, Tần Tang đi tới bên cửa sổ gọi điện thoại, Trần Ngô Bạch và Tiểu Ly ngồi ở trên ghế sofa.

“Cho em.” Trần Ngô Bạch đưa hóa đơn cho Tiểu Ly.

An Tiểu Ly nhìn số tiền phía trên, đau lòng mà nhắm mắt lại, “Anh sẽ không chết được tử tế.” Cô nhỏ tiếng nguyên rủa.

“Tam thiếu gia, Ngũ thiếu gia ở trên lầu, cậu ấy nói lập tức đến ngay, xin ngài chờ cậu ấy xuống.” Một người quản lý bước tới cung kính nói với Trần Ngô Bạch.

Trần Ngô Bạch gật đầu.

Sau khi quản lý đi, An Tiểu Ly kinh ngạc hỏi: “Anh ta gọi anh là gì? Tam thiếu gia?”

Trần Ngô Bạch gật đầu một cái, một tay khoác lên ghế sofa, một tay nghịch tóc cô.

Tiểu Ly đánh bốp vào tay của anh, “Anh là ông chủ ở đây?”

“Một trong.” Trần Ngô Bạch thật thà.

An Tiểu Ly nhảy dựng lên, “Vậy tại sao không giảm giá?!”

Trần Ngô Bạch kéo cô xuống, tiếp tục nghịch tóc cô, trả lời không nhanh không chậm: “Bởi vì... không có thu tiền.”

“Cái này là cái gì? !” Tiểu Ly tức giận vẩy hóa đơn, lại thở phào nhẹ nhõm, hù dọa cô giật mình, còn tưởng rằng hơn mấy tháng tiền lương cứ bay mất như vậy.

“...À... tôi không cần trả tiền là việc của tôi, nhưng em phải trả tiền cho tôi.”

“Tại sao?!” An Tiểu Ly vừa tức giận vừa sợ hãi.

“Em đi tính tiền anh ta có thể không thu tiền em sao? “

Tiểu Ly gật đầu.

“Ăn cơm trả tiền, chuyện rất bình thường, phải hay không?”

Tiểu Ly gật đầu một cái.

“Tối nay là mời bạn học ăn cơm, có đúng hay không?”

Tiểu Ly lại gật đầu một cái.

“Nói hay hơn là em mời khách, là như thế này chứ?”

Tiểu Ly rói rắm một chút, nhưng vẫn gật đầu.

“Vậy không phải tốt sao, tiền nên trả thì em phải trả. Tôi chỉ tính tiền thay em, về phần anh ta có thu tiền tôi hay không, không liên quan với em.” Trần Ngô Bạch tự nhận đã giải thích rõ.

An Tiểu Ly tức sùi bọt mép, nhưng anh ta nói cũng đúng.

Tần Tang cúp điện thoại rồi đi tới, nhìn bộ dạng Tiểu Ly có vẻ muốn ăn thịt người, Trần Ngô Bạch cười cực kỳ hài lòng, cũng biết hai người này lại đang chán ngán rồi.

“Gọi điện thoại thúc giục A Mạc đi..., đi nhà vệ sinh cũng lâu như vậy.” An Tiểu Ly cáo mượn oai hùm mà bắt nạt.

“Gấp cái gì chứ, chờ Vi Nhiên xuống chào hỏi đã.” Trần Ngô Bạch xoa xoa đầu cô, bị cô né tránh, cánh tay dài dứt khoát kéo cô qua, hoàn toàn vô rỗi mái tóc dài của cô mới dừng tay.

Tim của Tần Tang chợt nhảy lên, sắc mặt không thay đổi, mỉm cười vẫn là độ cong đó, “Bọn A Mạc chậm quá, các người đợi họ là được rồi, tôi còn có chuyện, đi trước đây.”

Tiểu Ly không chịu thả người, “Nói hay lắm, tối nay trở về kí túc xá ngủ, bỗng dưng cậu có chuyện gì chứ?”

Tần Tang không muốn nán lại một giây nào nữa, Tiểu Ly cố tình nín một bụng uất ức, không chịu buông cho cô đi. Cứ như vậy lôi lôi kéo kéo, cửa thang máy vừa mở ra, một đám người đi ra ngoài, người đàn ông trẻ tuổi mặt mũi góc cạnh bước ra trước, vóc dáng cao ráo đẹp trai, Tần Tang âm thầm than thở, có tránh cũng không thoát.

Lý Vi Nhiên làm sinh nhật cho em họ ở trên lầu, nghe nói Trần Ngô Bạch đưa mấy cô bé tới dùng cơm, liền hỏi thăm xem dáng vẻ ra sao, nghe quản lý nói có một cô da trắng, vóc người cực đẹp, tóc xoăn dài, anh lập tức liền đoán được là Tần Tang, vội vàng bảo người giữ bọn họ lại.

Cô bé anh kéo trong tay, Tần Tang nhìn kỹ, chính là cô bé cô nhìn thấy lúc cô bị mất điện thoại ở quảng trường, hôm nay mặc cao quý hơn, dựa vào Lý Vi Nhiên, trai đẹp gái đẹp, vô cùng xứng đôi.

Cô bé theo xuống kia nhìn quanh nhìn quẩn, thấy Tần Tang liền ghé bên tai Lý Vi Nhiên nhỏ giọng hỏi: “Là cô gái này đúng không?” Lý Vi Nhiên đỏ khốc đỏ cười, đương nhiên nghe được đối thoại của anh và quản lý, chắc chắn là anh xuống gặp người đẹp tóc xoăn dài kia, nhất định phải cùng xuống xem một chút.

Tần Tang thấy bọn họ thân mật, lễ độ dời ánh mắt đi. Trái tim Lý Vi Nhiên hoảng hốt, háng giọng, “Em họ tôi, Lý Di Nhiên.”

Trần Ngô Bạch nhìn Lý Vi Nhiên như có điều suy nghĩ, anh biết Lý Di Nhiên, vậy, lão ngũ đang giới thiệu cho người khác nghe sao? Anh hiểu ý nhìn về phía Tần Tang.

Tần Tang rất khó chịu. Lúc Lý Vi Nhiên nói đó là em họ của anh, thì rất rõ ràng cô cảm thấy lòng của mình cũng thả lỏng.

Lỏng cái gì? Mà nghĩ gì thế? Cô âm thầm tự hỏi lòng mình, Tang Tang, mà đang làm gì đó? Không nên như vậy, không thể như vậy, Tang Tang, phải yêu bản thân mình.

“Tần Tang.” Lý Vi Nhiên mỉm cười gọi cô.

Tần Tang gật đầu, coi như chào hỏi.

Lý Di Nhiên vòng qua, đi tới trước mặt Tần Tang vươn tay, “Xin chào, thật hân hạnh được gặp chị.”

Tần Tang nhẹ nhàng cầm lại, “Tôi cũng vậy.”

Mắt Lý Di Nhiên sáng lên, “Thật ư?”

Tần Tang sững sờ, “Dĩ nhiên.”

“Vây...hôm nay là sinh nhật em, có thể nể mặt đến tham gia party sinh nhật của em hay không? Em cảm thấy vừa gặp chị lần đầu đã thân quen!” Dáng dấp của Lý Di Nhiên giống như búp bê, rất xinh đẹp, làm nũng lại cực kỳ đáng yêu.

“Sinh nhật vui vẻ, Di Nhiên, chỉ là hôm nay tôi ——”

“—— có việc gì thế? Không phải chị cũng tìm có từ chối khéo chứ hả?” Trong đôi mắt to của Lý Di Nhiên tràn đầy uất ức. Tần Tang lúng túng cười cười, ánh mắt ám hiệu Tiểu Ly cứu mạng, An Tiểu Ly lại đang đắm chìm trong thế giới bí ẩn của mình, hoàn toàn không để ý xung quang. Lý Di Nhiên nắm cô chặt hơn, dáng vẻ nhỏ bé điềm điềm đáng yêu nhìn Tần Tang mong chờ.

Lý Vi Nhiên gạt tay cô bé khỏi Tần Tang, “Nó vừa uống rượu nên như thế, xin lỗi.”

Giọng nói rất cứng chiều, Tần Tang có chút ghen tỵ, đáy lòng như một dây cung bị kích thích, vẫn còn những gợn sóng còn sót lại.

Lý Di Nhiên bị anh gạt ra như vậy, lập tức hiểu ngầm trong lòng, mượn rượu làm càn, dựa nửa người vào Tần Tang, “Mặc kệ, mặc kệ —— hôm nay nếu chị không cùng dự sinh nhật với em, em liền. . . .” Cô dường như lớn tiếng khóc lên.

Ồn ào trong đại sảnh như vậy thật sự là rất không thích hợp, Trần Ngô Bạch nâng mắt kiếng, “Tần Tang, dự một chút đi, chút bảo Vi Nhiên đưa cô về.” Lý Vi Nhiên gật đầu một cái, Tần Tang không thể làm gì khác hơn là nhỏ giọng mà dỗ dành Lý Di Nhiên, “Được rồi được rồi, chị lên dự sinh nhật em, có được không?”

Lý Di Nhiên hưng phấn gật đầu, xoay người nháy mắt với anh họ một cái. Lý Vi Nhiên đỡ cô, cười với Tần Tang.

Trần Ngô Bạch đưa bọn Tiểu Ly trở về trường học, Tần Tang thì theo anh em Lý gia lên lầu. Trong phòng bao tất cả đều lộn xộn, toàn những đứa choai choai tuổi cỡ Lý Di Nhiên, nhìn thấy anh em họ vào còn mang theo một cô gái xinh đẹp, toàn thể ai cũng hoan hô. Lý Di Nhiên vừa tới cửa thì tự nhiên chui vào trong đám nhóc điên cuồng, Tần Tang cũng không biết ai, không thể làm gì khác hơn là đi theo Lý Vi Nhiên tìm một góc vắng vẻ ngồi xuống.

Lý Vi Nhiên mở thức uống ra, đưa cho Tần Tang, “Ngồi một lát, thừa dịp Di Nhiên không chú ý thì tôi đưa cô về.” Cả đám người cười đùa gào thét, tiếng nhạc vang lớn hơn, Lý Vi Nhiên phải nói lớn tiếng ở bên tai thì cô mới có thể nghe rõ. Trên người anh có hương thơm êm ái nhẹ nhàng, tựa như tấm chăn được phơi trong ngày mùa đông man mát.

Vành tai xinh xắn trắng nõn của cô đang ở bên môi, bụng dưới của Lý Vi Nhiên cương cứng, kể từ khi cô xuất hiện, anh đã yên tĩnh một mình, đã lâu không gần gũi phụ nữ.

Ánh mắt anh di chuyển mấy lần, trong lòng nhất thời hơi hiểu ra.

Mấy cái Microphone đưa tới nhét vào trước mặt hai người, mặt Lý Di Nhiên đỏ ửng, cùng mọi người ồn ào lên, “Hợp ca! Hợp ca! Hợp ca! Hợp ca! Hợp ca!”

Lý Vi Nhiên nhú mày cười một tiếng, thông dong đứng dậy, nhận lấy một cái Microphone, tay phải đưa ra như một quý ông, “May I?”

Đám người càng hưng phấn hơn, cùng hô to, “I do ! I do! I do!”

Cảnh tượng nhất thời thay đổi giống như cầu hôn.

Sao có thể để một đám trẻ con chế giễu, Tần Tang cũng không phải là người luống cuống, thoải mái giao tay cho anh, đứng lên.

Lý Vi Nhiên kéo cô đến trước màn ảnh lớn đứng nghiêm chỉnh, xoay người nói mấy câu ở bên tai một cậu con trai, cậu con trai kia cười hì hì nhìn Tần Tang một chút rồi lại nhìn anh một chút, chui vào chọn mấy hát trước mặt.

Ánh đèn sắc sỡ, mọi người hoan hô nhiệt liệt không ngừng.

“Anh và em, nam và nữ, cũng không thể chạy thoát tình yêu. Ai dừng cảm đồng ý liễu lĩnh trao ra thật lòng. “

Giọng hát của anh trầm thấp dễ nghe, chăm chú nhìn Tần Tang, hát từng câu từng câu rất thật lòng, làm mọi người trầm trồ khen ngợi. Tay Tần Tang được anh nắm, hơi thở nóng bỏng quần quanh, cô cảm thấy hơi không chân thật, ổn định hơi thở run rẩy lại, chuyên tâm nhìn lời ca ở trên màn ảnh lớn, “Anh nói không chỉ anh, mà còn có cả em, có nên tiếp tục hay không, có nên nhớ nhung hay không, để cho tình yêu từng bước từng bước đến gần. “

“Anh đối với em có chút xúc động, lại sợ nhìn vào ánh mắt em. Có chút xúc động, có chút do dự, không thể tin được anh không thể kìm lòng.

Chút xúc động em có với anh không biết sẽ là gánh nặng hay là niềm vui. Chút xúc động này, chút chờ chờ này, sợ rằng yêu rồi sau này lại mất đi thì rất khó chịu được.

Oh... con người sợ nhất chính là động lòng. Mặc dù không muốn, không nhìn cũng không nghe nhưng vẫn lâm vào tình yêu.”

*Đây là bài hát: Một chút động lòng – Trương Tín Thiết & Lưu Gia Linh (

/

;

)

Lý Di Nhiên đang dần dần yên tĩnh say mê cảm khái trong đám người, thì ra một vài người đang sống sờ sờ như vậy được cô kéo lại với nhau .

Quả là một công đức lớn lao nha! Cô cũng say mê rồi.

8. Chương 8: Thích

Hát xong, Lý Vi Nhiên xua tay về phía đám người hoan hô ý bảo im lặng, Tần Tang nhân cơ hội này rút tay về, tim đập như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nhưng đáng vẻ vẫn làm bộ như không để ý, mỉm cười trở lại góc ban này, ngồi xuống ghế sofa nhìn đám nhóc quấy rối.

Tôi đối với em có một chút động lòng ——là anh đang. nói với cô sao? Tần Tang hít sâu một hơi, thở ra chậm rãi, thì ra anh cũng động lòng. Không biết Lý Vi Nhiên bỗng dưng xuất hiện từ chỗ nào, không nói không rằng, kéo tay cô đi ra ngoài, Tần Tang kêu nhỏ một tiếng, vù vù tránh né, anh quay đầu lại kinh ngạc nhìn cô, cô cười lúng túng, cũng may ánh đèn sặc sỡ, nên không nhìn ra gương mặt đỏ ửng của cô.

Đã ra khỏi cửa, nhưng tạp âm mới vừa vẫn còn vang ong ong trong đầu, Lý Vi Nhiên nghiêng mặt nhìn cô không biết muốn gì. Tần Tang cố làm ra vẻ bình tĩnh, mỉm cười hỏi anh, “Sao thế?”

“Ừm —— Anh cảm thấy rất vui.” Lý Vi Nhiên nắm chặt ngón tay mảnh khảnh của cô ở trong lòng bàn tay, “Đi lấy xe chung với anh có được không? Đi một mình rất cô đơn.” Khuôn mặt điển trai của anh sáng rực rỡ, Tần Tang choáng váng gật đầu.

Hai bên đường đi đến bãi đậu xe đều có đèn đường đứng thẳng tắp, giống như tạo hình của hoa Bạch Lan, phát ra ánh sáng yếu ớt. Bóng của hai người tay trong tay kéo dài nghiêng phía sau. “Tang Tang.” Lý Vi Nhiên chợt mở miệng, “Em đang sợ điều gì?”

Tần Tang bị anh hỏi thì sửng sốt, Lý Vi Nhiên dứt khoát dừng bước lại, kéo tay cô, hai người mặt đối mặt đứng dưới một ngọn đèn, khuôn mặt điển trai của Lý Vi Nhiên dịu dàng dưới ánh đèn, liên tục soi sáng căn phòng tối đen lâu năm không tu sửa trong lòng Tần Tang.

“Anh không biết em đang lưỡng lự điều gì, giống như em nhất quyết kháng cự anh đến gần —— hoặc nói là, kháng cự chính mình đến gần anh. Tang Tang, em thông minh tinh tế như vậy, nhất định nhìn thấy lòng của anh phải không?” Mắt anh nhìn cô, chậm rãi nói từng câu từng chữ, “Trái tim của anh có nói cho em biết hay không, Tang Tang? Anh thích em.”

Mắt Tần Tang thoáng lên vẻ sợ hãi khó lý giải, nhiều năm sau, khi Lý Vi Nhiên nhớ lại buổi tối ấm áp này, anh mới bừng tỉnh hiểu ra, thì ra đó là tiếng thở dài của số mệnh.

“Tại sao?” Giọng nói của Tần Tang chợt khàn khàn.

Lý Vi Nhiên hơi ngạc nhiên cười cười, kéo cô đến gần hơn một chút, nghe được cả hơi thở lẫn nhau, “Nếu như mà biết rõ tại sao thích, biết từ lúc nào, vậy thì từ lúc bắt đầu, tình cảm cũng biến thành đề tài suy luận quá đơn giản rồi. Tang Tang, anh thật sự thích em, em làm bạn gái của anh có được không?” Anh gần cô như vậy, cái trán thấp của Tần Tang gần như chạm vào mũi anh. Bàn tay của cô được bọc trong bàn tay anh mà phát nóng.

Lúc này ý thức của Tần Tang hơi hoảng hốt, tại sao Lý Vi Nhiên lại không giống như cô, anh thành khẩn thần nhiên như vậy, giống như trong cuộc sống không hề có bóng ma, đối với thói quen hay đeo đủ kiểu mặt nạ của cô, thật sự người như anh rất đáng quý.

“Thật sự xin lỗi, tôi không thể làm bạn gái của anh. Lý Vi Nhiên, tôi không thích anh.” Dây thần kinh của Tần Tang căng thẳng, rút tay của mình ra, lùi về sau một bước. Rời khỏi khí thế mạnh mẽ bao vây của anh, không khí trong lành tràn vào, cô càng tỉnh táo bình tĩnh thêm một chút, thậm chí có thể mỉm cười nhìn về phía Lý Vi Nhiên.

Sự yên tĩnh trong bóng đêm giống như lá chắn trong suốt ngăn cách giữa hai người, chỉ một tầng mỏng manh nhưng lại như trăm sông ngàn núi.

Lý Vi Nhiên nhú chân mày, vẻ mặt vẫn bình tĩnh tự nhiên, “Vậy sao? Vậy được rồi, lên xe đi, anh đưa em về.”

Cả người của Tần Tang cũng đã điều chỉnh đến trạng thái chuẩn bị chiến đấu cấp bậc cao nhất, nhưng kẻ địch lại nhẹ nhàng cưỡi ngựa về trại mình. Cô có dày công tu dưỡng khá hơn nửa cũng không khỏi sửng sốt tại chỗ, “Hả?”

“Hả?” Điều bộ của Lý Vi Nhiên như thể nói em còn có việc gì sao, Tần Tang vội vã cười một tiếng, rồi lên xe. Dọc trên đường đi Lý Vi Nhiên đều rất bình thường, trên xe mở nhạc nhẹ nhàng, anh chuyện trò vui vẻ, nói nhăng nói cuội tán gẫu với Tần Tang. Đến chỗ ở của Tần Tang, cô đã hoàn toàn khôi phục như trước, mỉm cười và cởi dây an toàn ra, tạm biệt Lý Vi Nhiên.

“Tang Tang!” Lý Vi Nhiên xuống xe, lúc cô sắp vào cửa cầu thang thì gọi cô lại. “Anh cho em thời gian một tuần, em hãy nghĩ ra một lý do cự tuyệt thuyết phục được anh —— không nên nói em không thích anh, ” Lý Vi Nhiên cách cô chừng mười mét, cười vô cùng dịu dàng, “Làm sao anh không thấy được là em thích anh muốn chết.”

Mắt của Tần Tang đỏ bừng, nói tạm biệt, vứt bỏ khí giáp mà chạy bộ lên lầu.

.

Làm sao anh không thấy được là em thích anh muốn chết.

Văn bản WORD hơn năm ngàn chữ, toàn bộ đều đang lặp lại một câu nói này. Tần Tang đẩy máy vi tính ra, ôm đầu gối co ro trên ghế sa lon. Một tuần lễ, một lý do. Nhưng mà lý do nào có thể thuyết phục anh ta đây? Ngay cả mình, Tang Tang còn không thuyết phục được mà

Cô đứng dậy đi vào phòng tắm dội nước lạnh, mang mái tóc ướt dầm dề ra ngoài, mở hai cái QQ của mình ra.

“Tang Tang, bạn làm sao vậy?”

“Tang Tang khó chịu, Tang Tang thích anh ta.”

“Tang Tang không thể thích anh ta. Chúng ta đã nói rồi đấy, Tang Tang chỉ thích chính cô ta.”

“Nhưng mà khi đó, Tang Tang không biết có một Lý Vi Nhiên ở trên đời. Tang Tang không biết sẽ gặp anh ta.”

“Tang Tang, không được thích anh ta.”

“Nhưng mà Tang Tang thích anh ta, thích muốn chết.”

Đánh ra từng chữ từng chữ, trái tim của Tần Tang cũng dần dần mềm ra giống như một tảng đá to bị mài từ từ, đau đớn co rúc trên ghế sofa không muốn nhúc nhích.

Yên tĩnh nghe một bài hát cứ lặp đi lặp lại.

“Yêu một người cần có duyên phận.

Tại sao anh phải khổ sở để tình càng lún càng sâu.

Anh đừng dùng sự ngây thơ đi chạm vào linh hồn bất an.

Mỗi một ngày chỉ có thể si ngốc mà chờ tình yêu của một người.

Ánh mắt đau thương của anh dường quá thật tình làm lòng đau người khác.

Không có một ai nhất định phải cùng với ai mới qua cả đời.

Tại sao anh khổ sở ép mình đối mặt vết thương.”

*Bài hát: Em biết anh cũng rất khó chịu – Thái Y Lâm (

-

)

“Tang Tang, không có một ai nhất định phải cùng với ai mới sống hết đời này, bạn cần gì phải ép mình”

“Được rồi, Tang Tang, tôi không ép bạn.”

.

Tần Tổng gần đây hay chạy đến Vũ Hưng vô cùng siêng năng.

“Tổng giám đốc,” Tiểu Ly gõ cửa đi vào, đem coca và bánh bao cho Tần Tổng ở ghế sofa, “Bánh bao, coca.” Bánh bao thịt phở đồ uống có ga, chắc chắn, thật là phối hợp cầm thú nha.

“Tôi tên là Tần Tổng, không phải tên bánh bao cũng không phải tên coca.” Tần Tổng phát ra giọng nói dịu dàng, cười phóng điện với cô.

Dĩ nhiên tôi biết, cầm thú mà! Tiểu Ly nói thầm.

“Nào, kêu tôi nghe thử xem.” Tần Tổng híp mắt trêu chọc.

Tiểu Ly mắng trong lòng, cái tên cầm thú này! Cái gì gọi là kêu tôi nghe thử xem, xem cô như chó à!

“Tần Tổng.” Cô vẫn là ngoan ngoãn kêu, người ở dưới mái hiên mà, ai bảo tên này là em trai ông chủ chứ.

“Đúng rồi, mọi người đều là bạn bè.” Tần Tổng trở mình ngồi dậy từ trên ghế sofa, tiến tới trước mặt Tiểu Ly, “Tiểu Ly à, cô tới đây, ngồi xuống chúng ta tâm sự, chủ nhật cô có bận không?”

“Tôi có hẹn với bạn.”

“Hả? Hẹn bạn làm cái gì?”

“Xem phim.” Tiểu Ly rất bực mình âm thầm trợn trắng mắt, nhưng vẫn là trả lời thành thật.

“Ừm. Hẹn với Tần Tang sao?” Tần Tổng tự cho là không biến sắc, trong mắt của An Tiểu Ly lại bình tĩnh hiểu ra.

“Ừ.”

“Ở đâu?”

“Anh muốn đi cùng sao?” Tiểu Ly rất là nghi ngờ, sao hỏi rõ ràng như vậy.

“Được không, được không?” Tần Tổng đưa câu nghi vấn này xem như lời mời, vui vẻ cười toét miệng, An Tiểu Ly nhìn thấy lại buồn bực, hàm răng mấy anh em bọn họ đều rất trắng nha.

“Nhưng mà, anh đi theo hai người chúng tôi thì cũng không được ngồi cùng đâu.”

“Vậy thì đừng đi xem phim” Tần Tổng cũng không hi vọng đi đến rạp chiếu phim, cái chỗ mờ tối này, Tần Tang nhất định sẽ kháng cự, sau đó sẽ tránh anh thường xuyên hơn, “Chúng ta đi leo núi đi!” Anh hùng cứu mỹ nhân hình như không tệ.

“Chủ nhật cô ấy phải tăng ca.” Một giọng lạnh lùng vang lên, là ông chủ Trần lên tiếng.

Tiểu Ly vừa nghe thì bắn dậy, “NO!”

Trần Ngộ Bạch lạnh lùng trấn áp cô xuống.

Tần Tổng giật mình nhìn về phía Trần Ngộ Bạch thốt ra, “Lúc này trước khi đi vào em rõ ràng còn nghe được cô nàng Lisa hẹn thứ bảy đi dạo phố.”

Trần Ngộ Bạch ngắc đầu, bình tĩnh nói tiếp: “Người khác không cần, nhưng cô ta không giống vậy, thời gian còn lại của cô ấy do anh chi phối.”

Tiểu Ly nắm móng tay, tức giận, anh không thể đừng nói với người khác không được sao? Trong công ty chuyện cô quyến rũ ông chủ đã bay đầy trời, tên đàn ông núi băng táng tận lương tâm này không thể thông cảm thư ký quèn bằng thanh ngọc khiết là cô hay sao?

Quả nhiên, ánh mắt mập mờ của Tần Tổng lập tức dao động giữa bọn họ.

“Không phải vậy!” Tiểu Ly từng thấy được nhân duyên của Tần Tổng rất tốt, vừa ra khỏi cửa là sẽ có một đám phụ nữ xinh đẹp yêu kiều bao vây, sau đó anh ta liền thao thao bất tuyệt giảng giải chuyện núi băng và cô chơi trò “Nữ hầu và cậu chủ”....

“Tôi thiếu Tổng giám đốc rất nhiều tiền, cho nên quét dọn nấu cơm trả nợ cho anh ta.” Tiểu Ly cuống quýt giải thích.

Tần Tổng vừa nghe thì vui vẻ nói, “Tiểu Ly à, thiếu anh ba của tôi bao nhiêu tiền? Tôi trả thay cô vậy, mọi người đều là bạn mà!”

Tiểu Ly kích động lệ rơi đầy mặt, thật là một cảm thú trọng tình trọng nghĩa! “Tần Tổng.” Cô nghẹn ngào.

Giọng nói buồn rười rượi của Trần Ngộ Bạch xen lẫn tức giận, “Tiểu Lục, gần đây chú rất rảnh rồi phải không?”

Tần Tổng quyết tâm sử dụng chính sách lảng giềng liền rùng mình một cái, lập tức tỉnh lại trong giấc mộng đẹp Tiểu Ly đẩy Tang Tang vào lòng anh, run run rẩy rẩy lui về ghế sofa, vừa lui vừa cười lớn, “Ha ha, anh ba. Nào có, rất bận bịu! Lần anh cả giao em công trình đó em chỉ mới làm được một nửa. . . . rất bận đó.”

Mẹ nó! Không để ý đập trúng vai dầm lớn của người ta rồi !

“Vậy sao?” Trần Ngộ Bạch nâng mắt kiếng, liếc mắt cho cô gái vào đưa hồ sơ, cô ta lập tức chạy ra ngoài, cười lạnh với Tần Tổng “Anh thấy, chưa chắc đâu.”

Tần Tổng lạnh phát run, bò dậy liền rút lui ra bên ngoài, “Anh ba, em có chuyện gấp phải đi trước. Không phiền anh nữa !”

Vậy tôi thì sao?

“Thiếu tiền tôi trong lòng không thoải mái?” Trần Ngô Bạch đặt câu hỏi với cô gái nào đó miệng đầy dầu mỡ gặm thịt kho tàu và thịt gà trên bàn ăn tối.

Tiểu Ly hung hăng cắn đùi gà một cái, đem thịt nó tưởng tượng thành bộ dạng người nào đó mà nhai mãnh liệt, nói nhảm! Anh thiếu tiền người ta trong lòng anh thoải mái hả?

“Tôi vừa nghĩ tới bởi vì mình học không giỏi nên quẹt vào chiếc xe yêu thích của Tổng giám đốc, đáy lòng tự nhiên sinh ra cảm giác áy náy vô biên vô hạn.” Đôi tay cô đang kẹp đùi gà tạo thành chữ thập, sắc mặt nặng nề.

Trần Ngô Bạch hừ lạnh một tiếng, “Trả lời tôi phải hoặc không phải.”

“Phải” Tiểu Ly nửa ngày mới do do dự dự trả lời, không biết đáp án nào mới phù hợp với ý muốn của ông chủ.

“Vậy thiếu tiền Tần Tổng trong lòng không khó chịu sao?” Trần Ngô Bạch lạnh lùng hỏi.

“Không phải.” Lần này cô trả lời rõ ràng dứt khoát, “Chỉ là thoải mái hơn nợ anh.”

Sắc mặt Trần Ngô Bạch mới vừa có chuyển biến tốt thì trong nháy mắt lại đen xuống. Tiểu Ly cảm khái, mặt người này tựa như điều khiển ti vi, muốn chuyển màu gì thì chuyển màu đó.

“Anh ta thích Tang Tang, cho nên chắc là sẽ không cần tôi trả.” Càng sẽ không muốn tôi làm việc nhà trả nợ, Tiểu Ly bổ sung thêm một câu ở trong lòng.

“Cũng không ngốc lắm, thấy được điều đó.” Trần Ngô Bạch cười nhạt, sao chuyện của mình lại nhìn không ra chứ.

“Thôi đi, ” An Tiểu Ly héch mũi lên, “Ánh mắt của anh ta nhìn Tần Tang xanh thắm như mắt sói, tôi có thể nhìn lầm sao!”

“Hả? Vậy tôi thì sao?” Trần Ngô Bạch nói xong, thông thả ung dung tháo mắt kiếng xuống, tiến lại gần, một đôi mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm An Tiểu Ly.

Tròng mắt nâu trong veo tinh khiết của anh, lông mi rất dài và dày, thỉnh thoảng nháy mắt như có thể nhìn thấu lòng người ta. An Tiểu Ly giật mình một cái, trời ơi, người này biết thuật mê hồn! Cô vội vàng nắm một cái cánh gà lên cắn mạnh.

“Hả?” Giọng nói dịu dàng ôn hậu của Trần Ngô Bạch càng giống như thuốc độc, đang chờ đáp án của Tiểu Ly.

Anh ta muốn tỏ tình sao? Trái tim của Tiểu Ly đập ầm ầm kích động.

“Ặc. Anh cứ nói đi.” Mau nói anh yêu thích tôi! Tiểu Ly liền xấu hổ giật mình vì sự chuẩn bị sẵn sàng của mình.

“Tôi nói.” Trần Ngô Bạch nhìn cô dịu dàng như nước, ngón tay thon dài đưa qua, nâng cằm của cô lên, đôi môi khê nhúc nhích, như muốn nói ra gì đó.

Tiểu Ly cảm giác đùi gà cùng cánh gà cũng đã đi xa. Thế gian chỉ có những lời anh sắp nói mà thôi...

“... Tôi nói, An Tiểu Ly, tương ăn của em cũng khó coi quá chứ?” Trần Ngô Bạch nói ra êm ái.

Cảm giác từ trên trời rớt xuống khiến An Tiểu Ly choáng váng, tay trái của cô hung hăng ngăn chặn tay phải, tự nói từng lần một với mình, người trước mắt này là cha mẹ, là cơm áo, không thể là dùng xương nhét vào cái miệng vô sĩ của anh ta.

Cô nghiêng răng nghiêng lợi làm ra vẻ lấy lòng Trần Ngô Bạch, khoe miệng anh cong cong, đeo mắt kiếng lại, tiếp tục cúi đầu ăn cơm của anh.

Cô nhóc này xem ra rất tò mò đợi mình nói với cô ấy gì đó, ha ha.

.

“Đợi đã nào...!” Tiểu Ly hét lên một tiếng, muốn dùng sóng âm thanh ngăn cản cửa thang máy. Nhưng mà cửa vẫn từ từ khép lại, thậm chí cô thấy LISA đứng cạnh cửa không biến sắc, mà người phía sau lưng cũng dùng móng tay được vẽ hoa ấn nút, nếu cửa chưa có khuynh hướng mở, như vậy cô ta ấn chính là nút close sao?

Tiểu Ly vừa cấp tốc chạy như bay vừa nguyên rủa: LISA cô ngàn vạn lần đừng rơi vào tay tôi! !

Mắt thấy cửa thang máy chỉ còn cách cô một cánh tay, từ từ khép lại, bên trong đưa ra một bàn tay chảnh nghĩa, chặn cửa lại, Tiểu Ly đã chuẩn bị đụng vào cửa thang máy lạnh lẽo, không nghĩ có thể vượt qua, nhất thời không kịp thắng lại, đụng vào một lồng ngực.

Người nọ kêu rên một tiếng, nhưng không có đẩy cô ra.

Tiểu Ly từ mùi bạc hà quen thuộc trong mũi biết được thân phận của vị trắng sứ thấy việc nghĩa hăng hái làm này.

“Chạy cái gì!” Trắng sứ hiển nhiên bị đụng đau, lại không thể xoa ngực trước mặt mọi người, nên không thể làm gì khác hơn là cau mày chất vấn tên đầu sỏ gây nên.

Tiểu Ly âm thầm dùng đôi mắt nhỏ phi đao chết LISA, nói thầm nho nhỏ, “Bị muộn ròi.”

“Không thể ra cửa sớm một chút à? Ăn nhiều thì không nói, người cũng lười như vậy ư.” Núi băng nói thản nhiên.

Trong thang máy yên tĩnh như chết, tất cả mọi người ra vẻ điềm nhiên như không có việc gì, lỗ tai lại hoàng toàn dựng lên, tổng giám đốc Trần chính là một người đàn ông hà khắc vô cùng, bình thường nói chuyện với ai cũng không nói nhảm một chữ, câu “Ấm áp” như vậy, quả nhiên là An Tiểu Ly có lém phéng với anh ta.

Trên đầu Tiểu Ly hiện ba đường vạch đen, mẹ nó! Nhiều người như vậy, anh nói mập mờ như thế là muốn hại chết tôi à!

Quả nhiên, buổi trưa Tiểu Ly ngồi ở trên bồn cầu đang chuẩn bị nói thoải mái quá, thì bên ngoài liền bay tới mấy câu chuyện bà tám.

“Thật, tôi ở tại đó, chính tai nghe được!” Một cô gái vừa nói vừa đi vào nhà vệ sinh, nghe vị trí hình như ở trước gương.

“Trời ơi! An Tiểu Ly đó có cái gì tốt? Đáng đáp tầm thường, cũng không biết ăn mặc. Hơn nữa cô ta không cạo lông nách đó!”

“Đúng! Tổng giám đốc làm sao lại thích cô ta! Cô nói xem lúc nhào lên giường. Kết quả liếm đầy miệng toàn là lông...”

“Ây da, cô thiệt là.”

Hai giọng nữ kiểu cách cười đùa.

Tiểu Ly cũng không ra ngoài nữa.

Lên giường. Tổng giám đốc. Lông nách. Liếm. ?

Tuy nói ngày thường những lời nói bóng gió cô đều nghe thấy, nhưng mà thật sự đối mặt với mấy chuyện này, cho dù là dũng sĩ cũng cần giảm phải giảm shock trong lòng.

.

Trở lại phòng làm việc, cô vui mặt ở trong đồng văn kiện, dán chặt lấy đồng giấy A4 không có nhiệt độ.

“An Tiểu Ly, đi vào một chút.” Núi băng đang gọi cô.

Tiểu Ly đã chết.

“Tiểu Ly?” Núi bằng cách ba mươi giây lại cho gọi.

Có chuyện thấp hương.

“An Tiểu Ly!”

Mẹ nó, thi thể đông lạnh cũng bị tỉnh lại.

Tiểu Ly cúi gầm đầu đi vào, tức giận hỏi: “Làm gì?”

Trần Ngô Bạch ngẩng đầu, hơi kinh ngạc, “Em làm sao vậy?”

“Không sao cả.”

“Không nói trừ tiền lương.”

Tiểu Ly phẫn hận, anh còn có chiêu khác không? !

“Nói.”

“Buổi sáng. tại sao anh ở thang máy nói như vậy? Người khác sẽ hiểu lầm.”

Trần Ngô Bạch à một tiếng, ra vẻ không sao cả thuận miệng hỏi, “Hiểu lầm cái gì?”

“Tôi không biết đến cùng là anh nghĩ như thế nào, anh cũng chưa từng nói cho tôi biết. Nhưng mà, tôi không cho rằng tình huống trước mắt của chúng ta là tốt.” Tiểu Ly ngồi xuống, từ từ nói ra tâm tình dần dần cất tia mấy ngày qua của cô.

“Không tốt ở đâu?” Trần Ngô Bạch ngẩng đầu lên, giọng nói rất ôn hòa, từng bước dẫn dụ.

“Chúng ta. Giống như, tôi cảm thấy được, ừ, tình huống sống chung vô cùng. rõ ràng anh có thể tìm người biết nấu ăn, anh lại không thiếu tiền ——” Biểu đạt của Tiểu Ly hơi không rõ.

“—— nhưng mà em nợ tôi tiền, ngoại trừ sử dụng sức lao động của em, tôi không tìm được biện pháp tốt hơn để đền bù tổn thất của tôi.” Trần Ngô Bạch nói lẽ đương nhiên hợp tình hợp lý.

“Nhưng mà ——” Anh nói như vậy, Tiểu Ly cũng cảm thấy có lý, nhưng mà, cô vẫn cảm thấy. anh đối với cô, không giống vậy.

“Hử?” Anh ý bảo cô nói tiếp.

Tiểu Ly động viên mình, lấy hết dũng khí mà nói ra: “Nhưng mà —— anh đã hôn tôi.”

Nói xong mặt đỏ đến lỗ tai. Nụ hôn triền miên đó, mỗi lần nhớ tới cô đều cảm thấy không có thật, nhưng mà nhiệt độ thân thể của anh, hàm răng cứng, đầu lưỡi mềm mại linh hoạt, cô cũng đều nhớ rõ ràng.

Trần Ngô Bạch vui vẻ cười trầm ấm, mặt mày sáng rực.

Anh cười một tiếng, Tiểu Ly càng hận không thể vùi đầu đến trước ngực hơn nữa.

“Tiểu Ly, ” Anh gọi cô gái nhỏ đang quay đầu bỏ chạy, “Như vậy, em cảm thấy thế nào? Em cảm thấy vì sao tôi lại hôn em?”

Tiểu Ly không xoay người, cô không dám. Đứng một lúc, sẽ nói ra lời không nên nói, dậm chân một cái chạy ra ngoài.

Cả ngày hôm đó, trên dưới công ty đều cảm thấy rõ ràng tâm tình của Trần tổng tốt vô cùng.

.

Vào chủ nhật, Tần Tang và An Tiểu Ly đều không có tâm tình ra ngoài xem phim, đi siêu thị mua ít thức ăn, An Tiểu Ly làm phụ, Tần Tang làm bếp chánh.

Tần Tang cứ ăn cơm tao nhã như vậy, An Tiểu Ly ngồi đối diện mười phút chỉ duỗi chiếc đũa ba lượt, ngược lại cơm thì đã 3 chén.

“A? Tại sao lại ăn xong rồi?” Tiểu Ly buồn bực phát hiện chén lại trống, sờ sờ bụng, còn có thể chứa được, vì vậy lại đứng dậy đi xối.

“Được rồi. Nói đi.” Tần Tang ngăn trở cô.

“Cái gì hả?” Tiểu Ly chợt dạ quay mặt.

“Chẳng qua mình chỉ muốn yên ổn ăn cơm nghe cậu kể khổ, xem dáng vẻ có kiến trong quần của cậu, đúng là không có triển vọng.” Tần Tang rất thẳng thắn khinh bỉ cô.

“Tang Tang ——” Tiểu Ly để chén cơm xuống, chán nản ngã xuống ghế sofa, vuốt cái bụng tròn vo, mặt ủ mảy ẽ bắt đầu hỏi ý chuyên gia tình yêu Tần Tang, “Mình không biết —— anh ấy chẳng nói gì cả, anh ấy không nói mình làm sao biết chứ? Anh ấy phải nói mình mới biết chứ! Anh ấy không nói làm sao mình biết được? !”

Tần Tang chán ghét nhẹ nhàng đá bắp chân của cô, “Đến trọng điểm.”

Tiểu Ly khoa trương ngao một tiếng, ôm bắp chân cuộn lại lẩn lộn, “Mình không xác định anh ấy có thích mình không. Mình không xác định là mình có thích anh ấy không.”

“Vậy trước tiên cậu xác định có thích anh ta hay không.”

“Thích thân xác thoải tha cùng tiền tài của anh ấy có được coi không?”

“Được.”

“Vậy mình còn rất ưa thích anh ấy.”

“Ồ chung với anh ta vui vẻ chứ?”

“Vui.... không vui.”

“Được rồi. Cứ như vậy đi, vui vẻ đan xen với không vui vẻ, cuộc sống mà, cũng chỉ là chỗ hai tâm tình lần lượt thay đổi . Huống chi, cậu cũng không có lựa chọn nào khác.” Tần Tang vỗ vỗ mặt của cô, người như Trần Ngộ Bạch, không cần cô gái bên cạnh quá chủ động.

“Tại sao! Nếu như không xác định có phải thích nhau hay không, còn phải ở chung một chỗ ư?”

“Anh ta không thích cậu, sẽ đem dung mạo không sắc sảo và máy tính không xuất chúng như cở đuôi chó buộc ở bên người làm thư ký ư? Cậu không thích anh ta, sao lại cứ vài ngày là nổi điên rồi rầm hành hạ mình?”

“Cậu nói là —— anh ấy thích mình?” Tiểu Ly cười títt giống như hoa hướng dương nở rộ nhiệt liệt.

“Mình không nói, chính cậu nói.” Tần Tang dời chân của cô ấy ra, ngồi xuống mở máy vi tính ra, “Si tình, rửa chén đi.”

An Tiểu Ly tự lẩm bẩm rất là vui vẻ chạy đi rửa chén.

9. Chương 9: Cần Gì

Tối nay Tiểu Ly không đi nấu cơm, Trần Ngộ Bạch cũng không gọi điện thoại kêu réo như mọi khi, An Tiểu Ly cho là núi băng cũng có cảm giác, anh nhất định cũng đang rồi ren đi tìm người giải tỏa. Có lẽ, mình đã mở ra con đường cho anh ư?

Lúc Tần Tang sắp sửa đi tắm, Tiểu Ly nhõng nhẽo cương quyết đòi tắm cùng với cô.

“Tang Tang, tên Tần Tổng kia... chính là người đã nhảy với cậu đó, cậu còn nhớ không?”

“Ừ” Tần Tang nhắm mắt lại, đáp một tiếng cho có lệ.

“Cậu thích anh ta không?”

“Không”

Đáp án này Tiểu Ly không cảm thấy kỳ lạ, Tần Tổng kia cao to đẹp trai, nhìn cũng biết là con nhà giàu, thỉnh thoảng hơi trẻ con. Nhưng lại có cảm giác anh ta rất tà khí, cảm thấy thật giống như là chàng trai không đàn hoàng. Khẳng định là Tang Tang không thích cái kiểu này.

“Mình muốn về nhà mẹ mình ở vài ngày.” Tần Tang bỗng mở miệng. Tiểu Ly nhắc đến Tần Tống, cô liền nghĩ đến Lý Vi Nhiên, trong lòng lại lo lắng.

“Khi nào về? Mình cũng muốn về đó.” Nhà An Tiểu Ly và nhà mẹ Tần Tang ở cùng ký túc xá giáo viên, cho nên từ lúc còn rất nhỏ hai người đã thân với nhau.

“Ngày mai mình sẽ về, ở lại đó một tháng.” Cô tựa vào khăn lông lót làm gối trên bồn tắm, mệt mỏi nhấn mạnh từng chữ. Một tuần lễ của Lý Vi Nhiên thật sự làm cho cô lo lắng, cô biết không thể trốn, càng trốn thì càng mập mờ, nhưng chỉ muốn rời đi theo bản năng. Trong tình yêu mà nói tình cảm và lý trí thật sự không hề có ý nghĩa.

Nghe nói người ta muốn tập thành thói quen, bình thường cần phải bốn tuần lễ. Nhưng cô muốn vứt bỏ một thói quen vừa nhá nhem, một tháng có đủ không?

“À, tuần sau mình cũng về nữa. Tang Tang, dao cạo của cậu để ở đâu?” An Tiểu Ly đi ra khỏi bồn tắm, quần khăn để chân trần, Tần Tang nằm lười biếng, híp nửa mắt chê cười “Ồ, vậy là động lòng xuân rồi hả? Tắm rửa thơm ngát, cạo sạch sẽ để đưa ai lên giường vậy?”

An Tiểu Ly giận dữ “Tần Tiểu Tang! Cậu là một đứa hư hỏng.”

“Cát”

“... Rốt cuộc là ở đâu”

.....

Thành phố R là nơi giáo dục trọng điểm, có rất nhiều trường đại học và cao đẳng dành cho những học sinh giỏi cấp ba. Nhà Tần Tang và An Tiểu Ly cũng ở trong khu ký túc xá trường học trong vùng.

Sau khi Diệp Thụ Thượng dạy xong về nhà, trên bàn đã có ba món mặn một món canh, bên cạnh bàn là đĩa con gái giống bà như đúc.

“Về rồi à?” Bà cười nhẹ, rửa tay rồi ngồi xuống ăn cơm.

“Con ở chỗ này một thời gian, có được không?” Tần Tang gấp một miếng cá vào chén, nhẹ giọng hỏi bà.

“Sao vậy?” Diệp Thụ Thượng vén tóc ra sau tai, ném thử một miếng cá, dùng giọng trần thuật hỏi cô.

“... Muốn quên một người.” Tần Tang nói thản nhiên, không nghe có tiếc nuối hay là tâm tình gì khác.

“Ừ” Diệp Thụ Thượng uống một hớp canh, mùi vị rất ngon, bà thỏa mãn hơi nhếch môi “Buổi tối phải giúp mẹ trông giờ tự học.”

“Dạ”

“Ăn nhiều một chút”

“Dạ. Mẹ cũng vậy.”

Hai mẹ con cúi đầu yên lặng ăn cơm, hai vẻ mặt nghiêng nghiêng lạnh lẽo giống nhau giữa khói canh nghi ngút bốc lên.

Thời đi học, ghét nhất là thời gian học lớp 12, từ lúc trời sáng đến trời tối, áp lực vô cùng nặng nề, xung quanh đều mờ mịt. Đặc biệt là cuối năm 12, mỗi ngày đều là bài thi, kiểm tra không ngừng lặp đi lặp lại. Đến lúc thi tốt nghiệp xong, nhìn thấy đồng giấy trắng là lập tức muốn nôn.

Nhưng một khi tuổi trẻ qua đi sẽ không quay lại được, để cho người ta hoài niệm nhất cũng chính là khoảng thời gian lớp 12 kia. Cả đời này của bạn, còn sẽ có lần phải khẩn cấp xác định rõ mục tiêu như vậy sao? Cả đời này của bạn, còn có khoảng thời gian tập trung tâm trí như vậy sao? Cả đời này của bạn, còn có thời gian thuần khiết như vậy sao?

Tần Tang nhìn tất cả những học sinh lớp 12 đang cúi đầu làm bài luyện thi trong phòng, yên lặng mỉm cười.

Công việc hằng ngày của cô là đợi khi tiếng chuông vang lên, sẽ phát bài cho các bạn học sinh phía dưới. Sau đó, bọn họ làm bài thi, cô nhân tiện đọc sách của mình, hết giờ học thì thu bài thi lại là được. Công

việc đơn giản cứ tái diễn, cuộc sống cũng trở nên đơn giản. Thời gian cũng dường như dừng lại, làm cho tâm tình của cô ở từng buổi tối cũng tốt lên rất nhiều.

“Cô giáo Tiểu Tang.”

“Hả?” Phía trước có một cô bé mảnh mai kêu cô vài lần cô mới nghe thấy “Sao vậy?”

“Điện thoại di động của cô đang rung.” Cô bé chỉ vào cái chiếc túi nhỏ của cô đặt ở trên bục giảng.

Tần Tang cảm thấy thật có lỗi đã quấy rầy đến bọn chúng “Thật ngại.”

Cô nhấn nút nghe, che điện thoại di động rón rén đi ra khỏi phòng học.

“Xin chào.”

Xin chào. Hai chữ êm ái vang lên vượt qua hàng chục km, trong nháy mắt đánh trúng trái tim của cô, lỗ tai cô nóng lên, trong lòng cũng mềm ra.

“Anh là Lý Vi Nhiên.” Giọng nói của anh cũng tự nhiên nhẹ nhàng.

Đầu dây bên kia im lặng một hồi, sau đó tiếng bước chân vang lên, hình như cô đi ra ngoài “À, có việc gì không?”

Lý Vi Nhiên rất muốn trêu chọc cô như thường ngày: Không có chuyện gì thì không thể tìm em sao?

Nhưng khi lời ra khỏi miệng, thì anh lại xuống giọng vui vẻ nói “Tần Tang, anh nhớ em lắm. Chúng mình gặp nhau có được không?”

“Thật xin lỗi, tôi không có ở thành phố C.” Cô đứng ở cuối hành lang, nhìn sân trường không một bóng người, bình tĩnh nói với anh.

“Em đang ở đâu?”

“Thành phố R”

“Là vì trốn anh sao?” Lý Vi Nhiên cầm điện thoại, đứng ở cửa sổ quan sát hải đăng.

Sự thẳng thắn của anh khiến Tần Tang cảm thấy lúng túng, nhưng lúng túng cũng phải nói, đây là bản năng sinh tồn “Không phải vậy. Anh còn chưa có sức ảnh hưởng đến tôi như vậy.”

“Ôi...” Anh bị lời nói của cô làm ghen hờn, thở dài một hơi “Tang Tang, em không thể sống thoải mái chút sao?”

“Xem ra lý do anh muốn em cũng không thể cho được.” Lý Vi Nhiên đợi đã lâu, cúi đầu cười trong điện thoại.

Tần Tang nghe giọng nói Lý Vi Nhiên thẳng thắn vang bên tai “Không phải không thể, mà là không cần thiết. Thật xin lỗi, anh không phải kiểu người tôi thích. Cho nên đừng làm phiền tôi. Hành động của anh làm tôi vô cùng bối rối, hai chúng ta đều là người trưởng thành, chẳng lẽ chút chùng mực anh cũng không có sao?”

Mặt Lý Vi Nhiên thoáng cái sa sầm, yên lặng rất lâu.

Không phải là chưa từng bị cự tuyệt qua, nhưng mà Tần Tang cự tuyệt thẳng thắn như vậy thật hơi làm anh đau, lần đầu tiên Lý Vi Nhiên anh bị như thế.

“Tần Tang, chẳng qua anh chỉ có chút tình cảm với em, chỉ cảm thấy chúng ta cứ bỏ qua như vậy rất đáng tiếc, cũng không có nói với em cái gì là sông cạn đá mòn, cho đến khi chết, cần gì em phải thận trọng phòng bị anh chứ?”

Chẳng qua chỉ cảm thấy, ừ, chúng ta thật rất hợp nhau. Chẳng qua chỉ cảm thấy, cuộc sống này quá dài, có lẽ có một người ở bên, anh sẽ không còn cô đơn. Chẳng qua chỉ không cần biết kết cuộc thế nào, cứ tận hưởng hạnh phúc trước mắt. Cần gì em phải kinh hoàng như thế?

Tần Tang không nói gì, lúc này lại như có một tiếng chuông reo hưởng ứng Lý Vi Nhiên “Thật xin lỗi, tôi có việc bận, Lý Vi Nhiên... thật xin lỗi.” Giọng nói của cô hơi gợn sóng. Lý Vi Nhiên không nói gì, đợi cô cúp điện thoại, anh cũng để đi động xuống, nhướn mày nâng ly uống một ngụm rượu.

Tần Tang vội vã đi vào phòng học thu bài. Bọn học sinh của Diệp Thụ Thượng cảm thấy kỳ quái, bộ bài thi này bọn chúng làm rất tệ sao? Sao bộ dạng của cô giáo Tiểu Tang khó chịu vậy chứ?

10. Chương 10: Tần Công Và Phòng Thủ

Từ lúc đó Lý Vi Nhiên cũng không gọi cho Tần Tang nữa. Cuộc sống ngày ngày cứ êm đềm như thế, bọn học sinh cũng không màng đến chuyện bên ngoài, hằng ngày Tần Tang cứ lên lớp và tan lớp, cũng có cảm giác như sống trong núi sâu không biết năm tháng trôi qua.

Vào ngày thứ sáu của tuần thứ ba thì An Tiểu Ly về nhà, Tần Tang ra trạm xe đón cô. Suốt đường đi, mặt An Tiểu Ly hầm hầm, Tần Tang không cần hỏi cũng biết là Trần Ngộ Bạch mới vừa chọc cô ta. Thật ra thì, cứ chơi trò mèo vờn chuột quanh đi quẩn lại như vậy chắc là khá thú vị, buông lỏng tay một cái, sẽ thấy đối phương căng thẳng cả lên, còn có gì vui hơn chuyện nắm tâm tình của người khác trong tay chứ?

Ăn xong cơm tối, Diệp Thụ chủ động nói đi xem lớp, để cho Tần Tang và Tiểu Ly chơi với nhau. Hai cô đi vòng quanh sân trường mấy vòng.

An Tiểu Ly ư. Đơn giản cũng chính là vì tòa núi băng Trần Ngộ Bạch không có động tĩnh, tính cô lại không nhìn được, trí tưởng tượng lại dồi dào, luôn hù dọa chính mình. Lại gặp Trần Ngộ Bạch lại bảo trì bình thần như vậy, hoàn toàn không có cách nào khác.

Hôm nay, thật sự Tần Tang không có tâm tình để tư vấn tình yêu cho An Tiểu Ly, bây giờ cô cũng tự lo không xong đây. Hai ngày nay cũng có chút đau khổ, những hình ảnh về Lý Vi Nhiên cứ như pha quay chậm hiện lên trong đầu Tần Tang, nụ cười dịu dàng của anh, cái cau mày bất đắc dĩ của anh, anh nói Tang Tang anh thích em, anh nói sao anh không thể nhìn ra là em thích anh muốn chết. Còn có những lời cô nói làm tổn thương anh.

Hai người bọn họ, coi như là đã hoàn thành một cuộc bỏ lỡ sao?

“Chúng ta về đi.” Tiểu Ly buồn bực ngửa mặt lên trời thở dài, hai người phiên muện cũng nhau tản bộ không phải là một chuyện sáng suốt. U sầu càng u sầu thêm, ngay cả nói ra cô cũng không muốn nói.

Sân trường buổi tối không có một bóng người, bên cạnh đường chạy màu đỏ chỉ có từng ngọn đèn cô đơn đứng thẳng, cách đó không xa, nhà dạy học vẫn sáng đèn, có nhiều bóng người đi chuyển náo nhiệt, giống như đang ở một thế giới khác, Tần Tang và Tiểu Ly càng cảm thấy cô đơn hơn.

“Cố gắng lên” Đi tới dưới lầu, Tần Tang vỗ vai Tiểu Ly, nói thản nhiên.

Tiểu Ly khề nhếch miệng, cô cũng tự giác nói “Biết rồi... cậu cũng vậy.” Cô không biết tại sao Tần Tang lại không vui, cô biết có hỏi thì Tần Tang cũng không trả lời.

Tần Tang mỉm cười gật đầu.

.....

Thứ hai Tiểu Ly phải đi làm, Tần Tang cũng cảm thấy tâm tình đã bình phục, cho nên chủ nhật cũng đi chung với Tiểu Ly.

Tần Tang đang thu xếp đồ đạc vào vali nhỏ ở trong phòng, Diệp Thụ gõ gõ cửa đi vào “Muốn đi hả?”

“Dạ”

“Người con muốn quên, đã quên được chưa?” Diệp Thụ vén tóc ra sau tai theo thói quen, nâng tách cà phê nóng uống một hớp, vui vẻ trò chuyện với con gái. Lúc bằng tuổi Tang Tang, bà cũng gặp được cái gọi là tình yêu, nhưng thời gian thấm thoát trôi qua, bà dần dần hiểu được, người mình yêu nhất, từ đầu đến cuối chỉ nên là chính mình.

“... Mẹ cứ nói đi.” Tần Tang do dự, cái vấn đề này, hai ngày nay bà cứ luôn hỏi cô.

“Mẹ nói... Theo mẹ nói, người mà con muốn quên đi, có đáng để con phải đặc biệt quên nó đi không? Con đã không có lý do để quên nó, vậy thì làm sao quên được?”

Tay Tần Tang khẽ dừng lại, giơ lên gãi đầu một chút, sau đó đóng vali lại, cười thản nhiên “Dạ, cũng đúng.”

Mới vừa nói xong thì điện thoại vang lên, một dãy số mà Tần Tang không biết “Xin chào, tôi là Tần Tang.”

“Trần Ngô Bạch. Xin hỏi nhà An Tiểu Ly ở tầng mấy?” Giọng nói của anh trong điện thoại cũng có thể nghe ra đang áp chế cơn tức giận của mình.

Tần Tang lập tức ý thức được người khác đã đến thành phố R, hơn nữa là đã hết sức nguy cấp rồi. Làm sao đây? Tiểu Ly còn đang mê ngủ, trong nhà còn có người cổ hủ không chịu được tên là Bất Tri, Trần Ngô Bạch nếu cứ đi vào chém giết như vậy, khó bảo toàn được hai bên không có cảnh máu đổ thành sông.

“Anh đến chỗ tòa nhà dạy học cao nhất, đứng dưới đó chờ tôi, tôi lập tức tới ngay” Tần Tang cúp điện thoại, đổi giày chạy ra ngoài. Dưới nhà dạy học, quả nhiên Trần Ngô Bạch đang đợi ở đó, bóng dáng cao ráo, khuôn mặt đẹp trai, làm cho những đứa bé gái sắp trưởng thành cũng phải đỏ mặt lên nhìn. Chẳng qua là anh ta cau mày lạnh lùng, sát khí quá nặng, cho nên không ai dám đến gần.

Tần Tang bước đến chào anh, để bọn học sinh nhìn thấy cô giáo Tiểu Tang và anh chàng đẹp trai này đứng chung một chỗ, lại càng tò mò hơn, làm bộ đi qua đi lại nhìn nhìn. Tần Tang rất buồn cười hành động ngây thơ của bọn chúng, cô cũng không có gì, nhưng nhìn Trần Ngô Bạch càng này càng không nhận được nữa “Hơi nóng, chúng ta qua kia uống nước đi. Tôi mời.” Cô mỉm cười đề nghị, Trần Ngô Bạch gật đầu.

“Anh không thể nhường cô ấy chút sao?” Tần Tang và Trần Ngô Bạch mỗi người một ly, sóng vai ngồi ở ghế ngoài quán nhỏ “Cô ấy cần gì, anh không hào phóng cho cô ấy một chút được à? Chàng có tình, thiếp có ý, cứ khẳng khẳng không chịu thừa nhận, anh không cảm thấy như vậy rất lãng phí thời gian sao?”

Trần Ngô Bạch còn chưa tiêu giận, gương mặt đẹp trai vẫn lạnh băng như cũ. Cách đây mấy ngày, An Tiểu Ly giận dữ với anh, làm ra vẻ xa cách, bị anh dùng vẻ lạnh lùng vô cùng để trấn áp, thì lại ra vẻ tâm không cam, tình không nguyện. Bây giờ thì giỏi rồi, không nói một tiếng chạy về nhà, gọi điện cũng không nghe, anh phải dò la cực khổ mới biết được hành tung của cô.

“Anh có nguyên tắc, cô ấy cũng có. Tại sao nhất định là cô ấy phải nhân nhượng anh? Huống chi anh cũng biết, cô ấy cũng không phải là người nhân nhượng người khác vô điều kiện. Anh cũng không thể trách cô ấy tính tình trẻ con, ai mà đồng ý giữ lấy người đàn ông mà ngay cả thích cũng không chịu nói ra miệng chứ?” Ánh mắt Tần Tang nhìn xa xa, nói từ từ.

“Tôi biết.”

“Đương nhiên anh biết. Trần Ngô Bạch anh cái gì cũng biết, chỉ là cái gì cũng không chịu biểu đạt. Anh có nghĩ tới là anh quá mức tự tin hay không?”

“Tôi có tư cách tự tin.”

“Cô ấy không có.”

“Hừ, có tôi là được.”

“Trước đây nhiều năm cũng không có anh, cô ấy vẫn sống tốt thôi. Trần Ngô Bạch, anh cũng không phải thượng đế, tại sao anh có thể tự mình quyết định cho chuyện hai người?” Tài ăn nói của Tần Tang rất cao, cũng không nhường ai bước nào, thật ra thì, ai có thể tranh luận chuyện tình yêu với một nữ tác giả tiểu thuyết ngôn tình chứ.

Trần Ngô Bạch nheo nheo mắt, ngón tay thon dài nâng mắt kiếng, dùng ánh mắt như điện nhìn Tần Tang “Cô... cô chắc chắn, làm theo lời cô nói sẽ tốt hơn chút sao?”

“Không chắn chắn. Nhưng nhất định tốt hơn so với hiện tại.” Tần Tang không cho anh bất kỳ sự bảo đảm nào, trong chuyện tình yêu, ai có thể bảo đảm được chứ. Cô cúi đầu, vặn nắp chai nước trong tay mình, ngón tay để ở nắp chai, vặn vài phát. Trần Ngô Bạch vặn nắp chai nước mình ra, đưa cho cô. Nhận lấy chai nước trong tay cô, quả nhiên, chai này rất chặt, anh hơi dùng sức mới mở được.

Tần Tang mỉm cười vì sự tử mỉ của anh, giờ cái chai lên nghịch ngợm đụng đụng vào chai anh, hai ngày nay trong lòng cô đầy buồn phiền. Giáo huấn Trần Ngô Bạch một chút, dường như dễ chịu hơn nhiều. Haizz, xem anh ta như Lý Vi Nhiên vậy.

Trần Ngô Bạch hơi kinh ngạc vì tính trẻ con của cô, cũng cười, cũng hưởng ứng đụng vào chai cô. Hai người nam nữ trẻ tuổi cười hì hì trước quây bán nước giải khát.

.....

Diệp Thụ từ trên lầu đi xuống, nói cho Tần Tang đang xách vali biết sáng sớm Tiểu Ly đã đi rồi.

“Đi rồi?” Tần Tang kinh ngạc. Sao vậy? Không phải chứ? Cái đứa thích ngồi xe cô nhất lại đi xe giao thông công cộng ư? Hay là vì cô ấy thích buổi sáng sớm của chủ nhật? Chẳng lẽ Trần Ngô Bạch lại hành động nhanh chóng như vậy?

“Đem cái này theo uống đi.” Diệp Thụ đưa một lon nước bạch quả táo đỏ cho cô “Lái xe cẩn thận một chút.”

Tần Tang nhận lấy đặt vào trong chiếc giỏ nhỏ tùy thân của mình, gật đầu, lời hành lý ra ngoài.

“Tang Tang” Diệp Thụ vịn khung cửa, cười dịu dàng xinh đẹp vô cùng, Tần Tang quay đầu lại nhìn, trong nháy mắt như thấy được bản thân mình hai mươi năm sau “Dạ?”

“Khi nào không vui cứ về đây. Từ từ lựa chọn tấn công hay phòng thủ” Diệp Thụ nháy mắt với con gái mình. Tần Tang cười gật đầu, trong ánh mắt dịu dàng của bà càng lúc càng xa.

11. Chương 11: Hồn Hợp

Trần Ngô Bạch tức tối nhận định rằng phụ nữ là đối thủ khó nắm chắc nhất trên đời này. Năm đó đi theo Lương Phi Phàm đàm phán với trùm Mafia Italia, anh cũng không phải trải qua sự thất bại ê chề như hiện giờ. An Tiểu Ly từ nhà quay lại, đối với việc mình đánh bài chuẩn bỏ đối anh hai ngày, nửa chữ giải thích cũng không có, trái lại càng lạnh nhạt với anh, mở miệng ngậm miệng đều khách khí gọi anh là tổng giám đốc, anh tức giận trong vòng một ngày mắng cả hai người quản lý.

Áp suất thấp trong phòng tổng giám đốc bao phủ toàn bộ công ty, chỉ có duy nhất An Tiểu Ly bình chân như vại cứ làm việc bình thường, thiếu ai thì trái đất không quay nữa à? Cần đến gì!

“Xin lỗi, ưm mấy tính nhận email, điện thoại của tôi hết pin rồi.” Vương Chí là kỹ sư lập trình trẻ tuổi nhất của bộ phận kỹ thuật, đáng vẻ không tồi, lúc này hai tay chống lên ghế của An Tiểu Ly, cười vô cùng mất hồn.

An Tiểu Ly nhìn anh ta thành thạo mở browser, mười ngón tay thon dài tung bay trên bàn phím, gợi cảm mê hoặc. Cô thích mấy anh chàng ngón tay thon dài đẹp dễ.

“Ý, anh cũng là sinh viên đại học J à?” Cô cố gắng hết sức ép cổ họng phát ra giọng nói dịu dàng hơn một chút. Hòm thư Vương Chí mở ra chính là hòm thư nội bộ của khoa máy tính đại học J, vốn là do mấy sư huynh khoa máy tính viết ra để thuận tiện “bổ sung lẫn nhau”, thế nhưng bởi vì dung lượng siêu lớn, tin tức nội bộ gửi đi nhanh chóng kỳ lạ vô cùng, dần dần sinh viên các khoa khác của đại học J cũng nản nỉ khoa máy tính, tạo cho họ tài khoản, trở thành một tiêu chí nhân văn lớn của đại học J.

Lúc Vương Chí cười rất hòa nhã, đôi mắt sáng sủa không có gọng kính ngăn cách phía trước, nhìn hết sức thoải mái, “Thật ra số hiệu mở rộng hòm thư này là tôi viết. Tôi học lớp 031 mở rộng và phát triển máy tính đại học J.”

An Tiểu Ly vốn dĩ đứng phía sau anh thò đầu ra nhìn, lúc này cười y như hoa hướng dương, đi tới bên cạnh anh cười tủm tỉm bưng tới cho anh một cốc nước, “Sư huynh, em học lớp 062, em là An Tiểu Ly.”

Vương Chí gật đầu.

Nhân viên đến trước Vương Chí vào châu tổng giám đốc lúc này trùng hợp đi ra, trong lúc cửa vừa mở ra đóng lại, tiểu phi đao trong mắt người nào đó ngồi bên trong bắn vèo vèo về phía một nam một nữ nhìn nhau mà cười ở phòng ngoài.

Tiếp theo, Vương Chí theo lịch trình tới trình bày về chương trình mới nhất, bị sự sắc bén của Trần tổng luôn luôn lịch sự lãnh đạm với người khác, soi mói khuyết điểm cả buổi chiều. Đúng là không hiểu ra sao cả, Vương Chí thầm nghĩ, cũng không phải là chương trình do một mình anh viết, lại còn mang về châm chọc khiêu khích hận không thể ném anh ra bên ngoài!

Cách thời gian tan tầm một tiếng, Trần Ngộ Bạch bỗng nhiên đi ra, áo sơmi đen cởi ra hai cúc, cơ ngực rắn chắc như ẩn như hiện, tay áo xắn tới khuỷu, lộ ra cánh tay khỏe mạnh màu mạch, nghiêng người dựa lên cửa, dùng dáng POSE lãnh khốc mê chết hàng vạn hàng nghìn thiếu nữ, nhìn thoáng qua người phụ nữ đang làm bộ vội vàng cúi đầu thu dọn đồ gì đó, “Tối nay không cần đến chỗ tôi.”

Ngực An Tiểu Ly thắt chặt lại, tiếp theo sau đó chính là phần hận phỉ nhổ, bà đây với anh trong sạch, nói cứ như có gian tình vậy làm gì! Chẳng phun ra lời nào ra hồn cả!

“Cái này cho em,” Anh quay về phòng làm việc cầm ra một chiếc hộp màu hồng nhạt mà người chuyên trách chuyển tới từ sáng, “Buổi tối mặc nó đi dự tiệc với tôi.” Trần Ngộ Bạch vẫn mang giọng điệu lạnh như băng, nhưng nhìn cái đầu rũ xuống của cô, tay anh không tự chủ được mà vươn ra, vén phần tóc rơi lả tả của cô ra sau tai.

“Tôi còn chút tài liệu cần phê duyệt, em đi làm tóc trang điểm trước đi, xong rồi gọi điện thoại cho tôi, tôi đến đón em.” Anh nói xong rồi đợi một lúc, nhìn về đứng yên không nhúc nhích của cô, khẽ thở dài, “Là việc công, tính phí tăng ca, gấp đôi.”

Lúc này An Tiểu Ly mới có chút tinh thần, ngẩng đầu lên khinh thường liếc nhìn anh, cầm hộp và túi ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra ngoài. Trần Ngộ Bạch bị thái độ không mặn không nhạt của cô chọc tức quá mức, nhìn bóng lưng của cô mà nghiến răng.

...

Lúc Tần Tang nhận được điện thoại của An Tiểu Ly thì đang trong salon làm tóc, Tiểu Ly nghĩ dù sao cũng được thanh toán, liền bắt xe tới tìm cô.

“Không đi.” Tần Tang lật tạp chí giải trí, từ chối vừa thẳng thắn vừa thờ ơ, những bữa tiệc rất phiền phức, mặc giống cây thông Nô-en tươi cười khắp nơi, những bữa tiệc thường xuyên của Tần Trạch cô đều ra sức trốn tránh, một buổi tối yên lành, làm điều gì cũng được, cần gì phải đi chịu tội như vậy.

An Tiểu Ly ở phía mà cô không nhìn thấy lườm cô một phát, đúng lúc thợ cắt tóc mà cô chọn đang rảnh, tới ân cần hỏi cô muốn tạo hình kiểu gì.

“Muốn kiểu đất nhất.” An Tiểu Ly ném tạp chí trong tay, ngồi thẳng lưng, nhìn thiếu niên đẹp như Hàn Quốc đứng sau lưng từ trong gương, trịnh trọng đùa giỡn, “Cậu có trích phần trăm không? Chị quan tâm đến việc làm ăn của cậu, có loại nào đất thì dùng cái đó, dùng thứ hot nhất, dù sao tôi không đòi hỏi đẹp nhất, nhưng đòi hỏi đất nhất!”

Chàng trai tạo mẫu tóc xinh đẹp cười rung hết cả người, xoa vai An Tiểu Ly nói chị gái thật đáng yêu. An Tiểu Ly dắc ý, vênh chiếc cằm nhỏ. Tần Tang rốt cục không thể nhịn được nữa, nghiêng mặt lườm cô, hạ chỉ thị với chàng trai xinh đẹp, “Cắt đầu cô ấy hiện thực một chút, rồi nhuộm màu đỏ rượu.” Chất tóc của An Tiểu Ly hơi cứng, nhưng vẫn xoắn nhẹ tự nhiên, tôn lên vẻ cực kỳ dễ thương của khuôn mặt trái táo của cô, nhưng mặc lễ phục dạ hội thì lại có vẻ không phù hợp.

Chàng trai xinh đẹp giữ nụ cười đi chuẩn bị thuốc và máy móc, An Tiểu Ly ngược lại tiếp tục thuyết phục Tần Tang, “Tang Tang, cậu nhất định phải đi. Tối đó sẽ cho cậu một điều ngạc nhiên rất lớn!”

Tần Tang ồ một tiếng, cười lộ hàm răng nhỏ trắng bóng, “Cậu lại gặp rắc rối phải không?” Bình thường An Tiểu Ly ân cần như vậy, không phải tiêu hết tiền muốn ăn cơm chùa thì là gặp họa muốn cô giúp đỡ.

Lông mi An Tiểu Ly chau chặt lại, “Tần Tiểu Tang! Cậu đừng được món hời mà...Dù sao cậu nhất định phải đi! Quần áo mình cũng chuẩn bị cho cậu rồi! Phải đi!” Tần Tang nhìn về mặt hững hờ của An Tiểu Ly, giọng nói lớn vô cùng, khiến những khác đều nhìn lại, “Được rồi được rồi, không phải một bữa tiệc sao! Đi thì đi, cậu kích động gì chứ!”

Tiểu Ly đặt mông ngồi xuống, trong miệng lẩm bẩm không biết nói cái gì, Tần Tang bó tay tiếp tục lật tạp chí, đúng là đời trước mắc nợ cô ấy, từ nhỏ đến lớn không biết dọn dẹp bao nhiêu cục diện rối rắm cho cô ấy rồi. Bây giờ, ngay cả ông chủ đi dự tiệc dẫn cô ấy đi làm bạn gái, cô cũng phải đi theo để tăng lòng can đảm cho, thối đời gì đây!

...

Đi ra từ salon, còn cách bảy giờ một tiếng nữa, nhà Tần Tang ở ngay đây, hai người trở về thay đồ, trang điểm.

Lễ phục Trần Ngô Bạch đưa thì cho Tang Tang, bản thân An Tiểu Ly lại không có những đồ hào nhoáng như vậy, chọn trong tủ quần áo của Tần Tang một bộ để mặc.

Tần Tang trở về vừa mở hộp ra liền cảm thấy khác thường, nào có thư ký nhỏ nào đi theo dự tiệc lại mặc lễ phục do KK may đo? Huống hồ kiểu dáng và chất liệu này, chỉ sợ là KK đích thân làm nên, một bộ đồ, tiền lương hai năm của An Tiểu Ly cũng không đủ.

“Đẹp không?” Tần Tang thay đồ xong lượn một vòng trước gương, quả nhiên, trong mắt An Tiểu Ly là một hồi ẩm đậm.

Tần Tang nheo mắt, ung dung thản nhiên. Đi tới lục ra mấy bộ váy dạ hội ngăn ngày hôm qua Tần gia vừa đưa tới từ trong ngăn tủ, chọn một bộ màu trắng, hoa văn hoa cúc, rất hợp với khí chất trẻ trung của An Tiểu Ly, “Bộ này, thay đi!”

An Tiểu Ly từ nhỏ đến lớn luôn để tóc ngắn, thời đại học hạ quyết tâm nuôi rất lâu mới tới quá vai, hiện giờ phần mềm mại, uốn quăn đã ép thẳng, ngược lại cũng coi như tóc dài bay nhẹ nhàng. Màu đỏ rượu không nổi bật, trong ngày thường sẽ không nhìn ra, thế nhưng ở dưới ánh mặt trời và dưới ngọn đèn lại là tông màu quyến rũ âm thầm, thất lưng váy màu trắng vòng quanh eo, rồi tới vạt váy tản ra thành hình ô, độ dài đến đầu gối, hoạt bát mà không mất vẻ thanh nhã. An Tiểu Ly tự trang điểm kiểu khối inh, Tần Tang tuy rằng cảm thấy không hợp với bộ váy này, nhưng khi nhìn lại, trong vẻ thanh thuần lại điểm chút hương vị độc lập, ngược lại cũng rất nổi bật.

...

Lúc xe Trần Ngô Bạch đến dưới lầu thì hai người khó khăn lắm mới ăn vận xong, Tần Tang cố ý xuống lầu trước, quả nhiên, Trần Ngô Bạch dựa trên cửa xe chờ đợi, thấy cô mặc bộ đồ đồ thông dong mà đi tới, sắc lạnh trong mắt chợt lóe lên rồi biến mất.

An Tiểu Ly kéo tay Tần Tang, hờ hững chào Trần Ngô Bạch, ba người yên lặng lên xe, lúc này trên đường vẫn còn đông, nhưng xe của Trần Ngô Bạch như vào chỗ không người, trong lúc đèn xanh còn ba giây, gia tăng tốc độ gào thét chạy đi, hai tay An Tiểu Ly nắm chặt lấy chỗ để tay ở ghế phụ, sợ hãi đến mức làm khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Tần Tang yên ổn ngồi trên ghế sau, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng liếc nhìn Trần Ngô Bạch với khuôn mặt lạnh lùng đang lái xe qua gương chiếu hậu, đôi mày kiếm của anh hơi nhíu lại, con người trong trẻo nhưng lạnh lùng liếc nhìn An Tiểu Ly thì sáng ra một chút, đường cong khuôn mặt sắc nét giãn ra, môi mỏng khẽ nhếch. Tuy rằng nói người đàn ông này hơi kiêu căng xấu bụng một chút, nhưng cô phải thừa nhận, rõ là mỹ nam núi băng nha!

Xe vội vàng phanh dưới lầu cao ốc “Phi”, kéo theo vệt bánh xe dài vài thước. An Tiểu Ly thở phào nhẹ nhõm một hơi thật dài, “Anh vội đi đâu thai hả?!” Người nào đó tinh thần hoảng loạn, bị cảm giác sợ hãi sống sót sau tai nạn kích thích bùng nổ.

Trần Ngô Bạch lạnh lùng liếc mắt nhìn cô, môi hơi hé ra, muốn nói cái gì đó lại không lên tiếng. Tần Tang ngồi ở ghế sau nhìn đôi oan gia này lườm nhau, mỉm cười cởi dây an toàn —— Được rồi được rồi, tới điểm cực hạn rồi. Cô cũng có thể thành công mà rút lui rồi.

An Tiểu Ly đương nhiên không chịu thả người, Tần Tang bị cô quán lấy mà sốt ruột, lo lắng liếc nhìn sắc mặt gia tăng vẻ lạnh tanh của Trần Ngô Bạch. Trần Ngô Bạch nhận được ánh mắt của cô, lông mày càng nhíu chặt hơn, nhanh chóng vươn tay ôm chặt cô bé còn muốn càn quấy đi vào trong.

...

An Tiểu Ly bị Trần Ngô Bạch mang thẳng tới tầng ba mươi ba, tiến vào “Phi” xa hoa là cô liền quên mất vừa nãy còn đang tức giận. Đây quả nhiên chính là nơi cao cấp, xanh vàng rực rỡ, xa hoa lộng lẫy, đao đài tiên cảnh...

“Hi, anh ba, Tiểu Ly.” Tần Tổng từ đầu hàng lang kia, hiên ngang đi đến, mặc chiếc áo sợi mảnh màu vàng nhạt, quần đen thoải mái, phối với nụ cười xấu xa kiêu chiêu bài trên mặt anh, Tiểu Ly nhất thời ngưỡng mộ, mẹ nó, đã nói mà, đàn ông có chỗ đứng đã khó tìm, nhìn đi, trước mắt không phải là một cực phẩm sao!

Trần Ngô Bạch và Tần Tổng nói vài câu, ba người cùng đi tới đại sảnh. Phía bên kia đại sảnh, trước mắt Tiểu Ly sáng ngời. Con gái đứng trong đại sảnh, mặc váy dạ hội ngắn rất đẹp, nhưng trên khuôn mặt tinh tế mỹ lệ tất cả đều là vẻ sốt ruột, toàn thân đều tản ra thái độ kiêu kì mê người.

“Tìm thấy chưa?” Ngữ khí nghi vấn, giọng điệu không kiên nhẫn.

Trong đại sảnh bị bốn con rồng đỏ chia cắt thành một khối lớn, mấy người khách ít ỏi đều bị cản vào không được mà ra không xong, có hơn mười người mặc đồng phục nhân viên ngồi xổm trên mặt đất tìm cái gì đó trên thảm lông dê trắng như tuyết, nghe thấy cô ta mở miệng, nét mặt đều căng thẳng, cúi xuống càng thấp.

An Tiểu Ly nhìn về phía Trần Ngô Bạch có chút hả hê, anh không phải là một trong những cổ đông của “Phi” sao, lần này bị đá ra rồi hả?

Vậy mà núi băng lớn vạn năm lại như cơn mưa, lộ vẻ khoanh tay xem kịch vui.

Lúc này cửa thang máy lại mở ra, một nhóm đàn ông mặc đồ Tây đi ra, An Tiểu Ly chỉ biết cái người đi tuốt đằng trước kia, bởi vì hàng năm anh ta đều xuất hiện trên tờ lịch của công ty.

“Làm sao vậy?” BOSS cuối cùng lên sàn, thật sự cao to anh tuấn, đáng vẻ ác nghiệt vô tình. Tiểu Ly toát mồ hôi thay cô gái xinh đẹp kia, gay go, có người nói BOSS này hung tàn thành tính, bạo lực đâm máu, lần này muốn máu tươi tại chỗ rồi.

“Rơi hoa tai.” Lòng mi cô gái kia không thềm nâng lên, quát lên với giọng điệu không tốt với BOSS.

Quả nhiên BOSS lớn nhíu mày, đi về phía cô nàng đó... Vươn bàn tay ra... Trong lúc Tiểu Ly chuẩn bị bị thương kêu lên một tiếng nhắm mắt lại, BOSS lớn ôm lấy cô nàng đó, dùng giọng điệu êm ái như ru ngủ: “Vội gì chứ, nhìn mặt em nhắn giống hệt bánh bao.”

An Tiểu Ly trốn mắt nhìn một màn quái dị này, nhưng Trần Ngô Bạch, Tần Tổng đã quay đầu sang chỗ khác, rõ ràng không kinh sợ khi thấy chuyện quái dị.

“Nhấc thảm lên, cắt thành từng miếng nhỏ.” Lương Phi Phàm nói bình tĩnh, lập tức có thủ hạ bắt tay vào cuộn thảm.

Khóe mắt Tiểu Ly co giật, thảm đẹp như thế, chuyển đi là được mà, cắt thành từng miếng từng miếng

...

Vậy mà cô nàng xinh đẹp kia lại hừ lạnh một tiếng, “Đã sớm nói anh phô trương rồi, trải thảm ở cửa gì chứ! Đổ thành đá cẩm thạch đi.”

Vậy mà BOSS lớn ... mỉm cười. Tiểu Ly ôm ngực sắp ngã xuống, tai nghe thấy giọng nói càng dịu dàng của BOSS lớn, “Được, em thích màu gì?”

“Ừm... Màu đỏ đi.”

Đại sảnh khí thế rộng rãi như thế mà phối đá cẩm thạch màu đỏ... Tiểu Ly tưởng tượng ra cảnh tượng này, không khỏi âm thầm cảm khái, hỗn hợp à hỗn hợp.

“Đêm nay tầng này không kinh doanh, đổi hết thảm thành đá cẩm thạch màu đỏ đi.” Lương Phi Phàm ôm cô gái còn đang khó chịu vì khuyên tai trong lòng, giao việc cho thủ hạ lập tức đi làm.

“Ngầu quá!” Tiểu Ly thấp giọng hô lên, chân động suýt nữa vỗ tay. Trần Ngô Bạch thấy hai mắt cô phát ra vẻ hoa đào, cười nhạt thành tiếng, nhẹ nhàng vuốt mái tóc mới vừa mới làm hồi chiều của cô không ngừng, thấp giọng nói bên tai cô, “Còn có người ngầu hơn —— nếu như cô ta nói với em câu ‘Tóc của cô gái này cũng được’, đại ca của tôi có thể giật từng sợi tóc của em làm tóc giả cho cô ta đội chơi.”

Da đầu Tiểu Ly nhất thời kéo căng, bịch bịch bịch lùi sau ba bước, không hề suy nghĩ mà trốn vào phía sau Trần Ngô Bạch, che kín mái tóc vất vả lắm mới nuôi dài được, không dám thở mạnh.

Trên lưng Trần Ngô Bạch là một vùng ẩm áp, đưa tay ra sau nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, hơi mỉm cười.

12. Chương 12: Thật Khéo

Cả một buổi tối An Tiểu Ly đều cực kỳ cẩn thận trốn tránh cô nàng xưng là Yên tiểu thư kia, bởi vì qua sự quan sát tỉ mỉ của cô, tóc của Cố Yên đó tuy rằng dài hơn cô, thế nhưng không đẹp bằng cô, có vẻ thật sự có khả năng tiền đề sẽ giật tóc cô xuống làm tóc giả chơi.

Cái mà gọi là bữa tiệc việc công của Trần Ngô Bạch này, có chút kỳ quái, vì sao không có tổng giám đốc già của công ty khác, cũng chỉ có Lương Thị BOSS lớn trong truyền thuyết? BOSS lớn cuối cùng cả buổi tối đều đổ dành Yên tiểu thư đã đánh mất hoa tai mà phụng phịu, Trần Ngô Bạch và một chàng trai cao gầy, đáng vẻ còn trung tính xinh đẹp hơn chàng trai tạo mẫu tóc xinh đẹp buổi chiều đang đánh bi-da, Dung tổng không biết xếp hạng thứ mấy kia luôn ôm nữ minh tinh xinh đẹp nổi tiếng uống rượu. Tần Tổng cầm microphone say sưa gào lên như quỷ.

“Này, Tần Tổng, anh giúp tôi hỏi ECHO xin chữ ký có được không?” An Tiểu Ly thèm nhở dãi một buổi tối kéo vạt áo của cầm thú cầu xin tội nghiệp, cô cảm thấy trong số đám BOSS lớn, thì kể ra Tần Tổng là dễ gần nhất.

Tần Tổng rung giọng cất lên một nốt cao, trong lúc nhạc dạo vỗ vỗ tay An Tiểu Ly, “Tự đi đi! Tôi đi anh hai của tôi còn tưởng rằng tôi muốn đi đào góc tường của anh ấy.” Thế nhưng anh hiện giờ rõ ràng là không có ham muốn gì.

“Tôi không muốn xen vào chuyện tình ngoài đời của sao đâu! Anh giúp đỡ đi —— Tang Tang cũng rất thích cô ấy đó!” Tiểu Ly lanh lợi rút ra Thượng Phương bảo kiếm, vậy mà cầm thú kia rơi vào cạm bẫy tình yêu quả nhiên vui vẻ hăm hở qua đó.

ECHO thấy Tần lục thiếu gia đích thân tới xin chữ ký, cười toe tóa, nũng nịu hỏi ký ở chỗ nào? Dung Nham kẻ sát khuôn mặt xinh đẹp như đào mận của cô, tà ác thổi khí vào trong tai cô, “Ký lên nội ý của em rồi đưa cho nó. . .” Echo cười run rẩy hết cả người, ồn ào đánh yêu Dung Nham.

Tần Lục run rẩy nổi da gà khắp người, mang theo hai tờ chữ ký rồi nhét vào trong tay Tiểu Ly một tờ, đôi mắt vui vẻ của An Tiểu Ly tuôn ánh sao, ngày mai lúc ăn cơm trưa tổ chức một buổi đấu giá ở công ty, giá thật cao vào, thế nào cũng phải thu được một khoản thu nhập nho nhỏ.

Tần Tổng bắt mắt nhét nhanh cho cô một chiếc microphone, “Ngay cả tôi cũng sai khiến, mắt chó của cô mù rồi! Nào, hát với thiếu gia một bài!”

An Tiểu Ly buôn bán lời tâm tình cực tốt, cười tủm tỉm sóng vai với Tần Tổng ngồi xổm cạnh máy chọn bài, cả hai luôn bị các nhân sĩ chính phái coi là người ngoại tộc, vậy mà rất ăn rơ với nhau. Ngay lập tức chọn một bài song ca rất High, Tiểu Ly thử chất lượng âm hưởng của microphone, vui vẻ đặt tay lên vai Tần Tổng dẫn anh nhảy điệu con thỏ.

“A!” Kỷ Nam hét lên một tiếng thê thảm, ôm tay nhảy tung tung, Trần Ngô Bạch không biết nhìn đi đâu, mà để cây cơ đang dựng thẳng ngã đập xuống cổ tay phải đang chống trên bàn của cô.

Dung Nham nghe tiếng quay đầu lại nhìn, vội vã tiện tay đặt ly rượu lên trên bàn, đẩy Echo dính trên đầu gối qua một bên, vội vàng qua đó. Cầm cổ tay dần dần bắt đầu ửng đỏ của Kỷ Nam, chân mày anh cau lại.

“Không có việc gì đâu.” Kỷ Nam thấy sắc mặt của anh hai càng ngày càng nặng nề, chịu đau cười ha ha thay Trần Ngô Bạch, giả bộ ngờ ngẩn để lừa đảo, “Một chút thôi, không sao, không sao, anh ba, tiếp tục đi!”

Ánh mắt lạnh lùng của Trần Ngô Bạch nhìn chăm chăm hai người đang kê vai sát cánh vui vẻ dính lấy nhau ở bên kia, hoàn toàn không nghe thấy Kỷ Nam nói gì.

Kỷ Nam và Dung Nham theo ánh mắt của anh nhìn qua, trong nháy mắt hai người đều hiểu rõ, đã nói mà, Trần Ngô Bạch hiếm lắm mới dẫn bạn gái tới tham gia tiệc của anh em, nhất định đã làm rõ rồi, nhưng Lão Lục ngày hôm nay, đây là ăn gan hổ mặt gấu nào vậy?

An Tiểu Ly dùng giọng thô hát lên: “Nhiệt tình ngày hè đã rung động mùa đông lười nhác, ánh mặt trời soi sáng gia đình hạnh phúc —— “, Tần Tổng cả mặt tươi cười, “YE YE ” hai tiếng.

“Mỗi một bản tình ca đều dẫn dắt hồi ức, nhớ lại năm đó em quen biết anh thế nào”

“But here know” Tần Tổng dùng giọng nam hát nốt câu kết thúc này, giọng cao tiếp tục phiêu, “Ưu thương của mùa đông kết thúc cô đơn mùa thu, gió nhẹ thổi tới những tưởng niệm đắng cay

[Đây là bài Marry me to day của Đào Triết và Thái Y Lâm]

An Tiểu Ly cũng học theo Tần Tổng đổi sang giọng nam hát —— “I MISS YOU YE. . .”

Hai người anh tới tới đi, một bản tình ca ngọt ngào hát với ý vị tuyệt vời, hòa âm cực kỳ hữu tình. Ngay cả Cố Yên nóng nảy náo loạn cả buổi cũng hằng hái bưng bưng xem biểu diễn.

“Nghe anh nói, tay trong tay, cùng đi với anh, sống những ngày yên bình, hôm qua đã không kịp, ngày mai sẽ hối tiếc, hôm nay em phải gả cho anh. . .”

Hai người hát hò đưa lưng về phía khán giả, biểu tình khác nhau trên mặt những người trong phòng, họ đều không thấy. Cố Yên cười cong cong hai mắt, Lương Phi Phàm ở một bên cùng nhìn, anh chỉ cần Cố Yên vui vẻ là tốt rồi. Dung Nham và Kỷ Nam vừa xem biểu diễn vừa quan sát sát khí chồng lên từng lớp một trên mặt người nào đó, tưởng tượng Lão Lục lát nữa hát xong, hai người quả thực chỉ biết xoa tay. Còn lại người nào đó sát khí hầm hầm kia, quả đấm đang siết chặt dần dần buông lỏng, ngón trở thon dài đẹp để tao nhả nâng kính lên, một tia sáng lạnh lùng lóe lên, Kỷ Nam ở một bên đông cứng rút lui ba bước.

Rốt cục, quản lý bộ phận ẩm thực tiến đến phá vỡ buổi ca nhạc quái dị trước bữa ăn này, ăn cơm rồi.

Từng món ăn ngon chảy nước miếng được bưng lên, bàn ăn độc lập dài dài lập tức được bày đầy, Tần Tổng và Tiểu Ly vừa nãy tiêu hao không ít thể lực hô to gọi nhỏ buong microphone xuống thay đổi sân khấu biểu diễn.

“Có ngon không?” Tiểu Ly cắn một miếng nhỏ không biết là thịt gì chậm rãi thưởng thức, nghe thấy có người hỏi thì gật đầu, “Cũng được, rất thơm.”

Cố Yên vòng đến trước mặt cô nhìn tên gọi món ăn phía trước, “Tôi là Cố Yên, cô tên là gì?”

An Tiểu Ly ước lượng tần suất và chất lượng ánh mắt của Cố Yên trên tóc cô, có vẻ hẳn là không phải nhìn về phía mái tóc đẹp của cô, An Tiểu Ly cô từ nhỏ đã đoàn kết thân ái, hướng gì đối tượng hiện tại chính là người trong lòng của BOSS lớn.

“Tôi là An Tiểu Ly.” Cô cười tủm tỉm chìa tay ra, vươn qua bàn bắt tay Cố Yên.

“Cô là bạn gái của Tần Tổng à?” Cố Yên cầm đĩa cũng bắt đầu tìm đồ ăn, vừa tám với Tiểu Ly.

“Không phải!” An Tiểu Ly còn chưa há miệng, một giọng nam lạnh lùng cứng ngắc ở phía sau đã trả lời thay cô. Mụ nội anh, anh là cái gì của bà! Cần anh nhận xét chắc!

“Sắp rồi!” Tiểu Ly hát tốc phong cách, tự cho là hào hiệp, kiêu kỳ trả lời.

Cố Yên nhìn sắc mặt dần dần từ xanh biến thành đen của Trần Ngô Bạch, không chỉ vui vẻ một chút, tìm khắp nơi, vẫy tay với Tần Tổng đang tám nhảm với Kỷ Nam trên sofa, “Tần Tổng, bạn gái cậu tìm cậu!”

Tần Tổng cách xa, không nghe rõ cô ấy hét cái gì, thấy Cố Yên gọi anh thì vui vẻ tới, tai vạ đến nơi còn không biết sống chết, tiện tay vỗ An Tiểu Ly, “Đợi lát nữa hát tiếp nhá! Thiếu gia tôi lâu lắm rồi không hát sáng khoái như vậy!”

An Tiểu Ly ngẩng đầu lên cười ngọt ngào, giọng nói chảy ra mật, “Đợi làm gì? Người ta ăn no rồi, bây giờ đi luôn có được không. . .”

Sự vui vẻ của Cố Yên bị phá hủy, bởi vì sắc mặt hiện giờ của Trần Ngô Bạch chỉ có thể dùng cực kỳ bi thảm để hình dung.

Tần Tổng không phải kẻ ngốc, thoáng cái đã biết bị An Tiểu Ly hãm hại, vội vã dứt khoát chạy trốn ra ngoài, “Cái gì thế —— anh tư gọi đây à?” Anh giả vờ hô lên một tiếng về phía Kỷ Nam, quay đầu bỏ chạy, mẹ nó, vẻ mặt này của anh ba, nhìn thôi cũng khiến tim gan bé nhỏ của anh run rẩy.

Ước chừng là ***** Tần, Kỷ Nam vậy mà cười hì hì đi tới, “Cái gì vậy? Gọi tôi à?” Tần Tổng nhất thời xám mặt thất bại, rơi lệ đầy mặt.

Trần Ngô Bạch nhìn thật sâu vào An Tiểu Ly, như cười như không trầm mặc một hồi, nhìn bàn tay nhỏ bé trắng nõn kéo khuỷu tay Tần Tổng của cô, tia lạnh trong mắt bắn ra khắp nơi. Trong ánh mắt tràn đầy hứng thú của Cố Yên và Kỷ Nam, anh đưa tay bưng một ly rượu, yên lặng xoay người rời đi.

Không biết vì sao, trái tim của An Tiểu Ly lại siết chặt trong nháy mắt khi anh xoay người đi, như thể. . . như thể hồi bé ném vỡ thiên nga nhỏ thủ công mỹ nghệ bằng pha lê mà mình yêu thích nhất, loại cảm giác vô thức tan nát cõi lòng trong nháy mắt.

Tần Tổng gắt gao nắm lấy cạnh bàn, đánh chết cũng không muốn cấu kết với An Tiểu Ly làm việc xấu, Tiểu Ly sống chết lôi kéo thế nào vẫn không nhúc nhích, không thể làm gì khác hơn là lại một lần nữa vô sỉ lôi Tần Tang ra uy hiếp anh, Tần Tổng từng bước từng sụt sùi đi theo cô, đưa lưng lại vẫn cảm thấy ánh mắt lạnh băng đó của anh ba rõ ràng vô cùng, anh cầm microphone trầm tư suy nghĩ, cuối cùng chọn một bài song ca thiếu nhi, ừm, chỉ có thể loại này mới không có tình với cả yêu, như vậy cây đao đợi giết anh của anh ba mới gãy vò mau một chút. Nếu phải chết, chịu hành hạ ít được chút nào hay chút đấy.

. . .

Buổi tối lúc tan cuộc Cố Yên lôi kéo Tiểu Ly mỉm cười không dứt, Lương Phi Phàm nhìn cô cả buổi tối đều vui vẻ, thấp giọng dặn Trần Ngô Bạch các bữa tiệc sau dẫn bạn gái nhỏ này tới nhiều chút. Trần Ngô Bạch nhếch khóe miệng, hồ hững đồng ý, ngẫm nghĩ rồi vỗ vai Lương Phi Phàm, “Kế hoạch mở rộng ra nước ngoài lần trước giao cho em khảo sát kia, em vừa mới làm xong hai ngày trước. Thành thật mà nói tính khả thi không được cao lắm, 55%. Thế nhưng em cho rằng, Lương Thị mấy năm gần đây sống an nhàn sung sướng quá lâu, giờ là lúc mở rộng quyền cước một chút rồi. Lợi nhuận kế hoạch mở rộng này ranh giới giằng co lẫn nhau co kéo tương đối dài, nhưng mà tin đồn đưa ra, đối với vụ tiếp quản gần đây của Lương thị rất có ích, hưởng chi đã qua sự đánh giá của em, chỉ riêng lợi nhuận từ thị trường chứng khoán nhận được từ kích thích mang đến từ kế hoạch này có thể ngang hàng với tổng giá trị các vụ mở rộng hàng năm.”

Lương Phi Phàm nghe xong rồi cân nhắc kỹ lưỡng, gật đầu, “Được, vậy giao cho em toàn quyền phụ trách.”

“Ừm——” Trần Ngô Bạch mỉm cười, đôi mắt sau mắt kính mang vẻ hăng hái, “Nhưng mà, đứng đầu đều là quốc gia Ả-rập, em và bên kia không thân quen lắm, chỉ sợ cũng cần phải kéo dài chút thời gian cho em.”

Lương Phi Phàm nghe vậy ngẩng đầu liếc mắt nhìn anh, Trần Ngô Bạch không tránh né không khước từ đối mặt với anh, Lương Phi Phàm cười khê lên tiếng, “Chú trấn giữ phụ trách chỉ huy là được rồi, đâu cần chú chạy việc lật vật.”

Trần Ngô Bạch đẩy kính mắt, cười đến sòng to cũng không sợ hãi. Người nào đó vừa mới đuối lên từ phía sau là bạn nhậu với hết thấy hoàng tử quốc gia Ả-rập lúc này còn chưa biết tin dữ, ngâm nga bài hát thấy Trần Ngô Bạch thì cười nịnh nọt, “Anh ba. . . Ha ha.”

Trần Ngô Bạch vỗ vai anh, am hiểu ý người khiến Tần Tổng rơi lệ lã chã, “Anh ba đều biết, em ngoan mà!” Véo véo mặt anh, Trần Ngô Bạch cong khóe miệng đi tới vấn đề tiếp theo đợi giải quyết.

Tần Tổng ở tại chỗ kinh ngạc há to miệng, vươn tay chặn đường Dung Nham tới từ phía sau, “Anh hai, em đang nằm mơ hả? Anh véo em đi!”

Dung Nham cười tao nhã, “Được!”

“A! —— anh hai! Anh muốn bóp chết em a! ! !”

...

Lúc bữa cơm tối phân nửa Kỷ Nam gọi điện thoại tìm Lý Vi Nhiên, rõ ràng vừa nãy trên đường còn nói sẽ đến, người đâu?

“Điện thoại của anh.” Tần Tang nhắc nhở người đàn ông ngồi đối diện trầm lặng cả buổi tối.

Lý Vi Nhiên tỉnh lại từ trong trầm tư, liếc nhìn tên trên điện thoại, vươn tay nhắc máy. Lại nghĩ tới điều gì đó, ngẩng đầu cười cười giải thích với Tần Tang, “Là Kỷ Nam, anh tư của anh.”

Tần Tang uống ngụm nước chanh, mỉm cười hờ hững.

Vùng xung quanh “Phi” luôn rất ít xe taxi, cô dự định đi bộ cả một đường tới trung tâm mua sắm gọi xe. Vừa mới bước được vài bước một chiếc xe đã dừng lại bên người, khuôn mặt cười của Lý Vi Nhiên chìa ra, “Tang Tang, thật khéo.”

13. Chương 13: Khoảng Cách

Tiệc được một nửa thì Kỷ Nam mới gọi điện cho Lý Vi Nhiên, rõ ràng lúc nãy còn nói đang trên đường tới, giờ vẫn chưa thấy người đâu?

“Điện thoại của anh.” Tần Tang nhắc nhở người đàn ông đang ngồi đối diện yên lặng cả đêm.

Lý Vi Nhiên tỉnh lại từ trong trầm tư, nhìn thoáng qua tên trên điện thoại, bấm nút từ chối. Nhưng lại nghĩ tới gì đó, ngẩng đầu cười cười với Tần Tang “Là Kỷ Nam, anh tư của anh.”

Tần Tang uống một hộp nước chanh, cười cười ra vẻ không sao cả.

Vùng lân cận “Phi” luôn rất ít xe taxi, cô tính đi bộ đến một trung tâm thương mại đón xe. Mới vừa đi mấy bước, bên cạnh có một chiếc xe đỗ lại, Lý Vi Nhiên thò mặt ra mỉm cười “Tang Tang, thật khéo.”

Biết là hôm nay rất có thể sẽ gặp anh ở “Phi”, cho nên cô cũng không dám ăn tối ở gần đó, ai biết được đúng là một sự trùng hợp ngẫu nhiên thật.

Vậy ra, đây có phải là định mệnh mà người ta thường nói hay không? Bằng không, sao có rất nhiều người ở đây, mà chỉ gặp được có mình anh, cô nên vứt bỏ khiên giáp không đánh mà lui hay sao?

“Đi thành phố R chơi vui không?” Anh gấp một miếng cá chưng, bỏ vào trong đĩa của cô. Thật ra, những thứ Tần Tang thích rất dễ nhìn ra, đầu tiên là im lặng nếm thử, sau đó thì suy tư, cuối cùng lại là làm bộ không thích. Bất kể đối với khay cá chưng này hay là đối với Lý Vi Nhiên cũng vậy.

“Cũng tạm.” Cô uống một hộp nước, trả lời anh cho có lệ, không thêm động đũa vào miếng cá trong đĩa.

Lúc còn rất nhỏ, Tần Tang đã biết, trong tình yêu, nếu như không thể đến được với nhau thì đừng nên chấp nhận họ. Bởi vì cảm giác được rồi lại mất là một trong những cảm giác làm người ta khó chịu nhất trên đời.

Lý Vi Nhiên nghịch bật lửa trong tay, đôi môi anh đào của cô chạm vào cốc nước lại trở nên bóng loáng hơn. Anh nhìn thấy cũng hơi có chút khát khao trong cổ họng.

“Anh phát hiện em ngày càng có cảm giác xa cách rồi.” Anh chống cằm buồn bã nhìn Tần Tang cười “Nhưng thật ra là em ngày càng tạo ra khoảng cách giữa anh và em mà thôi.”

“Anh có thể sến một chút được không?” Anh ngồi thẳng người hỏi nghiêm chỉnh, Tần Tang gật đầu.

“Trên thế giới khoảng cách xa xôi nhất, không phải là giữa sống và chết. Mà là khi anh đứng trước mặt em, nhưng em không biết là anh yêu em.”

Tần Tang hít một hơi, đúng là đủ sến “Lý Vi Nhiên, không nhìn ra anh cũng là một cây văn nghệ nha.”

“Cất, ở cùng với một nhà văn như em, thì phải có một chút văn hóa chứ.” Lý Vi Nhiên tiếp tục bộ dáng nghiêm trang chọc cho cô vui.

Tần Tang bị anh trêu ghẹo cũng thả lỏng hơn “Không phải nói rất nhớ món ăn này ở đây sao? Sao không động đũa?” Cô đưa một chén cơm cho anh. Lúc lên xe, anh nói chợt nhớ tới một món ăn rất ngon ở đây,

mời cô đi thưởng thức. Cô từ chối không được, cũng quả thật đói bụng, nên đi cùng với anh. Nhưng cả một buổi tối cũng không thấy anh gấp vài miếng, ra vẻ như đầy tâm sự, thỉnh thoảng ánh mắt anh lại nhìn cô chần chừ.

“Ừ. Món này tương đối ngon hả?” Lúc nhận chén cơm, tay của anh chạm vào đầu ngón tay ấm áp của cô. Tần Tang thấy anh hỏi như vậy, cũng lễ phép gấp thức ăn cho anh. Lý Vi Nhiên nhanh chóng ăn tất cả những món cô gấp vào chén inox một cách ngon lành.

Ăn cơm tối xong cũng đã hơn chín giờ, Lý Vi Nhiên lái xe đưa cô về nhà. Lúc Tần Tang nói lời từ biệt, anh như nói giỡn hỏi Tần Tang tại sao không mời anh lên nhà ngồi một chút.

“Anh vẫn còn muốn lý do kia.” Anh nói nửa thật nửa giả.

Tần Tang cũng có sự chuẩn bị, vừa tháo dây an toàn vừa từ từ nói với anh “Có lẽ tôi cũng có một chút cảm giác với anh. Nhưng sau khi tôi suy nghĩ kỹ, thấy anh không thích hợp với tôi. Cho nên để tránh hai bên bị tổn thương, hoặc là có thể nói không muốn phiêu lưu cũng được. Ở trên đời này nam nữ si tình cũng nhiều quá rồi, sao chúng ta không thoát tục một chút. Làm bạn bè có được không?”

“Em thật hà khắc.” Anh cau mày, ngón tay thon dài cầm tay lái “Ngay cả thi tuyển vào trường cũng không cho.”

“Ha ha, anh cũng có thể đi tìm những trường học khác để thi cũng được mà. Tạm biệt. Lái xe cẩn thận một chút.” Cô xuống xe, cúi người vẫy tay với anh qua cửa sổ xe.

“Biết rồi” Giọng Lý Vi Nhiên không thể nào thoải mái, xe mới vừa nhích lên thì thắng lại, anh thò đầu ra khỏi cửa sổ xe “Anh muốn kiện với cục trưởng bộ giáo dục là em tước đoạt cơ hội học tập của anh.”

Xe đã mất hút nơi cua quẹo ngay cửa chung cư, Tần Tang vẫn còn đứng tại chỗ, trong đôi mắt tràn ngập niềm vui.

.....

Giác quan thứ sáu của người phụ nữ nói cho An Tiểu Ly biết là cô đã gặp họa lớn rồi.

Sắc mặt Trần Ngô Bạch cả buổi tối cứ không ngừng chuyển tín hiệu như đèn giao thông, màu sắc chia thành xanh, xanh mét, sạm, đen, đen thẫm.

Cô vốn tưởng rằng sau đen thì phải là mực mới đúng, nhưng hiển nhiên giác quan thứ sáu và trí thông minh cũng cô cũng tương thông với nhau, từ sau khi Trần Ngô Bạch đi ra khỏi “Phi”, sắc mặt lại trong trở lại.

Nhưng mà, nụ cười êm ái trên môi của anh, sao càng nhìn càng làm người ta sợ thật?

Thấy anh vừa đẩy mắt kiếng, An Tiểu Ly muốn nhảy xuống xe theo bản năng, nuốt nước miếng nói lắp bắp “Tôi...”

“Trễ rồi, ký túc xá đóng cửa chưa?” Anh ôn hòa hỏi cô “Hay là về nhà của tôi có được không?”

Trường học của An Tiểu Ly cũng gần với công ty, mỗi đêm lúc cô nấu cơm quét dọn trong nhà thì Trần Ngô Bạch ở trong thư phòng xử lý công việc. Cô thu dọn xong thì tự mình tìm vui, chờ anh hết bận rộn đi ra thì chờ cô về. Có một lần anh vô tình mang về bộ phim DVD của công ty đang khảo nghiệm, cô đánh hơi được mùi ngon, liền không màng đến nội quy của ký túc xá, thế là ở lại phòng khách ở nhà anh một đêm.

Từ đó về sau, không hiểu sao trong nhà Trần Ngô Bạch lại đầy ắp DVD phim truyền hình tình cảm. Từ đó đến giờ An Tiểu Ly là người không có quan niệm thời gian, lại càng ngày càng quen thuộc với phòng khách nhà anh hơn.

“Tôi... đến nhà của Tang Tang.”

“Hả? Bây giờ em còn mặt mũi nhìn cô ấy sao?” Trần Ngô Bạch quay đầu nhìn cô một cái, sắc mặt ôn hòa, đề cập từng bước.

Trong lòng An Tiểu Ly nhói lên, sắc mặt lập tức thay đổi “Sao tôi không có mặt mũi nhìn cô ấy. Tôi... tôi cũng... Sao tôi không có mặt mũi nhìn cô ấy chứ...”

“Cũng cái gì? Cũng đóng nguyên bao dăng lên cho tôi phải không?” Giọng của Trần Ngô Bạch như mưa thuận gió hòa.

An Tiểu Ly hừ một tiếng, cũng biết không thể gạt được tên cáo già này. Cô cũng không thêm suy nghĩ gì nữa. Dù sao bạn học nam theo đuổi Tần Tang cũng rất nhiều, thêm một Trần Ngô Bạch cũng không nhiều hơn, mà thiếu đi anh cũng không ít hơn.

Cô có thể coi là rất nghĩa khí rồi, vốn là mình nghĩ đã câu được kim quy, ai biết... Ngày đó thấy anh và Tang Tang ngồi trước quán nước, thoáng cái cô đã hiểu ra tất cả. Hèn chi Tang Tang vô duyên vô cớ trốn về đây, thì ra là vì Trần Ngô Bạch. Hèn chi, dạo này Tần Tang hồn bay phách lạc, cô còn đi tâm sự với Tang Tang... Vậy mà Trần Ngô Bạch từ ngàn dặm xa xôi lại đuổi đến nơi này, thật là.... có phong cách.

Ngón tay anh dịu dàng mở nắp chai nước đưa cho Tang Tang đang cúi đầu xấu hổ, hai người lẳng mạn cùng cùng, nhìn nhau cười cười. Giống như là hình ảnh cặp đôi trai xinh gái đẹp trên quảng cáo vô cùng bắt mắt. Trong nháy mắt, mắt cô đỏ bừng, cầm tiền lẻ ngơ ngẩn về nhà.

Cô giáo Trần đang ở nhà chờ cô mua nước tương mang về liền đuổi theo cô làm ầm ĩ. Buổi tối, cá kho tàu biến thành canh cá, làm cô giáo Trần hở mồm miệng là quả trách cô. Được rồi, được rồi, Tang Tang xinh đẹp, Tang Tang thông minh, Tang Tang tài giỏi, Tang Tang là tiên nữ, các người ai cũng thích cô ấy sao.

Sáng sớm hôm sau, cô tự vác túi, nhỏ tiếng chào cha mẹ, một mình thê thảm tự ngồi xe buýt về đây.

Không phải là không tức giận, Trần Ngô Bạch không nói cũng được, nhưng Tang Tang tại sao lại không nói với cô? Nghe chuyện cô tự mình đa tình rất thú vị sao? Nhưng sau khi bình tĩnh lại, những chuyện Tang Tang tốt với cô cứ từng chuyện từng chuyện hiện ra. An Tiểu Ly chuyện gì cũng có thể hồ đồ, nhưng giữa tình bạn và đàn ông, đương nhiên cũng biết phân biệt bên nào nặng bên nào nhẹ chứ. Cho nên, mặc dù trong lòng có chút không vui vì bị người khác lừa gạt, cô vẫn kiên định giúp đỡ cho đôi uyên ương xứng lứa này. Theo cô thấy, nhiều người vây quanh Tang Tang, chỉ có ông chủ núi băng phong độ của mình mới xứng với cô ấy. Mình yêu không được, thì tác hợp cho người khác cũng tốt mà.

“Thật đáng tiếc, không tác hợp thành.” Trần Ngô Bạch cười nhạt “Em vốn là như vậy, thông minh của người ta cũng nhiều hơn em bốn mươi năm. Không phải, An Tiểu Ly, em làm gì có cái được gọi là thông minh.”

“Anh thông minh. Anh rất thông minh. Còn muốn mượn tôi để theo đuổi Tang Tang. Điên khùng.” An Tiểu Ly quay mặt qua phía bờ sông, thẹn quá hóa giận, miệng lưỡi sắc bén nói ra những lời này. Nụ cười trên mặt Trần Ngô Bạch tắt ngúm, vẻ lo lắng trong mắt lại càng sâu.

“Tôi không thông minh liên quan đến gì đến anh. Cần gì anh quan tâm...”

Kết....

A... ưm....

Một tiếng thét lớn sau đó biến thành tiếng kêu rên.

Người bị anh dùng tay cố định tại chỗ ngồi, miệng bị anh ngấu nghiến, hơi thở bạc hà mát lạnh của anh phả vào mặt, đầu lưỡi kiên định linh hoạt nóng bỏng liếm trên hàm răng của cô, ngón tay nắm mạnh cằm của cô. Cô mất hồn ưm một tiếng, cảm bị anh nắm đau không tự chủ được mở ra. Anh hùng hổ mút lấy đầu lưỡi của cô, dây lưỡi của An Tiểu Ly bị kéo căng ra đau đớn, hai tay quờ quào trên lưng anh. Anh luôn mặc đồ nghiêm chỉnh, nhìn không rõ được vóc người và da thịt săn chắc, tay của Tiểu Ly đánh vào vô cùng đau nhức. Vậy mà anh vẫn giữ dáng vẻ hồn nhiên không biết, hai mắt nhắm lại say mê mút lấy lưỡi cô.

Người cảnh sát giao thông trên đường gõ cửa sổ xe Trần Ngô Bạch rất lâu, nhìn thấy phân nửa người anh đang kích động đè cô ở trên ghế lái phụ, gõ sao cũng không có phản ứng. Anh ta đành phải vòng qua cửa sổ ghế lái phụ, gõ lên. Lúc này, An Tiểu Ly còn đang chìm trong nụ hôn bá đạo của anh vẫn chưa phát giác ra, tay trái của Trần Ngô Bạch đang thò xuống cổ áo của cô. Nghe thấy tiếng gõ cửa lập tức tỉnh lại, bộp lấy bàn tay trái của Trần Ngô Bạch, cái miệng chum chum hung dữ cắn anh một cái. Trần Ngô Bạch thở hổn hển nhả đôi môi đang sưng đỏ của cô ra. Khẽ nhồm dậy, cảm tức nhìn cửa sổ, lại nhìn lại quần áo của cô đang xộc xệch, gương mặt mê man. Tay anh với lấy điện thoại di động của mình, lại gục trên người cô nhấn mấy phím điện thoại, đưa điện thoại ra ngoài cửa sổ cho người cảnh sát giao thông bắt đầu muốn dài

dòng “Cút ra xa một chút nhận điện.” Anh nói xong, cũng không thèm đóng kính cửa sổ lại, giọng nói lạnh như băng khiến cho tên cảnh sát giao thông lùi lại về sau một bước.

14. Chương 14: Coca - Khuynh Thành

Trần Ngô Bạch nhìn gã cảnh sát đi xa, mới ngồi dậy, sửa lại quần áo cho cô, ngón tay còn lưu luyến vuốt ve ở xương quai xanh của cô.

Đầu ngón tay của An Tiểu Ly lạnh run, che lại gương mặt đang nóng như bị bốc cháy, trong đầu hoàn toàn mơ hồ, anh...

“Tôi cho em hai sự lựa chọn, A, ở chỗ này làm tiếp chuyện mới vừa bị cắt ngang.” Giọng anh khàn khàn vang lên, không biết từ lúc nào đã tháo mất kiềng ra, đôi mắt sâu thăm thẳm nhìn vào cô. An Tiểu Ly còn đang mê muội, nhanh chóng quyết định tự vệ trước ...”Tôi chọn B”

Trần Ngô Bạch bỗng nở nụ cười dịu dàng, vô cùng trong sáng vỗ vỗ đầu của cô “Rất ngoan.”

An Tiểu Ly cảm thấy hình như còn lạnh hơn khi nãy nữa.

Bên kia, gã cảnh sát giao thông đã nghe xong điện thoại, nghiêm trang cầm điện thoại di động tới dâng bằng hai tay “Trần tiên sinh... Tổng cục trưởng... chúc ngài... buổi tối vui vẻ...” Miệng của gã cảnh sát chính trực run run, một phút đồng hồ trước, ngài cục trưởng thần tượng của anh ta rống lên trong điện thoại “Đó là xe của thiếu gia Trần Tam. Cậu còn muốn lẩn lộn ở thành phố C hay không?”

Trần Ngô Bạch tỉnh bơ nhận lại điện thoại di động, đóng kính cửa sổ, đạp ga chạy thẳng đi, để lại anh chàng cảnh sát thê thảm, dùng trái tim thủy tinh đã vỡ nát nhận thức rõ ràng thế giới này.

....

Nhưng B, lại không phải là sự lựa chọn tốt.

An Tiểu Ly không có đủ sức đẩy người đàn ông đang đè trên người mình, não thiếu dưỡng khí, hồi hận hỗn loạn.

Rõ ràng Trần Ngô Bạch hưng phấn chạy về nhà như bão tố, lời cô nhanh chóng lên lầu. Cô đi theo sau anh vào nhà, tay vừa mới đóng cửa, anh liền áp mạnh tới. Dùng sức đẩy cô về sau, tiếng cửa đóng lại vang lớn lên, cô bị đè phía sau cửa không thể động đậy. Lựa chọn B hiển nhiên không phải là phong cách lạnh lùng cao quý trước sau như một của Trần Ngô Bạch, cái cách anh lột bỏ quần áo trên người cô quả thực là như dã thú.

Lột?

“Tại sao?” Trần Ngô Bạch bất mãn la lớn với người phụ nữ đã cắn anh một cái, đáng chết, chảy máu rồi. “Tự em lựa chọn B. B chính là về nhà làm tiếp. Còn nhúc nhích nữa hả.” Anh ôm lấy cô bé không phối hợp, hai tay dùng sức kéo đứt chiếc dây lưng trên váy sau lưng cô. Cả đêm nhìn cô ranh mãnh mỉm cười quyến rũ với Tần Tổng, anh đã có kế hoạch muốn xé bộ váy này tả tơi từ lâu rồi.

An Tiểu Ly hét lớn lên, hai tay khoanh lại che ngực, khó khăn lắm mới giữ được chiếc váy sắp tuột xuống, cô thuận thế ngồi chồm hổm trên mặt đất, chọn một tư thế hài hòa, ngửa mặt nhìn đôi mắt bùng lửa dục vọng của anh.

Ngực Trần Ngô Bạch rõ ràng phập phồng kịch liệt, còn có gì kích thích anh hơn An Tiểu Ly diễm đạm đáng yêu nửa che nửa lộ như bây giờ. Anh cười càng nhẹ nhàng, nhưng tay thì vẫn dùng sức kéo mạnh cô đứng dậy lảo đảo, sau đó ôm lấy cô.

Cửa phòng ngủ bị đá mạnh văng ra, chiếc giường lớn đang ở trước mắt, trong nháy mắt cô thấy được tên lửa đã sẵn sàng phóng rồi.

An Tiểu Ly bị ném lên giường, tự mình lựa chọn mệnh đề — To be, or not to be trong phút chốc. Trên thực tế thượng đế rất công bằng, phá hư một thứ của bạn, thì sẽ đền bù bạn một thứ tốt hơn. An Tiểu Ly cô không có hồ đồ đến nước này.

“Trần Ngô Bạch. Anh nhìn cho rõ. Tôi không phải Tần Tang” Cô nói trong tiếng vải bị xé rách chói tai.

Trần Ngô Bạch đang cười trên người cô thoáng cái dừng động tác lại. Tiểu Ly bị ai, quả nhiên.

“An, Tiểu, Ly, em, không, muốn, sống, phải, không, hả?” Trần Ngô Bạch đè người mạnh xuống, tay nắm lại thành quyền để ở hai bên gối đầu của cô, nghiêng răng nghiêng lợi gần từng chữ.

“Em còn có thể ngu đến thế nào nữa.”

“Trần Ngô Bạch tôi thích em, không cần phải sử dụng cách theo đuổi ngu ngốc thông qua người bên cạnh để đến gần em.”

“Đương nhiên em không phải Tần Tang. Em chỉ cần có phân nửa thông minh của cô ta là tôi đã cảm tạ trời đất rồi.”

“Em quả thực...”

“Bốp...”

Trần Ngô Bạch kinh hãi. Đây là lần đầu tiên anh bị người khác bạt tai.

“Anh là cái tên đầu heo khôn kiếp. Bà đây có ngu ngốc hay không thì tự mình biết. Cần gì kẻ qua đường không quen không biết như anh chữ tôi. Mẹ nó, anh mới là đứa không muốn sống mới vừa đề vừa cần tôi. Nếu như không phải tôi nể mặt anh là chủ nợ, tôi đã báo cảnh sát kiện anh cưỡng hiếp rồi. Bây giờ cái tên khôn kiếp như anh cút xuống đi.” An Tiểu Ly đá mạnh người đàn ông đang sừng sờ xuống giường, mình trón vào trong chăn, quần kín mít chỉ còn chừa một cái đầu nhỏ đang nhấp nháy nhìn Trần Ngô Bạch đang ngồi ngẩn người trên sàn nhà.

Một lúc lâu sau, Trần Ngô Bạch mới bò lên. Anh vừa leo lên, cô đã nhanh chóng chui vào trong chăn. Trần Ngô Bạch yên lặng nằm thẳng, nhìn An Tiểu Ly đang quần chăn như chả giò ở đó.

Trên giường toàn là vải vóc bị xé, phân nửa chiếc drap giường nhàu nhĩ bị cuộn lại, An Tiểu Ly chôn trong chăn hít thở đều đều, Trần Ngô Bạch quần áo chỉnh tề nằm bên cạnh, ánh mắt nhìn trần nhà xa xăm.

Hơn hai mươi năm qua, tất cả chuyện trên thế giới đều bị Trần Ngô Bạch phân chia như vậy... một là anh muốn, hai là anh không muốn. Người anh cũng chia thành hai loại, trước thì anh cướp đoạt, sau thì anh phá hủy.

Anh cứ nghĩ rằng An Tiểu Ly thuộc loại người trước, lúc tức giận thì lại cảm thấy hình như cô thuộc loại người sau. Bây giờ anh mới phát hiện bất an, dường như cô không có ở trong cái thế giới kia của anh.

“Anh không thích Tần Tang.”

“Ngày đó, anh đi thành phố R, là bắt em về nấu cơm, em không có ở đây, anh rất...”

Có lẽ vì căn phòng quá lớn, An Tiểu Ly cảm thấy tiếng anh vang dội rất lớn.

.... Anh không thích Tần Tang.

.... Anh đi thành phố R là bắt em về.

.... Em không có ở đây, anh rất.

Thì ra như vậy. Ha ha, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời, An Tiểu Ly thích bốn chữ thì ra như vậy thế này.

“... Anh đi đâu vậy?” Cô cảm giác Trần Ngô Bạch bước xuống giường đi ra ngoài, chui nửa người ra khỏi chăn vội vàng la lên.

“Đi đến nơi mà con người nên đi.” Giọng anh nói lạnh như băng, anh mắt xẹt qua hình ảnh đẹp để lộ ra dưới chăn, đôi ngực trắng phập phồng như ẩn như hiện, trên làn da trắng nõn kia vẫn còn mấy vết hôn màu đỏ anh để lại, Trần Ngô Bạch quay đầu ngược lưng, hừ lạnh một tiếng mở cửa bước đi.

.....

Tần Tổng cảm thấy ngày hôm nay có rất có sức ép. Mặt anh ba như hồ nước sâu không biểu lộ gì, nhưng lại có cơn giận bùng bùng không giải thích được. Anh đoán là vì tức An Tiểu Ly, nhưng nhìn An Tiểu Ly cũng mang vẻ mặt thiếu não, không giống như biểu tình nên có của người chọc được anh ba à!

Anh cười híp mắt để lên bàn cô một túi giấy, lấy một lon coca trong túi quần ra “Mời cô uống.”

An Tiểu Ly liếc nhìn cửa phòng tổng giám đốc, lại nhìn Tần Tổng vô cùng xem thường “Anh có biết ăn bánh bao xong uống coca, ợ lên sẽ có mùi vị như cái gì không?”

Tần Tổng lắc đầu.

“Giống như mùi đánh rắm khi ăn nhiều cà rốt vậy.”

Tần Tổng đánh một cái vô ột cô “Cô còn có thể ghê tởm thêm chút nữa không. Bản thiếu gia thích ăn hỗn tạp như vậy đó.”

An Tiểu Ly vuốt vuốt mái tóc dài, lườm anh một cái, mở túi giấy lấy bánh bao ra gỡ. Tần Tổng kéo ghế ngồi bên cạnh, nằm xoải trên bàn của cô, giả bộ làm ánh mắt tinh khiết của chàng thiếu niên trong sáng, nhìn cô chăm chăm không nháy mắt. An Tiểu Ly bị anh nhìn cũng khó nuốt xuống được bánh bao “Đừng phóng điện nữa. Nói đi, nói đi, có thù báo thù, có oán báo oán, tôi bảo đảm, có thể giúp con cọp giấy như anh.”

“Cô nói muốn giúp tôi...” Tần Tổng kéo lon coca qua, mở ra uống một hớp, đau buồn gấp bội “Tôi thật sự đã đợi ở tầng thứ tám của Thịnh Long hai ngày rồi, nhưng cô ấy không có tới.” Cũng xem chút nữa hù Tổng giám đốc của Thịnh Long ngừng kinh doanh để chấn chỉnh lại nhà hàng.

“Tôi cũng ngồi ở Đông Nhai như vậy, cũng chưa được gặp một lần.” Ánh mắt anh ai oán như viết nên chữ cô đang gạt tôi.

An Tiểu Ly không để ý đến anh, ngược lại đưa tay định tàn sát coca. Tần Tổng nhanh tay hơn, uống một hơi cạn sạch lon coca. Vô cùng đắc ý bóp cái lon ngay trước mặt cô.

An Tiểu Ly đau khổ vỗ ngực, càng ngốn nhiều bánh bao hơn, khô khan không nuốt xuống được, tên cầm thú này sao lại ác vậy chứ.

Tần Tổng càng cười càng cảm thấy có gì đó không đúng, nhìn thấy mặt cô càng ngày càng đỏ, hít vào nhiều, thở ra ít. Chết rồi, nếu như cô bị chết nghẹn thì sau này ai sẽ tiết lộ hành tung của Tang Tang cho anh đây.

“Nước đâu?” Anh cuống quýt hỏi, dùng tay vỗ vào lưng cô, vì nóng lòng nên hơi mạnh tay, chỉ một chưởng đã đánh gục cô.

Rốt cuộc Trần Ngộ Bạch cũng không thể chịu đựng được âm thanh lúc nhỏ lúc lớn ở ngoài kia nữa. Anh vừa đi ra, đã thấy An Tiểu Ly nằm gục xuống bàn, bả vai run run như cao hứng, còn Tần Tổng thì đang vĩnh viễn kẻ sát cô, một tay chống lên bàn, một tay thì vuốt dọc theo lưng cô.

“A” Tần Tổng vừa ngẩng đầu nhìn thấy Trần Ngộ Bạch thì nhảy lên giống như bị kim châm, đáng vẻ như có tật giật mình “Anh ba”

An Tiểu Ly đang nghẹn bánh bao trong cổ họng, bị Tần Tổng đánh một cái liền nuốt xuống, vào lúc này đang thở gấp, ngẩng đầu dùng tiếng nói oán giận nhưng vào trong tai của người khác thì lại nghe như không hề “Anh muốn giết tôi à”

Trong nháy mắt, Tần Tổng bị ánh mắt lạnh lùng của Trần Ngộ Bạch bắn thương tích đầy mình, anh bị đóng băng ngay tức khắc, vô cùng thê thảm.

Cái nước Ả Rập kia tuy tồi tàn nhưng cũng là công việc béo bở, ăn uống và vui chơi đều được tính vô công quỹ, nếu là ngày bình thường anh cũng miễn cưỡng đi. Nhưng bây giờ anh còn có việc lớn không bỏ được, chuyến này đi hai tháng, lúc về nếu như Tang Tang bị kẻ khác cuốn đi mất thì anh sống sao đây.

Tối hôm qua anh cầu xin chị Yên rất lâu, dùng hết lời hứa ích nên anh cả mới miễn cưỡng gật đầu, nói anh ba đồng ý để anh năm đi qua đó cũng được. Bây giờ thì xui rồi, đừng bảo là Ả Rập, sợ rằng lòng anh ba cũng muốn đưa anh đi đến Tây Thiên rồi.

.....

“Thập tam yêu” Lý Vi Nhiên la lớn lên, vui mừng đến mức run tay làm tàn thuốc rơi đầy quần, anh phải lấy tay phủ đi “Đưa tiền, đưa tiền.”

Trần Ngô Bạch liếc nhìn mặt Tần Tổng xụ xuống chung tiền ảo não không dứt, khẽ mỉm cười không nói gì, hào phóng quăng mấy cái phỉnh cho Lý Vi Nhiên.

Vận may của Dung Nham cả đêm cũng chẳng khá hơn, nhướn mày liếc Tần Tổng “Hôm nay mắt ngài không có lạnh lợi gì cả vậy?”

Kỷ Nam vốn ngồi ở sau Dung Nham nhìn bài, lúc này cũng cười ha hả đưa tay vuốt bộ râu mép mới nhú của Tần Tổng “Tiểu Lục, bộ ria mép nhỏ này làm ảnh hưởng tới phong thủy sao?”

Tần Tổng đẩy bài trở mặt “Muốn ăn đánh hả?”

Kỷ Nam ơ a một tiếng, đứng lên xắn tay áo “Còn chưa biết ai đánh ai. Đến đây. Xem thử coi danh hiệu Kỷ tứ thiếu gia khai hỏa thế nào.”

Tần Tổng nén giận trong bụng, đẩy bài ra quay người la lên với Cố Yên và Lương Phi Phàm đang ngồi nhàm chán ngoài đại sảnh, muốn nhường chỗ cho cô ta đánh “Thắng thì của chị, thua thì anh cả chịu.” Xong, anh đẩy Kỷ Nam ra ngoài, nói “Đúng là không khoa tay múa chân thì không biết nam tôn nữ ti mà.”

Lương Phi Phàm bị Cố Yên cực kỳ hứng thú kéo đến bàn bài, ngồi phía sau cô giúp cô đánh bài, cười cười hỏi Lý Vi Nhiên ở đối diện “Không phải nó nói gấp gì đó không thể bỏ qua nên không chịu đi sao? Sao vậy, em không bằng lòng giúp nó hả?”

“Trong điện thoại nói mấy câu hàm hồ, em còn chưa kịp hỏi xem chuyện gì thì đã cúp máy rồi, nó như bị giẫm lên đuôi cạp vậy. Nói không phải khen chứ, em có muốn đi cũng phải tùy vào anh ba của chúng ta.” Lý Vi Nhiên vuốt bài, cười thoải mái “Anh cả, anh không biết thôi, anh ba mới vừa điều chỉnh kế hoạch kia không lâu, sơ sơ thôi cũng đã hùng tâm lắm, anh không cho anh ấy thực hiện, em cũng không chịu được. Con đường kia đã bố trí xong xuôi rồi ... dọc theo các bộ lạc nhỏ trên sa mạc, nơi nơi đều có thăm hỏi hữu nghị, thà rằng giết nhầm một nghìn, cũng không thể để sót một. Không tới nửa năm không về được đâu. Các đồng chí à, Tiểu Lục của chúng ta sắp nhập gia tùy tục mang theo bộ ria mép đi xuyên qua cả Ả rập Saudi, dấu chân trùng trùng điệp điệp mấy vạn cây số đến thẳng trái tim đất nước dầu hỏa đó. Đến lúc đó gặp được một người đẹp thướt tha, khẽ che lụa mỏng, lộ ra một đôi mắt đẹp mê hồn...”

Trần Ngô Bạch mỉm cười gật đầu với Lý Vi Nhiên đang thao thao bất tuyệt “Quá khen, quá khen”

Lý Vi Nhiên ôm quyền “Khiêm nhường, khiêm nhường.”

“Không dám, không dám.”

“Cần mà, cần mà”

Cả bàn ai cũng cười dữ dội, Tần Tổng bị Kỷ Nam đánh mặt mày đỏ gay bước tới, tung người nhảy lên lưng Lý Vi Nhiên, Lý Vi Nhiên hét lớn vạt một cái, lập tức Tần Tổng bị ngã chống vó trên bàn mặt chực.

Bài trên bàn đều bị đảo lộn, Dung Nham đứng dậy đi tìm Tiểu Tứ, Lý Vi Nhiên và Trần Ngô Bạch đã ghét cách đánh bài của Cố Yên từ lâu nên cũng mượn cớ bỏ đi. Còn dư lại Lương Phi Phàm ở bên cạnh Cố Yên, giảng giải cách đánh bài vừa rồi v.v..., cứ anh anh em em không thèm để ý đến người khác đang bị thương. Nhất thời Tần Tổng cũng cảm thấy bị chúng bạn xa lánh, gào lên trên bàn “Em không muốn đi mà....”

“Cái đám người này có nhân tính không chứ...”

“A.....”

.....

An Tiểu Ly rất đáng thương nhìn cánh gá béo ngậy tỏa hương thơm ngào ngạt trên bàn.

“Cô mà dám ăn một cái nữa, tôi liền nướng cô thành heo sữa” Tần Tổng uy hiếp tàn bạo. An Tiểu Ly không thèm đếm xỉa đến lời hù dọa của anh, liếm liếm ngón tay liếc nhìn anh, hù ai chứ hả.

“Bà đây không dám gạt anh.” Hai tay cô lại bốc lấy một cặp cánh gà, ăn hết sự thèm thuồng của anh với Tang Tang.

Tần Tổng bị phần ngứa mắt lên trời thở dài, hèn chi Yến Hồi nói anh thiếu sự tàn nhẫn, ngay cả con nhỏ trước mắt cũng không thể hù dọa, mẹ nó thật là mất mặt mà. Anh quyết định sử dụng chiêu Tất Sát Kỹ — dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn Tiểu Ly, một đôi mắt câu hồn như giận mà không giận, như muốn nói nhưng lại thôi.

Tiểu Ly cười híp mắt cầm lấy khăn giấy lau tay, xong vươn tay vỗ đầu của anh “Để chị nhìn cái coi, he he, nhóc con, thật là làm cho người ta đau lòng rơi lệ.”

“Chị à, vậy giúp tôi chút đi.” Tần Tổng cũng xuống giọng theo, phồng má lên cho cái tay bóng lưỡng của cô bẹo lấy, còn mở to mắt giả bộ đáng yêu.

“Aizzz, anh không thiếu Trần Ngộ Bạch tiền, tại sao anh ấy bắt anh phải đi đến chỗ đó chứ?”

Tần Tổng cắt ngang “Anh ba là người giữ tất cả các kế hoạch hạng mục buôn bán vận chuyển của tổng công ty, tôi phải theo sự phân phó của anh ấy đến chỗ đó ký hợp đồng làm ăn, quý sau khẳng định anh ấy sẽ tìm ra một đồng công trình vô bổ cho tôi ở bên kia. Đày dọa tôi tới gần chết cũng không tha. Đến lúc đó, tôi mới gọi là thảm đấy.”

“Cũng là tại cô không tốt. Tôi mới bị cô liên lụy.” Tần Tổng mặt mày ủ rũ oán trách Tiểu Ly “Nếu không phải cô hãm hại tôi, thì kế hoạch kia năm sau mới được đăng báo. Nếu không phải cô như bị quỷ chết đói đầu thai, thì tôi chỉ cần đi hai tháng là có thể về. Đều tại cô cả.”

Tiểu Ly cảm thấy anh lên án tất cả cũng là sự thật, trong lòng hơi áy náy nói “Được rồi, tối nay tôi giúp anh hẹn Tang Tang đi ăn cơm, tiễn đưa anh, có được không?”

“Cứ vậy đi” Hiển nhiên Tần Tổng cần sự ủng hộ của cô.

“Aizzz, không phải chị đây không đau lòng cho em.” Tiểu Ly lại dùng tay vỗ vỗ mặt của anh, da cũng thật láng mịn, kể ra ưu điểm của cảm thú này cũng rất nhiều “Nhưng Tang Tang nhà tôi không thích anh thì tôi giúp cũng vô dụng thôi.”

Tần Tổng đen mặt “Không giúp tôi? Mẹ kiếp, vậy cô để anh ấy chơi với tôi vậy đó hả?”

An Tiểu Ly cau mày nhìn anh “Con nít không được nói tục.”

“Tôi đã lớn rồi, không tin cô lên giường thử với tôi coi, bảo đảm cô trong vòng một tuần lễ là có thể mang thai.” Tần Tổng giỡn với cô. An Tiểu Ly nghe muốn buồn nôn, đưa tay tát lên đầu của anh “Anh dám”

“Cắt.” Tần Tổng né tay cô “Dĩ nhiên tôi không dám. Không sợ anh ba chém tôi sao. Aizzz, rốt cuộc là hai người đã xảy ra chuyện gì? Bây giờ đến bước đó chưa?”

“Hic... có phân nửa.” An Tiểu Ly thành thật nói cho anh biết. Đối với Tần Tổng, cô có cảm giác rất thân thiết. Tựa như vì Tần Tổng không hề giấu diếm cô chuyện mình thích Tang Tang, nên chuyện của cô và Trần Ngộ Bạch cũng không giấu diếm anh.

Tần Tổng nghe vậy cười vô cùng gian tà, gương mặt đẹp trai đưa tới trước mặt cô “Còn lại phân nửa, là do gây không đủ cứng, hay là do cầu môn ngăn hả?”

An Tiểu Ly cố gắng nuốt nước xuống để không bị phun ra, nghiêm mặt nghiêng rằng nghiêng lợi “Anh còn muốn hẹn Tang Tang ăn cơm không?” Lập tức Tần Tổng thu lại nụ cười, hai tay giơ sau ót làm ra vẻ đầu hàng “...Ok”

Bây giờ, Tần Tổng vừa phải phòng cháy bên anh ba, ra cửa còn phải xin An Tiểu Ly đi tách khỏi anh. Anh đã một lần bị rần rần... Ai biết được anh ba có phái người theo dõi không chứ. Cho nên, An Tiểu Ly không thể làm gì khác hơn là phải đau lòng để anh đi trước, sau đó mới mở cửa chiếc xe thể thao của Tần Lục thiếu ngồi vào.

.....

Tần Tang quả nhiên ở thư viện, đang ngồi trong góc cầm một quyển Sơn Hải Kinh* đọc rất hăng say, Tang Tang lấy một tờ tiền mua một cốc cà phê hòa tan nhanh, rồi ngồi trong không khí điều hòa mát mẻ. Đứng ở ngoài cửa kiếng, Tiểu Ly chỉ cho Tần Tổng vị trí của Tần Tang, chỉ thấy trong ánh mắt của cầm thú thoáng cái lại trở nên xanh lục như sỏi.

Nhưng trong mắt Tần Tổng, buổi xế chiều này, cả đời cũng khó quên.

Ánh nắng chói chang của mùa hè chiếu thẳng lên cửa sổ sắt đất, tất cả tường đều là kiếng, thư viện như một tòa thành lưu ly, công chúa yên lặng ngồi trong góc. Ánh nắng mặt trời chiếu lên mặt bàn, cô hơi cúi đầu, đặt sách trên bàn lật xem từng trang. Mái tóc thẳng dài mềm mại chia làm hai rử xuống hai bên bả vai, dáng vẻ vô cùng hiền thực. Lông mày cong cong, gương mặt ửng hồng, như một bức tranh sơn thủy đầy màu sắc.

Trong nháy mắt kia, Tần Tổng nhớ lại lúc nhỏ ông ngoại dạy anh và anh năm viết chữ bằng bút lông.

Phương Bắc có giai nhân

Riêng mình nàng tuyệt thế

Liếc mắt thành quách đổ

Ngoảnh nhìn quốc gia vong

Cần gì nước đổ thành nghiêng

Giai nhân khó gặp lại

Khi đó, cách bốn năm giá sách cao, anh năm đã viết xong bảng chữ mẫu, lại lấy một tờ giấy tuyên thành lớn ra, dùng bút lông chấm mực, rồi vẽ lên nửa gương mặt của một cô bé tóc dài. Anh còn nhớ rõ, nụ cười thiếu hai cái răng cửa của anh năm đặc ý đến cỡ nào “Tiểu Lục, em nhìn đi, đây là khuyển thành của anh.”

Tần Tổng cúi đầu cười ảm áp, anh năm, hình như em, thật cũng tìm thấy khuyển thành của mình rồi.

[Sơn hải kinh: Sơn Hải Kinh là cổ tịch thời Tiên Tần của Trung Quốc, trong đó chủ yếu mô tả các thần thoại, địa lý, động vật, thực vật, khoáng vật, vu thuật, tôn giáo, cổ sử, y dược, tập tục, dân tộc thời kỳ cổ đại]

15. Chương 15: Đêm Hè

Điện thoại di động trong túi rung lên, Tần Tang thấy tin nhắn liền thu xếp đồ rồi ra ngoài. Từ xa, Tần Tổng nhìn thấy hôm nay cô đeo một cặp mắt kiếng gọng đen, dáng vẻ đeo ba lô ôm sách trông rất hồn nhiên ngây thơ.

Bước đến kéo cửa ra giúp cô, đưa tay đón lấy chồng sách trong ngực cô, Tần Tổng nhỏ giọng nói, “Để tôi.” Tần Tang cười nói cảm ơn, đưa hết sách cho anh đi đến trước quầy thư viện.

Tiểu Ly cười ha ha, bước lên nịnh bợ xoa bóp vai cô, “Nữ tác giả xinh đẹp của chúng ta một không? Tiểu nhân xoa bóp xoa bóp cho ngài nha.”

“Không dám không dám, ” Tần Tang lạnh lùng mà liếc nhìn An Tiểu Ly, “Ngài bận rộn ngày đêm như vậy, mẹ kiếp, chút chuyện nhỏ này nào dám làm phiền ngài!”

Tiểu Ly biết là không giả bộ được nữa rồi, lập tức thay đổi chiến thuật, lôi kéo vạt áo của Tần Tang, làm ra vẻ cúi đầu buồn bã thì thào, “Tang Tang. Thật sự xin lỗi.”

Aizz, ngay từ đầu cũng không nên mạo hiểm giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo như thế, Trần Ngộ Bạch nói đúng, Tang Tang thông minh như vậy, làm sao có thể không nhìn ra động cơ của cô chứ.

“À, tại sao chứ? Làm chuyện gì có lỗi với mình à?” Tần Tang làm mặt lạnh nâng mắt kiếng, nhất thời An Tiểu Ly giật mình, bây giờ cô rất sợ động tác này.

Tần Tổng trả sách xong rồi đi qua, nhìn thấy hai người bọn họ đang nói gì đó, nên đứng cách đó mấy bước chờ. An Tiểu Ly ngoan ngoãn ở sau lưng Tang Tang ra dấu tay với anh, anh hơi do dự đi tới. Quả nhiên,

Tần Tang ở trước mặt người khác không làm khó An Tiểu Ly, “Nếu như mình giận cậu, không phải còn ngu hơn cậu à. Được rồi đi thôi, không phải là tiền đưa Tần Tổng sao? Mình mời khách, đi Hương Nguyên Cư.”

Tần Tổng còn chưa rõ tình hình cho lắm, thì An Tiểu Ly đã vui mừng kéo anh đi. Thật ra thì cô cũng biết Tang Tang nói giỡn hù dọa cô một chút, từ nhỏ đến lớn chỉ có cô sử dụng tính tình trẻ con với Tang Tang, cũng chưa từng thấy Tang Tang trở mặt. Theo cách nói của người khác, tình thương và trí thông minh cũng phải có liên quan đến nhau.

Hương Nguyên Cư là quán ăn ngon nhất gần trường học, được trang hoàng theo phong cách cổ xưa, món ăn cũng coi như đủ tiêu chuẩn. Tần Tang cười nói, mới vừa nhận tiền nhuận bút, lúc gọi thức ăn chớ nên khách sáo với cô.

Tần Tổng chọn thức ăn dựa theo khẩu vị chua chua cay cay của hai cô gái, ăn cùng họ rất vui vẻ. Tiểu Ly đề nghị uống một chút rượu, ba người liền kêu nửa thùng bia tươi. Tần Tang đóng vai người chủ chỉ rót một ly kính Tần Tổng, “Ly này chúc anh lên đường xuôi gió, sớm ngày trở về nước. Tôi uống cạn, anh sao cũng được.”

Cô uống một hơi cạn sạch, Tần Tổng cười híp mắt, cũng ngửa đầu uống không chừa một giọt, ngồi xuống lại nhắm món ăn, mùi vị đều vô cùng ngọt ngào.

An Tiểu Ly hi hi ha ha nói tuyến đường đi của Tần Tổng cho Tần Tang nghe, Tần Tang cười nghiêng ngả, Tần Tổng thấy cô có hứng thú với quốc gia Ả Rập, vội đưa những tấm hình chụp chung với hoàng tử Ả Rập trong di động ra. Ba người nói chuyện ồn ã, không khí vô cùng náo nhiệt. Lúc này Trần Ngộ Bạch lại réo gọi điện thoại. An Tiểu Ly tức giận trốn vào trong góc nghe điện, “Tự tìm gì đó ăn đi, em đang đi chơi với bạn, không được bắt em về.”

Đầu kia im lặng một lúc. An Tiểu Ly đắc chí vì mình lớn tiếng dọa người, quả nhiên, phương pháp duy nhất muốn áp đảo BOSS chính là biến thành nữ vương.

“Lúc em quét dọn để thuốc bao tử ở đâu?” Chờ một lúc lâu, giọng nói trầm ấm yếu ớt của Trần Ngộ Bạch mới vang lên.

“Anh. đau bao tử?” An Tiểu Ly lập tức dịu dàng, “Bữa tối ăn gì?”

“Anh không sao. Em nói cho anh biết để thuốc bao tử ở đâu.”

An Tiểu Ly làm điều khiển từ xa chỉ cho anh tìm thuốc, nghe tiếng rầm rào lật ngăn kéo của bên kia, tưởng tượng thấy bộ dạng mặt anh trắng bệch đổ mồ hôi, lòng cô cũng êm ái khó diễn tả.

“Ừ, tìm được rồi.” Trần Ngộ Bạch dường như tìm một bờ hơi tay, thở hổn hển, giọng nói nhỏ hơn, “Đừng lo, anh không sao. Em chơi vui vẻ, lúc về thì bảo bạn nam đưa, biết không?”

Ai cần anh lo lắng chứ! An Tiểu Ly lơ đãng hứ một tiếng. — nhưng mà tại sao, hình như tinh thần thật sự không tập trung nữa rồi?

Tần Tổng khều tay Tần Tang, ý bảo cô nhìn dáng vẻ thất hồn lạc phách của An Tiểu Ly. Mới vừa cúp điện thoại cô ấy đã không còn nụ cười, trái cây và các món nguội mang lên cũng không đụng vào.

“An Tiểu Ly, nếu trong nhà có việc thì cậu có thể rút về trước.” Tần Tang chuyển đĩa trái cây tới trước mặt cô ấy, con nhóc này thích nhất ăn hoa quả tạp nham và các món đồ nguội như vậy, nói là có cảm giác ôm thiên hạ vào trong lòng. Tần Tang thường giễu cợt cô ấy nói đây không phải biểu hiện của sự chung tình.

An Tiểu Ly cứ tay trái một miếng dưa hấu, tay phải một miếng dưa hami, nhưng mà trái cây vô cùng thơm ngọt kia có gặm thế nào cũng không có mùi vị gì. Sau khi gặm đến vỏ dưa thì nói “Mình đi trước.” Mẹ nó, phái nữ thời đại mới phải là một người công và tư rõ ràng, dám làm dám chịu. Đừng tưởng rằng cô đồng cảm với tòa núi băng này, đây là cô cảm tiền lương người ta, hết lòng làm việc cho người ta. Tiểu Ly bỏ đi động vào trong túi rồi đứng lên, Tần Tang lần mò chìa khóa xe ném cho cô ấy.

Tiểu Ly nhận lấy, móc vào ngón tay giờ giờ với Tần Tổng, “Cầm thú, tôi lái xe Tang Tang đi. Anh phải đưa Tang Tang về nhà nha.”

Tần Tổng nháy mắt mấy cái, cười gật đầu, “Lúc lái xe chú ý an toàn.”

An Tiểu Ly hung dữ hứ anh một tiếng, rồi vội vã đi xuống lầu.

.

Bởi vì không khí hăng hái vô cùng, hai người ăn cũng hơi no bụng, Tần Tang nói dẫn anh đi dạo một chút, thuận tiện đi tham quan sân trường bọn họ. Đương nhiên Tần Tổng cầu còn không được rồi.

Bảy tám giờ tối ở sân trường là lãng mạn nhất, từng đôi tình nhân ôm ôm ấp ấp trên đường, thỉnh thoảng dưới ngọn đèn đường còn ôm hôn thắm thiết, làm những bạn nam đi qua cũng huyết sáo cổ vũ.

Dưới đèn đường mờ ảo, làn da Tần Tang trắng nõn, gương mặt đẹp như vẽ, hôm nay cô không giống thường ngày chút nào, sự khác biệt như vậy làm cho lòng tin của Tần Tổng tràn đầy ý nghĩ kỳ quái. DJ trong radio của trường chọn một bản tình ca rất hợp với tình hình:

Chuyến bay rạng sáng là chuyến cô đơn nhất

Từ camera kiểm tra nhận diện mà hồi tưởng lại những hình ảnh xưa cũ.

Tôi không muốn lại đi đến bất cứ nơi đâu.

Vì đến đâu cũng đều thấy cảnh nhớ người.

Mang tiếc nuối gửi vào hành trang.

Tôi dè nén tâm tình cầm lên.

*Chuyến máy bay – Phan Vĩ Bách (

—

)

“Sáng mai tôi phải đi rồi.” Tần Tổng bước sau cô một bước, yên lặng đưa tay nắm lấy cổ tay cô. Tần Tang quay đầu thản nhiên cười với anh, nhẹ nhàng tránh ra một cách tự nhiên, lấy tay hất mái tóc trước trán.

“Tần Tang.” Tiếng kêu như tự đáy lòng của Tần Tổng, du dương do dự dưới đèn đường, chiếc bóng đổ trên mặt Tần Tang càng lúc càng lớn, đầu của anh càng ngày càng thấp. Theo góc độ tiểu thuyết mà nhìn, thì có một chàng trai cao lớn, gương mặt đẹp trai dần dần cúi đầu, cô gái mặc đầm trắng giữa mặt, đôi môi hồng khê nhếch.

“Ha ha.” Thực sự cách chỉ có mấy tấc, hơi thở của cô phả lên trên mặt anh làm anh hơi ngứa. Tần Tang bật cười.

“Tần Tổng, anh thật sến quá đi.” Tần Tang cười rất vui vẻ, thật buồn cười, chẳng lẽ cho rằng cô thật sự sẽ ngoan ngoãn để cho anh ta hôn sao? Cô còn tưởng rằng tình tiết sến súa như vậy chỉ có ở trong tiểu thuyết ngôn tình, giết hại hàng vạn trái tim của thiếu nữ thôi chứ. Không biết cô đã viết bao nhiêu cảnh tượng tương tự, nhưng đây là lần đầu tiên mình gặp phải.

Tần Tổng đứng thẳng người, thận trọng quan sát vẻ mặt của cô, tìm đập thành thịch, ít nhất, cô cũng không cho anh một bạt tai. Có phải nói là vẫn có hy vọng hay không?

“Hôm nay chúng ta ở bên cạnh nhau rất vui vẻ, phải không?” Tần Tang đi tới sóng vai đứng chung một chỗ với anh, nhìn mặt hồ sóng gợn lăn tăn cách đó không xa, trong bóng đêm dịu dàng ngào ngạt hương thơm đặc biệt của mùa hè, làm say lòng người.

“Tần Tổng, lúc nào gặp anh cũng làm tôi rất vui.” Tần Tang tháo mắt kiếng xuống bỏ vào trong túi xách, cô cận thị hai độ, bình thường vẫn hay mang kính sát tròng. Thế nhưng lúc này, cô không muốn thấy rõ ràng cái gì nữa hết.

“Anh là một người con trai tốt như thế, tôi rất vui vì anh yêu thích tôi. Nhưng mà, tôi thật sự không thích anh.” Cô quay qua nhìn mặt của Tần Tổng. Anh đã bị từng câu từng câu của cô làm cho tâm trí thoát buồn thoát vui, sững sờ nghe cô dùng từ văn nhã, giọng nói ầm áp để nói chuyện với anh.

“Tôi là người ích kỷ, kiên trì ình cách sống thoải mái nhất. Tôi thích làm bạn với anh, bởi vì anh có thể ăn có thể chơi, vẻ ngoài đẹp đẽ, rất có thẩm mỹ, tấm lòng lương thiện. Nhưng mà nếu như anh mang đến phức tạp cho tôi, tôi chỉ có thể giống như khoảng thời gian này, né tránh để anh không tìm được tôi.”

“Có rất nhiều người nói, không thích người ta thì nên buông người ta ra, thậm chí cả đời không qua lại với nhau, để tránh luôn nhớ thương. Nhưng mà tôi cho rằng, thích một người không được đáp lại đã đủ khó chịu rồi, nếu như ngay cả bạn bè bình thường cũng làm không được, cuộc đời như vậy thật quá không như ý rồi. Có đúng hay không?”

Giọng nói của cô ầm áp mê hoặc, Tần Tổng như bị thôi miên mà gật đầu.

“Cho nên tôi cho rằng, tôi muốn làm bạn với anh. Anh nói đi?”

Tâm tư của Tần Tổng vô cùng rối rắm, lời nói này dịu dàng của Tần Tang không có kẽ hở, nhưng sao đây lòng anh lại lạnh lẽo giăng đầy bốn phía?

“Nếu như mà sau khi tôi và em làm bạn. Vẫn thích em thì sao?” Anh thử hỏi dò xét.

“Vậy tôi không thể làm gì khác hơn là chọn cách đáng tiếc nhất, cả đời không qua lại với anh.”

“Tần Tang, em đang uy hiếp tôi.” Đôi mắt đẹp của Tần Tổng híp lại, ngón tay thon dài gọn gàng sờ sờ lên chòm râu mới mọc trên cái cằm. Rốt cuộc anh cũng lấy lại thần trí, Tần Tang đang cho anh là dạng gì, đầu tiên là cô cố ý lẩn trốn anh, điện thoại không nhận, nhắn tin không trả lời, sau đó anh tìm tới cửa thì thuận thể mời khách ăn cơm, ngọt ngào với anh, lại cầm cục kẹo lớn hơn hỏi anh, “Về sau luôn ăn kẹo hình dạng này, có được hay không?”

Không được! Tần Lục anh là tên gốc ư! Trong lời nói của cô, làm bạn sẽ không được đổi ý theo đuổi cô. Ai muốn làm bạn với cô? ! Bạn gái thì còn được!

“Không đúng. Tần Tổng, đây là chính sách ưu đãi của tôi cho trai đẹp như anh.” Tần Tang tựa vào lan can bên hồ cười ngọt ngào, “Anh hỏi Tiểu Ly xem, mấy người trước kia theo đuổi tôi có phải đều bị cự tuyệt thẳng thắn hay không.”

“Nhưng, Tần Lục thiếu tôi có thể so sánh với mấy thằng nhóc đó sao.” Cảm giác ưu việt của Tần Tổng nhanh chóng bành trướng.

“Anh không chọn. Anh chỉ muốn theo đuổi em. Tần Tang, anh thật sự thích em.” Anh khoanh tay, đôi mắt sáng hơn cả đèn đường, Tần Tang dù em có dùng thủ đoạn nói lời đường mật cao siêu đi nữa, anh cũng thật sự thích em.

Khuôn mặt điển trai của anh để râu theo kiểu Ả rập ở trên cằm, lúc không nói lời nào cũng rất nam tính, nhưng ánh mắt kia lại kiên định cố chấp giống như đứa bé thể muốn thi đạt 100 điểm. Tần Tang cảm thấy hơi cảm động, không được tự nhiên, thậm chí rất nhiều năm sau, thỉnh thoảng cô cũng nhớ tới đêm hè này, đã từng có một người con trai xuất sắc như vậy, vô cùng nghiêm túc nói với cô: Tần Tang, anh thật sự thích em.

16. Chương 16: Thuốc

“Tần Tổng anh thề với nước non, đời này không phải Tần Tang thì không cưới!” Tần Tổng háng giọng nói về phía mặt hồ. Lời thề mang theo sự tức giận nhắc nhở Tần Tang, kể này không xong, cô xoay mặt đi, thở dài.

“Đây là núi giả và hồ nhân tạo, không được thề non hẹn biển như thế.” Tần Tang kéo cánh tay phải đang giờ lên của anh xuống, “Đi thôi, đưa tôi về.”

“Em kéo cũng vô dụng.” Tần Tổng lầu bầu một tiếng, đi theo cô lấy xe.

.

Mở cửa đi vào căn phòng yên tĩnh, Tiểu Ly nghĩ nhất định là Trần Ngộ Bạch uống thuốc xong đã đi ngủ rồi. Cô đổi dép rón rén đi về phía phòng ngủ xem xét.

Quả nhiên Trần Ngộ Bạch ở đây, đang nằm trên giường, đôi chân dài rủ xuống mặt đất, giày da trên chân còn chưa thay, kéo đại một góc chăn đắp lên, một bàn tay che ở trên mắt, lẳng lẳng nằm đó. An Tiểu Ly đột nhiên đau lòng, cảm thấy anh thật đáng thương.

Cô ngồi xổm xuống cởi giày cho anh, cầm chân anh đặt lên trên giường. Kéo chăn đắp lại, Tiểu Ly nhẹ nhàng nói lỏng cà vạt của anh, lại đặt tay của anh xuống nhét vào trong chăn.

“A!” An Tiểu Ly trợn to mắt, thụt lùi lại hai bước, kêu sợ hãi thất thanh, “Trần Ngộ Bạch! Anh đóng phim kinh dị à! Đã tỉnh thì anh cũng nên lên tiếng chứ! Anh muốn hù chết em à!”

Đôi mắt trong veo của anh, nhìn chằm chằm vào An Tiểu Ly, “Anh cũng không nói anh ngủ mà?”

Tiểu Ly vỗ ngực trấn an trái tim nhỏ bé đang nhảy thành thịch, xì một tiếng, liếc nhìn anh, “Uống thuốc chưa?”

“Chưa.” Vẻ mặt Trần Ngộ Bạch không hề thay đổi, thân thể rụt vào trong chăn, hơi nhắm mắt lại, ra vẻ vô cùng mệt mỏi. Tiểu Ly lập tức mềm lòng, ai lại so đo với người bệnh chứ.

Cô xoay người đi ra ngoài, đến phòng bếp bật lửa, vo gạo nấu cháo. Lại đi tìm thuốc bao tử, rót nước rồi bưng vào phòng ngủ, “Ngủ rồi hả?” Cô ngồi trên giường cúi người xuống nhẹ nhàng hỏi anh. Trần Ngộ Bạch nhắm mắt hừ một tiếng không động đậy.

“Ngoan, ngồi dậy uống thuốc.” Tiểu Ly cười kéo anh dậy, bị cô kéo rất mạnh, anh thuận thế đột ngột ngồi dậy ôm chặt cô vào trong ngực của mình. Tiểu Ly lắc người giãy giụa, “Uống thuốc ——”

“—— không sao, ” Trần Ngộ Bạch cười rất hiền hòa, “Anh không uống thuốc. Anh muốn ăn em.”

“Anh không đau dạ dày hả?”

“Lỡ tai em bị sao mà nghe anh nói đau bụng chứ?”

An Tiểu Ly biết bị anh lừa, nhưng mà, hình như là anh chỉ hỏi cô thuốc ở đâu, tiếp theo đương nhiên đều là do cô nghĩ.

“Buông em ra. Giường ướt rồi.” Tiểu Ly sờ thấy một mảng ẩm ướt lạnh lạnh trên giường, là do lỵ nước đổ ra.

“Cũng không sao,” Trần Ngộ Bạch hôn lên chóp mũi cô, thân mật cọ mũi cô, “Bởi vì, như thế này sẽ càng ướt.”

“Hic. Trần Ngộ Bạch anh hãy nghe em nói.” An Tiểu Ly hoảng sợ rồi, anh. hình như muốn thật.

“Suyt, ” Đôi mắt Trần Ngộ Bạch vô cùng ám áp, ngón trỏ chạm vào môi cô, “Em không cần giải thích chuyện xé chiều hôm nay gặp Tần Tổng, cũng không cần giải thích gạt anh buổi tối tụ tập với bạn học, nhưng thật ra là đi ăn với Tần Tổng.”

“Còn nhớ không? Lúc anh giúp em tìm điện thoại của Tang Tang, em đã cam kết với anh muốn cảm ơn anh đấy.” Đầu ngón tay của anh từ môi của cô đi xuống chiếc cằm xinh xắn, tới xương quai xanh nhỏ nhắn, mềm mại.

An Tiểu Ly nín lấy tay của anh, mặt đỏ lên, “Em nhớ em nhớ —— nhưng mà em chưa có đồng ý cảm tạ anh như thế nào.”

“Cũng không phải nhận cảm tạ thế nào —— em, chấp nhận.” Trần Ngộ Bạch trở tay cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, hai tay một lớn một nhỏ vén lên chiếc áo trước ngực cô, anh vừa dùng sức, tay của cô đã đặt ở trên ngực của mình vân vê xoa nắn. “Hiện tại tới cảm ơn anh đi!”, trong mắt của anh bùng lên lửa nóng, làm hô hấp của An Tiểu Ly càng ngày càng gấp, cảm giác nóng bỏng từ ngực khuếch tán ra, thân thể cũng mềm nhũn, không thể động đậy.

Nụ hôn của anh nhẹ nhàng hôn lên mắt của cô, cô lập tức giống như bị ếm bùa, ngoan ngoãn nhắm cặp mắt mơ màng lại, mặc anh hôn lên môi mình, cắn nhẹ cánh môi mềm mại của cô, đầu lưỡi đưa vào cắn dở chiếc lưỡi đinh hương của cô. Hương vị bạc hà the mát của anh mang theo mùi rượu thoang thoang, An Tiểu Ly như say, lâng lâng bay bổng.

Trần Ngô Bạch hài lòng nếm đi nếm lại, chợt kéo cô lên giường đè dưới người anh, một tay chống ở bên gối đầu, cúi đầu mút cô từng lượt, một tay khác nhanh chóng cởi nút áo sơ mi của cô ra, cơ thể cô hiện ra trước mắt anh từng chút một, chiếc áo lót màu trắng, chiếc bụng nhỏ đáng yêu, vòng eo thon nhỏ, lửa tình trong mắt Trần Ngô Bạch càng lúc càng mạnh, “Em là cô bé đáng ghét Anh nên sớm ăn em Ăn em rồi, thì sẽ không sợ em chạy loạn nữa.” Anh cố ý phả hơi nói khê vào lỗ tai cô, làm cô nóng nóng nhột nhột, trong nháy mắt Tiểu Ly tê dại từ đầu đến tận ngón chân.

Ăn hết?

Ăn hết! —— “Chờ một chút!” An Tiểu Ly chợt ngồi dậy, người đàn ông còn chưa dùng hết món ăn khai vị dĩ nhiên là không đồng ý, ôm eo cô kéo trở lại đè xuống, bàn tay gờ lên lột áo sơ mi của cô, không nói lời nào lại há miệng ngậm vào nơi nhỏ nhỏ xinh đáng yêu của cô cách lớp áo lót, cắn một cái không nhẹ không nặng.

“Chờ một chút rồi làm tiếp! Trong phòng bếp vẫn còn đang nấu cháo đó!” An Tiểu Ly nóng nảy, nói ra một hơi. Trần Ngô Bạch ngừng một chút, sau đó chôn ở ngực cô bật cười.

Tiểu Ly chưa bao giờ cầu nguyện sấm sét đánh giống như bây giờ, trời ơi, đánh chết tôi đi!

“Được, chờ một chút làm tiếp.” Trần Ngô Bạch rất rộng rãi mà thả cô đi, lại còn rất tốt bụng lấy áo sơ mi trên sàn nhà mặc vào cho cô, cài từng nút áo một. “Ăn cháo xong, no bụng rồi làm tiếp.” Anh nói với bộ mặt phớt tỉnh, trong mắt tràn ngập vui vẻ.

Lần đầu tiên không lãng mạn như vậy thật sự là đã kích người khác. An Tiểu Ly bị đã kích, đứng thẳng dậy rút đầu chạy vội vào trong bếp. Trần Ngô Bạch đứng tựa vào cửa nhìn cô, màu sắc ấm áp pha với ánh đèn êm ái chiếu xuống mỗi góc trong bếp, nồi cháo bốc lên hơi nước màu trắng sôi sùng sục, bóng lưng cô bận rộn, tất cả tĩnh lặng làm rung động lòng người, chỉ có thể dùng từ thiên trường địa cửu để hình dung.

“Đừng khó chịu, đợi chúng ta trở về phòng rồi tiếp tục, hen?” Trần Ngô Bạch đi tới ôm cô, vuốt vuốt mái tóc dài của cô, hôn trên mặt cô, giọng nói cười cợt. An Tiểu Ly đỏ mặt đẩy tay của anh ra, “Ai muốn trở về phòng tiếp tục với anh chứ!”

Trần Ngô Bạch nghe vậy, thì ôm chặt cô từ phía sau, một tay mò vạt áo sơ mi của cô lần lên, nắm lấy vật nhỏ đáng yêu của cô vờ vờ, một tay khác, thì cho vào vấy lượn vòng ở trên bắp đùi cô, “Vậy thì tiếp tục ở đây luôn.”

Tiểu Ly then thùng giầy giữa mảnh liệt, anh đánh sát uy hiếp, vật thô to nóng hổi chạm vào mông cô, “Anh không nói giỡn.”

“Đợi. em chọn đợi trở về phòng.”

.

Động tác ăn cháo của Trần Ngô Bạch thật sự là làm người sợ hãi. Từ từ thổi lạnh, dịu dàng dùng cánh môi chạm một cái, rồi nuốt vào, ánh mắt nhìn cô lom lom, giống như là đang nuốt. cô vậy.

An Tiểu Ly đang cầm ly nước ngồi ở đối diện, uống nước trái cây mà lòng không yên, đầu óc cấp tốc vận chuyển nghĩ làm thế nào thoát khỏi ma trảo của anh. Mới vừa rồi nóng bỏng như vậy làm đầu óc cô cũng mơ màng ờ ờ chấp nhận, nhưng ở thời gian và địa điểm như vậy, cô suy nghĩ lại hơi không muốn.

“Nghĩ gì thế? Sợ đau hả?” Trần Ngô Bạch nắm tay cô ở trên bàn, cười cực kỳ dịu dàng. Tiểu Ly cảm động gật đầu một cái, thật ra thì đau cũng là một lý do lớn để lùi bước. Nghe nói bình thường lần đầu tiên của con gái sẽ đau chết đi sống lại, sẽ không có cảm thụ được gì.

Ngón tay thon dài của anh đang kẹp một viên thuốc nhỏ màu hồng, đặt ở trong lòng bàn tay cô, “Uống cái này sẽ không đau.”

An Tiểu Ly nửa tin nửa ngờ, “Đây là thuốc gì?”

“ Thuốc để cho em hưởng thụ lần đầu tiên.”

“Anh có dự tính trước!” An Tiểu Ly kêu lên, có cảm giác đang nhảy vào trong bẫy.

Trần Ngộ Bạch cầm một tay giữ chặt cô không để cô lui về phía sau, “Làm tê dại cảm giác đau tạm thời, không có bất kỳ tác dụng phụ gì. Lúc đau đầu anh thường uống nó.”

“Ha ha. hay là. thôi đi.” An Tiểu Ly càng nói càng sai.

“Hả? Không sợ đau? Vậy. Chúng ta bắt đầu ở đây đi?” Anh tao nhả cầm khăn ăn lên lau miệng, làm ra vẻ bất cứ lúc nào anh cũng sẵn sàng.

Tiểu Ly nhanh chóng ngửa đầu, uống viên thuốc nhỏ kia, có thể duy trì tạm thời thì tạm thời. Huống chi. Bàn ăn cũng rất cứng.

Trần Ngộ Bạch cầm cái muỗng lên uống một hớp cháo có mùi mùi khét, mím môi nở nụ cười, đối với sự do dự và lùi bước, biện pháp của anh chính là — đạp cô một phát.

17. Chương 17: Ăn Hết

Trần Ngộ Bạch nằm ở trên giường theo tư thế hình chữ đại không nhúc nhích, cười trên người anh An Tiểu Ly với khuôn mặt đồ bưng.

“Anh đề nghị em nên suy nghĩ thêm chút. Trình tiết của con gái là một thứ rất đáng quý, anh lo lắng sau này em sẽ hối hận.” Anh đưa tay cầm lấy bàn tay vội vàng kéo quần áo anh, nói nghiêm túc, vẻ mặt chỉ có thể dùng bốn chữ “chính nhân quân tử” để hình dung.

Má An Tiểu Ly lấm tấm mồ hôi, thở gấp không dứt, vấy vén đến thắt lưng, lộ ra bắp đùi trắng như tuyết, ngồi ở trên eo anh cựa quậy.

Máu trong cơ thể giống như có hàng vạn con kiến đang bò, nhiệt độ cứ tăng cao, chỗ xấu hổ nhất vừa tê vừa dại, cực kỳ khó chịu, chỉ có cọ xát với vật cứng rắn trên người của anh thì mới tốt hơn một chút, “Trần, Ngộ, Bạch!” Cô nghiêng răng nghiêng lợi.

Trần Ngộ Bạch buông cô ra, hai tay gối sau gáy, nhếch khóe miệng lên, “Ừ hử?”

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, một đôi mắt mơ màng ướt át quyến rũ, một đôi mắt khác thì đang đè nén xuống dục vọng đang tuôn trào.

“Trần Ngộ Bạch.” An Tiểu Ly rốt cuộc cũng thua trận, giọng nói êm ái cầu xin tha thứ, cái đầu nho nhỏ kề sát vào cổ anh, liếm làn da hơi lạnh của anh, giọng cô nhõng nhẽo, đầu lưỡi liếm liếm trên yết hầu của anh, “Em muốn.”

Ầm. Chiến hỏa vì vậy được đốt lên.

Trong nháy mắt, khi cái đồ của anh tiến vào An Tiểu Ly nũng nịu gào to. Đương nhiên là chỉ thuần túy làm dáng, vì quá ẩm ướt đã khiến cô hoàn toàn không cảm thấy đau đớn, chỉ là muốn kỷ niệm một chút, kỷ niệm cuối cùng mình cũng kết thúc thân phận hủ nữ kiêm xử nữ lâu năm đáng xấu hổ.

Nói đến hủ nữ, Tiểu Ly thẳng lưng lên hơi ngênh đón, thoải mái thở hắt, yêu kiều kêu rên dưới thân anh, “Ừm.”

Trần Ngộ Bạch vốn ở trên người cô nhẹ nhàng lên xuống, bị giật mình một cái. Tiểu Ly cào chiếc lưng cường tráng làm cho anh hưng phấn. Lắm bầm trong cơn mê man cực khoái, dù kiến thức về chuyện này hơi ít, nhưng cuối cùng cũng hữu dụng.

.

Cuối cùng lúc hai chân Tiểu Ly đạp loạn, cặp mắt sương mù và cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch, hai tay nhỏ bé ôm Trần Ngộ Bạch thật chặt, mười ngón tay ở trên lưng anh cào vài dấu đỏ. Động tác của Trần Ngộ

Bạch chợt mạnh hơn, thở hổn hển giống như rồng phun lửa, đôi mắt sáng quắc nhìn đôi mắt mơ màng của Tiểu Ly, trái tim đập nhanh. Tiểu Ly hơi đau nên giãy giụa. Sau đó Trần Ngộ Bạch rên lên một tiếng run run.

Hai người đều mất hồn rất lâu, ôm nhau không nói câu nào. An Tiểu Ly mệt lả, một lát sau mới thở hổn hển đầm nhẹ anh, “Trần Ngộ Bạch. Anh cho em uống. Nhất định là *****.” Làm gì có tê dại thần kinh, cô uống vào, thì thần kinh hưng phấn chỉ muốn đè anh xuống? Hơn nữa. Làm được lần thứ nhất vẫn còn muốn làm thêm nữa....

“Không sai. Đúng là không có bất kỳ tác dụng phụ nào. Ngoại trừ ——” Giọng của Trần Ngộ Bạch vô cùng căm dỗi, vang lên bên tai Tiểu Ly, khiến cô run lên, dưới thân lại không được bình thường.

Trần Ngộ Bạch cười vui vẻ, lấy khăn giấy trong bao sử dụng, rồi vo lại quăng lên sàn nhà, làm ra vẻ cau mày với Tiểu Ly, “Còn chưa đủ ư? Ừm —— chờ một chút có được không? Anh phải nghỉ ngơi chút đã. Dù sao đàn ông và phụ nữ kết cấu không giống nhau ——”

An Tiểu Ly chống thân thể bủn rủn lên, gơ tay muốn tát khuôn mặt đẹp trai của anh, bị anh bắt được, đặt lên môi liếm liếm, ngậm vào miệng từng ngón tay một.

“Thật gấp như vậy sao? Được rồi, anh miễn cưỡng đáp ứng em lần nữa”

.

Đêm đó Trần Ngộ Bạch vẫn miễn cưỡng mức đóng khăn giấy dưới giường có thể tổ chức thành một đội banh mô hình nhỏ. Trong quá trình miễn cưỡng, anh tốn sức kéo dài rất nhiều tư thế đa dạng phức tạp. An Tiểu Ly mệt mỏi nằm ở trên người của anh, không nhúc nhích nổi, mái tóc dài bị thấm mồ hôi dính lên trên lưng mình và ngực của anh. Gân cốt toàn thân cũng bủn rủn, giống như dùng hết sức vận động trong một thời gian rất dài vậy. Ngoại trừ chỗ phía dưới hơi có cảm giác nóng rát, thì cơ thể đau đớn xé thành hai nửa, đổ mồ hôi lạnh mà Tang Tang viết trước kia, ngược lại cô chẳng có chút cảm giác nào. Nếu không phải là hiện tại thật sự không còn hơi sức, nhất định cô phải gửi tin nhắn nói cho Tang Tang, thật ra thì ... tuyệt đối không đau.

An Tiểu Ly nghỉ ngơi một lát, cơn buồn ngủ ập tới ào ạt, cô lười biếng chọc ngón tay vào lồng ngực cường tráng, “Cho em uống thuốc. nhất định anh len lén uống trước một viên.”

Bị cô đè ở dưới, nghe hơi thở của cô dần dần đều đặn, Trần Ngộ Bạch nhẹ nhàng nâng chân đắp lên lưng cô, cứ để cô ngủ như vậy. Trong bóng đêm ánh mắt của anh càng trong veo hơn, nụ cười nơi khóe miệng càng cong hơn nữa. Em ở phía dưới nũng nịu cầu xin hết lần này đến lần khác, anh còn cần uống thuốc gì nữa sao.

.

Nếu như nói có thứ quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác, khiến họ cảm tức hơn tiếng chuông điện thoại, thì đó chính là tiếng điện thoại di động kéo dài không ngừng.

“Alo!” An Tiểu Ly nhắm mắt lại, mò tới điện thoại di động, nhấn nút nhận cuộc gọi, bực bội phun ra một chữ.

“Ặc. Em là Tiểu Ly?” Giọng của Tần Tổng hơi thận trọng hoài nghi.

“Nói nhảm, nếu không anh tìm ai!”

“Ừ —— làm phiền em nhìn xem anh ba nhà anh tỉnh chưa? Anh tìm anh ấy.”

Cơn giận lúc tỉnh giấc của An Tiểu Ly hoàn toàn biến mất, mở mắt ra nhìn lại, trên tay không phải là chiếc điện thoại di động giá trên trời của Trần Ngộ Bạch sao! Thảo nào mới rồi thấy cảm giác không giống lắm.

Một bàn tay thon dài từ trên gối đầu nhận lấy điện thoại rơi xuống, “Chuyện gì?” Nhìn dáng vẻ quần bách nhanh chóng chui vào chăn của cô, Trần Ngộ Bạch nhếch khóe miệng lên.

“Ha ha. Ha ha!” Tần Tổng cười ba phần lấy lòng bảy phần hài lòng, “Thưa ngài, lúc này đã ăn uống no đủ chưa?”

“Còn có thể.”

“Vậy làm phiền ngài mang theo chị ba tới đưa tiễn tiểu nhân?”

“Anh biết rồi, buổi chiều anh mang cô ấy đến thẳng sân bay.”

“Được rồi, chờ ngài!”

Trần Ngô Bạch cúp điện thoại, ngồi ở trên mép giường, đưa tay kéo chăn, một chiếc đầu bù xù lộ ra, người co lại như con tôm, mặt mày đỏ bừng.

“Dậy đi.”

An Tiểu Ly bụm mặt rống anh qua khe tay, “Rõ ràng anh đã tỉnh sao không tự nghe điện thoại!” Tên cầm thú kia vào lúc này khăng định mừng như điên.

Trần Ngô Bạch quần áo chỉnh tề, hiển nhiên là cũng đã rời giường từ lâu, “Bởi vì, anh nhìn thấy là điện thoại của A Tổng.”

An Tiểu Ly nằm lỳ ở trên giường ảo não, không có ý thức được chăn đã bị kéo qua một bên rồi, dáng vẻ xốc xếch trên giường của cô đối với người nào đó là một bức tranh cực kỳ ước ắt. Bàn tay của Trần Ngô Bạch di chuyển xuống theo bờ lưng láng mịn của cô, càng ngày càng can rở. Dần dần cả người anh cũng dề lên. Thấy lại một cuộc đại chiến sắp tới, sự bủn rủn giữa hai chân của An Tiểu Ly khiến cô lập tức quyết định khoan thứ cho tòa núi băng đen tối trước sau như một này. Cô đẩy anh ra cuốn chăn nhảy xuống giường từ bên kia, đi chân trần trốn vào phòng tắm.

Trên kệ quần áo của phòng tắm đã đặt sẵn một bộ quần áo cho cô, là bộ lúc trước cô qua đêm ở phòng khách nhà anh để lại. Kem đánh răng, bàn chải đánh răng, khăn lông đều được cô đặt trong phòng tắm của phòng khách, giờ được đặt gần sánh ngang với đồ dùng của Trần Ngô Bạch. Nhìn những thứ đồ này, An Tiểu Ly chợt có cảm giác “Rốt cuộc”, giống như từng bước đi của cô đều theo dự liệu của người nào đó. Hoặc là nói, căn bản là dựa theo sắp xếp của người nào đó mà phát triển thành, không sai chút nào.

18. Chương 18: Làm Nũng

Trong phòng VIP chờ máy bay của phi trường đều là người đến đưa tiễn Tần Lục thiếu. Thật ra mấy anh em bọn họ thường xuyên đi công tác, bay đến tận trời nam đất bắc, bình thường đều là đám thuộc hạ đến phi trường đưa đón là được rồi. Nhưng lần này, Tần Tổng không cam tâm tình nguyện đi đến nửa năm, dù gì cũng phải chơi nổi một trận. Từ lúc sáng sớm, anh đã đích thân gọi điện thoại thông báo ọi người phải vui vẻ đến tiễn mình. Lương Phi Phàm và Dung Nham có cuộc họp rất quan trọng không bỏ đi được, nên để Cố Yên và Kỷ Nam đến thay thế. Trần Ngô Bạch và An Tiểu Ly đến trễ nhất, đối mặt với nụ cười gian của Tần Tổng, An Tiểu Ly chỉ biết đỏ mặt im lặng.

Cố Yên vừa nhìn thấy An Tiểu Ly liền vui vẻ “Buổi tối tôi mời khách, ngoại trừ Tần Tiểu Lục thì không ai được vắng mặt.”

“Ồ, chị Yên, vậy những tiết mục hoạt động sau khi ăn uống có phải chị cũng bao hết hay không? Có kêu anh cả và anh hai không, thiệt là náo nhiệt đó.” Lý Vi Nhiên vỗ vỗ chọc quẻ lão Lục đang đau khổ muốn chết. Tần Tổng nghe thế liền nhét hai vé máy bay vào lòng Lý Vi Nhiên. “Anh nắm, em van anh, anh đi thay em đi, anh cứ việc đưa ra điều kiện. Tòa nhà lần trước đánh cược thắng anh, em trả lại cho anh được không?”

Lý Vi Nhiên vỗ khuôn mặt vô cùng đau buồn của Tần Tổng, cười sáng lạng “Tòa nhà kia có đáng bao nhiêu? Làm sao mà sánh được nửa năm thê thảm của chú chứ, nhóc con?”

Tần Tổng gào lên nhào vô vật lộn với Lý Vi Nhiên. Trần Ngô Bạch phiền nhất là hai kẻ dở hơi này, thấy bọn họ vừa bắt đầu, liền kéo An Tiểu Ly ra ghế sofa phía xa chờ đến thời gian lên máy bay. Kỷ Nam nhìn thấy Tần Tổng đùa quá lố, cũng chán ngán lôi kéo Cố Yên qua đùa giỡn với An Tiểu Ly.

An Tiểu Ly lần trước nhìn thấy Kỷ Nam cũng hết sức hiếu kỳ. Tuy nói hiện tại ở trong thế giới yêu nghiệt, nhưng Kỷ tứ công tử cũng thật sự rất đẹp. Không phải thuộc dạng mỹ thiếu niên tuấn tú như Cầm Thú,

mà thuộc dạng dịu dàng xinh đẹp tuyệt trần. Hôm nay Kỷ Nam mặc áo tay ngắn màu đen, lộ ra hai cánh tay mảnh khảnh, nhìn những chỗ khác trên người không có thịt thà gì, nhưng cơ ngực thì cũng không tẻ lắm. Kỷ Nam mặc một chiếc quần kiểu nam size nhỏ nhất nhưng vẫn thấy khá rộng. Thoạt nhìn cả người cũng gọi cảm, lúc cười thì thấy có một lúm đồng tiền bên má phải, hiển nhiên là một tiểu thụ cực phẩm số một trên đời.

“Anh ba, vị tiểu thư này rất quen mặt nha.” Kỷ Nam ngồi xuống bên cạnh Trần Ngô Bạch, mở miệng trêu chọc. Cố Yên thì ngồi bên cạnh An Tiểu Ly cũng lên tiếng chào hỏi với cô.

Trần Ngô Bạch thờ ơ liếc nhìn Kỷ Nam, sau đó dựa vào ghế sofa, thản nhiên giới thiệu “An Tiểu Ly.”

“Hi.” Kỷ Nam vui vẻ chào cô. Tiểu Ly cũng là người hoạt bát, vẫy vẫy tay cười “Xin chào, Kỷ tổng. Tôi làm việc ở Vũ Hưng, mong chiếu cố nhiều hơn.”

Kỷ Nam nghe thế cũng vui vẻ, đứng lên chen vào giữa Trần Ngô Bạch và An Tiểu Ly rồi ngồi xuống. Kỷ Nam và Cố Yên một trái một phải nói chuyện phiếm. An Tiểu Ly bị hai nhân vật đặc biệt cao cấp của công ty vây quanh, trong lòng cũng run sợ mà hầu chuyện. Nhưng cô cũng không có lòng dạ nào mà tiếp chuyện, cũng là anh em của Trần Ngô Bạch, cảm thấy bị đẩy ra biên cương, bây giờ Kỷ Nam ngồi sát cô như vậy, sao núi băng lại không có phản ứng gì?

An Tiểu Ly len lén đưa mắt nhìn núi băng đang nhắm mắt nghỉ ngơi, nhiệt huyết trong lòng dần dần chìm xuống đáy hồ lạnh băng.

Cái giường này, đúng là không thể tùy tiện leo lên.

Cuối cùng, đưa Tàn Tổng hai mắt nhắm lệ rời đi, lúc máy bay vọt lên không trung, An Tiểu Ly cũng cảm thấy hơi không nỡ xa anh. Nửa năm này sẽ không được thấy tên cảm thú hoạt bát đáng yêu nữa rồi.

Nhưng những người khác đều vô cùng vui vẻ. Cố Yên rất hăng hái, vừa mới bốn giờ đã mời tất cả mọi người đến Thịnh Thế ăn tối. Trần Ngô Bạch vừa đẩy mắt kiếng chưa kịp nói gì thì Kỷ Nam đã câu cổ anh “Chị Yên hạ chỉ, anh cả và anh hai cũng phải đến. Anh ba, anh cũng dẫn An Tiểu Ly đi khoe khoang đi.”

Trần Ngô Bạch nghe vậy mỉm cười, nắm tay An Tiểu Ly chặt hơn chút, tay trái đẩy mắt kiếng trên sống mũi, trong giọng nói có vẻ vui sướng không dễ gì phát hiện ra “Có cái gì đáng khoe khoang chứ.”

Mọi người cùng đi ra ngoài, Lý Vi Nhiên cố tình đi chậm lại phía sau, lời tay Cố Yên nói nhỏ mấy câu gì đó, lúc đến cửa thì leo lên xe đi trước.

“Sao lại để Vi Nhiên chạy thoát vậy?” Kỷ Nam thấy lạ, hỏi Cố Yên, nhìn dáng vẻ cười cười của Lý Vi Nhiên hỏi này, không biết là đang định làm gì đây.

“Cậu ấy nói cũng tìm người tới để khoe khoang.” Cố Yên khoác tay Kỷ Nam “Kỷ Tứ, cậu nói xem, sao vẫn còn đang mùa hè, mà mùa xuân lại đến nữa rồi.”

Lý Vi Nhiên đứng dưới lầu nhà Tàn Tang hút gần nửa gói thuốc mới thấy cô về.

Lúc này trời đã xế chiều, cô đi trong ánh trời chiều, đường nét cơ thể càng rõ ràng hơn. Lần trước gặp cô, anh phát hiện mái tóc xoăn của cô đã được kéo thẳng. Hôm nay lại là mái tóc xoăn dài xõa ra phía sau, mặc chiếc váy trắng không tay dài đến mắt cá chân có họa tiết hoa lớn, thật xinh đẹp không thể diễn tả được. Một tay cô cầm túi đồ, một tay khác ôm một bó hoa. Lúc này là giờ cơm tối, đám trẻ con chạy nhảy khắp nơi trong khuôn viên. Có hai đứa bé đang chơi rượt đuổi nhau đung vào đùi Tàn Tang, bó hoa đang ôm trong tay bị rơi xuống đất. Cô dừng lại, cúi đầu mỉm cười véo mũi bọn nhỏ.

Tàn Tang đang cười hì hì hù dọa hai đứa bé trai không chịu nói xin lỗi. Nhìn thấy một người ngồi xổm xuống bên cạnh nhặt đóa hoa lên, dĩ nhiên chính là Lý Vi Nhiên.

Hai người liếc nhìn nhau, Tàn Tang e thẹn cúi đầu, Lý Vi Nhiên thấy trong mắt cô ánh lên niềm vui. Đứa bé trai thông minh lập tức nhìn ra “Chú ơi, bạn gái của chú ăn hiệp con nít.”

Tần Tang quỳnh lên, mặt cũng ửng đỏ. Lý Vi Nhiên ôm hoa, một tay khác kéo cô đứng dậy, nhíu mày với đứa bé trai “Không được nói bừa.”

“Chú là anh trai.”

Hai đứa bé nhìn nhau, không hẹn mà cùng làm mặt ngáo ộp với bọn họ. Lý Vi Nhiên cười lớn, nắm tay Tần Tang đi về nhà.

Nhà Tần Tang ở trong khu phía nam, nhỏ hơn các lô khác. Nhà gồm một phòng khách và một phòng ngủ, một phòng bếp, một phòng ăn. Tần Tang bố trí phòng ốc thông nhau, mở cửa ra xa xa là thấy một chiếc giường lớn kiểu công chúa, có màn màu hồng tầng tầng lớp lớp, gối trên giường được xếp ngay ngắn. Bước ra khỏi phòng ngủ quẹo phải là cửa kính mờ của phòng vệ sinh. Quẹo trái là phòng khách, có một chiếc LCD rất lớn treo trên tường, nằm trên giường cũng có thể nhìn thấy nó. Một bộ ghế sofa bằng da thật màu trắng theo kiểu Châu Âu, bên trái là chiếc bàn gỗ lim có điêu khắc hoa. Đi lên hai bậc thang là một phòng ăn nhỏ, bày trí theo phong cách cổ xưa có đầy đủ ghế dựa và bàn ăn. Ở phòng khách có một cái cửa kéo, đẩy cửa ra đi vào trong là một phòng bếp được trang bị đầy đủ.

Tần Tang xách túi đồ đi vào bếp, bận rộn chuẩn bị bữa ăn tối. Lý Vi Nhiên đi xung quanh tham quan một vòng xong, đứng tựa vào cửa bếp, tỏ vẻ ngạc nhiên “Em trang trí nơi này cũng quá tham lam rồi, đủ các phong cách cả.”

Tần Tang cầm lấy con cá lư đã được làm sạch ở siêu thị, rạch mấy đường trên bụng cá, đặt lên khay bỏ thêm gia vị vào, rắc hành gừng tỏi, bỏ vào trong lò vi ba, rồi quay sang cười với Lý Vi Nhiên “Tiểu Ly nói đây gọi là kiểu nhà nhỏ cao cấp.”

Lý Vi Nhiên cũng cười, cười xong lại hỏi cô bình cắm hoa ở đâu. Tần Tang tiện tay rửa một chiếc bình thủy tinh đưa cho anh. Lý Vi Nhiên so chiều dài cành hoa, rồi cầm kéo tỉa lại cho bằng nhau, sau đó cắm từng cành từng cành vào trong bình.

“Đây là hoa sen hả?”

Tần Tang đang bật lửa nấu canh, nghe anh hỏi vậy thì trả lời “Là thủy tiên. Bà chủ tiệm bán hoa nói loại này tên là Nhật Xuất, sáng sớm nở ra, trưa thì khép lại. Tôi cảm thấy thú vị, mua một bó xem sao.”

Lý Vi Nhiên nhẹ ngửi mùi hoa, như có điều suy nghĩ nhìn cô rồi gật đầu.

Bữa ăn tối rất đơn giản chỉ có một món canh một món mặn, hai chén cơm, hai người yên lặng ngồi đối diện nhau cùng ăn. Mùi cá chưng rất thơm, canh cà chua trứng gà thanh đạm cũng rất ngon, hai người ăn sạch cả đến miếng cuối cùng.

“Chơi đoán số không, thua thì rửa chén.” Lý Vi Nhiên thỏa mãn ước nguyện buông đũa xuống, hất cằm khiêu khích Tần Tang. Tần Tang giơ tay lên trêu đùa anh, anh tin là thật, vươn tay đưa ra nắm lấy. Cô cười lên một tiếng, giơ tay vén tóc ra sau tai mình.

Lý Vi Nhiên cau mày, ngón giữa gõ gõ lên bàn “Nghiêm túc một chút. Ngũ thiếu gia danh chấn tứ hải đang làm nũng với em đó.”

Tần Tang bật cười, đứng lên thu dọn bát đĩa đi vào phòng bếp, miệng khê nói “trẻ con”. Dường như có chút quở mắng. Lý Vi Nhiên sờ cằm cười khúc khích.

19. Chương 19: Truyền Thuyết

Thời gian cũng đã muộn, trời tối dần, một người đàn ông ở trong nhà một người phụ nữ độc thân quá lâu cũng không tốt, Lý Vi Nhiên tán gẫu với Tần Tang trong chốc lát cũng định rời đi.

“Tiễn anh đi, từ lâu năm đi xuống lầu lắm, anh đi một mình rất hiu quạnh.” Ngón tay Lý Vi Nhiên quay quay chìa khóa xe, hất cằm huýt sao, dáng vẻ vô cùng ngả ngớn.

“Ừ, tôi cũng ăn no rồi việc.” Tần Tang thản nhiên trả lời anh, thật ra, khi không có sự phòng bị, cô cũng là một nữ sinh viên miệng lưỡi sắc bén. Tiễn thì tiễn, dù sao cô cũng muốn xuống lầu tản bộ một lúc.

Thang lầu rất dài, hai người không nói gì cứ đi thẳng xuống dưới. Đến bãi đậu xe, Tần Tang nói tạm biệt xong liền đi về. Người còn chưa đi được xa, thì tiếng bước chân đuổi theo đã vang lên, quay đầu nhìn lại, vẫn là anh. Tần Tang nhíu mày dừng lại.

“Mới vừa rồi có một đoạn khá vắng, em không sợ sao? Để anh tiễn em đi.” Lý Vi Nhiên bỏ hai tay vào túi quần, khẽ cười, nói vô cùng chân thành và nghiêm túc.

Dường như Tần Tang khẽ thở dài, hơi cúi thấp đầu xuống. Trong ánh đèn huỳnh quang ảm đảm, lông mi cô run run gióng như cánh bướm mỏng manh xinh đẹp.

Lý Vi Nhiên cho cô thời gian để suy nghĩ. Đợi đến khi cô ngẩng đầu lên, quả nhiên đã đeo một chiếc mặt nạ lạnh lùng lên mặt.

“Đi thôi.” Lý Vi Nhiên không đợi cô lên tiếng, nắm tay cô đi về phía trước. Bàn tay anh thon dài sạch sẽ, nhẹ nhàng vòng lên cổ tay cô, cũng không hề thất lễ nhưng lại hết sức mập mờ. Hai người yên lặng quay trở về đường cũ.

“Hôm nay, lúc mua hoa thủy tiên, tôi lại nhớ đến một câu chuyện truyền thuyết xưa.” Tần Tang sánh vai tản bộ nhàn nhã với anh dưới bầu trời đầy sao của đêm hè, giọng nói nhẹ nhàng, dường như thực sự chỉ kể lại một câu chuyện. Lý Vi Nhiên ừ một tiếng, ý bảo mình đang nghe, quay đầu sang nhìn Tần Tang. Bóng đêm trong mắt cô hóa thành vàng sáng chập chờn, làm anh xúc động đến độ không dời mắt được.

“Ngày xưa, có một cô gái sống ở một thôn núi hẻo lánh. Nơi đó có một con sông bao quanh thôn, tất cả cuộc sống mọi người đều dựa vào con sông kia. Có một ngày, bỗng nhiên con sông đó khô cạn, mọi người trong thôn rất lo lắng. Vì để kiếm nước uống cho người nhà, cả ngày cô gái phải bôn ba tìm kiếm xung quanh. Có một buổi sớm, một mình cô đi dọc theo con sông, trong lòng tràn ngập ưu sầu. Đột nhiên, một tiếng nói vang lên bên tai cô: Mắt của cô rất đẹp. Cô quay đầu lại, chỉ thấy trong nước bùn của dòng sông, có một con cá đang nhìn mình. Đó là một con cá vô cùng xinh đẹp, vảy trên người nó xanh như bầu trời, đôi mắt nó dịu dàng, giọng nói của nó cũng rất trong trẻo.

Cuộc gặp gỡ đó, nhất định là một truyền thuyết.

Cá nói với cô gái, nếu như cô đồng ý thường đến gặp nó, để cho nó thấy được đôi mắt của cô, nó có thể cho cô một thùng nước. Dĩ nhiên, đó chỉ là kiếm cơm mà thôi. Tâm hồn con cá cũng rất trong sáng, nó thích cô gái kia, nên lúc nào cũng muốn được nhìn thấy cô. Cho nên, sáng sớm mỗi ngày cô đều đến gặp cá, cá cũng rất giữ lời hứa của nó. Mỗi ngày cô mang nước về nhà, người nhà không ngừng hỏi xem nước từ đâu mà có, nhưng cô chỉ cười không đáp.

Đến ngày thứ ba mươi, cô phát hiện ra mình đã yêu con cá. Trong một buổi sớm sương mù mờ ảo, cuối cùng, cá cũng đã nói với cô: Hi vọng cô làm vợ nó. Cô gái chấp nhận. Cho nên cá bước ra khỏi sông, lên bờ ôm cô gái. Như thế, bọn họ kết thành vợ chồng.

Nhưng câu chuyện không kết thúc ở đó.

Khi mùa hè đến, nước sông dần dần tràn đầy như xưa, cô gái và cá càng ngày càng thắm thiết không thể xa rời. Rồi cuộc có một ngày, người trong thôn thấy được cảnh cá và cô gái gặp nhau. Bọn họ cho là cá đã sử dụng yêu pháp với cô. Cho nên, bọn họ giam cầm cô gái, mang theo dao kiếm, giáo mác đi đến bờ sông. Kêu cá lên, dùng vợ uy hiếp nó. Lúc nó hiện thân, bọn họ ra tay ác độc với nó. Cá chết đi trong tuyệt vọng. Sau đó mọi người chiến thắng mang thi thể cá về. Bọn họ ném thi thể đó dưới chân cô gái, hi vọng cô sẽ hồi tỉnh lại. Nhưng, điều đó chỉ làm trái tim cô vỡ vụn.

Cô ôm lấy cá đã lạnh như băng, đi về phía con sông.

Nếu như thời gian không thể chữa khỏi được nỗi đau, thì cái chết sẽ có thể làm được điều đó.

Trong ánh mắt kinh ngạc lẫn nghi kỵ của mọi người, bọn họ cùng chết. Con cái của bọn họ sau này cũng sinh sôi đầy đàn trong nước, đó chính là truyền thuyết thủy tiên.”

Tần Tang nói đến đây, dừng bước lại, kiên định nhìn Lý Vi Nhiên “Lý Vi Nhiên, nếu tôi là cô bé kia, tôi tình nguyện chết khát. Nếu như tôi là con cá kia, tôi tuyệt đối sẽ không để cho truyền thuyết kia xảy ra.”

Cô ngẩng mặt lên, lần đầu tiên không hề né tránh ánh nhìn của anh, thậm chí còn có sự quật cường ngang ngạnh.

Lý Vi Nhiên nhìn vẻ mặt chân thật của cô, cười ôn hòa, từ cổ tay cô lần xuống, mười ngón đan vào nhau. Một bàn tay khác sờ đỉnh đầu cô “Tang Tang, em đúng là một đứa bé ngoan.”

Hèn chi lúc nào cũng tự giam mình trong cái vỏ cứng rắn, thì ra là, Tang Tang của anh thật sự chỉ là một con ốc sống trong vỏ. Trang bị một chiếc vỏ thật dày ình, chỉ bởi vì trái tim mềm yếu, sợ bị tổn thương.

“Ngày mai là sinh nhật của anh, em đi ăn cơm với anh có được không?” Không biết từ lúc nào bọn họ đã đi đến đầu hành lang, Lý Vi Nhiên dừng lại, dịu dàng hỏi cô. Lòng Tần Tang giờ phút này chua ngọt mặn đắng ngổn ngang, cảm giác như đánh vào gối bông, cho dù dùng sức mạnh cỡ nào cũng vô dụng. Thật là chế giễu, cô cảm thấy mình thật sự giống như một đứa con nít cố tình gây sự với anh.

Lý Vi Nhiên nhìn cô đang lẩn tránh suy nghĩ, không biết có nghe thấy lời nói của anh hay không. Anh vuốt lại mái tóc bị gió thổi rối của cô, nhẹ nhàng vỗ vai cô “Lên đi, anh đứng ở đây chờ đèn phòng em sáng lại.”

Tần Tang khẽ nói tạm biệt, mím môi yên lặng xoay người đi.

“Tang Tang” Anh cất giọng gọi tên cô. Tần Tang không dám xoay người lại, chỉ đứng ở đó đưa lưng về phía anh “Nếu như cuộc sống thật sự chỉ nghiêm khắc làm theo kế hoạch đã định của mình, vậy thì sống một trăm năm hay một năm có gì khác nhau đâu?... Dù sao em cũng biết trước kết cục của mình rồi, không phải sao?”

“Cô gái đó, nếu như bỏ lỡ cá, cô ta chẳng qua chỉ sống như tất cả mọi người trong ngàn vạn năm qua, chôn vùi trong lịch sử, chẳng hề có ai hay ai biết. Nhưng cô ta không như vậy, cho nên, cô ta mới thành truyền thuyết.”

“Tang Tang, sao em biết được, điều em sắp bỏ qua không phải là một truyền thuyết khiến người đời sau rung động chứ?”

Trong khoảnh khắc đó, tất cả đều sụp đổ. Trong nháy mắt, trong sự tuyệt vọng của Tần Tang lại có sự hưng phấn. Giống như một người sức cùng lực kiệt bơi trong biển lớn mấy ngày mấy đêm, rốt cuộc trong lúc muốn buông tay chìm xuống biển, cô lại phát hiện ra rằng, thôi không vùng vẫy thật ra cũng là sự lựa chọn không tồi.

.....

Lúc đến nơi dùng cơm, Lương Phi Phàm và Dung Nham vẫn còn chưa tới. Mấy người bọn họ tìm phòng vào ngồi trước, lúc này là mùa tôm hùm, Trần Ngộ Bạch quyết định kêu vài món. Dù sao trời vẫn còn sớm, cả đám người vừa ăn uống vừa trò chuyện hỉ hỷ mới vui.

Người đến đông đủ thì thức ăn cũng được mang lên. Trước mặt mọi người đều có một nồi lẩu nhỏ, nước lẩu màu trắng sôi sùng sục, mùi thơm vô cùng. Giữa bàn còn có một cái khay lớn bày đầy tôm hùm, từng con đã được rút chỉ, rửa sạch sẽ, được chẻ giữa sống lưng. Gắp một con cho vào nồi nhúng nhúng hai ba cái vào trong nước lẩu, mùi vị lại cực kỳ ngon. Một cái mâm khác được trang trí bánh bao xung quanh, chính giữa là một con tôm hùm chan tương, mùi vị vô cùng đặc sắc. Hồi trước An Tiểu Ly luôn luôn khinh bỉ cách xử lý hải sản nửa vời của người Nhật, cảm thấy vừa dã man vừa không vệ sinh, nhưng mà con tôm hùm này thật sự rất ngon.

Trần Ngộ Bạch cứ nhúng tôm hùm vào nồi lẩu của mình hết con này đến con khác, nhúng xong lại bỏ vào đĩa trước mặt cô, cô lại tiếp tục ăn như hổ đói từng con.

Lúc nhân viên phục vụ đến đổ vỏ tôm cho cô, cô mới lúng túng, ý thức được... mình thật sự ăn quá nhiều. Gần nửa bàn tôm hùm hình như đều ở trong bụng cô. Nhìn người khác cứ nếm một hai miếng rồi buông đũa, nói chuyện phiếm cười đùa. Một tay Trần Ngộ Bạch khoác lên lưng ghềnh nghịch tóc cô. Thấy rất cuộc cô cũng ngẩng đầu không còn chú ý đến tôm hùm nữa, anh mới kéo kéo mấy sợi tóc trong tay, khẽ hỏi cô “Ngon không?”

An Tiểu Ly cười khúc khích gật đầu. Thì ra tên băng sơn này cũng có biểu tình đáng yêu như thế, này giờ chỉ lo nhúng tôm hùm cho cô, ngay cả anh cũng chẳng ăn mấy miếng.

20. Chương 20: Thiên Hạ Đệ Nhất “thụ”

Trần Ngộ Bạch vui vẻ xoa cái đầu nhỏ của cô, thả tóc cô xuống. Ngón tay thon dài đưa về phía sau búng tách một cái. Chỉ chốc lát sau, bảy tám nhân viên phục vụ nối đuôi nhau vào, từng đĩa nhỏ tôm hùm thập tam hương dương nanh múa vuốt đặt lên bàn, cả phòng bao đều thoang thoang mùi vị và hương thơm mê người. Tất cả mọi người đều giữ bỏ dáng vẻ không thèm ăn lúc này, cùng nhau hoan hô, đeo chiếc găng tay ở trên bàn lên, từng người xoa tay, vung tay ăn uống thỏa thích.

Đĩa tôm hùm đỏ rực trước mặt An Tiểu Ly, từng con thân hình cao lớn mặt mày hồng hào, ngậm mình trong gia vị béo ngậy khoái trá mê hoặc cô. Thế nhưng cổ họng cô còn chất đông một đám anh chị em của nó, lúc này còn chứa thêm một đồng lớn nữa, e rằng sắp không dậy nổi mất. Cô miễn cưỡng lột bỏ hai chiếc găng tay, thật sự là... tức muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Trần Ngộ Bạch thông thả ung dung đeo găng tay vào, liếc mắt nhìn cô, “Sao lại không ăn nữa?”

An Tiểu Ly ợ lên một phát, bất mãn ngả người ra sau tựa lên lưng ghế, “Em ... no rồi.”

Trần Ngộ Bạch đeo găng tay xong, nheo nheo mắt mỉm cười, “No nhanh vậy à? Những con tôm hùm này vừa mới vận chuyển đường hàng không tới chiều nay, được cung ứng số lượng hạn chế. Lãng phí thì tiếc quá — như vậy đi, anh giải quyết phần của em hộ em nhé.” Anh thấu tình đạt lý bưng tôm hùm trước mặt cô đi, đặt bên đĩa của mình, trái một con phải một con lột ra ăn ngẫu nhiên.

An Tiểu Ly khóc không ra nước mắt, sát tới gần, nhỏ giọng mắng anh, “Trần Ngộ Bạch, anh chộc em!” Anh cố ý nhồi cho cô no trước bữa chính!

Trần Ngộ Bạch không thừa nhận cũng không phủ nhận, nhú mày nhún vai, nhìn vào trong mắt An Tiểu Ly, thật là... bỉ ổi không lấy gì làm lạ.

Cũng đành phải mặc kệ anh đắc ý. Tiểu Ly vừa no căng vừa buồn bã, ngồi phịch trên ghế quan sát khắp nơi, nhìn Kỷ Nam ở bên trái xé hai càng tôm hùm cắn một phát chảy nước giàn giụa, khen không dứt miệng. Dung Nham đặt một con tôm lột xong trắng như tuyết vào trong đĩa của cô, còn thấp giọng dụ dằng nói với cô câu gì đó. Lương Phi Phàm ở đối diện gọi phục vụ tới đổi cho Cố Yên một cốc nước ép dưa hấu, lại cầm khăn ăn lau khô miệng cho cô, khéo mắt đầu mày đều mang vẻ dụ dằng thương tiếc.

Lại nhìn cái vị ngồi ngay cạnh mình, xắn tay áo hạ độc thủ với con tôm hùm lớn vốn dĩ thuộc về cô, ăn vui sướng như vậy.

Lòng cô đau buồn, Trần Ngộ Bạch lúc này hình như có năng lực đọc suy nghĩ, đẩy tới một đĩa chứa đầy thịt tôm. An Tiểu Ly cuối cùng cũng khê vui mừng, tuy rằng cô không ăn nổi, nhưng mà tấm lòng này của núi băng đây vẫn rất quý hóa.

Cô cảm kích cười với núi băng, núi băng rất hợp với tình thế mà xoa đầu cô, lại đưa khăn ăn của mình qua. An Tiểu Ly cảm thụ sự ấm áp triệt để, áp ứng, hơi xấu hổ, “Bắn ở đâu?”

Trần Ngộ Bạch chỉ lên đầu nhỏ của cô, “Anh quên không tháo găng.”

. . .

Ánh đèn như mộng ảo trong phòng vệ sinh xa hoa, trong gương là gương mặt bùng bùng tức giận.

Rốt cuộc cô cũng hiểu rõ ràng, hoàng tử bạch mã gì chứ, Trần Ngộ Bạch anh ta chính là hoàng tử khủng long bạo chúa, máu lạnh ác độc, ích kỷ kiêu ngạo, đen tối không biết xấu hổ!

Cho nên chiếc giường này, đúng là không thể leo bừa lên được! Điều cô muốn lúc này chính là xử nữ nhỏ bé bằng thanh ngọc khiết, có thể phóng khoáng bước đi nói tạm biệt anh ta bất cứ lúc nào, Trần Ngộ Bạch nào dám đối xử với cô như vậy!

Trong gương, gương mặt đỏ bừng bừng, khoa tay múa chân đầm đía, An Tiểu Ly tiếp tục cầm khăn mặt thấm nước, lau chùi nước tôm hùm trên mái tóc. Mái tóc dài đẹp dễ mềm mượt tung bay đang dính chặt lên phía sau đầu cô, ngọn lửa nhỏ trong lòng cô bốc cháy rừng rực. Nếu như đêm qua không xúc động nhất thời bị anh ta mê hoặc thì tốt rồi.

Trên cửa truyền đến tiếng đập như thể là dấu hiệu của chuyện không may, lát sau một gái xinh má lúm đồng tiền tiến vào, mặc đồng phục người làm ở đây, cười cực kỳ ngọt ngào với An Tiểu Ly, “Xin lỗi tiểu thư, phòng vệ sinh cần lau dọn, mời cô dời bước, dùng phòng vệ sinh tầng khác có được không?”

An Tiểu Ly vuốt mái tóc dính bết trên gáy, hỏi nghiêm túc, “Tôi có thể nói không được không?”

Người đẹp má lúm đồng tiền sững sốt, vẫn gượng gượng mỉm cười ngọt ngào, “Tiểu thư, cô có thể phối hợp với công việc của tôi được không ạ?”

An Tiểu Ly vẫn nhú mày, “Cô có thể không gọi là tiểu thư được không? Tôi nghe không được tự nhiên, cô gọi tôi là hoàng hoa đại khuê nữ có được không?”

Người đẹp má lúm đồng tiền vô cùng sững sốt, “Tiểu thư...”

An Tiểu Ly ném khăn mặt đi, gãi gáy bước ra ngoài, “Đệt, bị cô nhìn ra rồi. Thật ra tôi không lừa cô, hai tư tiếng trước vẫn là... Haiz.”

Cô càng cảm thấy con đường phía trước mênh mông quá, cúi đầu, tránh người đẹp má lúm đồng tiền đi ra. Vừa ra cửa đã chạm mặt với tiểu thụ tuyệt thế đi vào. Kỷ Nam mỉm cười chào hỏi qua loa với cô, An Tiểu Ly không để ý, tươi cười tự nhiên, đi vài bước tiếp theo thì cũng sáng tỏ, tò mò nhìn về phía sau, hóa đá tại chỗ.

Tiểu thụ tuyệt thế... Vào phòng vệ sinh nữ.

Thì ra không phải WC cần lau dọn, mà là muốn thỏa mãn hoang tưởng về giới tính của Kỷ Tứ thiếu gia. Tặc tặc, tiểu thụ mà làm được tới nhường này, hoàn toàn xứng đáng là thiên hạ đệ nhất thụ!

...

Hơn chín giờ tan tiệc.

Cách lối rẽ vào trường của An Tiểu Ly còn ba giao lộ nữa, Trần Ngộ Bạch ra vẻ vô ý hỏi: “Thấy đi chung với Lão Tứ rất vui sao?”

An Tiểu Ly dừng cảm trong thoáng chốc, “Anh nói Kỷ tổng?” Sáu ông chủ cô đều biết, nhưng mà xếp hạng này có chút lộn xộn, “Kỷ tổng nhìn qua có vẻ không lớn bằng Tần Tổng, sáu người các anh ... xếp theo độ tuổi lớn nhỏ ư?”

“Vốn dĩ là vậy, sau đó lại không phải” Chiếc xe như mũi tên rít lên lướt qua lối rẽ vào trường An Tiểu Ly, ánh mắt nhìn mặt đường xa xăm của Trần Ngộ Bạch cũng vui vẻ hơn.

“Vậy thì xếp theo cái gì vậy?” An Tiểu Ly càng tăng cường tính tò mò.

“Đánh tay đôi.”

“Anh có thể đánh thắng được ba người bọn họ ư?” Tuy nói tới hôm qua cô đã xác định anh thật sự kiên cường từ trong ra ngoài, nhưng nhìn Lý Vi Nhiên và Tần Tổng khoa chân múa tay ở phòng chờ máy bay, mỗi quyền mỗi cước như thể hai người đều rất tinh thông.

Trần Ngộ Bạch liếc mắt nhìn cô bé nghi ngờ thực lực của anh, “Vi Nhiên và A Tổng là anh em họ, vừa đúng xếp thứ năm và sáu trong hệ cháu trai của ông ngoại họ. Kỷ Nam đánh thắng Lý Vi Nhiên chính là đánh thắng Tần Tổng, cũng như vậy, anh thắng Kỷ Nam chính là thắng ba người bọn họ. Mà Kỷ Nam, là quán quân của Giải Võ thuật Toàn quốc độ tuổi thiếu niên năm lần liên tiếp.”

An Tiểu Ly càng kinh ngạc, tiểu thụ tuyệt thế còn có thần công tuyệt thế? Lẽ nào đây là thần công tâm thụ trong truyền thuyết ư? “Vậy anh và Kỷ Nam đấu tay đôi với nhau?”

Trần Ngộ Bạch lặp lại động tác một tay đẩy kính trên mũi, “Anh không đề cập đến việc dùng vũ lực giải quyết vấn đề.” Tuy rằng nói, thời đó cái ý tưởng dùng vũ lực quyết định thứ tự cũng là do anh đề ra.

An Tiểu Ly bĩu môi, nghĩ cũng biết, Kỷ Nam khẳng định bị núi băng gài bẫy, vất vả đánh bại Lý Vi Nhiên và Tần Tổng, kết quả thắng lợi lại bị núi băng dùng kế cướp đi mất.

“Vậy sao anh không dứt khoát làm lão đại luôn?” An Tiểu Ly tức giận mắng anh.

“Quả thật anh không đánh lại được, còn Dung Nham —— anh cảm thấy bị kêu là Lão Nhị không hề hay ho gì cả.” Trần Ngô Bạch quay xe vào ga-ra một cách đẹp đẽ, kết thúc thời gian vắng đáp, “Tối rồi.”

An Tiểu Ly lúc này mới phát hiện đã đến bãi đậu xe dưới tầng nhà anh rồi, cô nhú mào, từ trong cửa sổ xe thò đầu ra hét lên với Trần Ngô Bạch đã xuống xe, “Trần Ngô Bạch! Em phải về trường!”

Trần Ngô Bạch nghe thấy quay trở lại, chuyển tới bên cửa của cô, mở cánh cửa dưới thắt lưng, chui vào cũi dây bảo hiểm của cô, thuận lợi hạ thấp ghế ngồi, để cô hôn mãnh liệt khá lâu.

Tay trái anh chống cửa xe, tay phải tiến vào dưới áo T – shirt của cô, đẩy nội y lên cao, ôm chiếc bánh bao nhỏ của cô vờ vờ. An Tiểu Ly bị nụ hôn của anh làm choáng váng, từng đợt xạ hương đàn ông mang theo mùi hương bạc hà đặc biệt của anh, khiến người ta muốn say. Cảm giác đau nhức tê dại trên ngực dẫn tới một đợt rung động ở thân dưới, cô ngây ngốc ngậm lấy đầu lưỡi của anh, hai tay đặt trên thắt lưng anh, lại bị cảm dỗ lần nữa.

Trần Ngô Bạch kéo cô bé mềm nhũn như một vũng nước ra khỏi xe, ôm vào khuỷu tay đưa vào nhà, ở trong thang máy ánh mắt của cô hơi tỉnh lại, lập tức bị anh ôm vào lòng hôn nồng nhiệt kéo dài khiến cô không thở nổi. Đing một tiếng thang máy đến tầng mười chín, Trần Ngô Bạch nửa ôm nửa kéo đưa cô về nhà.

Lần đầu tiên của đêm nay kết thúc ở đằng sau cánh cửa lớn, An Tiểu Ly bị lột sạch, dựa vào tấm cửa, hai chân kẹp trên thắt lưng tinh trắng của anh dao động lên xuống, quần áo trên người Trần Ngô Bạch chính tề, một tay nâng mông cô, một tay tàn bạo vờ vờ thân thể của cô, đặt cô trên cửa chạy nước rút. An Tiểu Ly trong cơn mơ màng còn lo lắng hiệu quả cách âm của cửa không tốt, cần môi chịu đựng không dám lớn tiếng kêu lên. Sự đè nén tiếng rên rỉ càng kích thích thú tính của người nào đó, bàn tay đang nâng mông cô véo mạnh vào, cô đau nhói, cánh tay cô vịn trên vai anh rút lại, không trụ được lại ngã xuống, giữa khoảnh khắc đó bị anh lợi dụng, hung hăng ra vào vị trí sâu nhất khiến An Tiểu Ly phải kêu lên đau đớn.

Cô nén sự run rẩy trong cổ họng, phần mềm mại trong cơ thể co rút mất hồn một đợt. Trần Ngô Bạch bị hai chân cô kẹp chặt không chịu được nữa, nhanh chóng đẩy vào hai cái, lại bỗng nhiên rút ra, cánh tay nâng cô cũng buông lỏng. Không có anh đỡ, An Tiểu Ly bủn rủn trượt xuống, hai chân run rẩy chạm đất. Phần nóng rực cứng rắn của anh đặt trên đùi cô, bên tai nghe thấy anh rên nhỏ, bắn thứ gì đó nóng nóng lên đùi cô.

21. Chương 21: Lý Luận

“Trần Ngô Bạch...” Hơi thở hổn hển của An Tiểu Ly dần dần hồi phục lại, lưng vừa mới đụng kịch liệt lên cửa, bây giờ rất đau, thân dưới cũng có cảm giác hơi khó chịu, “Anh... tần suất gì đây hả? ... Đến mức tắm rửa lần lên giường cũng không chờ nổi sao!”

Trần Ngô Bạch nghe vậy ngậy ra một lát, ôm cô, vuốt lông mày đang cau có trên mặt cô, nở nụ cười, “Đêm qua không phải em nói không hề đau chút nào sao?”

“Lúc đó em bị ham muốn làm... Phi phi phi... Không nhìn thấy bước đi hôm nay của em liêu xiêu hả!” An Tiểu Ly lườm anh, đẩy anh ra rồi tự đứng lên một cách run rẩy, “Tốt xấu cũng là người mới, anh không thể chờ em quen thuộc sao.”

Trần Ngô Bạch cười trầm âm, vùi đầu cọt cọt bên cổ cô, một tay ôm lấy eo cô, tay kia vuốt ve thân thể mềm nhũn của cô, chọc dây thần kinh của cô lại căng lên, đôi chân trắng như tuyết kẹp chặt tay anh, trong cơ thể lại nóng lên.

Trần Ngô Bạch vuốt ve cô một hồi khiến bản thân cũng không chịu nổi nữa, cúi người hôn lên môi cô, rút tay ra cởi giày và quần vừa nẩy vọt vàng mới tuột đến chân, ôm ngang cô vào phòng tắm. Hai mắt An Tiểu Ly nhất thời bắn ra hình trái tim, bàn tay nhỏ bé vẽ vòng tròn gạch chéo trên ngực anh, cuộn vào lòng anh râm rì, ồ, thì ra, đây là ôm công chúa trong truyền thuyết.

Trần Ngô Bạch đặt cô ở chỗ tắm vòi sen, mình thì đi vào phòng trong xả đầy nước nóng vào bồn tắm lớn, rắc muối tắm. Anh cũng cởi sạch quần áo của mình, đi ra bể An Tiểu Ly đang ngơ ngẩn đứng dưới vòi sen, hai người cùng nhau ngâm mình trong bồn tắm lớn.

Tay anh vuốt ve khắp nơi trên vai, trên tay, trên eo cô, sức lực vừa phải. Trong hương thơm thư thái, An Tiểu Ly thoải mái ưm một tiếng, từ từ nhắm mắt trở mình, đổi thành tư thế dựa trên người anh, “Ấn lên lưng đi.”

Ngược lại anh nghe lời một cách thần kỳ, tay siết thành nắm, dùng khớp ngón tay nhô lên chậm rãi mát xa trên lưng cô. An Tiểu Ly ngâm mình trong nước nóng mềm nhũn, được anh ấn như vậy cô càng không có gân cốt, càng chìm sâu xuống nước, dán càng sát với anh ở dưới thân. Tay anh càng ấn càng xuống thấp, cuối cùng vẽ vòng tròn dưới mông cô, bao lấy mông cô vùn vùn, thứ gì đó dưới nước đang đặt ở bụng dưới của cô cũng càng lúc càng nóng, càng lúc càng cứng.

“Ừm?” Anh chậm rãi tách hai chân cô ra kẹp lên thắt lưng của mình.

“Ừm...” An Tiểu Ly híp mắt lười biếng nằm úp xuống.

“Ừm.” Anh ấn mông cô ép xuống, thẳng lưng hướng về phía trước tiến vào từng chút một.

“Ừm!” An Tiểu Ly ấn mạnh ngực anh xuống rồi đứng dậy, Trần Ngô Bạch thành linh bị cô đẩy xuống nước.

Một chuỗi bọt khí nổi lên.

Một cái đầu ướt sũng nổi lên.

“An, Tiểu, Ly!”

An Tiểu Ly bĩu môi, ngồi xuống nước trở lại lần nữa, “Vừa nãy... Nước nóng... Tiến vào...” Cô biết đã làm sai, xấu hổ cúi đầu, sắc mặt bởi vì được ngâm nước mà linh hoạt hẳn lên, cũng thêm vẻ hồn dỗi không nói nên lời trên khuôn mặt. Khóe miệng Trần Ngô Bạch khẽ cong lên, không nói lời nào, bước ra khỏi bồn tắm cầm khăn tắm lớn bọc lấy cô.

“Trần Ngô Bạch.” An Tiểu Ly lại nép trong ngực anh hưởng thụ màn ôm công chúa, giọng nói vừa nhỏ vừa nhẹ, Trần Ngô Bạch ôm thân thể nhỏ bé của cô, nghe vậy trái tim cũng mềm nhũn.

“Ừm.”

“Có người nói lúc đang hưng phấn thì không thể chịu được kích thích... đáng vẽ vừa nãy... anh có phải... ED* hay không?”

*ED: Erectile Dysfunction, rối loạn cương dương

Trần Ngô Bạch lão đảo, mặt trầm như nước, cái thứ gì đó giữa hai chân thật sự bị kinh hãi, xấu hổ cúi đầu càng thấp.

...

Sáng sớm thứ hai cực kỳ gian ác.

Lúc An Tiểu Ly vừa mới tỉnh lại hầu như không thể động dậy, nửa đêm hôm qua cô bị đánh úp, có người để chứng minh ED cũng là một từ bắt nạt kẻ yếu, lôi kéo cô mơ mơ màng màng cùng tìm chứng cứ ba lần. Một lần cuối cùng cô thực sự không chịu nổi nữa, liền trốn tránh lăn xuống sàn nhà, người chứng thực phát huy tinh thần sáng chói, không đạt được mục đích không bỏ qua đuổi theo, đề cô lại giải quyết ngay tại chỗ. Không có tấm nệm mềm mại giảm bớt lực từng lần tiến vào của anh, phần lưng lúc trước bị thương của An Tiểu Ly lại càng bị thương nặng thêm, từng tiếng la “Đừng mà” triền miên phát ra từ đáy lòng.

Sáng sớm lúc đánh răng, cô phát hiện cánh tay cũng không thể dùng sức, vừa nhúc nhích thì thắt lưng liền đau nhức, phần dưới sưng phồng làm cho bụng dưới khó chịu. An Tiểu Ly tủi thân nhìn quần thâm mắt của mình trước gương, lại nhìn vẻ mặt thoải mái sáng khoái của Trần Ngô Bạch, hạ quyết tâm, không bao giờ khoe khoang kiến thức lý luận trước mặt núi bằng nữa.

Buổi trưa, Tần Tang gửi tin nhắn rủ cô đi ăn cơm, thuận tiện lợi dụng thời gian nghỉ trưa để đi dạo phố. Cô thu dọn mọi thứ xong xuôi, trước thời gian hẹn năm phút rón ra rón rén chuẩn bị chuồn đi.

“Đi mua cơm hộp?” Phía sau truyền đến giọng nói hoàn toàn không có độ ấm của núi băng.

“Ha ha...” An Tiểu Ly xấu hổ xoay người cười ngây ngô, “Em... hẹn bạn ăn trưa.”

“À, ” Trần Ngộ Bạch gật đầu nâng kính, “Cho nên muốn để anh đói bụng một mình?”

“Em gọi cho anh một bát mì.” Buổi trưa anh không thích lãng phí thời gian ra ngoài ăn, đều là cô mua hoặc là gọi người đưa tới, hai người ngồi trong phòng làm việc đối mặt yên lặng ăn trưa.

Trần Ngộ Bạch lạnh lùng liếc mắt nhìn cô, “Ai muốn ăn mì!”

“Chờ anh một chút, cùng đi.” Hắn xoay người đi trở về phòng làm việc.

...

Tần Tang đã ngồi ở tầng hai vừa chọn món vừa chờ đợi, xa xa thấy Trần Ngộ Bạch và An Tiểu Ly cùng nhau đi tới, vội vã gọi thêm một suất. Ba người ngồi xuống còn chưa đầy năm phút món ăn đã được đưa lên chỉnh tề. Trần Ngộ Bạch thật ra rất bận rộn, không có bao nhiêu thời gian để tốn trên bữa trưa. Lần này liếc mắt nhìn Tần Tang rất tán dương, khẽ gật đầu.

An Tiểu Ly có tròn nửa tiếng đồng hồ nghỉ trưa, cứ từ từ cắn ống hút tám chuyện với Tần Tang, “Vậy lát nữa chúng ta đi bách hóa Đại Dương, hình như trong túi mình còn quyển chiết khấu —— ngày mai sinh nhật ai à?”

Tần Tang hất hất mái tóc, ra vẻ lơ đãng liếc mắt nhìn Trần Ngộ Bạch, quả nhiên, Trần Ngộ Bạch cũng ngẩng đầu nhìn cô, nâng kính mắt, môi mỏng hơi mím không nói gì.

Nhất thời Tần Tang có chút bất an trong lòng, cứ nói qua loa câu có câu không với Tiểu Ly, cho đến khi Trần Ngộ Bạch tính tiền rời đi mới thở dài một hơi.

Hệ thống điều hòa trong trung tâm mua sắm hoàn toàn ngăn cách với mùa hè nóng bức ở bên ngoài, váy vóc màu sắc rực rỡ của mùa hè kích thích thần kinh thị giác của con gái, Tần Tang và An Tiểu Ly thử chiếc váy giống nhau, tay nắm tay đứng trước gương, một người thanh tú trang nhã, một người hấp dẫn tự nhiên, đều mang vẻ vui cười mặt mày cong cong, cô gái ở quầy thu tiền liên tục tán dương cặp chị em xinh đẹp.

“Lần trước chúng ta mặc quần áo giống nhau vậy mà đã là chuyện thời tiểu học.” Tần Tang cảm khái, đeo đai lưng cho Tiểu Ly, thất hồ một chiếc nơ bướm trên vòng eo thon. “Đẹp thật đấy. Mua đi, chị bao.”

Cô vỗ chiếc móng cong của An Tiểu Ly, lấy card ra đưa cho cô gái ra sức ca ngợi các cô ở quầy thu tiền, “Hai chiếc. Bỏ nhãn đi, gói lại hai bộ đồ chúng tôi thay ra.”

An Tiểu Ly quay một vòng xinh đẹp, ngẩng trước ngẩng sau, tám nhăm với Tần Tang đang vuốt tóc ở phía sau, “Nghĩ ra mua quà gì chưa?”

“Chưa,” Tần Tang thở dài, “Là người chẳng thiếu gì cả, cậu nói mua cái gì đây?”

An Tiểu Ly nhún mày, “Ai mà đáng ghét như vậy? Chẳng thiếu gì cả.”

Tần Tang không trả lời, nhận lấy chiếc túi mà cô gái ở quầy thu tiền đưa tới, kéo An Tiểu Ly tiếp tục đi dạo. Nhưng ánh mắt lại hơi trống rỗng.

Có lẽ không phải là không thiếu, nhưng mà thứ anh muốn, cô lại tặng không được.

22. Chương 22: Chưa Bao Giờ

Hơn 5h chiều thì Tần Tang nhận được điện thoại của Lý Vi Nhiên, trong điện thoại vang lên tiếng nhạc xa xăm, giọng nói của anh ôn hòa mang ý cười, “Tần Tang?”

“Ừ, tôi sẽ đi ngay.” Tần Tang đang kẹp điện thoại, soi gương thêm một chút son nước.

“Vậy thì tốt quá, anh đang ở dưới lầu nhà em.”

Tần Tang ngạc nhiên, anh còn có lòng tới đón cô? Không cần kêu những người khác sao? Cô nghĩ tới đó, thì vội vàng vàng cầm túi thay giày, chạy thẳng xuống.

Buổi tối mùa hè nóng vô cùng, nhưng tâm tình của Lý Vi Nhiên lại rất tốt, đang tựa lên cửa xe lẳng lẳng chờ đợi. Đầu hành lang có một bóng dáng vụt qua, là Tần Tang đi xuống, bộ lễ phục màu trắng lộ vai, vạt áo chấm đất đang cầm ở trong tay, mái tóc dài rủ xuống vài sợi lộn xộn, phần tóc dư lại cô chải một kiểu tóc rất đặc biệt, cô trang điểm và đeo đồ trang sức tao nhã, nhìn từ xa, quả thật rất giống bước ra từ trong tranh.

Cô chạy hơi gấp, trên trán cũng đã đổ mồ hôi, Lý Vi Nhiên đưa tay vào trong xe rút khăn giấy ra cho cô, ân cần kéo cửa ra, “Lên xe đi, em đổ đầy mồ hôi rồi. Chạy làm gì chứ!”

Tần Tang ngồi vào để máy điều hòa thổi một lát, rồi trang điểm lại, “Không trễ chứ? Không nên để mọi người chờ anh.”

Lý Vi Nhiên khoan thai nghe nhạc, ngón tay gõ nhẹ từng nhịp trên vô lăng, “Không có mọi người.” Anh nghiêng mặt sang cười với Tần Tang, “Chỉ có chúng ta.”

Phòng ăn của nhà hàng xoay cao nhất thành phố, được tạo hình hộp âm nhạc, tám mặt tường đều là thủy tinh công nghiệp trải dài xuống đất, chỉ mở vào buổi tối. Khi bước vào cửa, điều đầu tiên thấy được chính là chúc hải – những cây nến to như cánh tay được cắm xuống đất, kết hợp với sợi quang học chiếu sáng cả gian phòng. Từng góc trên sàn, trên lan can xung quanh đều là những cây nến công nghệ được tạo hình khác nhau, chiếc hồ nhân tạo nho nhỏ trong phòng ăn có rất nhiều ngọn nến hình trái tim đang trôi lênh bênh, sóng gợn lăn tăn làm cho ánh nến càng lung linh hơn. Trên bàn ăn cũng bày hai giá cắm nến cung đình sang trọng, có vài cây nến dài nho nhỏ màu xanh ngọc được đốt trên đó.

Mới vừa bước lên sàn nhà hàng rực rỡ, Tần Tang liền buông làn váy vẫn cầm trong tay xuống, tình nghịch thử phào nhẹ nhõm, “Thành thật mà nói, mới vừa nhìn thấy anh không mặc vest, tôi còn tưởng rằng tối nay tôi bị xấu hổ rồi.”

Lý Vi Nhiên nghe thấy lời nói này của cô, liền nghiêng đầu cười khê bên tai cô, “Ừ, anh cũng nghĩ như vậy. Cho nên anh quyết định, thôi thì để anh mất mặt.”

Hai người bèn nhìn nhau cười, Lý Vi Nhiên vươn tay ra, Tần Tang cười khoác vào. Dưới sự hướng dẫn của đích thân quản lý nhà hàng, hai người ngồi song song với nhau. Cô cũng biết, anh vì thấy cô mặc lễ phục nên mới đổi lại ăn bữa tối ở đây. Nhưng mà trong trường hợp sang trọng như vậy, anh không mặc quần áo trang trọng nhưng sắc mặt vẫn tự nhiên như thường, mà vẫn mang khí khái gặp chuyện không sợ hãi của một quý công tử. Nhưng không biết, ban đầu anh định đi đâu mừng sinh nhật.

“Đỉnh núi à?” Tần Tang hỏi lúc món tráng miệng được bưng lên, Lý Vi Nhiên vô cùng tiếc hận nói, “Anh có chuẩn bị một hộp pháo hoa, rượu đỏ, bữa cơm dã ngoại, thưởng thức pháo hoa, thêm anh là mỹ nam tử, anh thật sự không tin em có thể không động lòng.” Anh cầm ly rượu để dài, chất lỏng màu nâu bên trong hơi sóng sánh, dưới ánh đèn là khuôn mặt lãng tử, anh tuấn đẹp trai.

Tần Tang nhìn anh cười, trong lòng cũng thấy ấm áp. Lý Vi Nhiên rất khác những chàng trai cô gặp từ nhỏ, cô cũng đã từng gặp người giàu có và có nhân phẩm vẹn toàn, nhưng nếu không phải những kẻ bá đạo ngang ngược nhất thiên hạ, thì cũng là kẻ có tâm cơ sâu và mưu tính xấu xa. Nhưng Lý Vi Nhiên, từ lần đầu tiên cô thấy anh đã có cảm giác không giống với những người kia, loại đặc biệt này cũng không biết là tới từ đâu, rõ ràng anh cũng là cao thủ anh lừa tôi gạt trên thương trường, nhưng lần đầu tiên Tần Tang nhìn thấy anh đã cảm thấy —— anh rất chất phác.

Và còn làm tim cô đập thành thịch.

Thật chết người. Tần Tang nghĩ đi nghĩ lại liền đỏ mặt, vội vàng làm bộ cúi đầu xuống ăn cơm uống nước. Lý Vi Nhiên nhìn dáng vẻ này của cô, gõ nhẹ lên bàn, “Em muốn đi hả?”

“Không muốn.” Tần Tang cúi đầu, trả lời thẳng thắn.

Lý Vi Nhiên đưa tay phủ lên bàn tay cô, “Tang Tang, em thật... chỉ giỏi mạnh miệng.”

Tần Tang rút tay vuốt tóc, dáng vẻ lạnh lùng, “Lý Vi Nhiên, anh thật sự... rất tinh tường.”

Hai người đều im lặng hồi lâu, tiếp theo lại nhìn nhau cười.

.

Có một người bước tới, chiếc bóng che lại ánh nến, cảnh tượng ảm áp bị cắt đứt.

“Yến Hồi!” Lý Vi Nhiên mỉm cười kêu lên, nhìn Tang Tang, Tang Tang hơi gật đầu, anh liền đứng lên, vỗ vai Chu Yến Hồi, “Thật đúng lúc.”

Chu Yến Hồi mặc một bộ dạ phục màu đen, tỏa ra tà khí, dáng người cao lớn ngược sáng cực kỳ giống Satan giương đôi cánh màu đen trong thần thoại, màu mắt đen của anh ta còn đậm hơn mực, sâu lắng như có thể hút mất hồn người khác.

“Tôi vừa mới tới. Quản lý nói anh ở đây nên tôi đến chào. Không quấy rầy chứ?” Câu cuối cùng của anh ta là nói với Tần Tang, Tần Tang hơi mỉm cười, giơ ly rượu lên đưa về phía anh ta như lời chào, vô cùng hoàn hảo, giống như bọn họ không hề quen biết.

Hai người đàn ông này hàn huyên mấy câu, Chu Yến Hồi nói tiếng quấy rầy lần nữa, rồi dường như vô tình liếc nhìn Tần Tang, sau đó xoay người đi.

Lý Vi Nhiên nhỏ giọng nói một câu xin lỗi với Tần Tang, rồi ngồi xuống. Trong lòng Tần Tang hơi rối loạn, ánh mắt sắc bén buổi trưa của Trần Ngộ Bạch cùng với lời nói tràn đầy thâm ý vừa rồi của Chu Yến Hồi cũng rất trùng hợp, tạo ra hàng loạt suy nghĩ quấy nhiễu trái tim của cô.

“Tôi tới phòng rửa tay.” Cô cười đứng dậy, Lý Vi Nhiên chợt nhả nói muốn đi cùng, bị cô vỗ một cái, đành hoang ngồi tại chỗ đưa mắt nhìn cô.

Bước qua bàn của Chu Yến Hồi, cô thả chậm bước chân. Quả nhiên, lúc từ phòng rửa tay đi ra, đã nhìn thấy anh ta nghiêng người tựa vào tường hút thuốc lá.

“Trùng hợp như thế.” Tần Tang hào phóng cười chào hỏi anh ta.

Mây kiếm đen đậm của Chu Yến Hồi nhướn lên, kinh ngạc nhìn cô, “Cô biết tôi?”

“Dĩ nhiên. Lần trước cảm ơn anh giơ cao đánh khẽ thả em trai tôi. Em trai tôi không hiểu chuyện. Nhờ có anh không chấp nhận nó.” Tần Tang cũng cảm thấy sự dịu dàng của mình thật giả tạo, “Sau đó lại có người trả lại thẻ cho tôi. Tôi còn chưa nói lời cảm ơn với anh.”

Chu Yến Hồi cười cười, vẻ mặt vô cùng phấn khởi, giống như sau lưng đã rộng mở đôi cánh màu đen tà khí kia, “Muốn cảm ơn tôi? Vậy ——”

Sắc mặt Tần Tang thay đổi, vội vàng đón lời anh ta, “Lần sau mời anh ăn cơm, được chứ?” Cô đè ép giọng nói, cho mềm mại. Nhưng trong lòng lại thấy buồn nôn, thật sự đủ rồi, chiêu làm nũng này cũng dùng được, thẳng nhóc Tần Hòe này thật hại người.

Chu Yến Hồi chỉ cười không nói, Tần Tang cũng không diễn tiếp, lập tức nói xin lỗi phải đi về. Lúc hai người đi thoáng qua, Chu Yến Hồi nói nhàn nhã bình tĩnh, “Bao lâu nữa Tần Tổng mới về?”

Tần Tang dừng lại, mặt hơi lạnh, “Tôi không rõ lắm.”

“À, vậy cô có biết rõ quan hệ của cậu ấy và Lý Vi Nhiên không?” Chu Yến Hồi lắc lắc cái bật lửa, lại châm một điếu thuốc, khoan thai nhả một vòng, thích thú nhìn Tần Tang dưới ánh nến lung linh càng xinh đẹp mờ ảo, đầu vai mềm mại lảng mịn để trần của cô, xương quai xanh khô gợn nổi lên, lễ phục màu trắng dán sát đường cong mê người của cô, làm cho người ta chỉ muốn xé vụn nó ra. Anh ta rít một hơi thật sâu, day huyệt thái dương âm thầm nhắc nhở mình phải tỉnh táo một chút, nếu không phía dưới phồng lên thành một túp lều, thì thật mất thể diện.

Lo lắng trong lòng Tần Tang bị kích thích, như có một ngọn lửa nóng thiêu đốt, “Chuyện này không liên quan đến tôi. Tôi không cần phải suy nghĩ những việc này.” Nói xong xoay người rời đi. Thật mệt mỏi, không thích người ta cũng bị người ta thích, tự cô hành hạ mình cũng đành, đành này, mọi người cứ phải làm trái ý cô hay sao. Thật sự cho rằng Tần Tang cô không dám buông tay để yêu một lần sao!

“Tần Tang, đừng kích động.” Giọng nói của Chu Yến Hồi bình thản vang lên phía sau. Tần Tang khẽ khép lại làn váy, khách khí nhưng lạnh nhạt, “Cảm ơn đã nhắc nhở.”

Trở lại chỗ ngồi, dưới ánh nấn ánh mắt của Lý Vi Nhiên nhìn cô cần thêm dịu dàng. Tần Tang mím môi cười, sự rối rắm trong lòng cũng trở nên mềm mại hơn. Chợt nhớ tới một việc chuyện quan trọng, cô đưa tay lấy một cái hộp trong túi ra, đặt lên bàn đẩy tới trước mặt anh, “Quà tặng. Sinh nhật vui vẻ.”

Lý Vi Nhiên cười ngọt ngào hơn, nhận lấy chiếc hộp quơ quơ như trẻ con, “Anh mở ra nhé!”

“Ừ.” Tần Tang gạt đầu.

Bên ngoài chiếc hộp được gói bằng giấy có hoa văn hình hoa màu màu xanh lá, chiếc dây lụa thắt nơ bướm rất dễ tháo. Bên trong là lớp vải nhung màu xanh sapphire, có một sợi dây nịch giả da kiểu cổ điển.

Lý Vi Nhiên tấm tắc khen, cầm lên khoa tay múa chân lật đi lật lại, yêu thích vô cùng. Nếu không phải là mặc quần thường không có đĩa đeo dây nịch, chắc là anh cũng đã đeo vào luôn rồi.

Tần Tang thấy anh thích như vậy, cũng cảm thấy không uống công mình tốn cả buổi chiều đi tìm. Tiền cũng không có trị giá gì, chẳng qua cô tưởng tượng ra cảnh Lý Vi Nhiên đẹp trai trí thức lại có phong cách lưu manh, mặc áo sơ mi trắng và quần jeans ôm, đeo sợi dây nịt tao nhã giả da, ngậm cái tẩu đứng ở trước cửa sổ to sát đất, trầm tư mỉm cười nhìn ra màn mưa mờ mịt...

Lý Vi Nhiên vuốt ve một hồi, cuộn lại cẩn thận. Cười với cô, “Anh rất thích quà tặng của em, vì khen thưởng cho em, anh quyết định tha thứ em mới vừa rồi ăn ở hai lòng. Dẫn em đi lãng mạn một chút.”

.....

Cho dù là đêm hè, nhưng gió trên đỉnh núi vẫn thổi mạnh điên cuồng. Tần Tang hối tiếc vô cùng vì mình không hỏi rõ ràng sự sắp xếp tối nay. Mặc lễ phục sang trọng như vậy, đi trong gió mạnh, chắc chắn sẽ bị thổi tóc cả vấy lên. Vừa xuống xe cô liền dùng hai tay ôm ngực, thỉnh thoảng còn phải dành ra một cái tay để dè lại làn váy.

Lý Vi Nhiên đưa tay vuốt tóc cô, quay người cầm cái áo khoác trong xe, “Giơ tay lên.” Anh ra lệnh tự nhiên, mặc quần khoác tử tế cho cô rồi kéo khóa lên, “Gió quá lớn, không bắn pháo hoa được rồi. Chúng ta uống rượu thôi.”

Anh lấy hai chai rượu đỏ ở trong xe ra, mở một chai đưa cho cô, còn mình mở chai kia ra. Uống được vài hớp cảm thấy không thú vị, anh đề nghị với Tần Tang, “Chơi trò I NEVER có được không? Anh nói một chuyện anh chưa từng làm, nếu em đã làm em uống, nếu chuyện này em cũng không làm, thì anh uống.”

Tần Tang mãi ngẩn nhìn ngọn hải đăng tuyệt đẹp ở dưới chân, ừ một tiếng.

“Anh chưa bao giờ mặc váy như vậy.” Anh nắm vạt váy trên người đang bị gió thổi bay về phía sau của cô, cười ranh mãnh. Tần Tang phục hồi tinh thần lại, cũng vui vẻ. Ngửa đầu uống một ngụm rượu.

“Tôi chưa từng ăn mặc không nghi thức vào nhà hàng Tây.” Tần Tang nhướn lông mày, giơ chai rượu trong tay lên cụng một cái với anh. Lý Vi Nhiên nhún vai, tu một hơi lớn.

“Anh chưa bao giờ để tóc dài thế này.” Qua mấy vòng Lý Vi Nhiên bắt đầu chơi xỏ lá. Tần Tang nhíu mày, uống một hớp, ngay sau đó học theo, “Tôi chưa bao giờ cắt qua tóc ngắn như vậy.”

Lý Vi Nhiên cười ha ha, cũng uống một hớp.

“Tôi chưa bao giờ ——”

“—— đợi đã nào...!” Tần Tang chợt hô ngừng, “Lý Vi Nhiên, anh đang rắp tâm bắt lương à?” Cái chuyện chưa bao giờ như vậy, nam nữ khác biệt đương nhiên là có rất nhiều rồi. Hơn phân nửa chai rượu cũng với đi, đầu của cô bắt đầu hơi choáng váng. Không khỏi hoài nghi trò chơi của Lý Vi Nhiên là giả mà uống rượu là thật.

Lý Vi Nhiên hắng giọng cười to, tiếng cười từ đỉnh núi trống trải vang đi rất xa, “Làm thế nào đây? Bị em nhìn ra rồi.”

Tần Tang hả hê uống một hớp, mặt đỏ ửng, nụ cười vô cùng xinh đẹp, “Đương nhiên rồi, tôi rất thông minh mà!”

Lý Vi Nhiên chợt đưa tay qua, phủ trên gương mặt hơi nóng của cô. Tần Tang không tự chủ được nhẹ nhàng ôi một tiếng, quay đầu nhìn anh. Trên mặt anh đã không còn nụ cười, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, “Tần Tang, anh chưa bao giờ, chưa bao giờ thích một người giống như thích em.”

23. Chương 23: Ánh Trăng Sáng

Ánh trăng đêm đó cực đẹp, chiếu sáng cả một vùng đất, có lẽ bởi vì đỉnh núi ở gần mặt trăng hơn, đỉnh đầu hai người cũng được rọi sáng, không khí cũng cực kỳ lung linh. Gió thổi rất mạnh, làn váy màu trắng của Tần Tang đón gió mở rộng, trong đôi mắt đen nhánh của anh, cô thấy được vẻ mặt mình si mê.

Như thế, thật sự đã gặp được hoàng tử bạch mã.

Tần Tang buông lỏng tay, chai rượu rơi xuống đất, sau khi lăn mấy vòng xuống theo triền đồi, va vào tảng đá, tiếng vỡ vang lên lạnh lạnh từ đằng xa. Lý Vi Nhiên lắng nghe, nụ cười ở khóe miệng càng tươi hơn, giờ chai rượu kia của mình lên, “Cái này, anh có thể uống dần em.”

Tần Tang không nói được câu nào, chỉ nhìn anh nâng chai rượu của mình lên, quơ quơ trước mắt cô, ngửa đầu uống một hơi dài, giờ tay ném chai xuống núi, đôi tay nâng mặt của cô lên, ép môi xuống.

Môi của anh ấm áp, cắn trên cánh môi lạnh lẽo của cô, đầu lưỡi mang theo hương rượu đỏ ấm áp. Trong miệng hai người đều có mùi rượu nồng nàn, mùi rượu của anh quẩn quít hương thơm của cô, hòa quyện cùng một chỗ, đầu lưỡi của hai người đang dây dưa san sẻ, nuốt vào phần của riêng mình. Trong anh có em, trong em có anh. Đây chính là câu thành ngữ lá lành đùm lá rách ngọt ngào

Lưỡi của anh đưa vào, quẩn quít càn quét trong miệng cô, đầu lưỡi liếm lên hàm răng của cô, thậm chí hơi dùng sức làm đau cô. Đầu lưỡi của cô mềm mại vươn ra liếm lại anh, bị lưỡi anh kéo hút lại. Lưỡi cô bị anh dụ dỗ ra ngoài một chút xịu, lại bị anh ngậm lại, dùng răng cắn nhẹ lưỡi cô. Tần Tang xấu hổ, ưm một tiếng, nắm tay lại đánh anh, anh cười thật thấp. Bởi vì cô đánh, nên anh càng ngậm môi của cô, mút vô cùng ngọt ngào.

Tần Tang mềm nhũn ở trong lòng anh, dựa vào anh, để anh ôm hôn. Nụ hôn của Lý Vi Nhiên không ngừng rơi lên trên mặt cô, thậm chí trên chóp mũi nho nhỏ của cô còn có một dấu răng.

“Tang Tang. Tang Tang.” Anh giống như thôi miên cô, không ngừng gọi tên cô từng tiếng lại từng tiếng.

Giọng nói của anh, bay vào vào tai cô, làm cô ngứa ngáy rùng mình. Thần trí trấn tĩnh hơn. Cô ngẩng đầu lên, mở miệng khó khăn, “Lý Vi Nhiên, đừng ép tôi.”

Lý Vi Nhiên hơi mỉm cười, dùng cái mũi của mình cọ xát mặt của cô, hơi thở như lửa nóng nhẹ nhàng đan vào hơi thở của cô, gương mặt điển trai ở dưới ánh trăng cực kỳ hấp dẫn, Tần Tang đã dùng hết tự chủ bình sinh của mình, giữ ánh mắt cô lạnh từng chút hơn chút.

Lý Vi Nhiên nhìn cô hồi lâu, cánh môi của cô mềm mại đỏ hồng đáng yêu, tại sao lại nói ra những từ lạnh lùng như vậy? Tang Tang, con ốc nhỏ này của anh, thật sự thu mình quá kỹ.

“Tang Tang, tại sao? Tại sao không yêu anh?” Anh hỏi chậm rãi như thể thôi miên cô, lại cúi đầu, ngậm lấy cánh môi mềm mại của cô, mút thật sâu, ngấu nghiến không thôi.

“Tang Tang, tại sao không yêu anh?” Hơi thở của anh vẫn kéo dài như cũ, nụ hôn của anh vẫn nhiệt liệt triền miên, làm cô cảm thấy hoảng hốt, cô đợi nhiều năm như vậy, chính là vì một nụ hôn này của anh.

“Hà? Tang Tang? Tang Tang? Tang Tang.” Anh không đợi được đáp án của cô, nên cứ kêu tên cô hết lần này đến lần khác, giọng trầm ấm dịu dàng bao quang Tần Tang. Cho tới cuộc sống về sau, khi cô nhớ tới buổi tối ngọt ngào này, bên tai vẫn tràn đầy tiếng gọi thâm tình của anh như cũ, “Tang Tang, Tang Tang.”

“Tang Tang, yêu anh không?” Anh đang ở trong môi miệng cô, hỏi cô mơ hồ nhưng lại rất kiên định.

Lòng của Tần Tang cũng mềm thành ánh trăng sáng đầy đất.

Lý trí kiêu ngạo của cô cũng trở nên vô cùng bối rối, giống như một quả khí cầu bị đâm thủng, nhanh chóng xẹp xuống, tiêu tan không còn vết tích. Cô cũng chỉ là cô gái hơn hai mươi tuổi, cũng là thiếu nữ thanh xuân, người con trai trước mắt làm cho cô động lòng, tại sao cô chỉ có thể len lén hoài niệm?

Hoặc là, có lẽ, cô có thể tạm thời cho rằng mình đi vào một câu chuyện cổ tích không có ngày mai.

Hơi thở của Lý Vi Nhiên vẫn còn quần quít lấy cô trong gang tấc, cái anh muốn cũng chỉ là một câu trả lời thật của cô mà thôi.

“Yêu, Lý Vi Nhiên, em yêu anh.” Cô nỉ non như say.

Người con trai trước mắt bởi vì câu này, ánh mắt sáng lên như ánh sao, anh đặt trán mình vào trán cô, mỉm cười. Qua một lúc lâu, mới từ từ nói nghiêm túc: “Cảm ơn em đã yêu anh. Còn nữa, Tang Tang, anh cũng yêu em.”

Trên đỉnh núi đêm đó, có ánh trăng đẹp nhất trên đời.

.....

Xin thứ lỗi, số điện thoại quý khách đang gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau. Sorry the number you dialed can not be connected now.

Lại là giọng nói ôn hòa cảm động, nghe tới mười hai lần cũng đủ chán ngấy người. An Tiểu Ly vừa lầu bầu lẩm bẩm bắt chước, vừa nhấn nút gọi lần thứ mười ba.

Vẫn không gọi được.

Lúc Trần Ngộ Bạch xử lý xong văn kiện đi vào phòng ngủ, nhìn thấy An Tiểu Ly tựa ở trên giường, nằm trong một đống gối, ôm cái điện thoại lẩn lộn, tóc rối bù như kẻ điên. Anh đi tới ngồi ở bên giường, đưa tay vò tóc cô cho rối hơn. An Tiểu Ly né qua, cắn tay anh một nhát.

“Em là chó sao!” Trần Ngộ Bạch nhìn dấu răng sâu hoắm trên tay, cau mày đẩy đầu của cô. An Tiểu Ly trừng mắt liếc anh, tìm điện thoại di động trên chiếc giường lộn xộn.

Trần Ngộ Bạch sửa sang lại chăn, xếp gối về vị trí của mỗi người, trên giường được dọn gọn ghẽ, An Tiểu Ly tìm thấy được điện thoại di động ngay lập tức, cầm lên tiếp tục nhấn phím gọi lần thứ mười bốn.

“Có chuyện gì gấp tìm cô ấy à?” Trần Ngộ Bạch hỏi cô, tay vẫn dọn dẹp gian phòng.

“Không biết nữa. Tang Tang nói, bắt đầu từ chín giờ, cứ cách 20 thì gọi cho cô ấy một cú điện thoại, dù cô ấy nhận cũng phải gọi lại, cho đến cô ấy về nhà mới thôi.” An Tiểu Ly tận trung với cương vị công tác mà nhấn phím lần thứ mười lăm. Trần Ngộ Bạch thu dọn xong gian phòng, xoay người ôm cô lên đặt ở trên sofa nhỏ bên cạnh, anh xoay người lại thay drap giường và vỏ gối. Nghĩ đến tình cảnh bây giờ của Tang Tang, anh không kiềm chế được cười lạnh một tiếng. Thật là một cô gái kỳ quái, thông minh lý trí như vậy, sao lại cố tình không thấy rõ hai chữ tình yêu này. Dặn dò Tiểu Ly không ngừng nhắc nhở như vậy có ích lợi gì? Chuyện nên tới thì phải tới thôi.

“Không cần gọi nữa.” Vốn là không muốn nói cho cô biết, nhưng khi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhăn nhú, trong lòng của anh cũng không được thoải mái, “Hôm nay là sinh nhật của Vi Nhiên. Tang Tang ở cùng với cậu ấy sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

An Tiểu Ly nghe thấy thế, cằm cũng muốt rớt ra, “Mẹ nó! Sao anh không nói sớm!”

Lần này cô thật sự hại tên Cẩm Thú hoạt bát đáng yêu kia thê thảm rồi, Lý Vi Nhiên này sao lại như vậy chứ, không biết vợ anh em không thể đụng vào à! Còn thừa dịp Cẩm Thú không có ở đây mà xuống tay, ngay cả nền tảng đục khoét căn bản của thủ tục công bằng công chính công khai cũng không làm được! Thật là còn cầm thú hơn cả Cẩm Thú.

Trần Ngộ Bạch dừng lại, ném drap giường đã đổi xuống đất, đưa ngón trở ra, từ từ đẩy mắt kiếng. An Tiểu Ly lập tức cảm thấy một trận gió lạnh đập vào mặt, lần dạy dỗ thê thảm đầu tiên liền hiện lên trong đầu, cô lập tức cười nịnh nọt, “Trần Ngộ Bạch. Ha ha. Tiểu Bạch à, em chỉ nhất thời nóng lòng

Nửa câu sau bị Tiểu Bạch nuốt vào bụng.

Bắt đầu trừng phạt một cách chính nghĩa lắm liệt, cực kỳ bi thảm.

Cô bị anh “trừng phạt” đến choáng đầu hoa mắt, mồ hôi đổ đầm đìa. Anh còn chưa đã ghìen, vật thô to nóng kia vẫn mài viên trân châu nhỏ mẫn cảm nhất của cô, giọng cô run run cầu xin anh, anh cười càng tà ác hơn, “Ngoan. cầu xin một lần nữa.”

“Van xin anh. ừm.” Vài sợi tóc dài nhỏ bị mồ hôi thấm ướt nhẹp dán trên mặt cô, cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi không ngừng nói những lời anh thích nghe. Mặc dù vẫn còn là tay mới, nhưng mà bộ dạng nâng cao cái mông nhỏ kề sát với phần dưới của anh, khiến người lão luyện như Trần Ngộ Bạch cũng sững tê cả thân mình.

“Cầu xin anh cái gì?” Anh nhìn đến đầu đầy là mồ hôi, trong giọng nói thông thả ung dung đều là dực vọng căng thẳng. Cô càng khó chịu, anh càng muốn hành hạ cô, vươn tay để vào viên trân châu nhỏ của cô, dùng sức chà sát.

Chân của cô vốn là bị kéo thành hình chữ M để anh dễ dàng tiến vào, lúc này lại khổ sở đập loạn ở hai bên hông của anh, nâng cao eo chạm vào anh vô cùng vội vã, trông sao cũng giống như một con cừu nhỏ đói khát.

Trần Ngộ Bạch thổi hơi vào lỗ tai cô, bàn tay ve vuốt da thịt đang sồn gai ốc của cô, cười vô cùng hài lòng, “Cầu xin anh tiến vào, nói, van xin anh hãy mạnh mẽ đoạt lấy em.”

“Van xin. Van xin anh.” An Tiểu Ly nói mấy chữ liền nghẹn ngào, tay nhỏ bé ở trên lưng anh cào mạnh thành một đường dấu tay hồng hồng, cô khó chịu, nhưng hiện tại không thể nói ra lời.

Trong đôi mắt long lanh khép hờ của cô đọng đầy nước mắt, Trần Ngộ Bạch mới phát giác mình hơi quá đáng, vội vàng liếm nước mắt ở khóe mắt cô, vật ở dưới eo của anh, ở trong tiếng rên rỉ thật dài của cô, đè sát cô xuống giường.

Trong lúc mơ hồ An Tiểu Ly cũng ngộ ra được điều gì đó, khóc càng hăng hơn, nước mắt không ngừng rơi xuống từ khóe mắt, ướt sũng gối. Quả nhiên động tác rướn người của anh ở trên người cô cũng khác với mọi khi, vừa hôn nhẹ nhàng giống hạt mưa rơi xuống, vừa không ngừng nhẹ giọng dụ dỗ. Động tác cũng càng ngày càng dịu dàng, vừa chín nông một sâu, vừa chậm vừa chọc, khiến cô thoải mái kêu to.

“Được rồi. Đừng khóc. Tiểu Ly, Tiểu Ly. Đừng khóc.” Từ trước tới giờ anh đều gọi cả tên lẫn họ của cô, còn không thì kêu là ngu ngốc. Đây là lần đầu tiên An Tiểu Ly nghe được anh cưng chiều kêu nhũ danh của cô như vậy.

“. Đừng khóc.” Anh thả chậm tốc độ, xoay cô lại, hai người nằm nghiêng, mặt đối mặt, anh kéo một cái chân của cô gấp ở trước ngực, điều chỉnh tư thế xong, chậm rãi ra vào, dịu dàng dụ dỗ cô.

“Về sau. ừm. Về sau không được kêu em ngu ngốc.”

“Được.”

“Ừm. Hơi nhanh một chút.” Cô thẳng lưng tới trước, chủ động chụp xuống anh.

“Còn nữa, về sau em gọi anh Tiểu Bạch. ừm. Không được trừng mắt với em. A! Nhẹ một chút.”

Trần Ngộ Bạch đè cô xuống dưới một lần nữa, đánh thẳng vào nơi sâu nhất. An Tiểu Ly đã rất ẩm ướt, bị nhét thẳng vật cương cứng vào nên hơi đau.

Trần Ngộ Bạch ẩn lấy vai của cô, không để cho cô lui về phía trên, đâm từng cái vừa nhanh vừa mãnh liệt lại thâm sâu. An Tiểu Ly hoàn toàn không phải là đối thủ của anh, chưa chịu được mấy phút đã co rút thật chặt, ánh mắt trống rỗng, toàn thân run rẩy, đầu ngón chân dùng sức bấu chặt xuống. Nơi nhỏ nhắn ẩm áp kia đã ngậm chặt của anh, Trần Ngộ Bạch không nhịn được nữa, hơi lui về phía sau, lại gắng sức xông vào, liên tục kéo dài như vậy cho đến khi cô lạc mất hồn mới thôi.

Làm xong hai người đều rất mệt mỏi, Trần Ngộ Bạch tháo bao vứt xuống bồn rồi xả nước, lấy một cái khăn lông ẩm, cẩn thận lau hạ thân cho cô đang nằm xụi lơ, sau đó nằm xuống ôm cô ngủ. Trong mộng cô còn thút tha thút thít, “Tiểu Bạch.”

Đột nhiên Trần Ngộ Bạch cảm thấy tâm trạng của mình rất tốt.

24. Chương 24: Phiên Ngoại Chu Yến Hồi (một)

Khi mới gặp gỡ Tần Tang thì Chu Yến Hồi đã cho rằng đó là ham muốn thuần túy của một người đàn ông đối với một người phụ nữ xinh đẹp.

Ngày đó, hào phóng thả chị em bọn họ đi, thật ra thì, là vì người ở cửa trước cũng đã vào vị trí đầu vào đấy, tất cả đều bố trí xong, nếu như không phải là Lục Tử đột nhiên xuất hiện, đêm đó chắc hẳn Tần Tang và A Lâm, sẽ phải ở phía dưới anh hầu hạ trần trụi cả một đêm xuân.

Chẳng qua nể mặt Lục Tử, nên mới bỏ qua.

Đêm đó, là lần anh ngủ một mình hiếm hoi kể từ khi anh mười lăm tuổi, anh mơ thấy mình liếm vào lòng bàn tay của cô, nơi đó. bị cô chạm tới liên khác thường. Cảm giác tan chảy thấm dần vào lòng anh.

Nhưng chỉ một đêm như vậy, ngày hôm sau lại chìm vào tửu sắc và tài vận, anh đã quên tất cả. Sau đó thỉnh thoảng mới nhớ lại trong cảnh xa hoa trụy lạc, anh cũng chỉ cho rằng vì không ăn được nên mới có tiếc nuối nhỏ nhoi.

Khi đó Chu Yến Hồi, còn tưởng rằng cuộc sống của mình sẽ không bao giờ liên quan đến những chuyện tình yêu chưa xốt.

người mẫu nhỏ đó anh vẫn không biết rõ tên gì, gương mặt vóc dáng hạng nhất, công phu trên giường cũng không thể chê, hoàn toàn được trang bị đầy đủ. Tuy nói anh vẫn chưa thỏa mãn, nhưng vẫn xem như hài lòng. Hơn nữa đôi chân thon dài trắng nõn kia, mỗi lần kẹp trên eo anh, giống như một con rắn, thì trước mắt anh luôn thoáng qua một đôi chân dài khác mang giày Cavans, ở dưới ánh đèn làm chói mắt anh. Nghĩ tới đây thôi anh cũng có thể hưng phấn mà bắn ra loạn xạ.

Hôm đó là sinh nhật của người mẫu nhỏ, trong nhà hàng xoay tròn, anh vừa đi vào thì trên lưng tê dại bất thường, lông măng đứng thẳng. Kêu quản lý tới hỏi, lại được nghe nói rằng không người nào đặc biệt đến đây, trừ Ngũ thiếu gia của Lương thị, mang theo cô gái rất xinh đẹp đang dùng bữa.

Nhìn sang phía xa xa, phần lưng thẳng tắp láng mịn của cô làm cho anh nhiệt huyết sôi trào.

Lại là Lý Vi Nhiên. Anh còn tưởng rằng dáng vẻ cô bướng bỉnh khó tính như vậy, phải dùng biện pháp mạnh mới có thể bắt được, hóa ra chỉ có Lý Vi Nhiên mới có thể làm được chuyện này.

Cười gì vậy, có gì đáng cười chứ.

Đoán chừng cô không muốn gặp anh, anh vốn không định đi qua, hướng chỉ anh với Lão Ngũ cũng chẳng thân quen lắm. Nhưng gương mặt xinh đẹp của cô đang cười ngọt ngào, lại như một chiếc gai đâm vào mắt anh đau nhói.

Quả nhiên, nhìn thấy anh, cô không cười được nữa. Trong ánh nến mờ tối, anh nhìn thấy trên người cô nổi lên một lớp da gà. Trong lòng cũng chợt vui vẻ, thì ra là, Chu Yến Hồi anh cũng có thể làm cho em có cảm giác? Cho dù là cảm giác xấu xa.

Tần Tang, Tần Tang.

Tần Tang.

Anh không ngừng nghiền ngẫm tên của cô, khẽ rít qua kẽ răng trở về chỗ cũ, dường như làm vậy sẽ đến gần cô hơn chút. Người mẫu đó có lẽ bị ánh mắt của anh làm cho sợ hãi, ngoan ngoãn biết điều ngồi yên ăn uống, không dám tới chọc anh. Tâm trạng đang chán nản, cô lại vui vẻ đi qua tự nhiên, đi về phía phòng rửa tay. Làn váy màu trắng mờ ảo lướt qua tim anh, làm anh ngứa ngáy.

Tổng cộng thì đây mới là lần thứ hai gặp cô, sao mỗi lần đều muốn đè cô xuống tại chỗ như vậy chứ?

Ma xui quỷ khiến anh đi theo sau cô. Cô vào phòng rửa tay, anh lại tựa trên tường hút thuốc chờ đợi. Mặc dù, cũng không biết phải nói gì với cô.

Cô kéo làn váy đi ra, thành thật mà nói anh không thích cô mặc y phục như thế, đẹp thì rất đẹp, nhưng cả người tựa như một chiếc khoanh, nhưng hoàn toàn không phù hợp với khí chất của cô. Huống chi còn che kín mít cặp đùi non quyến rũ kia. Tần Tang, chắc chắn là tiểu ma nữ cười lên người đàn ông giữa đầu rên rỉ phóng đảng.

Cô nhóc này diễn trò không tệ, chào hỏi anh cho có lệ vô cùng cẩn thận. Anh cũng liền đùa chơi với cô, nhưng mà nghe cô nhẹ giọng nói “Được chứ?”, Chu Yến Hồi anh tự cho rằng trái tim sắt đá thậm chí đã có chút tê dại. Nhiều năm ném thử bạch phiến và thuốc lắc như vậy, cho tới giờ anh chưa từng có cảm giác như thế.

Nhìn dáng vẻ cười ngọt ngào và vẻ sốt ruột nóng lòng muốn trở về của cô, anh không nhịn được liền muốn trêu chọc cô. Lý Vi Nhiên và Tần Tổng từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, sẵn có máu mủ lại có tình cảm sâu đậm, nếu vì phụ nữ trở mặt, nhất định sẽ khiến dư luận xôn xao. Kết quả cuối cùng, chỉ e rằng bị ông ngoại quyền cao chức trọng của hai người đánh năm mươi trượng, không ai chiếm được cả.

Chu Yến Hồi anh sẽ vui mừng làm một ngư ông thấp kém trong tác phẩm.

Cô bé này thật non nớt, trêu chọc một chút liền nóng nảy, ánh mắt lạnh lẽo làm lòng anh ngứa ngáy.

Buổi tối lúc người mẫu nhỏ đó động tình, bị anh dùng dây lưng áo ngủ trói cổ tay lại buộc ở đầu giường. Anh nằm ở trên người cô ta, dùng ga giường màu trắng che kín mặt của cô ta lại. Ra lệnh không cho cô ta nói lời nào, không cho vặn eo, chỉ có thể dùng chân quấn anh thật chặt. Lúc hăng hái của anh được gọi lên, kéo ga giường xuống muốn hôn lên, lúc này mới phát hiện ra phía dưới không phải là cô bé non nớt kia. Bỗng nhiên, Chu Yến Hồi cảm thấy hoàn toàn không có tí sức lực nào.

Anh rút ra khỏi cơ thể cô ta, cởi dây trên tay cô ta ra, mình tựa vào đầu giường đốt một điếu thuốc, người mẫu nhỏ thấy dự vọng của anh ụt dầm dề, nên vẫn còn ý chí chiến đấu sục sôi, cho rằng mình làm gì trêu chọc anh mất hứng, vội vàng lấy tay chân quấn lấy anh, cúi đầu ngậm của anh vào trong miệng, trêu đùa nuốt vào nhả ra lên xuống sâu tận trong cổ họng. Anh đẩy đầu cô ta, thấy vẻ mặt cô ta đang say mê hăng hái, nên cũng không quan tâm tới cô ta nữa, hít một hơi thuốc thật sâu, nhắm hai mắt hưởng thụ cái miệng nhỏ nhắn ẩm áp và đầu lưỡi linh xảo của cô.

Cuối cùng anh bắn vào trong cổ họng của cô ta, run rẩy một trận, anh vươn tay ấn cái ót cô gái thật chặt. Người mẫu nhỏ bị lượng chất lỏng lớn phun ra làm cho khó thở, nhưng vẫn không có dám làm trái ý anh, rướn cổ nuốt xuống tất cả, chờ anh kết thúc, còn đưa ra đầu lưỡi màu đỏ nho nhỏ, liếm sạch sẽ của anh.

Chu Yến Hồi hồi lâu mới mở mắt ra, nhìn người mẫu nhỏ ngồi cạnh dưới chân một chút, vẻ ngoài xinh xắn trẻ đẹp, nhưng sao lại không phải là cảm giác kia chứ? Trong lòng anh không hề có cảm giác. Nói vài ba lời đuổi cô ta đi, một mình nằm trên giường nhìn trần nhà chằm chằm.

Tần Tang, Tần Tang.

Mắt Chu Yến Hồi lóe lên tia sáng của loài sói, làm bầm lều bầu thật thấp, Tần Tang, em tốt nhất là đừng xuất hiện ở trước mặt của tôi, bởi vì tôi phát hiện rằng mình sắp không nhịn được rồi đây.

25. Chương 25: Ném Thử

Hôm nay là ngày nóng nhất trong tháng sáu.

An Tiểu Ly mặc đồ tốt nghiệp kín từ đầu đến chân, kéo cái vạt áo dài lên nhưng vẫn còn nóng. Vừa cười miễn cưỡng với A Mạc và Xuân Tử, vừa phẩy phẩy vạt áo, thật sự là nóng không chịu được nữa. Núp dưới bóng cây to ven đường, Tần Tang đang ngồi dựa vào thân cây nhắm mắt nghỉ ngơi. Hôm nay, sáng sớm cô mới ngủ, ngay cả xe cũng không lái nổi. Cho tới trưa bọn bạn học tìm cô chụp hình cho bớt căng thẳng thần kinh, sau đó cô lại núp dưới tán cây ngủ gà ngủ gật.

“Xin hỏi có phải hôm qua ngài làm Hái hoa tặc không?” An Tiểu Ly ngồi xuống bên cạnh cô, chỉ chỉ vào mặt cô, cười mờ ám. Tần Tang nhắm hai mắt bắt lấy cánh tay của An Tiểu Ly, bấm một cái, An Tiểu Ly đau đốn gào to.

Trên thực tế, tối hôm qua là một đêm mất ngủ của Tần Tang, lúc Lý Vi Nhiên đưa cô về nhà đã hơn 10 giờ. Tắm rửa xong, hai người gọi điện thoại, không biết làm sao, cứ như là có nhiều chuyện nói mãi không hết. Mãi đến hơn hai giờ sáng, điện thoại di động cũng nóng lên, nhớ tới hôm nay có buổi lễ tốt nghiệp, mới lưu luyến cúp điện thoại đi ngủ. Nhưng lại trằn trọc trên giường đến hơn ba giờ, mặc dù vô cùng mơ màng buồn ngủ, nhưng lại không ngủ được. Cầm điện thoại lên nhấn một tin nhắn cho anh, không ngờ rằng chỉ một phút sau anh cũng nhắn lại “Anh đang nhớ em, không ngủ được.”

Lại nghĩ tới bảy chữ kia, khoe miệng Tần Tang cũng không tự chủ được mà mỉm cười, An Tiểu Ly nhìn thấy thế liền chép miệng “Tần Tiểu Tang, tuyệt đối rõ ràng là cậu Bất Minh Tặc Dĩ – Nhất Minh Kinh Nhân*” rồi. Nụ cười của cậu làm mình nổi cả da gà. Nói xem, những ngày qua cậu và Lý Vi Nhiên tiến triển đến đâu rồi?”

(* Điển tích này trong

Sử ký • Hoạt kê liệt truyện

của Tây Hán • Tư Mã

thiên: Ví von người bình thường không có biểu hiện nổi trội, thoáng cái làm ra thành tích kinh người)

“Dù sao cũng chưa tới mức như cậu và Trần Ngô Bạch.” Tần Tang trả lời từ từ. An Tiểu Ly bị giẫm phải đuôi, có tật giật mình, rụt về không dám giỡn với Tần Tang nữa. Vừa lúc đó, có người bạn học cùng lớp gọi các cô tới chụp ảnh chung, An Tiểu Ly mới nhân cơ hội đỏ mặt chạy đi.

Tại phòng họp của Lương thị, máy điều hòa được chỉnh nhiệt độ rất thấp, trong đó đang tổ chức cuộc họp phòng khai thác cao cấp, nghe Lý tổng báo cáo kế hoạch phát triển.

Đến thời gian đặt câu hỏi, vài cấp dưới mới hỏi được một ít vấn đề, đã nhìn thấy Ngũ thiếu gia thỉnh thoảng nhìn đồng hồ đeo tay, chân mày càng chau chặt hơn, vốn định hỏi thêm vài vấn đề nữa, nhưng cũng không dám hỏi tiếp. Cứ như vậy, hội nghị đành kết thúc sớm nửa giờ.

Lý Vi Nhiên không thèm thu dọn văn kiện giấy tờ, cầm chìa khóa xe vợ vã như muốn đi. Trần Ngô Bạch ngồi trên ghế sau, đưa chân định gạt anh, lại bị anh nhảy tránh được “Mẹ nó. Anh ba, anh làm gì vậy? Em đang gấp.”

“Gấp cái gì. Cậu mới vừa làm cái báo cáo chó má gì đây.” Dung Nham đi tới, vô cùng rảnh rỗi dựa vào bàn giáo huấn anh “Thời gian cụ thể của kế hoạch phát triển cũng không có, một chút lợi nhuận khả thi cũng không nói đến, PPT thì như đánh giặc, cậu vội đi đâu chứ?”

“Hôm nay bạn gái em tốt nghiệp, giờ này lễ tốt nghiệp cũng bắt đầu rồi, em rất gấp mà. Các anh làm ơn giờ cao đánh khẽ, lần sau em sẽ nói tỉ mỉ về mấy vụ quản lý một lần nữa là được mà.” Lý Vi Nhiên vội vã ra ngoài, Dung Nham đưa tay đưa chân ngăn anh lại, anh càng chau chặt mày hơn.

“Anh ba, hôm nay Tiểu Ly cũng tốt nghiệp, anh không đi à?” Lý Vi Nhiên đánh vào lồng ngực Dung Nham một cái, chuyển đề tài qua người Trần Ngô Bạch. Dung Nham xuýt xoa một tiếng, nói giễu cợt “Chiến thuật gì đây? Hai anh em các cậu liên thủ diệt hết người đẹp trong lớp người ta hả? Không để lại cho anh vài cô sao?”

Trần Ngô Bạch đứng lên, phát tập văn kiện vào miệng Dung Nham. Trong tiếng kêu thảm thiết của Dung Nham, anh thu dọn đồ đạc của mình, cười thản nhiên với Lý Vi Nhiên “Anh không rảnh. Em vội thì đi đi.”

Lý Vi Nhiên cau mày, cũng không hỏi nữa, anh làm gì có thời gian rảnh chứ!

Nhìn Lý Vi Nhiên đi xa dần, Trần Ngô Bạch xoay người đi về phía ngược lại. Buổi lễ tốt nghiệp, mấy ngày qua cô cứ cảm rằm, hôm nay lúc xin nghỉ cũng có nói, cô hi vọng anh đến.

Nhưng mà, anh cần phải suy nghĩ kỹ lại.

Sự việc phát triển mấy ngày qua, có vẻ như càng ngày càng lệch khỏi quỹ đạo ban đầu trong ý nghĩ của anh.

Về lười biếng của An Tiểu Ly biến mất ngay lập tức vì sự xuất hiện đột ngột của Lý Vi Nhiên. Một cô gái bình thường chỉ giỏi mạnh miệng, bạn học Tần Tang luôn miệng dạy dỗ cô cái này cái kia, cũng mang vẻ thanh xuân phơi phới, đỏ mặt làm nũng kéo tay Lý Vi Nhiên, nụ cười kia... lại phóng túng vô cùng.

Lý Vi Nhiên bắt tay chào hỏi tự giới thiệu mình với Xuân Tử, A Mạc và với cả cô. Nụ cười của A Mạc và Xuân Tử căng thẳng, cả hai âm thầm học máu. Tại sao thế giới này lại vậy chứ? An Tiểu Ly hơi hốt cũng tìm được hàng cao cấp, Tần Tang nghịch ngợm kỳ quặc cũng tự nhiên tìm được một anh chàng đẹp trai siêu cấp, cười còn ngọt ngào hơn cả anh chàng nhà An Tiểu Ly. Mà các cô là thiếu nữ đẳng hoàng như vậy, cũng xinh đẹp dịu dàng, ngược lại vẫn còn độc thân đến giờ.

Các cô cũng không dám ngằm véo Tần Tang như với An Tiểu Ly, cho nên chỉ có thể cười gian xảo yêu cầu Lý Vi Nhiên mời khách. Trong đại học dường như đều có truyền thống như vậy, ai trong ký túc xá có người yêu, đều phải mời mọi người ăn một bữa, mọi người sẽ đánh giá giúp cho, đồng thời cũng thông báo thiên hạ, từ đây Cầu Nam Nữ đó là một đôi.

Lý Vi Nhiên liếc nhìn Tần Tang đang rúc vào bên cạnh, cười càng dịu dàng hơn “Dĩ nhiên, dĩ nhiên, tại hạ hết sức vinh hạnh. Buổi lễ tốt nghiệp tan, tất cả mọi người cứ đi theo tôi.”

Lý Vi Nhiên nhìn An Tiểu Ly một mực im lặng đứng một bên, cũng chào hỏi vui vẻ với cô. An Tiểu Ly cười giả lả, thừa dịp anh xoay người, cô chỉ chỉ lên trời tàn bạo.

Buổi lễ tốt nghiệp của trường đại học được cử hành trong đại sảnh, lãnh đạo cao nhất trong trường học bước lên bục phát biểu. Đơn giản là khích lệ mọi người cống hiến cho xã hội, tương lai có thể về trường cũ gây quỹ...

Lý Vi Nhiên ngồi cùng với Tần Tang ở phía dưới, cầm khăn giấy lau mồ hôi trên mặt cho cô. Tần Tang cảm thấy mắc cỡ, khẽ né tránh, nhưng bị anh tóm lại ôm chặt vào lòng. An Tiểu Ly ngồi ở phía sau nghiêng răng nghiêng lợi, đánh mạnh vào vai Lý Vi Nhiên “Quậy cái gì chứ. Làm chói cả mắt tôi.”

Lý Vi Nhiên cười ôn hòa, Tần Tang xoay người lại trốn mắt nhìn An Tiểu Ly cảnh cáo. A Mạc ngồi chơi điện thoại di động bên cạnh, lạnh lùng xỏ cô “Chói mắt làm cậu ghen tỵ à?”

An Tiểu Ly bị nói trúng tâm sự, hung dữ nhéo A Mạc một cái, nén lòng lại. Hai ngày nay cô ra ám hiệu không biết bao nhiêu lần, nhưng núi băng cũng không hề nói muốn đến tham gia lễ tốt nghiệp của cô. Nhìn thấy Lý Vi Nhiên và Tần Tang ngọt ngào với nhau, cô vừa tức giận thay Tần Tang, vừa ghen tị trong lòng.

Anh chỉ muốn vui đùa thôi sao? Nếu là như vậy, tại sao lại phải là An Tiểu Ly cô? Người đàn ông như Trần Ngô Bạch, chỉ cần ngoắc ngoắc tay thì loại phụ nữ nào mà chẳng có chứ?

Anh thật lòng sao? Nếu như vậy, tại sao cô hoàn toàn không cảm thấy hạnh phúc? Ngoại trừ lúc ở trên giường, cô chưa bao giờ cảm thấy Trần Ngô Bạch đối xử tốt với cô.

Không đúng, ngay cả lúc ở trên giường, anh cũng luôn ức hiếp cô...

“Này, cậu đỏ mặt gì chứ?” Xuân Tử lắc lắc cô, cắt ngang suy nghĩ của cô “Cậu nhìn xem, chủ nhiệm khoa đã đến rồi.”

Chủ nhiệm khoa thường bị các cô gọi là Đầu To khom người đi đến như mèo, đứng ở dãy ghế của các cô, vẫy tay ở chỗ Tần Tang. Tần Tang nhìn đáng vẻ cười cười kia cũng biết là vì Lý Vi Nhiên. Cô vỗ vỗ Lý Vi Nhiên, hai người đứng lên đi ra ngoài.

Chủ nhiệm khoa kéo bọn họ đến phòng nghỉ bên cạnh, nói là xin chờ một chút. Một lát sau, Phó hiệu trưởng đã đi đến, nhiệt tình bắt tay với Lý Vi Nhiên “Lý tổng, hoan nghênh đến đây. Sao anh không báo trước.”

Lý Vi Nhiên thu lại dáng vẻ lưu manh thường ngày, anh khách khí bắt tay với Phó hiệu trưởng, giới thiệu Tần Tang với bọn họ “Bạn gái của tôi, Tần Tang. Hôm nay cô ấy tốt nghiệp, tôi chỉ đến xem lễ thôi. Không muốn đến quấy rầy.”

Ban đầu vì Cố Yên muốn vào trường này đọc sách, Lương Phi Phàm hào phóng tận tâm trang lại tất cả các dãy lầu học trong trường, từ đó Lương thị trở thành thương nhân tài trợ lớn nhất cho ngôi trường này. Mấy người bọn anh cũng thường hay đến đây.

“Lý tổng, lên bục phát biểu vài câu có được không. Làm một thanh niên đầy hứa hẹn, khích lệ những thanh niên mới ra trường này.” Phó hiệu trưởng cười giống như hoa thái dương, lễ tốt nghiệp đại học C, có cán bộ cấp cao của Lương thị phát biểu, quả thật rất có thể diện.

Lý Vi Nhiên từ chối khách sáo, ngược lại Phó hiệu trưởng ôn hòa tấn công Tần Tang, nói cô nên cống hiến chút gì đó cho trường học cũ. Tần Tang mỉm cười, kéo tay áo Lý Vi Nhiên “Lý Vi Nhiên, anh hãy lên đi.”

Lý Vi Nhiên lặng lẽ đưa tay giữ tay cô lại, nắm nhẹ trong lòng bàn tay “Ừ.”

Lý Vi Nhiên lên bục phát biểu gây ra một trận xôn xao nhỏ.

Vì chuyện lạ long trọng này, anh mặc đồ vest trang trọng dưới trời nóng bức, âu phục màu đen phẳng phiu, mặt anh sáng như ngọc, nho nhã ôn hòa.

Hiệu trưởng đích thân giới thiệu anh với mọi người, trong tiếng vỗ tay, Lý Vi Nhiên nhận lấy microphone, thoải mái đứng bên cạnh người dẫn chương trình, nói chậm rãi. Trước tiên anh phân tích tình huống vào nghề ọi người biết, lấy cơ cấu Lương thị làm ví dụ, chỉ điểm những chuyện cần chú ý cho những người mới tốt nghiệp này.

“Thật ra hôm nay, chẳng qua tôi chỉ là làm một người nhà đến dự lễ. Cho nên trong khoảng thời gian ngắn, không thể chuẩn bị bài phát biểu cho thật tốt, chỉ có thể nói với mọi người mấy câu. Từ lúc tôi tốt nghiệp đại học cho đến bây giờ đã ba năm, nếu như nói thật sự có nhận thức cần thiết gì, thì chính là hai chữ “nếm thử”. Điều đó cũng giống như đạo lý trong đời, nếu bạn không thử, sẽ không bao giờ biết được mình có thể làm tốt.”

Hiệu trưởng vỗ tay đầu tiên. Tần Tang yên lặng ngồi phía dưới, không ngừng mỉm cười với anh chàng đẹp trai ở trên bục, lòng cô trào dâng nỗi lo sợ, cô, lại thiếu chút nữa bỏ lỡ người đàn ông này.

“Cám ơn mọi người. Tôi đại diện Lương thị hoan nghênh các bạn tinh anh đến nộp đơn. Chúc các bạn tốt nghiệp vui vẻ.”

Anh nói xong, buông microphone xuống, gạt đầu chào hỏi Hiệu trưởng, xong rồi xuống đài đi về phía Tần Tang. Cuộc nói chuyện của lãnh đạo vẫn còn tiếp tục, nhưng ánh mắt mọi người lại di chuyển theo Lý Vi Nhiên, nhìn anh mỉm cười đến gần Tần Tang, cả hội trường đều hâm mộ không khí ngọt ngào say đắm này.

26. Chương 26: Hoàng Tử

Lý Vi Nhiên lấy xe rồi lái đến, nhìn thấy Tần Tang và các cô bạn trong ký túc xá đã bị mấy bạn nam bao quanh, hai bên đang tranh cãi gì đó. Anh vừa mới xuống xe, cô nàng tên là A Mạc vội vàng ngoắc anh.

“Nè. Nhìn thấy chưa?” A Mạc chỉ chỉ vào Lý Vi Nhiên đang đi tới, tức giận với một bạn nam cao lớn “Người ta là con rể mới của phòng bọn mình, lần đầu tiên đến cửa mời khách, các cậu còn muốn quấy rầy gì nữa.”

Bạn học nam cao lớn nhìn Lý Vi Nhiên đánh giá, gương mặt rõ ràng không hề khách sáo. Lý Vi Nhiên nắm tay Tần Tang khẽ hỏi “Sao vậy? Tụi em có hoạt động à?”

Lúc này, An Tiểu Ly mới bước ra từ phía sau bạn học nam cao lớn, hài lòng hả dạ, thông dong vở vai Lý Vi Nhiên “Là như vậy nè, Lý tổng. Vị này là Nhậm Hiệp chủ tịch hội đồng hương của chúng tôi. Hôm nay là

lễ tốt nghiệp, muốn kêu gọi mọi người ăn bữa cơm chia tay, không ngờ trùng thời gian mời khách của anh. Thật đáng tiếc.” Cô che miệng làm ra vẻ tiếc nuối, A Mạc và Xuân Tử mỗi người bầu vào thịt non trong cánh tay cô, làm cô đau nhảy dựng lên, chạy đến bên cạnh Tần Tang. Ra vẻ vô tình gạt cánh tay của Lý Vi Nhiên đang ôm Tần Tang ra, rồi ôm lấy hông Tần Tang hít hít mũi đáng thương.

Tần Tang cười hòa nhã, vỗ về lưng của cô ấy, cúi đầu khẽ nói bên tai cô “Cậu còn quấy rối nữa, mình sẽ cho cậu đẹp mặt.”

An Tiểu Ly rùng mình, tủi thân buông Tần Tang, đứng nhích về phía xa.

Lý Vi Nhiên cười nói bắt tay với Nhậm Hiệp, làm bạn học nam người Đông Bắc thật thà này cũng không biết phải làm sao. Mới vừa rồi thấy Lý Vi Nhiên đứng trên bục nói chuyện đã cảm thấy anh rất có phong cách, không nghĩ rằng anh còn lễ độ như vậy.

“Vậy không bằng các bạn học trong hội nể mặt, để tối nay tôi làm chủ, mọi người cùng hộp hộp, càng đông càng vui.” Lý Vi Nhiên đề nghị.

A Mạc và Xuân Tử cũng gạt đầu, An Tiểu Ly bị Tần Tang hù cũng không dám nhích đến gần. Nhậm Hiệp khó xử gãi đầu, nói “Tôi phải hỏi bọn họ đã.” Nói xong, cậu ta liền chạy về phía sau, thương lượng với mấy bạn học nam bên kia, rồi lại một nhọc chạy về đây, lắc đầu với Lý Vi Nhiên “Không được.”

Không đợi A Mạc và Xuân Tử nhe răng trợn mắt, cậu ta lại ngây ngô vò đầu “Nhưng mà anh có thể cùng đi liên hoan. Dĩ nhiên là anh phải nộp phần của anh.”

Lý Vi Nhiên gạt đầu, nắm tay Tần Tang bóp nhẹ, Tần Tang cũng ung dung thản nhiên nắm lại tay anh. Một người cúi đầu, một người ngẩng đầu, nhìn nhau cười.

Buổi liên hoan được tổ chức tại một quán ăn gần trường học, mười mấy người ngồi chung một cái bàn tròn. A Mạc và Xuân Tử cả đêm thay phiên nhau nhéo An Tiểu Ly. Tại vì cái “ngôi sao xấu” này chạy đi nhắc nhở chủ tịch hội còn chưa ăn buổi cơm chia tay. Nếu không, bây giờ bọn họ nhất định đã ngồi ở nhà hàng lớn ăn tổ yến rồi.

An Tiểu Ly cũng khó chịu, cánh tay bị nhéo đau vô cùng. Lúc uống bia, Tần Tang cũng như hòa theo mọi người cứ nhìn chăm chăm vào cô, uống ba bốn chai bia vào bụng, làm cô cảm thấy nóc quán ăn cũng biến thành cao thật cao.

Cô đi đến phòng rửa tay, khi trở về thì lầm đường, đi thẳng ra cửa quán. Đi ra ngoài mới phát hiện, trời đã tối đen, những cặp tình nhân trẻ hối hả đi trên đường, có vẻ như những cậu bạn trai đều đang dỗ dành bạn gái trong lòng, bất kể xấu đẹp thế nào. Cô nhìn thấy cảnh này, trong lòng bỗng nhiên chua xót, ghen tỵ.

“Ồ, giả bộ hôn vọng phu à?” Không biết từ lúc nào, Tần Tang đã đi ra cửa, đứng sau lưng cô, cất giọng hỏi.

Tiểu Ly bĩu môi “Ai nói là mình có chồng rồi. Rõ ràng mình còn đang chờ hoàng tử băng đèo vượt suối cưỡi ngựa đến đây.”

Trước kia cô hỏi Tần Tang vì sao không thích nói chuyện yêu đương, Tần Tang luôn nói giỡn rằng “Mình vẫn còn đang đợi hoàng tử của mình cưỡi ngựa đến.” Trải qua một thời gian khá lâu, Tiểu Ly lại nghe Tần Tang nói, hoàng tử đang trên đường treo đèo lội suối, cho nên đến chậm một chút.

Trong buổi tối chia tay này, Tần Tang cũng nhớ lại những chuyện đã qua, bốn năm hoàng kim trôi qua dễ dàng và thoải mái, cứ xuân đi đông tới, lặng lẽ rồi biến mất. Hai người yên lặng đứng với nhau một lát, Tần Tang siết chặt gương mặt Tiểu Ly “Ngựa của hoàng tử nhà cậu phải thay đi, cuộc trình cũng quá chậm rồi.”

An Tiểu Ly á lên xong, xoay người lôi Tần Tang vào trong “Mấy năm gần đây hoàng tử giả mạo quá nhiều, cho nên đường cũng nghẹt cả xe.”

Hai cô vừa đi ra ngoài một lát, bên trong đã lộn xộn cả lên, những chai bia đã khai được phân chia rõ ràng trên bàn. Lý Vi Nhiên cởi áo khoác, xắn tay áo. Phía sau là A Mạc và Xuân Tử đang làm nữ cổ động viên. Đối diện anh chính là Khấu Nghị, đệ nhất tài tử nổi danh khoa văn, mặt mũi sáng láng, thân thể cao gầy, chứa thơ một bụng. Cậu ta cũng có lần đeo đuổi Tần Tang, sau khi gia nhập hội, lúc tán gẫu với các bạn

nam dưới lầu ký túc xá nam sinh “Tôi cảm thấy trường này người có thể miễn cưỡng xứng đôi với tôi chỉ có Tần Tang. Có cậu có thể nói cho cô ấy biết, tôi cảm thấy được, cô ấy cũng không tệ lắm. Có thể đi chung với tôi khắp nơi.”

Đêm hôm đó, lúc cậu ta vừa tắm xong, nhận được một cuộc điện thoại tự xưng là em trai nuôi, ai biết vừa mới ra khỏi cửa đã bị úp một cái thùng mũ lên đầu, một loạt tiếng bước chân của cả đám người nhào tới, đánh cậu ta không kêu ra tiếng.

Mỗi trường học đều có một cô gái như thế, không được coi là đẹp nhất, không được coi là độc nhất, nhưng trong lòng của mỗi người đều dành một góc đặc biệt cho cô ấy, không phải là ái mộ, cũng không phải ghen tỵ. Nhưng một khi có kẻ muốn phá vỡ sự cân bằng với ý đồ xấu, thì chính là làm cho ai ai cũng tức giận.

An Tiểu Ly nhìn cảnh tượng PK náo nhiệt này, tâm tình buồn phiền cũng ném ra sau ốt, khó có được cơ hội trả thù giùm cầm thú, cô nhanh chóng tiến lên cổ vũ cho Khấu Nghị. Đám Nhậm Hiệp được mấy cô nàng kia cổ vũ cho Lý Vi Nhiên đã cảm thấy thiệt thòi, giờ được An Tiểu Ly khích lệ thì vô cùng vui mừng.

Tần Tang không lập tức đi qua, chỉ đứng ở một chỗ xa, lấy điện thoại di động ra, tìm góc độ chụp mấy tấm, sau đó ghi vài chữ bên cạnh.

Lúc trở về bàn, Lý Vi Nhiên đang uống tiếp một chai bia lớn, liếc nhìn thấy cô, liền đưa tay ra nắm. Tần Tang và anh mười ngón đan xen, mỉm cười nhìn anh làm anh hùng. Bên kia, Khấu Nghị không uống nổi nữa, vừa ho khan, bia đã tuôn hết ra ngoài. A Mạc và Xuân Tử hứng khởi hò reo cổ vũ, không hề hay biết bên kia đã phun ra như điên.

Các bạn học nam hầu như ai cũng thay phiên chuốc Lý Vi Nhiên, nhưng thấy sắc mặt anh vẫn như bình thường, phong độ vẫn còn nhanh nhẹn. Mọi người cũng âm thầm bội phục.

Không trách được, Tần Tang cũng phải yêu thích anh ấy.

Khấu Nghị bắt đầu say khướt, hai mắt mơ màng phủ sương, nhìn Tần Tang chứa chan tình cảm. Một lát sau lại quát to lên “Tôi xin hầu một bài thơ”

Xuân Tử ngồi bên cạnh đưa cho cậu ta một hạt dẻ.

Người trên bàn đến gần tám chín giờ mới giải tán, tất cả những bạn học nam trong hội ai cũng thân mật bắt tay bá cổ Lý Vi Nhiên, như là huynh đệ tri kỷ.

Khấu Nghị kiên quyết mượn rượu làm thơ, chỉ vào trăng sáng, lớn tiếng đọc bài thơ của mình, cả đám nam sinh vốn rất ghét thơ văn, nên mỗi người cứ anh một cước tôi một quyền thúc giục cậu ta đi nhanh chút.

“Trong lòng nàng có tòa thành trống

Đình viện thăm thẳm

Bao nhiêu năm tháng lặng lẽ biến đổi.

Nàng thủy chung cự tuyệt mở cánh cửa thành ra.

Ta trèo đèo vượt suối vì nghe danh mà đến.

Nguyên tưởng rằng

Nàng chính là người trong định mệnh.

Vài lần gõ cửa muốn hỏi

Giai nhân không nghe thấy

Trăm năm hồng trần cuộn cuộn

Tóc bạc rồi

Mới biết được

Thì ra chỉ là ta đơn phương tình nguyện làm công dã tràng

A....”

“A bà nội mày.” Nhậm Hiệp tốt tính cỡ đó vẫn không nhận được nữa, chạy đến xách cậu ta lên. Đầu Khấu Nghi bị chống xuống, nấc một cái lại nhón bìa ra, chất lỏng màu vàng chảy dọc theo khóe miệng, bên hông Nhậm Hiệp nóng nóng, vừa nhìn thấy lại la lên thê thảm, muốn ném cậu ta ra, nhưng lại bị cậu ta ôm chặt eo hết lần này đến lần khác, hai người lộn xộn la lối trên mặt đất.

Tần Tang và Lý Vi Nhiên đi ở phía sau, tiếng rầm rĩ của mọi người vang đi xa, chỉ có ánh đèn đường mờ tối chiếu vào mặt hai người.

“Uống nhiều lắm không?” Tần Tang hỏi anh. Bước chân anh không hề lảo đảo, nhưng ánh mắt lại sáng hơn, sáng ngời chiếu thẳng vào lòng Tần Tang.

Lý Vi Nhiên cười, ôm lấy cô, nhẹ giọng cất lời ngon tiếng ngọt bên tai cô “Thật ra chỉ cần ở chung với em, mỗi ngày anh cũng đều say.”

Dáng vẻ cô hé miệng cười nhìn Lý Vi Nhiên, làm anh không tự chủ được, cúi đầu xuống hôn cô. An Tiểu Ly và A Mạc phía sau lập tức ho khụ khụ, Tần Tang đỏ mặt đẩy anh, Lý Vi Nhiên lưu luyến, hôn thêm một cái nữa mới chịu buông ra.

A Mạc nhìn đôi tình nhân thân thiện phía trước hâm mộ, chợt Tiểu Ly “Công tử Trần gia nhà cậu cũng là Tổng giám đốc của Lương thị sao?”

Tiểu Ly rầu rĩ “ừ” một tiếng.

A Mạc hưng phấn “Tổng giám đốc Lương thị đều là hàng thượng hạng ư? Còn ai hay không?”

“Còn có một con cầm thú, cậu có muốn không?” An Tiểu Ly nhìn thái độ cường ngạnh của Tần Tang, biết rằng lần này Cầm Thú không còn cơ hội nữa rồi, thôi thì nhân nhượng chút giới thiệu cho A Mạc đi.

A Mạc đánh cô một cái rỗ đau, cánh tay của An Tiểu Ly tê rần cả đêm lập tức ửng lên năm dấu tay hồng hồng, nước mắt buồn tủi dâng lên.

“An Tiểu Ly cậu thật không có lương tâm, cậu chiếm công tử Trần gia, giới thiệu ình cầm thú ư?” A Mạc giận đến lông mày dựng đứng lên, nước bọt văng tung tóe vào mặt Tiểu Ly.

“Công tử Trần gia còn cầm thú hơn con Cầm Thú này” Cô lẩm bẩm một câu, bỏ lại A Mạc đang nổi trận lôi đình, giận dữ tự mình đi mua mực nướng ăn.

Nuốt năm sáu xâu mực nướng xuống bụng, An Tiểu Ly cũng như được sạc đầy pin. Tính cô vốn lười, cúi kính tới nhanh đi cũng nhanh, đã lười biếng thì ai lại giận dữ chi li. Ngồi phịch ở bên cạnh gian mực nướng, cô thản nhiên nhìn người qua lại. Sau một lát thì men bia dâng trào, đầu óc nóng lên, lấy điện thoại đi động gọi cho công tử Trần gia.

“Tiểu Bạch.”

“Tiểu Bạch?”

“Tiểu Bạch...”

“Chuyện gì?” Giọng nói lạnh lùng quen thuộc vang lên trong điện thoại cũng có thể làm biến mất nhiệt độ trên mặt cô.

“Anh đang ở đâu vậy?”

“Trên giường.”

“Ừ”

An Tiểu Ly cúp điện thoại, tiếp tục nhìn trăng sáng.

Quả nhiên, chưa tới một phút, anh đã gọi điện thoại lại “An Tiểu Ly, em dám cúp điện thoại của anh?”

“Không phải anh đang bận rộn lên giường sao, em quấy rầy anh không tốt đâu.”

“... Đồ ngốc”

“Ha ha, Tiểu Bạch rất thân với đồ gỗ đó.”

“Ồ đâu?”

“Trường học.”

“Chờ anh.”

“Ừ”

An Tiểu Ly ngu ngơ cười hì hì cúp điện thoại.

Khóe miệng Trần Ngô Bạch khẽ cong lên khi cúp điện thoại, cởi áo tắm, chọn đại một bộ quần áo treo trong tủ. Trước khi ra cửa, anh gõ cửa phòng tắm, tiếng nước chảy ào ào bên trong ngừng lại, anh lạnh lùng nói ở ngoài cửa “Tôi đi.”

27. Chương 27: Công Chúa

Lúc Trần Ngô Bạch đến dưới lầu ký túc xá của An Tiểu Ly, ngồi ở trong xe gọi điện cho cô. Trong điện thoại cô vang lên tiếng cười giòn ồm ồm “Tiểu Bạch à, kêu hai chữ chị Mạc nghe thử xem...”

“Xin chào, tôi là Trần Ngô Bạch. Tôi tìm An Tiểu Ly.”

Trong nhất thời, A Mạc ở đầu dây bên kia méo mặt, bị nghẹn không nói ra lời. An Tiểu Ly đang say khướt, ôm Xuân Tử múa cột. A Mạc nhìn thấy màn hình An Tiểu Ly nhấp nháy hai chữ Tiểu Bạch, còn tưởng là trạch nam như An Tiểu Ly, bắt máy lên định đùa giỡn một chút. Ai ngờ đầu bên kia vang giọng nói lạnh như băng, làm lòng A Mạc ngộp lạnh trong nháy mắt. Tiểu Bạch..... thì ra là Trần Ngô Bạch....

Trần Ngô Bạch vừa “alo” một tiếng, trong điện thoại cũng yên lặng lại, sau đó mới vang lên một giọng nữ nhỏ nhẹ “Alo, alo? Xin chào, tôi là bạn cùng phòng với An Tiểu Ly, tôi tên là...”

A Mạc đổi giọng, nụ cười đắc ý rạng rỡ trên mặt, tự cảm thấy không chê vào đâu được.

“... A Mạc. Lần trước chúng ta đã gặp nhau rồi, tôi vẫn còn nhớ. Xin đưa điện thoại cho An Tiểu Ly.” Trần Ngô Bạch không có kiên nhẫn diễn trò với cô bé sinh viên, vô cùng khách sáo phá vỡ sân khấu của cô nàng.

A Mạc bị nghẹn hoàn toàn, khổ sở đau lòng kín đáo đưa điện thoại cho An Tiểu Ly, trốn trên giường thương tiếc cho đêm cuối cùng của cuộc sống đại học của mình.

Trần Ngô Bạch đợi rất lâu mới thấy An Tiểu Ly xuống lầu, nhìn thấy cô vội vàng chạy đến từ xa, không thèm nhìn bậc thang, đi tới nấc cuối cùng, thì bị vấp té đập mặt nằm trên đất.

Gió nhẹ thổi qua, chiếc lá rơi xoay vòng trên mặt đất, dường như Trần Ngô Bạch thở dài trong gió, đi đến đưa tay nắm vai cô kéo dậy “Đồ gỗ”. Anh vỗ vỗ bụi trên người cô, khẽ quát.

Bắp chân của An Tiểu Ly bị cán vào bậc thang, đứng lên cười toe toét, vịn cánh tay anh, rồi tựa vào người anh không hề kêu đau. Trần Ngô Bạch kéo cô đứng vững, ngồi xổm xuống kiểm tra người cô, không bị trầy, chỉ hơi đỏ, có mấy hạt cát dính trên đó, anh thổi thổi, xong rồi lấy khăn giấy lau. Đứng lên vỗ vỗ đầu cô “Đi cũng không xong.”

An Tiểu Ly cười ha hả, làm ra vẻ ngu ngốc hơn bình thường. Trần Ngô Bạch kề sát cô ngửi ngửi, lạnh mặt cau mày “Uống rượu hả?”

“Ừ” Cô gật đầu, ra vẻ kiêu cá “Tang Tang chuốc em.”

Trần Ngô Bạch đỡ An Tiểu Ly, không nói gì.

Tần Tang, anh mặc niệm một lần, được, tôi nhớ rồi.

Khác với cái nóng ban ngày, sân trường buổi tối có những cơn gió mát nhẹ thổi, làm người khác cảm thấy rất thoải mái. Trên đường cũng có rất nhiều đôi tình nhân tay trong tay đi dạo. Trần Ngô Bạch và An Tiểu Ly đi trên con đường lớn trong trường, hai bên đường có những ngọn đèn thẳng tắp, tỏa tia sáng mờ nhạt. Bóng hai người trải dài dưới ánh đèn, lá cây xào xạc, ánh sáng chập chờn, nhìn rất lãng mạn.

Mới đầu An Tiểu Ly được anh dắt đi, sau đó cô cảm thấy giống như mình bị anh bỏ rơi lại phía sau. Nên mới đi nhanh lên trước anh, Trần Ngộ Bạch không biết đang nghĩ gì, nghiêng mặt nhìn cô. Cái nhìn này làm An Tiểu Ly run lên, lui lại hai bước. Đây không phải là ... ánh mắt đói khát trong truyền thuyết sao?

Tay Trần Ngộ Bạch vẫn nắm tay cô tiếp tục tản bộ, An Tiểu Ly yên lặng đi theo một lúc khá lâu, đè nén sợ hãi, tìm đề tài nói chuyện “Mới vừa rồi anh ở trên giường thật à?”

Cô dùng sự thông minh của mình phân tích, chắc là anh chỉ nói đùa, nhưng lại không dám tin vào phân tích của mình, cô vẫn hỏi.

“Không có” Trần Ngộ Bạch nói thản nhiên.

An Tiểu Ly ồ một tiếng, cũng không nói gì khác, chỉ cảm thấy hai người cứ lẳng lẳng bước đi như vậy, cũng vô cùng thoải mái. Gương mặt của anh dưới bóng đèn càng đẹp trai lạnh lùng hơn. Không biết phải vì cô uống rượu say hay không, An Tiểu Ly cảm thấy mình đặc biệt nhạy cảm, cảm thấy, cảm thấy hôm nay Trần Ngộ Bạch hơi khác, giống như có hơi... bất an?

Cứ yên lặng dạo trong vườn trường như vậy, hai người đi càng lúc càng xa. Lúc trở về, An Tiểu Ly cũng mệt mỏi, dựa vào anh, nhất định bắt anh công. Trần Ngộ Bạch bị cô cứ quẩn lầy, cau mày thở dài, hạ người xuống “Lên đi”

An Tiểu Ly gục ở trên lưng anh vui vẻ vô cùng, cứ nói nhỏ bên tai anh, thỉnh thoảng ngâm nga bài hát nào đó, cánh tay nhỏ ôm cổ anh, da thịt sát vào nhau, hơi thở nóng bỏng thổi vào sau tai anh. Trần Ngộ Bạch nghiêng đầu, thân thể hơi nóng rang lên. Bộ ngực mềm của cô cứ dồn vào anh hết lần này đến lần khác, khẽ lay động theo bước chân anh. Làm anh nhớ tới dáng vẻ cầu xin quyến rũ, híp mắt mơ màng khi cô nằm dưới anh trên chiếc giường lớn ở nhà.

Quên đi, ánh mắt anh kiên định nhìn về phía trước, mỉm cười, công cô đi.

Lúc trở về, vì hai người đã có hơi men, nên Lý Vi Nhiên đã kêu tài xế đến lái xe. Hai người cùng ngồi ở ghế sau nghe nhạc nhẹ, Tần Tang dựa vào trong ngực anh, ngón tay vẽ vẽ trên mặt anh. Lý Vi Nhiên nhắm hai mắt mỉm cười, bắt lấy ngón trở của cô đưa lên môi hôn nhẹ.

Lúc xe chạy đến đường Thế Kỷ, tài xế ngừng xe lại. Lý Vi Nhiên mở mắt ra, hôn lên mặt Tần Tang “Xuống xe đi, chúng mình đi chọn quà tốt nghiệp.”

Tần Tang nhong nhong không muốn nhúc nhích, Lý Vi Nhiên không thể làm gì hơn là phải bước xuống xe trước, khom người ôm cô ra khỏi xe. Cô then thùng xuống xe, bóp tay anh, khẽ nói liên tục để tự cô đi.

Hai người nắm tay lôi kéo đi vào JA, trên cửa treo tấm bảng “Hôm nay ngừng kinh doanh”, quản lý đã chờ ở cửa từ lâu, vẻ mặt tươi cười tiếp đón bọn họ.

Tần Tang đi theo anh, lặng lẽ kéo anh, kiễng chân rí tai nói với anh “Mạnh tay như vậy, không sợ em nghĩ anh là tên nhà giàu mới nổi à?”

Lý Vi Nhiên ôm eo cô chặt hơn, ánh mắt nhìn về phía trước, khoe miệng mỉm cười “Chỉ có những cô bé không khuôn phép mới nói như vậy.”

Tần Tang lén nắm cánh tay anh “Dám nói em không có khuôn phép.”

Lý Vi Nhiên hơi tê tê, thơm trộm lên mặt cô một cái “Ai nói. Tang Tang nhà chúng ta không bao giờ luống cuống. Tang Tang nhà chúng ta là công chúa trời sinh.” Anh nói xong, làm lễ như một quý ông Anh Quốc, mỉm cười vươn tay, Tần Tang vén tóc, làm như vẻ nữ vương kéo anh đi vào trong.

Trên quầy sắp đầy kiêu dáng vàng bạc châu báu đủ loại, nữ nhân viên mặc đồng phục màu đen mang bao tay màu trắng đứng sắp hàng, động loạt cười tươi hết mức, đèn trong tiệm sáng rực rỡ, tất cả chỉ có thể hình dung bằng hai từ “mộng ảo”.

Tần Tang từ từ lựa chọn phía trước, Lý Vi Nhiên đi theo cô, chăm chú nhìn vào từng ánh mắt, từng dấu tay của cô. Mỗi lần cô cười lên, lòng của anh cũng ấm áp theo.

Cuối cùng, Tần Tang chọn một sợi dây chuyền rất đặc biệt, có những móc chữ S gắn chặt vào nhau và một đôi hoa tai hình đóa hoa hồng nho nhỏ. Giá tiền những món trang sức này không rẻ cũng không quá mắc, nhưng cô vừa nhìn thấy đã thích nên chọn thôi.

Lý Vi Nhiên lấy dây chuyền đeo lên cho cô, ôm cô đứng trước gương, nhìn hai gò má đỏ bừng, đôi mắt sáng lấp lánh của cô ở trong gương. Anh thầm than, nếu dùng câu “điểm như đào lý*” cũng không gì hơn về này của cô hay sao?

(*Câu thành ngữ mô tả người phụ nữ tuyệt đẹp sang trọng)

Ngón tay Tần Tang vân vê hoa hồng trên tay, cười mím núp vào trong lồng ngực ấm áp của anh, làm đầy lòng anh rung động. Nhất thời, hai người nhìn lẫn nhau trong gương không biết nói gì, chỉ khẽ cười.

Đưa Tần Tang đến dưới nhà, Lý Vi Nhiên càng say men tình hơn, ôm cô đứng trong dãy hành lang tối, thế nào cũng không chịu buông tay. Tần Tang bị anh hôn đến chân cũng bủn rủn, hai tay vòng qua ngang hông anh, cũng không muốn tách ra.

“Ừm, có muốn lên ngồi chút không?” Cô ngẩng đầu đỏ mặt hỏi anh. Lý Vi Nhiên hôn lên môi cô thêm một cái “Em không sợ anh say rượu hành hung à?”

“Tại vì anh tâm thuật bất chính mới nói như vậy, kiểm soát ỉnh.”

“Dám nói anh tâm thuật bất chính.” Lý Vi Nhiên học theo khẩu khí của Tần Tang. Cô bị chọc cười, đáp trả lại anh “Ai nói? Vi Nhiên nhà mình mới không hề có tâm thuật bất chính, Vi Nhiên nhà mình có vẻ đạo mạo nhân sĩ chánh nghĩa nhất.”

Lý Vi Nhiên nghe vậy, cúi mạnh đầu xuống hôn cô. Tần Tang đang cười hớn hở, môi anh liền đập vào răng cô, khẽ kêu đau.

Tần Tang cười tránh khỏi anh, vẫy vẫy tay xoay người chạy lên lầu. Tiếng bước chân xa dần, Lý Vi Nhiên đứng che môi dưới lầu, cau mày mỉm cười, vẫn chờ đến khi đèn nhà cô mở sáng mới rời đi.

“Tiểu Bạch, trong lòng anh chứa những gì?”

Đã về đến cửa ký túc xá, An Tiểu Ly nín lấy lỗ tai đỏ ửng của Trần Ngộ Bạch hỏi nhẹ. Trần Ngộ Bạch hừ lạnh, không trả lời.

An Tiểu Ly đang nghiêm chỉnh lại thở dài “Tiểu Bạch, anh luôn không nói gì hết.”

“Ừ... Em muốn thông minh giống như Tang Tang vậy, không cần phải mỗi ngày đoán xem anh nghĩ gì.”

Chuyện này nhất định là do bóng đêm đa sầu đa cảm, nên An Tiểu Ly nổi máu văn nghệ, thở dài bên tai Trần Ngộ Bạch.

Đến lầu ký túc xá, Trần Ngộ Bạch mới để cô xuống. Vuốt những nếp nhăn trên áo sơ mi giúp cô, nhìn đáng vẻ ngốc nghếch say rượu của cô, lại kéo cô vào trong ngực, cúi đầu cắn cô một cái.

An Tiểu Ly vươn chiếc lưỡi be bé đáp lại anh. Lúc liếm tới liếm lui trên hàm răng của anh, bị lưỡi anh cương quyết đẩy lui lại, ngăn ở miệng cô, cô chỉ biết mút lấy anh, ngon ngoan nuốt xuống nước hương vị bạc hạ trong miệng anh.

Trước đây, An Tiểu Ly cảm giác, cảm thấy đối với cậu nam nữ ôm hôn thắm thiết dưới ký túc xá nữ sinh là một chuyện ảnh hưởng xấu đến bộ mặt thành phố. Nhưng đến khi cô bước vào giờ phút này, cô mới hiểu được, làm cậu nam nữ cũng có niềm vui thú của mình.

“Đừng thông minh giống Tần Tang. Anh không thích cô gái thông minh như vậy.”

Đêm đó, tiếng ngáy của A Mạc vẫn rền trời như cũ, còn An Tiểu Ly cong cong khoe miệng mộng đẹp cả đêm.

28. Chương 28: Phu Quân

Ngày hôm sau là kỳ hạn chót rời khỏi trường học, tất cả mọi người đều đóng gói hành lý đường ai nấy đi. Sáng sớm Tần Tang đã lái xe tới, A Mạc và Xuân tử đều tìm công việc ở vùng khác, nên Tần Tang đưa các cô ấy đến trạm xe lửa, lưu luyến chào tạm biệt, sau đó lại cùng An Tiểu Ly trở về trường học lấy hành lý của cô ấy.

Trước đó An Tiểu Ly đã tìm được một căn phòng, nhưng mà cô chỉ có ít tiền tháng từ núi băng, mướn căn phòng đó xong thì mỗi ngày đều phải ăn mì ăn liền. Nhưng may mắn là Vũ Hưng có chế độ, nhân viên độc thân có thể làm đơn xin đãi ngộ của ký túc xá. Cô đã nộp đơn xin, bây giờ, tạm thời ở chỗ của Tần Tang trước.

Đến phòng trọ nhỏ của Tần Tang, lúc đang dọn dẹp, thì Trần Ngộ Bạch gọi điện thoại đến, ngay cả xin chào cũng không nói, chỉ lạnh lẽo hỏi Tiểu Ly ở đâu.

“Hôm nay em xin nghỉ mà.” An Tiểu Ly kinh ngạc, ngày hôm qua không phải đã nói với anh ấy hôm nay có việc sao?

Trần Ngộ Bạch cầm điện thoại, đang đứng ở lầu dưới ký túc xá nữ, bực bội chịu đựng ánh mắt tò mò đi qua đi lại, nghe giọng nói nhẹ nhàng của cô, càng tức giận hơn, “Anh biết. Anh hỏi bây giờ em đang ở đâu?”

“Nhà Tang Tang. Tạm thời em dọn qua chỗ bạn ấy ở đỡ, chờ đơn túc xá trong công ty được duyệt em lại chuyển đi.” Tần Tang cũng nói miễn cưỡng có thể chứa chấp cô lâu dài, nhưng mà An Tiểu Ly và cô ấy quen biết nhiều năm như vậy, hiểu rất rõ cô ấy. Sự không chế khoảng cách của Tang Tang với người khác, sợ rằng đã đến mức biến thái.

Năm đầu tiên khi tựu trường đại học, cô ấy ở trong ký túc xá không tới một tuần lễ. Tần Tang chỉ một mình yên lặng dọn ra ngoài. Cô ấy giải thích với A Mạc và Xuân Tử là mình luôn viết bản thảo cho đến tận nửa đêm, sẽ ảnh hưởng đến nghỉ ngơi của mọi người. Nhưng An Tiểu Ly nhận thấy, do Tần Tang không chịu nổi cảm giác thân mật của túc xá. Mỗi lần A Mạc, Xuân Tử và cô mỗi người cầm một cái hotdog, thì Tần Tang cũng sẽ không biến sắc tránh rất xa. Đó cũng là một sự hèn yếu, thỉnh thoảng An Tiểu Ly nổi máu văn nghệ lên đã nói như vậy. Sợ bị thương, cho nên tự giam mình ở trong một cái vỏ thật dày, làm bộ toàn thế giới và ngay cả bản thân cô cũng cho là, ừ, Tang Tang rất kiên cường.

An Tiểu Ly đứng ở trên ban công, cách cửa kiếng nhìn cô bạn thân đang thu dọn đồ đạc đầu vào đấy, nhất thời mất hồn, cho nên đã quên đang trò chuyện. Cho đến khi tiếng “tút tut” lạnh lùng vang lên, cô mới chợt tỉnh ra.

“Có hiểu lễ phép hay không hả. Thật là không đáng yêu.” Cô lẩm bẩm đi vào trong nhà, hoàn toàn không nghĩ tới giờ phút này Trần Tam công tử bên kia điện thoại đầu đang bốc khói xanh nghiến răng nghiến lợi cỡ nào.

.

Thêm đồ của một người, trong phòng có vẻ hơi chật chội, hai cô nàng thay đổi kế hoạch, di chuyển dụng cụ gia đình tận dụng hết tất cả không gian. Đợi đến lúc chuông cửa vang lên, họ mới phát hiện đã là mười hai giờ trưa rồi.

Tần Tang đứng ở trên băng ghế, đang khiêng một valy hành lý không dùng đến để lên trên nóc bếp. An Tiểu Ly vượt qua thùng giấy bầy đầy đất đi ra mở cửa. Người tới là Lý Vi Nhiên, mang theo mấy hộp cơm đứng ở ngoài cửa cười tủm tỉm. Lòng của An Tiểu Ly bị mấy cái túi có LOGO thật to của nhà hàng làm cho chấn động tê dại, liền vội vàng gạt đầu cúi người mời anh vào.

Lý Vi Nhiên nhìn thấy Tần Tang treo cao như vậy, vội vàng thả đồ trong tay lên trên bàn, đi tới đứng ở dưới bảo vệ cô. Tần Tang sắp xếp xong cái valy, vịn vai anh, để anh ôm xuống. An Tiểu Ly trông thấy mái tóc dài của cô ấy xoay ra bên ngoài thành một vòng cung, chép miệng, hừ hừ, bà đây cũng hưởng thụ qua vòng ôm công chúa, hai người không thể làm tôi ganh tỵ được đâu!

“Tôi chết đói rồi!” Cô chống nạnh lớn tiếng kêu, ăn không được quả nhỏ, cũng không thể để cho người khác tình cảm ăn trước mặt cô, cô đói bụng rồi.

Tần Tang nhìn cô bạn một cách khinh bỉ, vui vẻ tự nhiên đi rửa tay. Lý Vi Nhiên xách thức ăn lên trên bàn ăn, mở một hộp đồ ăn trong đó ra, xé một cái đùi gà cho An Tiểu Ly gặm, cái còn lại anh cầm đi vào phòng bếp đặt vào cái đĩa rồi bưng lên. An Tiểu Ly nhìn đùi gà ngon lành và người đàn ông trong nhà cảm thấy thật rất áy náy. Tần tiểu thú à, sao anh vẫn chưa trở lại, tôi đây còn muốn làm phản, hưởng chi là Tang Tang!

“Buổi chiều bọn em thu dọn xong thì nghỉ ngơi một lúc, buổi tối anh tới đón bọn em đi ăn cơm.” Lý Vi Nhiên nói với hai cô. Hình như anh là rất bận rộn, ăn một bữa cơm cũng vội vã nhận ba bốn cuộc điện thoại. Nhưng dù bận rộn thế nào thì lúc đi anh cũng không quên dịu dàng ôm Tần Tang một cái.

Cái ôm nồng nàn tình cảm này đều hiện trước mắt An Tiểu Ly cả một buổi chiều cũng xua đi không được. Chờ hai người cơ bản thu dọn xong, đều mệt mỏi ngã song song xuống giường, An Tiểu Ly nhìn rèm che tròng điệp trên nóc giường, đẩy Tần Tang bên cạnh một cái.

“Hà?”

“Mình cảm thấy, Lý Vi Nhiên rất tốt.”

“Ừ.” Tần Tang lại bắt đầu tiếc chữ như vàng rồi, An Tiểu Ly tức giận lật người đè lên trên người cô ấy, “Mình ghen tỵ!”

“Tiểu Ly, ” Tần Tang đẩy cô bạn ra, nhắm hai mắt và cười dịu dàng, “Tình yêu có trăm ngàn loại đáng vẽ.”

“Mình muốn loại đáng vẽ này của các cậu .”

“Ừ.”

“Công tử Trần gia không phải loại hình này. Nhưng mà cậu nói công tử Trần gia thích hợp với mình đấy.”

“Vậy cậu tìm thêm một người đi, có lẽ là mình sai lầm rồi.”

“Tần Tiểu Tang!” An Tiểu Ly xoắn tóc của mình lại, mắt không chế.

Tần Tang không thèm cử động, “Mình cũng không phải là thần thánh, làm sao biết về sau sẽ xảy ra chuyện gì. Lúc ấy mình xác thực cảm thấy anh ta rất thích hợp với cậu.”

“Hiện tại thì chính cậu đã ném được tình yêu ngọt ngào rồi, nên biết anh ta không phải chồng của mình rồi hả ?”

“Ừm. Thật ra thì, mình xác thực đã nghĩ như vậy.” Tần Tang mở mắt ra, áy náy xoa mái tóc rối bời của An Tiểu Ly. “Nhưng, có lẽ sau khi mình bị tình yêu làm tổn thương, sẽ lại có ý tưởng khác. Cho nên Tiểu Ly, tốt nhất là cứ tới đâu hay tới đó. Tình yêu cũng chỉ là một cuộc tùy cơ ứng biến mà thôi .”

An Tiểu Ly chôn mặt vào gối, cô nằm sấp trên giường giống như con cá chết, “Tần Tiểu Tang, cậu là một tiểu thuyết gia khiêu dâm, nhà văn cái gì chứ! Mình thật đau lòng quá đi!”

Tần Tang lên tinh thần ngay tức khắc, tiện tay nắm cái gối, dòn cơn tức vào đó đập lên ót An Tiểu Ly, “Stop! Tiểu thuyết gia khiêu dâm không phải người à!”

.

Náo loạn một lúc hai người đều mệt rã rồi, nên quyết định nghỉ ngơi. Tay chống lên tay, chân chống lên chân mà ngủ. Kết quả ngủ một giấc say như chết. Lý Vi Nhiên gọi điện thoại cho hai người không ai nhận, hoảng sợ vội vàng chạy tới, chuông cửa cũng không thèm ấn, đập cửa vang trời.

Tần Tang dụi mắt đi ra mở cửa, Lý Vi Nhiên nhìn thấy cô không có việc gì, thở một hơi dài nhẹ nhõm, “Tang Tang, em muốn hù chết anh à? Sao ngủ say như vậy, anh gọi điện thoại cho bọn em mấy lần đều không ai nhận.”

“Ừm.” Tần Tang vẫn còn nửa mê nửa tỉnh, híp mắt xoa tóc, còn ngây ngốc không kịp phản ứng. Trong mắt Lý Vi Nhiên, đáng vẽ cô tựa như một con mèo con lười biếng, cực kỳ đáng yêu.

Anh nhìn cô, rồi lại nhìn An Tiểu Ly vẫn còn ngủ say trên giường, tiến lên ôm Tần Tang muốn hôn cô. Trước giờ Tần Tang rất ghét bị đánh thức, nên trốn tránh đẩy đẩy ngực anh, một lúc lâu vẫn bị anh quần lấy, cô không thể làm gì khác hơn là làm vẻ mặt đau khổ đi cà nhắc đến hôn một cái lên cằm anh.

Lý Vi Nhiên cười hài lòng, thả tay ra, mặt cô ửng đỏ đi vào trong nhà, đánh thức Tiểu Ly cùng đi ăn cơm tối.

.

Lý Vi Nhiên chọn một quán lẩu có phòng ăn riêng khá xa, trời nóng như vậy, nhưng trong đại sảnh vẫn đầy khách .

Ba người bọn họ ngồi trong một phòng nhỏ, nhiệt độ máy điều hòa không khí mở cực thấp. Nước lẩu là canh gà nấu với cầu kỷ thanh nhiệt. Thịt dê cắt thành từng miếng mỏng để nhúng vào nước lẩu, rồi chấm với tương để thưởng thức. Uống một hớp nước lọc 37 độ, trước tiên cảm thấy lạnh trong người, sau đó lại ấm lên, da gà nổi lên ba lượt, toàn thân thoải mái vô cùng. Ngay cả An Tiểu Ly tự xưng là đứa bé lập dị không biết kiểu cách gì hết, cũng phải oán thán có chồng như vậy thì còn đòi hỏi gì hơn.

Tác phong Lý Vi Nhiên nhanh nhẹn phục vụ cho hai cô nàng. Tần Tang thấy anh chưa hề ăn gì, thỉnh thoảng cũng đút cho anh một miếng, hai người nhìn nhau cười ngọt ngào vô cùng.

An Tiểu Ly nhìn Tang Tang cả ngày dịu dàng vui vẻ, hoàn toàn bỏ qua lập trường ban đầu, Tần tiểu thú, không phải lập trường cách mạng của chị không kiên định, thật sự là kẻ địch mạnh vô địch nha! Anh phải nén bi thương thôi.

“Hôm nay vẫn còn bận rộn sắp xếp kế hoạch hàng năm sao?” Tần Tang gấp rau cho Lý Vi Nhiên, dịu dàng hỏi anh. Lý Vi Nhiên gật đầu,

“Ừ, đại khái hai tuần lễ nữa là xong. Đến lúc đó có lẽ anh sẽ đi khoa học kỹ thuật Vũ Hưng.”

An Tiểu Ly ồ lên một tiếng, “Tại sao?”

“Hành chính của Lương thị thay đổi hàng năm, điều động nhân sự mà thôi, sẽ không có ảnh hưởng tới nhân viên.” Lý Vi Nhiên giải thích với An Tiểu Ly, anh cho rằng cô ấy lo lắng cho công việc của mình.

An Tiểu Ly im lặng một lúc, “Vậy, tổng giám đốc bây giờ của chúng tôi thì sao?”

Lý Vi Nhiên đưa cho Tang Tang một tờ khăn giấy, không chú ý trả lời câu hỏi của An Tiểu Ly, “Anh ba sao? Anh ấy trở về Tổng Công Ty, anh ấy là người bổ nhiệm từ trên xuống dưới, những điều động lần này đều do anh ấy sắp xếp. Ặc, anh ấy không nói gì với cô à?”

“Ha ha, nói rồi, nói rồi.” An Tiểu Ly vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, “Dĩ nhiên nói rồi, anh ấy nói tất cả mọi chuyện với tôi.”

Lý Vi Nhiên cảm thấy giọng nói của cô rất kỳ quái, quay đầu nhìn Tần Tang. Tần Tang khẽ lắc đầu, anh cũng không hỏi gì nữa.

An Tiểu Ly càng ăn càng thấy được nồi lẩu này thật là cay, cay đến mức quả tim cô cũng hơi tê dại. Đường như, rất giống cái loại cảm giác “Đau lòng” mà tiểu thuyết gia khiêu dâm Tần Tiểu Tang hình dung.

Mẹ nó! Bà đây không hề đau lòng! Bà đây có tài có mạo, tại sao phải treo cổ ở cái gốc cây méo chứ.

Bà phải phản công.

An Tiểu Ly ăn no bụng, ợ một cái, ánh mắt kiên định hạ quyết tâm.

29. Chương 29: Lập Đổ

Trên đường trở về, An Tiểu Ly không còn kiên trì nhất định bắt Tần Tang phải ngồi ghế sau cùng với cô. Mắt thấy cô vừa buông tay, Tang Tang liền vô cùng vui vẻ chui vào ngồi phía trước, công tử Lý gia nhất thời cũng cười vô cùng lảng lơ. Kiên định trong lòng An Tiểu Ly lại dày thêm một tầng.

Coi như mình không may mắn, gặp một tên không phải hoàng tử chính tông. Coi như mắt mình vụng về, không thấy rõ bên dưới áo sơ mi trắng của hoàng tử là một trái tim đen như thế nào.

Coi như, chưa từng động qua.

An Tiểu Ly dựa lệch sang một bên ở ghế sau, quay ngược lại nhìn những ngọn đèn đường, tâm tư cực kỳ bi thương. Đèn mới lên rực rỡ, nhưng mà thành thị to lớn, không hề có ngọn đèn nào thành tâm thành ý sáng vì cô.

Xe lái vào chung cư, cho xe từ từ dừng lại, Lý Vi Nhiên “Ah” một tiếng, “Tiểu Ly, Tiểu Bạch nhà cô đuổi tới rồi.” Anh đi đến ngã ba bãi đậu xe thì dừng lại, cười cười quay mặt sang nói với An Tiểu Ly.

Cái xưng hô Tiểu Bạch này là Tang Tang nói cho anh biết. Vì vậy, lúc họp sáng thường kỳ, Trần Ngộ Bạch cầm bảng lái tổng hợp hàng tháng cười nhạo Lý Vi Nhiên, “Vây mà cũng có thể biến đổi bất ngờ đồ thị lợi nhuận như lịch sử yêu đương, anh thật sự là phục em đó Lão Ngũ.”

“Đừng khách sáo,” Lý Vi Nhiên khẽ mỉm cười, “Anh quá khen rồi, Tiểu Bạch.”

Dung Nham đang thông thả xem hồ đẩu, lại bị sắc một hộp cà phê, ho khan kinh thiên động địa.

Lương Phi Phàm đang xem báo, ngẩng đầu không thể tin, ánh mắt đầy ngụ ý nhìn về phía Trần Ngộ Bạch – Tiểu tử, cậu cũng tài đó chứ.

Kỷ Nam còn trong trạng thái ngủ gà ngủ gật, ngậy ngốc lẩm bẩm: “Ha ha, Tiểu Bạch?”

Lúc này Lý Vi Nhiên đã thu lại gương mặt không đếm xỉa đến, vì vậy thanh đao trong con trong mắt Trần Ngộ Bạch đã vù vù bắn về phía Kỷ Nam, dọa cô nàng ngoan ngoãn lại, không còn dám lên tiếng nữa.

Từ ngày đó trở đi, mấy anh em gặp Trần Ngộ Bạch đều không gọi Lão Tam hoặc là anh ba nữa, mỗi một người đều cố ý nhấn âm cuối gọi anh là Trần Ngộ.... Bạch.

Lúc bấy giờ An Tiểu Ly xuống xe, từ xa đã nhìn thấy anh nhưng không thể nào vui mừng, khẽ nhún mày, môi mỏng mím chặt. Lúc thấy cô, đôi mắt sau tròng kính của anh thoáng hiện lên một tia sắc bén.

“Điện thoại di động.” Anh lạnh lùng nói, duỗi tay về phía cô. An Tiểu Ly kiềm chế sợ hãi trong lòng, nhún vai, “Không mang.”

Tay của Trần Ngộ Bạch hơi yếu thế rút lại, “Em biết anh gọi cho em bao nhiêu cuộc điện thoại không? !”

An Tiểu Ly trả lời với bộ mặt phớt tỉnh: “Không biết. Em đã nói không mang điện thoại di động, làm sao em biết được. Anh đừng có đã biết rõ rồi mà còn hỏi có được không?”

“An Tiểu Ly!”

“Ừ hử.”

An Tiểu Ly cười tủm tỉm, vênh chiếc cằm nhỏ, dùng dáng vẻ hùng hực trong những tác phẩm trong sáng đối kháng với núi băng.

Mỗ Lang nói rất hay, không thương thì không sợ. Cho nên giờ phút này An Tiểu Ly không sợ nữa.

Trần Ngộ Bạch cũng không sợ, anh chỉ rất căm tức. Tức giận từ sáng cho đến chiều, lúc cơm tối chờ thế nào cũng không trông thấy cô, đành đề nén cơn tức gọi điện thoại cho cô, thế nhưng không có ai nhận! Kêu thuộc hạ đi tìm, thì được báo là ở thành Đông ăn cơm cùng với Ngũ thiếu gia. Anh vừa nghe xong, lửa trong dạ dày càng bốc lên dữ dội.

Đúng vào lúc hai người dùng sự im lặng để đối nghịch với nhau, Lý Vi Nhiên ngừng xe, kéo Tần Tang khẩn thiết đi đến.

“Ồ, hai người đang chơi trò 1 2 3 người ngu dốt à?” Bình sanh chuyện Lý Vi Nhiên muốn thấy nhất chính là, cái mặt nạ phủ tuyết lạnh lẽo của Trần Ngộ Bạch bị bể tan tành, gương mặt bị người khác chọc tức đến dữ tợn, hoàn toàn không còn phong độ gì nữa.

Trần Ngộ Bạch lạnh lùng nhìn Lý Vi Nhiên, “Không có chuyện của em, cút lên lầu.”

Lý Vi Nhiên lui về sau một bước, cười hì hì núp ở sau lưng Tần Tang, “Tang Tang, anh sợ quá!”

Tần Tang có da có thịt che chở cho anh, gật đầu liên tục, “Trần Ngô Bạch, em vợ là dùng để lấy lòng, bạn trai em vợ cũng là dùng để lấy lòng. Sao anh lại không hiểu chuyện như vậy! Aizz, không trách được, Tiểu Ly nhà tôi trước khi ra cửa cố ý để điện thoại di động trên bàn, không chịu mang theo.”

Quả nhiên, Trần Ngô Bạch nghe lời nói của cô, hô hấp rõ ràng hơi chậm lại, ngón tay thon dài nắm lại thành quyền.

Tần Tang lập tức lui về phía sau một bước, nhìn Lý Vi Nhiên cùng cười lên một tiếng, tay cầm tay rời khỏi hiện trường, đi lên lầu.

Đã là cuối hè, nên gió đêm lại hơi lạnh.

Ngón tay của Trần Ngô Bạch lạnh lẽo bóp cầm An Tiểu Ly, toàn thân cô lập tức nổi lên một lớp da gà, liếc mắt nhìn về phía khác, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của anh.

“Sao vậy? Tại sao giận dữ với anh?” Giọng nói của Trần Ngô Bạch lại dịu dàng bất ngờ. Ở trong gió đêm, ở dưới ánh đèn, anh chói mắt đứng bên cạnh chiếc Audi R8, sự điên đảo chúng sinh phát ra từ lớp da anh, làm An Tiểu Ly ý thức được, cô đã gặp phải miêu sát trong truyền thuyết.

Gắng gượng qua giờ phút này, thì tương lai sẽ có hoàng tử cưỡi ngựa đến. Không qua được, vậy cũng chỉ có thể tiếp tục lệ rơi đầy mặt làm món đồ chơi trong lòng bàn tay của công tử Trần gia, gọi là tới, đuổi là đi. Một món đồ chơi có tuổi thọ sử dụng, đợi đến lúc công tử Trần gia chán chê, cô sẽ bị thảm không còn cả người lẫn của.

“Không sao cả,” Cô giữ vững tinh thần, “Em đã tốt nghiệp rồi, là một người lớn, không thể cứ ngu ngơ như vậy nữa. Em muốn bắt đầu cuộc sống mới.” Cô nhìn ánh mắt của anh, “Trần Ngô Bạch, mặc kệ hồi trước hai chúng ta có quan hệ gì, từ giờ trở đi, em hi vọng chúng ta là quan hệ trong sáng của cấp trên và cấp dưới.”

.

“Tang Tang, bây giờ tốt nghiệp rồi, em có định tìm việc làm không?”

Tần Tang rót cho anh một ly nước, hai người cùng ngồi xuống ghế sofa, cô vén mái tóc ra sau tai, cười thân nhiên với anh, “Ừ.”

Thật ra ngày hôm qua Tần Trạch đã điện thoại tới rồi, bảo là muốn cô trở về bàn bạc vấn đề công việc. Cô từ chối, nói gần đây bận, tuần sau sẽ trở về. Cô đoán chừng ý của cha cô có thể là muốn cô đi đến công ty anh hai. Năm ngoái khi Tần Liễu tốt nghiệp cũng đã đi đến công ty anh hai làm quản lý bộ phận tuyển truyền, chưa được nửa năm khách hàng đã liên danh tố cáo ầm ĩ. Đoán chừng anh hai một lần bị răn cấm, nên lần này cũng không vui vẻ nhận lời cha rồi. Nhưng mà, nếu đi đến công ty của cha, ở dưới mắt ông, cô và Lý Vi Nhiên.

“Tang Tang?” Lý Vi Nhiên nhìn thấy cô nghĩ đến mất hồn, tiến tới hôn cô một cái. Tần Tang cả kinh, cái ly trong tay nghiêng một cái, nước bắn ra quần anh. Cô “A” một tiếng, không chút suy nghĩ, mà rút vạt tờ khăn giấy trên bàn, giơ tay lau cho anh. Lý Vi Nhiên vừa nói không có việc gì, vừa lui về phía sau để tránh né. Nhưng trong khoảng thời gian ngắn vẫn tránh không kịp cái tay nhỏ bé mảnh khảnh mềm mại của cô.

Sau đó, Tần Tang lúng túng phát hiện, cảm giác dưới khăn giấy đã càng ngày càng cứng rắn.

“Ặc” Cô thu tay lại, đỏ mặt ngồi đằng hoàng, lúng túng vò khăn giấy trong tay, chỉ chỉ phòng vệ sinh, “Anh muốn dùng không?”

Lý Vi Nhiên lắc đầu, anh thu vào đáy mắt toàn bộ sự xấu hổ không được tự nhiên của cô, cười rất gian tà, “Chuyện này —— không phải phòng vệ sinh có thể giải quyết.”

Vì vậy, mặt của Tần Tang càng đỏ hơn.

.

Gió đầu thu vẫn còn đang thổi.

Trần Ngô Bạch nghe lời của cô thẳng thắn cười lạnh, “Hi vọng? An Tiểu Ly, anh cho em biết. Hi vọng của người khác, là dùng để thực hiện. Hy vọng của em, chính là dùng để tan biến.”

An Tiểu Ly mới vừa nhin xuống mấy lời hung dữ, vốn còn hơi áy náy, nhưng lần này toàn bộ chạy sạch cả rồi. Hai tay cũng học theo bộ dáng của anh, một tay chống xe, một tay ấn dạ dày, cười còn lạnh hơn anh, “Vậy sao? Vậy em chân thành hi vọng, anh càng ngày càng sống tốt hơn!”

Vì vậy, cái tay ấn dạ dày của Trần Ngô Bạch càng dùng sức hơn, gân xanh nổi lên.

.

Tần Tang ôm máy vi tính nửa nằm nửa ngồi trên ghế sofa, thỉnh thoảng ngó ngoài ban công một cái, nơi đó, Lý Vi Nhiên đang vừa dập lửa, vừa hong khô quần.

Cũng còn may, Tần Tang thầm nghĩ. Thật ra thì sau khi làm ướt quần anh, trước khi anh “quạt khởi”, trong nháy mắt trong đầu cô còn thoáng qua ý niệm dùng máy sấy tóc thổi khô cho anh. Bây giờ suy nghĩ một chút, nếu gió của máy sấy tóc thổi nóng ngay đó, chẳng phải là. càng hùng mạnh hơn sao?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Tang càng nóng rần lên như mặt trời ban trưa.

Vì viết bản thảo, cô đã xem qua nhiều “tài liệu” từ cổ chí kim, đối với kiến thức lý luận của Tần Tang coi như là mức độ đại học. Nhưng mà đối mặt một người khác phái, thì hoàn toàn bất đồng với những chữ viết và những hình ảnh kia. Dù cô được xưng là duyệt “người” vô số, nhưng mới vừa rồi cô vẫn rất hốt hoảng.

Nhưng, thành thật mà nói, dựa vào cảm xúc mới vừa rồi, số đo của anh. Đường như. Coi như có thể.

.

“Anh còn gì để nói không? Không có việc gì em đi trước.” An Tiểu Ly nhìn anh khép hờ mắt rất lâu cũng không nói lời nào, cô thu lại dáng vẻ khôi hài của mình, tính rút lui.

Đợi thêm một lúc nữa thấy anh vẫn không có phản ứng, An Tiểu Ly bữu môi xoay người rời đi. Cánh tay phải lại bị anh kéo lại, cô dùng sức hất tay anh ra như trong mấy tác phẩm trong sáng.

Ai biết lần này vung hơi mạnh, giống như muốn bỏ rơi thật. Trần Ngô Bạch cao hơn mét tám cô dễ dàng đẩy ngã cái “âm” trên cửa xe.

Đau... lắm sao? An Tiểu Ly nhìn chân mày anh nhíu chặt nên nghĩ như vậy.

“Tiểu Bạch.” Cô luống cuống tiến lên nhìn thương thế của anh. Lúc nhích tới gần mới chú ý tới, mới vừa rồi bàn tay của anh vẫn đặt lên dạ dày, nhìn lại về mặt khổ sở, hơi thở yếu ớt của anh, cô nóng nảy, “Anh không ăn cơm tối à? Đau bụng phải không?”

“Không có” Trần Ngô Bạch nói thản nhiên.

An Tiểu Ly ồ một tiếng, cũng không nói gì khác, chỉ cảm thấy hai người cứ lẳng lặng bước đi như vậy, cũng vô cùng thoải mái. Gương mặt của anh dưới bóng đèn càng đẹp trai lạnh lùng hơn. Không biết phải vì cô uống rượu say hay không, An Tiểu Ly cảm thấy mình đặc biệt nhạy cảm, cảm thấy, cảm thấy hôm nay Trần Ngô Bạch hơi khác, giống như có hơi... bất an?

Cứ yên lặng dạo trong vườn trường như vậy, hai người đi càng lúc càng xa. Lúc trở về, An Tiểu Ly cũng mệt mỏi, dựa vào anh, nhất định bắt anh công. Trần Ngô Bạch bị cô cứ quần lấy, cau mày thở dài, hạ người xuống “Lên đi”

An Tiểu Ly gục ở trên lưng anh vui vẻ vô cùng, cứ nói nhỏ bên tai anh, thỉnh thoảng ngâm nga bài hát nào đó, cánh tay nhỏ ôm cổ anh, da thịt sát vào nhau, hơi thở nóng bỏng thổi vào sau tai anh. Trần Ngô Bạch nghiêng đầu, thân thể hơi nóng rang lên. Bộ ngực mềm của cô cứ dồn vào anh hết lần này đến lần khác, khẽ lay động theo bước chân anh. Làm anh nhớ tới dáng vẻ cầu xin quyền rũ, híp mắt mơ màng khi cô nằm dưới anh trên chiếc giường lớn ở nhà.

Quên đi, ánh mắt anh kiên định nhìn về phía trước, mỉm cười, công cô đi.

Lúc trở về, vì hai người đã có hơi men, nên Lý Vi Nhiên đã kêu tài xế đến lái xe. Hai người cùng ngồi ở ghế sau nghe nhạc nhẹ, Tần Tang dựa vào trong ngực anh, ngón tay vẽ vẽ trên mặt anh. Lý Vi Nhiên nhắm hai mắt mỉm cười, bắt lấy ngón trỏ của cô đưa lên môi hôn nhẹ.

Lúc xe chạy đến đường Thế Kỷ, tài xế ngừng xe lại. Lý Vi Nhiên mở mắt ra, hôn lên mặt Tần Tang “Xuống xe đi, chúng mình đi chọn quà tốt nghiệp.”

Tần Tang không nhẽo không muốn nhúc nhích, Lý Vi Nhiên không thể làm gì hơn là phải bước xuống xe trước, khom người ôm cô ra khỏi xe. Cô then thùng xuống xe, bóp tay anh, khẽ nói liên tục để tự cô đi.

Hai người nắm tay lôi kéo đi vào JA, trên cửa treo tấm bảng “Hôm nay ngừng kinh doanh”, quản lý đã chờ ở cửa từ lâu, vẻ mặt tươi cười tiếp đón bọn họ.

Tần Tang đi theo anh, lặng lẽ kéo anh, kiễng chân rỉ tai nói với anh “Mạnh tay như vậy, không sợ em nghĩ anh là tên nhà giàu mới nổi à?”

Lý Vi Nhiên ôm eo cô chặt hơn, ánh mắt nhìn về phía trước, khóe miệng mỉm cười “Chỉ có những cô bé không khuôn phép mới nói như vậy.”

Tần Tang lén bấm cánh tay anh “Dám nói em không có khuôn phép.”

Lý Vi Nhiên hơi tê tê, thơm trộm lên mặt cô một cái “Ai nói. Tang Tang nhà chúng ta không bao giờ luống cuống. Tang Tang nhà chúng ta là công chúa trời sinh.” Anh nói xong, làm lễ như một quý ông Anh Quốc, mỉm cười vươn tay, Tần Tang vén tóc, làm như vẻ nữ vương kéo anh đi vào trong.

Trên quầy sắp đầy kiểu dáng vàng bạc châu báu đủ loại, nữ nhân viên mặc đồng phục màu đen mang bao tay màu trắng đứng sắp hàng, động loạt cười tươi hết mức, đèn trong tiệm sáng rực rỡ, tất cả chỉ có thể hình dung bằng hai từ “mộng ảo”.

Tần Tang từ từ lựa chọn phía trước, Lý Vi Nhiên đi theo cô, chăm chú nhìn vào từng ánh mắt, từng dấu tay của cô. Mỗi lần cô cười lên, lòng của anh cũng ấm áp theo.

Cuối cùng, Tần Tang chọn một sợi dây chuyền rất đặc biệt, có những móc chữ S gắn chặt vào nhau và một đôi hoa tai hình đá hoa hồng nho nhỏ. Giá tiền những món trang sức này không rẻ cũng không quá mắc, nhưng cô vừa nhìn thấy đã thích nên chọn thôi.

Lý Vi Nhiên lấy dây chuyền đeo lên cho cô, ôm cô đứng trước gương, nhìn hai gò má đỏ bừng, đôi mắt sáng lấp lánh của cô ở trong gương. Anh thầm than, nếu dùng câu “diễm như đào lý*” cũng không gì hơn về này của cô hay sao?

(*Câu thành ngữ mô tả người phụ nữ tuyệt đẹp sang trọng)

Ngón tay Tần Tang vân vê hoa hồng trên tay, cười mỉm núp vào trong lồng ngực ấm áp của anh, làm đầy lòng anh rung động. Nhất thời, hai người nhìn lẫn nhau trong gương không biết nói gì, chỉ khẽ cười.

Đưa Tần Tang đến dưới nhà, Lý Vi Nhiên càng say men tình hơn, ôm cô đứng trong dãy hành lang tối, thế nào cũng không chịu buông tay. Tần Tang bị anh hôn đến chân cũng bủn rủn, hai tay vòng qua ngang hông anh, cũng không muốn tách ra.

“Ừm, có muốn lên ngồi chút không?” Cô ngẩng đầu đỏ mặt hỏi anh. Lý Vi Nhiên hôn lên môi cô thêm một cái “Em không sợ anh say rượu hành hung à?”

“Tại vì anh tâm thuật bất chính mới nói như vậy, kiểm soát ỉnh.”

“Dám nói anh tâm thuật bất chính.” Lý Vi Nhiên học theo khẩu khí của Tần Tang. Cô bị chọc cười, đáp trả lại anh “Ai nói? Vi Nhiên nhà mình mới không hề có tâm thuật bất chính, Vi Nhiên nhà mình có vẻ đạo mạo nhân sĩ chánh nghĩa nhất.”

Lý Vi Nhiên nghe vậy, cúi mạnh đầu xuống hôn cô. Tần Tang đang cười hớn hở, môi anh liền đập vào răng cô, khẽ kêu đau.

Tần Tang cười tránh khỏi anh, vẫy vẫy tay xoay người chạy lên lầu. Tiếng bước chân xa dần, Lý Vi Nhiên đứng che môi dưới lầu, cau mày mỉm cười, vẫn chờ đến khi đèn nhà cô mở sáng mới rời đi.

“Tiểu Bạch, trong lòng anh chứa những gì?”

Đã về đến cửa ký túc xá, An Tiểu Ly níu lấy lỗ tai đỏ ửng của Trần Ngô Bạch hỏi nhẹ. Trần Ngô Bạch hừ lạnh, không trả lời.

An Tiểu Ly đang nghiêm chỉnh lại thở dài “Tiểu Bạch, anh luôn không nói gì hết.”

“Ừ... Em muốn thông minh giống như Tang Tang vậy, không cần phải mỗi ngày đoán xem anh nghĩ gì.”

Chuyện này nhất định là do bóng đêm đa sầu đa cảm, nên An Tiểu Ly nổi máu văn nghệ, thở dài bên tai Trần Ngô Bạch.

Đến lầu ký túc xá, Trần Ngô Bạch mới để cô xuống. Vuốt những nếp nhăn trên áo sơ mi giúp cô, nhìn dáng vẻ ngốc nghếch say rượu của cô, lại kéo cô vào trong ngực, cúi đầu cắn cô một cái.

An Tiểu Ly vươn chiếc lưỡi be bé đáp lại anh. Lúc liếm tới liếm lui trên hàm răng của anh, bị lưỡi anh cương quyết đẩy lui lại, ngăn ở miệng cô, cô chỉ biết mút lấy anh, ngon ngoan nuốt xuống nước hương vị bạc hạ trong miệng anh.

Trước đây, An Tiểu Ly cảm giác, cảm thấy đối với cậu nam nữ ôm hôn thắm thiết dưới ký túc xá nữ sinh là một chuyện ảnh hưởng xấu đến bộ mặt thành phố. Nhưng đến khi cô bước vào giờ phút này, cô mới hiểu được, làm cậu nam nữ cũng có niềm vui thú của mình.

“Đừng thông minh giống Tần Tang. Anh không thích cô gái thông minh như vậy.”

Đêm đó, tiếng ngáy của A Mạc vẫn rền trời như cũ, còn An Tiểu Ly cong cong khoe miệng mộng đẹp cả đêm.

30. Chương 30: Ghen Tỵ

“Trần Ngô Bạch anh dám cưỡng hôn em nữa em sẽ đá cho anh ED luôn!” An Tiểu Ly dưới tình thế cấp bách đã giãy giụa vùng vẫy kêu to. Ngay sau đó, trong tiểu khu nhỏ nhỏ yên lặng như tờ, giữa những tòa nhà vang lên giọng nữ u oán quanh quẩn: ED. ED. ED. D. D.

Đầu tiên Trần Ngô Bạch sững sốt, ngay sau đó đôi môi mỏng xinh đẹp nở ra một nụ cười cay nghiệt, “Anh ED rồi, ai tới thỏa mãn em?”

“Anh yên tâm, có rất nhiều người, tre già măng mọc!”

“Chỉ dựa vào em?”

“Anh cứ chờ xem!”

An Tiểu Ly ngửa mặt, lửa giận bốc lên cao. Trần Ngô Bạch chợt cúi đầu, hung hăng gần như là cắn lên đôi môi mềm mại của cô, cạy miệng mềm lạnh lợi của cô ra, kéo đầu lưỡi cô ra ngoài ngậm trong miệng mình, dùng sức cắn mút. Ừm, thật sự là không giống như vậy. Ai nói chuyện khoái cảm này chỉ cần đúng chuyện không đúng người. Cái loại tươi non mềm mại này, cái loại nếm hoài không thỏa này, cảm giác kỳ lạ chỉ hận không thể nhét hết vào bụng này, chỉ có An Tiểu Ly mới cho anh được.

“Anh không muốn thấy.” Sau khi thành công hôn đến thần trí An Tiểu Ly mơ hồ cả người xụi lơ. Trần Ngô Bạch ôm hông của cô, đặt cô trên sườn xe, anh dán sát vào gò má nóng bỏng của cô, nói thật nhỏ.

An Tiểu Ly không nhúc nhích.

Ôm thân thể mềm mại của cô vào trong ngực, không khỏi an lòng. Biểu tình Trần Ngô Bạch dần dần ôn hòa. Sau lưng, xuất hiện người qua lại đi hóng mát buổi tối, tiếng cười nói không ngừng, thế nhưng anh lại chỉ cảm thấy trong trời đất rõ ràng vô cùng yên tĩnh.

Gió đêm thổi qua phù hợp với hoàn cảnh, tóc dài nữ chính như ý thơ mà phất lên trên mặt của nam chính, chân mày nam chính lại hơi nhíu lên.

Trần Ngô Bạch quay mặt của An Tiểu Ly qua, quả nhiên, đầu vai anh dần dần ẩm ướt, là nước mắt của cô.

“Khóc cái gì!” Anh thấp giọng mà quát. Cô vẫn còn an tĩnh ở trong cảm xúc bị thương, bị anh hù dọa như vậy, nước mắt chảy dữ dội hơn, từng hàng chảy qua khuôn mặt nhỏ bé như quả táo của cô, đáng về tội nghiệp, anh nhìn thấy thế, hỏa khí hoàn toàn biến mất.

“Đừng khóc.” Trần Ngô Bạch thở dài, nâng mặt của cô lên, nhẹ nhàng lau khô nước mắt cho cô. Trên tay càng ngày càng ướt, giọng điệu của anh càng ngày càng êm ái không thể tưởng tượng nổi, “Đừng khóc có được không? Hả?”

“Được rồi Tiểu Ly, đừng khóc.” Anh đặt một tay ở trên xe ôm cô, thân thể vươn vào trong xe rút một tờ khăn giấy, kiên nhẫn yên lặng lau nước mắt cho cô.

“Anh.” An Tiểu Ly khóc đến mũi đầu đỏ như trái cà chua, tiếng thút thít vang vang, “Anh luôn như vậy! Luôn lạnh lẽo giống như người chết, sau đó, sau đó thỉnh thoảng sống lại. Nhưng mà, em không thể bởi vì anh sống lại không đúng giờ một lát, mà phải chấp nhận thời gian anh chết dài như vậy!” Lời nói cô ngắt quãng trong nước mắt, không nhìn được đầy tay của anh ra, hai tay của cô lau mạnh lên mặt, lại lau ở nơi ngực áo sơ mi trắng của Trần Ngô Bạch.

Tuy là Trần Ngô Bạch không hiểu hết lời cô nói, nhưng cũng có thể hiểu đại khái ý của cô. Cô —— đang ghét bỏ anh? !

“Trước kia em cho rằng, hoàng tử trong thực tế chính là như vậy, không thể nào tài mạo song toàn còn được tính khí tốt. Cho nên anh ăn hiếp em, em cũng nhịn. Nhưng mà không phải như thế. Cái kiểu Lý Vi Nhiên đối với Tang Tang mới là thật tốt. Em hâm mộ đáng về vui mừng của Tang Tang. Em cũng muốn tìm một người tốt với em” Nước mắt cô dần dần ngừng lại, giọng nói oang oang, mắt to trắng đen rõ ràng sau khi khóc càng phát ra sáng ngời, dưới bóng đêm, cô nghiêm túc cố chấp nói qua đục vọng tinh khiết của mình, cùng với sự theo đuổi không mệt mỏi đối với cuộc sống tốt đẹp.

Trần Ngô Bạch đã không còn nhớ rõ mình bắt đầu như thế nào. Tâm tình anh chính là vật quý báu không thể để lộ ra. Bao nhiêu năm qua anh vẫn thờ phụng bốn chữ “Thủy tinh lưu thâm*” này. Cho nên trong phút chốc, đối mặt với đôi cánh gan dạ như đang giương lên của An Tiểu Ly, Trần Ngô Bạch bỗng nhiên như đã hiểu được sự để ý khó hiểu của mình đối với cô... chính là ghen tỵ, rõ ràng ghen tỵ. Tại sao cô có thể nhẹ nhàng tự nhiên nói ra là cô ghen tỵ với Tần Tang? Tại sao cô có thể tự nhiên lựa chọn cái mình muốn và không muốn? Tại sao cô lại có thể sống chân thật tinh khiết như vậy chứ?

(Thủy Tinh Lưu Thâm: ẩn dụ về một người đàn ông bình tĩnh kín đáo, không bao giờ biểu lộ ra ngoài mặt.)

Trần Ngô Bạch ghen tỵ với An Tiểu Ly, ghen tỵ đến mức muốn chiếm cô thành của riêng mình, để từ từ hành hạ.

.

Trên ban công lầu năm, Lý Vi Nhiên vòng ôm lấy Tần Tang, hai người yên bình nhìn cặp đôi dưới lầu đang vừa đánh, vừa náo, vừa khóc, vừa la.

“Anh với em đánh cuộc, lần này Tiểu Bạch là thật lòng.” Lý Vi Nhiên hôn lên vành tai của cô một cái, nói chắc chắn.

Tần Tang nghiêng đầu hôn cằm anh, cười khanh khách và hỏi: “Đánh cuộc gì?”

Ánh mắt Lý Vi Nhiên nhìn sao Thiên Lang xa xôi, thoáng lên một tia sáng không rõ, “Đánh cuộc. Một khắc đêm xuân?”

“Hả? Tính làm sao?” Tần Tang cũng không phải là Thiện Nam Tín Nữ, dĩ nhiên sẽ không bị anh hù dọa như vậy.

“Trong thời hạn một tuần lễ, nếu Tiểu Bạch bắt được Tiểu Ly, anh sẽ ăn em.”

“Không có thì sao?”

“Ừm, anh sẽ bị em ăn.”

Lý Vi Nhiên cười đắc ý hả hê, nhẹ nhàng mút lên chiếc cổ trắng nõn của Tần Tang, để lại một dấu màu hồng.

Tần Tang hơi cười, thoải mái vùi ở trong ngực anh, “A. Anh nói là *****?”

Lý Vi Nhiên bị nụ cười ngọt ngào trên gương mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt hút mất hồn.

.

An Tiểu Ly cho là mình khóc đến thấy ảo giác, hình như sắc mặt của Trần Ngộ Bạch lại hòa hoãn xuống, giọng nói cũng ôn hòa rất nhiều: “Anh khinh thường em chỗ nào?”

Nói đến khinh thường, cô cũng muốn tính toán với anh, “Tại sao không có. Em không thích nấu cơm, mỗi ngày anh còn phải chọn món ăn phức tạp như thế. Anh luôn lạnh lẽo châm chọc em, anh rất dữ. . . . Anh không cho phép em cái này, không cho phép em cái kia. Anh chưa từng giống như Lý Vi Nhiên đối với Tang Tang cười dịu dàng như vậy với em! Anh không tôn trọng em, anh cứ cưỡng ép chiếm đoạt. . . . Dù sao em cũng không cần anh nữa.”

Bình thường cô luôn cảm thấy Trần Ngộ Bạch đối với cô cực kỳ không tốt. Sao vào lúc này nói ra chỉ toàn những chuyện nhỏ nhặt, cũng không suôn sẻ mạch lạc nữa?

Hiển nhiên Trần Ngộ Bạch đối với sự chỉ trích của cô cũng xì mũi coi thường, “Nếu như em nếu nói cái kiểu của lão ngu là tốt, vậy thật không còn cách nào — em có chỗ nào có thể thông minh xinh đẹp hơn Tần Tang chứ.”

Tử huyết của An Tiểu Ly bị anh đâm trúng rồi. Từ nhỏ đến lớn, điều cô không thích nghe nhất chính là người ta nói cô không xinh đẹp đáng yêu như Tang Tang.

“Vậy anh có chỗ nào hơn được sự tao nhã lịch sự, ngọc thụ lâm phong của Lý Vi Nhiên!”

“Như vậy em có chỗ nào có thể hơn được sự băng thanh ngọc khiết, khéo hiểu lòng người của Tần Tang!”

“Anh!”

“Ừ hử?”

Trần Ngộ Bạch cười lạnh, chống tay ở phía trên đỉnh đầu cô, đôi mắt tỏ sáng như trẻ con đang đùa giỡn.

“Nếu như vậy, chúng ta giải tán đi!”

“Nghĩ khá lắm. An Tiểu Ly, em còn thiếu tiền của anh, muốn trốn nợ sao?”

“Thì quyệt nợ đó! Anh có thể làm gì em!”

An Tiểu Ly thở hổn hển đẩy anh một cái, bởi vì vấn đề độ cao cách xa nhau, bàn tay vỗ đúng vào dạ dày của anh. Trần Ngộ Bạch rên lên một tiếng thật nhỏ, tay chống vào xe không động đậy. An Tiểu Ly nhân cơ hội chạy như bay, để lại núi băng sắc mặt khó coi, lạnh lùng cắn răng nhìn chằm chằm bóng lưng cô.

An Tiểu Ly, em chờ đó cho anh!

.

Sau khi ngã bài với núi băng, An Tiểu Ly thoải mái khác thường. Mang theo hưng phấn mới vừa tốt nghiệp, cô cảm thấy cuộc sống tựa như một hũ nếp lớn, chờ cô ngã xuống hạnh phúc.

Tần Tang bắt đầu tìm việc làm, An Tiểu Ly cũng thường xuyên đi các nơi phỏng vấn cùng với cô ấy, nhìn thấy có cơ hội thích hợp, cô cũng sẽ nộp một phần lý lịch sơ lược.

Thông minh có hạn của cô nói cho cô biết, yêu quý sinh mạng, cách xa phúc hắc. Nếu quả thật có thể tìm được công việc tốt hơn khoa học kỹ thuật Vũ Hưng, cô nhất định lập tức không chút do dự vênh váo tự đắc mà đuổi việc Trần Ngộ Bạch.

Khi đó An Tiểu Ly không biết, phúc hắc sở dĩ trở thành phúc hắc, là đã từng đánh ngã bao nhiêu nhân vật nhỏ như cô.

An Tiểu Ly mới vừa phỏng vấn ở một công ty khoa học kỹ thuật xong, đang ngâm nga ca khúc nhảy chân sáo bước qua đại sảnh huy hoàng khí phái của khoa học kỹ thuật Vũ Hưng.

Sau đó, ngừng lại.

“Thầy Tiêu!” An Tiểu Ly gặp được ân sư ngày xưa đi từ trong thang máy ra cùng với Lão Nghiêm. Cô rất thích giáo sư kiêm chủ nhiệm bảo an, hòa ái dễ gần này. Ngoại trừ thường xuyên cúp cua và ngủ trong giờ học, bình thường cô chưa bao giờ gây thêm phiền phức cho ông ấy.

Giáo sư Tiêu mỉm cười gật đầu với cô, vẻ mặt vẫn luôn điềm tĩnh. Ông ung dung giảng giải đạo lý cho An Tiểu Ly trong đại sảnh đông người, nào là lòng trách nhiệm với người giáo dục ra mình trong tương lai, nào là tầm quan trọng phải bồi dưỡng tâm tính trong cuộc sống. Cuối cùng, An Tiểu Ly càng ngày càng mờ mịt, ông chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, thở dài một hơi, phất tay áo ngồi đám mây rời đi..

An Tiểu Ly cố gắng giẫy giụa khỏi những suy nghĩ khốn đốn, tò mò hỏi lão Nghiêm cũng buồn ngủ mơ màng: “Thầy Tiêu tới Vũ Hưng làm gì vậy? Mời cố vấn bên ngoài à?”

“Không phải, ” lão Nghiêm lắc đầu, nhìn An Tiểu Ly đầy hàm ý, “Sáng nay tổng giám đốc gửi điện tới đại học C, nói là cần tài liệu quản chế của lực lượng nòng cốt trong trường học.”

“A —— à? !” An Tiểu Ly cả kinh thất sắc, trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch không còn một giọt máu.

31. Chương 31: Tiểu Hồ Ly - Thất Bại

Vội vã trở lại trên lầu, An Tiểu Ly tìm bữa tập văn kiện đợi ký trên bàn mình, chạy ào vào phòng tổng giám đốc dò la tình hình.

Núi băng không có ở đây, không khí trong phòng vẫn còn hương bạc hà thoang thoảng mà An Tiểu Ly quen thuộc. Từ trước đến nay cô được công nhận là không tim không phổi, trong nháy mắt đẩy cửa vào thậm chí lại hơi hoảng hốt.

Nhưng mà cô chỉ lãng phí hai giây để hoảng hốt, rốt cuộc thì chính sự vẫn quan trọng hơn. Cô mở máy tính cấp tốc tra tìm lịch sử truy cập, không có.

Giở lật đồng văn kiện được sắp xếp tỉ mỉ trên bàn, cũng không có.

Mở từng ngăn kéo, không có.

An Tiểu Ly tuyệt vọng, với lỗi suy nghĩ luôn kín đáo BT của núi băng đó, thứ anh ta cố tình giấu diếm đảm bảo cô không tìm nổi. Cô đặt mộng ngả ngồi lên chiếc ghế tựa lưng lớn của anh. Cảm thấy rõ ràng thời tiết mùa thu tươi mát ban này, thoáng cái đã âm u.

Thứ giáo sư Tiêu đưa tới, nhất định là tài liệu giám sát việc cô đã cào xước xe anh trên con đường lớn của trường học vào ngày đầu tiên họ gặp nhau. Trần Ngộ Bạch muốn chứng cứ, là muốn tố cáo cô ra tòa à? Không thể nào, anh ấy là người có uy tín danh dự như thế, không làm được đâu! An Tiểu Ly đưa ra một phán đoán chắc chắn trước tiên, sau khi vỡ ngực suy nghĩ về hành vi không giống người của anh, lại do dự, anh ấy, không làm được ư?

Thế nhưng, anh ấy có thể cầm chứng cứ này đi khắp nơi hủy hoại danh tiếng của cô hay không? Khiến cho không có đơn vị nào ở thành phố C dám thuê cô? Hay là, gửi cho bố mẹ cô? Mấy vị không biết mô tê gì ở nhà cô kia mà. Nếu như mà biết được... cô giáo Trần nhất định sẽ đuổi cô chạy khắp trường!

An Tiểu Ly càng nghĩ càng hối hận, ngày đó nếu như cô không xuống xe thì tốt rồi! Đồng camera sẽ không quay được người cô, xe lại là của Tang Tang, bây giờ sẽ không sợ anh nữa! Tang Tang, Tang Tang, cô ní non tên của Tần Tang, bỗng nhiên mắt lóe lên, được cứu rồi!

Cách hay nhất để đối phó với một kẻ phức tạp, chính là tìm một kẻ phức tạp khác đối phó với anh ta!

An Tiểu Ly dọn dẹp phòng làm việc xong xuôi, tự cho thần không biết quỷ không hay lùi ra ngoài.

Tiếng bước chân của cô dần dần đi xa, có một người đứng rất lâu sau cánh cửa WC trong phòng tổng giám đốc, đi ra ngoài. Đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của anh phủ ý cười, rửa tay cũng có thể nhìn thấy kịch tâm, cô bé ngốc nghếch này, càng ngày càng có thể làm anh vui rồi.

...

Bên kia là An Tiểu Ly trong lúc dầu sôi lửa bỏng, Tần Tang lại đang ở nhà hưởng thụ buổi chiều yên lặng tuyệt đẹp.

Trên bàn cơm nhỏ nhỏ, cô và Lý Vi Nhiên ngồi đối mặt với nhau, trước mặt mỗi người là một chiếc notebook. Anh xử lý công việc của anh, cô viết tiểu thuyết của cô. Tiếng lục súc rất nhỏ của máy pha cà phê trong bếp, giống như tiếng vo ve của chuồn chuồn vỗ cánh bay qua đỉnh đầu hồi còn bé. Thỉnh thoảng hai người tình cờ ngẩng đầu cùng lúc, nhìn nhau cười. Cứ như vậy mấy tiếng không nói một câu, trong không khí yên lặng tất cả đều là ngọt ngào đúng mực.

Gần đây Lý Vi Nhiên cực kỳ nhàn hạ, nhiệm vụ Trần Ngô Bạch phân công cho anh đều là đồng kế hoạch dự toán này, không cần họp hành, không cần thị sát, ở nhà viết lách tính toán là được. Quả thật anh trở thành bộ tộc SOHO, càng có nhiều thời giờ dính ở chỗ này với Tần Tang.

Lý Vi Nhiên làm xong bản kế hoạch đóng notebook lại, lướt tới lướt lui trong phòng, rót một ly cà phê uống, tìm đồ ăn vặt An Tiểu Ly giấu như giấu mìn để ăn. Thỉnh thoảng tới quấy rầy Tần Tang một chút.

Tần Tang tội nghiệp anh nhàn hạ buồn chán, đứng dậy vào trong phòng bếp, rửa sạch dưa hấu mua ngày hôm qua, lau khô nước rồi bổ ra, bỏ một nửa vào trong tủ lạnh, đặt một nửa trong đĩa trái cây lớn bưng ra cho anh, “Này, cầm lấy đi. Bên kia có cái muống, tự ra xô pha bên kia vừa xem TV vừa ăn, ngoan, nghe lời!” Ngón tay thon dài của cô véo mặt anh, nét mặt tươi cười và giọng điệu hiền lành cứ như đang dỗ trẻ con.

Lý Vi Nhiên ngoan ngoãn gật đầu, Tần Tang rất vui mừng xoa trán anh. Giấy tiếp theo, Lý Vi Nhiên nhướn mày, ôm cả cô lẫn dưa hấu lên. Tần Tang cầm vững đĩa dưa hấu trong tay, không dám giẫy dụa, nín giận liếc mắt quở trách. Đáng tiếc da mặt anh còn dày hơn tường thành, cứ vui vẻ sung sướng, mặt không đổi sắc.

“Em còn đang bận mà ...” Tần Tang được anh ôm ngang trên đùi, dứt từng thìa từng thìa dưa hấu cho anh ăn, nũng nịu oán giận.

Lý Vi Nhiên hài lòng ôm lấy cô, ngả ngón vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, “Hầu hạ bản thiếu gia quan trọng hơn!”

Tần Tang vừa mới dứt xong thìa cuối cùng, đặt đĩa lên chiếc bàn thấp đặt trước ghế xô pha, ngọt ngào hỏi: “Vậy thiếu gia còn gì sai bảo nữa không?”

Lý Vi Nhiên cười xấu xa, “Ồ —— Thân mật với bản thiếu gia đi!”

Vừa mới nói xong môi của anh đã áp xuống, Tần Tang giẫy dụa trốn tránh trong lòng anh, cười hì hì. Tay anh càng lúc càng cố sức, cô dần dần có chút đau nhức. Nghe thấy tiếng thở càng lúc càng thô của anh bên tai, vật sừng sững gì đó từ từ thức tỉnh đụng vào cô. Cô không dám cử động, ngoan ngoãn để anh ôm vào trong ngực.

Lý Vi Nhiên thở hổn hển lẳng lặng nhìn cô, cả người mang theo lực áp bức khổng lồ sẵn sàng hành động, dục vọng trong mắt nhìn Tần Tang kinh hãi.

“Ặc,” Tần Tang đã nói rộng khoảng cách ra chút xíu, thế nhưng vật to cứng đó vẫn đặt dưới vòng eo mềm mại của cô, “Vi Nhiên...”

Lí do thoái thác của cô còn chưa ra khỏi miệng, anh đã há miệng cắn lấy môi cô. Bàn tay ôm cô từ phần lưng vươn lên cổ định cái đầu lắc qua lắc lại của cô, tay kia ôm lấy eo cô, tràn ngập ý tứ ám chỉ, cố sức mơn trớn chậm rãi. Tất cả hơi nóng dần dần tản ra từ lòng bàn tay anh, ngàn tia trăm luồng lan tỏa nhập vào hàng trăm xương cốt tứ chi của cô, Tần Tang nhất thời như ăn phải nhuyễn cốt tán, mềm nhũn trong lòng anh.

Anh nồng nhiệt nhấm nháp cái lưỡi dính hương của cô, nghe tiếng rên khe khẽ của Tần Tang. Lý Vi Nhiên không nhịn nổi nữa, lòng bàn tay nóng bỏng hương thẳng lên trên, xoa bóp dọc theo xương cột sống thanh tú của cô, giầy vò cô thành nước xuân trong vòng ôm của anh.

“Tang Tang, tỉnh táo...” Giọng nói trầm ấm khàn khàn của anh, mang theo hơi thở nóng bỏng thổi vào trong tai cô. Tần Tang lúc này mới chợt nhận ra, móc khóa nội y đã bị anh cởi ra, tay anh đánh lên từ phía sau, đang nắm trong tay một phần ngực đầy đặn của cô, vân vê quyến luyến không rời.

Tần Tang đỏ hết cả mặt, không thể nhúc nhích.

“Tỉnh táo đi, nếu còn không tỉnh, Tang Tang sẽ bị anh ăn tươi mất đó...” Anh rõ ràng không khâm khá hơn cô bao nhiêu, hốc mắt đỏ rực, sự kìm nén khổ sở như con thú bị nhốt trong lồng. Vật gì đó xâm nhập quấy rầy giữa hai chân, cách chất liệu may mặc mỏng manh thậm chí còn vùi một chút vào trong, nóng rực áp với nơi mềm mại đã hơi ướt át của Tần Tang.

Thế nhưng anh vẫn cho cô cơ hội để hô dừng lại.

Lòng Tần Tang chợt ngọt như mật.

Nhìn vẻ mặt khao khát kìm nén của anh, Tần Tang có quyết định xấu xa, thành toàn phong độ lịch lãm của anh tới cùng.

Hai người bình tĩnh tách nhau ra, một lúc lâu sau, Tần Tang vẫn cảm thấy trước ngực có chút khác thường, nơi bị anh vân vê... Vẫn còn rất nóng, vẫn còn cảm thấy hình như ngay cả trọng lượng hai bên cũng không giống nhau.

Lý Vi Nhiên ở trên sân thượng dẹp loạn qua loa dục hỏa rồi vào nhà, thấy cô ngồi trên sofa vẻ mặt đỏ bừng cúi đầu, anh lại khô nóng.

“Tang Tang...” Lý Vi Nhiên ôm lấy cô, ôm chặt trong lòng như thể muốn hợp thành một, cảm anh gác bên cổ cô, cúi đầu gọi tên cô. Trong âm điệu phức tạp, mang theo sự kìm nén, mang theo sự thấu hiểu, còn mang theo chút tủi thân.

Tần Tang quay đầu hôn anh, trên khuôn mặt quyến rũ lộ ra nụ cười bướng bỉnh, “Thật ra, em sợ anh bỗng chốc ăn nhiều quá mà no chết.”

Lý Vi Nhiên sững sốt, lập tức uất hận mà nghiêng răng, cắn lên chiếc cằm trên khuôn mặt nghiêng của cô một phát không nặng không nhẹ, “Con hồ ly nhỏ này!”

...

An Tiểu Ly lòng như lửa đốt trốn việc chạy vội về nhà cầu cứu, vừa vào cửa đã nhìn thấy cảnh tượng hai người nồng ấm thắm anh em em em như vậy. Thế giới bí ẩn nhỏ bé trong lòng cô lập tức bạo phát, lúc thay giầy còn đá lên sàn nhà, vang lên hai tiếng nặng nề.

Tần Tang đang được Lý Vi Nhiên giam trong ngực bắt nạt vừa xoa vừa hôn, nghe thấy tiếng động, bấu môi véo anh, nhân lúc anh đau hét lên, cô giầy ra khỏi lòng anh.

“Sao lại tan sớm vậy? Bị đuổi việc hả?” Nhìn vẻ mặt nóng bức mướt mồ hôi của cô ấy, Tần Tang bùng tới cho cô nửa quả dưa hấu còn lại trong tủ lạnh. An Tiểu Ly giống như cún con cảm kích than ôi, ăn xoành xoạch ngon lành.

“Này... Tang Tang, cậu phải cứu tớ!” An Tiểu Ly ăn mấy miếng to mới ngớt cơn thèm ăn, vội vàng không để ý lôi kéo Tần Tang nói hết mọi chuyện. Vừa lúc nhìn thấy Lý Vi Nhiên trên ghế sofa mỉm cười nhìn qua, An Tiểu Ly bỗng nhiên nhớ ra, đây không phải là kẻ đầu sỏ gây chuyện lúc đầu sao! Nếu không phải anh ta học nghệ không tinh, ngày hôm nay cô rơi vào kết cục thê lương như vậy thế nào được! Cảm tình tốt của An Tiểu Ly nảy sinh mấy ngày hôm trước với Lý Vi Nhiên nhất thời tan rã toàn bộ.

“Lý Vi Nhiên, anh thuộc phe nào?” Tạm thời mặc kệ tội của anh ta có đáng chém đầu hay không, An Tiểu Ly gắng sức muốn giành anh ta về phe mình, rồi ném vào địch làm vô gian đạo.

Lý Vi Nhiên bị Trần Ngộ Bạch hãm hại nhiều năm, khứu giác đối với nguy cơ cực kỳ nhạy cảm, “Nếu như chuyện liên quan tới Tiểu Bạch, tôi ở vị trí trung lập.” Anh ung dung hóa giải chiêu thức của An Tiểu Ly.

“Á à, Tang Tang, tớ còn tưởng rằng hai người vợ chồng đồng tâm đố! Cậu xem, Lý Vi Nhiên căn bản chẳng coi cậu ra gì!” An Tiểu Ly xúi giục không thành, lập tức lỵ gián phá hoại.

Tần Tang chỉnh lại mái tóc, đáng vẻ chẳng buồn để ý, “Tớ nói muốn đứng ở phe cậu lúc nào nhỉ?”

Ý cười dịu dàng của Lý Vi Nhiên nhỏ ra nước.

An Tiểu Ly ngay lập tức bị nội thương, hộc máu ai oán nhìn Tần Tang uốn éo vòng eo thon nhỏ, duyên dáng nhào vào vòng ôm của Lý Vi Nhiên.

“Các người có nhân tính hay không?!”

Tần Tang và Lý Vi Nhiên liếc nhìn nhau, vô tội lắc đầu cùng một lúc.

Bởi vì vậy An Tiểu Ly mà ngã lẩn triệt để.

Lúc sống lại, cô vẫn nói ngọn nguồn sự tình cho Tang Tang, khẩn thiết yêu cầu Tang Tang giúp đỡ. Ai biết Tần Tang nghe xong không hề đồng tình chút nào, ánh mắt lạnh lùng khiến tóc gáy An Tiểu Ly dựng đứng.

“An Tiểu Ly, không phải cậu nói rằng, lúc đó có một cậu bé mù bước tới đụng trúng cậu đang đậu xe trước siêu thị, cho nên gương chiếu hậu mới bị vỡ à?!” Tần Tang lạnh giọng chất vấn.

An Tiểu Ly nhất thời ghen hòng nhìn trần trời, “Ừm...”

Khí lạnh tỏa ra quanh người Tần Tang tăng vẻ thâm trầm, trong ngoài kết hợp với dưa hấu lạnh ăn xuống bao tử lúc này, An Tiểu Ly nhất thời như ngã xuống hầm băng.

Hình như... ừm, ngày đó để Tang Tang không mắng mỏ, cô thật sự đã giải thích cái gương chiếu hậu ra đi ngoài ý muốn như vậy...

Phía sau Tần Tang, người nào đó đã trải qua toàn bộ sự việc cười phì ra tiếng.

“Này, rõ ràng là cô không nhấn còi đã vọt ra từ lối rẽ, sao lại biến thành tôi là người mù rồi?” Lý Vi Nhiên đến nay vẫn nhớ rõ màn biểu diễn xiếc xe anh dừng ngày đó của An Tiểu Ly.

An Tiểu Ly bị anh chế nhạo đồ hết cả khuôn mặt nhỏ nhắn, trợn mắt nhìn: “Em gái vợ dùng để lấy lòng đó! Anh có hiểu không hả ?!”

Lý Vi Nhiên nhún vai, “Em trai chồng cũng dùng để lấy lòng đó, cô có hiểu không hả?”

Tần Tang nghe mà mím môi cười, An Tiểu Ly tức xì khói mũi.

“Phí sửa chữa 238, nhớ kỹ và nộp luôn tiền thuê nhà tiền thức ăn cho tớ luôn.” Tần Tang đã quen với việc khăng khăng bỏ đá xuống giếng. Khoan thai quảng cho An Tiểu Ly thêm một câu.

Tuy biết rằng đây chỉ là nói đùa, An Tiểu Ly vẫn đỏ viền mắt, sao vợ chồng người ta kẻ xướng người họa ăn ý như thế, cô cứ phải vì cặp đôi ấy mà làm cái đứa ngu ngốc lòng như lửa đốt nhảy lên nhảy xuống!

Vừa thấy cô thật sự muốn khóc, Lý Vi Nhiên và Tần Tang trợn tròn mắt, một người làm bộ không nhìn thấy, ngồi xuống tiếp tục xem TV. Người kia kéo cô vào phòng khách nhỏ.

“Cậu có từng này tiền đồ, thảo nào vẫn bị Tiểu Bạch nhà cậu bắt nạt!” Tần Tang đưa khăn tay cho cô, mím cười nhéo mũi cô, nước mắt của An Tiểu Ly lăn vòng, cuối cùng suy sụp rơi xuống. Sụt sịt nước mũi, cô nước mắt lưng tròng cầm lấy tay Tần Tang, “Tang Tang, cậu giúp tớ đi mà!”

“Giúp thế nào đây? Tìm người xử lý Trần Ngộ Bạch?” Tần Tang nói xong liếc nhìn biểu hiện của An Tiểu Ly, nở nụ cười, “Lườm tớ làm gì? Không nở hả?”

“Đứa nào không nở thì ED!” An Tiểu Ly nghiêng răng nghiêng lợi, “Tớ chính là gia môn bất hạnh mới gặp phải anh ta!”

Tần Tang nhíu mày, “Làm ơn đừng lạm dụng danh từ chuyên môn và thành ngữ có được không?”

An Tiểu Ly bĩu môi, trận khóc lóc của cô đã qua, bắt đầu quấy nhiễu Tần Tang, cô nhất định phải kêu Tần Tang hỗ trợ xóa bỏ vết tích tư liệu giám sát.

“Tiểu Ly, cậu tỉnh táo chút đi. Vấn đề giữa cậu và Trần Ngô Bạch không liên quan tới tư liệu giám sát kia.” Tần Tang bình tĩnh phân tích cho cô nghe, “Trần Ngô Bạch là ai, anh ta muốn đối phó với một mình cậu, không cần tư liệu giám sát gì cả. Anh ta cũng có thể chẳng tốn chút hơi sức cũng có thể cầm chân cậu gắt gao. Thật ra anh ta đâu đến mức thiếu một chút tiền như vậy? Anh ta phải làm vậy là vì sao, lòng cậu thật sự không rõ sao?”

An Tiểu Ly bĩu môi, “Tớ đương nhiên rõ chứ, tớ có gốc đâu.”

Tần Tang “cắt” một tiếng, nhìn cô ấy khinh bỉ.

“Anh ta muốn giữ tớ ở bên người. Thế nhưng anh ta lại không hứa hẹn với tớ mấy thứ như thể danh phận, cứ dây dưa với tớ như vậy, tớ không vui chút nào. Cho nên tớ muốn tiêu hủy chứng cứ và cắt đứt quan hệ với anh ta, cậu nói đi! Anh ta dựa vào cái gì mà coi tớ là đồ vật chiếm giữ chứ?!” An Tiểu Ly học dáng vẻ mỉm cười lạnh lùng của Tần Tang.

Tần Tang bỗng hỏi: “Vậy cậu là đồ vật gì?”

“Còn lâu tớ mới là đồ vật!” An Tiểu Ly tư duy nhanh nhẹn trả lời, cô vẫn trong trạng thái “Tần Tang” mỉm cười lạnh lùng.

Tần Tang gật đầu, rất thoả mãn rời đi.

An Tiểu Ly phản ứng lại, lệ rơi đầy mặt lại ngã lăn quay một lần nữa.

...

Buổi chiều lúc tan sở, Trần Ngô Bạch không ngoài dự liệu thấy An Tiểu Ly đứng ngoài cửa cười tươi như hoa.

“Tổng giám đốc, tan sở rồi?”

Trần Ngô Bạch gật đầu lạnh lùng, chuyển áo khoác và cặp tài liệu sang một tay, người nào đó lập tức ngẫm hiểu, niềm nở tiến lên nhận lấy áo và cặp, khom lưng uốn gối đi theo sau anh.

Trên đường về nhà, hai người tiện đường đi siêu thị mua thức ăn, tay Trần Ngô Bạch khê chỉ, An Tiểu Ly lập tức cực kỳ hưng phấn mà chen vào đám phụ nữ trung niên, cướp giật các loại hoa quả tươi. Trần Ngô Bạch nhàn hạ đứng ở bên cạnh xe đẩy, nhìn bóng lưng xanh lá bận rộn của cô, khóe miệng giấu ý cười mơ hồ.

Bữa tối, An Tiểu Ly chuẩn bị tỉ mỉ bốn món một canh. Phối hợp rau thịt, sắc vị tuyệt diệu.

“Ăn nhiều một chút!” Cô cười tùm tùm gấp thức ăn cho anh, nhìn anh ăn hai chén cơm không nhanh không chậm, lòng An Tiểu Ly rất có cảm giác thành tựu, một đêm khổ cực cũng coi như cảm thấy trò chuyện thoải mái.

“Có ngon không?” Múc thêm cho anh một chén canh, An Tiểu Ly dịu dàng hỏi.

“Em nói xem?” Trần Ngô Bạch uống một hớp canh, giọng điệu vẫn không ấm không nóng.

“Ha ha, em cảm thấy cũng rất ngon.”

“Oh, vậy rõ ràng là vị giác và tay nghề của em tồi tệ ngang nhau.”

An Tiểu Ly sững sốt, một lát sau nén giận kháng nghị, “Tồi tệ vậy anh còn ăn nhiều thế!”

Trần Ngô Bạch lạnh lùng hờ hững liếc nhìn cô, lại cúi đầu uống mấy hớp canh, “Đồ anh trả tiền mua, sao lại có thể lãng phí được? Cứ coi như là rèn luyện tính nhẫn nại của bản thân.”

Nhìn cô bé đối diện nhai sườn lợn nát bấy rồi nuốt xuống, Trần Ngô Bạch ưu nhã nâng chén canh lên, uống sạch sẽ, nụ cười trên khóe miệng càng lúc càng rộng.

...

Ăn cơm tối xong, An Tiểu Ly lập tức tích cực cầm lấy đồ quét dọn phòng ốc. Trần Ngô Bạch chẳng nói gì cả, cầm văn kiện vào trong thư phòng.

Bên ngoài lại có một loạt tiếng động lục tung lục tóe, Trần Ngô Bạch bất động như bàn thạch, nhìn đồng hồ đeo tay, chắc cô ấy cũng sắp vào rồi.

Quả nhiên, mười phút sau truyền đến tiếng gõ cửa, “À, cái kia, căn phòng này còn chưa quét dọn. Anh vào phòng ngủ làm việc có được không?” An Tiểu Ly sau khi vận động mặt đỏ bừng, bím tóc đuôi ngựa xiêu vẹo nhìn qua, lại mang vẻ hút hồn người khác, trong tiếng trả lời của Trần Ngô Bạch mang theo giọng quyến rũ mà cô quen thuộc, “Được.”

Anh vừa ra khỏi phòng, An Tiểu Ly lập tức khóa cửa bắt đầu tìm kiếm. Từ dưới lên trên, trước tiên sờ mó khắp thảm, sau đó mở từng ngăn kéo lật gở cẩn thận, sau đó là từng quyển sách, cuối cùng cô leo lên chiếc ghế cao cạnh giá sách dùng để lấy sách trên cao.

“Tìm thấy chưa?”

Giọng nói lạnh lùng bỗng nhiên vang lên dưới chân, An Tiểu Ly không hề chần chừ, sợ hãi hét lên một tiếng, đập lên không rồi lặn xuống.

Tay của Trần Ngô Bạch chìa ra giữa đường, đỡ eo cô vững vàng, thuận thế thả cô rơi xuống đất. Dù là như vậy, An Tiểu Ly vẫn ngã rất đau.

“Anh ... Tại sao không đỡ em...” Cô xoa cái mông ngã đau, thiếu sức lực cầu nhàu, rõ ràng đỡ được cô rồi, còn buông tay nhìn cô ngã làm gì chứ?

Trần Ngô Bạch ném bừa cái chìa khóa trong tay ra đằng sau, khẽ mỉm cười với cô, “Dù sao anh cũng muốn đề em ngã, tiết kiệm chút sức lực thôi.”

Anh vừa nói vừa bắt đầu cởi quần áo, lúc An Tiểu Ly phục hồi lại tinh thần, đã nằm dưới thân anh rồi.

Trần Ngô Bạch đói bụng mấy ngày, vừa tiến tới đã không hề dịu dàng mà xé toang quần áo của cô lột ra. An Tiểu Ly đã từng thấy anh kích động, thế nhưng chưa từng thấy anh kích động như vậy. Chờ đến lúc tay anh đưa vào miệng cô, cô còn do dự không biết có nên thuận theo anh hay không.

Tay anh giữ lấy lưỡi của cô, hơi kéo ra ngoài, cô liền không khống chế được mà tiết ra một lượng lớn nước bọt, ngón tay của Trần Ngô Bạch đưa vào một chút, lập tức rút ra. Cùng lúc đó chân dùng lực, tách hai chân của cô ra, bàn tay vươn xuống dưới.

“Ah! Đờmg!” An Tiểu Ly cực kỳ lúng túng, anh lại có thể bôi nước bọt của cô vào đó... Cô đâu có... Dù cho An Tiểu Ly cô học từ Tần Tang, tự nhận là đã gặp sóng to gió lớn, anh làm như vậy, cô vẫn cảm thấy xấu hổ không chịu nổi.

Trần Ngô Bạch nhẹ nhàng tách hai cánh hoa mềm mại đóng chặt của cô, ngón tay tiến vào trong, bôi dịch bôi trơn mà cô hiển dâng vào sâu bên trong. Sau đó ngón tay xoay tròn bên trong, tìm được một điểm dùng lực nhấn xuống, An Tiểu Ly thoáng cái đã kêu ra tiếng.

Trần Ngô Bạch thừa dịp cô đang hoảng loạn, xoay người đè lên cô, thân dưới xâm nhập giữa hai chân cô, một tay đỡ người, thẳng lưng xuyên qua cô.

An Tiểu Ly rên rỉ một tiếng, bỗng nhiên trong lúc đó bị cảm giác lấp đầy khiến cô mê muội. Có lẽ nhiều ngày không có gì với anh, cô cảm thấy có chút không chịu nổi vật thô to rắn chắc của anh, cả người nhích lên trên, anh đè vai cô lại, cố định cô dưới đất, chuyển động trước sau.

Anh muốn rất tàn bạo, hai con thỏ trắng nhỏ trước ngực cô theo va chạm của anh nhảy lên xuống, Trần Ngô Bạch cúi đầu há miệng ngậm lấy một bên, dùng sức mút vào khiến cô kêu đau đớn. Anh liên va chạm càng mãnh liệt, An Tiểu Ly ở trong sự thô bạo nóng bỏng của anh đau đớn rồi cực lạc, kêu khàn cả cổ họng.

Sau lại, vẫn khiến cô thực sự không chịu nổi nữa, khóc ra tiếng yếu ớt cầu xin anh rất lâu rất lâu, anh mới kéo cô lên, để toàn bộ thân trên cô ghé trên bàn làm việc. Anh giữ lấy eo cô, tiến tới từ phía sau, đung mạnh vào cô. Cô rên rỉ, một trận co rút lại tiết ra một lần. Trần Ngô Bạch ngừng lại, nhắm mắt lắng lắng hưởng thụ một hồi luật động nóng bỏng của cô, sau đó lại ở trong tiếng rên rỉ kiêu mị của cô nặng nề chạy nước rút gấp mười lần, lúc này mới rút ra, rút một mảng lớn nóng bỏng lên lưng cô.

Ban đêm An Tiểu Ly nằm mơ mình bị một sợi dây thừng vô hình trói lại, càng giãy dựa càng chặt, càng chặt lại càng khó chịu. Trong lòng hoảng hốt một hồi, cô chợt tỉnh lại. Xuyên thấu qua kẽ hở ở rèm cửa sổ thấy trời còn chưa sáng, trong phòng u tối, cô được Trần Ngộ Bạch ôm trong ngực, trên giường lộn lộn xộn, hai người đang ôm nhau.

Cô cảm thấy nóng, lôi tay anh ra rồi vươn người sờ mó điều khiển điều hòa. Khẽ động một chút, anh đã chấp chờn tỉnh lại, hừ một tiếng kéo cô trở lại, tay quần trên eo cô, lưng cô dán vào ngực anh, bị anh ôm chặt chẽ.

“Em nóng.” An Tiểu Ly dụi mắt nhỏ giọng lầm bầm. Anh khàn giọng “Ồ” một tiếng, vươn tay lên trên tủ đầu giường cầm điều khiển từ xa mở điều hòa. Gió mát thổi xuống, anh thì thầm câu gì đó, lôi một tấm chăn mỏng dưới nền nhà lên, bọc cô lại rồi ôm vào trong lòng.

An Tiểu Ly quần chăn nép trong lòng anh, cảm anh nhẹ nhàng đặt trên đỉnh đầu cô, tay ôm vững lấy eo cô. Nghe hơi thở sâu đều đặn của anh, cô mơ mơ màng màng cảm thấy, bóng đêm hình như dịu dàng hẳn đi.

32. Chương 32: Đối Thoại

Sáng sớm thức dậy, sắc mặt của Trần Ngộ Bạch chẳng biết sao lại không tốt lắm. Bữa sáng Tiểu Ly nấu cháo, chiên trứng gà. Anh cắn một miếng trứng gà, cháo bưng lên cũng không ăn mấy miếng. Nhưng mà vì tính tình anh vẫn luôn không ổn định, An Tiểu Ly cũng không nghĩ nhiều. Lúc Tần Tang gọi điện thoại cho cô, hai người họ đang ở trên xe, đi tới công ty.

Vừa nói máy Tần Tang đã hung dữ với giọng điệu chất vấn: “Đêm qua không về ngủ hả?”

“Ặc, ha ha, tìm tở có chuyện gì vậy?” An Tiểu Ly đỏ mặt chuyển chủ đề, Trần Ngộ Bạch đang lái xe liếc mắt nhìn cô.

“Hôm nay tở về Tần trạch. Tôi không về nhà, có lòng nói cho cậu một tiếng. Cậu... tìm đại chỗ nào đi.” Tần Tang cười nhẹ đầy hàm ý.

“Ồ.”

“Này, nói thật đi, có phải cậu cảm thấy ở chung với người khác rất bất tiện không?” Tần Tang một lời hai ý.

“Tần Tiểu Tang!”

“Ừ hử?”

“Cái đồ chết bầm nhà cậu, hai ngày nữa tở chuyển tới ký túc xá công ty rồi! Cho Vi Nhiên nhà cậu chuyển tới ăn cậu đi!”

“Ôi, tở rất chờ mong đó!” Tần Tang cố ý nói kháy cô, cười hết sức càn rỡ.

An Tiểu Ly lại lảm nhảm với cô một lúc nữa, lúc ngắt điện thoại vẫn lưu luyến không thôi.

Trần Ngộ Bạch yên lặng một lát, lạnh lùng lên tiếng: “Đơn xin ở ký túc xá của em được duyệt rồi?”

“Hả? À, chưa đâu, hôm nay em đi đến chỗ lão Nghiêm chút.” Chủ đề chuyển quá nhanh, An Tiểu Ly một lúc vẫn chưa phản ứng lại.

Trần Ngộ Bạch hừ lạnh một tiếng, thái độ vẫn luôn kiêu ngạo hống hách.

An Tiểu Ly nhất thời phát bực trong lòng, chán ghét lờm anh, “Anh có gì thì nói luôn đi, cứ hừ tới hừ lui thú vị lắm sao!”

“Ai cần em quản.” Trần Ngộ Bạch trả lời cô lạnh lùng.

“Ai muốn quản anh.” An Tiểu Ly cũng lạnh lùng, “Tôi chỉ mong sao phân rõ giới hạn với anh, tốt nhất là cả đời không qua lại với nhau.”

Trần Ngộ Bạch siết chặt vô lăng, tay nổi gân xanh, có vẻ bị chọc tức rồi, An Tiểu Ly được một phen hả giận.

“Còn nữa, bắt đầu từ ngày mai, tôi không đến nhà anh nữa. Tiền tôi nợ anh mỗi tháng trừ một nửa từ lương của tôi, từ từ rồi tôi trả.”

Trong xe nhất thời âm khí nổi từng cơn, mát mẻ vô cùng, núi băng đen mặt, lạnh lùng hạ chỉ: “Anh không đồng ý.”

“Vậy anh không cần tôi trả tiền sao? Ồ! Anh tốt quá!” An Tiểu Ly quay đầu lại giả vờ kinh ngạc hô to gọi nhỏ.

Nhìn Núi Băng lớn đen mặt làm bộ chẳng có chuyện gì xảy ra mà bị nội thương, lòng cô thư thái, thì ra, phúc hắc là phải ngược như vậy.

Cuối cùng xe cũng tới dưới công ty, Trần Ngộ Bạch tắt máy, không xuống xe, ngồi tại chỗ lạnh lùng lên tiếng: “An Tiểu Ly, em ngứa da có phải không?”

Anh hỏi rất từ tốn, rất nghiêm túc, An Tiểu Ly nghe vậy mà sợ hãi kinh khủng.

Song, can đảm và IQ không có quan hệ trực tiếp với nhau. Vì vậy, An Tiểu Ly xấu xa can đảm hẳn lên, “Vì sao anh luôn khiến em cảm thấy em là vật sở hữu của anh vậy?”

Vẻ u ám trên mặt Trần Ngộ Bạch tản đi một chút, quay đầu hững hờ liếc nhìn cô, “Em không phải sao?”

“Em cũng không biết.” RP* của An Tiểu Ly bắt đầu bạo phát, “Anh chẳng bao giờ nói với em một tiếng nào cả. Lúc nào cũng khiến em đoán mò, đoán xem anh đang nghĩ gì, đoán xem anh có thích em không. Đến cuối cùng, em đoán tới mức loạn xạ, ngay cả lòng mình cũng phải đoán đi đoán lại.”

(RP: vận khí)

“Em đoán mò một rồi. Trần Ngộ Bạch, bây giờ anh nói rõ ràng cho em biết một tiếng, anh có thích em không?”

Mắt An Tiểu Ly mở thật to, nỗ lực đích che giấu vẻ ngại ngùng con gái của mình. Cô đang dùng tự tôn của mình trao đổi cho tương lai, cho người nào đó một cơ hội cuối cùng.

Trần Ngộ Bạch cau mày, vẻ mặt nhìn cô hơi không thể tưởng tượng nổi.

“Anh luôn nói là em ngốc, em thừa nhận, em không thông minh, cho nên em không đoán ra nổi lòng anh, cần anh nói cho em biết.”

“Thế nhưng, em cũng không ngốc đến nông nổi mặc cho anh quay vòng vòng. Hoặc là anh nói với em rõ ràng, hoặc là, chúng ta sẽ cắt đứt quan hệ mỗi người một nơi. Tiền nợ anh em nhất định sẽ trả, thế nhưng em tuyệt đối không có điều gì vướng mắc khác với anh nữa.”

An Tiểu Ly phát huy hơn hẳn bình thường, bình tĩnh vững vàng, có máu có thịt, có lý có cứ, có tiến có lùi. Cả đời Trần Ngộ Bạch hiếm khi bị chấn động.

Vài năm sau, vào một buổi sáng mưa không ngớt nào đó, một người nào đó tỉnh ngủ lơ đãng lật giở tập tác phẩm của vị nhà văn tiểu thuyết ngôn tình nào đó. Gương mặt bình tĩnh kiểm tra các khoản đánh dấu trong sách, lập tức giận dữ nghiêng rằng nghiêng lợi, cởi sạch cô vợ đáng yêu còn đang ngủ ngon lành bên người, ra tay chân hung hăng lấn qua lấn lại cả một ngày. Lại có thể dám gài bẫy anh, cầm đoạn đối thoại trong tiểu thuyết đã học thuộc lòng từ lâu tới làm anh chấn động!

“Em... muốn nghe anh nói gì?” Trần Ngộ Bạch vậy mà lại hơi nói lắp.

“Anh biết mà.” An Tiểu Ly âm thầm cắn răng, liều mạng lần cuối cùng này, Tiểu Bạch, anh tốt nhất là thuận theo bà đi.

Trần Ngộ Bạch bởi vậy mà chìm vào yên lặng sâu thẳm.

An Tiểu Ly lẳng lặng chờ đợi, liếc nhìn không chớp mắt theo dõi lông mày lạnh lùng nghiêm nghị của anh, trong lòng càng lúc càng lạnh.

Thời gian trôi qua thật nhanh, người ở bãi đỗ càng lúc càng đông. Đi tới đi lui ánh mắt đều ung dung thản nhiên liếc về phía trong xe bọn họ.

An Tiểu Ly thăm thở dài một hơi, mở cửa xe, không hề do dự nghênh ngang rời đi.

Đi tới cửa thang máy, anh đuổi theo, giữ cô lại, vẻ mặt lo lắng chưa từng thấy, “An Tiểu Ly, em... ngoan chút đi.” Giọng nói của anh càng lúc càng nhỏ.

An Tiểu Ly cười rạng rỡ, nhẹ nâng cánh tay ngọc giẫy khỏi anh, khê chu môi: “Anh, cứ xa chút cho bà!”

...

Sáng sớm ở Tần Trạch vẫn yên lặng như trước đây. Tần Tang đậu xe ở nơi rất xa bên ngoài, đi dọc theo một cây đại thụ ven biệt thự vào cổng lớn.

Trong đại sảnh, Tần Uy và Tần Dương đang ngồi bên bàn ăn dùng bữa sáng, Tần Liễu mặc áo ngủ nằm bò trên sofa lật giở một quyển tạp chí màu sắc sắc sỡ. Vương Di bưng nước hoa quả từ trong bếp đi ra, liếc nhìn thấy Tần Tang vào cửa, mỉm cười chào cô: “Cuối cùng người rảnh rồi phú quý nhà chúng ta mong ngóng đã trở về rồi.”

Tần Tang khê cười, chào hỏi từng người một. Cô đưa túi cho người hầu, thay giày vào nhà. Tần Liễu thấy cô đã trở về, đứng phắt dậy, “Tần Tang tới đây mau lên! Em nhìn hộ chị xem, là bộ này đẹp, hay là bộ này? Còn có bộ này bộ này bộ này...”

Vương Di thêm một bộ đồ ăn trên bàn, gọi Tần Tang ngồi xuống ăn sáng, bắt mẫn nhíu mày với con gái nhỏ trên ghế sofa, “Lên nhà thay quần áo đi, đừng kêu gào ở đây nữa! Tần Tang vừa mới về đã làm phiền em nó. Không ưa bộ nào hết! Tiền tiêu vật thág này của con đã vượt quá từ lâu rồi, còn một đồng thể nợ chưa trả đây, làm việc thì kén cá chọn canh, suốt ngày ở nhà làm loạn, hở một tí là mua cả đồng đồ...”

Tần Dương lên tiếng cắt đứt hồi cãi nhãi của mẹ, “Mẹ, con gái mọi nhà đến tuổi thanh xuân, ăn diện cũng là điều hiển nhiên, ai cũng nói con gái phải nuôi cho tốt, mẹ tính toán cái này với con làm gì!”

Tần Liễu ngẩng đầu nghịch ngợm nháy mắt với anh hai, Tần Dương phi cho em gái ánh mắt “Có anh hai ở đây”. Vương Di tức giận nhẹ nhàng đánh con trai một phát, “Chính là bị các người làm hư như vậy đấy! Nếu các con đều nghe lời được một nửa Tần Tang thì mẹ đã bớt lo, lại còn mừng rỡ ung dung tự tại mặc kệ hai đứa rồi!”

Tần Tang đang cầm ly sữa tươi mỉm cười hờ hững, khuôn mặt hơi cúi xuống, trong ánh mắt không hề có độ ấm nào.

Ăn sáng xong, Tần Dương ra ngoài đi làm trước. Tần Uy gọi Tần Tang vào thư phòng nói chuyện công việc.

“Theo ý của ba, con vẫn nên làm việc bên cạnh ba, cho dù là làm trợ lý, vẫn có thể học được chút gì đó. Ba thấy con đừng tìm việc ở ngoài nữa, chưa thạo đời, chịu đựng những cơn giận không đâu, không cần thiết.” Tần Uy lo lắng uống trà, thảo luận hiền hòa với con gái.

Tần Tang đang thưởng thức bộ bút lông mới của ông, nghe cha nói như vậy, trầm ngâm một lúc, hỏi chậm rãi: “Có thể cho phép con có ý kiến khác không ạ?”

Tần Uy cười, gật đầu.

“Mấy công việc con phỏng vấn có hoàn cảnh không tồi, đang chờ kết quả. Nếu như có thể, con vẫn muốn tự tìm việc hơn. Dù sao, luôn thân nhiên tự đắc dưới sự bảo bọc của ba, không phải là chuyện vui vẻ. Huống hồ, con cho rằng đời người cần một ít cơn giận không đâu để mài giũa.” Về mặt Tần Tang trầm tĩnh, nhìn qua rất hiền thực đoan trang. Tuy rằng Tần Uy rất hiếm khi tán dương con cái hết lời, thế nhưng đứa con gái này, ông vẫn hết sức hài lòng. Nhìn chung trong số con cháu cùng thế hệ, Tần Tang nhà ông rất cuộc vẫn xứng đáng với bốn chữ thực nữ danh môn nhất.

“Vậy tức là ba đồng ý?” Nhìn cha tán thành gật đầu, Tần Tang hơi kinh ngạc. Cô vốn tưởng rằng, cho dù thuyết phục cha thành công, cũng phải hao phí một phen miệng lưỡi rất lớn.

Ngón trỏ của Tần Uy gõ trên mặt bàn, cộc cộc cộc ba tiếng chậm chậm vang lên, “Đối với con, ba vẫn luôn yên tâm.”

Tần Tang nghe vậy không nói gì, mỉm cười điềm tĩnh.

Tần Uy đứng dậy từ ghế thái sư, Tần Tang vội vã đuổi theo. Ông vừa ra ngoài vừa chỉ một bức tranh trên tường cho con gái xem, “Tuần trước Trình Hạo sai người mang đến. Ba xem mấy ngày nay, vẫn chưa nhìn ra ý nghĩa. Ngày nào con có rảnh, nghiên cứu hộ ba xem.”

Bàn tay Tần Tang vốn dĩ nắm nhẹ, thoáng cái đã siết chặt lại, móng tay nhỏ dài đâm vào lòng bàn tay, cô cười cực kỳ khéo, “Xem tranh, quan trọng nhất là lòng yên tĩnh. Trong lòng ba luôn có tính toán bí hiểm, nhất thời suy xét bất định cũng không ngạc nhiên. Con sẽ gọi điện thoại hỏi Trình Hạo xem bức tranh có ý gì!”

Tần Uy thoả mãn chuyển ánh mắt từ trên bức tranh tới người con gái, mỉm cười vỗ vai Tần Tang.

...

Ở Tần trạch chẳng làm được việc gì, Tần Tang đành phải dính với Tần Liễu cả ngày. Xem đĩa phim, rồi tâm sự, nhưng cảm giác về thời gian vẫn như thể không biến mất.

Tiếng tin nhắn, Tần Tang cầm lấy điện thoại di động liếc nhìn, là Lý Vi Nhiên.

Tần Liễu vươn cổ ra muốn xem, bị Tần Tang né tránh, Tần Liễu hí mắt mờ ám, “Tần Tang, khai thật ra mau!”

“Lắm chuyện!”

“Nói đi mà! Có đáng về thế nào vậy?” Tần Liễu buông xuống đồ ăn vặt trong tay, quần quít Tần Tang không tha. Tần Tang nói câu có câu không cho có lệ với cô ấy, thật vất vả mới xử lý xong sự quan tâm nhiệt tình của Tần nhị tiểu thư.

Nhưng mà hai mươi mấy giờ không gặp, nhưng Tần Tang đã cảm thấy thật sự là “ngang cũng nhớ mà dọc cũng nhớ”. Nhân lúc Tần Liễu đổi đĩa, cô lên gác về phòng gọi điện cho anh.

33. Chương 33: Tai Họa Do Trời

“Sao bây giờ mới gọi điện thoại cho anh? Tinh thần anh cứ không yên từ sáng đến trưa.” Trong giọng nói Lý Vi Nhiên mang theo chút oán trách, Tần Tang nghe cứ mím môi cười không ngừng.

Hình như anh bận bịu nhiều việc, thỉnh thoảng nghe thấy có người đến xin chỉ thị công việc với anh. Anh cúi đầu dặn dò Tần Tang bên kia điện thoại chờ chút, sau đó che điện thoại lại dặn dò đơn giản vài câu. Tần Tang nằm nhào trên giường, nhìn cây đại thụ ngoài cửa sổ, nghe ve sầu kêu liên miên, tưởng tượng thấy ánh mắt anh sáng người, đáng về kéo tay áo kẹp điện thoại ký tên trên văn kiện.

Lý Vi Nhiên, Lý Vi Nhiên... Trong lòng cô gọi từng lần một dịu dàng, vách tường trong căn phòng nho nhỏ cũng đầy tên của anh. Có lẽ, tương lai cô chỉ có thể mỗi ngày nhốt mình ở bên trong, dựa vào những thứ này, cứ lặng lẽ hoài niệm.

“Tang Tang?”

“Em đây” Lòng Tần Tang run lên, vội vàng trả lời anh vô ý “Em đây”

“Buổi tối chúng ta cùng đi ăn cơm có được không?”

“Ngày mai đi, hôm nay em ở nhà ba rồi. Trưa mai chúng ta ăn cơm với nhau, có được không?”

“Trở về báo cáo tình trạng yêu đương hả? Có phải anh sẽ nhanh chóng được ra mắt cha mẹ vợ rồi không?”

Anh nói ngả ngớn, Tần Tang nhẹ giọng xía anh một cái.

Lý Vi Nhiên bận rộn cho tới tận trưa, lúc này mới hơi có rảnh rỗi, đứng dậy mở cửa sổ để gió lùa vào. Anh đứng từ tầng chín mươi chín nhìn về phía xa, bầu trời xanh trong không mây, buổi chiều cuối thu thanh nhàn thư thả, cứ làm lòng người khác yên bình giống như Tang Tang của anh.

“Tang Tang..”

“Vâng?”

“Em thật tốt”

“... Anh cũng vậy”

Những lời yêu thương không hề mới lạ, nhưng lại làm cho hai người ở hai đầu điện thoại cũng mặt mày hớn hở, lòng xuân phơi phới.

Cho nên nói, chuyện buồn nôn như vậy, tuyệt đối chỉ có người ngoài cuộc mới hiểu rõ.

Buổi trưa, lúc An Tiểu Ly xuất hiện ở phòng ăn công ty, giống như tội phạm bị muôn vàn người chú ý. Bởi vì, đây là lần thứ năm cô đến phòng ăn để ăn cơm, kể từ lúc cô vào khoa học kỹ thuật Vũ Hưng tới nay. Bốn lần trước đều là trước khi Trần Ngộ Bạch đến. Sau đó do Trần Ngộ Bạch tâm huyết dâng trào, sai bảo cô đi đến phòng ăn mua thức ăn về phòng làm việc cùng nhau ăn.

Chỗ có nữ thì toàn là tốp năm tốp ba, ăn cơm dạo phố, chỉ sợ là đi nhà cầu cũng phải đi chung với nhau, đến công ty cũng không ngoại lệ. Cho nên bây giờ, trên mỗi bàn đều là những người quen biết vừa ăn vừa trò chuyện với nhau. An Tiểu Ly cầm mâm thức ăn đứng trong phòng ăn kẻ qua người lại xì xào hỗn tạp, như một cô hồn dã quỷ vô tổ chức. Đây cũng là một tội lớn của Núi Bằng — tách một người dễ thương như cô khỏi quần chúng. Mặc dù đã học được thói quen lập dị của Tang Tang, nhưng cô vẫn thấy dù giống hình cũng không giống dạng, ăn cơm một mình là một chuyện thê thảm đến cỡ nào!

“Tiểu sư muội”

An Tiểu Ly đang lúc do dự có nên mặt dày mày dạn ngồi xuống chỗ Ly Tát hay không, thì có một giọng nam trong trẻo kêu tên cô. Đó là Vương Chí ngồi gần ở cửa sổ, đứng lên vẫy tay với Tiểu Ly.

Nội tâm An Tiểu Ly kích động, gương mặt ngạc nhiên bước từng bước nhỏ đi đến. Hai tay sợ hãi đang bê mâm thức ăn, cười gượng với những anh chàng ở bộ phận kỹ thuật “Xin chào mọi người.”

Cả đám lập trình thần thoại trong bộ phận kỹ thuật nhất thời ồn ào cả lên.

“Tiểu Chí, sự muội điện nước đầy đủ à” Cao thủ đứng đầu mang danh hiệu X trong bộ phận kỹ thuật cười trên ghẹo Vương Chí. An Tiểu Ly cúi đầu giả bộ ngượng ngùng, khóe mắt khẽ liếc, rõ ràng nhìn thấy sự thèm thuồng trong mắt của kẻ X kia.

Mẹ kiếp! Xem bà đây không mê chết các người đi! An Tiểu Ly âm thầm ngửa mặt lên trời huyết sáo. Rốt cuộc, sau cơn mưa thì trời lại sáng rồi. Đây mới chính là điều tốt đẹp mỗi ngày trong thế giới thanh xuân của cô.

Vương Chí cười đẩy một chiếc ghế bên cạnh ra để An Tiểu Ly ngồi xuống “Rất ít khi thấy em đến phòng ăn đó.” Anh tỏ vẻ hỏi vô ý. Thật ra công ty có lời đồn đại từ lâu, tiểu sư muội này của anh cùng với tổng giám đốc Trần mỗi ngày ra vào cùng nhau, ngay cả buổi trưa cũng thưởng thức cùng nhau.

“Vậy à?” An Tiểu Ly làm ra vẻ dí dỏm, thực nữ che lại cái môi anh đào nhỏ nhắn “Hi hi, có lẽ là không có duyên phận.”

Cả bàn lập tức ồn ào “Hôm nay duyên phận đã đến, Tiểu Chí, nhanh lên đi.”

Vương Chí cười vô cùng vui vẻ, không nói cũng được mà không nói cũng không được.

An Tiểu Ly nghe vậy ngẩng đầu lên, đôi mắt quyến rũ quét hết một vòng “Cơ hội trước mắt, ai cũng có phần.”

Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng cười nói ồn ào của cái bàn gần cửa sổ này là náo nhiệt nhất cả phòng ăn. Sau đó, An Tiểu Ly dựa vào biểu hiện “không kiêu ngạo – không vội vàng, không giả bộ – không uốn éo” của bữa cơm này, trở thành nữ vương trong mọi đề tài của bộ phận kỹ thuật một khoảng thời gian dài.

Trở lại phòng thư ký, điện thoại nội tuyến trên bàn lại vang lên hợp tình hợp lý. Giọng nói đống băng Trần Ngộ Bạch truyền đến “An Tiểu Ly, vào đây.”

An Tiểu Ly không hề sợ hãi lập tức đi vào.

Trần Ngô Bạch khoanh tay ngồi tựa trên ghế, trước mặt vẫn còn nguyên hộp thức ăn nhanh. Trừ đôi mắt nheo nheo của anh đang bắn tên, thì dáng vẻ rất giống một đứa trẻ buồn bực bỏ ăn.

“Em đi đâu?” Về bình tĩnh và tiếng nói không hề trì hoãn. Nói cách khác, anh đang nổi giận.

An Tiểu Ly đứng thẳng, hai tay ngoan ngoãn nắm lại phía sau, trả lời anh đằng hoàng “Ăn cơm”

Trần Ngô Bạch nhìn cô gắt gao, đôi môi khê nhúc nhích, nhưng lại không nói nên lời. Một lúc lâu sau, hai người cứ nhìn nhau như vậy, An Tiểu Ly hóp cái bụng thịt của mình, chịu đựng không hề nháy mắt một cái, nhìn sự nhẫn nại đang dần dần thấm thoát trôi qua trong mắt anh, cô bỗng tỉnh đại ngộ được một sự thật Phức hắc thì ra là phải đồng nghĩa với từ xem thường.

Quả nhiên, lúc mở miệng lại, thì ngữ khí của anh cũng ôn hòa một chút “Tại sao không ăn cùng với anh?”

“Bởi vì tôi với anh đã vạch rõ giới hạn, vì phòng ngừa gây ra chuyện xấu ở nơi làm việc, tôi quyết định từ nay sẽ không ăn cơm với anh.” An Tiểu Ly vui vẻ trả lời vấn đề một cách nghiêm túc.

Trần Ngô Bạch vươn tay đẩy hộp thức ăn nhanh “Anh không đồng ý”

“Tôi không trưng cầu ý kiến của anh”

“An Tiểu Ly, trẻ con cũng phải có chừng mực” Trần Ngô Bạch lạnh mặt ném hộp thức ăn nhanh vào thùng rác phía xa vô cùng chính xác “Đừng tưởng rằng em thật có thể bò lên đầu tôi.”

“Tôi không có hứng thú gì với anh” An Tiểu Ly vênh cằm, hoàn toàn không hề bị anh dọa sợ “Nhưng, nếu như anh không thích ăn thức ăn nhanh của chỗ này, ngày mai tôi sẽ gọi nơi khác cho anh.”

Dường như Trần Ngô Bạch bị những lời nói này làm tức đến nghẹn cổ họng.

Lúc An Tiểu Ly đi ra ngoài, khoe mắt liếc nhìn thùng rác, dạ dày của anh....

Chắc là không chết được, tự cô an ủi mình: Dù sao, tai họa cũng là do trời định.

Tần Trạch ăn cơm tối rất sớm. Hôm nay tâm tình của Tần Uy rất tốt, bữa tối còn cố ý khui một chai rượu đỏ, cùng cả nhà trò chuyện vui vẻ nên uống hơi nhiều. Cơm nước xong lập tức lên lầu nghỉ ngơi.

Vương Di thu dọn cùng với các người hầu, Tần Dương và Tần Liễu, Tần Tang ngồi ở phòng khách nói chuyện phiếm. Tần Liễu cứ nói riu rít những chuyện không đâu, Tần Dương vừa mở tạp chí tài chính kinh tế vừa nghe câu được câu không, Tần Tang ngồi đó cầm điện thoại nhắn tin với Lý Vi Nhiên.

“Gần đây Tiểu Hòe có tìm hai em không?” Bỗng nhiên Tần Dương hỏi.

Tần Liễu lắc đầu. Tần Tang âm thầm kinh hãi, nhưng gương mặt cũng bình tĩnh, thản nhiên “Ừm” một tiếng.

Tần Dương nhíu mày, nhìn Vương Di đang bận rộn một chút, khẽ giảm âm thanh xuống “Ngày hôm trước, chủ nhiệm lớp nó đã gọi điện cho anh, nói là điểm số thi thử của nó rất thối.”

Tần Liễu cắn một quả táo giòn, giơ tay phải lên “Ừm, em đánh cuộc 100 đồng, chủ nhiệm lớp nó không có dùng cái từ “thối” này để hình dung.”

Tần Dương cầm cuốn tạp chí gõ lên đầu cô “Lúc nào em mới chịu học được nghe câu quan trọng hả?”

Tần Liễu nhún vai. Tần Tang cúi đầu như thờ ơ nói “Hai ngày nữa em đi thăm nó.”

“Tần Tang, chính anh ấy không có thời gian rảnh, nên chờ em nói câu này đó. Em ngu thật” Tần Liễu cười né tránh anh trai đang đánh tới, ngồi xuống cạnh Tần Tang.

Tần Dương tức giận mắng “Không phải là anh bận rộn kiếm tiền nuôi mấy em sao?”

Tần Liễu le lưỡi. Tần Tang cười thản nhiên, cũng không có tranh cãi với anh. Mặc dù, hai năm trước cô đã không cần Tần gia cho tiền tiêu vặt rồi.

Nghe Tần Liễu tiếp tục hỉ hả với Tần Dương, Tần Tang yên lặng một lát, bỗng nhiên đứng dậy nói muốn đi. Tần Dương giữ cô ở lại, nói là khó khi cô mới trở về. Tần Liễu thì đã hô to lên “Mẹ. Mẹ, Tần Tang nói muốn đi.”

Vương Di vội vàng lau khô tay đi ra ngoài “Sao vậy? Sao lại muốn đi rồi.”

“Bạn học của con muốn đến chỗ con tối nay.” Tần Tang mỉm cười dịu dàng nói dối.

Vương Di nghe cô nói như vậy, cũng không muốn giữ cô lại nữa, dặn dò cô mấy câu chú ý sức khỏe, thường về nhà chơi v/v.. Rồi cùng Tần Liễu đưa cô ra cửa.

Tần Tang lái xe trên đường rất nhanh, đến ngoài khu ở của Lý Vi Nhiên, cô gọi điện cho anh, kêu anh ra ngoài đón cô.

Chưa tới năm phút, Lý Vi Nhiên đã chạy từ trong tiểu khu ra, mặc một bộ quần áo ở nhà màu đen, đầu tóc vẫn còn nhỏ nước.

Thấy Tần Tang tựa trên cửa xe mỉm cười, anh hưng phấn chạy tới ôm lấy cô, hôn lên môi cô vài cái “Cái này có tính là kiểm tra đột xuất không?”

Tần Tang lau những giọt nước trên mặt anh, cười cười hôn anh.

Cô biết rất rõ, sáng sớm mai Tần Uy biết cô không có ở Tần trạch qua đêm sẽ không vui. Cô cũng rất rõ tối nay phải ở lại Tần trạch. Nhưng mà, rất muốn gặp anh. Không thể dùng văn chương nào có thể hình dung ra được loại nhớ khó chịu khi không có người yêu ở bên cạnh này.

Vừa vào cửa, Lý Vi Nhiên cả giày cũng không thay, vứt chìa khóa trong tay, xoay người lại ôm cổ cô, kéo vào trong ngực hôn đến trời đất mất mịm.

Tần Tang thở hổn hển như là một giây sau sẽ phải ngất xỉu. Trước nay anh chưa từng nhiệt tình đến như vậy. Cô bị anh thiêu đốt cả người bần rần, mặc anh lột sạch người cô, áp cô vào cửa vừa cắn vừa xoa.

Lý Vi Nhiên thề mình chưa bao giờ nhiệt huyết sôi trào muốn tiến vào thân thể một người phụ nữ như giờ phút này, muốn hung hăng chiếm lấy cô mấy trăm vạn lần.

Cô đang ở trong vòng tay anh, da thịt trắng nõn mịn màng quyến rũ đỏ ửng, cần cổ mảnh khảnh, xương quai xanh khiêu gợi, hai đầu ngực đứng thẳng trên đôi gò ngực mềm mại trắng như tuyết, nhẹ nhàng khẽ ôm eo anh. Cô xoa mái tóc dài như tảo biển, nửa thân trên để trần, phía dưới mặc chiếc quần jean cạp trễ, cả người yếu ớt dựa vào cửa, nhìn anh dịu dàng.

34. Chương 34: Ăn No

“Tang Tang...” Trán của anh và cô chạm vào nhau, hai tay siết thật chặt, giữ lấy cô, sức ôm như muốn khảm cô vào thân thể của anh. “Cho anh được không?” Cổ họng anh vì đè nén lửa tình nên khàn giọng, cúi đầu nói từng câu từng chữ làm rung động trái tim của Tần Tang.

Tần Tang nói không ra lời, sương mù lát phát trong mắt cô, tiêu cự tan rã, đôi môi hồng quyến rũ khẽ nhếch, cứ luống cuống nhìn anh, ngây thơ hấp dẫn chết người. Lý Vi Nhiên thể nghiệm rõ cảm giác thương tiếc vô vàn — chỉ sợ mình nhịn nữa sẽ phát nổ mất, chỉ sợ nửa thân trần của cô tựa vào lồng ngực anh, chỉ sợ anh chỉ cần xuất ra chút ít kỷ xảo cô đã không còn sức phản kháng. Nhưng chỉ không nỡ để cô chịu chút xiu tủi thân không cam lòng nào, chỉ cần cô nói không được, dù chết anh cũng sẽ nhịn xuống.

Mà trái tim của Tần Tang lúc này cũng đấu tranh dữ dội, trái cổ của anh cứ lên xuống khát khao, nhìn cô thoi miệng lưỡi cũng bóng cháy. Thân dưới cách một lớp quần jeans cũng có thể cảm nhận được vật rắn chắc của anh đang chống vào cô ma sát chậm rãi. Cô đau lòng khi thấy vẻ mặt cực khổ cố nén của anh, nhưng bây giờ cô thật do dự không thôi — Rốt cuộc, khoảng tuổi trẻ ngông cuồng này, có nên kiên trì hay không?

Lý Vi Nhiên thẩm thiết quan sát đợi câu trả lời của cô đã lâu. Nhiều lần, anh cũng muốn cắn răng nhắm mắt ăn cô. Nhưng khi thấy được sự không xác định trong đáy mắt cô, lại dập tắt sự dao động của anh. Dù cho Lý Vi Nhiên tin chắc mình yêu thương cô vô bờ bến, nhưng khi nhìn thấy cô do dự, anh cũng không muốn ép.

Lý Vi Nhiên không thể hít thở nổi nữa, khe thở dài một tiếng, khó khăn cúi người xuống, nhặt áo của cô ở trên đất lên, dịu dàng choàng vào người cô, còn anh tự xoay người đi, hít thở từng hơi.

Tần Tang hoảng loạn mặc áo lại, tựa vào trên cửa nhìn bóng lưng anh nhấp nhô lên xuống không biết phải làm sao. Trong lòng cô nhất thời khó phân biệt tư vị, đợi một lúc lâu, mới sợ hãi khẽ nói “Vi Nhiên....?”

Lý Vi Nhiên “ừ” một tiếng nồng giọng mũi, hơi ngửa đầu hít sâu vào “Anh không sao, anh vào phòng tắm dội nước lạnh. Em xem tivi trước đi, tự lấy thức uống trong tủ lạnh.” Giọng anh hơi run, nhanh chóng đi vào trong. Lòng Tần Tang hoảng hốt, lại bước đuổi theo, ôm lấy anh từ phía sau.

“Tang Tang...” Lý Vi Nhiên đau khổ rên rỉ một tiếng “Em buông ra trước đi... Anh... thật sự không thể không chế được nữa rồi đó.” Anh miễn cưỡng mở vòng tay ấm áp của cô ra, cười cảnh cáo cô. Nhưng mới vừa đi về phía trước một bước, quần áo đã bị cô kéo lấy phía sau.

“Anh... Em giúp anh...?” Giọng nói Tần Tang yếu ớt vo ve như muỗi. Nhưng Lý Vi Nhiên vẫn nghe hết sức rõ ràng, nhất thời kích động không kiềm nén được.

Anh nhanh chóng xoay người ôm cô, hôn lên gương mặt đỏ ửng của cô hơi thô bạo. Một tay bóp chặt lấy hông của cô, kéo cô vào phòng ngủ. Một tay khác lần vào vạt áo T-shirt của cô, mở chiếc áo lót cô vừa mới mặc xong, hung hăng xoa nắn phần ngực tuyết trắng đầy đà của cô.

Lý Vi Nhiên hưng phấn không biết làm sao cho tốt, đầu cúi xuống trước ngực cô, mút lấy từng chút trên bộ ngực mềm mại của cô. Tần Tang khe rên một tiếng xấu hổ, anh muốn nuốt cô từng miếng từng miếng vào bụng.

Sau khi hôn mút điên cuồng xong, anh trở mình không đè lên cô nữa, nằm nghiêng ôm lấy cô đang xấu hổ co ro như một con tôm “Nhích lên chút ... Trừ phi, Tang Tang của anh định dùng miệng giúp anh.” Anh cười gian duỗi ngón tay ra, vuốt ve đôi môi nhỏ nhắn đang sưng đỏ bóng lưỡng của cô. Mặt Tần Tang đỏ như con tôm luộc, yên lặng bỏ hai tay đang che trước ngực ra, nhích lên nằm trong vòng ôm của anh.

Lý Vi Nhiên cởi quần của mình, kéo tay phải của cô đặt lên dục vọng đang kích động dựng thẳng lên của anh. Ngón tay của Tần Tang cảm giác được sự cứng rắn nóng bỏng, không khỏi xấu hổ rút tay lại.

“Không cho trốn” Anh đè bàn tay nhỏ bé của cô lại, xoa lấy nơi đang đau nhức của mình. Một tay khác ôm sát cô, cắn một cái hung hăng lên mặt cô “Giao... Tang Tang, sờ nó đi...”

Lúc này, Tần Tang cũng xem như nếm được mùi vị mua dây buộc mình, khóc không ra nước mắt. Không thể làm gì khác hơn là run run cầm lấy, nhẹ nhàng nắm lại. Tay của anh bao bọc quanh tay của cô, hướng dẫn cô, trước tiên nhẹ nhàng xoa, rồi từ từ lên xuống. Cô dần dần quen thuộc, anh thả tay mình ra, nhắm mắt hưởng thụ sự phục vụ của cô.

Tay của anh choàng qua lưng của cô, nhẹ nhàng vuốt ve, làm cô tê dại từng đợt. Tần Tang không dám nhìn phía dưới, khép hờ mắt chôn mặt vào hõm vai anh, động tác trong tay kéo dài khó khăn. Hình như cô làm anh rất thoải mái, anh ưỡn eo ra, nhích của mình gần sát cô thêm một chút, Tần Tang e lệ cảm giác được, anh lại biến đổi... lớn hơn.

Một lúc lâu, hô hấp của anh cũng trở nên nặng nề, trong đôi mắt nồng nàn dục vọng “Nhanh chút đi, Tang Tang, anh rất thoải mái...” Anh thở hổn hển ngậm lấy vành tai cô, ôm cô càng chặt, bàn tay đang xoa ngực cô càng mạnh làm cô kêu ra tiếng. Sau khi anh nghe được tiếng cô nức nở như mèo kêu, lại hưng phấn gấp bội, nghiêng nửa thân đè lên cô, mút lên cổ cô từng dấu đỏ thẫm.

Rốt cuộc, cái tay đang nhức mỏi của Tần Tang cũng bị bắn lên chất lỏng nóng hổi, cô không dám nhúc nhích, nghe anh gầm nhẹ như dã thú, từ từ thân thể của anh đè nặng lên người mình.

Rất lâu, rất lâu, anh mới thỏa mãn nhồm đậy, hôn liên tiếp lên mặt Tần Tang. Tần Tang cũng cảm giác được vật trong tay cũng dần dần mềm nhũn, nhưng chất lỏng ẩm ướt lạnh lạnh vẫn trong lòng bàn tay cô,

cô không biết phải làm sao bây giờ. Tâm tình của Lý Vi Nhiên vô cùng phấn khởi, nhướn mày ra vẻ kinh ngạc “Sao vậy? Không muốn buông tay hả?”

Tần Tang xấu hổ muốn rút nước mắt, há miệng hung dữ cắn lên cằm anh. Lý Vi Nhiên vừa kêu đau vừa hôn lên chiếc mũi nhỏ nhắn của cô. Cười đùa xong, anh rút khăn giấy để bên tủ đầu giường, ôm cô vào lòng, thông thả ung dung lau tay cho cô. Tần Tang chùi chùi lông mày trắng đục trong tay lung tung vào khăn giấy, đẩy anh ra thật nhanh, chạy vào phòng tắm.

Lý Vi Nhiên cười vui vẻ nhìn bóng lưng cô đang chạy trốn. Anh xuống giường, đứng ở ngoài phòng tắm, thay quần áo. Song, cũng đứng chờ ở cửa phòng tắm thật lâu, rốt cuộc Tần Tang cũng quần một chiếc khăn tắm lớn đi ra.

“Quần áo anh bỏ vào máy giặt rồi, em cũng thay quần ra giặt đi. Mặc đồ cái này được không?” Anh đưa cho cô một chiếc quần short và áo T-shirt của mình, chống cằm nhìn Tần Tang đang ướm thử, cười xấu xa. Tần Tang bị anh nhìn lại đỏ mặt, đập anh một cái, nhận lấy đồ đi vào thay.

Lúc tan việc đã quá nửa tiếng, An Tiểu Ly vừa thu dọn đồ đạc, vừa ngóng tai lên nghe tiếng động trong phòng làm việc.

Sau khi ném hộp cơm trưa, anh cũng chưa ra khỏi phòng làm việc, người cuối cùng đi ra khỏi phòng làm việc của anh cũng đã hơn ba tiếng. Có thể anh đã đói đến chóng mặt hay không? Hay là đau bụng rồi? Đau đến té trên mặt đất cũng không há miệng la lên một tiếng ư?

An Tiểu Ly tưởng tượng thấy cảnh tượng sắc mặt Trần Ngộ Bạch tái mét, giãy dụa trong phòng, yếu ớt té trên mặt đất. Trong lòng cũng sợ sợ, hay là nên vào xem thử, ai bảo cô là một đứa bé giàu lòng thương hại chứ.

Vào phòng làm việc cô mới phát hiện, mình không chỉ là một đứa bé giàu lòng thương hại, còn là một đứa bé thông minh. Nhìn Trần Ngộ Bạch đường đường chánh chánh ngồi ở bàn làm việc, lạnh lùng nhìn cô không mời mà tới. An Tiểu Ly nắm sổ ghi chép trong tay, âm thầm cảm thấy mình may mắn vì đã suy nghĩ chu toàn.

“Tổng giám đốc, tôi phải tan việc. Đây là hành trình được sắp xếp vào ngày mai.” Cô đưa cuốn sổ vô cùng khách khí.

Trần Ngộ Bạch chớp mắt, ngón tay cũng không nhúc nhích, vênh khuôn mặt lạnh như băng cười nhạt “Thư ký An đã bao lâu chưa làm hết phận sự như vậy rồi?”

An Tiểu Ly bị nói trúng tim đen, không vui nhưng vẫn giả vờ cung kính, đưa sổ ghi chép để xuống bàn anh “Tôi chỉ vào xem thử anh có chết chưa. Hài lòng chứ?”

“Em quan tâm đến tôi?” Trần Ngộ Bạch dựa vào trên ghế, nhìn cô cười nhạt.

“Trí tưởng tượng của anh quả thật không tệ.” Cô kiêu ngạo xoay người đi.

Phía sau vang lên một cái ầm, mắt phải An Tiểu Ly vừa giật, xoay người lại nhìn, thấy Trần Ngộ Bạch tựa như muốn đứng lên. Lúc này thân thể tái mét chống lên bàn, một tay đè lên vị trí dạ dày, đầu cúi xuống, như rất đau đớn.

Trái tim An Tiểu Ly thoáng đau nhói, trước kia cũng biết dạ dày anh không tốt, trời lạnh sẽ phát bệnh, nhiều lần đau đến nhăn nhó, mỗi lần uống thuốc dạ dày cũng cả đống lớn. Sáng hôm nay gần như anh không ăn gì, buổi trưa lại giận dữ với cô cũng không nuốt một hạt cơm nào vào bụng. Mới vừa rồi cô còn cố ý chọc giận anh... An Tiểu Ly ảo não vội vàng chạy tới.

“Tiểu Bạch?” Cô đỡ anh ngồi dậy, mình ngồi chồm hổm dưới đất, nhìn xem anh rốt cuộc thế nào. Dưới tình thế cấp bách, lại bật thốt ra cái tên thân mật giữa hai người. Sau khi Trần Ngộ Bạch nghe được ngẩng đầu lên, hai mắt sắc bén lóe lên nụ cười.

An Tiểu Ly không biết làm sao, anh sợ cô lo lắng nên miễn cưỡng cười, hay là đắc ý vừa lừa được cô nên cười?

“Trần Ngô Bạch, anh có khỏe không?”

“An Tiểu Ly, em quan tâm đến anh.” Anh khẳng định rõ ràng. Ngồi trên ghế cúi đầu nhìn An Tiểu Ly đang vội vội vàng vàng, nửa gương mặt lạnh lùng của anh dưới ánh nắng chiều mờ mờ lại nhuộm lên vẻ dịu dàng. Nhất thời An Tiểu Ly giận tím mặt.

Đang định mở miệng nói ra những lời ác độc nhất, thì bỗng nhiên anh đưa tay đặt lên ót cô, gương mặt nhẹ nhàng tới gần, dịu dàng dán lên môi cô, đưa đầu lưỡi ra liếm liếm lên môi cô trước, sau đó thì mút lấy môi cô, ngẫu nhiên say đắm yêu thương. Trong JQ của Trần Ngô Bạch và An Tiểu Ly, chưa bao giờ có sự dịu dàng tỉ mỉ như vậy.

Nếu như là An Tiểu Ly một tuần lễ trước, như vậy chắc đã phải viết — “An Tiểu Ly, say mê nặng rồi.”

Đáng tiếc ơi là đáng tiếc, nếu nói, nếu như không có chuyện xảy ra. Thì khi mông An Tiểu Ly liều mạng chạm xuống đất, có thể cô chỉ cố gắng đẩy Trần Ngô Bạch đang mút hăng say ra.

Mà nếu nói, đã có chuyện đã xảy ra. Thì khi An Tiểu Ly xoa cái mông bị té đau đớn, chỉ vào gương mặt tái nhợt của kẻ đang ngồi trên ghế, chửi ầm cả lên “Anh đừng tưởng rằng mỗi lần dụ dỗ đều thành công. Hôm nay tôi đã ăn rất no rồi.”

35. Chương 35: Thế Nào

Trần Ngô Bạch cười nhạo một tiếng, dựa ra sau, sắc mặt dường như tái nhợt hơn chút, “Em như vậy là đang khích lệ biểu hiện đêm qua của anh khiến em rất hài lòng sao?”

An Tiểu Ly nhất thời chán nản, bực bội xoay người đi. Bên tai nghe thấy tiếng anh đứng dậy từ trên ghế, giẫy tiếp theo tay cô đã bị anh bắt lấy.

“Buông tay!”

“Không buông.” Vẻ mặt của anh bình tĩnh ung dung, “Thứ Trần Ngô Bạch anh nhìn trúng, chưa bao giờ buông tay.”

An Tiểu Ly giẫy dựa bị anh kéo vào trong lòng. Tay anh rất lạnh, nhưng sức lực vẫn đã man như trước, tóm chặt làm đau cánh tay nhỏ bé của cô.

“Đừng ầm ĩ nữa!” Rốt cuộc anh cũng ôm siết cả người cô vào trong lòng, tay nâng lên hạ xuống đánh lên mông của cô không nặng không nhẹ, “Ngoan ngoan chút cho anh!”

Lần này An Tiểu Ly bị anh đánh tới mức chẳng hiểu ra sao, trong hô hấp chợt toàn là mùi nam tính của anh, sự giẫy dựa của cô hình như chuyển thành làm bộ làm tịch.

“Lời em muốn nghe... Anh không thể nói.” Anh cúi đầu, một bên mặt vuốt ve tai cô, chậm rãi nói bên tai cô, “Bởi vì anh cũng không chắc chắn. Cho nên anh cần thời gian cân nhắc và quyết định. Anh chỉ có thể nói, hiện tại và cả trong thời gian rất dài sau này, anh, muốn em ở bên anh.” Nói đến về sau, trong lời lẽ của anh có phần hơi khó khăn.

Mà lúc đó An Tiểu Ly cũng không biết, Trần Tam thiếu gia nổi danh về thủ đoạn độc ác máu lạnh vô tình, chưa bao giờ nhượng bộ với một người như vậy.

An Tiểu Ly bị anh ôm, không thấy rõ vẻ mặt của anh, thế nhưng giọng nói trầm ấm dễ nghe của anh, giống như nhạc cụ quý báu tấu lên khúc nhạc yên bình, điệu nhạc chân tình, âm điệu mê người.

“Vậy... bao lâu?” Tay của cô theo ý thức vòng lấy thắt lưng anh, ngã vào trong lòng anh càng sát hơn chút.

“Không biết. An Tiểu Ly, em chỉ cần ngoan ngoãn ở bên anh là được rồi.” Một phần trọng lượng của anh dựa vào cô, thư thái tựa lên vai cô, cảm cạ trên sườn mặt cô, cảm thấy dạ dày nóng rực như xé rách của mình hình như không đau như vậy nữa.

Anh không biết liệu có yêu em hay không nữa, anh cần thời gian cân nhắc. Khoảng thời gian này, có thể dài dằng dặc tới mười năm. Trong lúc đó em hãy ở bên anh, cho đến khi anh không cần em nữa. An Tiểu

Ly đào bới từng ý trong lời nói của anh, phiên dịch thành câu mình có thể hiểu. Vậy sau khi quãng thời gian này trôi qua thì sao? Nếu như đến lúc đó anh ta phát hiện, cô với anh, chỉ là ảo giác hiểu lầm nhất thời, có phải cô chỉ còn lại kết cuộc bị chồng ruồng bỏ ư?

Không phải. Bị chồng ruồng bỏ, cũng còn có thân phận.

An Tiểu Ly bi thương.

Trần Ngộ Bạch hài lòng hưởng thụ sự yên bình trong lòng, bỗng nhiên bị cô đẩy mạnh ra, nhất thời lảo đảo về phía sau, trở tay chống lên cạnh bàn, trợn mắt nhìn cô, “An Tiểu Ly!”

Trên mặt An Tiểu Ly vẫn mang ý cười, nhưng mắt lại hơi đỏ, “Trần Ngộ Bạch, anh đúng là tên khốn chính cống!”

Trong đôi mắt Trần Ngộ Bạch lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, một giọt mồ hôi lăn xuống từ trên trán, bàn tay ấn lên dạ dày hơi giật, thân thể anh dần dần khom xuống, trên mặt có vẻ đau đớn.

“Hồi bé chưa từng nghe chuyện cổ tích Cậu bé chăn cừu sao? Một tiết mục dừng lặp lại nhiều lần như vậy có được không?!” An Tiểu Ly liếc nhìn người tiếp tục giả bệnh xem thường, phất tay áo rời đi.

Cửa phòng làm việc đóng lại, sắc mặt Trần Ngộ Bạch trắng bệch cau mày, rồi yếu ớt ngã xuống.

...

Sức hấp dẫn người ta phạm tội của hình ảnh phụ nữ sau khi tắm xong, mặc áo sơmi trắng của nam, vẫn còn ít hơn phụ nữ sau khi tắm xong mặc áo T – shirt nam.

Tần Tang cao 1m65, mặc áo T-shirt của Lý Vi Nhiên, dáng vẻ ngốc nghếch như một đứa trẻ mặc len quần áo của người lớn. Áo tay ngắn biến thành áo tay lỡ, vạt áo xuống tận đầu gối. Cô không mặc chiếc quần soóc anh đưa, lộ hẳn hai cẳng chân trắng bóc láng mịn, tóc dài rối tung ướt sũng, mặt đỏ hồng đi ra từ phòng tắm.

Lý Vi Nhiên đang tựa trên giường xem TV, thấy cô đi ra, cười vẫy tay gọi cô qua. Hai người tắm rửa thơm tho ngào ngạt, thuần khiết ôm nhau cùng xem TV.

Tần Tang ngoan ngoãn ngả trên ngực anh, ôm lấy thắt lưng anh, lười biếng ngẩn người. Lý Vi Nhiên đang xem trận bóng, một tay nhẹ nhàng xoa đầu vai cô, dỗ cô ngủ.

“Vi Nhiên...” Tần Tang bỗng nhẹ giọng gọi anh, “Em... ừm, có phải là khiến anh rất khó chịu?”

Vừa nãy lúc tắm, cô phát hiện mình... bị ướt. Tần Tang đỏ mặt, tim đập thành thịch, nhớ tới tình trạng của anh, xấu hổ rất lâu. Với cách giải tỏa không thỏa mãn vừa nãy, anh hẳn là... khó chịu nhỉ?

Lý Vi Nhiên xoay người đè cô lên giường rồi hôn lên, cười đùa: “Nếu như anh nói phải, có phải em sẽ... làm cho anh thoải mái?”

Tần Tang tránh ánh mắt nóng rực của anh, cắn môi không nói lời nào.

Lần đầu tiên Lý Vi Nhiên nhìn thấy dáng vẻ người vợ bé nhỏ này của Tần Tang, tứ chi xương cốt đều tràn vào tình cảm ấm áp. Anh đứng dậy tắt tivi, nằm cạnh cô, kéo cô vào trong lòng, “Nếu như chỉ muốn tìm người khiến anh thoải mái, vậy anh sẽ không cần không phải là em thì không được.” Giọng điệu của anh nhẹ nhàng chậm rãi, trong lời lẽ tình cảm ngọt ngào lại mang theo chút tủi thân trẻ con. Tần Tang không nhịn được ngẩng đầu nhìn anh, dưới tia sáng mờ ảo, gương mặt anh đẹp trai lãng tử, tình cảm nồng nàn chân thành. Trong ánh mắt nhìn cô, có thứ khiến cô cảm thấy có thể gọi là ái tình.

Tần Tang chọt lên môi anh, “Vậy anh có bất mãn với em không?”

Lý Vi Nhiên làm bộ hoang mang, “Xin hỏi Tang Tang tiểu thư, tiểu thư muốn nghe sự thật, hay là lời nói thật lòng?”

“Nghe sự thật trước đã.”

“Không có. Một ánh mắt của Tang Tang nhà mình cũng có thể khiến anh chết mê chết mệt, thỏa mãn không ngớt. Cho dù cả đời này không chạm đến em, anh cũng vui vẻ chịu đựng, chết đi sống lại cũng không hối hận.”

Tần Tang mỉm cười vùi vào trong lòng anh, êm ái dựa trên cổ anh cọ cọ, “Vây lời thật thì sao?”

“Ồ. Thật ra ngoại trừ có chút làm bộ làm tịch, Tang Tang nhà ta đúng là hoàn mỹ không tí vết.”

“A!” Lý Vi Nhiên đau đớn kêu lên một tiếng, bởi vì người nào đó, một giây trước vẫn còn ngoan hiền, bỗng nhiên hung hăng cắn lên xương quai xanh của anh một phát.

Tần Tang đẩy anh ra làm bộ muốn xuống giường, Lý Vi Nhiên vội vã kéo cô áp dưới thân, nói những lời dỗ dành ngon ngọt.

“Em là giữ mình trong sạch hiểu không! Dám nói em làm bộ làm tịch! Anh là tên sói háo sắc... Không được hôn em! Buông ra... Đừng...” Tần Tang bấu môi, tay chân cùng sử dụng chống lại anh.

“Được được được...” Lý Vi Nhiên cười đầu hàng, “Là anh nói sai, anh là sói háo sắc, Tang Tang nhà ta mười phần vẹn mười, thuần khiết như ngọc, thiên nữ hạ phàm...”

Hai người lăn lộn trên giường, anh tình em nguyện đến buồn nôn. Chỉ một lát sau trạng thái của Lý Vi Nhiên lại tới, vật cứng rắn đặt trên đùi Tần Tang, anh thở gấp liếm môi cô, “Nói thế nào đây? Muốn làm cho anh thoải mái, hay là tiếp tục làm bộ làm tịch?”

Tần Tang cười quay đầu đi, Lý Vi Nhiên cười bắt lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương của cô đặt lên thân dưới, “Bảo bối Tang Tang, thật ra, anh thích dáng vẻ nhỏ bé làm bộ làm tịch của em...”

“Reng reng reng...” Tiếng điện thoại cơ bản nhất vang lên, cắt đứt màn quần quýt trên giường.

Lý Vi Nhiên sững sốt, kéo bàn tay của Tần Tang khỏi thân dưới, hôn lên lòng bàn tay. Anh xoay người xuống giường, lấy điện thoại từ trong túi quần ra. Tiếng chuông này, là tiếng chuông riêng giữa sáu người bọn anh.

Nghe điện thoại, hàng lông mày của Lý Vi Nhiên nhíu lại. Anh vừa đáp lời, vừa đi ra ngoài cầm quần áo của Tần Tang trong máy sấy tới, ý bảo cô thay.

“Em biết rồi, đừng quấy rầy người khác, em lập tức tới ngay.” Anh kẹp theo điện thoại, đứng trước tủ quần áo bắt đầu thay đồ. Tần Tang liếc nhìn tầm lưng cường tráng sau khi cởi sạch của anh, trong lòng kinh hoàng cầm quần áo trốn vào trong phòng tắm.

Lúc cô đi ra Lý Vi Nhiên đã thay giày ở cửa.

“Đi đâu thế?”

“Bệnh viện.” Sắc mặt của Lý Vi Nhiên nặng nề, đưa giày qua cho cô, miễn cưỡng nở một nụ cười.

...

Sáng sớm lúc Tần Tang vào nhà, An Tiểu Ly còn đang ngủ ngon lành trên giường.

“Thời tiết thật đẹp nha!” Tần Tang kéo rèm cửa sổ cái “soạt”, mở cửa sổ ra, vươn vai, hăng hái hô lên.

An Tiểu Ly rên rỉ trở mình, khó khăn mở mắt ra, “Tần Tiểu Tang...” Cô uể oải gào lên, “Cậu đi cả đêm không về cũng chẳng nói làm gì, còn vừa về đã động kinh. Tớ hận cậu.”

Tần Tang nhào người lên bậc cửa sổ, khuôn mặt bí hiểm ngoảnh lại mỉm cười. An Tiểu Ly ngồi dậy, một cái gối ôm bay qua, “Cười cái gì mà cười, cái đồ không tuân thủ chuẩn mực phụ nữ.”

“Ồ, năm mươi bước cười một trăm bước hả*?” Tần Tang nhặt gối ôm dưới chân lên vỗ vỗ, “Không đúng, tớ thấy cậu lông mày tán loạn, móng tròn eo nhỏ, toàn thân đầy mùi vị thiếu phụ trưởng thành, e rằng là hai trăm bước cười một trăm bước.”

[*Chỉ rằng trong chiến tranh, người bỏ chạy lùi về phía sau 50 bước cười nhạo người bỏ chạy về phía sau 100 bước là hèn nhát, nhưng không xem lại bản thân mình. Ở Việt Nam có câu tương đương là “Chó chê mèo lắm lông”]

“Cậu và Lý Vi Nhiên vẫn còn chưa chạm đến nhau sao?” An Tiểu Ly hỏi kinh ngạc. Hỏi xong rồi, cô lại rất muốn đánh chết mình, đệt, lại bị con hồ ly nhỏ Tần Tiểu Tang này gài bẫy.

Quả nhiên, Tần Tang nhướn mày mỉm cười. An Tiểu Ly nhất thời lúng túng vui trong chăn kêu rên.

“Tần Tiểu Tang, cậu không được chết tử tế đâu!”

Tần Tang vắt chân trên sô pha thản nhiên lật giở tạp chí, thờ ơ liếc mắt nhìn cô gái chửi mắng quên đánh răng kia.

Rửa mặt xong xuôi, An Tiểu Ly thay quần áo tràn đầy sức sống thay giày, vừa thay vừa nói với Tần Tang: “Chúng ta ra ngoài ăn cái gì đi, tớ đói bụng.”

“Ồ, ” Tần Tang ngẩng đầu như thể có suy nghĩ riêng nhìn cô, “Không muốn ăn, tớ muốn ngủ.”

An Tiểu Ly nghe xong lời này đương nhiên suy nghĩ linh tinh, mờ ám nháy mắt với Tần Tang, “Đêm qua làm gì thế? Không ngủ hả?”

“Đêm qua à,” Tần Tang nói chậm rãi, “Tớ làm tổ trên ghế sô pha ở phòng bệnh bệnh viện mấy giờ liền.”

“A? Người đàn ông của cậu làm sao vậy?” An Tiểu Ly giật mình, cô vẫn luôn hiểu biết ăn sâu bén rễ rằng Tang Tang dũng mãnh, thể nhưng dũng mãnh đến độ khiến Lý Vi Nhiên lăn qua lăn lại vào bệnh viện ư? Lẽ nào người nào đó ép người nào đó không thành? Lại bị người nào đó ép người nào đó quá thành công, X đến người ta mất mạng ư?

Tần Tang biết tổng ý tưởng xấu xa của cô nàng, cười trên nỗi đau của người khác, “Người đàn ông của tớ chẳng sao cả, người đàn ông của cậu thì có làm sao đấy.”

36. Chương 36: Bánh Bao

“Anh ấy... làm sao vậy?” An Tiểu Ly hỏi lấp ba lấp bắp, trong đầu hiện lên sắc mặt trắng bệch của anh lúc chạng vạng hôm qua, trong lòng đã loáng thoáng có đáp án.

Tần Tang tự rót một cốc nước ỳnh, ngồi xếp bằng trên sô pha, thong thả uống từng hớp nước nhỏ, vẻ mặt cười tủm tỉm rất chi là lương thiện, “Ai cơ?”

“Mình... Trần Ngộ Bạch đó!”

“À? Anh ta là đàn ông của cậu hả?”

An Tiểu Ly cắn đầu lưỡi, tỏ vẻ không thèm quan tâm: “Đương nhiên không phải! Tớ vẫn còn là khuê nữ trong trắng trong khuê phòng đó.”

“Vậy cậu lo anh ta sống hay chết làm gì.” Tần Tang cười gian xảo với cô, đứng dậy vươn vai, đi đến phòng tắm rửa mặt.

Lòng An Tiểu Ly không ổn định, tay xách dép, đứng đó do dự không biết làm sao. Lúc này Tần Tang bỗng vươn đầu ra từ trong phòng tắm, nói với người ngơ ngẩn ngoài cửa: “Bệnh viện Nhân Dân Số 1, dãy A nhà B phòng 903.”

“Làm gì thế?” An Tiểu Ly kinh ngạc, chợt dạ biết rồi còn hỏi.

Tần Tang rút đầu lại, giọng nói mơ hồ mang theo tiếng cười truyền ra: “Nếu như cậu rãnh rỗi phát hoảng thì đi thăm người ta, cho dù không phải người yêu, là cấp dưới đi thăm bệnh cũng rất hợp tình hợp lý.”

An Tiểu Ly ném dép lên giá để giày, meo máo, “Không đi, tớ muốn đi ăn.”

...

Ngoài cổng tiểu khu có một quán bán đồ ăn sáng nho nhỏ, đồ để mua chỉ có hai loại, bánh bao và sữa đậu nành. Cách kinh doanh cứng rắn cố chấp mà thâm tình vĩnh hằng như vậy, đã khắc sâu vào trái tim của người phụ nữ khác người Tần Tang kia. Cho nên bữa sáng của hai người các cô vẫn luôn giải quyết ở đây.

Ông chủ mập mập ở quán ăn sáng kia tự xưng là Tảo Tía, An Tiểu Ly cảm thấy đây là một trong những điểm đáng yêu của quán này. Bạn nghĩ đi, trong một quán ăn sáng ẩm áp khói trắng lượn lờ, không khí hoà thuận vui vẻ, “Tự Sát*, cho hai cái bánh bao”, là chuyện tâm huyết ẩm áp tới cỡ nào!

[Tảo Tía

z

ĩ

cài phát âm tương tự Tự Sát

zicái

]

Từ xa đã thấy An Tiểu Ly, Tảo Tía lớn tiếng chào hỏi, An Tiểu Ly ngoài cười nhưng trong không cười nói “Chào” với anh ta, tâm thần bất định bước vào trong quán ngồi xuống.

Lúc này trong quán ăn sáng hơi bận rộn, An Tiểu Ly đợi một lúc. Chán đến mức ngây ngốc, trên tường dán hình vẽ bánh bao đủ kiểu đủ loại, nhìn đi nhìn lại, dần dần trong mắt cô biến thành cùng một khuôn mặt tuần tú tái nhợt, An Tiểu Ly lần đầu tiên cảm thấy mình không đói như vậy.

“Ăn gì nào?” Tảo Tía đi tới cười tủm tỉm hỏi.

“Hai Tiểu Bạch.” An Tiểu Ly mặt không chút thay đổi trả lời bình tĩnh.

Tảo Tía cho rằng đây là tên thân mật mà vị An tiểu thư này đặt cho bánh bao, anh ta nhức đầu, đi ra ngoài tìm trong lồng hấp hai cái bánh bao trắng hơn những cái khác một chút, bưng tới cho cô.

“Tiểu Bạch tớiiiii — đây!” Tảo Tía theo thói quen kéo dài giọng hô lên, nhưng bị ánh mắt kinh dị của An Tiểu Ly dọa suýt nữa cắn vào đầu lưỡi.

Tảo Tía tủi thân đặt xuống hai chiếc bánh bao rất trắng, yên lặng rút lui. Mà trong tai An Tiểu Ly cứ quanh quẩn tiếng “Tiểu Bạch tới đây”. Đối mặt với bánh bao thường ngày được coi là món ăn ngon, cô bỗng nhiên cảm thấy không đành lòng ra tay. Rốt cục, sau khi khó khăn nuốt xuống hơn nửa cái, nhìn bên trong lộ ra nhân bánh mặt mũi dữ tợn. An Tiểu Ly quyết định đồng ý với lời nói đó của Tần Tang.

Phải đi thăm Tiểu Bạch đó nhỉ, thăm hỏi lịch sự của cấp dưới đối với cấp trên.

...

Dung Nham mặt mày hớn hở đi ra từ quầy lễ tân, trên hành lang từ xa đã thấy một cô gái dán lên cửa phòng bệnh của lão tam. Đến gần thì thấy, không phải là cô bé hại Tiểu Lục lưu vong Á Rập đây sao!

“Tới thăm bệnh à?” Dung Nham đi tới đằng sau cô, dịu dàng hỏi. Nhưng mà An Tiểu Ly vẫn bị anh dọa hoảng sợ. Vỗ ngực quay đầu lại nhìn, người đàn ông đẹp trai sang trọng đứng đằng sau, mặc áo màu vàng nhạt, quần màu đen, khuôn mặt điển trai, mỉm cười dịu dàng, kiểu đẹp trai đó gọi là cực kỳ bi thảm. An Tiểu Ly kiềm chế hành vi mê trai theo phản xạ có điều kiện của mình, cung kính khiêm tốn khom lưng chào hỏi: “Chào Dung tổng.”

Dung Nham mỉm cười gật đầu, giọng nói càng nhẹ nhàng: “Sao không đi vào?”

“Ặc, tôi sợ quấy rầy tổng giám đốc Trần nghỉ ngơi.”

Dung Nham là người rất tinh tường thông minh, nghe thấy cách xưng hô tổng giám đốc Trần không được tự nhiên này, lại quan sát tỉ mỉ vẻ mặt không tự nhiên của An Tiểu Ly, lập tức hiểu ra, vợ chồng son cãi nhau rồi.

Có thể ầm ĩ khiến lão tam vào bệnh viện, cô bé này, thật đáng mặt anh tài nha!

Anh nghĩ tới đây, một tay mở cửa phòng bệnh, một tay ôm vai Tiểu Ly vào trong, “Làm gì có cái lý đến cửa rồi còn không vào!”

An Tiểu Ly lúc này muốn trốn cũng đã không thể nào rồi, đành phải để anh đẩy vào phòng bệnh. Xoay qua một sảnh nhỏ tiếp khách, Trần Ngộ Bạch đang nằm trên giường lớn trong phòng.

“Thuốc giải đây!”

Dung Nham sợ rằng thiên hạ không loạn, lên tiếng ồn ào, Trần Ngộ Bạch đang nhắm mắt truyền nước biển và Kỷ Nam đang nằm nghiêng trên sô pha xem tạp chí cũng phải ngược nhìn.

Trong mắt Trần Ngộ Bạch, có thứ gì đó lấp lánh chợt lóe lên rồi biến mất.

Kỷ Nam ngồi dậy, cực kỳ hứng thú hỏi An Tiểu Ly: “Tiểu Ly, người ta thăm bệnh đều tặng hoa tặng trái cây, cô cầm trong tay cái gì thế?”

Đầu của Trần Ngộ Bạch đã quay đi rồi lại quay lại.

An Tiểu Ly vội vã giấu tay ra sau lưng, cười khúc khích. Bỗng bị Dung Nham âm thầm đẩy một phát, lao đảo về phía trước, đứng trước giường. Trong căn phòng yên lặng, cô bất đắc dĩ đem bánh bao bữa sáng đóng gói đó đưa cho Trần Ngộ Bạch: “Ặc, anh muốn ăn không? Bánh bao ngon lắm đó.”

Dung Nham quay đầu đi, rất lịch sự nhin cười. Còn Kỷ Nam rất không lịch sự cười ra tiếng.

Trần Ngộ Bạch nhìn chằm chằm thẳng về phía cô gái nhỏ đứng trước giường này, haiz, sao lại ngốc như vậy nhỉ.

Đúng là xui xẻo, sao lại là cô gái này nhỉ.

Mắt anh không chút thay đổi, vươn cánh tay không truyền nước biển ra, nhận lấy bánh bao, chậm rãi mở mấy cái nút của túi ny lon, bình tĩnh cắn một miếng.

Dung Nham và Kỷ Nam không cười nổi nữa.

Thật quái lạ, phụ nữ như vậy lại có thể bắt giữ được Trần Tam thiếu gia.

An Tiểu Ly cũng không cười nổi.

Thật hối hận, nhìn anh ta ăn ngon như vậy, cái bánh bao này chắc chắn ngon hơn cái bánh ăn lúc sáng.

Bác sĩ đi thăm phòng bệnh dẫn một nhóm lớn các y tá trang điểm xinh đẹp, bước vào trong yên lặng.

Lúc này An Tiểu Ly vào cửa mới biết được, thì ra phòng bệnh có thể xa hoa đến mức này. Phòng ngủ, phòng ăn, phòng tiếp khách, buồng vệ sinh đủ cả. Mà bây giờ, cô đã biết, thì ra đồng phục y tá, có thể sáng tạo đến mức này. Cúc áo có thể cởi hai nút trên hoặc ba nút dưới hoặc một nút giữa, cổ áo có thể dựng thẳng lên hoặc gấp xuống hoặc mở rộng sang ngang, váy có thể ngắn lên 3 inch hoặc dài xuống 3 inch hoặc xếp nếp 3 inch ở giữa.

Mà những người dự thi mặc đồ sáng tạo này, mắt lại đều có tia xanh lá sâu thẳm đồng đều. Đồng thời rất có tổ chức có kỷ luật, chia làm ba phái, mỗi phái tập trung trên từng mục tiêu, mắt quynh rũ tay nắm tay, từng ánh mắt nối tiếp nhau bay qua.

Trong chuỗi bay về phía Núi Băng có một hệ thống radar phát triển, vì vậy chủ nhân của nó dùng tiếng chói tai tuyệt diệu “Ah!” một tiếng, “Trần tiên sinh! Sao ngài có thể ăn cái thứ này!”

Những tiếng tuyệt diệu tiếp theo lan tràn, tiếng “Ah!” vô cùng kì quặc đều nối đuôi nhau lên lời.

Bác sĩ điều trị xấu hổ ngăn lại cái nhóm trợ thủ mất đi lý trí này, nói với Trần Ngộ Bạch còn đang gặm bánh bao như ở chỗ không người: “Ngài tạm thời chỉ có thể ăn những đồ ăn ở dạng lỏng, xin Trần tiên sinh vì thân thể khỏe mạnh của mình, phối hợp với công việc của chúng tôi!”

Sau đó là một loạt hợp âm tuyệt diệu: “Đúng vậy đúng vậy!”

An Tiểu Ly xấu hổ cực kỳ, thấp giọng nói với Trần Ngộ Bạch: “Vậy anh đừng ăn nữa, em ném đi cho anh.”

Trần Ngộ Bạch lạnh lùng liếc nhìn cô, không nói gì cả, lại cắn một miếng.

Bác sĩ ngưng ngưng nhìn Dung Nham và Kỷ Nam, Dung Nham xua tay, Kỷ Nam cười hì hì nhìn về phía An Tiểu Ly.

Vì vậy An Tiểu Ly thêm vào cuộc đời đặc sắc của mình một vết tích nhân nhật, cô giật lấy non nửa cái bánh bao trong tay Trần Ngộ Bạch, nhét vào cái miệng đã thú hung tàn của mình.

Từ đó, thế giới hòa bình, âm thanh tuyệt diệt biến mất, Dung Nham và Kỷ Nam phục sát đất, Trần Ngộ Bạch khẽ mỉm cười.

...

Kiểm tra định kỳ xong xuôi, bác sĩ viết tình hình cơ bản lên bệnh án, dặn dò những việc cần chú ý, “Bệnh viêm niêm mạc dạ dày rất nghiêm trọng, lần này là do cảm lạnh và ăn uống không đúng giờ giấc gây nên. Lần sau nhất định phải chú ý! Biến chứng thành thủng dạ dày thì phiền phức lắm!”

Lúc này vừa mới rút kim truyền dịch, An Tiểu Ly đang giữ miếng bông cầm máu trên tay Trần Ngộ Bạch, nghe thấy lời bác sĩ, hổ thẹn của cô lại tăng thêm vài phần. Đêm hôm trước... Sau khi bật điều hòa càng lúc càng lạnh, cô quần chăn nép trong lòng anh, tới lúc hừng đông thức giấc mới phát hiện, trên người anh chẳng có gì che đậy. Nhất định là đêm đó anh bị lạnh.

An Tiểu Ly chăm chú nghe lời bác sĩ nói, Trần Ngộ Bạch tựa ở đầu giường, mắt nhìn phía trước, trên mặt không hề có biểu tình gì.

Sau khi bác sĩ dong dài nói hết một đồng lảng nhảng, An Tiểu Ly bắt tay vào học thuộc lòng những điểm chú ý vừa này, Trần Ngộ Bạch nhìn dáng vẻ ngớ ngẩn của cô một lúc, vẫn không bình tĩnh nổi, lạnh lùng nói với cô: “Em tới làm gì?”

Giọng điệu của anh vẫn lạnh như cũ, thế nhưng An Tiểu Ly vẫn nghe ra độ lạnh không giống với bình thường.

“Nói đi!” Anh không nhịn được nhíu mày.

Tiểu Ly cúi đầu, chậm rãi lên tiếng: “Xin lỗi...”

“Em không nên không cho anh ăn trưa.”

An Bất Tri và cô giáo Trần từ nhỏ đã yêu cầu đều hết sức giản đơn đối với thái độ xử sự làm người của An Tiểu Ly: thành thật, lương thiện, có tinh thần trách nhiệm.

Mặc kệ nguyên nhân là cái gì, Trần Ngộ Bạch vào bệnh viện, cô thật sự có trách nhiệm, cho nên cô xin lỗi thành khẩn.

Khí lạnh quanh người Trần Ngộ Bạch chợt tản đi.

“Ngốc nghếch.” Anh cúi đầu nói, vỗ vỗ chỗ bên cạnh, “Lại đây.”

An Tiểu Ly rất nghe lời đi tới, ngồi ngay ngắn như kiểu người vợ nhỏ bé ngoan ngoãn, khoe miệng Trần Ngộ Bạch khẽ cong lên, vươn tay ra kéo lấy hông cô, ôm cô vào trong lòng. An Tiểu Ly hơi giả dụa, bị anh nhẹ giọng quát: “Đừng nhúc nhích! Để anh ôm một lúc.”

Cách một lớp chăn, hai người tương thân tương ái nằm cạnh nhau, vị trí trái tim một trước một sau gối lên nhau. Trong khoảng yên tĩnh, thời gian bình yên cứ lẳng lặng trôi qua.

37. Chương 37: Phu Nhân

Hai người yêu thương thấm thiết nằm nghiêng nghiêng cách một lớp chăn, bên trong phòng yên tĩnh, năm tháng bình yên lẳng lặng trôi qua.

“Dạ dày còn đau không?”

“Ừm.”

“Ngày hôm qua. . . . Sau đó, thế nào?”

“Không sao cả.”

“Tiểu Bạch.”

“. Bảo vệ tưởng anh quên tắt đèn, nên đi vào xem, cho rằng anh bị người khác đánh ngất xỉu, nên anh ta đưa anh tới bệnh viện.”

“Em chỉ đẩy anh một cái! Không có đánh anh ngất xỉu!”

“Anh đâu có nói em, em kích động làm gì?”

“.”

“Trần Ngộ Bạch.”

“Hả?”

“Em không nên ra tay, thật xin lỗi.”

“Ừ, anh tha thứ cho em.”

“Nhưng mà trước kia anh luôn giả bộ bệnh, cho nên. anh, thật sự chưa từng nghe câu chuyện chú bé chăn cừu sao?”

“.”

.

Tần Tang ngủ thẳng đến ba giờ chiều thì bị đồng hồ báo thức đặt trong điện thoại di động gọi dậy.

“Đến trường học của Tiểu Hòe.”

Nhìn nhắc nhở trên điện thoại di động, Tần Tang nhớ tới chuyện đã đồng ý với Tần Dương. Cô đứng lên rửa mặt, thay quần áo ra cửa. Vừa xuống lầu, vừa gọi điện thoại cho Lý Vi Nhiên, hẹn cùng ăn bữa tối ở gần trường học của Tần Hòe.

Tần Hòe đã học lớp mười hai, chủ nhiệm cũng mới đổi, là một người đàn ông trẻ tuổi họ Vương, cao kều, ốm tong teo. Đây là lần đầu tiên Tần Tang gặp mặt, Thầy Vương vốn là rất dễ ý chuyện phụ huynh Tần Hòe chậm chạp không đến, nhưng đối mặt với Tần Tang, hiển nhiên là anh ta không thể khó chịu được nữa.

Thật ra thì vấn đề bản thân của Tần Hòe rất đơn giản, thành tích học tập giảm sút. Mà phức tạp là, không tìm được nguyên nhân trong đó.

“Tôi đã nói qua với Tần Hòe rất nhiều lần, em ấy chẳng thèm nói một chữ. Tôi rất lo lắng, có phải bởi vì áp lực thi tốt nghiệp trung học, tình trạng tâm lý của em ấy xuất hiện vấn đề hay không? Hồi trước, thành tích của em ấy luôn luôn rất tốt, nhưng mà hiện tại cứ phát triển tiếp theo tình hình hiện nay, cậu ấy muốn thi đậu trường đại học trọng điểm sẽ rất khó.” Thầy Vương phân tích tình trạng gần đây của Tần Hòe với Tần Tang, cuối cùng tổng kết lại như vậy.

Trong lòng Tần Tang rất rõ ràng vấn đề của Tần Hòe, nhưng tuyệt không thể nói ra miệng. Thầy Vương rất muốn biểu đạt một chút quan tâm đối với Tần Hòe, hơn nữa vì vậy mới có cơ hội tham thảo nhiều hơn nữa với Tần Tang. Cô không thể làm gì khác hơn là bình tĩnh ngồi nghe anh ta kể lại từng chuyện trôi chảy.

Đi ra khỏi phòng làm việc của thầy Vương, cũng kịp lúc với giờ tan học ăn tối của học sinh. Tần Tang đứng chờ ở bên ngoài cửa phòng học của Tần Hòe.

Có lẽ Tần Hòe đã đoán được anh trai sẽ giao chuyện này cho Tần Tang xử lý từ trước. Cho nên khi đi ở phía sau bạn học, cậu liếc nhìn thấy Tần Tang thì cũng không ngạc nhiên lắm, chỉ bình tĩnh cười cười.

“Khỏi phải cầu nhàu em.” Tần Hòe đánh đòn phủ đầu, sắc mặt hờ hững, nói với chị gái như vậy.

Tần Tang vuốt mái tóc dài, cười nói: “Ai muốn cầu nhàu em, chị không chê em cầu nhàu chị là tốt rồi. Đi thôi, chị mời em ăn cơm, thuận tiện cho em cái vinh hạnh đặc biệt, gặp bạn trai của chị một lần.”

Tần Hòe nghe vậy lấy làm kinh hãi, ngay sau đó lại mỉm cười, khoác vai của Tần Tang đi ra ngoài.

Hai chị em chờ ở cửa trường học trong biển người nhộn nhịp, cả hai đều mang phong cách hơn người, sắc đẹp thanh tú, rất nổi bật trong đám người qua lại. Lý Vi Nhiên liếc mắt đã thấy được, anh chậm rãi dừng xe lại, nhấn kèn xe, Tần Tang ôm Tần Hòe đi tới.

Mặc dù Tần Hòe tuổi còn nhỏ, nhưng cũng là con em thế gia, nên lễ phép là không có gì phải bàn. Cậu ta đi tới trước ghế lái, khom người xuống chào hỏi với Lý Vi Nhiên: “Chào anh, bạn trai của Tần Tang.”

Lý Vi Nhiên vui vẻ, “Chào em, em trai của Tần Tang.”

Ngược lại hai người đàn ông này cảm thấy những lời như vậy cũng chẳng có gì. Còn Tần Tang đối với những chữ này hết sức nhạy cảm, cố nén nụ cười xấu xa trong lòng, mỉm cười bước lên xe cùng Tần Hòe.

.....

Buổi tối Tần Hòe còn phải đến lớp tự học, cho nên Lý Vi Nhiên dự định ăn cơm ở địa điểm gần trường học, chỉ cần lái xe năm phút đã đến nơi.

Tần Tang chọn mấy món em trai thích ăn, lại dặn dò phục vụ, đừng cho hành gừng tỏi vào, không bỏ quá nhiều tiêu Lý Vi Nhiên rất ít khi thấy bộ dáng mẹ yêu con của cô, trong lòng anh ấm áp, ánh mắt nhìn cô càng dịu dàng hơn.

Cơm nước xong, Tần Tang mua vài món ăn bỏ hộp ở nhà hàng, giao cho Tần Hòe, để cho cậu ấy mang về mời đám bạn học ở túc xá ăn.

Đến cửa trường học, Lý Vi Nhiên ngừng xe, Tần Tang đưa Tần Hòe đi vào, anh dựa vào cửa trường học chờ cô.

Lúc ba người định muốn chia tay, trước mặt chợt xông ra một chiếc xe màu trắng, chính là xe hơi mi ni cảnh sát tuần tra rất phổ biến ở gần khu đại học, nhưng mà dấu hiệu phía trên đã bị xóa đi, thay vào đó là một hàng chữ HELLO KITTY màu hồng thật to.

Một cô bé xinh đẹp mặc T-shirt màu trắng, quần dài màu hồng, nhảy ra khỏi xe, vô cùng vui mừng chạy đến trước mặt Lý Vi Nhiên.

“Di Nhiên? Em làm gì ở đây?” Lý Vi Nhiên thấy cô bé thì hơi kinh ngạc, yêu thương xoa xoa đầu của cô.

“Em về đây lấy hồ sơ.” Lý Di Nhiên cười khanh khách. Cô là học sinh trong đợt thi tốt nghiệp này, đây là trường học cũ của cô. “Ngược lại, anh làm cái gì ở đây?”

Lý Vi Nhiên đưa tay khẽ ngăn Tần Tang lại, cười giới thiệu với Lý Di Nhiên: “Đây là Tần Tang, sinh nhật lần trước của em đã gặp rồi. Bây giờ cô ấy là bạn gái của anh.”

Lý Di Nhiên cười rất quỷ quái, khoa trương khom lưng đưa tay, “Chào chị dâu! Thật ra thì em đã sớm biết, chị không trốn thoát nổi móng vuốt của anh em.”

Tần Tang chìa tay cầm lấy, cười cười, lắc lắc tay của cô ấy, không nói gì.

“Đây là em trai của Tần Tang, Tần Hòe. Cậu ấy cũng học trường này ——”

“—— Em biết rồi, ” Lý Di Nhiên liếc mắt nhìn sắc mặt lạnh lùng của Tần Hòe, lúm đồng tiền xinh như hoa, “Hot boy nổi tiếng của trung học C của chúng em, làm sao em có thể không biết chứ. Xin chào hot boy, tôi là đàn chị của cậu, tôi tên là Lý Di Nhiên. Chữ Di Nhiên trong dương dương tự đắc.”

Tần Hòe không phản ứng nhiều lắm, hơi cười cười với Lý Di Nhiên, yên lặng không nói đứng ở một bên.

Thời gian không còn sớm, Tần Tang đưa Tần Hòe đi vào trước, Lý Vi Nhiên và Lý Di Nhiên đứng tán gẫu ở cửa trường học.

Sắc trời tối dần, ánh đèn đường soi sáng hoàng hôn, sân trường vang lên tiếng đài phát thanh nho nhỏ. Hai chị em họ từ từ tản bộ dọc theo con đường lớn trong sân trường, không ai nói với ai cái gì.

Gần đến cửa ký túc xá thì Tần Hòe không nhìn được, “Được rồi, chị phải dạy dỗ em thì mở miệng đi! Em cũng sắp bị sự im lặng của chị lãng trí rồi!”

Tần Tang cười đập cậu ấy một cái, không khí cũng nhất thời hòa hoãn hơn.

“Thật sự chị không có gì muốn dạy dỗ em. Em cũng đã lớn như vậy rồi, cuộc sống của mình còn cần người khác làm chủ sao.” Tần Tang vén tóc, kéo tay em trai đi về phía trước từ từ tiếp tục đi, “Chị rất thích một người có trí thức uyên bác, giải thích tình yêu của mình với người đời thế này: Tôi không thương anh ấy vì đồng tính luyến ái, cũng không đồng tính luyến ái vì anh ấy. Tôi chỉ yêu một người, mà bọn tôi lại đúng là đồng tính thế thôi. Chỉ là một tác phẩm dung tục, xin bỏ qua.”

Tần Hòe nghe vậy, thân thể bỗng cứng ngắc. Tần Tang nắm cánh tay của cậu ấy xoa xoa, hai người lại yên lặng đi một đoạn đường, cuối cùng đã tới cửa ký túc xá của Tần Hòe.

“Em có ý nghĩ của em, chị không can thiệp. Nếu như em cảm thấy hoang mang, em có thể xem con đường chị đã từng đi, chị đã như thế nào mới có được ngày hôm nay, em là người rõ nhất. Tần Hòe, có bỏ mới có được, thế giới này không thể nào cho em được như ý nguyện. Cho nên, tự mình phải giải quyết cho tốt.”

Tần Hòe im lặng nghe lời của chị gái, ánh mắt long lanh.

“Chị!” Tần Tang xoay người muốn đi, bị cậu ấy gọi lại, “Lý Vi Nhiên đó —— chị cũng hãy tự lo thân.”

Tần Tang gật đầu, cười phất tay hẹn gặp lại với cậu ấy.

.....

Lúc Tần Tang đi ra, Lý Di Nhiên mới vừa đi, chiếc xe màu trắng đáng yêu lẩn vào đoàn xe, mạnh mẽ tiến lên, cực kỳ buồn cười.

“Cũng lấy cho em một chiếc nhé?” Lý Vi Nhiên nhìn thấy cô vẫn nhìn chăm chăm vào chiếc xe kia, cho là cô cũng thích. Ôm eo của cô, hôn lên mặt cô một cái và hỏi.

“Anh lấy chiếc xe này cho cô bé ư?”

“Ừ! Lúc dẫn con bé đi chọn trường học, nào biết con bé nhìn trúng xe tuần tra trong trường học người ta. Em không biết đâu, con nhóc này rất khó chiều, anh sợ nó lắm.” Ngoài miệng Lý Vi Nhiên mặc dù oán trách, nhưng nụ cười trong mắt lại mang theo sự yêu thương.

“Em không muốn. Ngây thơ quá.” Tần Tang cười cười với anh, hai người đi tới trước xe, cô vỗ vỗ cửa xe, “Chiếc xe này của anh đưa em cũng được mà.”

Lý Vi Nhiên mày cũng không hề nhăn nhó, lập tức đôi tay dâng lên cái chìa khóa, “Phu nhân, mời!”

Tần Tang cười đánh anh, anh ôm cô vào trong ngực hôn một cái, lại mở cửa xe cho cô với tác phong nhanh nhẹn, đưa cô lên xe.

“Tang Tang, cuối tuần này nhà anh tụ hội, khách cũng là người thân với gia đình, em cũng tới có được không?”

Ánh mắt Tần Tang nhìn nơi khác, cười thản nhiên, “Tuần sau em bắt đầu đi làm, tuần này em muốn chuẩn bị trước một chút, lần sau đi.”

Lý Vi Nhiên khởi động xe, ra về thờ ơ nhìn cô.

Trong xe bỗng an tĩnh, qua một lúc lâu, Lý Vi Nhiên mới từ từ mở miệng, “Tang Tang, em còn có gì chưa xác định với anh sao?”

Tần Tang đang lật CD, nghe anh nói như vậy, bỗng nhiên sửng sốt một chút, “Không có.”

“Nhưng mà em cho anh cảm giác chính là như vậy. Không xác định, không thừa nhận.”

Nhiều lần Lý Vi Nhiên muốn dẫn cô đi gặp bọn Lương Phi Phàm, nhưng mỗi một lần Tần Tang đều có lý do cự tuyệt, nghe như thể chính đáng không có gì bất bề được.

“Lý Vi Nhiên, xin chú ý tâm tình của anh, bây giờ anh chỉ cách “người chồng hay hờn trách” một bước ngắn thôi.”

Giọng nói của cô nhẹ nhõm hài hước, Lý Vi Nhiên cũng nhượng mày, quay tay lái, cho xe tấp lại bên lề.

“Tang Tang, đây không phải là lần đầu tiên anh mời em tham gia tụ hội như vậy. Nếu như em thật sự không có bất kỳ sự không an tâm nào với anh, vậy tại sao không muốn dung nhập vào cuộc sống của anh chứ? Em vốn là người lý trí tỉnh táo, có lúc thậm chí anh không nhìn ra rốt cuộc là em có yêu anh hay không.”

Tần Tang nhìn đôi mắt nghiêm túc của anh, không thể né tránh.

Lý Vi Nhiên này, thật sự là —— oan gia!

“Vi Nhiên, anh trở nên đa sầu đa cảm từ lúc nào vậy?” Cô vẫn cố gắng khiến cho không khí nhẹ nhõm vui vẻ.

Lý Vi Nhiên bắt được tay cô đưa lên bóp mũi anh, nắm thật chặt, đặt ở bên môi khẽ hôn, “Từ —— từ lúc anh phát hiện ra, mỗi một phút giây anh cũng muốn ở chung với em. Tang Tang, anh đã trải qua vài chuyện tình, có lẽ cũng có thể được xưng tụng là tình yêu. Cho nên anh biết rõ cảm giác của anh đối với em. Tần Tang, em là cô gái anh muốn lấy về chung sống cả đời.”

Tâm lý thu mình vào vỏ của Tần Tang, bỗng như núi bị địa chấn.

Tang Tang, có lẽ may nên đi ra ngoài tắm ánh nắng mặt trời, tự do hít thở đi.

“Chuyện này. . . .” Tần Tang muốn mở miệng nói vài lời trêu chọc anh, nhưng mà giọng nói chợt nghẹn ngào, mắt và mũi đều nóng nóng ê ẩm, cô phát hiện mình, mắt không chế đáng sợ.

“Em xem, em chính là như vậy!” Lý Vi Nhiên quay gương mặt muốn quay ra ngoài cửa sổ che giấu nước mắt của cô lại. Anh ghé đến gần hôn tỉ mỉ lên đó, chớp mũi cũng cọ xát, “Tang Tang, có lẽ người khác hi vọng em xinh đẹp, dũng cảm, lý trí, quả quyết. Nhưng đối với anh mà nói, anh chỉ cần đáng vẻ chân thật nhất của em. Anh yêu là Tần Tang chân chính, bất kể có đáng vẻ gì cũng được. Ừ, nếu như nói đến điểm quan trọng, thì đặc biệt là —— bộ dạng lập dị của em. . . .” Anh cười mút lấy môi của cô, cũng duy trì mút luôn cả nước mắt của cô, kiên nhẫn dụ dỗ cô từng chút.

Ngày đó không phải là ngày gì đặc biệt, mặt trời thành phố C vẫn mọc lên rồi lại lặn như cũ. Hơn bảy giờ tối, ở trên đường lớn xe qua xe lại, đèn đường cũng đã thấp sáng. Trong chiếc A8 dừng ở ven đường, một người con trai trẻ tuổi dịu dàng nhẫn nại dỗ dành, ôm một người con gái xinh đẹp, chỉ bằng một vài lời nói, đã biến chuyển được trái tim của cô.

38. Chương 38: Cái Giếng

“Vi Nhiên —— Không phải như thế —— Không phải là em không quan tâm đến anh. . . . em chỉ là. . . em đã quen...” Tần Tang nghẹn ngào, lời cũng nói không hoàn chỉnh, nước mắt rơi như mưa, ở trong trí nhớ mờ mịt của cô, mình đã có mười năm không khóc như vậy rồi.

Khóc, thật ra thì cũng là một thói quen. Biết nước mắt sẽ nhỏ vào trong lòng người yêu của mình, cho nên các cô gái luôn luôn sẽ khóc. Mà nếu như không có người thương tiếc, nước mắt có chảy cũng chỉ là vô dụng, như vậy thì không cần phải khóc.

Không biết Lý Vi Nhiên có hiểu những lời không đầu không đuôi của cô hay không? Anh không nói bất cứ điều gì, chỉ vỗ về sau gáy cô, xoa nhẹ từng cái. Thỉnh thoảng cúi đầu hôn lên nước mắt trên mặt cô.

“Được rồi. . anh nói điều này với em, là hy vọng em hiểu được thái độ của anh. Anh đối với em rất nghiêm túc, cho nên khó tránh khỏi có chút suy tính thiệt hơn. Tang Tang, em phải từ từ quen có anh ở bên cạnh, có được hay không?”

Tần Tang gật đầu liên tục, nước mắt càng rơi dữ dội hơn.

Từ trường học đến chỗ ở của Tần Tang, dọc theo đường đi nước mắt cô không hề khô cạn. Càng về sau, Lý Vi Nhiên đã không thể hiểu nổi, rốt cuộc là vì sao cô khóc.

Trước kia Lý Vi Nhiên luôn nhìn thấy bộ dạng cao siêu thoát tục, không nhiễm bụi trần của cô. Nhưng bây giờ thấy hình dáng cô gái nhỏ cúi đầu rơi lệ, lại đặc biệt khiến người khác đau lòng. Anh yên lặng lần lượt lấy khăn giấy cho cô, vuốt mái tóc dài của cô, cũng không nói những lời như khuyên cô đừng khóc nữa.

Đến lầu dưới nhà trọ, Tần Tang vẫn không khống chế được tâm tình của mình, nhưng lại cảm thấy ngượng ngùng. Vì vậy quay đầu đi chỗ khác, dựa vào cửa sổ xe lạnh lẽo, yên lặng chảy nước mắt, bả vai lại run run nức nở.

Lý Vi Nhiên không biết nên khóc hay cười, xuống xe, kéo cô lên, cùng ngồi vào ghế sau xe. Tần Tang ngoan ngoãn mặc anh định đoạt, lên xe đã yếu đuối ngã vào ngực anh, nằm trong lòng anh khóc nức nở. Một lát sau, áo sơ mi của Lý Vi Nhiên cũng ướt một mảng lớn, nước mắt lạnh lạnh xuyên thấu qua áo sơ mi dính ở trên da anh, làm anh tê dại từng chút từng chút.

“Sao vậy? Anh cũng không trách em, sao lại khóc thê thảm như vậy chứ? Thật là không nói đến được sao?” Anh nửa cười giỡn, nửa dụ dỗ cô.

Tần Tang nói không ra hơi, bỗng ho khan, cố gắng thật lâu mới bình tĩnh lại. Cô ngoan ngoãn nằm trong lòng anh, hai tay ôm eo của anh, an tâm khép hờ mắt, thở dài thoải mái.

“Nói cho anh biết chút đi.”

“ . . . Hả?”

“Bây giờ em đang nghĩ gì? Tại sao chợt khóc? Có phải anh không tốt hay không? . . . Những gì trong lòng em đang nghĩ, chỉ cần em chấp nhận nói cho anh biết, anh đều chấp nhận nghe.” Lý Vi Nhiên ôm cô, thấp giọng nói dịu dàng. Trong xe ánh đèn mờ mờ, bên ngoài cũng không có tiếng động gì, Tần Tang cũng chợt nhớ tới cảnh Vương Ngữ Yên và Đoàn Dự rơi xuống cái giếng kia. Không có ai khác, không có quá khứ, cũng không có tương lai, nơi này được ngăn cách, chỉ có hai người đối mặt nhau.

“Lúc em mười tuổi gây gổ với chị gái, vì cái gì. . . . thậm chí bây giờ em đã quên rồi. Khi đó em khóc trước, chị gái lại chạy về phòng. . . . mẹ của chị — em và chị ấy không phải là cùng một mẹ sanh, nhưng mà ở trong nhà ba em, em đành phải gọi bà là mẹ. Mẹ kéo em, cười nói với em rất nhiều đạo lý, khi đó em vẫn rất kiêu ngạo. Em cho rằng đó là vì em ngoan ngoãn hiểu chuyện. Nhưng mà sau đó. . . . lúc em trở về phòng, thấy chị gái khóc ở trong phòng. Mẹ ôm chị ấy, hết lòng yêu chiều dỗ dành chị ấy, sau đó. Mẹ cũng khóc.” Tần Tang nói xong nước mắt lại rơi ra, Lý Vi Nhiên cũng nghe được đại khái trong câu chuyện đứt quãng, đau lòng không dứt, thì ra là con ốc nhỏ của anh, chính vì như vậy mới luôn giấu mình trong chiếc vỏ lạnh lùng.

Anh thương tiếc ôm chặt cô, khẽ giọng dỗ dành bên tai cô.

Tần Tang đã khóc đến lạc cả giọng, “Vi Nhiên, bắt đầu từ lúc đó, em biết. . em không cần phải khóc. . Sẽ không có ai thương em bởi vì em khóc.”

“À — cho nên, bây giờ em cố ý muốn anh đau lòng sao?” Lý Vi Nhiên dịu dàng trêu chọc cô, Tang Tang của anh không cần an ủi, ít nhất, giờ phút này không cần.

Quả nhiên Tần Tang nín khóc, mỉm cười, làm nũng đánh anh một cái.

“Anh sẽ đau lòng, thật đó. Cho nên, về sau em có thể khóc thường xuyên.”

“Ừm.”

“Tang Tang, dù có xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng đều nói cho nhau biết, có được không?”

Giọng nói của anh quá mức thận trọng, Tần Tang hơi luống cuống không biết vì sao, “Vậy — về sau, anh có ngoại tình, cũng sẽ nói cho em biết?”

“Ừ — ừ!”

“Anh dám? !”

Tần Tang đưa tay nhéo tai anh, bị anh trở tay đè ở ngực, hôn đến không hít thở nổi. Đầu lưỡi của anh bá đạo đưa vào, cuốn lấy lưỡi của cô ngẫu nhiên. Tay Tần Tang đặt lên cơ ngực rắn chắc của anh, lòng bàn tay dần dần nóng lên. Cuối cùng cảm giác nóng từ lòng bàn tay truyền khắp toàn thân. Cô không còn hơi sức gì nữa, chệnh choạng lão đảo ngã trên người anh.

Lý Vi Nhiên cúi đầu mút lấy môi cô mạnh mẽ, thỉnh thoảng cuốn đôi môi vào trong miệng mình, hung hăng liếm láp. Tay của anh từ trên lưng của cô trượt xuống dưới, lần vào vạt áo cô, vuốt ve tấm lưng láng mịn của cô, những nơi ngón tay đi qua, đều đốt lên những ngọn lửa nồng cháy.

Dần dần hô hấp của anh thay đổi, động tác hôn cô cũng thô lỗ như muốn nuốt cô vào bụng. Tần Tang nằm ở trên người anh, cho nên có thể cảm thấy được bụng mình có một vật lớn cương cứng đội lên, bị cảm giác nóng bỏng cứng rắn làm giật mình, mơ màng mở mắt ra, quả nhiên, ánh mắt của anh đã đỏ lên.

“Trở về nhà anh có được không?” Bàn tay to của anh nắm chặt lấy chiếc hông của cô, hỏi cô trong hơi thở dồn dập.

Tần Tang nhúc nhúc, nhìn bộ dạng khát khao của anh, không đành lòng cự tuyệt anh bây giờ. Trong khoảng thời gian ngắn, ánh mắt bình tĩnh của cô trở nên ấp úng.

Lý Vi Nhiên khẽ cau mày thở dài, giữ lấy hông của cô, hung hãn đẩy nó ma sát mất cái, giải quyết cơn thèm khát, rồi lại buông cô ra.

“Anh đưa em lên nhà.”

Lên trên lầu, cửa đã mở.

Hai người liếc nhìn nhau, Lý Vi Nhiên che chở Tần Tang ở phía sau, còn bản thân anh đi vào trước.

Trong phòng đèn sáng rõ, là An Tiểu Ly đang dọn dẹp hành lý.

“Anh nói nè, tên trộm nào không có mắt như vậy, địa bàn Tang Tang nhà anh cũng dám nghĩ đến.” Lý Vi Nhiên thở phào nhẹ nhõm, dựa vào cửa, cười nói trêu chọc với Tiểu Ly.

An Tiểu Ly quay người lại bĩu môi với anh, không có tâm tư đấu với anh. Cô đợi Tần Tang vừa đi vào, mắt nhất thời sáng lên.

“Này, hai người cãi nhau à? ! Tang Tang cậu mà khóc ư? !” Cô nhìn ánh mắt của Tần Tang sừng lên, giống như phát hiện ra một bí mật long trời lở đất gì đó.

Tần Tang cau mày, “Vẽ mặt này của cậu là gì?”

“Nhìn có chút hả hê nha!” An Tiểu Ly nói thẳng thắn vô tư, “Mình còn tưởng rằng hoàng tử và công chúa chỉ cần ở trong lâu đài, sanh con dưỡng cái, vui sướng khoái lạc thôi. Thì ra là các người cũng sẽ gây gổ đó nha? Cái này làm cho lòng mình thẳng băng lại rồi.”

An Tiểu Ly chấp tay trước ngực, mặt mày hớn hờ.

Lý Vi Nhiên vỗ tay phát ra tiếng, nghiêm mặt nói với Tần Tang: “Tang Tang, nghe được không? Còn không chịu nhanh chóng về lâu đài với anh?”

“À, vội vàng về chỗ người ta kìa!” Giọng nói Tần Tang hơi khà khà , khẽ cười.

“Nhưng mà, Tiểu Ly à, tôi và Tang Tang đi rồi, sau này cô cũng phải có chừng mực, đừng có mỗi lần đều kịch liệt quá, làm anh ba của tôi đây nằm viện nha!”

An Tiểu Ly nói không lại hai người bọn họ, “hứ” một tiếng, xoay người tức giận tiếp tục dọn dẹp. Lý Vi Nhiên và Tần Tang nói mấy câu xong đã đi xuống dưới lầu.

Tần Tang đưa anh đi, xoay người lại vào nhà, ngã xuống giường ngay tức khắc, vẽ mặt mệt mỏi.

“Tần Tiểu Tang à Tần Tiểu Tang!” Tiểu Ly lập tức bu lại.

“Biến!”

“Các cậu thật sự cãi nhau à? Vì sao? Anh ấy bắt nạt cậu hả? Hay là ——”

“Đầu mình đang đau, cậu đừng chọc tới mình, nếu không tự gánh lấy hậu quả.” Tần Tang nói lạnh lùng.

An Tiểu Ly cũng không thu dọn hành lý nữa, buông đồ trong tay bỏ lên giường, nằm sấp ở bên cạnh Tần Tang, bắt đầu nổi máu tám sinh động. Tần Tang trở mình không để ý tới cô nàng, cô nàng nhào lên, đè cả người lên Tần Tang cho Tần Tang không thở nổi.

“Anh ấy nói anh ấy muốn lấy mình, mình bị cảm động, cực vui mà khóc.” Tần Tang bị cô ấy phiền không còn cách nào, dùng lời ít nhưng ý nhiều nói qua loa với cô ấy.

“Hả?” Tiểu Ly ỉu xiu lặn khỏi người Tần Tang, “Thật không có gì hấp dẫn. . Các cậu thật sự chưa cãi nhau bao giờ à?”

“Bất cứ chuyện gì cũng có biện pháp giải quyết. Huống chi bây giờ bọn mình đang ở thời kỳ yêu đương cuồng nhiệt, có cái gì mà phải làm âm ỉ.” Tần Tang nghỉ ngơi trong chốc lát, tinh thần cũng bình tĩnh, đã hoàn toàn trở về cô gái lý trí tỉnh táo đó. “Còn cậu, muốn thu thập châu báu, bỏ trốn cùng công tử Trần gia à?”

“Không hề nha! Đơn xin ký túc xá của mình đã được thông qua, mấy ngày nữa mình sẽ chuyển đi, thế nhưng hai ngày tới mình lại không có thời gian, cho nên sửa soạn lại trước.” An Tiểu Ly tuột xuống từ trên giường, cúi đầu tiếp tục sửa soạn.

“Chuyện này là huê nhau rồi phải không?”

“ . . Không phải” An Tiểu Ly, “Nhưng mà Tang Tang, mình nghĩ rồi, cuối cùng là mình rồi rầm vì thái độ của anh ấy, thật ra thì, mình thấy rằng điểm xuất phát của chuyện này cũng không đúng.”

“Hả?” Tần Tang hứng thú, chống người ngồi dậy trên giường, tựa vào gối nhìn An Tiểu Ly, “Nói ỉn nghe xem.”

“Mình cảm thấy, công tử Trần gia ngoại trừ tính tình quái đản, tính khí hơi lạnh lùng, cũng coi như là một cực phẩm. Dĩ nhiên, mình cũng là xinh đẹp người gặp người thích. Cho nên, mình cho rằng —— cuộc gặp gỡ xinh đẹp này, nếu như có kết quả thì tốt, còn nếu như không, thì mình cũng cũng không tính là thiệt thòi.”

“Không thiệt thòi? Đàn ông là càng chín chắn càng đáng tiền, tuổi xuân của cậu không còn nữa, là cậu mất giá đó.” Tần Tang chỉ điểm nàng.

“Cho nên, khi mình với anh ấy dây dưa, vẫn phải đề cao cảnh giác kiểm ăn xung quanh, một khi. . Ha ha, ha ha. .” An Tiểu Ly đắm chìm trong tưởng tượng của mình: hôn lễ hoành tráng, cô khoác tay chú rể anh tuấn, mỉm cười dè dặt, lướt qua công tử Trần gia buồn bã tiều tụy. .

Tần Tang im lặng, xoa xoa trán của mình.

Con nhỏ ngốc này, trí thông minh của Trần Ngộ Bạch và cô ấy sao giống nhau sao?

Xem ra, cô phải tìm Trần Ngộ Bạch bàn lại rồi.

39. Chương 39: Cầu Huyết - Cầm Thú Trở Về

Buổi trưa Lý Vi Nhiên đợi ở dưới lầu gần nửa tiếng đồng hồ, Tần Tang mới vội vàng vàng chạy xuống tiếp. Tối hôm qua, Tiểu Ly tự mình hưng phấn “tùy cơ ứng biến”, lôi kéo cô tâm sự về kế hoạch nửa đời sau tốt đẹp của mình, hưng phấn quá tới nửa đêm cũng chưa ngủ, âm ỉ làm cô cũng không thể ngủ yên.

Mãi cho đến khi ăn cơm trưa xong, Tần Tang còn chưa thoát khỏi bộ dạng buồn ngủ. Ra khỏi phòng ăn, Lý Vi Nhiên kéo tay cô, đưa cô lên xe.

“Tối hôm qua nhớ đến anh nên ngủ không được hả?”

“Ừm.” Tần Tang lười biếng thuận nước đẩy thuyền: “Trần trọc trở mình suốt đêm khó ngủ.”

Lý Vi Nhiên vui vẻ cúi người hôn cô đang ngồi bên ghế lái phụ, giọng nói anh mập mờ nóng bỏng: “Anh cũng vậy, nhớ em đến tay cũng mệt mỏi.....”

Lúc đầu Tần Tang nghe không hiểu, sau hiểu được, xấu hổ đỏ cả mặt. Con buồn ngủ hoàn toàn biến mất.

Bình thường thấy cô lạnh lùng, kỳ thật khi sống chung với anh, cô cũng giống như những người con gái khác, cũng động tay động chân trêu trọc anh. Cho nên thừa lúc chưa có động tay cấu véo anh bầm xanh tím. Lý Vi Nhiên vội vàng lui ra ngoài cười cười, đóng cửa xe lại.

Sắp tới điều nhiệm công tác của nhân viên cao cấp mỗi năm một lần, vì Trần Ngô Bạch ngã bệnh, công việc giao tiếp không làm được. Cho nên trong khoảng thời gian này Lý Vi Nhiên rất rảnh rỗi. Vốn dự định xế chiều, chở cô ra ngoài dạo phố một chút, nhưng khi nhìn bộ dáng buồn ngủ của cô giống như tiểu hồ ly cúi gập đầu, anh thật sự không nỡ làm cô mệt.

“Anh đưa em về nhà ngủ bù được không?” Lý Vi Nhiên hỏi cô.

Tần Tang khe khẽ duỗi lưng một cái: “Không cần đâu. Em không muốn ngủ nữa. À. Anh không đến bệnh viện thăm Trần Ngô Bạch sao?”

“Em muốn đi à?”

“Chẳng phải trách em không dung hòa với cuộc sống của anh sao? Không phải là em đây đang muốn biểu hiện tốt cho anh xem à!”

“A, vợ nói là trên hết.” Tần Tang trợn trắng mắt nhìn anh, Lý Vi Nhiên cười rất đắc ý.

Tần Tang liếc nhìn anh, Lý Vi Nhiên cười càng khoái chí, sảng khoái hơn.

Trước cửa phòng bệnh treo cái bảng thật to: “Xin đừng quấy rầy.”

Lý Vi Nhiên và Tần Tang liếc mắt nhìn nhau, đều hé miệng cười, Lý Vi Nhiên vút tấm bảng ra, Tần Tang vịn nắm cửa, hai người cùng bước vào.

“..... Ăn thêm một muỗng nữa.” Giọng của An Tiểu Ly rất giống lòng mẹ thương con.

“Nhật quá, ăn không vô.”

“Bác sĩ nói phải ăn nhẹ, nếu không sẽ kích thích dạ dày, nó rất yếu.”

“Bác sĩ chưa nói với em là không thể kích thích anh sao. Anh cũng rất yếu ớt.”

“..... Vậy rốt cuộc anh có muốn ăn tiếp không? Không ăn thì em đi.”

Lý Vi Nhiên và Tần Tang tay trong tay, rón rén đi vào trong, dần dần nghe rõ hết những lời nói, trên mặt hai người cười càng rạng rỡ.

“Anh ba, đang làm nũng ư?” Lý Vi Nhiên cười hì hì xuất hiện trước mặt hai người đang đút cơm.

Trần Ngô Bạch mặc bộ quần áo bệnh nhân, sắc mặt vẫn chưa tốt, nhưng sát khí quanh thân thì trước sau vẫn vậy, liếc Lý Vi Nhiên quấy rầy thời gian ấm áp, ánh mắt vẫn là lạnh đến 0 độ.

An Tiểu Ly tay trái đang cầm cái chén nhỏ, tay phải đang cầm cái muỗng cà phê nhỏ hình con mèo, nhìn thấy Tần Tang tới, cô nháy mắt chào hỏi.

“Mong sớm ngày bình phục.” Tần Tang mỉm cười nói với Trần Ngô Bạch, bước lên đưa giỏ trái cây cho Tiểu Ly.

An Tiểu Ly nhận lấy, Trần Ngô Bạch lạnh nhạt gật đầu chào đúng nghĩa.

“Ồ, mọi người cũng tề tụ ở nơi này sao?” Sau đó thêm Dung Nham cũng cười ha hả đi vào.

Chào hỏi xong mọi người, ánh mắt anh ta lập tức bay vèo đến Tần Tang đang đứng sau Lý Vi Nhiên: “Wow, người đẹp này hình như là đã từng gặp rồi!”

Ánh mắt đào hoa lung linh của Dung Nham nhìn tới, Lý Vi Nhiên cảm giác Tần Tang đang nhích sát vào sau lưng mình, nhất thời anh nghiêm túc thấy không vui.

“Anh hai, đây là bạn gái em!”

Dung Nham vuốt cằm, như có điều suy nghĩ: “Anh biết..... nhưng mà nhìn thật quen.....”

Tần Tang cười cười dịu dàng, nhưng không nói gì.

Ánh mắt cảnh cáo của Lý Vi Nhiên nhìn Dung Nham, kéo Tần Tang từ phía sau ra, chính thức giới thiệu cô: “Người này là nhị công tử của gia đình họ Dung ở phía đông thành phố, Dung Nham, tổng giám đốc của Lương thị, là lão nhị đứng thứ hai trong sáu anh em anh.”

Tần Tang cúi đầu, ngoan ngoãn khác thường: “Anh hai.”

Cô khôn khéo giống như gặp trưởng bối, Dung Nham trầm ngâm một lát: “À, ngoan. Việc này..... Có phải muốn bao lì xì của anh không?”

Trong phòng phút chốc tràn đầy tiếng cười hỉ hả.

Dung Nham đi ngang qua nơi này, sẵn tiện vào thăm, ngồi một lúc thì đi.

“Vi Nhiên, đi mua cho em một ly cà phê đi.” Tần Tang nói xong, liếc nhìn Trần Ngô Bạch. Trần Ngô Bạch sắc mặt không đổi, đợi Lý Vi Nhiên đi ra ngoài, anh nói với An Tiểu Ly: “Đi đến chỗ bác sĩ lấy tài liệu nhập viện về đây, anh đưa qua Mỹ, bác sĩ bên đó giỏi hơn.”

An Tiểu Ly đang ăn nho trong giỏ trái cây, nghe anh nói như vậy, thì tâm không cam tình không nguyện bước đi ra ngoài.

“Có chuyện gì?” Trần Ngô Bạch lật tài liệu, đầu cũng không thèm ngẩng lên.

“Cảm ơn đã quan tâm.”

“Không cần cảm ơn. Nhưng làm phiền cô cho tôi câu trả lời chính xác, chắc chắn. Tôi chỉ cảm thấy cô không được tự nhiên, cho nên Tiểu Ly có tiếp tục làm ồn tôi cũng không quản. Nhưng bây giờ xem ra, cô hình như chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.”

“Cảm ơn đã khích lệ.”

“Không cần khách sáo.”

Thật ra Trần Ngô Bạch và Tần Tang rất giống nhau ở phương diện nào đó, hai người châm chọc nhau, anh một câu tôi đáp trả một câu, ánh mắt anh như dao, cô đứng im như núi, bên trong phòng phút chốc sát khí dâng trào, tứ bề bất ổn.

Sau phút yên lặng ngắn ngủi.

“Bây giờ tôi thật sự tin.” Cuối cùng Trần Ngô Bạch cũng lui trước một bước. Thật ra, anh rất rõ Tần Tang muốn tốt cho ai, giúp cho ai. Cho thấy lập trường của cô, chỉ có trăm điều lợi mà không có một điều hại nào.

“Vậy thì tốt rồi, còn những cái khác anh tự xử lý đi. Tôi chỉ vì tình bạn mà nhắc nhở anh thôi. An Tiểu Ly chỉ số thông minh thấp, thật với không tới người tính toán như anh. Anh tốt nhất là đơn giản một chút, cứ mưu mô tính toán như vậy, một ngày nào đó cô ấy đã mở rộng tầm mắt thì sẽ bỏ rơi anh. Lúc đó tôi sẽ không kinh ngạc một chút nào. Trần Ngô Bạch, có khi anh tự tin quá trớn rồi.”

Tần Tang phát mái tóc dài, nói lạnh lùng.

Trần Ngô Bạch cười cười, vút văn kiện đã xong qua một bên, nhìn Tần Tang nghiêm mặt nói: “Đơn giản một chút? Tần Tang, cô thật là..... chỉ biết nói chứ không biết làm.”

Theo quan sát của Trần Ngô Bạch, làm sao không thể nhìn ra lúc Dung Nham xuất hiện. Trong nháy mắt, vẻ mặt của Tần Tang bối rối. Mặc dù anh không biết nguyên nhân, nhưng rất rõ ràng là, Tần Tang có việc gạt Tiểu Ngũ. Cho nên, có thể thấy được lần này từ “quan tài” đơn giản mà anh nói có nghĩa là: Ngay cả mình cũng làm không xong, cô lại chạy tới đây nghĩ tình bạn bè nhắc nhở, thật buồn cười!

Về mặt Tần Tang khê biến, Trần Ngô Bạch càng cười lạnh phát ra tiếng. Hai kẻ phúc hắc có một không hai đồng thời công kích lẫn nhau, không khí lập tức bị đóng băng.

. . .

An Tiểu Ly cầm quả táo đẹp để mong nước chảy xuống lâu, bác sĩ văn phòng nói tài liệu đã được chuyển lên lầu bảy lưu trữ, dù sao cô cũng rảnh rồi nên tự mình đi lên lầu bảy một chuyến.

An Tiểu Ly vút quả táo đi, yên lặng đứng trước cửa thang máy đợi con số màu đỏ nhảy theo thứ tự từ mười tám giảm dần xuống.

Cửa vừa mở, một đám người đi ra rồi một đám người đi vào. An Tiểu Ly đứng ở gần cửa, nhàn nhả ung dung đưa tay nhấn nút số bảy.

Phía sau vang lên tiếng nói nhỏ nhả, lễ phép: “Cô à, có thể phiền cô nhấn dùm nút lầu sáu được không?”

‘Chỉ cách có ba tầng lầu vậy mà cũng đi thang máy, không thấy xấu hổ à’ An Tiểu Ly thầm oán trong lòng, nhưng vẫn vươn ngón tay ngọc thon dài nhấn số sáu, mặt nghiêng 45 độ mỉm cười: “Vâng.”

“..... Tiểu Ly.....?” Người không biết xấu hổ kia do dự kêu tên cô.

An Tiểu Ly thoáng chốc nổi lên da gà, chậm chậm quay đầu lại nhìn “Mẹ nó, thật là cầu huyết.”

Người phía sau, tay bó thạch cao vẫn đẹp trai như xưa, chẳng phải là tên họ Sở năm đó không chịu nổi cô đơn quất ngựa bỏ đi, Sở vương tử thì là ai?

“Tiểu Ly!” Sở Vương Tử xác nhận trong tâm trạng vừa mừng vừa sợ. Thậm chí đẩy những người đứng ở giữa ra, bước nhanh tới.

“Ừ, haha, thật khéo quá” An Tiểu Ly không hề hốt hoảng, nói chuyện với anh rất lịch sự.

“Anh bị thương à?”

“Ừ..... Bị tai nạn xe” Sở Vương Tử vẫn cười duyên rũ như lúc trước.

Hai người cứ cầu huyết nhìn nhau thì thang máy đến lầu bảy, An Tiểu Ly quay đầu chào anh: “Em đến lầu này, lần sau gặp lại sẽ nói chuyện tiếp ha.”

Cô đi ra ngoài nhanh như chớp, vậy mà Sở vương tử cũng đuổi theo phía sau, anh xui xẻo bị lão đảo, chân An Tiểu Ly nhưng giảm phong hỏa luân lập tức chạy qua đỡ, giận trách: “Phải cẩn thận một chút chứ.”

Ánh mắt Sở vương tử đắm đuối đưa tình.

Xét thấy tình tiết cầu huyết cứ xảy ra thuận buồm xuôi gió, An Tiểu Ly quyết định “đưa Phật thì đưa đến Tây Thiên”, đưa Sở vương tử xuống lầu dưới rồi mới quay lên lấy tài liệu. Sở vương tử vừa quàng tay qua vai cô vừa nhã nhặn hỏi thăm cô những năm gần đây sống như thế nào, An Tiểu Ly trả lời thờ ơ với từng câu hỏi một. Ánh mắt lạnh nhìn thấy Sở vương tử càng ngày càng kích động không thể che giấu. An Tiểu Ly âm thầm nghiền ngẫm mình phải bình tĩnh, không nhịn được cảm khái hai lần, giờ phút này trong lòng đang giao chiến, trong hai người bọn họ có một người gián tiếp làm nền cho việc gặp lại hôm nay. Mà hai người “trăm sông đổ về một biển” hợp lực tạo ra một người lý trí là cô giờ phút này.

“Hạo Nhiên.”

Một giọng nữ thánh thót nghe thật êm tai, một cô gái xinh đẹp xuất hiện.

An Tiểu Ly xúc động thêm một lần nữa, rất tốt, mới vừa rồi cô cố giữ vững vẻ mặt, lúc này thì không chịu nổi nữa. Cô mỉm cười buông Sở Hạo Nhiên ra để cho anh dựa vào tường.

Động tác Sở Hạo Nhiên cũng rất nhanh, bắt được bàn tay nhỏ bé của cô, khẽ nói nhanh chóng: “Là em gái của anh!”

Cô bé kia rõ ràng đi tìm Sở vương tử cũng vô cùng gấp rút, lúc này cô ta vội vàng chạy tới, đỡ lấy anh.

“Tiểu Thấu, đây là Tiểu Ly” Giọng Sở Hạo Nhiên giới thiệu ấm áp: “Tiểu Ly, đây là em gái anh, tên Tiểu Thấu.”

Tiểu Ly cười haha, cô bé tên Tiểu Thấu kia, sau khi sững sờ cũng cười theo.

Quay lại lầu chín, vào cửa liếc mắt một cái đã nhìn thấy cặp mắt Trần Ngộ Bạch trong veo nhưng lạnh lùng, thậm chí làm cho An Tiểu Ly có ảo giác là mình “hồng hạnh vượt tường”.

“Em đi đến hệ Mặt trời để lấy tài liệu hả?” Trần Ngộ Bạch bắt mắt hừ lạnh.

An Tiểu Ly có tật giật mình cười ngây ngô hai tiếng, không cãi lại với anh.

Lý Vi Nhiên đã trở lại trước, ngồi trên ghế salon ôm Tàn Tang uống cà phê, đang nói chuyện với Trần Ngộ Bạch thì thấy Tiểu Ly, anh cười trêu ghẹo: “Chị ba đã về, vậy thì Tang Tang, chúng ta phải rút lui thôi.”

Trần Ngô Bạch không có phản bác, chỉ cúi đầu nhìn văn kiện xem như đồng ý.

Tần Tang cười cười gật đầu, đứng lên.

“Tang Tang!” An Tiểu Ly tới bên cạnh giường đang chuẩn bị ngồi xuống thì đột nhiên bật dậy. Đường như, vì hành động đột ngột của cô làm cho Trần Ngô Bạch sợ không kiên nhẫn bắt lại mông của cô, bị cô quay đầu lại liếc anh một cái.

An Tiểu Ly hỏi thúc Lý Vi Nhiên đi lấy xe trước, còn cô lôi kéo Tần Tang ra ngoài hành lang nói nhỏ.

“Có chuyện gì vậy?” Tần Tang nhìn thấy nét mặt của cô hình như là có chuyện.

“Chuyện này, mình có vẻ.... muốn cười lạnh một tiếng hoặc là kết thúc thân thoại rồi.”

“Sao?” Tần Tang không theo kịp lối suy nghĩ của cô.

“Mình vừa mới gặp lại Sở Hạo Nhiên.”

Chuyện này, Tần Tang không hề giật mình, bình tĩnh nhìn An Tiểu Ly một lát, rồi cười vui vẻ.

Thật tốt, như vậy càng náo nhiệt.

Một người nào đó xem lời nói của cô như gió thoảng qua tai. Quả thật ngay cả ông trời cũng không thấy được anh ta ngang ngược càn quấy sao?

Trở về phòng bệnh, ánh mắt lạnh lùng của Trần Ngô Bạch cứ theo sát cô như hình với bóng, lòng An Tiểu Ly cứ hoảng sợ từng chút từng chút.

“Gọt táo cho anh ăn có được không?” Cô mở giỏ trái cây của Tang Tang mang đến, cầm lấy một quả táo hỏi anh. Trần Ngô Bạch nhìn quả táo khinh thường “Anh muốn ăn nho.”

Nhưng quả nho cuối cùng đã bị cô mới vừa ăn hết rồi. An Tiểu Ly yên lặng gọt vỏ quả táo và cắt nó ra, mình ăn một nửa, một nửa còn lại đưa cho anh. Trần Ngô Bạch rất có khí phách, quay mặt qua chỗ khác, không thèm ăn.

Không ăn thì không ăn, An Tiểu Ly tay trái nửa quả, tay phải nửa quả, ngồi ở sofa nhỏ trước giường, một mình ăn hết trông rất vui vẻ.

Trần Ngô Bạch nhăn nhăn mặt, quay lại, rướn người, đuổi cánh tay lôi An Tiểu Ly lên giường.

“Táo của em...” An Tiểu Ly bị anh dọa sợ hết hồn vía, quả táo rơi trên mặt đất, cô tức tối đẩy anh ra.

“Nho của anh...” Trần Ngô Bạch cúi đầu lăm bằm, ấn cô xuống, bản thân mình thì bò lên, ngăn cô chặt chẽ, cúi đầu hôn lên khát khao.

Anh luôn bá đạo thô lỗ trong trường hợp tiếp xúc thân mật kiểu này, cắn lấy môi cô mãnh liệt, sau đó đưa lưỡi vào, trêu đùa đầu lưỡi cô, kéo ra ngoài ngậm lấy, ngấu nghiến nóng bỏng như muốn nuốt cả người cô vào bụng. Hai bàn tay nhiệt điện kia cũng đã không kìm nén được, vốn đang giữ lấy vai của cô, lại từ từ dời xuống, mạnh mẽ dữ dội làm cho thân thể cô cũng mềm như sợi bông.

“Tiểu Bạch...” An Tiểu Ly còn chút lý trí, tiếng nói nghèn lại, ghé vào sát tai anh nhỏ giọng “Thân thể anh còn chưa khỏe... Chuyện kia, không thích hợp... vận động kịch liệt...” Nói xong, ngay cả mặt cô cũng đỏ như con tôm luộc chín.

“Anh chỉ hoạt động gân cốt một chút...” Trần Ngô Bạch mút thật sâu vào cổ cô, làm cô tê dại rên rỉ ra tiếng.

“Ai bảo em không cho anh ăn nho, vậy anh phải ăn em thôi.” Đôi mắt ướt của anh phát sáng, vẻ mặt vừa có chút ngây thơ, lại có chút khát khao làm chuyện người lớn. An Tiểu Ly yếu mềm ngọt ngào nằm dưới anh, lúc này trong phút chốc cũng mơ màng hiểu ra: Tại sao khi này mình đối mặt với Sở vương tử lại có thể kiềm chế bình tĩnh như thế.

Vật nóng bỏng của anh đang đặt ở nơi ẩm ướt của cô, nhẹ nhàng đưa vào thăm dò. Nơi ấy cũng đã dấy lên ham muốn, An Tiểu Ly rên rỉ thoải mái. Thế nhưng bỗng nhiên anh rút ra, đứng dậy muốn đi. Sức nặng đang đè trên người thoáng chút đã nhẹ hẫng, cô phát hoảng, đưa tay bám lấy lưng anh, chiếc eo thon chủ động nhướn lên, dùng bộ phận ẩm áp mềm mại bao lấy dục vọng cứng rắn của anh.

Vốn Trần Ngô Bạch muốn đứng dậy nhấn nút bật đèn nghỉ ngơi, để ngửa có kẻ bỗng nhiên vào quấy rầy. Nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của cô chủ động cầu hoan, ngốc nghếch quẩn lấy anh, máu anh thoáng chốc chảy xuống dưới, cũng không quan tâm những thứ khác, xoay người nhào lên một lần nữa, kéo hai chân của cô ra, nhanh chóng hăng hái đi vào.

Thật ra vừa mới nếm thử mùi vị của ai đó, anh cũng cảm thấy đói bụng hai ngày nay. Cho nên khi anh thẳng người đi tới, thoáng cái đã xâm nhập sâu vào hoa tâm của cô. Cô không chịu được kích thích như vậy, đầu gối kẹp chặt hông của anh, cả thân thể cũng run lên nức nở.

“Bé cưng...” Trần Ngô Bạch khẽ cười nhạo cô, gục trên người cô hưởng thụ, trong chốc lát đã cảm giác được nơi cửa ngõ nhỏ nhắn dưới thân cô đã mút chặt lấy của anh “Anh không thể vận động kịch liệt, như vậy em làm đi.” Anh nói xong, lại hăng hái va chạm thêm hai cái, rồi ôm cô chuyển ngồi lên người anh, còn anh thì đỏ mặt hỏn hển nằm phía dưới.

Cả người Tiểu Ly mềm nhũn, áo sơ mi trên người đã bị anh cởi ra, hai tay anh đang nằm trên ngực cô, gắng sức xoa bóp. Mà trên một cái chân của cô, vẫn còn treo chiếc quần lót nhỏ chưa kịp cởi xuống.

“Cử động đi” Trần Ngô Bạch hát eo, đi thẳng lên cô, cô đang yếu ớt, lại bị như thế nên muốn đổ nhào về phía trước.

“Sao vậy?” Giọng nói Trần Ngô Bạch chất vấn.

“Em... không biết...” An Tiểu Ly ăn ngay nói thật.

“Ngu ngốc...” Anh cúi đầu, cười nhẹ chê trách. Lại nghiêng người, đặt cô lại phía dưới, kéo một chân của cô gấp lại trước ngực, đầu gối chống trên vai anh. Thân thể cô cũng bối vì tư thế này nên mở rộng, cho nên anh cũng không cần tốn sức quá nhiều có thể ra vào thoải mái.

Một lúc lâu, An Tiểu Ly càng ngày càng nhũn, thấy anh càng ngày càng hưng phấn, dục vọng của anh đang phá rối trong cơ thể của mình cũng càng ngày càng cứng rắn. Cô lo cho anh, không thể làm gì khác hơn là cứ run rẩy van xin anh nhanh lên chút.

“Không ra được” Trần Ngô Bạch nói đơn giản, lại cười gian trá “Em gắng sức chút, anh mới có thể ra nhanh được chứ.”

“Hả?” An Tiểu Ly ngơ ngác.

Trần Ngô Bạch càng cười hư hỏng “Em ...co rút lại...kẹp anh đi.”

An Tiểu Ly hiểu.

Nhưng mà.... thật xấu hổ kinh khủng mà...

“Ừ...” Cô thử dùng sức co rút lại, động tác của anh lập tức cũng chậm lại một nhịp, ngửa đầu không kiềm được rên rỉ sung sướng. Gương mặt anh say mê, nhìn hình ảnh An Tiểu Ly đang cố gắng chiều chuộng anh, cô gắng sức kẹp chặt, nâng cao bộ ngực, cố gắng rút mình lại từng chút từng chút.

Nhưng Trần Ngô Bạch là tên xấu xa, mà xấu xa thì ít nói lời thật.

An Tiểu Ly bị anh thô bạo trở mình, thô bạo nâng chiếc mông nhỏ của cô lên, lại thô bạo đi vào lần nữa. Lúc này cô mới ý thức đau thương được thì đã quá trễ.

Anh không hề nhanh lên một chút, mà là... lớn chút... rồi lại lớn một chút...

“A... a...” An Tiểu Ly nằm sấp trên giường, thất lực bị anh nắm, hai chân quỳ giăng ra, bị anh va chạm mạnh mẽ, hai người lay động nhịp nhàng một trước một sau.

Đang lúc Trần Ngô Bạch hưng phấn giãy vò chiếc mông của cô, ngoài cửa tiếng nói cười của y tá vang lên, càng ngày càng gần, càng ngày càng rõ.

Hai người cũng khựng lại.

Trần Ngô Bạch phản ứng trước, vội vàng rút mình ra, thả cô nằm lại trên giường, anh đè lên, vùng chăn đắp lên cho cả hai.

Cho nên, hôm nay, An Tiểu Ly có cảm giác vùng trộm lần thứ hai.

Hai người yên lặng nằm mặt đối mặt với nhau, bị Trần Ngộ Bạch đè, Tiểu Ly hơi khó thở, đưa tay đẩy đẩy anh.

Anh không nhúc nhích, cô lại đẩy tiếp.

Kết quả, anh cử động.

“Có người đó...” Tiểu Ly chịu đựng anh dồn dập đánh sâu vào trong khoảng cách ngắn, nhỏ giọng nói như con mèo nhỏ. Trần Ngộ Bạch đưa tay nhấn vào đèn chỉ thị nghỉ ngơi ở đầu giường, ôm lấy cô, càng hăng say cử động hơn.

Tiếng động ngoài cửa dần dần đi xa, dưới chăn phập phồng thoải mái càng ngày càng mãnh liệt. Tiểu Ly hỗn loạn muốn vén chăn lên, lại bị anh cầm tay lại, trong nháy mắt, thần trí lại mơ hồ.

Trần Ngộ Bạch đã thích cách thức kích thích lén lút như vậy, nên cứ đè cô ở trong chăn, hăng hái hành hạ.

Sau lúc Tiểu Ly quần chặt lấy cử động kịch liệt của anh, anh mới rút ra, khép hai chân cô lại, cử động giữa hai chân cô thêm mấy chục cái, kêu rên run lên mấy tiếng, mới bắn ra.

Khi làm xong, Trần Ngộ Bạch vẫn không chịu buông tay, cả người anh ôm chặt lấy cô, bắt đầu sờ mó từ chỗ này đến chỗ khác. Tiểu Ly cũng không từ chối, nhẹ nhàng ôm lấy anh, còn hỏi dạ dày anh còn đau không. Hai người cứ một câu có, một câu không như thế. Nhiệt tình trôi qua, chỉ còn lại sự dịu dàng...

Sau khi ra khỏi bệnh viện, khỏe môi Tần Tang vẫn mỉm cười.

“Tiểu Ly nói với em gì vậy?” Lý Vi Nhiên tò mò. Tần Tang kể đơn giản chuyện Sở Hạo Nhiên cho anh nghe, hai người nắm tay nhau cười nhạo Trần Ngộ Bạch.

“Sở Hạo Nhiên, con trai của Sở gia ở thành Tây?” Bỗng nhiên Lý Vi Nhiên hỏi vậy. Mí mắt của Tần Tang cũng giật mạnh, hồng rồi, lo lắng ý vênh vào mà vui quá hóa buồn.

“Ừ, là đại công tử Sở gia. Bạn học cấp ba của em.” Tần Tang giải thích úp úp mở mở.

Lúc Lý Vi Nhiên còn chưa tốt nghiệp đại học đã quen biết Lương Phi Phàm. Những năm gần đây, sáu anh em của bọn họ cùng xông pha. Những tí chức kia, trên phương diện giao tế, anh cũng không quen biết nhiều. Huống chi, mấy người bọn anh cũng là ở thành Đông, Sở gia là đại gia tộc ở thành Tây, Lý Vi Nhiên cũng chẳng quen thân.

“Chúng ta đi xem phim có được không?” Tần Tang cố gắng trấn định dáng vẻ lại, trong lòng hoảng sợ. Cô thật phải gan dạ thêm chút, bắt tay vào xử lý những việc kia rồi.

Cô bằng lòng đi với anh, đương nhiên Lý Vi Nhiên đi đâu cũng được.

Bộ phim có bối cảnh thời kỳ dân quốc, nói về một cuộc tình say đắm ảm áp trong thời loạn thế của đôi vợ chồng trẻ. Tần Tang mới coi được một nửa đã ngủ mất, tựa vào đầu vai Lý Vi Nhiên, mặt mũi khoan khoái dễ chịu, hô hấp đều đặn. Ánh sáng trong rạp nhấp nháy chiếu lên mặt cô, làm anh nhìn ngây dại trong khoảng thời gian ngắn. Trong phim, nào có Tang Tang xinh đẹp của anh.

Từ rạp chiếu phim ra, đúng lúc đã đến giờ ăn tối. Lý Vi Nhiên quần lấy vôi cô nấu ăn, hai người đi siêu thị, ngọt ngào mua thức ăn về nhà Tần Tang nấu.

Thức ăn được mang lên bàn, Lý Vi Nhiên ném hai cái, than thở nửa thật nửa giả “Vợ à, anh còn tưởng rằng em là vạn năng. Sao làm món ăn cũng chỉ có mùi vị bình thường vậy chứ?”

Tần Tang múc một chén canh cho anh “Nhìn lại đĩa của anh đi, anh đâu phải mới ăn ngày một ngày hai, còn muốn đòi hỏi sắc hương vị đều đủ cả à? Đây chính là cơm gia đình, nếu anh không hài lòng, lần sau đến nhớ dẫn theo đầu bếp.”

Lý Vi Nhiên đưa tay nựng mặt của cô, cười nói “Đây không phải là anh đang biến tướng khen ngợi những phương diện ưu tú tài ba trác tuyệt khác sao. Nếu như người khác làm một bàn món ăn như vậy, chỉ có thể nói là đức hạnh. Đối với trình độ Tang Tang nhà mình, thế nào cũng phải gọi là “mãn hán toàn tịch (1)” không thành vấn đề mới đúng đó”

(1): Mãn Hán Toàn Tịch, hay Tiệc triều đình Hán Thanh, là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép ở Mãn Châu và lịch sử Trung Hoa. Đợt tiệc này bao gồm 108 món độc đáo từ nhà Thanh và văn hóa người Hán. Đợt tiệc này đã được tổ chức trọn 3 ngày với 6 bữa tiệc. Nghệ thuật ẩm thực và kỹ thuật nấu nướng được thể hiện từ các đầu bếp khắp nơi ở Trung Hoa.

“Bớt lắm mồm đi! Ăn cơm” Tần Tang cười đẩy anh.

Ăn cơm xong, Lý Vi Nhiên rửa chén, Tần Tang cầm ly uống nước, dựa vào cửa phòng bếp giám sát anh.

Anh rửa chén luôn chốc chốc quay lại nhìn cô, Tần Tang bị anh nhìn đến phải bật cười “Nhìn cái gì? Không muốn rửa hả?”

“Không phải” Lý Vi Nhiên vuốt bọt xà bông trên tay, ngoắc tay với cô “Em đến đây để anh ôm chút đi, đứng xa như vậy, lòng anh ngứa ngáy lắm”

Anh nói thật tình, cô nghe đến trái tim cũng ấm áp.

Cho nên Tần Tang đi tới thật, đứng trước người anh, bị anh kẹp giữa hai tay. Anh rửa một cái chén, lại hôn cô một cái, cứ cọ cọ sát sát, một lát sau bên hông Tần Tang cũng bị một vật cứng rắn chống lên.

Những ngày qua nhìn anh đè nén thật sự khó chịu, Tần Tang đã mềm lòng từ lâu. Cô xoay người lại, chần chừ chủ động hôn anh. Lý Vi Nhiên đang bị thiêu đốt, bị cô hôn như vậy, lại kích động như người đè cô về phía trước. Tần Tang bị anh cắn đau, sau lưng càng lúc càng hạ thấp xuống, mãi cho đến khi chạm vào vôi nước.

“Vi Nhiên...” Hơi thở cô không ổn định, dịu dàng gọi anh “Ôm em, đi lên giường”

Lý Vi Nhiên cương cứng muốn nổ tung, một tay ghì chặt eo cô, một tay khác giữ lấy ót cô, vừa hôn mãnh liệt vừa đi về chiếc giường lớn màu hồng trong phòng ngủ.

Thả cô xuống, nhìn cô hơi run rẩy nằm xuống giường, mắt Lý Vi Nhiên đỏ lên, nhào tới như sói.

Mà ngay lúc này, chuông cửa lại vang lên như trêu chọc.

Hai người cũng rên rỉ.

“Cô ấy quên mang chìa khóa rồi.” Tần Tang nhỏ giọng nói thầm. Lý Vi Nhiên chưa thỏa mãn dục vọng cạo cổ của cô, cũng ma sát vào giữa hai đùi dưới người của cô, tiếng nói khàn khàn “Nhốt cô ấy ở ngoài cửa được không?”

“Không được” Tần Tang an ủi, tính hôn anh một cái, lại bị môi lưỡi anh quần quýt. Cách lớp quần áo, hai người kịch liệt quần lấy nhau ở trên giường.

Điện thoại di động vang lên.

Hắn là nghe được tiếng điện thoại vang lên ở trong nhà, biết cô có ở nhà, người ngoài cửa càng nhấn chuông hăng say.

Tần Tang vỗ vỗ tấm lưng rắn chắc căng thẳng của Lý Vi Nhiên, dịu giọng an ủi anh mấy câu, đứng dậy đi ra mở cửa. Lý Vi Nhiên khó chịu muốn ăn thịt người, gục trên lưng cô, hai người ôm lấy nhau, lảo đảo đi về phía cửa.

“An Tiểu Ly, cậu...”

“Surprise!!!” (Ngạc nhiên chưa)

Ngoài cửa, chàng trai anh tuấn đang cầm một bó hoa hồng lớn, áo trắng quần đen, phong cách nhẹ nhàng, lúm đồng tiền nhỏ hai bên má như ẩn như hiện.

Bên trong cửa, Tần Tang được Lý Vi Nhiên ôm, cũng sững sờ đứng tại chỗ.

Đúng vậy, lâu ngày không gặp, cảm thú trở về.

40. Chương 40: Cãi Nhau - Tiệc Nuôi

Ba người nhìn nhau, Lý Vi Nhiên phản ứng trước tiên “Tiểu Lục. Em về khi nào?” Hành trình anh ba bố trí không phải là nửa năm sao? Sao mới hơn bốn tháng cậu ta đã trở lại rồi? Anh buông Tần Tang ra, nhìn Tần Tổng vừa lo vừa mừng.

Nhưng Tần Tổng không nhìn anh, từ thời khắc cánh cửa được mở ra, ánh mắt anh chưa hề rời khỏi Tần Tang. Cô cũng có vẻ mặt hờn hờ như vậy sao? Cô cũng có vẻ mặt xấu hổ đỏ mặt sao? Cô cũng có.... khi trong lòng của anh nằm của anh sao.

“Tang Tang, anh đã về.” Tần Tổng nhẹ nhàng nói từng câu từng chữ.

Cho dù bình thường Tần Tang cũng từ chối anh xa ngàn dặm, nhưng lúc này lòng anh cũng bị đâm đau nhói.

Hai người nhìn nhau không nói gì.

Lý Vi Nhiên chẳng biết tỉnh ngộ từ lúc nào, anh đứng thẳng, kéo Tần Tang che lại phía sau.

Anh cao hơn Tần Tổng một chút. Từ nhỏ, anh luôn là người cao hơn Tần Tổng. Anh hơi cúi đầu, nhìn ánh mắt bi thương nhưng quật cường của Tần Tổng, cũng im lặng rất lâu.

“Anh năm, anh có thể đi khỏi trước được không?” Tần Tổng mở miệng hiền lành, nhưng ánh mắt vẫn sâu lắng nhìn Tần Tang đang khẽ cúi đầu.

“Không thể”

“Em muốn nói với Tang Tang một vài lời, lập tức sẽ xong ngay.”

Tần Tổng cảm thấy mệt mỏi rã rời, cổ họng cũng hơi khàn.

“Tiểu Lục, bây giờ Tang Tang là bạn gái của anh, em có thể gọi cô ấy là chị như Cố Yên, hoặc là” Lý Vi Nhiên cười ôn hòa “Dựa theo vai vế của hai chúng ta, em nên kêu cô ấy một tiếng, chị năm”

Trong nhất thời, hốc mắt Tần Tổng đỏ lên. Điều này cũng làm lòng Lý Vi Nhiên như bị dao đâm vào đau nhói.

Lần trước tên nhóc này khóc, vẫn còn là lúc tiểu học. Hai người bọn anh hề nhau lột quần thẳng nhóc nhà Trương tư lệnh, cột lên cây đại thụ trong viện. Khi tan học về, ông ngoài rút roi ngựa ra, bọn anh như cóc nhảy loạn. Anh lém lỉnh, trốn xuống gầm bàn, đầu roi chỉ thỉnh thoảng đánh trúng vài cái. Mà Tiểu Lục, lại mạnh mẽ hứng hết đòn roi. Dì rịt thuốc cho hai đứa, Tiểu Lục khóc giọt ngắn giọt dài. Khi đó, anh cười toe toét chế nhạo nó “Tiểu Lục, em thật vô dụng. Em nhìn anh năm xem, anh năm đâu có khóc.”

“Anh không đau, thì đương nhiên không khóc rồi.” Khi đó Tiểu Lục cũng dùng đôi mắt ửng đỏ như vậy cãi nhau với anh.

Lý Vi Nhiên bỗng sáng tỏ, liên hệ cảnh tượng thân mật khắng khít khi còn bé, cho đến cảnh tượng lúng túng bây giờ. Anh chỉ lặng lẽ nhìn đứa em họ đã trưởng thành. Bây giờ, Tiểu Lục, có phải từ trong đáy lòng cũng nhớ tới cảnh ồn ào khi còn nhỏ hay không?

Mà Tần Tang vẫn đang im lặng, lúc này tựa như thở dài một hơi thật nhẹ. Trong lòng Lý Vi Nhiên lại bị đâm thêm một nhát đau nhói.

“Tần Tổng, anh về trước đi. Hôm khác tôi và Tiểu Ly sẽ đón tiếp anh.” Tần Tang nói với Tần Tổng dịu dàng đúng mực.

Rốt cuộc Tần Tổng ngẩng đầu lên, hai mắt anh cũng đã rơm rớm, lời nói giận dữ lạnh băng “Không cần. Cảm ơn, chị năm” Anh ném mạnh hoa trong tay đi, cắn chặt răng, xoay người bước đi.

“Đi vào” Bóng dáng Tần Tổng biến mất, Lý Vi Nhiên cúi đầu nói với Tần Tang đang đứng phía sau, anh đi vào nhà trước.

Tần Tang nghe giọng nói của anh, tựa như không vui.

“Chuyện gì xảy ra?” Quả nhiên, giọng anh lạnh lẽo.

“Như anh đã thấy.” Tần Tang đi vào đóng cửa lại thản nhiên trả lời anh.

Ánh mắt ban nãy của Tần Tổng, làm cho cô thật đau khổ. Bây giờ cô không muốn nói chuyện chút nào. Mà phản ứng mới vừa rồi của Lý Vi Nhiên, không phải nói lên là chính anh cũng đã nhìn ra sao? Còn hỏi gì nữa chứ?

“Tần Tang” Lý Vi Nhiên cao giọng, nói vô cùng nghiêm túc “Bây giờ là anh đang hỏi em. Em đừng có làm cái giọng thản nhiên như vậy có được hay không?”

“Anh muốn hỏi cái gì thì cứ hỏi, đừng có chỉ trích thái độ của em. Từ nhỏ em đã có giọng điệu này, anh không thích nghe thì ra cửa quẹo phải.” Cũng không biết tại sao, tính tình tiểu thư của Tần Tang lại nổi lên trong thoáng chốc.

Lý Vi Nhiên tức quá, cười khẩy liên tục, lấy chìa khóa xe trên bàn, mở cửa bỏ đi cũng không quay đầu lại.

Tần Tang đứng thờ người tại chỗ một lúc lâu. Đối với Tần Tổng, chẳng lẽ là cô sai sao? Nhưng từ lúc bắt đầu, cô có cự tuyệt anh ấy vô cùng dứt khoát không? Sao chuyện xảy ra đến ngày hôm nay, lại giống như tất cả đều là lỗi lầm của cô vậy chứ? Đường như Tần Tang cô đã chia rẽ anh em bọn họ vậy.

Trong lòng cô càng ngày càng buồn phiền, loạng choạng ngồi xuống ghế salon, gọi điện thoại cho An Tiểu Ly “Về đây”

“Tại sao vậy?”

“Trong nửa tiếng phải có mặt, mua một lốc bia. Muộn một phút, mình sẽ bóp chết cậu ngay tức khắc.” Tần Tang dùng giọng điệu nói như vậy, lại đặc biệt làm người ta khiếp sợ

“Cô không có tay hay không có chân?” Đầu bên kia điện thoại, giọng nói của Tiểu Ly bỗng nhiên đổi thành một giọng nam lạnh như băng, giựt lấy điện thoại nói vào. Tần Tang vừa nghe thế đã nổi giận, nói hung dữ “Trần Ngộ Bạch, anh thức thời chút cho tôi, tôi có cả đồng biện pháp chia rẽ chồng hờ vợ tạm các người đấy!”

“Cũng vậy thôi” Trần Ngộ Bạch cười khinh bỉ, điện thoại di động lại bị Tiểu Ly đoạt mất “Mình sẽ tới ngay lập tức, cậu chờ mình đi.”

Tần Tang ừ một tiếng, tức giận cúp điện thoại, tiện tay ném trên sàn nhà.

Bên kia bệnh viện, An Tiểu Ly thu dọn giỏ xách chuẩn bị rời đi. Trần Ngộ Bạch lạnh lùng nhìn cô, thừa dịp cô chưa thu dọn xong, thỉnh thoảng lại giấu điện thoại hoặc chìa khóa của cô vào trong chăn.

Tiểu Ly vừa tìm đồ, vừa trấn an tâm trí chín chắn, mặt mũi cau có nhưng lại như một đứa con nít lớn xác này. Thu dọn xong, thời gian cũng đã mất một nửa.

“Anh ngoan đi, đừng giận dỗi, ngày mai em mang cho anh thức ăn ngon ơ là ngon được không?” Tiểu Ly xoa gương mặt của anh, đặc biệt dụ dỗ yêu thương anh. Khóe miệng Trần Ngộ Bạch nhếch lên, hừ lạnh khinh bỉ.

Hiện tại, An Tiểu Ly cảm thấy, nhìn thế nào anh cũng đáng yêu vô cùng. Cô nựng cằm của anh, vừa định đi, điện thoại di động lại vang lên. Cầm lên nhìn xem, lập tức da đầu tê tái.

Sở Hạo Nhiên gọi tới, có nên nghe hay không đây?

Dĩ nhiên là không nghe. An Tiểu Ly nhấn nút từ chối, len lén liếc tên xấu xa. May quá, anh vẫn đang xem văn kiện.

Thời hạn của Tang đại tiểu thư càng ngày càng đến gần, Tiểu Ly xách túi, cầm điện thoại bước nhanh ra ngoài.

“An Tiểu Ly” Bỗng nhiên Trần Ngộ Bạch kêu cô.

“Hả?” Tiểu Ly xoay người nhìn lại. Anh vẫn giữ tư thế như cũ, ngay cả khóe miệng cũng không thay đổi “Chuyện gì?”

“Không có gì. Anh muốn nói cho em biết, nếu như có chuyện muốn gạt anh, thì tốt nhất em nên giấu diếm cho kỹ. Cho đến khi em chết cũng đừng để anh phát hiện. Nếu không — em biết hậu quả nghiêm trọng cỡ nào, đúng không?” Trần Ngộ Bạch ngẩng đầu lên, nâng mắt kiếng trên sống mũi, nở nụ cười ôn hòa.

Cho nên An Tiểu Ly, dưới cuộc điện thoại liên hoàn đoạt mạng của Tần Tang, và nụ cười tươi của Trần Ngộ Bạch, chạy trốn trong sự kinh hãi muốn tè ra quần.

“Ặc, nếu mình là Lý Vi Nhiên, mình cũng sẽ không vui như thế. Tang Tang, là cậu sai rồi.” Sau khi Tiểu Ly vui vẻ nghe tin cầm thú trở về và chuyện cãi nhau của Lý Vi Nhiên và Tần Tang, cô cầm nửa lon bia, thẳng thắn nói với Tần Tang như thế.

Tần Tang nửa tin nửa ngờ “Tại sao? Lúc đó mình cũng rất khó chịu, không muốn giải thích. Anh ấy không thể chờ một chút sao? Hơn nữa, vì chuyện Tần Tổng, tại sao lại cao giọng với mình, lúc vui vẻ thì lời ngon tiếng ngọt nói yêu thương mình. Bây giờ, lại thành cũng Tiêu Hà, bại cũng Tiêu Hà* vậy sao?”

(“Thành cũng Tiêu Hà, bại cũng Tiêu Hà” Đó là câu ngạn ngữ của người Trung Quốc ý nói rằng thành công hay thất bại cũng do một cá nhân, ví như Hàn Tín thành danh lên đỉnh vinh quang cũng nhờ thừa tướng Tiêu Hà(Lúc Lưu bang chỉ cho hàn tín một chức quan nhỏ trông coi lương thực trong quân ngũ Hàn Tín đã tức giận mà bỏ đi, Tiêu Hà mới khuyên Lưu Bang là nên giữ người này lại sẽ làm nên nghiệp lớn rồi cười ngựa đuổi theo Hàn Tín gọi trở lại... sau đó Lưu Bang nghe lời Tiêu Hà mà đăng đài bá tước). Hàn Tín Công cao quá mặc dù bị phé chức nhiều lần nhưng Lã Hâu và Lưu Bang vẫn lo sợ ảnh hưởng của Hàn Tín nên mới nhờ Trần bình cho Tiêu Hà đi gọi Hàn Tín vào cung và bắt giam rồi vu cho tội làm phản mà đem giết)

An Tiểu Ly vui vẻ, đương nhiên cứ nói không kịp suy nghĩ “Mình cảm thấy rằng, hai người, đặc biệt là một người xấu xa, một người không phải xấu xa, mà người không xấu xa thì rất lố lả đó! Cậu nghĩ xem, xấu xa thì cái gì cũng biết, giống như cậu xem trên tivi đó, họ nắm giữ toàn cuộc. Nhưng mình là loại cái gì cũng không biết, không biết trong lòng anh ấy đang suy nghĩ gì, không biết hành động này của anh ấy là có ý gì, không biết có nên tin tưởng anh ấy...”

“Dừng lại.” Tần Tang phiền muộn ném một cái lon rỗng đi “Nói nãy giờ lại nói đến tên xấu xa nhà cậu làm gì? Mình chả có chút hứng thú nào với anh ta cả.”

“Tang Tang” An Tiểu Ly đi chân trần bước xuống sô pha, đứng trước mặt Tần Tang đang ngồi trên sàn nhà “Hôm nay cậu sao vậy? Sao nóng nảy như vậy chứ? Cái mai rùa che mưa che nắng của cậu đâu rồi? Mặt nạ của cậu đâu?”

“Mẹ nó. Cậu say rồi.” Tần Tang không nhin được đẩy ngón tay cô ấy ra.

An Tiểu Ly hơi kinh ngạc “Tần Tiểu Tang, cậu dám chửi thề? Hôm nay cậu rất không bình thường, cậu làm sao vậy? Mặt trình rồi hả?”

Tần Tang bị cô ấy nói như vậy thì bật cười, đẩy cô ấy một cái, hai người sổng vai ngồi trên sàn nhà, dựa lưng vào ghế sô pha.

An tĩnh một lát sau, giọng Tần Tang vang lên khàn khàn, “Hôm nay tâm trạng mình ... rất phức tạp... Tiểu Ly, mình quyết định nói chuyện với ba mình. Mình muốn sống chung với Lý Vi Nhiên — một cách nghiêm túc.”

“Hả? Vậy lúc trước cậu đùa giỡn với anh ấy à?”

“Không phải. Nói như thế nào đây... Ở chung với anh ấy, giống như — được nạp điện. Anh ấy cứ tràn ngập vào trái tim mình từng chút một. Trước kia, cho rằng anh ấy chỉ là một câu chuyện tuổi trẻ nông nổi của mình. Có thể giúp mình sau này mỗi khi nhớ lại cũng đều ngọt ngào. Nhưng gần đây mình phát hiện, mình không thể để anh ấy chỉ còn là quá khứ. An Tiểu Ly, mình yêu Lý Vi Nhiên mất rồi.”

Tần Tang ngửa đầu, nói một cách sâu lắng với trần nhà.

An Tiểu Ly mở một lon bia ra, uống vài hớp, ngỡ vực đầy đầy tiểu thuyết gia bắt đầu trầm tư ở bên cạnh “Vậy cậu vẫn cãi cọ với anh ấy hay sao? Mình còn tưởng rằng các cậu chia tay rồi.”

“Nào có tình nhân nào mà không cãi nhau” Tần Tang xem thường “Nháo nhào chút cũng gia tăng tình cảm mà... Mình chỉ rất phiền não chuyện Tần Tổng, chia tay có tốt hơn cho bọn họ không? Sao mình có thể đành lòng chia tay với anh ấy được.” Cô cầm lấy lon bia của Tiểu Ly, mỉm cười uống một hớp.

“Tần Tiểu Tang, lúc cậu cười như vậy, thật rất giống một con hồ ly nhỏ.”

“Ừ. Hồ Ly Tinh, đúng là đánh giá cao nhất cho phụ nữ.”

“Mình khinh. Uống đi.”

An Tiểu Ly chọc chọc vào Tần Tang đang say mê mỉm cười cao thâm “Có muốn mình gọi điện thoại cho người đàn ông của cậu hay không? Nói cho anh ta biết cậu uống say, để anh ta đến chăm sóc cho cậu.”

“Không cần, có lẽ khi anh ấy giận xong, ngược lại sẽ đến tìm mình.”

“Nếu anh ta không đến thì sao?”

“Thì mình phải đi chứ sao. Cậu cũng nói là mình không đứng. Núi không theo ta, thì ta phải theo núi thôi...” Tần Tang kéo dài âm cuối, cười khanh khách, gương mặt bởi vì say rượu nên càng xinh đẹp lộng lẫy.

Tiểu Ly siết chặt mặt cô, cảm khái từ tận đáy lòng “Tang Tang, cậu đã thay đổi thật rồi.”

“Hả?”

“Trước đây, cái gì cậu cũng nắm chắc, chưa bao giờ bị rơi vào tình thế khó khăn, chưa bao giờ đau lòng. Có lúc, mình cảm thấy, cậu thật giống như không hề có sức sống. Mà bây giờ, cậu lại biến thành một người sống động mãnh liệt rồi.” An Tiểu Ly ôm đầu gối, một tay cầm chai bia, nói nghiêm túc.

Tần Tang ngửa đầu uống một hớp, từ từ thở dài bùi ngùi “Sao đây ta? Bị cậu phát hiện mình là tiên nữ hạ phàm rồi. Đây, An Tiểu Ly, bốn tiên nữ cảnh cáo mi, không được nói với người khác. Nếu không, ta sẽ kêu Lôi Công Điện Mẫu đánh chết mi.”

“Tần Tiểu Tang...” An Tiểu Ly nghiêng răng kèn kẹt “Ngu ngốc”

An Tiểu Ly tự mình lĩnh hội, Thượng Đế thật sự là hoàn toàn công bằng. Sở dĩ mấy kẻ xấu xa có thể bình tĩnh kiềm chế được, là bởi vì ngu ngốc hơn trí hơn những người khác mà thôi.

Tần Tổng lão đảo đi ra khỏi hành lang, trái tim đau đớn không thở nổi.

Tang Tang, Tang Tang...

Chị năm ư?

Cô đã nói nhiều lời cự tuyệt tổn thương anh như vậy. Nhưng lúc đó, anh cho rằng, thật ra cô chỉ là một cô bé không dám đến gần tình yêu. Anh cho rằng, cô không dám yêu. Cho nên, anh tính đánh cuộc lâu dài. Nhưng thì ra cô không phải không dám, chẳng qua là, người đó không phải anh.

Tần Tổng ôm ngực bằng một tay, một tay kia cầm chìa khóa mở cửa xe, thử nhiều lần, nhưng chẳng có phản ứng gì. Anh tức tối ném chìa khóa văng đi rất xa, chạy như điên ra cửa tiểu khu, ngoắc tay kêu một chiếc xe bỏ đi.

Đến Lưu Thệ, anh mở cửa xuống xe không thèm quay đầu lại, tài xế taxi thấy tình huống không phải, vội vàng đuổi theo, la hét núp kéo ầm ỉ tại cổng lớn “Này, này, này! Cậu sao lại như vậy chứ? Lớn con to xác thế kia, mà lại quít ít tiền xe của tôi.”

Tần Tổng thần thờ, mặc cho anh ta núp lấy cổ áo mình lắc lắc, nhìn đăm tay anh ta muốn đánh mình.

“Buông ra. Bao nhiêu tiền tôi trả cho anh.” Một nhân viên phục vụ trùng hợp đi về quán, bước đến giải cứu cho Tần Tổng đã như người gỗ kia.

Tài xế cầm tiền hùng hù hỏ hỏ bỏ đi, Tần Tổng thất thần bước đi xiêu vẹo, phục vụ nam còn xinh đẹp hơn cả con gái bước đến đỡ Tần Tổng, nói cả nể “Lục thiếu gia, muốn vào phòng riêng không?”

Mặt Tần Tổng không hề thay đổi, chỉ giữ im lặng. Phục vụ nam kia cũng rất can đảm, âm thầm chờ đợi.

“Tìm một chỗ yên tĩnh cho tôi, gọi ông chủ các người lập tức tới đây.” Tần Tổng gom góp chút sức lực còn lại rất lâu, nói nhỏ vô cùng.

“Ông chủ chúng tôi... đang bận.” Phục vụ nam cúi đầu, không thấy rõ vẻ mặt.

Tần Tổng uể oải nhìn cậu ta, tựa như rất quen. Thật giống với thằng nhóc lần đó Yến Hồi kêu cho anh vậy.

“Vậy thì gọi A Lục cho tôi mấy chai rượu, cậu đi đi.” Anh không làm khó người nam trẻ tuổi kia, đẩy cậu ta ra, bóng lưng cô đơn bước lên thang lầu.

Chu Yến Hồi chỉnh trang quần áo bước vào, toàn bộ đồ trong phòng đã bị đập nát, trên mặt đất còn nhiều mảnh vỡ của chai rượu. Tần Tổng ngồi một góc trên đất, một tay cầm một bình rượu, đã uống đến say mèm.

“Ồ, ở đây đang xảy ra chuyện gì?” Chu Yến Hồi tự dọn ghế salon, kéo Tần Tổng lên, rồi mình ngồi xuống.

Anh ta nhặt một chai rượu trên mặt đất, dùng răng mở nắp ra, cụng với Tần Tổng, uống một hơi dài, sau đó mới hỏi thăm Tần Tổng.

Tần Tổng ngửa đầu uống nửa chai rượu, say túy lúy “Tiệc tẩy trần chứ sao... Dĩ nhiên phải uống rượu rồi. Không say không về... Yến Hồi, hôm nay, là tiệc tẩy trần mà... cả đời này tôi cũng vô cùng vô cùng khó quên...” Màu sắc trong mắt anh ngày càng tối sẫm, ánh mắt ngày càng đau thương.

Mắt Chu Yến Hồi lóe sáng rồi biến mất trong phút chốc. Anh ta từ từ uống một hớp, khước miệng hơi nhếch lên “Sao vậy? Lương Phi Phàm thưởng cho cậu cái gì?” Tay anh ta vỗ vỗ bả vai của Tần Tổng “Nói trước, phải chia tôi một nửa. Vì để giúp cho cậu về đây, tôi đã phải tốn không ít đô la để giúp cậu thuận lợi giữa hai nước đấy.” Anh ta giơ tay tính toán, cười cười nói với Tần Tổng.

Mắt Tần Tổng say lơ lơ, cười vô cùng thâm thúy “Nếu biết cậu có thể giải quyết, cho dù thế nào tôi cũng không đi chuyến này. Cho dù có trả giá gấp trăm lần nữa cũng được.” Anh thở ra một hơi thật dài, nhắm mắt nằm trên ghế sofa, ánh sáng chiếu vào gương mặt sáng sủa của anh, vô cùng lãng tử. Một anh chàng đẹp trai không ai sánh bằng, lần đầu tiên nếm được nỗi đau tình ái khắc cốt ghi tâm.

Chu Yến Hồi mỉm môi uống rượu, âm thầm mỉm cười.

“Yến Hồi, nếu như... Tôi nói nếu như thôi. Nếu như cậu thích phụ nữ của anh em mình... Không đúng, nếu như anh em cậu thích phụ nữ của cậu. Aizz, cũng không đúng...” Tần Tổng mở miệng, nói không mạch lạc, hai bàn tay nôn nóng vò rối đầu tóc mình.

Chu Yến Hồi cũng tựa lưng vào ghế sofa, nhắm hai mắt lại, không thấy rõ vẻ mặt “Nếu như tôi muốn, bất kể là của ai hoặc là ai thích, tôi cũng sẽ không cho họ. Tần Tổng, một người chỉ có thể sống một trăm năm, trong khoảng thời gian ngắn như vậy, rất khó tìm được bao nhiêu thứ mình thích. Cho nên đừng để phải nuối tiếc.”

Lời của anh ta như lượn lơ khắp căn phòng, Tần Tổng nghiêng ngả, tự rừ rì hai chữ “Nuối tiếc”, dần dần cũng mất đi thần trí. Khi Tần Tổng té xuống, Chu Yến Hồi mở mắt ngay lập tức, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh lùng, và khát vọng u tối.

Tang Tang, quả nhiên em không phụ kỳ vọng của tôi. Từ đây, anh em bọn họ cũng khó có thể thân mật khăng khít như trước đây nữa rồi.

Tang Tang, em thật là một ... tai họa.

Chu Yến Hồi uống một hơi đến nửa chai rượu, nhưng cổ họng vẫn khao khát lên xuống.

A Lục đẩy cửa dẫn Lý Vi Nhiên đi vào, Tần Tổng vẫn đang ngáy khò, Chu Yến Hồi quần áo chỉnh tề, ngồi ở bên cạnh tao nhã uống rượu.

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Lý Vi Nhiên, Chu Yến Hồi cười cười với anh, nhặt một chai rượu trong đồng dưới đất, ném cho anh.

“Huynh đệ tương tàn rồi hả?” Giọng điệu Chu Yến Hồi rất nhẹ nhàng, Lý Vi Nhiên nghe thế, cũng cười miễn cưỡng, bỏ chai rượu trong tay ra, đi đến bên cạnh Tần Tổng, lay lay anh ta dậy.

“Tôi nói này, cậu sẽ không giết Tần Tổng trong cơn tức giận chứ?” Chu Yến Hồi mở miệng uể oải sau lưng Lý Vi Nhiên, trong giọng nói cũng có hơi men.

Tần Tổng trong trạng thái mất đi ý thức, nặng nề gục ở trên lưng Lý Vi Nhiên giống một bao bùn nhão. Lý Vi Nhiên cật lực vác thăng em họ lên lưng, nói nhỏ với Chu Yến Hồi “Tính tình nó trẻ con nhốn nháo, tôi sẽ không cho là thật.”

Chu Yến Hồi gật đầu “Ừ, tôi đồng ý. Mặc dù, cậu ấy thật giống như bị đau tan nát cả trái tim. Thật ra, tôi hiểu tâm tình của cậu, tôi cũng xem Tiểu Lục như là em trai mình.” Anh vừa nói, vừa cầm chai rượu tập trung nghiền ngẫm dưới ánh đèn, gương mặt đẹp trai mang vẻ lười nhác. Nếu như Lý Vi Nhiên nhìn kỹ, anh sẽ phát hiện được, lúc này, Chu Yến Hồi lại giống như một con báo đang liếm móng vuốt chuẩn bị sẵn sàng tấn công kẻ khác.

Lý Vi Nhiên khiêng Tần Tổng về nhà, vừa vào cửa, đã thấy mấy va ly hành lý đặt giữa đường, giấy niêm phong vận chuyển ở phi trường vẫn còn nguyên như cũ. Xem ra, chắc vừa xuống máy bay, đã bỏ hành lý chạy đến chỗ Tang Tang.

Nhét Tần Tổng lên giường, Lý Vi Nhiên thở hỗn hển đập anh ta một cái. Chỉ có điều, Tần Tổng ngủ như chết, không hề nhúc nhích gì cả.

Gọi điện thoại dặn dò người làm theo giờ bọn họ thường dùng đến đây vào ngày mai, Lý Vi Nhiên rót một ly nước đặt trên đầu giường, lại đập thêm con heo chết trên giường một cái nữa, xoay người định bỏ đi. Lúc này Tần Tổng lại lật mình, ôm chặt gối ôm, nói lẩm bẩm “Tang Tang...”

Trái tim Lý Vi Nhiên cũng nhanh chóng chìm xuống đáy vực, vì hai chữ nhỏ nhoi này.

Sáng hôm sau, lại một thế giới nhức đầu.

An Tiểu Ly ần ần huyết thái dương, gục xuống bàn rên rỉ buồn bã. Tần Tang buộc tạp dề, bưng bữa ăn sáng thịnh soạn lên, đầu của An Tiểu Ly lập tức hết đau ngay.

“Hôm nay còn phải đến bệnh viện hả?” Tần Tang không ăn gì hết, cầm ly sữa uống từ từ. Thật ra thì tối hôm qua, cô cũng say chếch choáng, nhưng lại không ngủ được đến tận trời sáng, bây giờ đầu cũng đau như búa bổ.

An Tiểu Ly ngón trứng luộc trong miệng, uống một hớp sữa đậu nành, tranh thủ gạt đầu.

“Công ty của các cậu phúc lợi không tệ. Tổng giám đốc ngã bệnh, ai cũng nghỉ theo.”

“Đâu có, đây cũng là công việc của mình. Mỗi ngày mình đọc báo cho Tiểu Bạch nghe ở bệnh viện mà.” An Tiểu Ly vô liêm sỉ cãi lại. Mà trên thực tế, lão Nghiêm đã dặn dò công việc này với cô, cô cũng cảm thấy không ổn. Nhưng lão Nghiêm dùng phân bổ ký túc xá uy hiếp cô, cô chỉ phải cố gắng thôi.”

“Còn cậu, chừng nào đi làm?” Tiểu Ly thức thời nói sang chuyện khác.

“Ngày mai mình về nhà nói chuyện với ba mình xong, nếu như ông đồng ý, thì thứ hai đi làm. Chủ nhật chúng ta cùng đi dạo phố được không? Mình cần phải mua vài bộ quần áo công sở.” Tần Tang không chịu được nữa, cũng ần lên huyết thái dương.

Tiểu Ly gật đầu, vốn còn muốn hỏi Tần Tang chủ nhật không đến làm hòa với Lý Vi Nhiên sao, nhưng khi nhìn về mặt cô tiểu tụy, thì cũng không hề chọc ghẹo Tần Tang nữa.

Đậu đen pha đậu nành uống rất ngon, Tiểu Lý nhớ tới bộ dạng không vui hôm qua của Trần Ngộ Bạch, cố ý uống ít một chút, giữ trong bình ủ ấm, mang đến bệnh viện bắt anh uống.

Tần Tang ngủ ở nhà, Tiểu Ly lái xe của cô ấy đi. Đến cửa bệnh viện, kỹ thuật tậ hại của An Tiểu Ly xem chút gây họa. Có một người đi ra khỏi cửa bệnh viện, cô nhất thời không chú ý, thiếu chút đụng phải người ta.

Cô vô cùng lo sợ bước xuống xe xem sao, khi thấy được kẻ đó thì cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Sở Hạo Nhiên, anh muốn lừa em hả?”

41. Chương 41: Giấu

Chân của Sở Hạo Nhiên đã tháo bỏ thạch cao, chỉ còn lại cánh tay vẫn bị treo. Thân hình của anh ta cao ráo, lúc nhìn Tiểu Ly cũng phải nhìn xuống, như vậy càng thấy anh cao lớn hơn.

“Anh ở đây mấy ngày rồi, cuối cùng cũng đợi được em đến”. Giọng nói của Sở vương tử vẫn ôn hòa mê người như năm đó. Cười với cô hết sức cưng chiều và dịu dàng.

“Chuyện gì?” An Tiểu Ly nhớ tới sữa đậu nành trong xe chắc là đã lạnh, giọng nói vô cùng miễn cưỡng.

Sở vương tử đưa tay lên đầu cô rất tự nhiên,: “Tiểu Ly, chúng ta nói chuyện chút có được hay không? Đã lâu không gặp, anh có rất nhiều chuyện muốn nói với em.”

Tiểu Ly do dự, lời nói của Núi Bằng lần trước vẫn còn vang ở bên tai, nếu như bị anh phát hiện, cô nhất định sẽ rất thảm đó? Nhưng mà, gia đình Sở Hạo Thiên cũng có quyền thế, nói không chừng, cô có thể thoát khỏi Núi Bằng đó..... thoát khỏi, ặc, tốt thôi..... hết rồi rầm. An Tiểu Ly nhướng mày, đáng về thanh tú, mắt nhìn Sở Hạo Nhiên, nụ cười của anh ta càng tỏ ra chắc chắn.

Cuối cùng hai người hẹn ở quán cà phê ở trước bệnh viện, Sở Hạo Nhiên quay về bệnh viện thay quần áo, An Tiểu Ly chỉ nói sơ sơ là muốn đưa đồ cho người thân đang nằm viện, lát nữa sẽ gặp lại ở quán cà phê.

.

Tiểu Ly vừa bước vào phòng bệnh lại thấy có khách đang ở đó. Lương Phi Phàm ngồi trước giường của Trần Ngộ Bạch, hai người to nhỏ thảo luận cái gì đó. Cố Yên đang ngồi trên ghế sofa chán ngán lật tạp chí.

“Tiểu Ly, có mang món gì ngon không?” Cố Yên cười đứng dậy, vây tít xung quanh Tiểu Ly đang cầm hộp giữ nhiệt trong tay.

Núi Bằng đang nằm trên giường ngoắt ngoắt ngón tay, An Tiểu Ly tự giác đi qua, để hộp giữ ấm trên đầu tủ giường, vịn nắp đổ ra chén, lễ phép hỏi Cố Yên đang ở phía sau: “Cô muốn uống hả?”

“Ừ.” Cố Yên rất thích Tiểu Ly, đồng thời cũng rất tò mò với đồ ăn đen sì này, uống một ngụm đặc sệt vào, mùi hương lan tỏa, coi như còn có hương vị.

Trần Ngộ Bạch cau mày xem xét thứ trong hộp, sữa đậu nành còn lại không nhiều lắm nên cũng uống vài hớp, cẩn thận sợ nóng, cầm chén uống một cách vui thích. Anh đưa tay đẩy mắt kiếng lên, sắc mặt không đổi, hỏi Tiểu Ly: “Bữa ăn sáng là bánh quẩy và bánh bao hấp phải không?”

Tiểu Ly vừa gật đầu, vừa kinh ngạc: “Sao anh biết?”

Trần Ngộ Bạch chỉ chỉ sữa đậu nành trong tay, cười hiền lành: “Ném là biết.”

Tiểu Ly lúng túng cười hai tiếng: “Cái đó hả, haha, còn dư lại không tới nữa chén, đổ thì tiếc, nên em đổ chung vào mang tới đây....”

Trần Ngô Bạch kéo kéo bàn tay nhỏ bé của cô, ngửa đầu uống một hớp lớn, cũng không nói gì nữa.

Cố Yên cũng im lặng nhưng mà cũng không có đưa cái chén trong tay lên nữa, ngồi thêm một chút thì bắt đầu gầy rồi muốn đi. Lương Phi Phàm còn có rất nhiều công việc chưa có xử lý xong, bị cô quấy rầy cảm thấy phiền phức, dùng lời ngon ngọt dụ dỗ cô ngồi đợi thêm một lát nữa. Cố Yên bắt đầu phát cáu, khuôn mặt nhỏ nhắn phụng phịu, phải tay xong lập tức đi ra ngoài. Lương Phi Phàm không thể làm gì khác vội vã nói lời từ biệt, đuổi theo.

Trong phòng liền trở lại yên tĩnh, Trần Ngô Bạch che miệng vui vẻ, sắp xếp lại văn kiện cho gọn, đặt ở một bên trên giường. Gọi An Tiểu Ly lại phục vụ anh ăn cơm.

Tiểu Ly cầm muống cà phê len dứt từng muống từng muống sữa đậu đen cho anh uống như mè, thấy tâm trạng công tử nhà họ Trần tốt, cô liền mở miệng cố gắng đến mức bình thường nhất: “Em muốn ra ngoài, mua chút đồ, xế chiều sẽ quay lại. Bữa cơm trưa anh tự ăn một mình nha.”

Công tử nhà họ Trần nhìn cô một cái lạnh lùng, cũng không có phản đối, bình thản: “Ừ” một tiếng.

.....

Trong quán cà phê, tại vị trí gần cửa sổ, ánh sáng mặt trời chiếu sáng, có Sở Hạo Nhiên đang ngồi đợi mỉm cười nhìn cô.

“Thật xin lỗi, hơi trễ một chút.” An Tiểu Ly vừa ngồi xuống, khẽ xin lỗi với anh.

Sở Hạo Nhiên mỉm cười: “Không sao. Vì em, có lâu bao nhiêu anh cũng đợi.”

Tiểu Ly cúi đầu chọn đồ uống, thoải mái đùa giỡn: “Sở Hạo Nhiên, năng lực dụ dỗ con gái của anh ngày càng tăng nha.”

Sở Hạo Nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ, hình như vẻ mặt xúc động: “Thật ra thì, bây giờ anh hy vọng năng lực đó hoàn toàn biến mất..... không nên chọn món này, cho cô ấy một ly trà sữa Hương Thảo đặc biệt” Tiểu Ly chọn món Mocha lạnh bị anh ngăn cản “Con gái thường uống những đồ lạnh là không tốt, đặc biệt vào khí trời mùa thu này.”

Lúc này, cô bé phục vụ đang ghi order hé miệng len lén cười, ánh mắt cô nàng hâm mộ nhìn về phía Tiểu Ly.

An Tiểu Ly nhận thấy vậy, đánh vào băng vải của Sở Hạo Nhiên, vẻ đẹp trai của anh vẫn như cũ không hề suy giảm, huống chi anh ta là một người đàn ông dịu dàng, tử tế.

Mà cái tên Tiểu Bạch kia, không cho cô cơ hội gọi món ăn, chỉ gọi những món mà anh thích ăn, luôn là hai phần giống nhau như đúc, chẳng quan tâm cô có thích món đó hay không.

“Công việc sao rồi?” Trong quá trình chờ mang thức uống lên, Sở Hạo Nhiên trò chuyện với cô rất tự nhiên. Tiểu Ly nói cười ríu rít, hai người giống như bạn bè đã lâu không gặp.

“Mấy năm nay, anh thường xuyên nhớ đến em” Sở Hạo Nhiên khuấy khuấy tách cà phê của mình, khoan thai uống một hớp, gương mặt hơi cúi xuống hiện lên một phần chua xót: “Có một lần đi ngang qua trường học của em, anh đã đi tìm em.”

Tiểu Ly kinh ngạc: “à” một tiếng, cô không hề biết chút gì về chuyện này.

“Em đã đổi số điện thoại di động làm anh không tìm được em. Sau đó, anh gọi điện thoại cho Tần Tang.” Ngón tay Sở Hạo Nhiên hiện rõ những khớp xương màu trắng, lóng mìn đan vào nhau: “Lúc đó anh..... rất muốn gặp em. Nhưng Tần Tang không muốn nói cho anh biết tình trạng của em, cô ấy chỉ hỏi anh một vấn đề, nếu như An Tiểu Ly chết rồi, cậu có thể chết theo không?”

Tiểu Ly im lặng, Tần Tiểu Tang BT, thật sự không có người nào địch lại.

“Anh không thể, anh trả lời cô ấy một cách đàng hoàng. Tần Tang nói, vậy thì anh không thể gặp được em, bởi vì em không cần anh.”

Giọng nói của Sở Hạo Nhiên càng ngày càng nhỏ dần, nhỏ dần, phối hợp với tiếng nhạc du dương trong quán cà phê, quả thật làm cho người ta tan nát cõi lòng.

“Khi đó anh..... không hiểu. Cho nên anh cũng không có đi tìm em nữa. Sau đó, những năm gần đây anh vẫn lặp lại cuộc sống như vậy. Cho đến tháng trước, anh thoát khỏi tai nạn xe cộ.” Ánh mắt Sở Hạo Nhiên nhìn cô như tìm được đường sống trong chỗ chết, sau đó đột nhiên nhìn thấy được ánh sáng chân lý, tim của Tiểu Ly run lên.

“Nếu con người không trải qua một lần sinh tử như vậy, thì không thể nào biết được cảm giác trong nháy mắt kia. Giống như là, tất cả những tiếc nuối tốt đẹp trước kia đều dâng lên trong lòng, từng việc, từng sự kiện hết sức rõ nét. Sau khi anh tỉnh lại, vẫn còn cảm thấy rối loạn, cho đến ngày đó gặp được em trong thang máy, anh mới biết được những ngày gần đây anh luôn trầm tư suy nghĩ về cái gì.” Sở Hạo Nhiên hơi kích động, siết chặt tay của Tiểu Ly ở trên bàn: “Tiểu Ly, điều tiếc nuối tốt đẹp của anh chính là em.”

An Tiểu Ly lặng lẽ rút tay mình ra nhưng anh ta siết quá chặt, cô lại không thể không biết ý tứ mà trở mặt, đành phải tiếp tục im lặng.

“Tiểu Ly, anh đã sai rồi, chúng ta có thể bắt đầu lại một lần nữa được không?” Mắt Sở Hạo Nhiên long lanh ẩn chứa nước mắt, tình cảm nồng nàn, chân thành hỏi cô.

.

Buổi sáng hôm nay nhức đầu, còn có tiểu cảm thú đáng yêu của chúng ta nữa.

Tần Tổng mở mắt ra thấy cả trần nhà xoay tròn 360 độ, đầu của anh đau như bị nứt ra, rên rỉ một tiếng, ôm đầu vùi vào trong chăn, cuộn tròn xoay qua lộn lại như một người nổi điên ở trên giường.

“Có bệnh à. Rời giường đi.”

Cách cái chăn, bị đá mạnh một cước trên mông. Tần Tổng ngừng lại nghe giọng nói quen thuộc, trong lòng anh cuộn cuộn nổi sóng.

Lý Vi Nhiên thấy hồi lâu vẫn không có động tĩnh, lại đạp thêm một cước thật nặng. Lần này, Tần Tổng nhảy lên mạnh mẽ, đầu tóc rối bù đứng trên cao, giương quả đấm trên giường: “Mẹ kiếp, đừng có chọc em.”

“Mẹ anh là dì hai của em. Mẹ kiếp, leo xuống cho anh. Em muốn làm phản hả?” Lý Vi Nhiên không thể nào chịu được cái kiêu lớn lối của Tần Tổng, nắm cái chăn của Tần Tổng đang giẫm, kéo một cái thật mạnh, làm cho anh ta ngã chổng vó.

Tần Tổng lăn từ trên giường xuống, ôm lấy thắt lưng Lý Vi Nhiên, cùng ngã xuống với nhau. Lý Vi Nhiên ngã mạnh trên mặt thảm, nhưng ngay sau đó nhấc chân áp chế trên người Tần Tổng, xoay người một cái, nện quả đấm từ trên xuống, nhắm ngay gương mặt đẹp đẽ của anh ta.

Sáng sớm hai anh em vận động vô cùng náo nhiệt.

Có lẽ đánh nhau được nửa tiếng, Tần Tổng say rượu, thể lực chống đỡ hết nổi, rốt cuộc thở hổn hển hô to đầu hàng.

Lý Vi Nhiên lăn từ trên người anh ta xuống, thở hổn hển bò lên ghế sofa, bộ ngực phập phồng dữ dội.

“Tôi kiệt sức được. Mẹ nó, anh ra tay nặng quá đó! Đau quá đi” Tần Tổng che khóe miệng, kêu thảm thiết liên tục.

Lý Vi Nhiên liếc anh, hừ lạnh một tiếng: “Cái này gọi là dạy dỗ, từ giờ về sau phải nhớ, đừng có mẹ nó không biết lớn nhỏ. Bình thường anh không so đo với em, nhưng nếu em còn tiếp tục hỗn nữa, anh sẽ trừng phạt em.”

Tần Tổng ngồi dưới đất, co một chân lại, đầu gối ra giường, lẳng lặng nhìn trần nhà, trong phòng im ắng, chỉ còn tiếng hít thở của hai anh em.

“Anh Năm.” Tần Tổng bỗng nhiên mở miệng. Lý Vi Nhiên rầu rĩ đáp một tiếng.

“Anh thích Tang Tang nhiều không?”

“Thích đến nỗi muốn cưới cô ấy về nhà, chăm sóc cả đời.”

“..... Nếu như...”

“..... không có nếu như.” Lý Vi Nhiên cắt lời Tần Tổng một cách dứt khoát: “A Tổng, bắt kể lúc trước em và Tang Tang xảy ra chuyện gì, thì hiện tại cô ấy đã là bạn gái anh.”

Lý Vi Nhiên nửa nằm trên ghế sofa, nhìn trần nhà nói kiên định.

Tần Tổng ngửa đầu trên giường im hơi lặng tiếng.

“Là em thích cô ấy trước.....” Thật lâu sau, Tần Tổng mới nhỏ giọng lẩm bẩm. Tiếng nói luôn luôn trong trẻo, không biết vì say rượu hay vì nguyên nhân gì, mà giọng nói lại có chút đê mê: “Anh Năm, coi như em, cầu xin anh có được không?”

“Đây không phải là chuyện có thể van xin. Nếu có thể, anh cũng van xin em đừng làm khó anh nữa.”

“Anh rút đi.”

Lý Vi Nhiên nghe được hai chữ run rẩy cương quyết của đứa em trai mình, mà tan nát cõi lòng. Anh thầm thở dài một tiếng, chỉnh đốn lại trang phục mở cửa đi ra ngoài. Trước lúc đóng cửa, anh ngừng lại một chút: “Anh đã kêu thức ăn bên ngoài lập tức sẽ có người mang đến. Tiền anh để trên tủ giày trước cửa. Dì dọn dẹp nhà cửa đã đến rồi, ngoài việc muốn treo quần áo lên, những thứ khác trong vali đã sắp xếp xong hết rồi. Tập báo cáo của em, anh sẽ giúp em mang đến cho anh cả, tiến trình kế tiếp để anh theo, em nghỉ ngơi một thời gian ngắn đi.”

Anh đóng cửa đi ra ngoài, trong phòng ngủ thật yên tĩnh phía sau, lại có tiếng đồ đạc ầm ĩ cả lên.

Mặt Lý Vi Nhiên lạnh lùng, nắm tay không ý thức siết chặt lại.

Tiểu Lục, thật xin lỗi. Nhưng Tang Tang, không có ở trong phạm vi anh có thể khoan nhượng cho em.

.....

Lúc Tiểu Ly quay về nơi của Trần Ngộ Bạch, thì trong phòng bệnh lại có khách đến.

Lão Nghiêm dẫn theo một đội ngũ trụ cột của công ty, mua trái cây và hoa đến thăm tổng giám đốc, Vương Chí cũng có mặt trong nhóm người đó.

Nhìn thấy Tiểu Ly đi vào, mọi người giữ vững sắc mặt nhìn cô mỉm cười. Thật ra thì chuyện của Tổng giám đốc với thư ký cả công ty có ai mà không biết.

“Châm thêm trà đem tới đây” Trần Ngộ Bạch vừa sai bảo Tiểu Ly, giọng điệu tự nhiên, vừa chào mọi người trong công ty: “Mời mọi người ngồi.”

Tiểu Ly bưng một mâm nhỏ có những ly giấy tối, Vương Chí ngồi ở phía ngoài cùng, nhìn thấy cô thật cẩn thận, vội vàng nhận lấy. Tiểu Ly cười điềm đạm: “Cảm ơn anh rất nhiều.”

Vương Chí dường như cười khổ một tiếng, gật đầu.

Mọi người ngồi chút lập tức xin phép về, Trần Ngộ Bạch không có xuống giường, An Tiểu Ly tiện thể đưa tiễn. Lúc trở về phòng, phát hiện không khí trong phòng đã thay đổi, Núi Băng cũng lạnh mặt xuống.

Đi theo núi băng lâu như vậy, An Tiểu Ly đã rút ra được kinh nghiệm. Sự lạnh đậm của anh là mãi mãi không thay đổi, nhưng cũng chia ra vài loại. Tình hình chung, anh ta hồ hững lạnh đậm, dùng những mảnh băng bao bọc lấy mình ở bên trong, người lạ không được tới gần, nhưng vẫn giữ phép lịch sự. Lúc tức giận, xung quanh anh tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, cả người đều là đao băng, người nào trêu chọc vào, anh sẽ bắn những đao băng bay vèo vèo, cả người sẽ bị những lỗ nhỏ trong suốt. Còn có tình huống, Tiểu Ly dường như cảm nhận được. chính là..... lạnh lùng nhưng ấm áp, giống như cái núi băng kia, nhưng cảm giác rất mềm mại, anh khẽ nhếch khóe môi, nhìn cô ấm áp.

“Tới đây” âm điệu Núi Băng mượt mà, mặt không thay đổi ngoắt ngoắt tay với cô.

Tiểu Ly nghe lời bước qua, mới vừa đi tới bên giường, anh vươn người ngồi dậy, duỗi cánh tay không bị thương lôi kéo, ấn cô ở trên giường, anh xoay người, vô cùng thuần thục đặt cô ở dưới thân mình.

“An Tiểu Ly, không phải anh đã nói với em, phải che giấu kỹ.” Anh cọ cọ những sợi râu nhỏ vào trán cô làm cô nhột nhột. Tiểu Ly nghiêng đầu, bị anh nắm lấy cằm. Bốn mắt nhìn nhau, trong mắt anh như có gió thổi mưa giông trước cơn bão lạnh lẽo. Tim An Tiểu Ly đập nhanh, xong đời, bị anh phát hiện rồi.

42. Chương 42: Không Có Lân Sau

“Em...” Tiểu Ly lấp ba lấp bắp, thân thể cũng rụt lại theo phản xạ, “Chẳng thể nào cả... Là anh ta tới tìm em!”

“Thật không?” Trần Ngộ Bạch lạnh lùng tuôn ra hai chữ, ngón tay lạnh lẽo đã dần dần len xuống theo cổ áo của cô, luồn vào trong áo cô ôm lấy phần mềm mại của cô, vân vê càng lúc càng mạnh.

Lúc này đang là buổi chiều, ngoài phòng bệnh người tới người lui, Tiểu Ly cảm thấy hô hấp của anh càng lúc càng trầm thấp, lửa trong mắt cũng càng lúc càng rùng rục. Cô nhớ tới trận thảm kịch lần trước, sau ngày hôm đó, cái drap giường nhăn nhúm ẩm ướt, là cô mặt dày lòi ra ngoài quảng đi. Mà khi đó Núi Bằng tựa trên giường với vẻ mặt thỏa mãn, vô sỉ nhìn cô quần áo xốc xếch mặt đỏ ửng dọn dẹp tàn cục.

“An Tiểu Ly, em thật là... rất không ngoan...” Trần Ngộ Bạch hôn nồng nhiệt, chiếc áo T-shirt hơi mỏng của An Tiểu Ly bị cuộn lên. Động tác của anh nhẹ nhàng thành thạo, chỉ trong chốc lát đã nhào vào, Tiểu Ly nhạy cảm thậm chí có thể cảm thấy mạch máu của anh đập mạnh, mãnh liệt mãnh mẽ kêu gào nóng bỏng, chuẩn bị tách đôi thân thể cô, tiến quân thần tốc, dự đồ hết thấy nhiệt tình chôn sâu trong cô, hung hăng dần vật theo ý anh. Nhiệt độ cơ thể bình thường của anh luôn thấp, thế nhưng lúc này lại càng lúc càng nóng bỏng, cọ xát trên làn da trần trụi mềm mại của cô, tê dại từng đợt. Tiểu Ly giống hệt như lúc trước, rất không có tiền đồ mà mơ màng, chỉ cảm thấy vừa nóng vừa nhột, bám víu theo sự vuốt ve của anh, được anh không chế dưới thân âu yếm mới có thể dễ chịu hơn chút. Cô chỉ có thể phối hợp nhỏ nhoi như vậy, lại khơi gợi khiến cho hô hấp của Trần Ngộ Bạch không đều, động tác ra tay dần dần thô bạo, dùng cách thức cương quyết vốn có của anh, cướp đoạt trên người cô.

Mà điện thoại của Tiểu Ly vang lên lạnh băng ngay trong bầu không khí nóng bỏng như vậy. Cô tỉnh táo lại, tìm loạn lên muốn nghe điện thoại, anh không cho, hai người vừa dây dưa vừa lôi kéo, không biết bộ phận nào của ai nhấn vào nút nhận điện trên điện thoại trong túi cô.

Giọng nói dịu dàng khiêm tốn của Sở vương tử vang lên không lớn không nhỏ: “Tiểu Ly?”

An Tiểu Ly giật thót mình, đẩy mạnh Trần Ngộ Bạch ra, nhảy ra xa mấy bước rồi nhận điện thoại. Trong biểu tình dọa người như cười như không của núi băng, cô sợ hãi run bần bật, làm bộ bình thường, vội vã nói với Sở Hạo Nhiên vài câu có lệ, nhanh chóng gác máy.

“Ặc, anh đừng tức giận, nghe em nói đã,” An Tiểu Ly ra sức viện cớ, “Em... thật sự chỉ là tình cờ gặp mặt...”

Trần Ngộ Bạch cười lạnh lùng, nhìn chằm chằm vào cô đủ mười giây. Một giây trước khi chân An Tiểu Ly mềm nhũn quỵ xuống nhận tội, anh vươn tay rút mấy tờ giấy ghim với nhau từ trên tủ đầu giường ra, ném tới trước mặt cô, “Tình cờ gặp mặt? Thế còn tờ sơ yếu lý lịch tìm việc này thì sao? Em tình cờ điền tỉ mỉ như vậy hả? Tình cờ giao cho bộ phận nhân sự của Thiên Nguyên? Tình cờ đi phỏng vấn?” Khí lạnh của Núi Bằng tản khắp nơi, nhiệt độ trong phòng đột ngột giảm xuống. “Em có biết một năm Thiên Nguyên phải nhận bao nhiêu tờ đơn của Lương thị không? Anh chỉ cần nhích một ngón tay, trong một tháng nó sẽ phá sản. Em, dù muốn gạt anh tìm nhà dưới, cũng nên hỏi thăm rõ ràng chứ. Ở thành phố C này, người Trần Ngộ Bạch anh không buông, thì không có công ty nào dám muốn đâu.”

Sắc mặt của anh lạnh băng, An Tiểu Ly lại khó nhọc thở dài một hơi, vẫn còn may, không phải vụ của Sở công tử bị phát hiện.

“Em sai rồi.” Cô vui vẻ thừa nhận sai lầm, “Về sau không dám nữa. Em nhất định sẽ sống chết thành tâm với tổng giám đốc.” Cô hơi vui vẻ, giống như hồi bé sau khi kiểm tra, cứ tưởng mình chắc chắn sẽ trượt, ai biết sau khi trả bài, lại có thể là 80 điểm.

Hình như Trần Ngọc Bạch hơi ngửa răng, nghiêng chặt, nhìn cô như muốn ăn thịt người. Thế nhưng đáng vẻ cười hì hì của cô, đánh không đánh lại, mắng không cãi lại, dịu dàng ngoan ngoãn như con cún nhỏ, anh không tức nổi nữa.

“Không có lần sau nữa.” Anh khoanh tay nói lạnh lùng. “An Tiểu Ly, em nhớ kỹ. Anh không phải người khoan dung đâu.”

...

Rời khỏi nhà Tần Tổng, Lý Vi Nhiên cũng gia nhập bộ tộc đầu đầu buổi sáng hôm nay.

Tối qua, anh ngồi trên sofa trong phòng ngủ của Tần Tổng cả đêm, suy nghĩ đến sáng.

Ông ngoại của họ, là Trương lão tư lệnh tiếng tăm lừng lẫy quân khu thành phố C, cả đời đã trải qua vô số cuộc chiến, công trạng hiển hách. Sinh ra ba nam hai nữ, ba người con trai kế thừa tác phong kiên cường và tâm huyết của ông, vậy mà cuối cùng tất cả đều hi sinh thân mình vì đất nước, chết trận ngoài chiến trường. Mà mẹ anh và mẹ Tần Tổng, chính là hai hòn ngọc quý còn sót lại trên tay lão tư lệnh. Anh và Tần Tổng, đứng thứ năm và sáu trong số bảy người cháu của ông.

Lần du lịch hồi tốt nghiệp cấp ba, anh và Tiểu Lục quen biết bọn người Lương Phi Phàm. Duyên phận tình cờ, họ cùng nhau trải qua một kiếp nạn sống chết ở Italia, trên đường về nước kết nghĩa anh em. Bởi vì sự nham hiểm của Trần Ngọc Bạch và vũ lực của Kỳ Nam, thứ hạng của hai người họ rút xuống cuối cùng, vừa đúng với thứ tự trong nhà của họ, anh là anh năm, còn Tần Tổng là Tiểu Lục.

Khi đó Tiểu Lục trở về lỡ miệng, ông ngoại giận dữ vì họ qua lại với xã hội đen, cuối cùng anh phải đứng ra gánh chịu trách nhiệm. Lúc đó ông ngoại nói với anh: “Ông không biết Lương Phi Phàm gì cả, thế nhưng ông hiểu rõ cháu. Tiểu Ngũ, cháu phải chăm sóc em thật tốt.”

Những năm gần đây, anh và Tiểu Lục ở trong Lương thị cũng coi như phát triển tốt đẹp, Lương Phi Phàm là người thích nhân tài, công trạng của năm người bọn họ theo như tỉ lệ nhất định, hàng năm đều có thể đổi lấy lượng cổ phiếu nhất định của Lương thị. Cho đến ngày hôm nay, ở thành phố C, anh và Tiểu Lục, cũng xem như thanh niên tài năng tuần tú. Ngay cả cha của Tiểu Lục, cũng không nhắc lại lời yêu cầu bắt Tiểu Lục trở lại xí nghiệp của gia tộc hỗ trợ lúc như trước nữa.

Lý Vi Nhiên anh tự hỏi, đối với đứa em này, anh không thể nói không thương yêu cậu ấy.

Thế nhưng anh nhìn thấy Tần Tổng cau mày dưới ánh đèn tường mờ ảo, lại cảm thấy hình như mình không đúng. Thấy dáng điệu tìm tới cửa của cậu ta, dường như rất quyết tâm. Thế nhưng tính tình Tang Tang nóng nảy như vậy, không thể nào chưa từng từ chối cậu ấy. Lẽ nào thật sự là anh không tốt ư?

Tiểu Lục, anh năm nên làm thế nào bây giờ?

Lý Vi Nhiên thở dài cả một đêm.

Anh đầu đầu muốn nứt ra, trong suy nghĩ miên man, vậy mà lại chạy xe đến dưới căn nhà trọ nhỏ bé của Tần Tang.

Lý Vi Nhiên hạ cửa sổ xe xuống, ngược mắt lên nhìn căn phòng của cô, không thấy gì cả. Anh tựa trên cửa xe rút một điếu thuốc ra, yên lặng ngồi một lúc, rồi mới trở về nhà.

Ngủ một giấc mịt mù trời đất, trong giấc mơ hình như vẫn là lúc còn nhỏ, Tiểu Lục sụt sùi nước mũi theo sau anh, khóc lóc kêu tên Tang Tang. Còn anh hình như đã mang dáng dấp người lớn, nắm tay một cô bé, nhưng lại có cảm giác mãnh liệt rằng cô bé đó không phải Tang Tang, Tang Tang ở đâu? Tang Tang đi đâu rồi?

...

Điện thoại rung đánh thức anh từ cơn ác mộng, mắt Lý Vi Nhiên không mở ra nổi, vươn tay mò mẫm điện thoại, khàn giọng “A lô” một tiếng.

“Anh đang nghỉ ngơi à?”

“Ừ.”

“VẬY... Không có việc gì, anh nghỉ ngơi đi. Tạm biệt.”

Cô cúp điện thoại, lúc này anh mới ý thức được, tiếng chuông vừa nãy dành riêng cho Tang Tang. Là Tang Tang của anh, đã chủ động gọi điện thoại cho anh.

Cô bé kiêu ngạo quật cường này, vậy mà cũng có lúc chủ động làm lành.

Lý Vi Nhiên ngồi dậy trên giường, gọi điện thoại lại cho cô. Một lúc lâu không có ai nhận điện, anh chờ đợi, bỗng một vầng sáng lóe lên trong đầu, xuống giường bước nhanh ra khỏi phòng ngủ, đi chân trần chạy tới cửa lớn, mở cửa ra.

Quả nhiên, người tựa trên tường trước cửa, ngẩn ngơ với điện thoại đang kêu, đúng là Tang Tang của anh. Lý Vi Nhiên mỉm cười nâng điện thoại trong tay lên, kết thúc cuộc gọi. Tần Tang xấu hổ cúi đầu mỉm cười.

...

Vào nhà, Tần Tang xách túi đồ trên tay đi vào thẳng trong bếp, Lý Vi Nhiên đi vào phòng tắm rửa mặt, hai người như thể vợ chồng lâu năm, ăn ý không cần nói một lời nào.

Lúc anh vuốt mái tóc ướt sũng sôi nổi gấp trăm lần đi vào trong bếp, Tang Tang buộc mái tóc dài lên, trùm áo T-shirt rộng của anh làm tạp dề, đang xào rau. Nồi đất sùng sục sùng sục toát ra khói trắng, dầu ở trong chiếc nồi khác cũng đã sôi sùng sục.

“Anh ra ngoài chờ đi.” Tần Tang cho thịt gà thái hạt lựu vào trong nồi, đảo qua dầu rồi vớt ra, đựng trong bát dự trữ.

Giọng điệu và dáng vẻ của cô, làm cho người ta có cảm giác ấm áp của một gia đình. Lý Vi Nhiên vắt khăn tắm lên trên cổ, vươn tay ôm lấy eo Tần Tang, mặt chôn ở hõm vai cô, hít thật sâu một hơi, “Vợ à, em thật tốt!”

Tần Tang nghiêng đầu hôn anh, cười cười, “Không giận nữa hả?”

“Còn chút xíu.”

Anh cọ cọ lên mặt cô. Tần Tang tắt bếp, xoay người nhào vào trong lòng anh, ngẩng khuôn mặt đáng thương lên nói: “Là em không tốt, lúc đó em không nên tức giận. Vậy em cho anh cắn một cái, anh đừng tức giận nữa nhé.”

Lý Vi Nhiên nở nụ cười, hàm răng trắng tinh lóe sáng, thật sự cúi đầu cắn lên cằm cô tạo thành dấu răng nhật. Tần Tang kêu đau, lại náo loạn một hồi với anh, sau đó lại bật bếp tiếp tục xào rau. Lý Vi Nhiên không muốn đi, cô đứng xào rau, còn anh thì ôm cô từ phía sau.

Tần Tang chặt đùi gà cánh gà thành miếng, bỏ thêm nắm mè, măng tươi, tôm sú, cho vào nồi áp suất nấu chín kỹ trước, rồi cho vào trong nồi đất đun trên bếp. Thịt ức gà thái hạt lựu, xào với ớt xanh, cà rốt, củ cải trắng. Rồi xào một đĩa đậu Hà Lan xanh tươi, thế là đã xong một bữa cơm. Lý Vi Nhiên để bụng đói từ sáng ngủ thẳng tới chiều, lúc này cực thèm ăn, bát canh lớn như vậy cũng uống sạch xuống bụng.

Ăn cơm xong, theo thường lệ là Lý Vi Nhiên đi rửa chén. Tần Tang ngồi trong phòng khách xem TV. Một lúc sau anh rửa bát xong, xắn tay áo lên, ôm cô đặt trên đầu gối, hôn hết lần này đến lần khác.

Tần Tang dịu dàng ngoan ngoãn ghé vào trong lòng anh, lẳng lặng ôm anh. Ti vi ồn ào quá, nên Lý Vi Nhiên mò mẫm tìm điều khiển từ xa tắt đi.

“Vi Nhiên, lần sau khi chúng ta cãi nhau, anh phải chủ động dỗ dành em.”

“Được. Vì sao?”

“Chúng ta thay phiên nhau nhé, em một lần anh một lần. Mặc kệ là ai sai.”

“Ừ, được rồi.”

Tay Lý Vi Nhiên vuốt tóc cô, ôm cô cười nhẹ. Trên người cô có mùi dầu khói thoang thoảng, hòa với hương hoa oải hương nhẹ nhàng trên quần áo mà cô vẫn luôn dùng, tạo cho anh cảm giác vô cùng yên ả.

“Tần Tổng đến tìm em mấy lần, có lúc đi cùng Tiểu Ly. Bọn em cùng ăn vài bữa cơm. Cậu ấy cũng nói với em suy nghĩ của cậu ấy, em thấy cậu ấy còn chưa trưởng thành, có lẽ một thời gian sau thì quên. Về sau cậu ấy đi Á Rập, em cũng không quan tâm. Em không thích cậu ấy.” Tần Tang tựa trên vai anh, tay cầm lấy LOGO trên áo anh đùa nghịch, cúi đầu nói với anh.

Lý Vi Nhiên “ừm” một tiếng, không phân biệt được tâm tình gì.

“Em thích anh.” Cô nịnh nọt ngẩng đầu lên, cười hết sức quyến rũ.

Lý Vi Nhiên không nhận được cúi đầu hôn cô, hôn một nụ hôn nồng nhiệt thật dài, cho đến khi hai người đến không thở nổi nữa, anh mới lưu luyến buông đôi môi sưng đỏ của cô ra, ngón trỏ xoa nhẹ trên mặt cô.

“Còn gì nữa không?” Anh hỏi.

“Thì là như thế thôi. Em và cậu ấy chưa xảy ra chuyện gì cả, anh trách oan cho em.” Tần Tang đắm nhẹ lên xương bả vai anh, bàn tay nhỏ nhắn vung lên đẹp đẽ. Có vẻ anh rất thoải mái, bắt lấy bàn tay nhỏ bé của cô nhẹ nhàng miết trong tay.

“Anh đâu có.”

“Vậy ngày hôm qua anh giận dữ như vậy... Còn phải tay áo bỏ đi.”

Tần Tang hiềm hoi mới cầu nhàu một chút, Lý Vi Nhiên ôm cô càng chặt thêm, cúi đầu thở dài, “Tiểu Lục và anh cùng nhau lớn lên, thấy cậu ấy khó chịu, anh cũng không thoải mái. Em lại có thái độ thế kia, anh có thể không tức giận sao.” Giọng nói của anh nhỏ dần, có chút tủi thân. Tần Tang mềm lòng, trong chốc lát không hề nghĩ tới cãi cọ nữa.

“Tang Tang, em nên nói sớm với anh. Nếu anh sớm biết A Tổng thích em, chỉ ít anh cũng có hành động gì đó, sẽ không giống như bây giờ, âm ỉ tới mức bế tắc thế này.”

Tần Tang ngẩng đầu, vươn tay chỉ lên môi anh, “Anh cũng không nói với em mấy cô bạn gái của anh mà!”

Lý Vi Nhiên mỉm cười, đưa tay cô vào trong miệng, mút lấy. Tần Tang vội vã rút ra, nhẹ nhàng néo mặt anh.

“Vậy bây giờ, anh chuẩn bị làm thế nào?” Tần Tang nhìn anh lệ thuộc.

“Còn có thể làm sao bây giờ? Anh em như tay chân, anh đành phải cắt một cánh tay cho Tiểu Lục thôi, dù sao anh cũng sẽ không nhường vợ.” Anh nhướn mày, lại mang dáng vẻ bất cần đời. Tần Tang nhún mày, “Nói thật đi.”

“Thật mà. Dù sao... Đây không phải chuyện có thể nhường, dù cho anh có yêu thương Tiểu Lục hơn nữa.” Lý Vi Nhiên thu lại nụ cười đùa, dịu dàng chạm lên mặt cô, “Em đừng nghĩ tới việc này nữa, cứ để cho anh.”

Vẻ mặt của anh dịu dàng nghiêm túc, ánh hoàng hôn chiếu vào trong nhà, ánh sáng lung linh nhảy múa trong đôi mắt nâu sẫm của anh. Đã làm cho vỏ ốc nhỏ trong lòng Tần Tang đã hoàn toàn tan vỡ trong buổi chiều cuối thu này.

43. Chương 43: Buồn Rầu - Hai Hố

Sáng sớm Tần Tang đã lái xe về Tần trạch ở phía tây thành phố.

Mọi người ở Tần gia vẫn còn chưa thức giấc, những người làm đang quét lá rụng trong sân, mặt trời bình minh tỏa tia sáng ấm áp trong ngày thu man mát, chiếu lên cây cối dần tiêu điều trong khoảng sân, chiếc bóng Tần Tang cô đơn trải dài trên cỏ. Cô nắm chiếc áo gió thật chặt, mang theo bữa sáng cô cố ý mua trên đường vào nhà. Nhà bếp đang chuẩn bị bữa sáng, cô đưa hộp cho họ, ra ngoài ngồi chờ ở phòng khách.

Vương Di xuống nhà đầu tiên, mặc bộ áo ngủ tơ tằm màu trắng thanh nhã, khoan thai lững lờ. Khuôn mặt chăm sóc kỹ lưỡng có vài nếp nhăn. Tần Tang buông tạp chí trong tay xuống, đứng dậy chào hỏi bà.

“Đến rồi sao không gọi mẹ?” Vương Di cười kéo lấy tay cô, ngồi xuống một bên sofa, “Con không có việc không đăng Tam Bảo điện*, lần trước qua đêm một hôm cũng không chịu, ba con trở về cứ trách mẹ mãi! Hôm nay về có việc gì vậy?”

[. Trong chùa chiến Phật giáo có lễ bái, cúng bái thần phật,... không có việc gì không được đi lại la hét ồn ào ở đây. Về sau có nghĩa là không có việc thì sẽ không đến]

Tần Tang cười nhẹ, nói: “Con tốt nghiệp một thời gian rồi. Tự đi phỏng vấn mấy công ty, lần trước con cũng nói với ba rồi, ba không phản đối rõ ràng lắm. Mấy hôm trước, một công ty thông báo cho con đi làm. Cho nên —— mẹ ơi, lát nữa mẹ nói tốt giúp con nhé!” Cô quay về phía Vương Di ngồi bên người, giọng điệu hơi làm nũng.

Vương Di cúi đầu đang uống nước, nghe vậy sững sốt rõ rệt. Trong ấn tượng của bà, đứa con gái Tần Tang này chưa từng thân thiết nói chuyện với bà như vậy.

“Được! Ừ, mẹ biết rồi!” Bà cười rạng rỡ, tay khoác lên cánh tay của Tần Tang. Hai phụ nữ xinh đẹp nhìn nhau cười trong nắng sớm.

Thật ra có rất nhiều chuyện không hề giống với tưởng tượng của mình. Những người cười xa xăm với bạn, chưa chắc đã hồ hững, có lẽ mọi người đều giống nhau, yêu bản thân và sợ bị tổn thương.

...

Tần Uy thấy Tần Tang tới, chỉ gật đầu. Thế nhưng lúc nghe thấy bữa sáng do Tần Tang mang đến, ông lại ăn thêm một chén cháo.

Tâm trạng của Vương Di cũng rất tốt, thậm chí còn không cầu nhàu việc gọi Tần Liễu thế nào cũng nằm lý trên giường không chịu xuống.

Ra đến cửa, Tần Tang nhận lấy áo khoác và cặp tài liệu của cha từ tay người làm, đích thân cô đưa ông đến cửa.

“Ba, có một công ty thông báo cho con đi làm.” Tần Tang chọn mở miệng vào lúc này, cho dù bị khước từ, cha cũng không có bao nhiêu thời gian thao thao bất tuyệt giáo huấn cô, “Cách chỗ con thuê không xa lắm. Quy mô của công ty ở tầm trung, bầu không khí rất tốt. Con muốn đi, ba nghĩ thế nào ạ?”

Tần Uy liếc nhìn cô, hơi nhíu mày không nói lời nào.

Vương Di đưa mắt nhìn Tần Tang, Tần Tang vội vã mặc áo khoác vào cho cha, lại mang giày tới cho ông thay.

“Em cảm thấy không làm ở công ty nhà mình cũng tốt, nói ra cũng là bản lĩnh của con bé. Vùng chúng ta ở có con gái nhà ai ra trường có thể tự tìm được công việc chứ? Tần Tang luôn luôn có chừng mực, anh để nó đi đi.” Vương Di sửa cổ áo cho chồng, nói dịu dàng.

Tần Uy suy nghĩ, cầm lấy cặp tài liệu trong tay cô, gật đầu với Tần Tang, “Con tự xem mà làm, con gái con đứa, sống ở bên ngoài phải chú ý ảnh hưởng, biết không?”

Tần Tang vội vã gật đầu, trái tim chênh vênh của buổi sáng rốt cuộc cũng thả xuống rồi. Cô cảm kích cười với Vương Di.

“Hôm nay con cũng đừng đi, buổi tối Tần Dương đi công tác về, cùng ăn một bữa cơm.” Tần Uy nói với con gái.

Tần Tang ngoan ngoãn gật đầu, “Buổi tối con cũng có việc muốn bàn với ba.”

Tần Uy mỉm cười, ra ngoài đi làm.

Tần Tang quay về với Vương Di, cúi đầu, trên mặt chỉ còn nụ cười thản nhiên. Thế nhưng thật ra lại cảm thấy máu quanh người hơi nóng lên, thật sự giống hệt cảm giác bướm muốn phá kén.

Hình như, cô đã chạm tới biên giới hạnh phúc rồi.

...

Thân thể của Trần Ngô Bạch dưới sự chăm lo “tỉ mỉ chu đáo” của Tiểu Ly, khỏe lại rất mau. Trời thu tối dần, người thì lười biếng, người thì cuồng công việc luôn tự ngược, lại cũng không có hứng thú làm việc. Cả ngày nhìn Tiểu Ly chăm chú, không phải bối mốt lỗi lầm thì là cầu hoan. An Tiểu Ly chịu thiệt trước anh một lần, không bao giờ mắc mưu anh nữa, luôn luôn bỏ trốn mất dạng trước khi anh đắc thủ.

Buổi chiều yên tĩnh, không có vị khách nào cả. Trần Ngô Bạch xem văn kiện một chút lại buồn chán. Tiểu Ly làm tổ trên sofa pha ngao ngao xem tivi, anh nâng nặc bắt cô lên trên giường cùng xem với anh.

Nhớ tới việc anh năm giữ chốt mở nguồn điện, An Tiểu Ly không tình nguyện chấp chày đi tới. Vóc người của Trần Ngô Bạch mảnh khảnh, Tiểu Ly bị anh ôm nửa người, càng rụt lại càng tụt xuống, đầu tựa trên bụng dưới của anh, say sưa hứng thú xem thể giới động vậy.

Nhưng cảnh tượng ấm áp thế này, tay anh không phải nên âm yếm vuốt ve tóc cô sao? Vì sao!!! —— “Trần Ngô Bạch! Anh không thể ấm áp một chút sao? Tiểu Ly nhéo bàn tay đang ôm trọn vạt ve ngực cô của anh, cố gắng mấy lần vẫn không thể đẩy ra nổi.

Trần Ngô Bạch cúi đầu cười, nhấc một cái chân dài lên ngăn chặn cơ thể giãy dụa của cô, vật gì đó lặng yên dần biến hóa, vừa vạt đặt sau gáy cô, nóng hằm hạp áp vào nơi mẫn cảm phía sau tai cô. Bàn tay anh vạt ve phần đầy đặn của cô dưới lòng bàn tay, trong giọng nói đã mang theo vẻ bất ổn: “Đầu của em vùi ở đâu, người đàn ông nào mà ấm áp được?” Quả thật, vừa nãy nhìn xuống từ góc độ của anh, cái đầu nhỏ đầy tóc của cô bất ngờ nằm trên bộ phận không ngừng lớn dần của anh, mờ ám đến tột cùng.

An Tiểu Ly then quá hóa giận tức sùi bọt mép, liều chết chiến đấu với bàn tay mạnh mẽ của anh, nhưng lúc chiến dịch sắp sửa đạt được thành công lại vô ý bị lật thuyền —— cô giãy dụa quá mức, bị người nào đó ấn mạnh một phát, đột ngột nằm sấp xuống, mặt dán đứng lên bộ phận đang phấn khởi kia.

Lúc này Trần Ngô Bạch không dám có suy nghĩ không an phận nữa, đau đớn kêu khẽ một tiếng, “An Tiểu Ly, em muốn thủ tiết nửa đời sau có phải không?!”

Tiểu Ly hơi vui mừng, yên lặng ngồi dậy, cho đến khi nép mình yên ổn trong khuỷu tay anh, ngửa đầu nhìn anh nhíu mày, “Nửa đời sau? Anh muốn kết hôn với em à?”

Trần Ngô Bạch vô sỉ tóm nãy bàn tay nhỏ bé của cô đặt lên bộ phận bị thương của mình, “Xoa đi!”

Tiểu Ly cười hì hì rụt tay lại, “Càng xoa càng đau đấy!”

Trần Ngô Bạch bật người, nhéo cái mũi nhỏ của cô, lại không nhịn được hôn một cái.

“An Tiểu Ly, có lẽ...” Anh thấp giọng nói những lời này, không có đoạn sau. Tiểu Ly đẩy đẩy anh, tò mò hỏi: “Có lẽ cái gì?”

Trần Ngô Bạch cúi đầu, nhìn cô thật gần, màu mắt tối sẫm, nhìn cô thật sâu, như có điều suy nghĩ, “Có lẽ, thật sự là em.”

Đương nhiên Tiểu Ly không hiểu, kinh ngạc “hả” một tiếng. Trần Ngô Bạch cười, ôm chặt cô vào trong lòng, giống dáng vẻ con gái hồi còn bé âu yếm con gấu bông đồ chơi, giữ cô vững chắc trong ngực.

Trước kia anh cho rằng mình không có sự lo lắng rung động, do dự bồi hồi này, nhưng từng lượt cứ ùn ùn kéo đến sau em. Trước kia anh cho rằng mình sẽ không muốn nụ cười ngọt ngào này, nhưng từng chút cứ lũ lượt kéo đến theo em. Có lẽ cho tới hiện giờ anh đã thật sự sai lầm, có lẽ anh thật sự cũng chỉ là một người tầm thường. Có lẽ, thật sự là em có thể cho anh —— tình yêu.

“Chán quá, chúng ta xuống dưới tản bộ đi.” Sau khi Trần Ngô Bạch yên lặng một lúc lâu, xoa đầu cô, nói.

Tiểu Ly buồn ngủ, thế nhưng anh tỏ vẻ không tản bộ thì lên giường, nên cô vẫn phải lên tinh thần đi xuống lầu với anh.

Sau lượt tản bộ này, An Tiểu Ly hối hận không ngớt. Nếu như cho phép đảo ngược thời gian, cô tình nguyện chọn phương án sau của Trần Ngô Bạch, cho dù drap giường nhả nhúm ẩm ướt vạt do cô mặt dày lòi ra ngoài đi chăng nữa.

...

Tần Liễu ngủ một mạch đến hơn một giờ chiều, cô ngáp dài xuống tầng thấy Tần Tang ngồi trong phòng khách, vui vẻ nhào tới, “Tần Tang! Bắt được em rồi! Chiều này đi dạo phố với chị đi!”

“Bây giờ đã là buổi chiều rồi.” Tần Tang nhàn nhã uống trà sữa lát quẩy tạp chí thời trang, “Chờ chị chuẩn bị xong, cũng sắp ăn cơm tối rồi. Em không đi đâu.” Cô giở tới một trang chỉ vào một bộ quần áo cho Tần Liễu xem, “Có đủ trí thức hay không?”

“Ừ,” Tần Liễu rất chuyên nghiệp đưa ra đánh giá, “Áo khoác còn tạm được, váy thì tầm thường quá. Trang phục mùa thu năm nay đều mang phong cách này, chị cảm thấy không đủ bắt mắt. Nếu như bên dưới phối hợp với quần skinny thì đẹp hơn nhiều.”

“Em mặc đi làm, ai cần bắt mắt.” Tần Tang vui vẻ cười với cô, “Thứ hai tuần sau em sẽ làm thành phần trí thức, ba đồng ý rồi.”

Móng tay nhọn hoắt đỏ chót của Tần Liễu chỉ chỉ lên giá của bộ đồ trên tạp chí, “Em mặc đồ bằng tiền lương hai ba năm của người ta mà còn đi giành bát cơm của họ sao, em có thiếu đạo đức không hả?”

Tần Tang đánh cô một phát. Hai chị em đang tám nhảm, Vương Di bỗng nhiên sợ hãi chạy xuống từ trên tầng, trên mặt đầy vệt nước mắt.

“Mẹ! Làm sao thế?” Tần Liễu vội vã đứng dậy, đỡ mẹ ngồi xuống sô pha.

Vương Di khóc ra tiếng, tóm lấy tay của Tần Tang và Tần Liễu. “Tiểu Hòe, Tiểu Hòe nó... Ba các con gọi điện thoại về, nói lập tức thu xếp hành lý của nó, ngày mai phải đưa nó đi Anh.”

Vương Di không nói được gì nữa. Tần Liễu không hiểu gì cả, nhưng Tần Tang dường như đã biết xảy ra chuyện gì, sắc mặt thoáng cái trắng bệch.

. . .

Chưa đến bốn giờ, xe của Tần Uy đã trở về từ công ty.

Tiến vào từ cổng lớn, Vương Di và hai người con gái đều đứng chờ ở cửa trước. Tần Uy mang gương mặt sa sầm đi vào trước, Tần Hòe cao ngất thanh tú yên lặng đi theo cha vào nhà.

Vương Di thấy con trai, đang định lên đón, lại bị tiếng quát nghiêm khắc của Tần Uy dọa không nói nên lời: “Vào thư phòng quỳ xuống cho tôi! Không ai được cho nó ăn cơm tối!”

Tần Hòe trao ánh mắt “Con không sao” ẹ và hai người chị, im lặng nghe lời cha bước lên tầng.

Tần Uy giận dữ, đi đi lại lại trong phòng khách, một lúc lại hỏi trợ lý xem chuyến bay của Tần Dương đã đến chưa. Vương Di ngồi trên sô pha rơi lệ, Tần Liễu nhỏ giọng khuyên, Tần Tang yên lặng ngồi ở một bên.

“Ba, rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Tần Liễu sợ hãi hỏi cha đang hút thuốc.

Tần Uy trầm giọng trả lời: “Không phải việc liên quan đến con.”

“Vậy ba bắt Tiểu Hòe quỳ để làm gì? Còn muốn tìm anh hai? Ba đừng tức giận như vậy nữa! Nó mới học cấp ba, làm sai chuyện gì —— “

” —— Câm miệng! Lên tầng đi!” Tần Uy lại có thể nổi giận. Gân xanh trên trán nhảy rõ rệt, lớn tiếng quát Tần Liễu.

Tần Liễu sợ hãi nước mắt lưng tròng, kéo tay mẹ, tủi thân tựa vào nhau, nước mắt của Vương Di rơi càng nhiều hơn.

Lúc Tần Dương vác hành lý vất vả mệt nhọc về đến nhà, bầu không khí trong phòng khách nặng nề, sắc mặt cha rất xấu, mẹ và em gái đang lau nước mắt, Tần Tang khẽ nháy mắt với anh.

“Con... đã về rồi” Dưới ánh chỉ của Tần Tang, Tần Dương khẽ cất giọng bước vào phòng.

Tần Uy dụi thuốc, đứng dậy lên tầng, quảng cho con trai một câu khô khốc: “Lên thư phòng với ba.”

Tần Dương vừa đáp lời vừa dịch bước, nhìn về phía Tần Tang, cô nói một cái tên không ra tiếng: “Tiểu Hòe.”

Tần Dương chợt hiểu ra, gật đầu với Tần Tang, vừa nghĩ đối sách vừa lên tầng.

. . .

Khu nghỉ ngơi dưới tầng bệnh viện, cỏ vẫn xanh rờn, chỉ là sắp tới mùa thu, lá rụng lá tả, lúc này người tản bộ cũng ít, nhất thời hơi có cảm giác tiêu điều.

Trần Ngô Bạch nắm tay Tiểu Ly, đi theo con đường nhỏ quanh co khúc khuỷu trong hòn non bộ. Dáng vóc anh tuấn tú, mặc đồ bệnh nhân kẻ sọc vẫn rất rắn rỏi điển trai. Cởi hai nút lộ ra xương quai xanh nhỏ, cũng khiến Tiểu Ly lén cảm thấy rất mất hồn.

“Tiểu Bạch, em đi trước nhé!” Tiểu Ly cười hì hì nắm ngược lấy tay anh, đi trước anh. “Anh xem! Em đang dắt Tiểu Bạch.”

Cô đắc ý không thôi cười khúc khích. Khi đó đang là lúc mặt trời chiều ngả về tây, ánh sáng đỏ rực nhuộm vàng óng cả lòng tơ mỏng trên gò má cô. Trần Ngô Bạch bĩu môi, bỗng nhiên không muốn phản kích.

Cô vui là được rồi.

Anh không phản kháng, cô càng thêm kích động, ngẩng đầu ưỡn ngực dắt anh đi tới đi lui, mấy cô gái túm tụm đi ngang qua, nhìn hai người với ánh mắt cực kỳ ngưỡng mộ.

Tuy nhiên lúc đó cô vẫn chưa biết, có câu gọi là vui quá hóa buồn, chính là được tạo ra nhờ cô.

Sở Hạo Nhiên không biết nhảy từ đâu ra, chặn trước mặt họ, nhìn Tiểu Ly tràn ngập tình cảm, “Sao không nhận điện thoại vậy?” Anh ta vươn tay ra cho cô xem cái cặp hắc ngấn nghĩa cả buổi chiều, “Trưa nay em để quên ở quán cà phê, lúc này anh gọi điện quên không nói. Gọi điện thoại lại cho em thì không được. Bây giờ, trả lại cho em.”

Sở vương tử không coi ai ra gì, dịu dàng vô cùng thân thiết, nhẹ nhàng đặt cái cặp nhỏ in hình dâu tây dễ thương kia lên đầu An Tiểu Ly.

Sau lưng tràn ngập sát khí, da đầu của An Tiểu Ly nhất thời tê dại từng đợt.

Sở Hạo Nhiên hình như chẳng thèm để ý tới dáng vẻ của Trần Ngô Bạch, chỉ dịu dàng nhìn cô cười yếu ớt. Không khí xung quanh rắc rắc rắc đóng băng thành những vụn băng rơi xuống đất. An Tiểu Ly hô hấp khó khăn, bàn tay đang nắm lấy tay cô càng lạnh lẽo thêm, cơn lạnh lan tràn từ nơi hai tay giao nhau, dần dần đông lạnh cả cánh tay cô. Lúc này, cô đã hiểu biết triệt để cụm từ gọi là đã chết đến nơi.

“Ặc,” Đầu cô cuối cùng cũng xoay một vòng kèn kẹt, lùi một bước như người máy, đứng cạnh Trần Ngô Bạch, đỡ đỡ giới thiệu Trần Ngô Bạch cho Sở Hạo Nhiên: “Đây là Tiểu Bạch.”

Sở Hạo Nhiên vô cùng kinh ngạc nhưn mày, An Tiểu Ly ý thức được mình vừa mới nói cái gì, suýt nữa cắn lưỡi mình rồi nuốt vào. Cô vội vã sửa lại: “Trần Ngô Bạch. Tổng giám đốc của tôi — công ty chúng tôi.”

“Đây là Sở Hạo Nhiên, bạn. . . của em.”

An Tiểu Ly tự nhận là mình đã hoàn thành màn giới thiệu gặp mặt này tương đối tốt đẹp. Nhưng bàn tay vẫn luôn nắm lấy tay cô kia, lúc này lại rút ra. Lòng cô nhất thời trống rỗng.

Tiểu Bạch. . .

“Sở công tử.” Trần Ngô Bạch nho nhã lễ độ đưa tay ra, bắt tay Sở Hạo Nhiên. Sở Hạo Nhiên cũng cúi người mỉm cười, “Trần tổng, rất vui được gặp anh.”

“Không dám.” Trần Ngô Bạch cười nhẹ tênh.

An Tiểu Ly đã cho tay vào trong túi cầm lấy điện thoại chuẩn bị cầu viện xong xuôi, lại choáng váng, đây là . . . tình huống gì vậy?

“Anh đói rồi, chúng ta đi ăn cơm thôi.” Trần Ngô Bạch chào hỏi Sở Hạo Nhiên xong, liền coi anh ta là không khí, trực tiếp nói với Tiểu Ly.

Tiểu Ly nóng lòng muốn rời khỏi, nên gật đầu liên tục.

Sở Hạo Nhiên nở nụ cười nhạt khó nhận thấy, vừa đúng lúc vươn tay ra kéo tay Tiểu Ly, “Vậy bao giờ chúng ta gặp lại? Em đã hứa với anh là sẽ suy nghĩ, anh vẫn luôn chờ em.” Anh ta hơi cúi đầu, chú tâm thâm tình, cũng hoàn toàn coi Trần Ngộ Bạch là không khí.

Màu sắc trong mắt Trần Ngộ Bạch chuyển thành màu mực u ám, khí khái tản ra nhất thời càng thêm lạnh lùng nghiêm nghị. Thế nhưng anh không nói thêm một tiếng nào, chỉ nâng tay nhẹ nhàng che lên dạ dày mình.

Quả nhiên, An Tiểu Ly vội vã bước lên trước đỡ anh, gấp rút nói với Sở Hạo Nhiên: “Nói sau nhé. Em đi trước đây.”

Thâm tình của Sở Hạo Nhiên còn chưa kịp thu hồi lại, ngơ ngẩn ở đó trong chốc lát.

Trần Ngộ Bạch nhân lúc Tiểu Ly cúi đầu đỡ anh, lộ liễu trắng trợn nở một nụ cười lạnh với Sở Hạo Nhiên.

Nhìn bóng lưng ôm nhau đi xa của họ, nụ cười dịu dàng của Sở Hạo Nhiên cứng trên khóe miệng, trong mắt hiện lên vẻ tàn nhẫn.

...

Lúc ăn cơm tối, An Tiểu Ly ăn chưa tới mười miếng. Trần Ngộ Bạch thì ngược lại, anh chậm rãi ăn cả một con cá, còn uống hết sạch canh cá không để thừa một giọt, nhưng biểu hiện động tác đó, thật sự là đang dọa người.

Buổi tối anh tựa trên đầu giường đọc sách, cô cầm điều khiển từ xa chuyển kênh liên tiếp, thi thoảng len lén liếc nhìn anh. Thế nhưng từ đầu tới cuối, anh chẳng nói gì cả, không hề có một ánh mắt muốn tìm cô tính sổ.

Hơn chín giờ, Tiểu Ly phải về chỗ của Tần Tang, trước khi đi cô lừng chừng lăm nhăm với anh, anh vẫn câu được câu không hòa theo.

“VẬY. . . em đi nhé!”

“Ừm.”

...

“Tiểu Bạch?”

“Ừm.”

“Em. . . đi thật đấy!”

Ánh mắt của Trần Ngộ Bạch dời khỏi quyển sách, liếc nhìn cô, mặt giãn ra mỉm cười dịu dàng, “Làm sao vậy? Muốn anh tiễn em xuống dưới tầng à?”

An Tiểu Ly ghen hòng. Cúi đầu nghịch khóa kéo áo cũ mềm, cô cắn cắn môi, cầm túi đi.

Trần Ngộ Bạch ở phía sau cúi đầu, ánh mắt bình tĩnh, nhìn trang sách đó cả tiếng đồng hồ.

...

Quay về nhà trọ của Tần Trang, mở cửa ra thì tối om.

An Tiểu Ly thay giày, rót ỉnh một cốc nước, thở hổn hển gọi điện thoại tìm Tần Tang, “Tần Tiểu Tang, cậu mau mau về đi! Mình có việc muốn nói với cậu.” Cô vô tư lự gào lên, tưởng Tần Tang đang ở cùng Lý Vi Nhiên.

Nhưng giọng nói của Tần Tang lại rất nhỏ, hình như đang che điện thoại nói chuyện: “Mình đang ở Tần Trạch. Có chuyện gì thế?”

“... Tiểu Bạch và Sở Hạo Nhiên gặp mặt trực tiếp rồi, thế nhưng lại không có tình huống khác thường nào cả, mình không biết xảy ra chuyện gì cả. . . Cậu có về không thế?”

“Không. Đêm nay mình ngủ lại đây.”

“Đừng mà. . .”

“Thật sự có việc. Mình không nói nữa, muộn hơn chút mình rảnh sẽ tìm cậu sau.”

“... Ừ...”

An Tiểu Ly đồng ý với điệu bộ tâm không cam tình không nguyện.

Tần Tang gác điện thoại, đi ra đại sảnh. Vương Di đã khóc sưng hết cả mắt, Tần Liễu là người không tim không phổi, bây giờ cũng ướt nước mắt, ngồi trên sofa trong phòng khách với mẹ.

Tần Tang hơi khó chịu, lúc này hai người cho dù có khóc chết, Tần Dương và Tần Hòe vẫn khó thoát một kiếp. Nếu vô dụng, thì khóc làm cái gì?

Thế nhưng nụ cười ấm áp của Lý Vi Nhiên trong chốc lát đó lại lướt qua lòng cô, nhất thời lòng cô mềm ra chút. Cho dù không kiên nhẫn, vẫn tới thấp giọng khuyên giải an ủi hai người họ.

Hai tiếng sau Tần Dương mới khập khiễng xuống nhà, sắc mặt tối tệ tương đương. Tần Tang dò hỏi anh bằng ánh mắt, anh nặng nề lắc đầu.

“Anh. . .” Tần Liễu thấy anh trai, càng khóc như mưa. Tần Dương quỳ tới mức đầu gối cứng đờ, được cô đỡ ngồi xuống sofa, thở một hơi thật dài.

“Con trai. . .” Vương Di vượt qua Tần Liễu kéo tay Tần Dương, giống như tóm được một cọng rơm cứu mạng, “Rốt cuộc có phải là sự thật không? Tiểu Hòe. . .Thật sự, thật sự thích con trai ư?”

Tần Dương cau mày, chỉ biết an ủi bà lấy lệ.

Tần Uy xuống nhà trong tiếng khóc ròng rọc, sắc mặt còn tồi tệ hơn Tần Dương gấp trăm lần.

Tần Dương cúi đầu, Tần Liễu và Vương Di lập tức im lặng, không dám khóc sụt sùi nữa.

“Tôi đặt máy bay trưa mai cho nó rồi.” Tần Uy lại châm một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, phun ra hai làn khói trắng từ mũi, ông chỉ Vương Di, “Bà đi cùng nó. Tôi đã sắp xếp bác sĩ tâm lý ở bên kia rồi, hàng ngày bà đi cùng nó. Không được cho nó tiếp xúc với bất cứ kẻ nào khác.”

Vương Di gật đầu, lại đỏ mắt quay mặt đi.

“Ba đừng như vậy!” Tần Dương yên lặng một lúc lâu, rốt cuộc lên tiếng, “Ba chưa biết gì rõ ràng cả, quyết định cuộc đời cho Tiểu Hòe độc đoán như vậy là sai! Ba chỉ ít ——”

“——Anh câm miệng lại cho tôi!” Tần Uy đập mạnh gạt tàn lên bàn trà, theo sau tiếng vang cực lớn của thủy tinh công nghiệp là tiếng vọng ong ong không dứt, “Sau chuyện này của Tần Hòe, ít nhất tôi cũng phải xử lý anh vì không tận lực giám sát! Anh nghĩ tôi tha cho anh như vậy sao?!”

Tần Dương cắn hàm quay mặt đi, không nói lời nào.

Trong sự yên lặng ngột ngạt, Tần Tang đứng dậy, đi tới bên cạnh cha ngồi xuống, đưa cho ông một điếu thuốc, rồi nhặt gạt tàn từ dưới đất đặt lên trước mặt ông. Đến khi Tần Uy hút hết điếu thuốc, lửa giận trong mắt đã nguôi ngoai một nửa.

“Ba, chúng ta vẫn nên ăn cơm trước đã. Việc đã đến nước này, chúng ta dù sao cũng phải nghĩ cách giải quyết. Tần Dương vừa mới đi công tác trở về, cũng phải để cho anh ấy nghỉ ngơi rồi ba lại bàn bạc với anh chuyện Tiểu Hòe sau.” Tần Tang dịu dàng nói, Tần Uy vẫn yên lặng.

“Về phần Tiểu Hòe, con nghĩ không phải cứ ném nó cho bác sĩ là có thể giải quyết được. Ba xem, có để con nói với nó trước một chút được không ạ? Có lẽ nó không nói ra cách nghĩ trong lòng nó, con nghĩ, nó có sai hơn nữa, chung quy ba cũng chỉ muốn tốt cho nó.”

Tần Tang vừa nói vừa quan sát sắc mặt của Tần Uy kỹ càng, lúc cô nói xong, hình như Tần Uy cũng suy nghĩ lại, cuối cùng ngược mắt nhìn cô, hình như là khẽ thở dài, ông đứng dậy trừ trên sofa, vỗ vai đứa con gái này, ngầm đồng ý.

Cả nhà đi về phía bàn ăn cùng với Tần Uy, Vương Di đỏ mắt thu xếp người hầu dọn cơm lần nữa. Tần Uy không ăn gì lại đặt đĩa xuống, xoay người lên lầu.

Tần Dương hất cằm ra hiệu cho Tần Tang, Tần Tang buông đũa, ném cho anh ánh mắt lạnh lùng, bước lên tầng cùng cha mình.

. . .

Trong thư phòng, Tần Hòe quỳ thẳng tắp, bóng lưng thanh tú quật cường.

Tần Tang nhìn cha vào hành lang quẹo trái tới phòng giữ sách, cô mới nhẹ chân nhẹ tay mở cửa thư phòng đi vào.

Tần Hòe nghe thấy tiếng bước chân, càng quỳ thẳng hơn.

“Có đói không?” Tần Tang ngồi xổm xuống dịu giọng hỏi cậu.

Tần Hòe liếc nhìn cô, mím môi mỏng gật đầu

Tần Tang khẽ thở dài, đưa bánh mì giấu trong ngực cho cậu, cô ngồi xuống, dựa vào cậu, nhẹ giọng hỏi: “Sao ba lại biết được?”

Tần Hòe cắn một miếng bánh mì lớn, nuốt ngấu nghiến, “Em cố ý.”

“Vì Lâm Lâm?”

“Ừm. Cậu ấy cần tiền ẹ cậu ấy thay gan, em xin anh hai, anh không cho. Em nghĩ dù sao chuyện này sớm muộn gì cũng phải để ba biết. Nên dứt khoát xin ba tiền.” Tần Hòe cạy ngay không sợ chết đứng, ăn bánh mì xong, giấu bao gói bánh vào trong túi áo của chị gái, mảnh khốe này, mỗi lần cậu kiểm tra không tốt phải chịu phạt, hai người họ sẽ trình diễn một lần.

Tần Tang nhận lấy bao gói bánh, bắt đắc dĩ vươn tay ra xoa đầu cậu, “Tiểu Hòe. . . Là chị không tốt phải không? Lời nói lần trước chị nói với em dạy sai em sao?”

“Cũng có chút có nhân tố này. Nhưng mà, chị, cuối cùng em vẫn phải nói ra, không thể giấu giếm cả đời được.” Tần Hòe thật sự mệt mỏi, nói rồi cũng ngồi bệt xuống, chạm vai với chị gái.

Tần Tang yên lặng rất lâu, “Tiểu Hòe, chị không thể chỉ rõ phương hướng cuộc đời gì đó cho em được. Thế nhưng chị biết làm thế nào để em có thể thương tổn ít nhất và đạt được thứ mình muốn.”

“Em không sợ tổn thương. Em sợ người em yêu tổn thương bởi vì em. . . Chị, chị nói em nghe.”

Tần Tang nhướn miệng cười, hai chị em giống hồi còn nhỏ, cô ôm vai cậu, ngồi dưới đất, dựa vào bàn làm việc đồ sộ của cha.

“Hôm nay em náo loạn như vậy, ba mẹ đều đã biết chuyện rồi. Tương lai em ra làm sao, ba mẹ cũng chuẩn bị tâm lý rồi. Đây coi như là tái ông mất ngựa biết đâu không phải là phúc. Thế nhưng từ bây giờ đến cái ‘phúc’ kia, còn một con đường hạnh phúc khổ đau phải đi. Em không thể cứ đi Anh như vậy được, trời biết có quá trình trị liệu gì đang đợi em. Tiểu Hòe, em phải thuận theo ba, trong đoạn đường rất dài sau này, em phải thuận theo tâm ý của ông, đợi đến khi em ngậy thơ trưởng thành rồi, đợi đến khi ba. . . không với tới nữa. . . Em có hiểu không?” Tần Tang nói sâu kín.

Tần Hòe bừng tỉnh ngộ. Mắt cậu lóe sáng trong thư phòng mờ tối, rất cảm khái câu: nghe một lời thông thái còn hơn đọc sách mười năm. Nụ cười của cậu luôn rất tinh khiết, từ từ lộ ra trên khuôn mặt tuấn tú của mình, “Chị, thật ra chị rất xấu.”

“Ha ha. . .” Tần Tang dịch xuống, tựa đầu lên vai cậu, “Tiểu Hòe, chị vẫn luôn tìm kiếm đường tắt dẫn đến hạnh phúc. Tốt nhất là không có mất mát, em biết chị sợ tổn thương đến mức nào rồi đấy.”

“Vậy chị còn yêu Lý Vi Nhiên.” Tần Hòe không cho là đúng.

“Em có thể yêu Lâm Lâm, vì sao chị không thể yêu Lý Vi Nhiên chứ?”

“Bởi vì em không sợ. Thế nhưng chị sợ.” Khuôn mặt gầy của Tần Hòe cọ lên đỉnh đầu cô, “Chị, chị rất nhát gan, rất ích kỷ. Nhưng lại rất lương thiện. Cho nên chị thuận theo ba, nhưng cũng không để mình chịu thiệt. Từ nhỏ đến lớn, cả nhà chỉ có mình chị dám nói dối gạt ba. Chị vẫn luôn lựa chọn điều tốt cho cuộc sống của mình, giữa lời khen của ba và lý tưởng của mình, chị lựa chọn điều trước. Cho nên hỏi chị lên đại

học chọn chuyên ngành mà chị không thích kia. Thế nhưng lại viết tiểu thuyết sau lưng ba, mà còn là tiểu thuyết sắc tình.”

Tần Hòe nói rồi mỉm cười, “Chị, chị thật sự rất kỳ cục. Em chưa bao giờ gặp cô gái nào kỳ cục hơn chị.”

Tần Tang xoa bóp chân quỳ bị sưng của cậu, cười cười, “Đây là bản năng của con người —— yêu bản thân. Chẳng qua có lẽ chị yêu bản thân nhiều hơn người khác.”

“Vậy lần này bởi vì Lý Vi Nhiên, chị không đếm xỉa ư?”

“Ừm.” Tần Tang gật đầu, cô nghĩ tới gì đó, mỉm cười ngọt ngào, lại đấm nhẹ Tần Hòe, “Còn nói nữa, có phải em muốn chị đêm nay nói chuyện này với ba không?”

Tần Hòe nhún vai.

“Chị phải ra ngoài đây, ba sắp vào rồi. Em đừng nhận sai nhanh như vậy, lúc này ba cũng hết giận rồi, lát nữa đợi đến lúc ba nói hết đồng đạo lý lớn, em giả bộ búng tỉnh ngộ khóc rống chảy nước mắt, có biết không?”

“OK!” Tần Hòe nghịch ngợm nháy mắt với chị gái, ra dấu cho cô yên tâm. Tần Tang biết lúc này cha hẳn là đang chú ý đến động tĩnh bên này, cho nên lúc đóng cửa cô không mạnh không nhẹ, vừa để cha ở bên kia có thể nghe được.

Chuyện đầu tiên khi cô trở về phòng là gọi điện lại cho Lý Vi Nhiên.

“Vợ ơi, anh sắp phải đi làm có mất rồi! Em đi đâu mất tiêu rồi?” Lý Vi Nhiên rất sốt ruột càu nhàu.

Tần Tang nhỏ giọng cười, nhẹ nhàng nói ngon ngọt dỗ dành anh, hai người dính với nhau hơn nửa tiếng, cô nhớ tới vụ Tiểu Ly, lưu luyến không rời gác điện thoại.

Đến lúc cô tắm rửa xong, đã rạng sáng tới nơi rồi. Tần Tang nhắn tin “?” cho An Tiểu Ly, lập tức nhận được tin “!” của cô ấy.

“Hai hồ tranh chấp?”

“Không. Hai hồ rất bình tĩnh, mình rất lo lắng.”

44. Chương 44: Nhớ Em

“Hai hồ tranh nhau rồi hả?”

“Không có, hai hồ rất bình tĩnh, còn mình thì rất bất an.”

“Không còn cách nào, người bắt cá hai tay, có mấy ai có thể an lòng. Lúc này, ít ra cậu vẫn còn lại một người.”

“Vừa rồi Trần Tiểu Bạch còn không có chính miệng thừa nhận mình là ai của anh ấy, tại sao mình phải không thể chìm khôn lựa càn mà đậu chứ?”

“À, thì ra là vậy, cậu cũng cảm thú ghê.”

“Tần Tiểu Tang, mình hận cậu.”

“Haizz, anh ta không chính miệng thừa nhận, nhưng anh ta tự mình là vậy. Cậu không có lên tiếng phản đối, thì cũng chính là thừa nhận rồi.”

“Tiểu Bạch cho cậu cái gì tốt hả. Vậy là cậu xuất giá tòng phu, đứng bên phe anh em của tướng công cậu sao?”

“Mình khinh. Mình đã buồn ngủ muốn chết, còn phải nghe cậu nói nhảm, cậu có lương tâm hay không?”

“Vậy cậu nói xem, mình phải làm gì bây giờ?”

“Trong lòng cậu muốn thế nào? Tiểu Bạch và Sở Hạo Nhiên, cậu thích ai?”

“Mình thích Tiểu Bạch. Nhưng không có thích đến nỗi không phải anh ấy thì không được. Nếu như anh ấy vẫn giữ thái độ mập mờ, mình cũng không muốn oan ức bản thân.”

“Có tiền đồ đó.”

“Đương nhiên rồi.”

“Đã thông xong đường ống, ngủ ngon.”

“Này, mình còn chưa nói cho cậu biết hôm nay xảy ra chuyện gì mà.”

“Cũng là chút tình tiết sến súa thôi, mỗi ngày mình cũng viết được mấy cái, còn cần gì cậu phải nói ỉn biết chứ. Mình buồn ngủ lắm rồi, ngủ đây.”

“Đừng mà, Tang Tang, mình ngủ không được, cậu nói chuyện với mình đi.”

“Tang Tang?”

“Tần Tiểu Tang”

“Tần Tiểu Tang, cậu là kẻ trọng sắc khinh bạn nhất trên thế giới này.”

An Tiểu Ly lăn qua lăn lại trên chiếc giường lớn màu hồng của Tần Tang, bất đắc dĩ ôm cái điện thoại di động chả có động tĩnh gì, xem ra Tần Tang ngủ thật rồi.

Cô lại trở mình trong chốc lát, vẫn không ngủ được, cho nên tâm tình thấp thỏm nhắn tin cho Trần Ngộ Bạch “Tiểu Bạch, ngủ chưa?”

Vừa lăn vài vòng, điện thoại đã reo lên tiếng hát vui vẻ, cầm máy nhìn xem thì ra là Trần Ngộ Bạch gọi đến.

Đêm tối yên tĩnh, làm tiếng nói của anh đặc biệt cuốn hút, nhỏ nhẹ khàn khàn, tựa như kèm theo nụ cười “Ngủ không được à?”

“À.. vâng.”

“Nhớ anh hả?”

“... Hình như vậy.”

“Đến đây đi, anh chờ em.”

“Không được, đã trễ rồi.” Tiểu Ly biết anh đã nhện nhiều ngày, huống chi hôm nay mới vừa chọc đến anh, nếu thật tự mình dâng lên đến miệng, chẳng biết sẽ bị anh trừng phạt thảm đến cỡ nào “Anh ngủ sớm chút đi.”

“Ngủ không được.” Trần Ngộ Bạch khẽ thở dài một hơi, qua một lúc lâu mới cất tiếng nói nhỏ “Anh cũng nhớ em.”

Anh không ngủ được, không phải vì nguyên nhân nào khác, chỉ vì nhớ em, nhớ đến khó ngủ.

Tiểu Ly ở bên đây điện thoại lặng lẽ đỏ mặt.

Hai người có tâm sự riêng của hai người, ai cũng không lên tiếng, trong đêm đen yên tĩnh, làn sóng điện thoại truyền đến tiếng hô hấp thật rõ ràng.

Ngày hôm sau, Tiểu Ly dậy thật sớm, đến cửa tiểu khu mua bánh bao của tiệm Tử Thái, mang theo sữa đậu nành mà mình vụng về làm được, đi đến bệnh viện đút cho Tiểu Bạch.

Rón rén đẩy cửa đi vào, quả nhiên Trần Ngộ Bạch chưa rời giường. Mở cửa căn phòng ấm áp ra, anh chỉ đắp chăn được nửa người, cau mày nằm cuộn lại ở đó, áo ngủ được mở mấy chiếc nút, rủ qua một bên, lộ ra lồng ngực rắn chắc của anh.

Tiểu Ly mím môi im lặng mỉm cười, để thức ăn sáng xuống, xoay người muốn đắp kín chăn lại cho anh. Lúc để đồ xuống làm vang lên một tiếng rất nhỏ, Trần Ngộ Bạch cũng đã tỉnh, mở mắt ra nhìn thấy nắng sớm chiếu vào gương mặt gọn gàng của cô, anh nở nụ cười, nhấc tay lên lôi cô lên giường.

Tiểu Ly ngã xuống giường, bị anh ôm từ phía sau, không thể nhúc nhích.

“Hôm nay em tự làm sữa đậu nành, có bỏ thêm chút mật ong, anh có muốn uống không?” Cô cười hì hì hỏi anh.

Trần Ngộ Bạch vừa mới tỉnh, chính là thời điểm máu trong người sục sôi, ôm cô vuốt ve trong giây lát, hơi thở dần dần không yên, tay ôm càng chặt lại, kéo cô sát vào lòng. Anh nhích thân dưới sát vào, vật nóng bỏng rắn chắc chạm vào hông cô “Anh muốn ăn em trước.”

“... Không được...” Eo An Tiểu Ly tê dại, giọng phản kháng mỏng manh như tơ.

Trần Ngộ Bạch xoay mình nằm trên cô, một tay vịn khố cô, một tay vịn đùi đưa xuống, vén váy cô lên đưa vào trong chiếc quần nhỏ “Phản đối vô hiệu.” Anh thở ra làn hơi nóng, nhích đến gần hôn cô.

Tiểu Ly quay đầu trốn tránh “Đừng hôn. Anh còn chưa đánh răng mà.”

Trần Ngộ Bạch xoay mặt cô lại, cắn một cái, sau đó đột phá môi cô, hôn cho đến khi cô tự động vươn lưỡi ra, anh mới buông tha, cắn nhẹ lên chóp mũi cô một cái “Dám chê anh hả?”

Tiểu Ly quệt miệng không nói câu nào, đầu anh lại cúi sát xuống, vừa hôn vừa liếm, cô bị trêu chọc cười không ngừng, ngay cả phía dưới của anh đã dần dần đút vào, cô cũng không có vùng vẫy.

Sau khi anh vào được toàn bộ, cũng không có cử động nữa, cứ chôn thật sâu trong cơ thể cô. Ôm cô đổi lại tư thế, hai người nằm nghiêng ôm lấy nhau, một chân anh gác lên mông cô, kéo cô đến gần, làm cho nơi ấy cũng dính chặt vào nhau. Một tay anh đặt giữa bụng hai người, ve vuốt vật thô to hơi nhô lên ở bụng cô, thông thả ung dung kiểm soát.

Vì sợ anh không biết điều tiết, làm tổn thương thân thể. Tiểu Ly đã lâu không có làm với anh, lần này lại vô cùng đặc biệt ẩm ướt. Hết lần này đến lần khác, anh không có hành động điên cuồng kịch liệt như thói quen, chỉ vũng vàng chiếm lấy cô, dịu dàng trêu ghẹo, cho đến khi cô nép vào lòng anh, như một con mèo con không được thỏa mãn ham muốn, tiếng nói nũng nịu cầu xin anh mạnh mẽ muốn cô.

“Thật ngoan...” Trần Ngộ Bạch vừa nói vừa hôn lên đôi môi nhỏ nhắn sưng đỏ của cô, một lần nữa đè cô lại bên dưới, bàn tay nâng một chân cô vắt lên khuỷu tay mình, anh nhích người mạnh mẽ vọt vào trong, thoáng cái đã làm cho cô hồn bay phách tán, rên rỉ thật dài.

“Thoải mái không?” Anh hơi nghiêng người, kéo cái chân đang vắt trên khuỷu tay mình mở rộng thêm chút. Anh gắng sức ra vào cô từng chút từng chút.

Tiểu Ly đã không còn ý thức, gương mặt ửng hồng nằm trên giường đơn màu trắng, hơi vùng vẫy, miệng vẫn vang lên những tiếng rên rỉ quyến rũ. Trần Ngộ Bạch lần sau lại càng khó khăn chế sức lực hơn lần trước.

Lúc cô nhắm mắt ngẩng đầu để anh hôn hết những tiếng rên rỉ điên cuồng, anh cũng đã hơi không nhận được, tốc độ càng lúc càng nhanh, bàn tay vuốt ve cô cũng càng mạnh bạo, sắp sửa không kiểm chế được nữa.

Vào lúc anh đang ở trong nơi sâu nhất run rẩy của cô thì cửa phòng cũng được mở ra, nghe thấy tiếng động, lưng Trần Ngộ Bạch dừng lại trong nhất thời, quay đầu lạnh lùng quát lên “Ai? Không được vào.”

Tiếng bước chân lập tức dừng ở ngoài cửa, nhưng trên mặt thảm trong phòng vẫn có tiếng bước nhỏ vang lên càng ngày càng gần. Trần Ngộ Bạch xoay người nhìn lại, một con chó Husky cao chừng bằng nửa Tiểu Ly đang đứng trước giường bọn họ.

Tiếng Kỷ Nam sợ hãi vang lên bên ngoài “Anh ba... là em, sáng sớm em chạy bộ đi ngang qua...”

Em có thể vào mang con chó của em đi không?”

“Đứng ở bên ngoài chờ hai mươi phút. ĐI xa một chút.” Tiếng Trần Ngô Bạch mang theo sự tức giận hiếm thấy, Kỷ Nam run run, vội vàng lui về sau mười bước.

Trên chiếc giường trong phòng, Tiểu Ly đỏ bừng cả mặt, véo Trần Ngô Bạch “Mau ra đi...”

Trần Ngô Bạch lại tiếp tục hành động, làm cho cô toàn thân tê dại. Nhưng con chó Husky lông trắng muốt kia đang đứng trước giường, ánh mắt trong veo nhìn đôi nam nữ đang chồng lên nhau cày cấy. Tiểu Ly bị ánh mắt thuần khiết của nó nhìn đến xấu hổ vô cùng, vừa rụt mình lại, thì Trần Ngô Bạch ở trên người cô vốn đã không còn khả năng điều khiển động tác, lại bị cô kẹp lấy, càng được voi đòi tiên, gập chân cô lại, để bấp dùi cô vào trước ngực của cô, nâng cao thất lưng, càng đánh càng hăng.

Tiểu Ly khóc không ra nước mắt, vừa đánh không lại sức mạnh của anh, không thể làm gì khác hơn là đưa tay nhẹ nhàng yêu thương vuốt ve lưng của anh, đầu lưỡi liếm vành tai anh, đồng thời tham gia cùng với anh. Vừa đúng lúc Trần Ngô Bạch đã gần đến đỉnh điểm, cô lại phối hợp, trong giây lát anh đã buồn lông chân cô ra, thân thể đè lên cô, sau đó ngậm lấy vành tai cô, hít thở nặng nề.

Husky nhìn lâu như vậy cũng không hiểu được hành động không thuần khiết đang lẫn lộn dưới chân cuối cùng là cái gì. Trần Ngô Bạch xoay mặt tức tối trợn mắt nhìn nó một cái, tâm hồn trong sáng của nó nhất thời bị đả kích, buồn bã kêu lên một tiếng, rồi nằm xuống.

Rốt cuộc Kỷ Nam cũng được phê chuẩn vào phòng, Trần Ngô Bạch đã thay quần áo, tinh thần sáng khoái ngồi trên ghế salon ăn sáng. An Tiểu Ly ngồi núp phía sau anh, đỏ ửng cả mặt, áo sơ mi cũng nhàu nhĩ.

“Mở cửa sổ ra làm cái gì, lạnh quá...” Kỷ Nam đi đến đóng cửa sổ lại, quay lại ngồi xuống cầu thả, cầm một cái bánh bao cắn một miếng lớn, vừa nhắc hộp giữ ấm lên, đã uống vài hớp “À... Bánh bao thì lạnh, sữa đậu nành quá đặc.”

“Không ai mời ăn.” Sắc mặt Trần Ngô Bạch nhìn hộp giữ ấm không vui, kéo qua, đổ phần sữa còn lại vào ly của mình.

Kỷ Nam xé bánh bao trong tay thành những miếng nhỏ, đút cho Husky ngồi bên cạnh ăn “Anh ba nhìn xem. Anh hai tặng cho em con chó này, nó tên là Cola.”

“Pepsi hay là coca cola?” Tiểu Ly nhỏ giọng lầu bầu. Lúc này Trần Ngô Bạch mới liếc nhìn Cola một cái.

“Anh sờ nó đi, nó ngoan lắm... Anh nhìn xem...” Kỷ Nam đưa bánh bao cho Tiểu Ly, hai người lại đút cho nó ăn. An Tiểu Ly vốn thích chó mèo, cola lại là loài chó quý tộc, đáng vẻ rất đẹp, cô càng nhìn càng thích.

“À, Tiểu Lục về rồi hai người biết chưa?” Kỷ Nam ngẩng đầu hỏi.

Trần Ngô Bạch từ từ ăn bánh bao, uống sữa đậu nành, gật đầu “Nhưng vẫn không có đi làm. Sao vậy?”

“Xảy ra chuyện rồi, thất tình. Em còn đi hỏi Tiểu Ngũ đó, hình như nó biết chuyện gì, nhưng không muốn nói.” Kỷ Nam vuốt đầu cola, cất tiếng nói.

Động tác Tiểu Ly đang đút cho Cola biến thành nhét, thất tình, haizzz, là Tần Tang ư...

“Wow” Kỷ Nam hoàn hồn quát to lên “Cola? Cola?”

Trần Ngô Bạch ngó qua, con cầm thú quấy rầy chuyện tốt của anh quả nhiên bị trời phạt, ngón nửa cái bánh bao nằm ngã ra dưới lòng bàn chân Tiểu Ly, bấp thịt giật giật, trong đôi mắt thuần khiết mang vẻ uất ức. Anh cong khóe miệng lên.

Kỷ Nam cuống quýt chạy đi. Tiểu Ly gơ cánh tay mủm mĩm lên biện bạch “Không liên quan đến em. Kỷ Nam kêu em đút mà.”

Trần Ngô Bạch rút khăn giấy, kéo cánh tay cô xuống, lau chùi tỉ mỉ “Không phải lo lắng.”

Tiểu Ly nhìn gương mặt anh đang cúi xuống, cảm thấy rất ấm áp.

“Anh ăn xong rồi. Em thu dọn đồ đạc đi, anh muốn xuất viện.” Trần Ngô Bạch lau tay cô xong, thản nhiên căn dặn cô.

Tiểu Ly rất kinh ngạc “Tại sao? Không phải còn cần theo dõi thêm nữa sao? Rất nghiêm trọng đó.”

Trần Ngô Bạch đã thay quần áo rồi, cô hỏi anh thế nào cũng không trả lời.

Một lát sau, Kỷ Nam lôi kéo một vị bác sĩ vội vàng chạy vào. Về mặt nghiêm túc của bác sĩ khi thấy “bệnh nhân”, ghen nói không ra lời “Kỷ thiếu gia, tôi không phải là bác sĩ thú y.”

Kỷ Nam bộc lộ gương mặt hung dữ “Không phải ông học y sao, khám chó cũng không được à? Hôm nay tôi muốn ông phải khám cho nó.”

Cola nằm trên đất, than khóc không lên tiếng, sắc mặt bác sĩ càng ngày càng cứng ngắt, Kỷ Nam thì nhảy đơng đơng. Tiểu Ly gửi một ánh mắt hàm ý “Làm sao đây” cho Trần Ngô Bạch, lại thấy anh gật đầu với cô, buông điện thoại xuống không biết là gọi cho ai.

Lúc Dung Nham vội vã chạy đến, Cola đã được dứt vài miếng thuốc tiêu hóa, nằm trên ghế dài ở hành lang. Kỷ Nam đứng trước mặt nó quan sát.

“Àm ỉ gì đây, ba ngày không đánh em, em đã muốn lật nóc nhà.” Dung Nham đi đến xách Kỷ Nam vào phòng bệnh “Nó chỉ có thể ăn thức ăn của chó, em cho nó ăn lợn xộn gì rồi hả?”

Kỷ Nam nhức đầu, không hề nói tiếng nào. Dung Nham ghét nhất bị kéo ra khỏi giường, ngay cả cô cũng sợ cơn giận này của anh.

Giáo huấn cô xong, nhìn cô cúi thấp đầu đi ra ngoài, Dung Nham quay lại tán gẫu với Trần Ngô Bạch. Tiểu Ly thu dọn quần áo của anh xong, cũng chạy ra ngoài chơi đùa Cola với Kỷ Nam.

“Sao vậy? Ra viện trước thời hạn à?” Dung Nham ngồi xuống ghế sa lon, xoa xoa huyết thái dương. Tối hôm qua chơi khuya quá, bị Trần Ngô Bạch gọi điện thoại đánh thức, bây giờ lại nhức đầu.

“Anh quen với Sở gia ở thành tây không?” Trần Ngô Bạch hỏi một đằng trả lời một nẻo, ngồi xuống giường đối diện với Dung Nham.

Dung Nham nhìn về mặt của anh biết đã có việc xảy ra, anh ta cười cười “Quen thì sao, mà không quen thì sao.”

“Sở Hạo Nhiên ở Sở gia có được nuôi chiều không?”

“Cũng tạm, dưới hần có một em trai, hay quậy phá lung tung. Có điều, Sở Hạo Nhiên và mấy nhà ở thành tây quan hệ cũng không tệ, nhất là Trình gia. Con trai độc nhất của Trình gia là Trình Hạo là anh em thân tín của hần.” Ánh mắt nghiên cứu của Dung Nham như biết được suy nghĩ của Trần Ngô Bạch “Sao đây? Sở Hạo Nhiên đặc tội em à?”

Trần Ngô Bạch liếc nhìn cô gái bé bỏng đang ngồi nói chuyện phiếm với Kỷ Nam ở bên ngoài, ánh mắt càng lạnh lẽo hơn. Anh cười lạnh, gật đầu với Dung Nham “Ừ, Sở Hạo Nhiên đặc tội với em.”

45. Chương 45: Tù Phong

Sau khi Dung Nham kêu bác sĩ thú y tới, kiểm tra khắp lượt, rồi mang Cola đáng thương đi. An Tiểu Ly cũng bị Trần Ngô Bạch sai đi làm thủ tục xuất viện. Kỷ Nam không có việc gì làm, đi loanh quanh một vòng trong phòng, nhảy lên bệ cửa sổ, hai chân đơng đưa đề nghị “Chúng ta đi thăm Tiểu Lục đi! Thăng nhóc này về đến giờ vẫn chưa lộ mặt ra, không phải nói vì anh ba nằm viện nên mới về sao? Anh ba, nó có đến thăm anh không?”

Dung Nham cau mày, ngoắt ngoắt tay với cô “Em xuống đây cho anh. Lại đây ngồi này.”

Kỷ Nam cười hì hì nhảy xuống, chạy đến chỗ ngồi. Trần Ngô Bạch cúi đầu cười thản nhiên “Tiểu Lục... Anh nghĩ rằng giờ nó không thể nào muốn gặp anh.”

“Ặc, không lẽ nó vẫn còn buồn bực chuyện anh hãm hại nó đi Ả Rập sao?” Kỷ Nam hỏi kinh ngạc, Trần Ngô Bạch thở dài, gật đầu.

Tiểu Lục hẳn là giận anh, cho dù là nó có ở đây hay không, thì Tần Tang cũng sẽ không dao động, tóm lại nó vẫn sẽ bị đoạt lấy cơ hội mà thôi.

Kỷ Nam nhúc nhích đầu “Không thể nào. Tiểu Lục đâu có dễ nổi giận như vậy? Không phải Tiểu Ngũ nói là nó bị thất tình sao?”

Trần Ngô Bạch xua tay, lạnh lùng nói “Em nghe lầm rồi.”

Kỷ Nam ngạc nhiên, quay đầu nhìn Dung Nham. Dung Nham đưa tay xoa xoa tóc của cô, nói “Nhìn cái gì. Con nít quan tâm đến việc này làm gì, đi chơi đi.”

Kỷ Nam ghét nhất là lúc Dung Nham cho rằng cô là con nít, lập tức hất tay anh ta ra, tức giận đi ra ngoài tìm Tiểu Ly.

Dung Nham nhìn cô đi xa, mới xoay đầu lại, hơi nhíu mày hỏi Trần Ngô Bạch “Tần Tang và Tiểu Lục?”

“Không được xem là thế. Tiểu Lục thích Tần Tang trước, nhưng chỉ có điều là không theo đuổi được. Anh nhìn kiểu của Tần Tang rồi đó, sao mà Tiểu Lục có thể khiêu được chứ?” Trần Ngô Bạch đẩy mắt kiếng, nhìn ra ngoài cửa xem Tiểu Ly đi đã lâu rồi sao vẫn chưa quay lại.

“Hả? Nói như vậy, Tiểu Ngũ lại khiêu được rồi hả?” Dung Nham lại bắt đầu không đứng đắn.

Trần Ngô Bạch búng tay “Em không rõ lắm. Chỉ có điều, ánh mắt Tần Tang nhìn Vi Nhiên, cũng giống kiểu anh nhìn người khác. Cho nên em đoán, hẳn là có thể.”

Dung Nham lấy gối trên ghế salon ném qua, cười mắng “Đi”

Trần Ngô Bạch chụp được, vừa nâng tay nhìn đồng hồ, không kiên nhẫn mấy máy môi “Anh muốn đi sao? Em muốn xuống xem một chút.”

“Lão Tam” Dung Nham cười đứng dậy “Không phải là anh chê cười em, con mẹ nó, em thật là càng ngày càng chẳng có tí sức lực nào rồi. Trước đây em đâu có như vậy, bây giờ ánh mắt cũng thay đổi. Quân sư nham hiểm của Lương thị ta, thế mà lại thua trên tay của một cô bé có dung mạo bình thường...”

Dung Nham dương dương đắc ý, bỏ tay vào túi quần, ra về anh tuần phóng khoáng bước đi. Trần Ngô Bạch đi phía sau anh mấy bước, mặt không đổi sắc, đưa chân ngăn anh ta. Dung Nham không để ý, lão đảo về phía trước vài bước, thiếu chút nữa là bêu xấu trước mặt mọi người.

“Đàn bà của em, anh nhiều chuyện làm cái gì.” Trần Ngô Bạch lạnh lùng liếc nhìn Dung Nham một cái, cứ thế mà bỏ đi. Dung Nham đứng phía sau vỗ ngực, miệng lầm bầm bẩm nguyện rửa anh.

Lúc Tiểu Ly vừa mới về nhà của Tần Tang thì nhận được điện thoại của Tần Tổng.

“Tiểu Ly...” Trong điện thoại vang lên tiếng huyền não, tiếng nói yếu ớt của Tần Tổng dường như có tiếng khóc, nghe như thế, An Tiểu Ly cũng đau cả lòng.

Cô trợn mắt nhìn người trên ghế salon đang ngọt ngào nói chuyện với Lý Vi Nhiên một cái, ngay cả giày cũng không đổi, cầm chiếc túi mới vừa bỏ xuống lao ra ngoài.

Trời vẫn chưa tối lắm, Tần Tổng đã say mềm.

So với lần gặp trước, chỉ trong khoảng thời gian mấy tháng ngắn ngủi, Tần Tổng cũng đã tiêu tụy đi rất nhiều. Đã phơi nắng đen thui, người cũng gầy đi. Trong cơn say rượu, chẳng còn khí chất gì trên người, nhu nhược gục xuống bàn, nhìn thấy Tiểu Ly, lắc lắc chai rượu cười khổ chào hỏi.

“Anh đã về rồi.” Tiểu Ly cố gắng xem nhẹ sự bi thương của anh, nói giọng với Tần Tổng “Có mang quà gì cho tôi không đó?”

Ánh mắt Tần Tổng đại ra, lại ngửa đầu tu một hơi “Hình như có... Tôi quên mang rồi...”

“Tiểu Ly, tôi rất muốn chết...” Anh nói thật nhỏ.

Một chàng trai tuấn tú đẹp đẽ như thế, đáng thương cúi gầm mặt xuống nói muốn chết đi. Cho dù là phụ nữ nào cũng sẽ đau lòng phải không?

Dù sao Tiểu Ly cũng thật sự đau lòng, cô đưa tay kéo kéo ngón tay của anh, lại bị anh hất ra “Tránh ra. Bị anh ba biết lại không biết sẽ đưa tôi đi đến đâu nữa...” Anh mím môi, trong mắt hơi có màn nước mắt mỏng. Bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, lại bắt lại tay của cô, kéo vào ngực mình “...vẫn nên đưa tôi đi đi, ở đây tôi sẽ đau khổ chết mất...”

Tần Tổng nổi tính trẻ con, khóc lóc om sòm, người xung quanh nhìn thấy anh cứ lôi kéo tay Tiểu Ly không chịu buông ra, cũng cho rằng anh đang nín kéo bạn gái mình. Mà gần đây An Tiểu Ly cũng đã quen với những ánh mắt “cô coi chừng tổn thọ” này, đã không còn sợ hãi từ lâu rồi.

“Cầm thú, không phải như vậy.” Cô mặc cho anh nắm, Tần Tổng tự lẩm bẩm, lúc này tiếng nhạc trong PUB đã vô cùng ầm ĩ, Tiểu Ly không nghe rõ lời nói của anh “Anh ấy là anh năm của tôi đó...”

“An Tiểu Ly” Tần Tổng gục xuống bàn, đầu gối cánh tay của mình, lớn tiếng kêu tên cô, đôi mắt ướt nhạt nhòa “Nếu lúc ấy tôi thích cô là tốt rồi.”

“Ặc... Tôi vẫn giữ quyền im lặng.” Ngón trỏ của Tiểu Ly để lên môi, im lặng không nói gì. Nếu như cầm thú thích mình, Trần Ngộ Bạch sẽ hành hạ anh ta như thế nào đây?

“Chỉ cần không phải Lý Vi Nhiên, là ai cũng được.” Sau đó Tần Tổng dựa người vào ghế, nhìn chằm chằm ánh đèn sắc sỡ trên đỉnh đầu. Bỗng nhiên lấy điện thoại di động trong túi ra.

“Tôi đang ở Tùy Phong của khu đông, bây giờ anh đến đây, tôi muốn đánh tay đôi với anh.” Tần Tổng nói từng câu từng chữ, phát âm rõ ràng.

Tiểu Ly sửng sốt, chờ khi anh ném điện thoại xuống đất, cô kéo kéo vạt áo của anh “Anh gọi cho ai vậy?”

“Lý Vi Nhiên”

Tần Tổng lạnh lùng, Tiểu Ly hỗn loạn.

Điều đầu tiên cô nghĩ đến, chính là gọi điện thoại cho Tiểu Bạch.

Hình như Tiểu Bạch đang ngủ, tiếng nói khào khào “Chuyện gì?”

“Tần Tổng uống say, anh ấy mới vừa gọi cho Lý Vi Nhiên đến đây, nói là muốn đánh tay đôi.” Tiểu Ly núp trong phòng rửa tay, nhỏ giọng báo cáo.

Tiểu Bạch tức giận y như cô suy đoán, giọng nói lạnh lẽo rõ ràng “Em đang ở đâu?”

“Một quán bar của khu đông, tên là Tùy Phong”

“Anh hỏi bây giờ em đang ở nơi nào?”

“Em đang ở trong phòng vệ sinh..”

“Không được chạy lung tung, anh lập tức tới ngay. Nếu bọn họ đã đánh nhau, em tránh xa một chút, không nên đi khuyên can, biết không?”

“...Hả...”

“Biết không?”

“Biết rồi.”

Tiểu Bạch hơi cao giọng, Tiểu Ly nhanh chóng phản xạ theo thói quen đứng nghiêm chỉnh. Nhưng vừa cúp điện thoại, cô suy nghĩ hay là nên đi ra ngoài một chút, thăm nghĩ nếu như Cầm thú đánh thắng Lý Vi Nhiên, thì cô sẽ ngoan ngoãn đứng chờ Tiểu Bạch. Nếu không — Lý Vi Nhiên chắc sẽ không đến nổi vùng quả đấm với cô chứ?

Lý Vi Nhiên đến ngay lập tức, tìm được bàn của Tần Tổng, nhìn thấy Tiểu Ly ở đây, anh nở nụ cười yếu ớt chào hỏi.

Tiểu Ly biết vâng lời làm bộ như không nhìn thấy.

Tần Tổng vốn đang nhắm hai mắt giữa đầu, hình như cũng cảm thấy sự xuất hiện của Lý Vi Nhiên, anh ta đảo đảo đứng lên.

“Tôi vẫn còn khó chịu. Chúng ta đánh một trận đi.” Tần Tổng nói nhanh nhẹn.

Lý Vi Nhiên yên lặng nhìn anh ta trong chốc lát, gạt đầu, cởi áo khoác ra, xắn tay áo lên.

Đúng là hai anh em, ngay cả chuyện đánh nhau cũng ăn ý như vậy. Quả đấm của Lý Vi Nhiên và Tần Tổng gần như đồng thời cùng vung lên hướng về mặt của đối phương. Lý Vi Nhiên bị thương ở khóe mắt, Tần Tổng bị thương ở khóe miệng.

Thừa dịp mắt Lý Vi Nhiên nhìn không rõ, đang lắc đầu trấn định, Tần Tổng hung hăng nhấc chân đá vào bụng của anh. Lý Vi Nhiên ngồi xổm xuống né tránh, bả vai bị đập trúng, đau đến suýt soa.

Tần Tổng tiếp tục vung quyền, bị Lý Vi Nhiên chụp được, kéo mạnh xuống, hai người cùng nhau ngã trên mặt đất. Lý Vi Nhiên giữ chặt lấy gáy Tần Tổng, cùi chỏ nện vào lưng anh ta. Tần Tổng kêu rên ra tiếng, đương nhiên rất đau.

Chuyện đầu tiên khi Trần Ngộ Bạch chạy đến, chính là vệt đấm người ra, xách cái người đang quay cuồng bên cạnh hai người kia ra ngoài.

“An Tiểu Ly” DJ vừa chuyển một khúc nhạc Rock n Roll kích động lòng người, thế cho nên, Trần Ngộ Bạch phải rống lên nói chuyện “Mới vừa rồi em đã nói gì với anh hả?”

Tiểu Ly lắc đầu “....Anh nhanh kéo hai bọn họ ra đi.”

“Ngu ngốc” Trần Ngộ Bạch chẳng thèm nghe cô nói cái gì, xoay người cô nhìn từ trên xuống dưới, mày nhíu lại “Có bị thương ở đâu không?”

“Không có. Anh nhanh kéo bọn họ ra đi mà. Nếu không Cẩm Thú sẽ bị Lý Vi Nhiên đánh chết đó.” Tiểu Ly nhanh chóng kéo tay áo của anh.

Trần Ngộ Bạch ngại phiền, ôm cô lại, thản nhiên nói bên tai cô “Anh mới ra viện, cũng không muốn bị bọn họ lỡ tay đánh trúng đâu. Đã báo cảnh sát rồi.”

Về mặt anh đứng đưng, Tiểu Ly cũng rất lo lắng, vùng vẫy muốn xông vào bên trong, lại bị Trần Ngộ Bạch ôm lại thật chặt, không để cho cô đi vào.

Hai cực phẩm đẹp trai sừng mặt sừng mũi bị cảnh sát bắt đi, trong PUB vẫn náo nhiệt như cũ, Tiểu Ly bị Tiểu Bạch mạnh mẽ lôi ra xe.

“Em muốn trở về nhà Tang Tang” Cô vẫn không ngừng cường điệu.

Trần Ngộ Bạch điều khiển tay lái, liếc cô một cái “Yên tâm, tối nay anh cũng cần phải nghỉ ngơi thật tốt.”

Tiểu Ly nghe thấy lời nói của anh vào lúc này mà vẫn không đứng đắn, tức tối liếc mắt, quay đầu không thèm nhìn anh nữa.

“Tính tình Tiểu Lục bướng bỉnh, dựa vào chúng ta khuyên nó không được đâu.” Cho dù anh trời sanh không muốn nói nhiều, nhưng nhìn cái miệng nhỏ nhắn của cô dẩu lên, anh vẫn phải giải thích cách làm vừa rồi của mình “Hôm nay anh can bọn họ, lần sau bọn họ gặp nhau cũng vẫn đánh thôi. Không bằng giải quyết một lần cho xong.”

“Vậy anh đưa bọn họ vào cực cảnh sát, để ấy chú cảnh sát khuyên bọn họ sao?” Tiểu Ly vẫn còn giận dỗi.

“Cảnh sát khuyên bọn họ không được, nhưng sẽ có người làm được.” Trần Ngộ Bạch nhìn đường phía trước, khóe miệng bỗng mỉm cười “Ví như, Trưởng tư lệnh nhà bọn họ.”

46. Chương 46: Công Phu

Người còn chưa tới, Dung Nham đã gọi điện tới lãnh đạo trực tiếp của đồn cảnh sát. Cho nên sau khi Lý Vi Nhiên và Tần Tổng bị tóm vào đồn, cũng không bị làm khó, chỉ là bị giam vào một phòng thẩm vấn.

Sau khi yên tĩnh, men say của Tần Tổng dâng lên, nằm bò lên bàn, nghiêng mặt vào bên trong, vẫn không nhúc nhích. Lý Vi Nhiên ngồi trên ghế đối diện anh, cổ tay vận động bị trẹo đau, cau mày thỉnh thoảng liếc nhìn anh.

Hai người đã lâu không nói chuyện. Lý Vi Nhiên nghiêng ngẫm một hồi, giờ chân đá bàn, “Có bị thương không?”

Tần Tổng không ngẩng đầu lên, giọng nói lè nhè: “Ừm.”

Lý Vi Nhiên nghe thấy câu trả lời của anh, đứng dậy lướt qua mặt bàn đẩy đầu anh. Tay Tần Tổng một mồi vung lên, nhẹ nhàng đánh lên cánh tay của Lý Vi Nhiên, “Anh làm trái tim tôi bị thương rồi. Lý Vi Nhiên.”

Anh nói xong ngẩng đầu lên, ánh mắt đen láy sừng nước, nhìn Lý Vi Nhiên, trái tim đau đớn như là bị ai bầu vào.

“Đừng giở trò này với anh.” Lý Vi Nhiên suy sụp trượt xuống, ủ rũ ngồi trên ghế, hít một hơi thật sâu, nhìn Tần Tổng gần từng chữ: “Tiểu Lục, anh có thương em hơn nữa, cũng sẽ không nhường Tang Tang cho em. Việc này không giống hồi bé chúng ta chơi đùa, em muốn cầm súng gỗ, anh cho em cầm. Tang Tang không thể nhường, anh cũng không muốn nhường.”

“Anh nói bậy!” Tần Tổng bỗng nhiên nổi giận, vỗ bàn lớn tiếng quát lên: “Vốn dĩ là tôi quen cô ấy trước! Cô ấy phải là của tôi! Là anh cướp Tang Tang của tôi!”

Lý Vi Nhiên cũng đứng dậy, cánh tay áo đã buông trên xe cảnh sát lúc trước lại bắt đầu xấn lên, anh lạnh mặt hừ một tiếng, “Em còn muốn đánh thêm một trận nữa sao?”

Tần Tổng lật mạnh bàn, tiến một bước đến trước mặt anh: “Anh tưởng tôi không dám!”

Lý Vi Nhiên tóm lấy cổ áo của anh, kéo anh đến trước mặt, hai người bốn mắt nhìn nhau. Trong đôi mắt đào hoa gần giống nhau của hai người, có lửa giận tương đương.

“Từ nhỏ đến lớn, nếu không phải là anh nhường em, em cho rằng, em có thể đánh thắng anh được mấy lần?” Lý Vi Nhiên siết chặt ngón tay, Tần Tổng bị tóm không thở nổi, khuôn mặt tuần tú đỏ lên, khoa tay múa chân đẩy anh ra.

Lúc Dung Nham bước vào, đập vào mắt chính là cảnh tượng như vậy.

“Ồi chao, thực sự là tiền đồ rộng mở!” Dung Nham giơ chân đá bay cái ghế ở cửa, nện lên bắp chân của Tần Tổng. Tần Tổng run chân sụm xuống, Lý Vi Nhiên vội vã kéo anh, đỡ anh lên, đợi anh đứng vững mới buông ra.

“Hai người các chú được lắm! Sáu người chúng ta bao nhiêu năm chưa ghé qua đồn cảnh sát rồi? Thực sự là tăng thể diện cho Lương thị chúng ta mà! Một nhóm nhà báo ngoài cửa đang chờ lấy tin của Ngũ thiếu gia và Lục thiếu gia đấy. Nhanh lên đi! Ra ngoài gặp mọi người đi!” Dung Nham vươn tay ra, ra sức chọc lên vết bầm tím trên mặt hai người, đau đến mức hai người phải cắn răng.

Dung Nham trước tiên xử lý hai người kia, để không còn ý chí chiến đấu nữa. Rồi quay người vào đóng cửa lại, tiến đến dựng bàn ghế lên, anh ngồi xống trước, cau mày chỉ vào hai thằng em: “Mẹ nó đứa nào nói trước đi! Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Tần Tổng kéo một cái ghế ngồi ngược lại, nhào người lên lưng ghế, không nói lời nào.

Từ nhỏ đã như vậy, mấy vụ tai vạ đều do Lý Vi Nhiên xông lên trước giải thích, Tần Tổng chỉ phụ trách cùng chịu phạt.

“Chuyện nhỏ thôi.” Lý Vi Nhiên sửa lại cái áo nhẵn nhúm, “Em và Tiểu Lục có chút tranh chấp, bọn em có thể tự giải quyết.”

Dung Nham liếc mắt nhìn hai người bọn họ rất sâu xa, mỉm cười thản nhiên, châm một điếu thuốc, “Bởi vì Tần Tang kia hả?”

Sắc mặt Lý Vi Nhiên căng thẳng, không nói.

“Thôi! Quá nửa đêm rồi, trong chốn còn có người đẹp mềm mại đợi anh, anh phải đi đây. Thủ tục nộp tiền bảo lãnh cho hai đứa anh làm xong rồi, đi cùng anh, hay là tìm chỗ chiến tiếp?” Dung Nham dụi điếu thuốc, đứng dậy không nhin được hỏi hai người.

Tần Tổng nhào lên ghế đã lăn ra ngủ, mặt Lý Vi Nhiên có chút ủ rũ, đẩy Tần Tổng mấy phát, đỡ anh ta dậy đi ra ngoài. Tần Tổng ngà ngà say bước đi siêu vẹo, vẫn hất tay Lý Vi Nhiên ra, tự lão đảo đi về phía trước.

Ba người rời đi từ cửa sau đồn cảnh sát, lên xe Dung Nham, Tần Tổng không chống đỡ được nữa, nằm ở ghế sau ngủ khì.

Lý Vi Nhiên tựa đầu lên ghế lái phụ, day huyệt thái dương nhắm mắt dưỡng thần.

“Giờ em dự định thế nào đây?” Dung Nham lái xe hết sức ổn định, nghiêng đầu liếc nhất nhìn Tần Tổng qua kính chiếu hậu, hỏi Lý Vi Nhiên: “Mấy ngày sau khi Tiểu Lục trở về này, không ngày nào tỉnh táo cả. Đại ca hỏi anh vài lần, sau cậu ấy vẫn chưa đi làm lại, anh chỉ nói qua loa. Vi Nhiên, hai đứa cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng ầm ĩ tới tai đại ca, đến lúc đó anh cũng chẳng có cách nào đâu.”

“Em biết rồi.” Lý Vi Nhiên thở dài, “Thế nhưng Tiểu Lục ngang bướng như vậy, em cũng bó tay. Anh hai, chuyện này không liên quan gì tới Tần Tang, anh đừng có thái độ gì với cô ấy.”

“Cho tới giờ anh chỉ có một loại thái độ với người đẹp.” Dung Nham cười xấu xa, Lý Vi Nhiên mệt mỏi liếc nhìn anh, cái tên dê già này lại lên cơn rồi.

“Nhưng mà, Tần Tang nhà chú, anh nhớ rằng đã gặp ở đâu rồi.” Dung Nham suy nghĩ, nhỏ giọng lầm bầm. Biết Dung Nham đã duyệt qua vô số người đẹp, nên Lý Vi Nhiên cũng không quan tâm đến lời nói ấy lắm.

...

Tiểu Ly vừa về nhà đã kể cho Tần Tang từ đầu đến cuối cuộc đại chiến trong PUB. Nhìn trong đôi mắt đẹp của bạn thân là nỗi kinh hoàng hiểm có, trong lòng cô quả thực có chút đắc ý nhỏ nhoi.

Sốt ruột phát hỏa lên rồi đây, cậu còn giả bộ mỹ nhân băng tuyết đầy hả, cậu đang giả bộ cơ trí bình tĩnh hiểu rõ hết thấy đấy hả!

“Bây giờ họ ở đâu?” Tần Tang sốt ruột đứng dậy thay quần áo, chuẩn bị ra ngoài đi tìm chồng.

An Tiểu Ly cười hì hì, khoanh chân ngồi trên sofa, bưng salad hoa quả Tần Tang đang ăn lúc này, xúc một muỗng cực lớn, quả nhiên khỏe khoắn sảng khoái.

“Không nở hả?” An Tiểu Ly lại xúc một muỗng, chép miệng chặc lưỡi, học ánh mắt mênh mông của Tần Tang lúc bình thường giả bộ chuyên gia tình yêu, làm ra vẻ nói: “Cũng chỉ có Lý Vi Nhiên, mới có thể khiến cho tất cả nguy trang của cậu bong ra từng mảng, chỉ để lại nội tâm non nớt trần trụi. . .”

Tần Tang mặc áo khoác lên, đoạt lại bát salad, véo tai An Tiểu Ly, “Người, Ở, Đâu?!”

“Chết tiệt! Buông tay cậu ra, cái đồ chết tiệt này!” Tiểu Ly hô to gọi nhỏ, “Có người báo cảnh sát, bọn họ đều bị bắt rồi!”

Tần Tang buông tay. Nếu vào đồn cảnh sát, trái lại cô không hề lo lắng, với thân phận địa vị của hai người đó, chắc chắn sẽ không bị làm khó. Hơn nữa, nếu như đánh tiếp, cũng sẽ có người can ngăn.

“An Tiểu Ly! Lúc đó sao cậu không ình biết?!” Tần Tang hiềm lắm mới nổi giận. An Tiểu Ly rụt lùi vào trong sofa, hơi sợ cô.

“Cậu đến không phải càn đồ thêm dầu vào lửa sao! Nói không chừng hai người bọn họ sẽ không dùng nắm đấm nữa, dùng hắc lưỡi lê luôn.” Tiểu Ly phân tích với lý lẽ hiển nhiên, “Trần Ngộ Bạch tương đối lợi hại, cho nên mình gọi điện cho anh ấy.”

Ánh lạnh trong mắt Tần Tang chợt lóe lên, “Trần Ngô Bách báo cảnh sát?”

“Wow! Tang Tang cậu lợi hại thật đấy!” Tiểu Ly kinh ngạc. Quả nhiên đều là kẻ xấu xa nên có khác, không ai lừa được ai cả!

Tần Tang cười nhạt một tiếng, Trần Ngô Bạch, tôi nhớ rồi.

. . .

Sáng sớm hôm sau, An Tiểu Ly còn đang ngủ mơ mơ màng màng, trong cơn mộng lung nghe thấy Tần Tang thức giấc, lẩn qua lẩn lại một hồi trong bếp, mới đi ra ngoài, cô lại trở mình ngủ tiếp.

Thời gian này hai người thường xuyên qua lại, cho nên Lý Vi Nhiên giao một bộ chìa khóa nhà cho Tần Tang. Tần Tang nhẹ chân nhẹ tay mở cửa đi vào, đặt bữa sáng mang đến lên trên bàn, vào phòng ngủ xem anh.

Lý Vi Nhiên ở trần, chần trượt xuống mông, nằm úp trên giường ngủ say. Tóc anh đen như mực, có mấy sợi rử xuống che trên mắt, khuôn mặt trong giấc ngủ của anh có chút đau thương. Giống hoàng tử nhỏ trong truyện cổ tích không đoạt được hoa hồng.

Tần Tang vươn tay ra nhẹ nhàng chạm lên khuôn mặt của anh, hàng mi anh run rẩy, khẽ mở mắt. Thấy Tần Tang, có lẽ anh cho rằng chỉ là giấc mơ, lại nhắm mắt lại.

Tần Tang cười ha ha, ngón tay lạnh lạnh vuốt ve cánh môi anh. Lý Vi Nhiên vô thức há miệng ngậm lại, đầu lưỡi ẩm áp quét tới, lướt qua đầu ngón tay mảnh khảnh, rốt cuộc anh ý thức được đây không phải là mộng xuân thường ngày của anh.

“Tang Tang?” Vừa mới thức giấc nên cổ họng khàn khàn, anh chống thân trên, vô cùng kinh ngạc gọi cô một tiếng.

Tần Tang mỉm cười, rút ngón tay lại, dịu dàng nói với anh chào buổi sáng.

Đêm qua Tần Tang suy nghĩ quá nửa đêm, chuyện của Tần Tổng, cô không thể giao toàn quyền cho Lý Vi Nhiên được. Lúc trước cô thật sự không ngờ mình lại ở bên Lý Vi Nhiên, cho nên cô không hề quan tâm tới sự theo đuổi của Tần Tổng. Bây giờ nghĩ lại thật sự hối hận, nhìn vết tím bầm trên mặt Lý Vi Nhiên, Tần Tang hơi đau lòng.

“Anh không thích uống sữa đậu nành.” Lý Vi Nhiên hình như cũng mắc chứng tức giận sau khi thức giấc, vừa làu bàu, vừa uống mấy ngụm.

Tần Tang mang trứng nấu với trà cho anh, dùng đũa tách thành hai nửa, chấm với nước chấm, đặt trong đĩa rồi đẩy tới trước mặt Lý Vi Nhiên. Nhìn anh ăn ngấu ăn nghiến, cô khẽ mỉm cười.

“Vi Nhiên, trưa nay chúng ta hẹn Tần Tổng ăn bữa cơm có được không?” Tần Tang bỗng nhỏ giọng nhẹ nhàng hỏi anh.

Lý Vi Nhiên ngây ra một lúc, hình như là nghĩ ngợi. Anh cau mày ngửa đầu uống sạch sữa đậu nành. Anh buông chén xuống, rút khăn lau tay, “Không cần thiết. Anh có thể giải quyết.”

Tần Tang biết đề nghị vừa nãy của cô hơi chọc giận anh, Lý Vi Nhiên có ẩm áp như mặt trời hơn nữa, vẫn không tránh được tật xấu kiêu ngạo của đàn ông. Giải quyết loại chuyện anh em và tình địch, cô muốn đứng ra, khẳng định anh rất không vui.

Thế nhưng đối với cô mà nói, giải quyết vấn đề quan trọng hơn.

“Vi Nhiên,” Tần Tang vươn tay kéo ngón tay anh, trong giọng nói mang theo vẻ làm nũng. “Lần nước không phải anh nói, dù có chuyện gì đi nữa, chúng ta đều phải cùng đối mặt. Không phải em không tin anh không có thể xử lý được, nhưng anh bị đánh bầm dập thế này, em rất đau lòng! Chúng ta cùng đi, có được không?”

Ai cũng thích ánh mặt trời mùa đông, bởi vì sự ẩm áp hiếm hoi đó. Cho nên trước Tần Tang lãnh đạm tỏ vẻ yêu kiều, Lý Vi Nhiên chưa bao giờ chống cự được.

“Nó cũng bị anh đánh bầm dập vậy. Anh nhường nó thôi.” Lý Vi Nhiên ăn no, lưỡi biếng ngả ngón trên sofa, thanh minh với Tần Tang đang thu dọn bát đĩa.

Công phu quyền cước của đàn ông, cũng giống với công phu nào đó, là không thể chấp nhận được sự nghi ngờ của phụ nữ.

47. Chương 47: Ngoan

Tần Tổng ngồi đối diện Lý Vi Nhiên và Tần Tang đang ngồi sánh vai nhau.

Quả là cảnh tượng tàn nhẫn.

Từ đầu đến cuối, Tần Tổng không nói lời nào, trên khuôn mặt tuần tú ngày càng gầy, mang theo sự bi thương không thể nói.

Lý Vi Nhiên càng nói càng cảm thấy mình là người có lỗi, buồn bực châm một điếu thuốc, cũng không để ý Tang Tang có ở đây, cứ yên lặng mà hút.

Tần Tang cầm gạt tàn trên bàn, đưa tới trước mặt anh, nhẹ nhàng cười với anh. Lý Vi Nhiên càng thêm buồn bực vì sự sẵn sàng của cô lúc này, miễn cưỡng cong khóe miệng lên với cô.

Thấy hai người bọn họ không nói gì, Tần Tổng mỉm cười lạnh lùng, nhấn chuông, gọi chai rượu đỏ, một mình từ từ uống.

Thật ra Tần Tang sớm biết sẽ có cảnh tượng như vậy, cho nên cô vẫn chưa lên tiếng. Lý Vi Nhiên thế nào cũng không muốn làm trái tim của Tần Tổng thật sự tổn thương, cho nên lại phân tích hợp tình hợp lý, cũng không thể nào trực tiếp động đến chỗ đau, chặt đứt suy nghĩ của Tần Tổng. Mà trong tiềm thức của Tần Tổng, chắc hẳn biết Lý Vi Nhiên thương yêu anh ta, cho nên, anh ta không hề sợ hãi. Mặc cho hai anh em đầu thế nào, cũng chỉ có thể là bế tắc.

Cô vỗ nhẹ chân Lý Vi Nhiên dưới bàn, Lý Vi Nhiên do dự liếc nhìn cô, dụi tàn thuốc, nói với Tần Tổng: “Anh đi ra ngoài một chút.”

Tần Tổng hoàn toàn coi anh không hề tồn tại, không thêm ngẩng đầu lên. Lý Vi Nhiên lại lo lắng liếc nhìn Tần Tang, cô gạt đầu, ý bảo không sao.

Cửa phòng bao được đóng lại, Tần Tổng liền ngẩng đầu nhìn về phía Tần Tang, giọng điệu của anh thậm chí còn mang theo ý cười: “Cô có thể bắt đầu rồi.”

Lúc đầu Tần Tang còn sững sốt, sau đó lập tức nở nụ cười.

“Tần Tổng, anh thật đáng yêu.” Lông mày cô cong cong, nói với Tần Tổng với giọng điệu êm ái.

Tần Tổng trầm ngâm mỉm cười, uống cạn một ly rượu sạch sẽ trên bàn, rót cho cô ít rượu đỏ, anh nâng cốc lên, cụng ly với cô, “Cảm ơn.”

Tần Tang không hề nghiêm túc, nâng ly uống một hơi cạn sạch.

“Cô khỏi phải dọa tôi sợ, tôi biết tình cảm các người còn cứng hơn vàng.” Tần Tổng nhìn cô uống vội, chậm rãi lên tiếng lạnh lùng nói với cô, “Các người tiết kiệm sức lực đi! Tôi không cần vợ chồng hiền đức nhà các người dắt tay tới khuyên bảo, tạo hình hình tượng cao cả tới cứu vớt bá tánh như vậy làm gì?”

Tần Tang nâng ly rượu tới phía trước, Tần Tổng liếc mắt nhìn cô, vẫn rót thêm cho cô.

“Vậy anh có thể dừng ăm ỉ với anh ấy nữa được không?”

“Tôi không ăm ỉ với anh ta! Rõ ràng là anh ta không tốt!” Tần Tổng cau mày, nổi cáu.

“Nếu nói khuyên anh, tôi có rất nhiều rất nhiều câu, nhưng tôi thấy anh cũng đoán được, tôi không phí sức như vậy. Tần Tổng, tôi chỉ hỏi anh, anh muốn thế nào?” Tần Tang không nhanh không chậm, nhấp từng ngụm rượu.

Tần Tổng nhìn dáng vẻ bình tĩnh của cô, không khỏi có chút luống cuống trong lòng. Anh quay mặt qua chỗ khác, giận dỗi yên lặng như trẻ con.

“Nếu như bây giờ tôi rời khỏi Vi Nhiên, ở bên anh, vậy anh bằng lòng không ăm ỉ với anh ấy nữa không?”

Tần Tổng hừ lạnh khinh bỉ.

“Không muốn có phải không? Như vậy làm sao bây giờ? Quay ngược thời gian ư?” Tần Tang cười yếu ớt, “Tần Tổng, nếu như có thể quay ngược, như vậy đêm đó, tôi sẽ không tới quán bar kia.”

“Vậy rất đáng tiếc, để tránh tôi, cũng phải bỏ lỡ cả Anh Năm của tôi.” Tần Tổng cười nhạt.

Tần Tang lại cười rất âm áp, âm áp tới mức khiến trái tim Tần Tổng rung động mãnh liệt, “Không đâu. Tôi sẽ không cho phép mình vuột mất anh ấy.” Giọng của cô chắc chắn.

Tần Tổng nghe vậy tim như bị dao cắt, sa sầm mặt, nhắc chai rượu đỏ nốc thẳng vào miệng. Tần Tang không đợi anh trở tài anh hùng, cười anh bị sặc, “Tần Tổng, anh thật sự vẫn là một đứa trẻ.”

“Tần Tang! Cô đừng quá đáng!” Rượu vào càng sâu thêm, ánh mắt nhỏ của Tần Tổng lại đùng đùng nổi giận bốc hỏa.

“Anh nghĩ rằng tôi không nhìn ra ư, anh cản trở tôi ở bên Vi Nhiên như vậy, không chỉ là vì tôi chứ? Nếu như người này không phải là Lý Vi Nhiên, anh cũng chỉ thở dài một tiếng tự nhận là không may mắn phải không? Tần Tổng, anh chính là đứa trẻ nhìn không vừa mắt thứ mà anh họ anh yêu thích. Thứ anh không vừa mắt, chính là tôi, người chen chân với mối quan hệ thân thiết của hai người.” Tần Tang đổ thêm dầu vào lửa.

Người đàn ông bá đạo kia, đêm qua lúc đưa cô quay về chỗ của Tang Tang, hình như nói sáng nay muốn uống sữa đậu nành hay là bột yến mạch nhỉ?

“Tiểu Ly?” Sở Hạo Nhiên nhìn cô ngây ngốc sững sờ, nhẹ giọng gọi cô một tiếng.

“Anh không có việc gì vậy tôi đi đây. Lần sau đừng gạt tôi nữa, tốt ghét nhất là bị gạt!” Tiểu Ly hoàn hồn trở lại, hơi bực bội nói, chuẩn bị rời đi. Bữa sáng của Trần Ngộ Bạch vẫn còn xách trên tay, nếu như bị nguội, anh ta lại trừng mắt lạnh lùng với mình.

Sở Hạo Nhiên muốn nói gì đó lại thôi, vươn tay lên không, lại yếu ớt buông xuống. Rất có mùi vị bị thương khi nam diễn viên chịu bó tay với nữ chính trong phim thần tượng. An Tiểu Ly thấy vậy, tâm hồn nhỏ bé bị phim Hàn Quốc tàn phá triệt để đó, nhất thời “bụp” một phát hơi nhộn nhạo.

“Anh biết anh không tốt. Thế nhưng em không hề sai ư? Lúc đó em im hơi lặng tiếng rời khỏi như vậy, ngay cả một cuộc điện thoại chia tay cũng không có, em có quan tâm tới tâm trạng của anh không?” Sở Hạo Nhiên sắp khóc, giọng nói thê lương thâm thiết, dần dần mang đến cho An Tiểu Ly hiệu quả diễn xuất phim trường, “Tiểu Ly, cứ coi như khi đó chúng ta đều không hiểu chuyện, có được hay không?”

Điều măn nguyện nhất trong đời người, lại là khoảng thời gian hết sức lông bông thời trẻ trâu. Coi như lúc đó chưa học được cách quý trọng nên chúng ta phạm phải sai lầm. Coi như lúc đó là một trò chơi nhỏ có tên là bỏ lỡ trên con đường đời non nớt. Coi như chôn xuống một vết tích cho cuộc trùng phùng hôm nay. Chúng ta bắt đầu lại một lần nữa, có được không?

An Tiểu Ly cay mũi. Cô vừa an ủi trái tim khê rung động của mình, vừa dẹp loạn cảm giác tội lỗi không biết nổi lên từ đâu.

Đối mặt với mỗi tình đầu với hiệu quả cực kỳ thâm tình chân thành như vậy, xem mò đâu ra người nào không cay mũi! An Tiểu Ly âm thầm hờ hét, trước mắt lại hiện lên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị nào đó. Ặc . . . Rốt cuộc anh ấy nói muốn uống sữa đậu nành hay là bột yến mạch nhỉ?

“Tiểu Ly, nguyên nhân em do dự, là Trần Ngộ Bạch phải không?” Sở Hạo Nhiên bỗng nhiên hỏi cô một câu chần chừ.

“. . . Ai bảo thế!” An Tiểu Ly phủ nhận, “Anh ta còn lâu mới có sức ảnh hưởng như vậy!”

Cô nói chắc như đinh đóng cột như chẳng hề quan tâm, Sở Hạo Nhiên ngẩng phắt đầu lên nở nụ cười tỏa sáng. Căn phòng tràn ngập hương nắng, thời gian dường như dần dần trở về những năm tháng ngọt ngào của họ.

. . .

Việc đầu tiên Tiểu Ly làm sau khi trở lại công ty chính là rót bột yến mạch từ bình giữ ấm ra, lén lút khe chạy tới phòng trà nước đun nóng, sau đó không nhanh không chậm gõ cửa phòng làm việc của Trần Ngô Bạch.

Không có ai trả lời.

Tiểu Ly cho rằng anh lại đổi, tự mở cửa ra đi vào. Anh thật sự là không có trong phòng, nhìn đồng văn kiện đĩa CD lật giở trên bàn, chắc là anh đi họp rồi.

CD?!

An Tiểu Ly ngừng thở, tiện tay buông đồ xuống, lục lọi trên bàn Trần Ngô Bạch. Quả nhiên, giác quan thứ sáu của phụ nữ là chuẩn xác nhất, một chiếc đĩa CD có ký hiệu biểu tượng của hệ máy tính trường cô, lặng yên nằm trong một đồng CD phát triển hệ thống công ty lòe lẹt.

Trên mặt đĩa có viết chữ “An” khéo léo lả lướt bằng nét chữ mạnh mẽ của Trần Ngô Bạch.

Chắc chắn là nó! An Tiểu Ly kích động, tìm được rồi!

Cô vén áo lên, bỏ đĩa vào trong lưng quần, hưng phấn nhảy chân sáo về phía cửa. Thế nhưng tay còn chưa chạm tới chốt cửa, thì cửa đã mở ra.

Trần Ngô Bạch thấy cô đỏ mặt há hốc miệng ngây ngốc đứng ở đó, vậy mà chẳng hỏi gì cả, chỉ mỉm cười, “Hội nghị khẩn cấp, anh chưa kịp báo cho em.” Anh lướt qua cô đi vào trong, tùy tiện dọn dẹp đồ trên bàn, ngồi xuống, mệt mỏi xoa đầu. Thấy Tiểu Ly yên lặng không nhúc nhích, anh ngẩng đầu lên, mỉm cười ấm áp với cô, “Sao lại ngây ra như vậy? Không ngủ ngon à? Ừm —— Chiều này cho em nghỉ, nghỉ ngơi cho tốt đi, có được không?”

Giọng điệu của anh tự nhiên, nụ cười dịu dàng. Trên lưng Tiểu Ly lại tuôn ra từng cơn ớn lạnh, không có gì đáng sợ hơn kẻ đen tối tỏ vẻ rạng rỡ —— Anh ta, muốn làm gì?

CD bên hông dường như phát xạ từng luồng hơi nóng, Tiểu Ly thẳng lưng không được tự nhiên, “Vâng —— vậy em ra ngoài đây.”

“Ừm.” Trần Ngô Bạch mỉm cười gật đầu, “Đến chỗ anh nghỉ ngơi. Thuận tiện dọn nhà cho anh luôn.”

Thế nhưng lúc này Tiểu Ly lại không hề có bất cứ lời phản nản nào cả, so với dáng điệu dịu dàng vừa nãy của anh, cô quen với Trần Ngô Bạch như vậy hơn.

Trên cánh cửa đóng lại sau khi cô ra ngoài, Trần Ngô Bạch nhìn chằm chằm thật lâu về phía cô biến mất, ánh mắt xa xăm lạnh lùng kiên nghị.

An Tiểu Ly, anh cũng muốn học theo em. Thế nhưng, em thật sự rất không ngoan.

48. Chương 48: Dững Cầm

Nơi hẹn Tần Tổng dùng cơm cách nhà trọ của Tần Tang không xa lắm, sau khi đi ra cô cũng không để cho Lý Vi Nhiên đưa, mà tự mình từ từ đi bộ về nhà.

Lúc này trời thu đã dần tối, không khí vắng lặng giăng đầy. Có lẽ vì đã qua giờ cao điểm, khoảng thời gian này trên đường cũng vắng người. Thỉnh thoảng một chiếc lá rơi xuống, cũng đánh vỡ không khí yên lặng trong trời đất, điều này làm cho Tần Tang cảm thấy đây không phải là một bức tranh thủy mặc. Gió thu hơi lạnh lẽo, thổi qua những chiếc lá cây xào xạc, phảng phất chỉ như có âm thanh không hề có hình ảnh. Tần Tang cài áo khoác, hai tay khoanh lại ôm lấy người, đi một mình trên con đường đầy cây ngô đồng.

Những định nghĩa trong cuộc sống trước kia của cô, từ khi Lý Vi Nhiên xuất hiện đã hoàn toàn tan vỡ.

Tang Tang, vì anh ấy mạo hiểm một lần có được không?

Cho dù thật sự đau khổ, cũng không uống công yêu thương anh.

Tần Tang nghĩ đến đây, lại nở nụ cười ngọt ngào, lấy điện thoại di động trong túi ra.

Thư ký rất ít khi nhận được điện thoại của vị tam tiểu thư này, cho rằng có việc gì gấp, nên vội vàng chuyển điện thoại cho Tần Uy đang họp.

“Ba ơi, chừng nào ba rảnh? Con muốn nói với ba chút chuyện của con và Trình Hạo.” Tần Tang trịnh trọng lạ kỳ.

Tần Uy ngừng một chút, trong giọng nói hơi sáng tỏ “Ừ, ba cũng muốn nói chút chuyện với con. Tối nay về nhà ăn cơm đi.”

“Dạ, được ạ. Chào ba, tối gặp lại.” Tần Tang cúp điện thoại, rồi lại nhấn nút gọi cho người khác, giọng nói cũng nhẹ nhàng rất nhiều “Trình Hạo, là em, Tang Tang nè.”

“Trình Hạo, em muốn hủy bỏ hôn ước với anh.”

Cô không hề do dự nói với đối phương. Nhìn con đường thẳng tắp, khoe miệng Tần Tang mỉm cười, ánh mắt kiên định.

Vi Nhiên, lần này, Tang Tang lựa chọn dùng cảm là vì anh.

Bạn có gặp qua tình huống như thế này chưa?

– Biết rất rõ không nên xem, không có gì đẹp mắt, cũng chẳng đáng có gì xem... Nhưng cuối cùng, bạn vẫn bị ép phải xem...

Cho nên, khi câu nói lạnh lùng “Coi rõ không?” của Trần Ngộ Bạch bỗng nhiên vang lên, An Tiểu Ly đã hối hận không thôi: lòng hiếu kỳ hại chết con mèo mà! Bày mưu tính kế cho lắm cũng chẳng xài được.

Anh dựa vào cửa phòng làm việc, cười lạnh lùng. An Tiểu Ly nắm con chuột máy tính nhỏ bé trong tay, nhẹ nhàng di chuyển, nhưng không đợi cô ấn nút thoát, anh đã đi đến. Ôm cô từ phía sau, một tay chống lên bàn, một tay đặt lên tay cô, gián tiếp nhấn chuột.

“Mới vừa rồi, anh... chưa đi sao?” Tiểu Ly lấp bắp hỏi. Rõ ràng đã đưa cô về, thay quần áo rồi đi ra cửa. Tại sao lại âm thầm quay về? Chẳng lẽ anh đã biết cô lấy được CD rồi sao?

An Tiểu Ly đỏ mặt hơi lạnh, đoán theo tính cách của kẻ xấu bụng, chắc là anh đã cố ý khiến cô mắc mưu.

Trần Ngộ Bạch cúi đầu cọ vào mặt cô “Về lấy ít đồ.” Giọng nói anh cũng không nhanh “Ngày em tốt nghiệp anh không đến, cho nên kêu trường em cho anh một đĩa phim quay lại buổi lễ tốt nghiệp, thật đúng là có em trong ống kính đấy.”

Anh hăng hái bưng bưng, kéo đến đoạn có cô xuất hiện trong ống kính cho cô xem. Lòng An Tiểu Ly áy náy như nước sông Trường Giang, cứ kéo dài không dứt.

Cô còn tưởng rằng, anh kêu giáo sư Tiêu đưa đến băng ghi hình mà hôm đó cô đụng phải xe anh.

Cô còn tưởng rằng, anh muốn dùng cái này để uy hiếp cô.

Cô còn tưởng rằng, cái disc này là đoạn ghi hình quần chế kia.

Cô còn tưởng rằng, anh cố ý đặt CD ở đó, dụ cô lấy đi rồi lại bắt quả tang cô.

Cô còn tưởng rằng, Trần Ngộ Bạch thật sự là tên xấu xa triệt để, không thể nương tựa.

Đầu Tiểu Ly càng cúi xuống thấp, Trần Ngộ Bạch hôn lên gáy cô, dịu dàng hỏi bên tai “Sao vậy? Cô bé ngốc.”

Thật dịu dàng êm ái, thật cảm động! Lúc này, Tiểu Ly cũng muốn yêu anh đến thiên trường địa cửu rồi.

“Sao em có cái disc này?” Bỗng nhiên Trần Ngộ Bạch đặt câu hỏi.

Một tia điện chạy qua, trong thoáng chốc An Tiểu Ly tỉnh lại trong cảm động, ấp a ấp úng, không biết nên giải thích về việc cái disc này thế nào. Vẫn là nó ở trong CD-ROM tại máy vi tính phòng làm việc của anh.

“Chẳng lẽ, lần trước anh coi xong quên lấy ra hả?” Giọng của Trần Ngộ Bạch nhỏ như tự nói thầm.

Nhất thời An Tiểu Ly như được đại xá, gật đầu như gà mổ thóc.

Trần Ngô Bạch đưa tay vuốt mái tóc dài của cô “Gần đây trí nhớ không được tốt lắm. Anh đi làm việc chút, em ngoan ngoãn ở nhà nhé” Anh nói xong, cười rồi hôn cô.

“Ừ, anh lái xe cẩn thận” An Tiểu Ly khẽ đáp, mặt ửng đỏ, ngồi co ro trên ghế máy vi tính, cười ngu ngốc.

Tiểu Bạch của cô, thật sự càng ngày càng ngoan rồi.

Xế chiều lúc tan việc, Trần Ngô Bạch mua thức ăn đem về, Tiểu Ly ngoan ngoãn vào bếp làm thức ăn. Ngay cả hôm nay Trần Ngô Bạch muốn ăn mấy món khó làm, cô cũng không nói gì. Mà biểu hiện của Trần Ngô Bạch cũng tốt đẹp, cơm nước xong lại chủ động đi rửa chén. Rửa chén xong, còn ngồi xem ti vi với cô.

Hai người ngồi trên ghế salon cả một buổi tối, Trần Ngô Bạch dần dần không nhịn được nữa, vừa hôn vừa vuốt ve, ngón tay thon dài lướt khắp xung quanh, trên chốc cô mềm nhũn như nước, gục trong ngực anh thở nặng nề.

“Tối nay ở đây, được không?” Trần Ngô Bạch liếm vành tai cô, thỉnh thoảng đầu lưỡi nho nhỏ còn len vào trong tai cô, kích thích cô càng ngày càng ẩm ướt, cứ mê muội nói “Được” liên tục. Nhưng cho dù vào thời khắc như vậy, trong lòng cô vẫn âm ỉ nghĩ rằng: Tiểu Bạch... thật thay đổi rồi.

Trước kia, có bao giờ anh cần phải trưng cầu ý kiến của cô trong mấy chuyện này đâu?

Tựa như Trần Ngô Bạch cũng nôn nóng, ngay cả giường cũng không muốn lên, nhún cô lột sạch sẽ trên ghế salon, thăm dò độ ướt át của cô, lại trực tiếp từ từ đi vào.

Động dục vài chục lần, hình như cảm thấy chưa đã nghiệm, anh đứng lên, nâng nửa người cô lên trên không. Tiểu Ly hoảng sợ, tay vịn lên tay vịn ghế salon, đồng thời chân không tự chủ được càng quăn chặt anh hơn. Trong cảm giác của Trần Ngô Bạch, da thịt mềm mại êm ái cứ vô biên vô hạn bao lấy nơi bùng nổ nóng bỏng của anh, làm anh vô cùng khoan khoái.

Cuối cùng, Tiểu Ly bị anh đặt trên ghế salon, hai chân gấp đến trước ngực. Anh dịu dàng lùa cô tự ôm lấy đầu gối mình, cả người cô gối tròn như một đỉnh bạc nằm ở đó. Anh lao xuống từ trên cao, sung sướng tràn trề. Động tác cũng mạnh hơn, đi vào nơi sâu nhất của cô, dưới thân hình, chiếc ghế cứ kêu kéo kệt thảm thiết.

“Tiểu Ly...” Bỗng nhiên anh kêu tên cô, cả người cũng đổ xuống. An Tiểu Ly đang trong cảm giác lên đỉnh, đồng thời bắp chân cũng bị thể trọng của anh đè ép đau vô cùng. Hai loại cảm giác ngược lại đan vào nhau, giống như cảm giác giao hòa, cô nhắm mắt lại lần nữa, sau đó co rút thân thể tiết ra. Trần Ngô Bạch bị nơi nhạy cảm của cô kích thích, không muốn buông tha cho cô, lại mạnh mẽ rút ra, dục vọng của anh lạnh lạnh. Sau đó ôm cô lên, đi vào phòng, giày vò suốt cả đêm.

Vào lúc ăn tối, Tần Tang và Vương Di, Tần Liễu cùng nhau chờ ở cửa, không lâu sau, Tần Uy và Tần Dương cũng đi vào.

Vương Di cười bước lên nhận lấy áo khoác của chồng, đưa cho người giúp việc. Tần Tang định đưa tay đón lấy chiếc cặp táp của Tần Dương, nhưng Tần Dương chỉ cười phẩy tay, chỉ chỉ phía sau.

Ngoài cửa có một người thanh niên trẻ tuổi mặc áo khoác màu đen đi đến, chào hỏi với Vương Di “Bác gái, con đến ăn cơm kè.”

“Trình Hạo tới à? Hèn chi, Tần Tang cũng về nhà.” Vương Di đẩy đẩy Tần Tang, Tần Tang lập tức mỉm cười bước lên chào Trình Hạo.

Tất cả mọi người đi vào phòng khách, Tần Tang kéo Trình Hạo đi sau cùng, cô giả vờ thân mật tựa lên cánh tay của Trình Hạo, nghiêng đầu khẽ hỏi anh “Sao anh lại đến đây?”

Trình Hạo cũng nhẹ giọng đáp lời bên tai cô “Vị hôn thê cũng muốn trốn, tại sao có thể không đến xem chứ?”

Tần Tang hung dữ nhéo trong bắp tay anh, vặn một vòng tròn 360 độ. Đôi mắt hoa đào của Trình Hạo ngấn nước, oan ức xuýt xoa “Anh nói bậy, anh nói bậy... Cha em gọi anh đến! Tiểu Tang Tang đáng yêu của anh, lòng dạ em ác độc đến mức này cơ à? Cầm sừng anh thì thôi, còn muốn mưu sát chồng ư?” Trình Hạo vừa xoa cánh tay của mình, vừa thì thầm ai oán.

Tần Tang lo lắng nhìn theo bóng lưng của cha mình, chân mày nhẹ nhíu lại.

Hai người vừa đi vừa khe khẽ nói chuyện với nhau, Tần Liễu ngồi vào chỗ của mình, hoát bát kê hai người “Bọn em có thể ăn cơm xong rồi lại hôn hít tiếp có được không? Chị đói bụng rồi.”

Vương Di và Tần Dương bật cười, Tần Uy sa sầm mặt, ngón trở gõ lên bàn mấy cái “Chẳng ra sao cả.”

Tần Liễu le lưỡi, ngoan ngoãn ngồi xuống giả bộ làm thực nữ.

Cơm nước xong, Tần Tang và Trình Hạo cùng nhau đi lên lầu trong ánh mắt mỉm cười của cả nhà.

Vào trong phòng của Tần Tang, Trình Hạo không tỏ vẻ phong độ nữa, nhào vào giường, nằm chổng vó “Tang Tang à, anh nói sao mà nhà em ăn cơm mệt mỗi vậy chứ? Không trách được em suốt ngày cứ ở bên ngoài. Này, anh nói nè, sau này kết hôn, chúng ta có thể ít về nhà mẹ đẻ của em có được không? Anh không chịu nổi cha em đâu.”

Tần Tang phìền muộn trong lòng tiện tay bắt lấy chiếc gối trên ghế salon, ném vào gương mặt tuần tú của anh “Anh nói muốn suy nghĩ, suy nghĩ như thế nào?”

Trình Hạo lười biếng kéo gối ra, kê vào sau ót, nghiêng mặt qua nhìn Tần Tang “Anh không đồng ý.”

Ánh mắt Tần Tang chuyển sang lạnh lẽo, bắn điện về phía gương mặt cột nhĩ của anh.

Trình Hạo sợ run cả người, cuộn chân lại “Tiểu Tang Tang, em không tốt rồi, làm cái gì không làm, lại làm bộ mặt như điêu khắc từ cha em. Em không thể làm nũng nói vài câu để nghe với anh sao?”

“Em sợ anh yêu em, càng không thể buông tay được.”

“Oe...” Trình Hạo khoa trương giả vờ muốn ói, Tần Tang nhếch chân mày lên, ngồi trên ghế salon im lặng chờ anh biểu diễn xong.

“Chuyện này đối với anh có gì tốt chứ! Em nói anh cưới ai cũng vậy, nhưng em rất tốt đó! Anh đoán chừng cho dù anh nuôi bao nhiêu bồ bên ngoài, em cũng sẽ chẳng thêm quan tâm. Hơn nữa em lên phòng khách được, xuống bếp cũng được. Còn nữa, theo anh thấy, chắc chắn lên giường cũng được...” Trình Hạo thu hồi sắc mặt vô lại, đứng đắn trong giây lát, lại tiếp tục trêu chọc.

Mũi chân Tần Tang dậm xuống giày của anh “Nói trọng điểm”

“Trọng điểm chính là không có chuyện tốt thì anh không làm. Tại sao có sẵn người như em lại không muốn, phải cực nhọc vất vả đi tìm kẻ khác chứ.”

“Coi như anh giúp em chút đi” Tần Tang thở dài “Em cũng không có cách nào, Trình Hạo, em yêu rồi.”

“Ôi, không tệ nha, rất buồn cười” Hai tay Trình Hạo gối sau đầu, cười hì hì.

Tần Tang nghiêm túc nhìn anh, cho đến khi anh ý thức được cô không nói giỡn, vẻ mặt cũng trở nên đứng đắn. Lúc này cô mới nhẹ giọng nói với anh “Anh tác thành cho em được không? Trình Hạo, em thật sự yêu anh ấy.”

Trình Hạo sững sốt một chút, ngoắt tay với cô. Tần Tang đi đến, nằm xuống song song với anh, hai người cùng nhau nhìn trần nhà.

“Người đàn ông đó hình dáng ra sao? Làm cho trái tim của Tiểu Tang Tang của anh xúc động.”

“À... là người rất tốt rất tốt. Em thích anh ấy, rất thích rất thích.”

“Stop”

“Có lẽ anh cũng biết, anh ấy tên là Lý Vi Nhiên, chính là Lý Vi Nhiên của Lương Thị.”

“... Em nói giỡn à?”

“... Lúc bắt đầu em cũng cho là vậy, nhưng mà là thiệt.”

Trình Hạo lồm cồm bò dậy, mắt nhìn xuống Tần Tang, nghiêm mặt nói “Tần Tang, em không nên mê muội. Là ai cũng có thể bỏ trốn với em được. Nhưng Lý Vi Nhiên là ai chứ? Em muốn hại chết ba người bọn anh sao?”

“... Em với anh ấy đã yêu nhau rồi.”

“Con bé này!” Trình Hạo hơi gấp “Những dự án hai nhà chúng ta hợp tác cũng đã vận hành theo quỹ đạo. Bây giờ em từ hôn, nếu là người khác thì ông già anh cũng cao lắm là rút lui khỏi dự án hợp tác. Nhưng ba của Lý Vi Nhiên đang đương chức, bản thân anh ta là một trong những kẻ cao nhất Lương Thị. Em làm vậy sẽ khiến ông già anh nghĩ rằng đó là dụng ý của cha em? Em muốn chết sao?”

“Anh cẩn thận nhiệt tình quá đi” Tần Tang quăng một câu lạnh lùng, Trình Hạo cũng ủ rũ nằm xuống.

“Em biết rồi, nhà anh chắc chắn cho rằng Lương Thị và cha của Lý Vi Nhiên liên thủ muốn nuốt tiền bạc của nhà anh.”

Trình Hạo bị cô châm chọc nên không nhịn được nữa, hừ lạnh khinh bỉ “Ai biết con bé như em có phải tồn tại lòng này hay không?”

“Lúc đó em cũng nghĩ đến việc này, cho nên vẫn không dám chấp nhận anh ấy.” Giọng nói của Tần Tang càng nhỏ nhẹ “Nhưng mà, em không kiềm chế được. Trình Hạo, anh còn chưa yêu, anh không hiểu được cảm giác như bị bóp nghẹn trái tim đâu. Giống như... nếu không chấp nhận anh ấy thì sẽ chết.” Tần Tang cười.

49. Chương 49: Hoa Bạch Yến

Trình Hạo bị lời của cô làm cho sồn cả da gà, bò dậy chỉnh tóc lại, vòng vo vài lần, hơi phiền não “Tang Tang, em có nghĩ tới không. Nếu như em thật sự muốn bỏ trốn, nhưng đến lúc đó anh ta... Nói như vậy nè, từ góc độ đàn ông, sự nghiệp và phụ nữ, cho dù không thể tương thích, cũng tuyệt đối không thể tương xung, em có hiểu hay không?”

Tần Tang ngồi dậy, phẩy phẩy tóc, cười gật đầu “Hiểu rồi”

Trình Hạo liếc nhìn biểu hiện chán nản lạnh nhạt của cô.

“Em đã nghĩ vô cùng rõ ràng. Cho dù đến lúc đó Lý Vi Nhiên không cần em nữa, em cũng sẽ không hối hận.” Cô hơi cúi thấp đầu “Trình Hạo, trong cuộc đời con người dù sao cũng phải có một lần điên cuồng.”

Trình Hạo biết khuyên cô cũng vô ích, im lặng một hồi lâu, đứng lên chuẩn bị rời đi “Nhìn biểu hiện Một Đêm Ân Ái Cũng Nên Nghĩa Vợ Chồng của em, anh cho em một lời khuyên hữu ích — vui đùa chút thì thôi, ngàn lần đừng coi là thật.”

“Không được, em phải cho anh ấy danh phận” Tần Tang quen thói giỡn hớt với anh.

“Anh đau khổ quá đi, em quăng anh đi đâu vậy vợ yêu?”

“Xi”

“Tang Tang” Trình Hạo nhìn Tần Tang bằng vẻ mặt ai oán, bị Tần Tang đẩy mặt đi.

“Thôi, kiếp trước anh thiếu nợ em” Trình Hạo thở dài, xoay đầu lại, thu hồi lại biểu tình bồn chồn, suy tư một chút, tính toán trong lòng xong rồi nói với cô “Đợi nửa năm nữa, đến khi ông già trao quyền lại cho anh, những dự án hợp tác kia cũng vãn đã đóng thuyền. Anh sẽ từ hôn với cha em. Đến lúc đó, em phải khuyên ông già em đi, đừng có cái gì cũng đổ lên đầu anh.”

Tần Tang nhìn chăm chăm anh hồi lâu, nở nụ cười, vươn tay ôm eo anh “Trình Hạo, cảm ơn anh”

“Đừng có làm cái kiểu này. Giới thiệu cho anh hai người đẹp là được rồi” Trình Hạo đẩy tay cô ra, đứng dậy sửa sang lại quần áo “Anh đi đây. À, đúng rồi, hai ngày trước anh bị chụp hình với nữ minh tinh CC, đưa lên đầu trang. Cha em vì chuyện này nên tìm anh đấy, vậy em cũng đừng làm lộ ra nha.”

Tần Tang gạt đầu, cũng đứng lên, cười chỉnh tóc dùm anh, kéo tay anh đưa ra cửa.

Tần Uy chờ Tần Tang ở trong phòng làm việc, nhìn thấy cô đi vào, ông nở nụ cười hiểm hoi.

“Trình Hạo đi rồi à?”

“Dạ”

“Tần Tang, cũng là con hiểu chuyện nhất” Tần Uy nâng tách trà lên uống một hớp, ngoắc tay ý bảo cô ngồi xuống “Bây giờ, Trình Hạo vẫn chưa xác định được, sau này sẽ rõ thôi.” Ông thổi nguội nước trà, ung dung nhàn nhã.

“Ba à” Tối nay, cảm xúc của Tần Tang thay đổi rất lớn, thế cho nên bỗng nhiên muốn hỏi ông những điều trước nay cô không dám hỏi.

Tần Uy gạt đầu, ý bảo cô nói tiếp.

“Mẹ — Con nói là mẹ con, nếu như lúc ấy, bà mở miệng van xin ba vì bà bỏ hết tất cả, ba có chấp nhận không?”

Tần Uy bị nước trà nóng đổ vào tay, nhưng trên mặt vẫn giả như không có chuyện gì xảy ra.

“Làm gì có nếu như vậy. Chuyện đã có kết cục vậy rồi, còn giả thiết làm gì.” Ông nói thản nhiên, ánh mắt cũng không ngước lên.

Nhưng Tần Tang chú ý đến từng động tác nhỏ của ông — Ngón tay ông cầm tách trà cũng hơi có vấn đề. Rốt cuộc Tần Uy ngẩng đầu lên.

Ông buông cái tách xuống, khẽ nhíu mày, vẻ mặt ông không bao giờ có ai biết là vui hay buồn. Nhưng khi ông đối mặt với Tần Tang, đứa con gái hiểu chuyện nhất và không cần ông quan tâm nhiều nhất.

“Ba đã từng cho rằng mọi chuyện đều có ý nghĩa. Sau đó lại phát hiện, thật ra nó không quan trọng như vậy. Tần Tang, chờ khi con và Trình Hạo trải qua một số chuyện, hai con cũng sẽ hiểu. Cho nên, hiện tại có chút sóng gió, con cũng đừng quá quan tâm.”

Tần Tang cười thản nhiên, giống như đang suy nghĩ lời của ông nói. Nhưng Tần Uy lại thất thần trong chớp mắt — Nụ cười bình tĩnh của con gái, lại khiến cho ông nhớ đến người thiếu nữ luôn đi vào giấc mộng nửa đêm của ông, mái tóc dài tung bay, nụ cười ngời sáng.

Tiểu Thụ, bây giờ anh đã hiểu được, vậy em thì sao?

“Ba à, con đang tìm hiểu điều đó trên con đường đời. Cho nên, nếu như con làm sai chuyện gì, ba phải tha thứ cho con, có được không?” Tần Tang cười nói tự nhiên, làm nũng với cha mình.

Tần Uy đang vui sâu trong chuyện cũ, buồn bã không nguôi. Cũng không tra cứu hàm nghĩa trong lời nói của Tần Tang, gạt đầu, đuổi Tần Tang ra ngoài.

Lúc Sở Hạo Nhiên tươi cười xuất hiện, trái tim nhỏ của An Tiểu Ly đập cuồng loạn.

“Anh.. đến làm gì?” Cô lắp bắp hỏi anh ta, ánh mắt thỉnh thoảng lướt đến Trần Ngô Bạch đang ở bên trong phòng làm việc.

Sở Hạo Nhiên cười rạng rỡ, hai tay chống lên bàn cô “Em không chịu tiếp điện thoại của anh, nên anh trực tiếp đi tìm em. Trưa nay chúng ta ăn cơm với nhau có được hay không?”

“Ặc... Buổi trưa em có hẹn.”

An Tiểu Ly từ chối anh ta.

“Hẹn ai? Trần Ngô Bạch à?” Sở Hạo Nhiên lên giọng. Tiểu Ly vội vàng đứng lên muốn bịt miệng anh ta lại. Anh ta cười cười né tránh, đưa tay cầm tay cô “Em đến công ty anh làm việc được không? Chỉ cần anh nghĩ đến em ở bên cạnh Trần Ngô Bạch, thì cả người cũng không được thoải mái.”

Anh ta nói một hơi không nhanh không chậm, tiếng cũng không lớn không nhỏ. Tiểu Ly kinh sợ không thôi, vội vàng vượt tay ra, nắm chặt lấy túi trên ghế, đẩy Sở Hạo Nhiên ra ngoài “Được rồi, được rồi, chúng ta đi ăn cơm.. đi thôi.”

Trong thang máy có mấy đồng nghiệp của Tiểu Ly, nhìn thấy Tiểu Ly đi vào cùng Sở Hạo Nhiên, cũng giả vờ như không thèm để ý, nhưng trong mắt lại có những cái nhìn thọc mạch.

Sở Hạo Nhiên thản nhiên nhìn xung quanh, một cánh tay lại thoải mái khoác lên vai Tiểu Ly.

Xuống đến đại sảnh dưới lầu, hai người đứng ở cổng chính đợi xe của Sở Hạo Nhiên tới.

“Tiểu Ly, vẫn là câu nói kia, anh sẽ chờ em” Bỗng nhiên Sở Hạo Nhiên nói thật nhỏ.

Tiểu Ly đang vô cùng phiền não về việc phải giải thích với Trần Ngộ Bạch chuyện buổi trưa này làm sao, không có nghe kịp tiết tấu của Sở Hạo Nhiên, nhất thời mờ mịt “Hả?” một tiếng.

“Nếu như em kiên quyết muốn ở chung với Trần Ngộ Bạch chẳng có gì cả, vậy thì đánh giá quá thấp trí thông minh của anh rồi.” Sở Hạo Nhiên nói đến đây thì dừng lại, cẩn thận quan sát biểu tình của An Tiểu Ly. Đầu tiên là cô sững sốt, sau đó thì xấu hổ rõ ràng.

Sở Hạo Nhiên căn cứ vào vẻ mặt này, lập tức đoán được tình trạng của cô và Trần Ngộ Bạch — Mập mờ thì có thừa, còn yêu thật thì chưa. Đồng thời, trong lòng anh ta cũng dâng lên một ít ảm áp nho nhỏ — Cô bé này, vẫn như lúc ban đầu anh gặp gỡ. Lúc anh đã quen với trắng lè phồn hoa, sự xuất hiện của cô một hương thơm hoa bạch yến bay đến, rất khác biệt, rất cuốn hút.

“Tiểu Ly, anh chờ em. Anh cho em thời gian, em hãy suy nghĩ đến hiện tại của em, ở bên cạnh Trần Ngộ Bạch, nhìn cho rõ xem anh ta là loại người gì. Còn anh là loại người gì, em là người hiểu rõ nhất, có phải không?” Anh ta nói dịu dàng.

Lúc này gió lại nổi lên, nhẹ nhàng thổi bay tóc của Sở Hạo Nhiên, anh ta lẳng lặng nhìn cô bé trước mặt, không nói gì hết, nhưng còn hơn hàng vạn lời nói.

Thật xin lỗi vì năm đó đã bỏ lỡ em. Hôm nay, anh đã quay về, em yêu, lần này đến phiên anh chờ em.

“Được rồi, lên đi. Trần Ngộ Bạch là người hẹp hòi, ngay cả anh cũng đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu với tình địch. Anh không làm khó em, em đi ăn cơm với anh ta là được rồi.” Sở Hạo Nhiên nhích ra ngoài chút xíu, góc độ vừa đúng nhắm ngay một cánh cửa sổ trên lầu. Anh ta nắm tay Tiểu Ly, thân thiết véo mặt của cô “Anh đi. Lần sau hẹn em dùng cơm, em đừng từ chối anh nữa được không? Em nhìn đi, hai ngày nay bị em cự tuyệt, anh ăn cũng không vô, gầy đi rồi đây.”

Anh ta ra vẻ tử thân, Tiểu Ly không khỏi bật cười, gật đầu, coi như là đồng ý lời mời của anh ta.

Chỉ là cái gật đầu nho nhỏ, nhưng trong đôi mắt của người đang nhìn sau cửa sổ, chính là tội ác tày trời không thể tha thứ.

Vừa lên lầu, Tiểu Ly trấn định tinh thần, điều chỉnh vẻ mặt. Vào phòng làm việc của Trần Ngộ Bạch, hỏi anh xem buổi trưa muốn ăn cái gì.

Trần Ngộ Bạch chọn món ăn như ngày thường, chẳng qua là từ đầu đến cuối, không hề ngược mắt nhìn cô. Mua về buổi trưa xong, hai người ngồi đối mặt nhau dùng cơm.

Trần Ngộ Bạch máy móc ăn từng miếng, nhanh chóng giải quyết phần của mình. Lau tay, dựa vào ghế, lẳng lặng nhìn cô ăn.

Tiểu Ly bị ánh nhìn khó hiểu của anh, mấp máy chiếc miệng nhỏ xinh, cười cười với anh “Nhìn cái gì? Chưa từng thấy người đẹp à?”

Thế nhưng Trần Ngộ Bạch vì câu nói không đâu này mỉm cười, còn cười vô cùng dịu dàng.

Tiểu Ly cho rằng công lực mình rất cao, cũng cười vô cùng đắc ý.

Trần Ngô Bạch cười thật lâu, khoe miệng cong cong, rướn người lên phía trước, đưa tay nắm lấy cằm của Tiểu Ly, dịu dàng nhìn cô, thở dài êm ái, rồi nói nhẹ “An Tiểu Ly, tiền em thiếu anh, bắt đầu từ hôm nay xóa bỏ.”

Tiểu Ly há hốc mồm.

“Em không nợ gì anh. Nếu như em thật muốn sống đôi với Sở Hạo Nhiên, vậy thì đi đi. Anh không cần em.” Đôi mắt anh lấp lánh, nghiêm túc nói với cô.

Một lúc lâu An Tiểu Ly mới ngẫm ra được mùi vị tác thành trong lời nói của anh.

Sở Hạo Nhiên nói, em thích Trần Ngô Bạch, vậy thì cứ ở bên cạnh anh ta, đợi khi thấy rõ rồi, nếu như anh ta không tốt, thì anh vẫn còn đứng nguyên tại chỗ đợi chờ em.

Mà Trần Ngô Bạch nói, anh không ngăn cản em, nếu như em thích, anh sẽ bỏ đi tình cảm này. Thậm chí Tiểu Ly có thể tự mình nhận ra ẩn ý sau câu nói của anh — Tiểu Ly, chỉ cần em hạnh phúc là được, anh không sao.

Thì ra, đây chính là quan điểm cao thấp nhìn là thấy ngay.

Sở Hạo Nhiên chính là hoàng tử sơn trại hơn cả Trần Ngô Bạch.

“Em cự tuyệt anh ấy” Chiếc đĩa trong tay cô đâm vào hộp cơm, áp ứng giải thích với Trần Ngô Bạch.

Trần Ngô Bạch không nói lời nào, lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt u buồn.

Trái tim của An Tiểu Ly, trong nhất thời cũng yếu mềm đi.

“Anh ấy là bạn của Tang Tang, lúc em mới vào đại học có quen với anh ấy. Sau đó Tang Tang... Tóm lại chúng em chia tay rồi. Lần trước anh nằm viện, chúng em vừa gặp lại” Tiểu Ly thẳng thắn dàng hoàng, Trần Ngô Bạch vẫn lạnh như băng.

“Tại sao không chịu nói sớm cho anh biết?” Anh hỏi lạnh lùng “Tại sao gạt anh? Nếu như giữa hai người chỉ đơn giản như vậy.”

Bây giờ, tâm tình Tiểu Ly ngọt ngào xen lẫn âu lo, không có cách nào nói rõ được mùi vị ra sao. Đôi mắt cô đảo một vòng, thẳng thắn hùng hồn đứng lên “Anh cũng không có gì nói với em sao? Mấy ngày nữa anh sẽ phải đi đâu không? Anh cũng chưa hề nói cho em biết, em biết được tin này từ miệng Lý Vi Nhiên, anh biết em khó chịu thế nào không...”

Cô giả vờ như oan ức rũ mắt xuống, ăn một muỗng cơm chiêm trưng, lại chột dạ len lén liếc nhìn anh.

Trần Ngô Bạch lại yên lặng, sau đó bỗng nhiên bộc phát, mở mạnh ngăn kéo ra, thấy một xấp giấy trước mặt cô, oán hận trừng mắt liếc nhìn cô, rồi đẩy ghế ra, bước đi ra ngoài.

Tiểu Ly nhìn thoáng qua, một tờ đơn chỉ thiếu chữ ký của cô, An Tiểu Ly — xin điều đến tổng công ty Lương Thị, chức vị là — thư ký riêng của Trần tổng giám đốc.

Một tờ đơn gượng ép bá đạo, giữa những câu chữ cũng lộ ra hơi thở lớn lối nhất quán của Trần Ngô Bạch. Tiểu Ly nhìn nó, nụ cười cũng nở rộ, thì ra, anh đã sắp xếp xong xuôi từ lâu.

Mấy ngày tiếp theo, Trần Ngô Bạch cũng không màng để ý đến cô, ngoại trừ nói chuyện công việc, cũng chẳng thèm nhìn cô cái nào. Bữa tối cũng không kêu cô đi nấu, buổi trưa còn tự mình đi đến phòng ăn của công ty.

Mà đối với hành động trẻ con lần này của anh, chỉ làm Tiểu Ly cảm thấy vô cùng đáng yêu.

Cuối cùng, Lão Nghiêm cũng đã phê duyệt đơn xin ký túc xá của cô, hôm nay cô xin nghỉ nửa buổi hào hứng đi dọn nhà với ông.

Tần Tang không có ở nhà, hai ngày nay, cô ấy và Lý Vi Nhiên cứ dính lấy nhau. Chắc là đi hẹn hò rồi. Hành lý đã thu dọn xong từ mấy hôm trước, An Tiểu Ly vợ vội vàng áo choàng tắm và một số mỹ phẩm vào trong bọc rồi đi.

Đi dọc theo đường đến ký túc xá, Tiểu Ly vui sướng hỏi lão Nghiêm, người ở chung phòng ký túc xá với cô là ai.

“Vậy ông nói cho tôi biết, có phải Lisa không?” Lão Nghiêm không muốn nói gì, Tiểu Ly chẳng thể làm gì được hơn là phải hỏi ngược lại.

Lão Nghiêm lắc đầu lái xe, nhìn cô đầy thâm ý, cười xòa nói “Cô yên tâm, là nơi ở xa hoa, người cùng phòng cũng là hàng cao cấp.”

Nói xong, chính ông ấy cũng cảm thấy hình dung như vậy quá thỏa đáng, cười khan hai tiếng che đậy.

Con đường phía trước càng ngày càng quen thuộc, nhưng An Tiểu Ly vẫn mang tâm lý cầu may: có lẽ công ty có phúc lợi tốt, khu cư xá này cũng là một trong khu túc xá của họ.

Đến khi lão Nghiêm dừng trước số nhà tại tầng lầu quen thuộc, Tiểu Ly hoàn toàn hiểu ra “Lão Nghiêm !!”

Cô đoạt hành lý muốn đi, nhưng lão Nghiêm nắm chặt lấy hành lý của cô, nói gì cũng không chịu buông tay.

Đang ồn ào, thì cửa được mở ra.

Trần Ngộ Bạch mặc quần áo ở nhà, vẫn đẹp trai như cũ, gương mặt vẫn lạnh lùng “Đi vào” Anh lời ít ý nhiều.

Lão Nghiêm như một hộ vệ trung thành đưa hành lý cho anh “Tôi không vào đâu, Tổng giám đốc ngài làm quen với bạn cùng phòng đi... ha ha..” Ông ta tự tình khô khan cười hai tiếng, lại bị đôi mắt lạnh lẽo của Trần Ngộ Bạch đông thành đá, càng lúc càng quê, sau đó gãi gãi đầu, im hơi lặng tiếng rút lui.

Trần Ngộ Bạch hồ hững nhìn bóng lưng ông ta, cho đến đi khuất mới thôi. Anh rất tự nhiên nhìn qua cô, Tiểu Ly đang bắt chước dáng vẻ khác người lạnh lùng khoanh tay của Tần Tang, vẻ mặt tỉnh táo, chờ Trần Ngộ Bạch năn nỉ.

Nhưng chẳng qua Trần Ngộ Bạch chỉ yên lặng xoay người, mang theo hành lý của cô, đi vào nhà.

Tiểu Ly đứng yên tại chỗ vài phút, lại một lần nữa thất vọng tràn trề, cô không thể học theo Tang Tang được rồi.

Cô xụ mặt đi vào nhà.

Tần Tang ngồi ở quán cà phê bên cạnh Lương thị cả buổi chiều, vừa viết văn, vừa nghe nhạc, rồi lại chát vài câu với Lý Vi Nhiên trên MSN.

Lúc tan sở, Lý Vi Nhiên hỏi cô một câu vu vơ, mót biết được cô đã ở gần đó lâu như vậy.

Anh thu dọn đồ đạc vội vàng tan việc, đi gặp mặt Tần Tang, cũng không để ý đang ở trên đường, kéo cô lại hôn thật nóng bỏng.

“Vợ yêu, em đúng là lúc nào cũng làm anh ngạc nhiên vui vẻ.” Lý Vi Nhiên ôm lấy eo cô, cứ không ngừng lời ngon tiếng ngọt.

Hôm nay Tần Tang lựa chọn quần áo tỉ mỉ, áo lông cao cổ màu đen, làm tôn lên làn da như ngọc ngà, áo khoác màu tím tươi tắn, tóc dài cột lỏng, trang điểm nhẹ, cả người đều toát lên vẻ thanh tú.

Cô ngại ngần hôn Lý Vi Nhiên “Buổi tối cho anh ăn ngon, được không?”

Lý Vi Nhiên nhú mày, cúi đầu nhẹ nhàng nói đùa bên tai cô “Ăn cái gì?”

Hơi thở nóng bỏng của anh phả lên vành tai nhạy cảm của cô, Tần Tang né qua, đôi mắt xinh đẹp người sáng cười vang “Anh muốn ăn gì cũng được...” Cô cũng có qua có lại, cúi người kín đáo cọ sát vào anh.

50. Chương 50: Đồ Cẩu Bẩn

Lý Vi Nhiên không hề có biện pháp nào với người bạn gái chốc thì thuần khiết chốc thì nóng bỏng này. Huống chi vẫn còn ở trên đường cái, không thể làm gì khác ngoài việc nhanh chóng hôn lên môi cô, hai người ôm nhau về nhà.

Lý Vi Nhiên thề, anh thật sự cho rằng Tần Tang nói đùa.

Thế nhưng lúc anh thề, hai người đều đã lộ ra nửa người rồi, anh kiên quyết ma sát giữa hai chân cô, dù cách lớp vải cũng có thể cảm nhận được cảm giác ngọt ngào của nơi mềm mại ấm áp mà ướt át của cô. Tần Tang ở bên dưới bởi vì bị anh đè nặng, hô hấp khó khăn, hai gò má ửng đỏ, ánh mắt mơ màng, cái miệng nhỏ ướt át bị anh hôn đến sưng đỏ, lóe lên ánh sáng mê hoặc dưới ngọn đèn.

Tiểu Ly dọn đồ đi vội vàng, trong nhà hơi lộn xộn, lúc Lý Vi Nhiên giúp đỡ thu dọn, lật ra được một bao CD Tần Tang giấu kín. Tuy anh vẫn biết những thứ Tần Tang viết hơi sắc, thế nhưng lúc nguyên một bộ sưu tập Aoi Sora* xuất hiện thế này, anh vẫn hơi hơi sốc.

[*Tên diễn viên AV]

Cơm nước xong xuôi, anh ằm ỉ đòi xem, vậy mà Tần Tang cũng không ngăn cản. Hai người cùng nhau thưởng thức. . . và thế là thưởng thức thành ra thế này đây.

“Cho anh được không?” Anh hà hơi bên tai cô, cổ họng khàn khàn hỏi khó khăn.

Ánh mắt Tần Tang đã rời từ lâu, Lý Vi Nhiên thấy cô mãi vẫn chưa nói lời nào, trong lòng thương tiếc, thở dài một tiếng, khó khăn tách khỏi người cô, khoác lại áo cho cô, đứng dậy, chuẩn bị ra ngoài cho bình tĩnh một chút.

Anh xoay người đi, tay lại bị kéo về.

Tần Tang kéo cổ tay anh làm điểm tựa, thân thể mềm mại như rắn trườn lên, quấn lấy Lý Vi Nhiên, ngẩng đầu, vẻ mặt quyến rũ mê người.

Lý Vi Nhiên không nhịn được cúi đầu hôn cô, răng môi hai người cắn lấy nhau, đầu lưỡi quấn quýt. Anh ngang ngược mút lấy cô, ôm cô trong ngực dùng sức xoa lưng và hông cô. Tần Tang cởi từng nút áo sơ mi của Lý Vi Nhiên, lại hướng thẳng xuống dưới, cởi thắt lưng của anh.

Thế nhưng bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô chợt bị anh đè lại, Lý Vi Nhiên luyến buông đầu lưỡi trơn mịn của cô ra, hỏi cô với giọng khàn khàn: “Tần Tang, em nghiêm túc chứ?”

Tần Tang cười quyến rũ, nhìn bụng dưới càng lúc càng căng cứng của Lý Vi Nhiên, mắt anh tối sầm u ám, hơi thở gấp gáp, anh quý trọng cô, luôn sợ làm tổn thương cô, cho lên đến giờ khắc cuối cùng vẫn luôn ngừng lại. Thế nhưng ngày hôm nay, cô khiến anh khó có thể chống cự.

Tần Tang không nói lời nào, bàn tay trực tiếp kéo khóa quần anh, đưa tay vào, cô không hề lả lẫm với động tác này, nhưng vẫn khiến Lý Vi Nhiên rên rỉ hưng phấn.

“Tiếp theo để cho anh.” Anh kích động ôm lấy cô, phả hơi nóng vào tai cô, làm cho cô run rẩy một hồi.

Sự dịu dàng tinh tế của Lý Vi Nhiên, giống như thủy triều ấm áp, bao phủ lấy Tần Tang từng chút một. Cả người cô mềm nhũn, nằm trên giường mặc cho anh chi phối. Anh đè lên thân thể trần trụi của cô, hôn lên từng tác da thịt, vươn đầu lưỡi ra liếm mút. Anh đi dần xuống dưới, Tần Tang rên rỉ càng kích động hơn. Anh nhân lúc cô không có sức lực, nhẹ nhàng đẩy hai chân khép chặt của cô ra, giữa hai chân Tần Tang mát lạnh, nâng người cô dậy, rên rỉ một tiếng thật dài.

“Đừng nhúc nhích,” Giọng nói của Lý Vi Nhiên khàn khàn, không kiềm nén được lửa tình, “Tần Tang. . . Anh muốn ăn em. . .”

Anh nói rất mờ ám, Tần Tang nổi da gà toàn thân, run rẩy không ngớt. Chốc lát sau, hơi thở ấm áp của anh, đầu lưỡi linh hoạt thâm nhập khiến cô giống như bị sét đánh — Anh. . . đang ăn cô!

“Vi Nhiên. . .” Tần Tang xấu hổ, giọng nói yếu ớt gọi tên anh.

“Hử?” Anh liếm mút từng đợt, phát ra âm thanh sắc tình, Tần Tang không chịu nổi kích thích nồng nhiệt trực tiếp như vậy, càng thêm ẩm ướt. Lý Vi Nhiên mút dịch thể, quay đầu đi dán sát trái cổ vào phía trong bắp đùi non mềm của cô, nuốt lấy dịch thể của cô. Tần Tang nghe thấy rõ ràng, cũng cảm thụ được trái cổ của anh lên xuống mạnh mẽ, không chịu nổi nữa, vận vẹo cơ thể thét lên.

Cao trào qua đi, mười ngón tay xanh xao của Tần Tang buông lỏng lớp drap giường quần bên, cả người không còn sức lực thả lỏng, nhẹ nhàng thở gấp. Lý Vi Nhiên ngả giữa hai chân cô, lúc này leo lên, chống trên người cô. Tần Tang bình tĩnh lại chút, mở mắt ra, lại thấy anh mỉm cười gian ác, hơi hé ra đôi môi mím chặt, một sợi chất lỏng chảy xuống từ miệng anh, rơi lên mặt Tần Tang. Đến khi Tần Tang ý thức được đó cái gì, không khỏi xấu hổ nức nở, vươn tay lên bưng kín mặt. Lý Vi Nhiên đẩy tay cô ra, không nói lời nào, mãnh liệt chặn lại môi cô, cạy hàm răng của cô ra, hôn cô một nụ hôn nồng nhiệt kéo dài.

“Ngon không?” Anh gian xảo liếm khoe miệng, vẫn chưa thỏa mãn.

Tần Tang chỉ cảm thấy khắp miệng mình tanh tanh, nhồm nhớp, nóng hổi, thể nhưng thân thể hình như lại càng thêm mềm yếu. Cô bất giác cũng vươn lưỡi ra liếm khoe miệng.

Động tác hấp dẫn này của cô cực kỳ quyến rũ, Lý Vi Nhiên nhìn mà đỏ hết cả mắt, hung hăng cắn một phát lên cằm cô, “Nhóc con!” Anh cũng không nhịn nổi nữa, thẳng lưng, dục vọng đặt rất lâu bên ngoài nơi mềm mại ướt át trắng mịn của cô, đâm thật sâu vào trong thân thể cô.

“A. . .” Tần Tang được lấp đầy ngay lập tức, cảm giác khổng lồ khó chịu, khiến cô thét lên vùng vẫy dưới thân anh.

Lý Vi Nhiên cảm thấy từng lớp da thịt non nớt ẩm áp mềm mại nảy lên, giữ chặt lấy vật nóng bỏng sưng tấy của anh từng đợt. Anh kiên trì trêu đùa để cô đạt cao trào một lần, cho nên bây giờ cô đã đủ ẩm ướt, anh tiến vào cũng không coi là khó khăn. Nhưng nơi bé nhỏ của cô thật sự rất chặt, giống như đàn hồi ma sát ngậm lấy dục vọng của anh, mà vách bên trong lại mịn như nhung tơ, mềm mại ôm lấy anh.

Sự nhẫn nại chỉ giới hạn được trong mười giây đầu, hai chân của Tần Tang đá đạp loạn xạ bên thất lưng của anh, nơi bé nhỏ ngậm lấy anh nhu động không ngừng, anh không chịu nổi nữa, ôm chặt lấy cô gái dưới thân, chạm thật sâu vào trong cô, trong chốc lát tăng nhanh tốc độ. Tần Tang cũng đủ ướt át, thật ra không có cảm giác đau đớn xé rách đó, thể nhưng lại bị động tác mãnh liệt của anh làm cho khó chịu, hai tay không ngừng cào lên tấm lưng rắn chắc của anh, gắng sức đẩy anh ra.

Lý Vi Nhiên đang cao hứng, mắt đỏ ngầu, ngừng lại thể nào được, cong người vừa hôn vừa liếm gáy cô dỗ dành, dỗ ngon dỗ ngọt xin cô chịu đựng một chút. Về thiết tha và nhiệt liệt trong giọng nói của anh khiến Tần Tang dần dần ngừng chống đối, cố gắng co mình lại, khe khẽ thấp giọng rên rỉ, yếu ớt ôm anh mặc anh xông tới.

Cuối cùng anh ngậm lấy đầu vai trắng nõn của cô, đẩy cô lên thẳng đầu giường. Tần Tang cũng đồng thời co rút trong cơn bùng nổ của anh, bụng dưới của cô hình như bị vật gì đó lấp đầy bằng một luồng rung động nóng bỏng, núm chặt lấy phần ẩm áp của cô, run rẩy không ngừng. Cô chỉ biết gắng sức co mình lại mới chống đỡ được từng cơn cảm giác chênh vênh yếu ớt thoáng lóe qua này.

Sau đêm đó, Tần Tang đã hiểu cái gì mới thực chất là một đêm N lần. Mà Lý Vi Nhiên thì hiểu được cái gì mới thực chất là chặt chẽ mất hồn.

. . .

Tiểu Bạch nhốt mình trong thư phòng, không hề có tiếng động nào. Sau khi An Tiểu Ly thu dọn đồ đạc của mình xong, mệt mỏi không muốn nấu cơm, điện thoại gọi đồ ăn từ bên ngoài, cô rót hai cốc Cola Cao*, lấy hai cái pizza ra cắt, làm cho có vẻ giống bữa cơm, rồi đi gõ cửa phòng anh.

[*Thức uống dinh dưỡng gồm chocolate, vitamin và ngũ cốc...]

Trần Ngộ Bạch rất trẻ con giả vờ không ở trong phòng.

Tiểu Ly rất không hề có chí khí đích thân mở cửa ra, thò vào được nửa người, làm mặt quỷ dữ tợn với anh, rồi nói, “Đồ cáu bẳn, ăn thôi!”

Trần Ngô Bạch ném vật gì đó trong tay vào trong ngăn kéo bàn làm việc, lạnh mặt bước ra, lúc lướt qua cô không thèm liếc một ánh mắt, đi thẳng vào phòng ăn.

Hai người họ thật ra quá quen với việc ăn với đối phương rồi, cứ lẳng lặng ăn như vậy cũng không hề có cảm giác ngượng ngập. Tiểu Ly nhìn anh ăn rất chậm, sắc mặt cũng càng lúc càng thối, mới mở miệng hỏi anh: “Có phải cứng quá không?”

Trần Ngô Bạch rõ ràng hơi sững sốt, đến khi anh hiểu ra cô nói “cứng” là chỉ pizza, không khỏi trừng mắt nhìn cô.

“Tiểu Bạch, anh không muốn ăn có thể nói cho em biết mà. Nếu như anh nói cho em biết anh không muốn ăn, em có thể nấu cơm cho anh ăn. Nhưng mà anh không nói cho em biết thì làm sao em biết được. Em không biết thì anh cũng chỉ có thể tiếp tục ăn pizza cứng dở này thôi. Cho nên anh muốn ăn gì thì phải nói với em, anh không nói làm sao em biết được, anh đã nói là —— “

“—— Cầm miệng!” Trần Ngô Bạch nghiêng răng nghiêng lợi nhả ra hai chữ.

An Tiểu Ly ngược lại thật sự cầm miệng luôn, cúi đầu cắn một miếng, trong lúc Trần Ngô Bạch hưởng thụ bầu không khí yên lặng, cô chợt cúi đầu quăng một câu: “Anh không nói, em thật sự không biết mà.”

Giọng nói khê khàng, đối lập hoàn toàn với giọng choe chóc lúc nãy, tỏ vẻ cực kỳ đáng thương. Dùng biện pháp tu từ để nói, được gọi là nhấn mạnh, cũng có thể nói là, biện pháp tương phản.

Cái này một trong những biện pháp đối phó với cô giáo Trần trong nóng ngoài lạnh của Tần Tang dạy cô hồi còn nhỏ.

Quả nhiên Trần Ngô Bạch cũng dính đòn, sắc mặt dịu lại. Tiếp theo không tỏ vẻ lạnh lùng đối xử với cô cả ngày như vậy nữa.

Phòng của Tiểu Ly là phòng khách mà cô ở lúc trước, tuy rằng Trần Ngô Bạch nói, đây là nhà của công ty, cho nên cũng coi như là ký túc xá, cho nên cô chuyển đến hoàn toàn là tuân theo điều lệ của công ty, không liên quan gì đến anh. Nhưng khi An Tiểu Ly đẩy cửa phòng ra, thấy căn phòng thay rèm cửa sổ màu hồng nhạt và drap giường vỏ chăn hình hoa nhỏ màu lam nhạt, trong lòng vẫn rất cảm động, cái đồ Tiểu Bạch cáu bẳn này!

Cứ tưởng đồ cáu bẳn phải ằm ỉ thêm một khoảng thời gian nữa, nào biết rằng buổi tối sắp sửa đi ngủ, anh nghênh ngang đi vào. Xốc chân cô lên chui vào trong, hùng hồn coi cô là gối ôm mà kẹp vào giữa hai chân, từ từ nhắm mắt vào làm bộ giả bộ ngủ.

Thế nhưng Trần Ngô Bạch không biết, Tần Tang còn dạy An Tiểu Ly một chiêu, là gậy ông đập lưng ông. Cho nên Tiểu Ly cũng không nhúc nhích, cũng không nói gì, cứ mặc cho anh ôm như vậy.

Một lát sau, anh thật sự không giả bộ nổi nữa, lật người cô lại, hung dữ trừng mắt nhìn cô.

Tiểu Ly cười hì hì, “Tiểu Bạch, anh thật sự vừa trẻ con lại vừa hay cáu gắt.”

Trần Ngô Bạch không nhìn được hất bàn tay đang véo mặt anh của cô, không nói gì cả, nghiêng người đè lên cô.

An Tiểu Ly dịu dàng phối hợp với tay anh, không tốn bao lâu áo ngủ của hai người đã bị Trần Ngô Bạch quăng khỏi chân.

“Trần Ngô Bạch, em thích anh.” Hơi thở của anh càng lúc càng thô, động tác của tay cũng mạnh dần lên. Hai tay hai chân Tiểu Ly quần quít lấy anh, chợt ghé vào tai anh nhẹ nhàng nói một câu như vậy.

Trần Ngô Bạch ngừng lại, hai tay chống bên người cô, chống cơ thể ở phía trên cô, ánh mắt nhìn cô, không hiểu vì sao hình như lại mang theo chút kinh hoàng.

Tay của Tiểu Ly ôm lấy gáy anh, khuôn mặt nhỏ nhắn yên tĩnh dịu dàng của cô, được mái tóc đen trên gối tôn lên, mang vẻ đẹp rung động lòng người.

“Em thích anh, nhưng lại không thích đến mức bằng lòng buông tha tất cả bởi vì anh. Cho nên, anh phải đối xử với em tốt hơn chút. Nếu không em thay lòng đổi dạ thật đấy.” Tiểu Ly cười hì hì, “Em có thể miễn

cưỡng chấp nhận anh lạnh lùng cả ngày, thế nhưng thỉnh thoảng anh cũng phải dịu dàng một chút. Có biết không hả?”

Em có thể hiểu được ý nghĩa đằng sau tất cả những chuyện anh làm, em xác định là em thích anh, cho nên em bằng lòng ở bên anh. Nhưng Tiểu Bạch thân yêu, hình như em chưa yêu anh sâu sắc, thế nên, anh phải đối tốt với em, cho em lý do để một lòng một dạ. Biết không?

Thế nhưng, Trần Ngộ Bạch hình như “không biết”, vẫn nhìn cô lạnh lùng. Một giây, hai giây, ba giây. . . Về dịu dàng thăm thiết của Tiểu Ly sắp cạn kiệt, anh vẫn bình tĩnh nhìn cô như vậy.

“Tiểu Bạch. . .” Cô kéo dài giọng gọi anh, đồng thời cũng nâng “sen non chớm nở” tự nhận là quyến rũ của mình lên, ma sát ngực anh.

Trần Ngộ Bạch lại hít sâu một hơi, trở mình rời khỏi người cô, giống với tư thế ban đầu, ôm cô trong lòng từ phía sau.

“Làm sao vậy?” Tiểu Ly cọ cọ vật căng cứng nóng bỏng của anh đặt trên ngực cô.

Mặt Trần Ngộ Bạch chôn bên gáy cô, giọng nói hơi buồn rầu, “Anh quên mang bao rồi, hôm nay không phải kỳ an toàn của em.”

Tiểu Ly hơi có chút chán nản ngượng ngập nho nhỏ, còn có chút bực tỉnh ngọt ngào nho nhỏ.

Ban đêm tĩnh lặng, bầu không khí ngọt ngào. Người nào đó vẫn luôn muốn ăn thì ăn, chỉ có thể dùng tay giầy vò Tiểu Ly khàn cả giọng, nặng nề đi vào giấc ngủ, rồi lại dùng tay thăm dịch thể trắng mịn của cô thỏa mãn mình, sau đó lại buồn rầu lại càng thêm buồn rầu, ôm chặt cô ngủ thiếp đi.

Dưới giường trên sàn nhà, trong quần ngủ người nào đó, mấy cái Durex túi thân mếu máo: Không mang theo ư, bao cao su có lỗ nhỏ cũng là bao cao su, rõ ràng là anh phân biệt đối xử! Hơn nữa mấy lỗ nhỏ trên người chúng tôi cũng là do anh tận tay cầm kim đâm vào!

51. Chương 51: Giả Ngu

Trên đời này, còn có chuyện gì mất mặt hơn việc lăn ra sốt sau một đêm làm tình chứ?

Lý Vi Nhiên trong cơn mê man cảm thấy, không có, tuyệt đối không có.

Lúc Tần Tang bụng khay thức ăn cười tủm tỉm bước vào, Lý Vi Nhiên ngã trên gối cúi đầu thở dài một tiếng, kéo chăn qua che mặt mình.

Thực sự là con mẹ nó mất mặt quá đi!

Tần Tang đặt khay lên tủ đầu giường, nhảy lên giường, kéo lớp chăn anh đang quấn chặt ra.

“Được rồi được rồi, em sẽ chịu trách nhiệm với anh! Đừng xấu hổ nữa mà!” Tần Tang xoa mái tóc lộ ra khỏi chăn của anh, cười nói.

Lý Vi Nhiên xốc mạnh chăn, bắt lấy Tần Tang thét chói tai, xoay người đè cô trên giường. Bởi vì bị sốt, mặt anh đỏ rực, mắt anh rất sáng, nghiêng răng hung dữ trừng mắt nhìn Tần Tang, nhìn đáng vẻ cười hì hì không sợ chết của cô, anh tức giận trong lòng, đưa tay phủ lấy bầu ngực không mặc nội y của cô, dùng ba phần sức lực bảy phần kỹ xảo, từ từ vuốt ve, “Vậy, chịu trách nhiệm với anh thêm một lần được không?”

Tần Tang không sợ anh, trái lại uốn ngực hưởng thụ, rên rỉ vài tiếng, đôi chân dài nhiệt tình quăn trên thắt lưng anh, giãy dụa theo bản năng, “Thật ra em nghĩ rằng e rằng anh làm một lần sốt một lần, lỗ nặng đấy. . .”

Lý Vi Nhiên oán hận ngứa cả răng, vén áo ngủ của cô lên, nhanh chóng lột quần trong của cô, ngón tay linh hoạt luồn vào khiêu khích nơi non mềm của cô, “Anh cho em thử xem rốt cuộc có lỗ hay không!”

Nhiệt độ trên người anh hơi nóng, Tần Tang cũng trêu đùa anh, đầu có chịu cho anh thật sự làm “thể lực sống” lần nữa.

“Tha thứ cho em, tha thứ cho em!” Tần Tang cười trốn anh, vắn vẹo dưới thân anh, thỉnh thoảng xoa vật căng cứng của anh, Lý Vi Nhiên nhất thời như tên đã lên dây, nóng ruột cởi quần trong của mình, bị Tần Tang đè tay lại.

“Được rồi. . . Em biết anh không lỗ, rất lời. . . ” Cô cười lấy lòng, vươn đầu lưỡi ra khẽ liếm trên môi anh, động tác của tay ở dưới thân càng lúc càng mờ ám, “Em vẫn hơi đau, cầu xin Ngũ thiếu gia giờ cao đánh khẽ buông tha tiểu nữ có được không?”

Lý Vi Nhiên thích nhất nghe cô mềm giọng cầu xin tha thứ, lại nghĩ đến vết máu lớn như nắm tay trên giường đêm qua, anh cũng không nổi.

“Hầu hạ bản thiếu gia cho tốt!” Anh hung dữ nghiêm mặt, ôm chặt cô xoay người, nằm lại trong chăn.

“Vâng, thiếu gia!” Tần Tang dịu dàng đáp lại anh, nghiêng người tựa lên ngực anh, bị anh vắn vẹo mà thở hồng hộc, tay vừa trượt lên xuống vừa nhẹ nhàng xoay tròn, nhưng anh lại vẫn không có dấu hiệu gì.

“Được chưa đây. . . ” Cô ngửa cổ lên, bị anh vuốt ve hơi ẩm ướt, ngứa ngáy yếu mềm.

Lý Vi Nhiên cắn dãi tai như ngọc trắng của cô, không vui lắm lắm, “Nhiều ‘tư liệu sống’ như vậy để xem không thôi à? Bản thân không biết góp chút sức à?”

Tần Tang cúi thân xoay thất lưng, nhắc một chân lên ôm lấy thất lưng anh, ma sát chậm rãi, chọc Lý Vi Nhiên nổi giận, lại đè cô xuống dưới thân, hung hăng hôn lấy.

Rất lâu rất lâu, anh mới ngậm môi cô run mạnh một hồi, thứ nóng nóng phun lên lòng bàn tay cô. Tần Tang rút cuộc vẫn xấu hổ, đến khi hô hấp của anh dần dần đều lại, đỏ mặt đẩy anh ra vào phòng tắm.

. . .

Ở bên Trần Ngô Bạch, bữa sáng là Cola Cao và bánh trứng.

Đêm qua anh nói là không “ăn no”, nhưng vẫn giày vò đến tận khuya. Sáng sớm Tiểu Ly không dậy nổi, bữa sáng cũng chỉ qua loa như vậy.

Nếu như nói bữa tối hôm qua vẫn còn trong phạm vi nhẫn nại của Trần Ngô Bạch, như vậy bữa sáng hôm nay đã vượt qua đường ranh giới rồi.

“Anh không muốn uống cái này!” Anh bực bội đẩy cốc đồ uống nóng với vị ngọt ngấy bay lượn đó ra, “Gọi điện mua đồ ăn ở ngoài, anh muốn ăn cháo thịt gà nấm hương.”

“Anh lớn như vậy rồi mà không biết gọi điện thoại hả?” Tiểu Ly giả vờ nghi hoặc hỏi.

Sắc mặt Trần Ngô Bạch thoáng cái đã lạnh hắt xuống, “An Tiểu Ly! Em ngứa da có phải không?”

“Ồ hay! Cái này không phải rất ngon sao! Tiểu Bạch anh thật sự ngày càng trẻ con rồi, ăn bữa sáng thôi còn cần em đút sao?” Cô đứng dậy, bưng cốc Cola Cao của anh lên, cầm muống làm bộ như muốn đút cho anh thật. Trần Ngô Bạch hung hăng giơ tay cản cô lại, bưng lấy cốc uống một hơi cạn sạch, lạnh lùng liếc mắt nhìn cô, đứng dậy vào phòng ngủ thay quần áo.

Tiểu Ly nhìn bóng lưng anh lắc đầu bất đắc dĩ, thật là, đứa trẻ này ngày càng khó chiều rồi.

Đây là mùa hè thối, Tiểu Ly thề, cô thật sự chỉ thuận miệng nói đùa thôi, không ngờ lại triệu mẹ của đứa trẻ khó chiều đến.

Trần phu nhân rất biết chăm sóc sắc đẹp, nhìn qua chỉ như hơn bốn mươi tuổi. Tóc vẫn không rối một sợi, quần áo rất hợp với công việc.

An Tiểu Ly thật sự cảm thấy mình ngày càng thông minh, vừa nhìn thấy một phụ nữ trung niên xinh đẹp mở cửa bước vào, cầm chìa khóa trong tay như vậy, cô lập tức ý thức được đây là mẹ của Tiểu Bạch.

Quả nhiên, phụ nữ trung niên xinh đẹp mở miệng rất khí chất, “Xin chào, tôi là mẹ của Trần Ngô Bạch. Cô là?”

Tiểu Ly cố gắng tỏ vẻ bình tĩnh nuốt bánh trứng trong miệng xuống, cười long lanh với bà, trả lời rất có khí chất: “Chào bác ạ. Cháu là An Tiểu Ly.”

Bà Trần rất biết kiềm chế mỉm cười gật đầu, trong lòng lại không vui vẻ như vậy.

Con gái con đứa, răng dính đồ ăn còn cười lớn như vậy làm gì?

Lúc này Trần Ngô Bạch xuất hiện, thấy người phụ nữ trung niên xinh đẹp, hình như anh không phản ứng gì nhiều, hờ hững gọi mẹ một tiếng, sau đó thuận miệng hỏi một câu: “Sao mẹ lại đến đây?”

“Lâu lắm rồi con không về nhà, mẹ đến gặp con.” Bà Trần đối mặt với con trai, cười từ đáy lòng, “Hôm nay có việc bận à?”

“Con bận lắm.” Giọng điệu của Trần Ngô Bạch hờ hững, liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, hơi dụ sắc mặt xuống, vờ vai mẹ thể hiện sự thân thiết, “Con phải về tổng công ty đây, hai ngày nay bận suốt, hôm nay con thật sự không rảnh, tối con về sớm một chút, mẹ hầm canh cho con được không?”

Bà Trần nghe anh nói bận, trong lòng không hài lòng, nhưng không thể hiện ra mặt. Tuy nhiên nghe con trai nói muốn uống canh bà hầm, bà lại vui hẳn lên, gật đầu, nói dịu dàng: “Vậy mẹ đợi con ở đây, con về sớm nhé!”

Trần Ngô Bạch gật đầu, lại chỉ An Tiểu Ly đang ngây ngốc mắt nhìn hai người mẹ hiền con thảo, “Mẹ, đây là Tiểu Ly, hôm nay cô ấy sẽ ở nhà với mẹ!”

“Em cũng đừng đến công ty nữa, hôm nay cho em nghỉ, ngoan ngoãn ở nhà với mẹ.” Trần Ngô Bạch vờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, bỗng nhiên cúi người ôm lấy cô, “Lấy cặp tài liệu cho anh, anh đi làm đây.”

“Mẹ, con đi đây.”

“Ừm, tối nay về sớm nhé.”

Bà Trần mỉm cười đáp lời. Trần Ngô Bạch mỉm cười đi về phía cửa. An Tiểu Ly bởi vì động tác dịu dàng hiếm hoi của Trần Ngô Bạch, xấu hổ mỉm cười đi lấy cặp cho anh.

. . .

Lý Vi Nhiên nói rằng thà chết vì sốt còn hơn chết vì mất mặt, tuyệt đối không đi bệnh viện. Tần Tang không thể làm gì hơn là lấy thêm một tấm chăn, đắp lên cả người đầy mồ hôi của anh. Anh ăn hết cháo nặng nề thiếp đi, Tần Tang nằm trên giường với anh, giảm tiếng ti vi.

Lúc điện thoại của An Tiểu Ly gọi tới, Lý Vi Nhiên đã ngủ say, nhưng Tần Tang vẫn sợ làm ồn đến anh, che điện thoại chạy ra ban công nghe.

“Cứu trợ khẩn cấp!”

“Nói đi” Gió ngoài ban công thổi vù vù, Tần Tang lạnh run lên, nhả ra hai chữ từ kẽ răng.

“Mẹ Tiểu Bạch đến, hiện giờ ở trong bếp cách tớ một trăm mét, Tiểu Bạch đi làm, bảo tớ ở nhà với — mẹ.”

“Đồ nhất gan.” Tần Tang lăm bằm một câu, Tiểu Ly không nghe rõ, hỏi lại: “Cái gì?”

“Không có gì. Cậu tự nghĩ ra cách gì rồi?”

“Ừm. . . Tớ vẫn thích bà mẹ thẳng tính như cô giáo Trần nhà tớ hơn, bà mẹ phụ nhân kiểu này tớ không thích — “

“— Nói ý chính! Tớ ở ngoài ban công, lạnh chết rồi!”

“A? Vậy cậu làm gì mà không vào nhà?”

“Vi Nhiên đang ngủ.”

“Tần Tiểu Tang! Các người! Các người! Các người — “

” — Đứng đứng đứng! Bọn mình đến bước cuối rồi. Cậu nhanh lên đi, còn việc gì không?” Tần Tang phóng khoáng, trái lại An Tiểu Ly ghen hòng nói không ra lời.

“An Tiểu Ly!”

“A — a! Tớ đây!” An Tiểu Ly thật vất vả mới hoàn hồn trở lại, từ trong phòng tắm chìa đầu ra nhìn vào bếp, bà Trần vẫn đang vui vẻ làm việc, “Tang Tang, đến tối Tiểu Bạch mới về! Bây giờ bác ấy đang chuẩn bị, cậu nói xem, bác ấy có phải là kiểu bà mẹ coi mình là kẻ xâm lược không? Giống cái bà trong ‘Khổng tước bay về Đông Nam’* đó.”

[*

Hán

Việt: Khổng tước Đông Nam phi, là một bài nhạc phủ thời Hán do Từ Lăng, một người nước Trần biên soạn. Bài nhạc phủ kể về Lan Chi đi làm dâu cho nhà họ Tiêu nhưng bị đuổi về nhà mẹ, sau bị anh trai ép tái giá. Đêm tân hôn Lan Chi nhảy xuống nước tự sát, chồng là Tiêu Trọng Khanh cũng tự tử mà chết. Bài nhạc phủ dài 1775 chữ, là bài thơ tự sự đỉnh cao nhất kể cả về nghệ thuật lẫn tư tưởng trong nhạc phủ thời Hán. Năm 2009 đã được dựng thành phim cùng tên.]

Tần Tang một tay ôm vai, lạnh rụt cổ lại, “Làm mẹ ai cũng có phần như vậy, cậu đó, mạnh mẽ chút đi, ra oai phủ đầu với bà ấy chút.”

“Vì sao?! Không phải ai cũng tỏ vẻ dịu dàng ngoan ngoãn trước, chờ đến khi lấy nhau rồi mới tác oai tác quái sao?”

“Cậu xác định lấy anh ta hả?”

“Hừ! Mình không thêm lấy nhá!”

“Nói thật,” Tần Tang cắt đứt trò đùa, “An Tiểu Ly, nhớ lấy tám chữ châm ngôn này: Không kiêu không hèn, có tiền có lùi. Cậu có hiểu không?”

Tiểu Ly lại thò ra nhìn vào bếp, rụt đầu lại, cô lắc đầu.

Tần Tang đương nhiên không nhìn thấy, thế nhưng cô có thể đoán được. Đang nghĩ muốn nói thêm, bỗng nhiên trong nháy mắt một linh cảm xuất hiện, nhớ tới việc lần trước trong quán bar, người đàn ông của ai đó vô tình vô nghĩa nhìn người đàn ông của cô bị đánh. Tần Tang cười ha ha, giọng nói vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, “Thật ra, An Tiểu Ly, nếu để bà ấy dần dần phát hiện ra cậu không tốt, không bằng để bà ấy dần dần phát hiện ra cậu không tệ như vậy. Cậu cứ theo phong cách hiền lương thực đức vốn có của bản thân, phát huy trọn vẹn sự thông minh tài trí của mình. Tin mình đi, Tiểu Ly, cậu được mọi người thích như vậy, mẹ của Tiểu Bạch sẽ không ghét cậu đâu. Đừng nghĩ gì cả, chỉ bằng trực giác vô địch của cậu, cứ dừng cảm tiến tới, OK?”

Hiếm lắm Tần Tang mới nói thuận theo cô, An Tiểu Ly nhất thời cảm thấy cuộc nói chuyện này cực kỳ dễ nghe, mừng khắp khỏi gác điện thoại.

...

Bà Trần chuẩn bị món ăn tối xong, liền bật bếp xào vài món thức ăn, làm một món canh, ngồi đối mặt ăn trưa với Tiểu Ly.

Trình độ nấu nướng của An Tiểu Ly chỉ giới hạn trong việc nấu chín cơm và thức ăn, hoặc là làm từng bước theo sách dạy nấu ăn. Cho nên trong số này, cô ngoại trừ rửa rau và làm mấy việc vặt, không giúp đỡ được việc gì khác. Điều này trong mắt bà Trần, lại bị rút thêm một hạng.

“An tiểu thư.” Đang ăn cơm, bà Trần mỉm cười lên tiếng.

An Tiểu Ly mỉm cười thân thiết, “Bác gọi Tiểu Ly đi ạ!”

Bà Trần buông đũa xuống, uống nước với dáng vẻ cao quý, “Trong nhà An tiểu thư có những ai?”

Tiểu Ly thâm thở dài, mỹ phẩm gì đó vẫn không chống lại được thời gian, nếp nhăn trên mặt không có bao nhiêu, nhưng trí nhớ rốt cuộc vẫn không tốt, bảo gọi Tiểu Ly, chớp mắt đã quên rồi.

“Trong nhà có ba và mẹ ạ. Cháu là con một.” Cô trả lời thật thà.

“Ừm,” Bà Trần gật đầu, lại không để lộ nét mặt, “Cha cháu làm việc ở đâu?”

“Dạ vâng, ba mẹ cháu đều là nhà giáo.”

“Con nhà thư hương nhỉ,” Bà Trần nở nụ cười, giọng điệu sâu xa, “Thảo nào An tiểu thư có khí chất như vậy! Nào giống nhà chúng tôi, mấy đời đều làm việc buôn bán, Ngô Bạch từ nhỏ cũng không thích đọc sách lắm, à, thế này lại là trèo cao rồi.”

Tiểu Ly vội vã lắc đầu, hết sức chân thành: “Bác yên tâm, cháu không ghét bỏ anh ấy đâu!”

Bà Trần đang chống cằm mỉm cười cao quý, nghe thấy câu trả lời của An Tiểu Ly, ngón tay tinh tế bưng chén trà run lên, nụ cười nhất thời có chút cứng ngắc.

. . .

Buổi tối Trần Ngô Bạch trở về, bà Trần đang ở trong bếp, Tiểu Ly ở bên cạnh giúp đỡ. Trong khói dầu nghi ngút và tiếng xoong nồi va chạm hỗn loạn, có một ý nghĩa ấm áp.

Trần Ngô Bạch đứng ở cạnh cửa một lúc, kêu một tiếng mẹ êm ái. Bà Trần thấy anh đã trở về, rất vui mừng đưa cái xẻng cho Tiểu Ly, còn mình thì kéo con trai ra ngoài nói chuyện.

Trần Ngô Bạch nói chuyện phiếm với bà vài câu, rồi cuộc cũng chờ tới điều anh muốn nghe.

“Đứa con gái này, con có nghiêm túc không?” Bà Trần nhỏ giọng hỏi con trai.

Trần Ngô Bạch liếc nhìn vào bếp, cười cười, chậm rãi gật đầu. Anh ngược mắt nhìn mẹ, lại phát hiện vẻ mặt của mẹ cũng không vui vẻ như anh tính trước.

“Mẹ không thích cô ấy.” Bà Trần thở dài, “Con suy xét cẩn thận nhé. Người nhà chúng ta như vậy, không tính đến chuyện trèo cao, nhưng cũng phải là con gái hiền lành nét na. Chuyện này, tạm thời mẹ chưa nói cho ba con.”

Trần Ngô Bạch nghe xong lời mẹ nói, yên lặng chốc lát, lạnh lùng bỏ lại một câu, đứng dậy đi vào bếp.

“Con sẽ tự nói cho ba biết.”

. . .

Không lâu sau bữa tối, bà Trần đi về. Sắc mặt Trần Ngô Bạch sa sầm xuống. Tiểu Ly thu dọn bát đĩa, ngoan ngoãn tránh xa anh, vào phòng xem TV.

Thế nhưng anh theo vào, yên lặng một lúc, lạnh lùng hỏi cô: “Hôm nay ở nhà với mẹ anh có vui không?”

“Tạm tạm.” Tiểu Ly nghĩ ngợi, “Mẹ của anh rất tốt, cười với em suốt.”

Trần Ngô Bạch “ờ” một tiếng, “Còn gì nữa?”

Tiểu Ly khó hiểu nhớ lại, “Còn có. . . Không có gì đâu. Buổi sáng lúc anh đi rồi thì bác đi mua đồ, buổi trưa cùng ăn cơm, buổi chiều bác ngủ, em lên mạng xem tiểu thuyết. Không nói chuyện gì cả, à, bác hỏi chuyện trong nhà em, có mấy người, ba mẹ làm gì. Mẹ anh khiêm tốn lắm, còn nói anh trèo cao đấy.”

Cô cười hì hì, Trần Ngô Bạch thì không thể nào vui nổi.

“Mẹ anh nói anh không chăm chỉ đọc sách, nhà của em là dòng dõi thư hương.” Tiểu Ly hơi đắc ý, “Nhưng mà em nói, em không ghét bỏ anh.”

Trần Ngô Bạch, hoàn toàn không còn gì để nói.

Tiểu Ly kéo ống quần anh, anh cũng ngồi xuống, ngồi sóng vai với cô đối diện với tivi trên sàn nhà.

“Cái này có gọi là gia trưởng không?” Tiểu Ly dựa đầu lên vai anh, ngọt ngào hỏi anh.

Trần Ngô Bạch lại cười nhạt một tiếng, chọc Tiểu Ly hung hăng véo anh. Thật sự là véo hơi đau, Trần Ngô Bạch nắm lấy tay cô, hơi mạnh tay, lạnh lùng lên tiếng: “An Tiểu Ly, lá gan của em ngày càng lớn. Sau khi anh xóa nợ, em ngày càng không biết sợ.”

Cả người An Tiểu Ly nhào vào trong lòng anh, “Không phải là sau khi anh không cần đòi tiền em nữa, là sau khi phát hiện ra anh thật sự thích em, em mới ngày càng không sợ anh.”

Trần Ngô Bạch sửng sốt, không nhin nữa mà quay đầu qua chỗ khác bật cười. Tiểu Ly càng thêm vui vẻ, giãy khỏi tay anh, nắm lấy cằm anh quay mặt anh lại, “Nào, cười lần nữa cho đại gia xem!”

Về mặt thô tục của cô chọc Trần Ngô Bạch vừa bực mình vừa buồn cười, khóe miệng cong cong cười thật sự.

“An Tiểu Ly. . .” Anh ôm cô vào trong lòng, gác cằm lên đỉnh đầu cô, vỗ vỗ người trong lòng, anh thở dài, “Đôi khi, anh thật sự hoài nghi em thật ra có phải là thông minh tuyệt đỉnh không.”

“Hử?”

“Người khôn giả ngốc.” Trần Ngô Bạch giải thích đơn giản.

An Tiểu Ly vòng vo một hồi mới cảm thấy cái này hình như là đang mắng cô ngốc. Trần Ngô Bạch nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của cô, lại thở dài, đẩy cô ngã xuống, ngậm lấy môi cô, anh nói không rõ ràng, “Không sao cả, đồ ngốc nghếch. . . Có anh ở đây. . .”

Lúc này An Tiểu Ly dường như cũng bắt đầu hiểu ra, bà Trần có vẻ không thích cô. Thế nhưng không đợi cô phát hiện ra đầu mối chính, Trần Ngô Bạch đã lột cô sạch sẽ, nguy hiểm ngăn chặn lại, cô kích động không nghĩ ra điều gì cả.

Đêm đó anh hưng phấn khác thường, triền miên cả đêm, dùng hết các loại tư thế, cuối cùng đỡ nửa người cô lăn lộn từ trên xuống dưới.

Vọt lên một phen, mới gào thét hưng phấn, cuối cùng lại phóng ra. Sau khi chấm dứt, An Tiểu Ly ngã lên giường, người nào đó đè trên người vẫn còn chưa thỏa mãn. Cô thở yếu ớt đếm khăn giấy chậm rãi bị thấm ướt trên mặt đất, hoa hết cả mắt, cảm thấy mình ngốc hết mấy ngôi sao đó, cô thì thầm vài câu, bất chấp kẻ đè nặng trên người đã rục rịch ngóc đầu dậy, cuối cùng ngủ mê mệt.

Trong bóng đêm mơ màng, Trần Ngô Bạch nhẹ nhàng hôn lên cái cổ trắng như tuyết của cô, liếm rồi lại liếm, vuốt ve rồi lại vuốt ve, mắt phát ra ánh sáng lấp lánh.

Tuy rằng đấu với ông già thông thái rởm trong nhà kia thật sự là việc rất chán nản, nhưng vì đồ ngốc ngon lành này, cũng. . . coi như đáng giá.

Nhớ tới cảnh tượng bà mẹ luôn kêu ngạo kia, bị đồ ngốc dưới thân chọc không nói nên lời, Trần Ngô Bạch lại nở nụ cười. Nhẹ nhàng trở mình khỏi người cô bé đang ngủ, ôm cô vào trong vòng ngực, cứ như vậy, khóe miệng cong cong đi vào giấc ngủ.

52. Chương 52: Vật Hạp Theo Loài

Cơn sốt của Lý Vi Nhiên hạ rất nhanh. Cửa ải cuối năm sắp tới, Trần Ngô Bạch giục già liên tục, anh có không bằng lòng đi nữa vẫn phải đi làm.

Thật chất Tàn Tang vẫn có tính tình tiểu thư. Vào giai đoạn bận rộn như vậy, vì Lý Vi Nhiên nói không muốn rời khỏi cô một phút nào cả, nên cô đi xin nghỉ hai tuần ở công ty (mà đã một tháng nay cô không thèm đi làm). Cô dính chặt lấy anh kể cả khi Lý Vi Nhiên có đi làm hay không.

Công ty khoa học kỹ thuật Vũ Hưng lập tức náo nhiệt hẳn lên. Trần tổng không rời bé yêu ngu ngốc của anh một bước. Lý tổng vừa mới nhậm chức lại dẫn theo một cái bình hoa bên người, bé ngốc và bình hoa có vẻ rất thân thiết. Mọi người đều cảm khái sau lưng: Vật hạp theo loài!

Thế nhưng không ai biết, hai người được gọi là vật hạp theo loài thực sự, cho dù là gặp mặt trên hành lang, cũng trưng lên ánh mắt ném đối phương mấy con dao.

Trần Ngô Bạch lạnh lùng liếc mắt nhìn Tàn Tang, gập tài liệu trong tay lại cái “bộp”. Quay lại nhìn cô gái vẫn luôn hờ hững ở phía trước nói: “Việc của An Tiểu Ly có dừng can thiệp nhiều. Lần sau còn lặp lại, tôi sẽ cho tiểu ngũ nhà cô đẹp mặt!”

Anh rõ ràng đã vạch sẵn mọi chuyện, sao lại có thể trật hướng được chứ? Về sau anh hỏi qua loa đồ gỗ kia vài câu, thì đã moi ra được cao nhân phương nào “chỉ đạo” sau lưng.

Tần Tang không thèm để ý đến sự đe dọa của anh. Cô bưng cà phê lên mỉm cười quỵr rữ: “Anh có muốn đoán thử xem, nếu như anh lại bắt nạt Vi Nhiên nhà tôi, tôi có giao An Tiểu Ly cho Sở Hạo Nhiên luôn không?”

Hai người đang lườm nhau cùng hừ lạnh khinh bỉ, một quay trước một quay sau, Trần Ngô Bạch nâng kính mắt, Tần Tang hất tóc, cùng quay vòng lại. Rồi hai ánh mắt hung tàn vô nhân tính đâm sầm vào nhau, lúc này mới khép màn. Trần Ngô Bạch lùi về bên người Tiểu Ly, Tần Tang bưng cà phê vào phòng làm việc.

“Anh và Tang Tang cãi nhau à?” Tiểu Ly kéo kéo tay áo của Trần Ngô Bạch, hỏi anh.

Trần Ngô Bạch không vui, giọng nói lạnh lùng kiên quyết: “Anh không thích cô gái này.”

An Tiểu Ly rất hiểu gật đầu, “Ừm, em hiểu. Đồng loại khắc nhau mà.”

Trần Ngô Bạch vốn muốn ly gián, thế nhưng đồ gỗ này, suy nghĩ luôn khác với người thường. Cô không hỏi anh tại sao không thích Tần Tang. Bởi vì cô có suy nghĩ riêng của mình, cho dù cách nghĩ đó rất kỳ lạ.

Thật ra đồ gỗ của anh, nắm giữ một vương quốc hạnh phúc hơn bất kỳ ai khác.

Quên đi, Trần Ngô Bạch có phần mệt mỏi vuốt tóc cô, cô thích là được.

“Em rất giỏi, cho nên đừng lúc nào cũng đi hỏi Tần Tang phải là thế nào, biết không?” Trần Ngô Bạch ngẫm nghĩ, khéo léo biểu đạt ý nghĩ của mình.

Lúc này An Tiểu Ly đang thầm nghĩ cách lừa anh xuống dưới mua donut cho cô ăn, cho nên gật đầu rất ngoan ngoãn, anh nói gì cũng được.

. . .

Tần Tang tựa bên người Lý Vi Nhiên, chậm rãi xoa bóp gáy cho anh. Văn bản chất đống trên bàn, Lý Vi Nhiên lại vẫn luôn mỉm cười bên khóe miệng.

“Lý Vi Nhiên! Có ai như anh không?” Tần Tang cười khuôn mặt áp tới của anh, “Còn chưa được nửa tiếng mà!”

Lý Vi Nhiên cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô đặt lên ngực mình vuốt ve, cười xấu xa: “Anh quyết định chuyển tần suất nghỉ ngơi thành mười lăm phút một lần.”

Anh nói thế thôi, nhưng tay lại không thành thật. Tần Tang đưa tay xuống chạm lên nơi rục rịch góc đầu gối của anh, thấp giọng trên anh: “Vây. . . Chúng ta chơi trò đóng vai đi nhé? Em trốn dưới bàn. . . Hử?”

Đôi mắt rục rịch sáng của cô lóe lên về quỵr rữ, Lý Vi Nhiên vừa nghĩ đến cảnh tượng cô vừa nói thì máu nóng sôi trào. Anh ôm lấy eo cô bế lên bàn làm việc, hôn dồn dập.

Hai người đang âm ỉ, có tiếng gõ cửa truyền đến. Tần Tang cười hì hì vẽ những vòng tròn mờ ám lên ngực Lý Vi Nhiên đang bất đắc dĩ lùi về phía sau, “Lý Tổng, có người tới. . .”

Lý Vi Nhiên sửa sang lại quần áo cho cô, nhéo mạnh lên mặt cô, “Đêm nay sẽ trừng phạt em.”

Tần Tang bám lấy tay anh, nhảy xuống bàn, thuận thế vỗ nhẹ lên bộ phận hở ra của anh, “Em rất sợ đó!”

Hai người nhỏ giọng ngọt ngào liếc mắt đưa tình, người ở ngoài cửa chờ đến độ không nhìn nổi, lại gõ cửa thêm vài phát, mở cửa xông thẳng vào.

Lý Vi Nhiên vừa nhìn thấy người, lập tức ra vẻ lơ đãng tiến lên một bước, che Tần Tang ở sau người.

Dung Nham ôm một tập công văn, áo khoác vắt trên cánh tay, sải bước tới, bước đi vội vã, “Bản kê anh cần chỉnh lý xong chưa? Lão Tam kia đúng là không có tiền đồ, lại còn nói phải đi mua donut gì đó nữa chứ, bảo anh tự đến lấy!”

Lý Vi Nhiên xoay người cầm tài liệu Dung Nham cần tới, vội vã giục anh ta đi. Dung Nham vừa ngược mắt lên lại thấy Tần Tang, “Ái chà, Ngũ thiếu ở đây cũng rất ngọt ngào thì phải? Tần Tang là người trong nhà rồi, dù sao cũng phải chào hỏi chứ?”

Điều Lý Vi Nhiên sợ chính là vẻ mặt gian xảo của anh ta nhắm thẳng vào cô vợ cứng của anh. Vội vã nắm lấy tay Tần Tang, “Tang Tang, chào anh hai đi.”

Trước mặt người khác, Tần Tang luôn ngoan ngoãn vâng lời giữ mặt mũi Lý Vi Nhiên, khẽ mỉm cười gật đầu với Dung Nham, “Anh hai!”

Dung Nham nhướn mày, wow, thật sự là càng nhìn càng đẹp. . .

Nhưng mà hôm nay thật sự là rất bận, anh còn phải gấp rút ra ngoài làm việc, Dung Nham nói một lúc rồi bỏ đi. Khi bước tới cửa bỗng nhiên nhớ ra một việc, “Vi Nhiên, ngày mai dành chút thời gian tới trường đưa ngựa ở ngoại ô. Lần trước anh mua một con husky ở đó, cậu đi hỏi lão Mã, còn có con nào tương tự như vậy không, mua cho anh một con.”

Lý Vi Nhiên không bằng lòng, “Không đi. Bản thiếu gia muốn ở bên vợ, không rảnh.”

Tần Tang mỉm cười, nhẹ nhàng kéo anh. Dung Nham nhú mày, “Tính cách lão Mã đó rất kì quặc, nếu như anh sai cấp dưới đi ông ta chắc chắn sẽ không vui. Tuần sau anh mới về được, cậu đi hộ anh một chuyến đi.”

Đang nói chuyện thì Tiểu Ly và Trần Ngộ Bạch đã trở về, mang theo đồ ngọt và trà sữa, Trần Ngộ Bạch nhớ tới tình cảnh Cola nhìn thấy lần trước, lạnh lùng hỏi hỏi Dung Nham một câu: “Mua về để ghép đôi với Cola hả?”

Mọi người trong phòng đều không hiểu mô tê gì cả, chỉ có An Tiểu Ly đỏ mặt cúi đầu.

Nhắc đến điều này Dung Nham lại khùng lên, “Cái đồ Tiểu Tứ đáng đánh kia, dắt Cola đi khắp nơi khoe khoang, rước lấy bao nhiêu ánh mắt thèm thuồng. Nó lại trốn tới trốn lui không chịu cho, hại anh bị tên hôn quân kia lưu đây!”

Vừa nghe tới chuyện liên quan đến sủng phi và hôn quân, hai người Trần Ngộ Bạch và Lý Vi Nhiên đã có kế hoạch nghỉ ngơi, đều lập tức chỉ lo cho thân mình, không có bình luận gì thêm.

Ngày hôm sau, từ sáng sớm Lý Vi Nhiên đã bật dậy giày vò Tần Tang hai ba lần thỏa thích. Sau khi kết thúc cô ngủ mơ màng, anh phờ phợt lái xe tới ngoại thành.

Mang chó tới Lương gia, mới biết Cố Yên đã truyền dịch hai ngày bởi vì dị ứng lông chó. Vừa nghe nói anh đưa chó tới, thậm chí quản gia còn không dám cho anh tiến vào cửa lớn. Ông ta nói tiên sinh nổi trận lôi đình, đang muốn tính sổ với Nhị thiếu gia và Tứ thiếu gia!

Lý Vi Nhiên vừa nghe chuyện đã biết là không ổn, quay đầu xe rút lui lặng yên không một tiếng động.

Từ sau khi nhìn thấy con husky ngoan ngoãn nằm trong lồng sắt qua tấm kính, Lý Vi Nhiên thật sự không nở lòng nào quăng đi như vậy. Thế nhưng Tang Tang lại không thích chó mèo gì cả, gọi điện thoại cho Kỷ Nam lại thấy tắt máy. Anh ngẫm nghĩ, hay là đưa đến nhà Trần Ngộ Bạch.

Quả nhiên, An Tiểu Ly nhảy cẫng lên ba thước. Lập tức không thèm để ý đến Lý Vi Nhiên vẫn còn ở đây, ôm cổ Trần Ngộ Bạch vừa hôn vừa cầu xin, nhất định phải nuôi con chó đó.

Trần Ngộ Bạch có vẻ như bị cô quẩn lấy mà cau mày. Nhưng Lý Vi Nhiên lại thấy, anh ấy có vẻ như vui vẻ. Chỉ ít, bất cứ trường hợp nào trong quá khứ, anh vẫn chưa từng thấy người anh ba này cho phép người khác thân thiết với mình như vậy.

Trần Ngộ Bạch có vài phương diện nhất trí với Tần Tang đến độ bất ngờ. Chẳng hạn như, không hề thích thú sinh vật nào khác ngoài con người. Thế nhưng đồ ngọc kia vui vẻ như vậy, không hề trong lòng anh, anh sao có thể bảo Tiểu Ngũ mang con chó cút ra xa một chút.

“Wow!” Dây thần kinh lý trí trong đầu Tiểu Ly đã đứt phụt, kích động tới độ rối tinh rối mù, con chó vờn đầu lưỡi liếm lòng bàn tay cô, cô cũng hô to gọi nhỏ.

“Tiểu Bạch, chúng ta đặt tên cho nó đi!” Cô quỳ gối trên sàn nhà, ôm cổ con chó, nói với Trần Ngộ Bạch.

Trần Ngộ Bạch rõ ràng không có ý kiến gì với vụ này. Anh còn có vài kế hoạch chờ ký duyệt, lấy ý kiến cùng với Lý Vi Nhiên, vốn định giải quyết thông qua video call, lại gặp đúng dịp này.

“Gọi Tiểu Hắc đi,” Lý Vi Nhiên nhiệt tình cho ý kiến, nhận được một ánh mắt giết người của Tiểu Bạch, anh vội vã im miệng.

“Rõ ràng nó có màu trắng mà!” Tiểu Ly bắt mẫn lắm bầm.

Trần Ngộ Bạch đẩy Lý Vi Nhiên về phía thư phòng, chợt quay đầu nói với Tiểu Ly: “Gọi là Tuyết Bích đi.”

...

Lý Vi Nhiên nhân lúc trước bữa trưa quay lại nơi ở của Tang Tang, cầm theo trong tay một con chim vừa mới mua từ trường đua ngựa về. Vào cửa, Tần Tang đang chuẩn bị bữa trưa, anh thay giày, cầm lồng chim tìm chỗ treo khắp nhà.

“Em không thích thú nuôi.” Tần Tang khoanh tay đứng tít đằng xa. Hồi còn ở nhà họ Tần, điều khiến cô ghét nhất chính là cái đám chó mèo của Tần Liễu. Từng con rồi từng con lặn qua lặn lại trên mặt đất, vừa không để ý là đã giẫm lên dơ dáy. Người hầu dọn có dọn sạch tới đâu cô vẫn thấy bẩn.

“Con sáo này rất thông minh.” Lý Vi Nhiên biết cô sẽ nói như vậy. Thế nhưng con sáo này do lão Mã dạy dỗ cẩn thận, có thể giải khuây, “Em thử nói với nó đi, nó học nhanh lắm.

Tang Tang —— Tang —— Tang —— ” Anh dài giọng dạy con sáo.

“Tang! Tang!” Con sáo thật sự thông minh, vừa dạy mấy lần đã biết nói rồi.

Tần Tang thấy anh hăng hái bưng bưng, thở dài, “Vi Nhiên, em không thể đảm bảo hôm nào cũng cho nó ăn được ——”

“Để anh cho nó ăn, được không? Để thiếu gia dọn phân, dọn nước tiểu cho nó, còn tiểu thư hằng ngày chọc ghẹo nó là được rồi.” Lý Vi Nhiên khinh bỉ sự vô tình của Tần Tang.

“Đồ ngốc!” Tần Tang hôn nhẹ lên môi anh.

“Đồ ngốc! Đồ ngốc!”

“Ái chà, cái này thì lại học nhanh thế, quái lạ, sao thơ văn lại chẳng lọt vào đầu chữ nào vậy?” Lý Vi Nhiên bật cười.

...

Thứ con sáo đó hứng thú học tập, đã được công bố nhanh chóng.

Ngày đó thời tiết rất lạnh, Tần Tang tới Vũ Hưng với Lý Vi Nhiên như thường lệ. Tối bữa cơm tối, bốn cưỡi bàn bạc xem ăn gì. An Tiểu Ly chợt có linh cảm, quán quít lấy Tần Tang, bảo lâu lắm rồi không được ăn cá rim ớt. Tâm trạng Tần Tang rất tốt, nên đồng ý. Mọi người cùng đi siêu thị mua cá, từng bước tới nhà Tần Tang. Dung Nham đứng dịp ở gần đây, gọi điện thoại mời anh ta tới ăn. Vì vậy cũng đi cùng luôn.

Căn phòng không thể ấm lên trong chốc lát, Tần Tang bưng lên ổi người một bát canh phổi heo được giữ ấm bằng bếp điện trước. Dạ dày ấm rồi, nhiệt độ của điều hòa cũng tăng lên, mọi người vừa mới cởi áo khoác ra ngồi xuống trở lại, Tần Tang đưa lên bốn món mặn, sườn xào chua ngọt, salad đậu xanh, rau cải chíp non dầm, đậu phộng. Mọi người tranh giành hết sạch. Dung nhị công tử vẫn luôn phong độ thanh lịch và Ngũ thiếu của nhà họ Lý vẫn luôn từng tưng suốt nửa gây chiến bởi miếng sườn cuối cùng. Thế là Trần Ngộ Bạch nâng kính mắt, ung dung giành mất miếng sườn đó từ giữa đĩa hai người.

“Thế mà không biết để cho em ăn!” Tiểu Ly rất cảm phần sự vô tâm của anh.

Đầu lưỡi Trần Ngộ Bạch liếm khóe miệng xấu xa, kè sát tới cô bé đang phụng phịu, “Ồ, muốn ăn hả?” Ngừ điệu mờ ám khiến ba người kia hô to không chịu nổi.

“Tránh ra.” Giọng nữ lạnh lạnh cũng thể hiện sự vui vẻ vì mùi hương của đồ ăn, “Cá rim ớt.”

Cái tô cỡ lớn mua dành riêng cho dịp này, mùi hương mê người bay bay, thịt cá trắng như tuyết, ớt đỏ tươi, nhìn thôi cũng khiến người ta giờ ngón cái tán dương.

Không ai lãng phí thời gian tranh cãi nữa, mọi người vây quanh đánh chén.

Lý Vi Nhiên lặng lẽ buông đũa xuống, theo đuôi Tần Tang vào bếp.

“Em chưa ăn gì cả.” Anh ôm eo cô, ngoài kia toàn là tiếng hoan hô cười đùa của anh em. Trong ngọn đèn mờ ảo, phòng bếp thơm lừng, nhìn Tang Tang yêu dấu của anh bận rộn, Lý Vi Nhiên cảm thấy cuộc sống kiên định tốt đẹp như vậy, thật muốn cứ ôm cô mãi cho đến già.

Tần Tang lấy một khay đồ từ trên giá xuống, đặt lên bệ bếp ở một bên, Lý Vi Nhiên mỉm cười, “Đến món cuối chưa vậy?” Tần Tang thường làm mấy món ăn vặt, chuẩn bị sẵn trong tủ lạnh.

“Ừ. Ngoan, cầm đũa qua bên kia ăn đi, em xào thêm hai món nữa là xong đây.” Tần Tang dỗ anh buông tay.

Lý Vi Nhiên cười thâm, cũng không cầm đũa, ngón tay thon dài bóc một miếng sườn, đút vào trong miệng Tần Tang. Ngón tay lại không muốn rời khỏi, treu đùa trong khuôn miệng mềm mướt của cô một lúc. Cô bực mình cắn một phát anh mới rút tay ra. Ngón tay dính nước sốt và nước bọt của cô phát sáng lấp lánh. Anh cười nhẹ, đưa tay vào trong miệng mình, mút sạch với vẻ rất quyến rũ.

Mặt Tần Tang chột đỏ bừng, nhẹ giọng trách anh.

Thấy dáng vẻ e thẹn của cô, bụng dưới của Lý Vi Nhiên lại căng cứng, đưa tay kéo cô lại muốn hôn một trận.

“Ặc —— làm phiền một chút, chim nhà hai đứa bay vào rồi.” Dung Nham cố ý lớn tiếng ho khan, quay lưng về phòng bếp, nhưng cười tới độ đầu vai rung rung.

Tới phòng khách, Tần Tang và Lý Vi Nhiên mới biết được tại sao Dung Nham cười vật vờ đến vậy.

Con sáo đỏ bị An Tiểu Ly làm xổng ra trong lúc An Tiểu Ly vô ý mở lồng sắt, đang bay loạn trong phòng khách, thỉnh thoảng kêu hai tiếng: “A! Vi Nhiên! Đừng! Sâu quá!”

Yên lặng.

Vì vậy con chim mất dạy đó càng thêm đắc ý, “Đừng! Đừng! Em không được!”

“Tang Tang, tiểu yêu tinh, chặt quá! Tang Tang, tiểu yêu tinh, chặt quá!”

Thấy sắc mặt đặc sắc chưa từng có của Tần Tang, An Tiểu Ly thật sự không nhịn nổi, nhào vào lòng Trần Ngộ Bạch, cười rung hết cả vai. Trần Ngộ Bạch ra vẻ bình tĩnh vỗ lưng cô, cánh tay lại run rẩy cực kỳ kịch liệt.

Đứng bên cạnh Lý Vi Nhiên đang ngẩn người, Dung Nham chống cằm, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn anh và Tần Tang, tấm tắc khen ngợi, . . .Tiểu Ngũ ơi, chặt tới mức nào vậy? Cậu hô tới độ con sáo cũng học được luôn?

53. Chương 53: Kết Hôn

Ngay lập tức, Tần Tang vô cùng hối hận vì đã bày trí phòng ốc mở thoáng thế này. Bây giờ, ngay cả muốn tìm một căn phòng để trốn cũng không có.

Lý Vi Nhiên hung dữ trừng mắt liếc nhìn Dung Nham đang dùng ánh mắt mờ ám đánh giá vợ anh. Dung Nham nhận được tín hiệu trở mặt, phẩy phẩy tay, chủ động đi lên bắt con chim sáo kia nhốt vào lồng lại.

“Ừ... Gì kia, tiếp tục, tiếp tục ăn cơm...” Lý Vi Nhiên vô cùng lúng túng, cố nén nói ra một câu như thế.

Tiếp theo, không khí tương đối quái dị. Tần Tang vẫn nói cười nhẹ nhàng, thật như chẳng để chuyện này trong lòng. Ai cũng có thể nhìn ra được, trong lúc lơ đãng cô liếc về con sáo kia, trong khóe mắt lộ ra sự giết chóc bừa bừa.

Trần Ngô Bạch ăn bữa cơm này rất hài lòng. Chỉ có điều, cô bé gốc An Tiểu Ly lại muốn đi chợ con sáo kia xem sao. Rốt cuộc anh vẫn kiên quyết thủ đoạn của Tần Tang, chủ động quan tâm cất lời kêu mọi người giải tán sớm.

Tần Tang cho Trần Ngô Bạch một ánh mắt “coi như anh thức thối”, mỉm cười đưa tiễn ba người bọn họ đến cửa thang máy.

Lý Vi Nhiên thừa dịp Tần Tang không có ở đây, vội vàng xách cái lồng chim giấu vào góc bếp. Quả nhiên, Tần Tang vừa đưa khách xong bước vào cửa, đã đằng đằng sát khí muốn tìm con sáo.

Lý Vi Nhiên ôm cô đang nổi giận đùng đùng dỗ dành. Tần Tang hiềm khi mất mặt như thế, cay cú như một con mèo con, giây này muốn đem con sáo kia ra hầm canh.

“Ngày mai anh mang nó đi chỗ khác là được rồi mà!”

Thôi nào, thôi nào ... Tang Tang...” Lý Vi Nhiên ôm eo cô, kéo cô đến vừa hôn vừa dỗ dành cô.

“Còn ngại ba người đó nghe không đủ phải không? Còn muốn đưa cho người khác nghe nữa hả?” Tần Tang cắn mạnh đôi môi của anh, lửa giận ngút trời.

“VẬY... phóng sinh?”

“Phóng sinh gì chứ! Em muốn ném cái lồng này từ trên lầu xuống đất! Đánh chết nó!” Tần Tang đẩy anh ra, vùng vẫy muốn đi tìm con chim sáo.

Lý Vi Nhiên cảm thấy cô đã man không nói đạo lý như vậy lại rất đáng yêu. Cô tức giận anh chỉ cười hì hì, ôm cô lại ngăn cản, thỉnh thoảng thơm trộm cô, cũng không chịu buông tay.

“Lý, Vi, Nhiên!” Tần Tang gần từng chữ lớn tiếng. Lý Vi Nhiên đứng nghiêm, tựa như chào theo tiêu chuẩn “Cố”

Quả thật Tần Tang giận đến nghiến răng ken két, nhưng anh bị đánh không đánh lại, bị mắng cũng không mắng lại. Thật sự cô không có biện pháp gì nữa.

Lý Vi Nhiên lại bảo đảm lần nữa là ngày mai sẽ xử lý con chim sáo sạch sẽ. Nhưng cả đêm Tần Tang vẫn giận dữ. Cho đến tối lên giường ngủ cũng còn tức giận.

Lý Vi Nhiên tắm rửa xong leo lên giường. Tần Tang quần chăn nằm yên không nhúc nhích, giả bộ ngủ. Anh nằm xuống, ôm chèo lấy cô qua lớp chăn, kéo vào lòng. Tần Tang buồn bực trong chốc lát, không thở nổi, đẩy chăn lộ đầu ra, đối mặt với Lý Vi Nhiên. Ánh mắt đỏ rực của cô mang theo sự tức giận, trong nháy mắt đã không còn đôi mắt long lanh như nước nữa, oán hận nhìn anh.

Trong phòng chỉ bật một chiếc đèn ngủ treo tường mờ mờ, rèm cửa sổ không kéo kín, ánh đèn đường màu trắng của tiểu khu chiếu xuyên qua cửa. Ôm người phụ nữ yêu mến trong lòng, mặc dù cô còn chút rầy rà, nhưng Lý Vi Nhiên bỗng cảm thấy, màn đêm như thế lại vô cùng dịu dàng.

“Tang Tang. Chúng ta kết hôn đi!”

An Tiểu Ly lên xe vẫn còn cười “Em cá là con chim kia sẽ bị Tần Tiểu Tang trừng trị vô cùng bi thảm”

Hiển nhiên tâm tình Trần Ngô Bạch cũng tốt, chỉ cười nhìn cô không nói gì.

“Chỉ có điều, từ nhỏ cô ấy đã không thích mấy thứ lông lá, sao lại nuôi một con chim chứ?” An Tiểu Ly lục lợi đồ ăn vặt trong xe, khẽ nói lầm bầm.

Chiếc xe màu bạc lướt đi trong màn đêm cũng không nhanh, đèn đường cứ từ từ lui về phía sau, bên ngoài đã rét lạnh. Ven đường vẫn có người mặc áo thật dày bước đi sóng vai, trong lúc nói chuyện còn thở ra khói trắng. Không khí trong xe vô cùng ấm áp, An Tiểu Ly mở một ca khúc biết tên lên, là một giọng hát nữ: Một mình – Cuối cùng vẫn bán khoản không biết nên ngủ bên phải hay bên trái. Hai người – cho dù là cái vãi cũng vô cùng đáng nhớ. (Một Mình – Thái Y Lâm)

Cô cúi đầu hát theo, kèm theo tiếng cô xé gói đồ ăn vặt, khiến cho trái tim Trần Ngô Bạch đó giờ luôn lạnh lùng, bỗng nhiên nổi lên yêu thương.

“Hai người bọn em đã biết nhau từ nhỏ à?” Anh hiếm khi tán gẫu.

Tiểu Ly vừa mới bỏ viên kẹo QQ vào miệng, nghe Trần Ngô Bạch hỏi như thế, cô hơi cười đắc ý “Ừ, tụi em còn là sinh chung một phòng sanh ở bệnh viện nữa kìa! Em ra trước cô ấy hai tiếng.” Cô cười ha hả “Chỉ có điều vẫn là cô ấy bảo vệ cho em” Tiểu Ly vô cùng vui vẻ, có người bạn thân như Tần Tang, chính là một trong những điều ngọt ngào không nhiều lắm trong cuộc đời của cô.

“Thật ra Tần Tang không khó sống chung vậy đâu, cô ấy... luôn phân biệt rõ bạn bè và xã giao. Thật ra thì lúc nhỏ, cô ấy cũng không phải như vậy. Lúc tụi em học lớp ba, ba của cô ấy đến đón cô ấy đi. Từ đó cô ấy trở nên lạnh nhạt, mẹ cô ấy....” Bỗng nhiên Tiểu Ly ý thức được mình đã bà tám chuyện của Tần Tang, vội vàng ngậm miệng lại.

Nhưng Trần Ngô Bạch như đã biết được gì đó “Sao vậy?”

“Ặc... Tần Tiểu Tang không thích em nói những chuyện này cho những người lạ biết.”

“Anh là người lạ sao?” Trần Ngô Bạch nói dịu dàng, yên lặng nắm tay cô, cười ôn hòa.

Không phải! An Tiểu Ly lại bị sắc đẹp mê hoặc lần nữa.

Tần Tang và cô lớn lên cùng nhau tại thành phố R. Mặc dù không có ba, nhưng lúc nhỏ Tần Tang rất hoạt bát. Thường hay bị thầy cô giáo gọi Tần Tang và An Tiểu Ly là hai cô bé hề. Nhưng có một ngày, bỗng nhiên Tần Tang bị một chiếc xe hơi màu đen cao cấp đón đi. An Tiểu Ly khóc đến chết đi sống lại, ngay cả đồ giày của cô giáo Trần cũng không rung chuyển được nước mắt của cô.

Sau này lớn hơn chút, mới nghe người khác nói, cô giáo Diệp mẹ của Tần Tang, bị một công tử nhà giàu phụ tình. Tần Tang là do bà lén sinh ra, sau đó bị người ta biết, nên đón Tần Tang đi nhận tổ quy tông.

Nhà giàu, Sở Hạo Nhiên, Tần Tang. Khó trách tại sao Dung Nham nói nhìn cô ta quen mắt. Trần Ngô Bạch liếc nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, nhếch khóe miệng mỉm cười. Lão Ngũ, lần này cậu thật thâm rồi.

“Anh hi vọng chiều nào khi tan sở cũng thấy em ở nhà chuẩn bị cơm nước. Anh hi vọng mỗi buổi tối cũng có thể ôm em ngủ. Anh muốn nghe em gọi anh là ông xã. Muốn em sinh cho anh một bé gái giống hệt như em, mỗi ngày ngọt ngào gọi anh là ba. Tang Tang, chúng ta kết hôn được không?” Một bàn tay của Lý Vi Nhiên nhẹ nhàng sờ trớn gương mặt của cô. Cụng trán vào trán cô, nói vô cùng chân thành.

Tần Tang ngơ ngác nhìn anh hồi lâu, lông mày chau lại “Anh đừng hòng nói một hai câu ngọt ngào để em tha cho con chim kia.”

Thâm tình của Lý Vi Nhiên trong nhất thời đổi thành sự bất đắc dĩ, ngắt chiếc mũi nhỏ của cô, oán giận “Em cứ tiếp tục giả ngu với anh đi”

Anh trở mình, nắm góc chăn gỡ mạnh lên, chui vào trong chăn, nằm chung với cô. Bây giờ, đến phiên anh giả bộ ngủ.

Tần Tang biết anh thật lòng. Cách đây hay ngày anh đã nói, nhân dịp năm mới sẽ dẫn cô về gặp ba mẹ anh. Không phải là Tần Tang không muốn, chỉ có điều khuyến cáo của Trình Hạo vẫn còn vang vọng bên tai. Cô cũng đau khổ gấp trăm lần. Kỳ hạn nửa năm còn chưa trôi qua một nửa, cô lại thật không kiềm chế được nữa rồi.

“Vi Nhiên...” Tần Tang quán lấy anh, nhỏ giọng kêu anh mấy tiếng. Anh vẫn nhắm mắt không nhúc nhích.

Làm sao Tần Tang có thể mặc anh không để ý đến cô chứ. Cô đưa tay ôm lấy anh, vùi đầu vào lòng anh, chân dài cạ qua nơi đang lặng lẽ biến hóa của anh. Lý Vi Nhiên mới chống đỡ được một phút đã không nhịn được nữa. Xoay người áp đảo cô xuống phía dưới, cởi đồ hai người sạch sẽ, mãnh liệt hôn cô.

“Chờ chút...” Tần Tang hờn hển không ngừng. Lý Vi Nhiên đã bình đến dưới thành từ lâu, căn bản là không nghe cô nói. Dứt khoát rước người hoàn toàn chiếm lấy cô. Tần Tang không chịu nổi sự vãi của anh.

Cho dù hàng đêm xuân tiêu, nhưng cho đến bây giờ cô vẫn còn đau. Bình thường anh luôn dịu dàng, nhưng lúc trên giường lại hoàn toàn khác hẳn. Mỗi lần cô cũng hoảng sợ rút lui, nhưng lại bị anh giữ quá chặt, cô chỉ biết van xin không ngừng dưới ham muốn mãnh liệt của anh.

“Con chim kia.... rớt cuộc... ở đâu....” Tần Tang bị anh trêu ghẹo lúc nông lúc sâu đến mê man, nhưng vẫn sợ con chim kia lại bấp xếp, cất tiếng nói đứt quãng.

“Anh bít hai lỗ tai nó lại rồi, em yên tâm đi.” Lý Vi Nhiên nói với cô cho có lệ. Tối nay, anh vô cùng điên cuồng, bế cô vẫn còn trong chăn lên, thả lên ghế salon. Loay hoay xoay người cô đưa lưng về phía anh, quỳ gối trên ghế salon. Anh đi vào từ phía sau, một chân anh đứng trên mặt đất, một chân quỳ phía sau cô. Mỗi lần tấn công đều làm cô bổ nhào trên ghế, anh lại đưa tay choàng ra phía trước, nắm lấy bộ ngực đầy đà của cô, dốc sức vôn vê.

Anh cứ như thế rất lâu, trong lúc Tần Tang đã co giật nhiều lần. Vào lúc cuối, Lý Vi Nhiên mút lấy cổ cô, dề mê gọi tên của cô “Em là của anh...”

Tiểu Ly tắm rửa xong, định đi tìm Tuyết Bích chơi, lại bị Trần Ngộ Bạch khiêng về phòng ngủ.

“Em ngủ không được” An Tiểu Ly làm nũng với anh, vẫn còn muốn chuồn đi chơi. Hôm nay thường thức con chim sáo nhà Tang Tang biểu diễn, cô càng thích Tuyết Bích hơn.

Dĩ nhiên Trần Ngộ Bạch không để cô đi, lôi cô nhét vào chăn. Anh cởi quần áo của mình trước, sau đó tiến vào chăn cởi quần áo của cô xuống. Tiểu Ly không chịu được chuyện anh mỗi đêm đều hành hạ cô, khua tay múa chân nho nhỏ phản kháng. Trần Ngộ Bạch lại càng thêm hăng hái, càng muốn cô nhiều tư thế hơn. Tiểu Ly bị anh nhào nặn càng lúc càng giống diễn viên tạp kỹ, cố gắng kiềm nén tiếng rên rĩ.

Trần Ngộ Bạch xấu xa liếm khắp người cô “Yên tâm đi, Tuyết Bích không biết nói, em có la lớn tiếng cũng chẳng sao...”

Tiểu Ly liếc anh, rụt thân lại cố gắng kẹp chặt lấy anh. Trần Ngộ Bạch sơ suất thiếu chút nữa không kiềm chế được, bàn tay đang xoa người cô càng mạnh, lực tấn công cũng lớn hơn, khiến Tiểu Ly vội vàng cần xin tha thứ. Trần Ngộ Bạch khẽ khàng nói nhỏ bên tai cô “Thật ra thì... Tiểu Ly nhà mình cũng rất chặt...”

Anh vừa nói, vừa cố ý mút vào nơi thịt non mẫn cảm nhất của cô. Tiểu Ly giật mình, vừa thẹn vừa giận vì anh giở trò lưu manh, đôi tay ôm anh không buông, hai chân quăn anh càng chặt. Anh cắn cô, cô cũng không buông ra, hai người kịch liệt quăn quýt, cuối cùng, không ai nhịn được nữa, cùng nhau run lên.

Vào trận tuyết đầu đông, Tần Tang dẫn Lý Vi Nhiên đến thành phố R.

Bỗng nhiên con gái dẫn một người con trai trẻ tuổi anh tuần về nhà, Diệp Thụ thật sự kinh hãi. Ăn xong bữa tối, Lý Vi Nhiên biểu hiện tốt đẹp xung phong đi rửa chén. Tần Tang lôi kéo mẹ đi sửa sang lại phòng mình cho anh ở.

Hai mẹ con cùng nhau thay ra giường, lại thu dọn chút đồ đạc trong phòng. Diệp Thụ xếp ra giường bỏ vào tủ, vỗ vỗ giường ý bảo Tần Tang ngồi xuống.

“Người này chính là người lần trước con nó muốn quên sao?”

Tần Tang gật đầu, lại mỉm cười e thẹn.

Diệp Thụ nhìn cô thật lâu, vuốt tóc cô “Hình như không tệ, không nghĩ rằng con lại thích người con trai như vậy.”

Tần Tang đợi thật lâu, nhưng mẹ cô vẫn không nói gì nữa.

“Trình Hạo nói anh ấy sẽ chủ động hủy bỏ hôn ước. Nhưng mà, muốn con chờ nửa năm.” Tần Tang vẫn chủ động nói ra.

Diệp Thụ nghe ý ở ngoài lời của, cũng chỉ cười thản nhiên “Tự con quyết định là được rồi.”

Bà vỗ vỗ vai con gái, sau đó đi ra ngoài, để lại Tần Tang ngồi trong phòng một mình. Tần Tang khẽ thở dài, đứng lên đi đến cửa sổ, nhìn những bông tuyết bay trắng xóa ngoài kia, lòng của cô cũng hơi lạnh lẽo.

May là cuối cùng cô không chọn lầm người, Trình Hạo cũng đồng ý giúp cô. Nếu như chuyện không thuận lợi, e rằng mẹ cô cũng sẽ không vì hạnh phúc của cô mà chịu đến gặp ba cô rồi.

Thật sự lại hận như vậy sao? Hận đến mức trời nam đất bắc, hận đến mức ngay cả tình yêu cũng nhạt nhòa.

Nếu như đổi lại là cô, có thể hận Lý Vi Nhiên vậy không? Tần Tang kinh ngạc mỉm cười, sẽ không, tuyệt đối sẽ không như vậy.

54. Chương 54: Tuyết - Cưới Vợ

Đêm đó, tuyết bay đầy thành phố R. Sáng hôm sau, lúc Lý Vi Nhiên rời giường, từ cửa sổ nhìn thấy sân trường trung học R đã phủ đầy tuyết. Ánh mặt trời yếu ớt chiếu qua lớp tuyết, tia sáng trắng ánh màu hơi xanh. Những bông tuyết vẫn rơi dày đặc, cả trời đất hòa vào sự yên ắng.

Có học sinh đến lớp học từ sớm, nhìn từ phía xa, khu dạy học có mấy cửa sổ leo loét sáng đèn. Nổi bật trên vùng đất mênh mông, lộ ra vẻ cô đơn, nhưng lại cũng có cảm giác ấm áp nhỏ bé. Lý Vi Nhiên không thể nào nói lên xúc cảm trong lòng. Vì một buổi sáng trong lành yên tĩnh, vì người mình yêu đang ngủ yên ở phòng bên cạnh.

Ngày hôm đó, lần đầu tiên trong trường không có tiết đầu bài.

Tất cả học sinh ghé vào ban công nhìn xuống sân trường. Nơi đó có một người thanh niên mặc chiếc áo lông màu đen, đang chạy bộ. Anh ta cẩn thận chạy tới chạy lui, thỉnh thoảng ngồi chồm hổm xuống nhìn phía sau một chút. Chừng mười phút đồng hồ sau, trên mặt tuyết thật dày, có một chữ ‘L’ thật to. Lại nửa giờ trôi qua, chữ ‘O’ dần dần xuất hiện. Anh chàng kia lại từ chạy về lên một bên chữ ‘V’.

Các nữ sinh thỉnh thoảng phát ra tiếng thét hâm mộ chói tai. Nam sinh thì huýt sao không ngừng. Ngay cả các thầy cô giáo cũng chẳng thêm phần thú vị, tụ tập lại bàn luận xôn xao, thật là mầm mống si tình.

Diệp Thụ đứng giữa nhóm giáo viên, cười thản nhiên. Chờ các giáo viên và học sinh mình lục đục lên tiết một. Bà mới đi đến lớp học của mình, vừa đi vừa gọi điện thoại cho con gái.

Tần Tang bắt điện thoại, xuống giường mặc áo ấm, chạy đến phòng của mình. Quả nhiên, Lý Vi Nhiên không có ở đây. Cô quần chân trên giường, nhảy đến cửa sổ bên cạnh, từ khoảng cách xa cô cũng có thể nhận ra, chàng trai si tình đang chạy kia, chính là Vi Nhiên của cô.

Mẹ vừa nói với cô nên khiêm nhường. Thế nhưng trong lòng tràn ngập vui sướng như thế, ai có thể không phô trương được đây?

Tần Tang vội vã đánh răng xong, vốc nước lạnh rửa mặt, không kịp dùng kem dưỡng da. Mặc áo khoác lông bên ngoài áo len, mang đôi giày chạy ra ngoài. Cửa sắt của sân trường không có mở, có lẽ là Lý Vi Nhiên leo rào vào. Tần Tang cất tiếng kêu lớn. Lý Vi Nhiên đang vẽ chữ ‘E’, thấy cô tới, anh cười, chạy đến bên cô. Tần Tang đang leo lên hàng rào, trong nháy mắt thấy anh chạy đến, cô liều mạng nhảy xuống.

Cách mặt đất hơn nửa thước, Lý Vi Nhiên thuận lợi đỡ được cô, ôm cô xoay trong tuyết mấy vòng. Tần Tang ôm cổ anh, mặt vùi vào ngực anh, đề mê gọi anh.

Tiếng chuông vào tiết vừa vang lên, bọn học sinh tụ tập trên ban công cũng tản ra. Thỉnh thoảng có lớp học tiết ngữ văn vang lên tiếng đọc bài. Bài văn vang vang truyền đi rất xa.

Tần Tang gục trên lưng Lý Vi Nhiên, mặc cho anh công, vô cùng vui vẻ, đọc vang bài thơ “Đêm mưa Giang Nam” bên tai anh.

Lý Vi Nhiên cũng từ từ đọc tiếp theo cô, giọng đàn ông réo rắt như nhảy múa trong tuyết rơi. Trên đất tuyết hôm đó, là kỷ niệm vĩ đại nhất trong cả đời Tần Tang, những bông tuyết vô biên vô hạn, nơi nào cũng có Vi Nhiên của cô.

“Em cho rằng em đọc sách nhiều lắm à? Khoe khoang gì chứ” Rốt cuộc anh cũng già mồm, không giả bộ khí chất thư sinh nữa, quay trở về Tiểu Ngũ nhanh mồm nhanh miệng. Tần Tang bị cắt ngang suy nghĩ đang lâm vào bài thơ Giang Nam thê lương đau xót, hung dữ cắn mạnh vào lỗ tai anh.

Hai người chơi đùa trong tuyết thật lâu. Tần Tang hoàn toàn bộc phát tính cách tiểu thư, Lý Vi Nhiên kêu khổ thấu trời “Vợ ơi, ngay cả điểm tâm anh còn chưa ăn, đã chạy đến đây làm em cảm động. Em đã không nhèo đủ chưa? Có thể leo xuống tự mình đi được không?”

Tần Tang cười hì hì, không chịu leo xuống. Lý Vi Nhiên không thể làm gì khác hơn là tiếp tục công cô đi quanh sân trường. Hơn chín giờ, bầu trời vẫn âm u, mặt trời không lộ dạng, tuyết vẫn bay lả tả. Kiệt tác của Lý Vi Nhiên mất công cả buổi sáng cũng đã bị che mất. Tần Tang ôm thật chặt cổ của anh, yên lặng thật lâu, bỗng nhiên mở miệng “Em có nói với anh việc mẹ em chưa từng kết hôn chưa?”

Lý Vi Nhiên ngừng chút, xóc cô lại trên lưng “Không có, em có bao giờ nói chuyện nhà của em cho anh biết đâu!” Giọng điệu của anh hơi oán giận, chỉ thiếu điều là chưa muốn moi hết lòng của cô ra xem thôi. Cho đến bây giờ, cô cũng chưa hề nói gì cho anh biết.

Tần Tang cười lơ đãng, ghé vai tai anh nói tiếp “Lúc mẹ em xinh đẹp nhất, đã yêu một người đàn ông. Sau mới biết được ông ấy đã kết hôn rồi, còn có hai đứa con một trai một gái rất đáng yêu. Sau đó... em đoán chắc là cũng như mấy phong cách tình yêu cũ rích khác. Dù sao, cuối cùng người đàn ông đó cũng vì nhiều nguyên nhân mà bỏ bà. Khi đó, mẹ đang mang thai em, nhưng bà không nói gì cả. Em nghĩ, đó là do bà kiêu ngạo “anh không quan tâm tôi, tôi cũng khinh thường việc dùng con để giữ chân anh.” Trước lúc tám tuổi, em ở với mẹ. Sau đó ba lại đến đón em đi. Ba em là một người rất nghiêm túc đứng đắn, đó là lần hoang đường duy nhất trong cuộc đời của ông. Mẹ em, rất lạnh nhạt, đó cũng là lần xúc động duy nhất trong đời của bà. Từ nhỏ đến lớn, em chẳng bao giờ nghe từ miệng bọn họ nhắc đến tên đối phương.”

“Vi Nhiên, nếu như ... Nếu như chúng ta cũng đến mức như thế, anh đừng quên em có được không?”

“Em cũng sẽ không quên anh. Cho dù chúng ta không thể gặp mặt, cũng không quên nhau, có được hay không?”

“Không được” Lý Vi Nhiên yên lặng một lúc lâu. Đặt cô xuống, anh đứng thẳng, kéo bao tay ra, hai tay anh bưng lấy mặt cô, nhìn cô chăm chú “Tang Tang, làm sao anh rời xa em được.”

“Trên đời này, có một số việc, có thể khiến anh đi vào con đường chết, bao gồm cả em. Nhưng trên đời này, chỉ có Tang Tang của anh mới có thể khiến anh sống tiếp, dù cho sống rất khó khăn. Có hiểu hay không? Cô bé ngốc.” Lý Vi Nhiên vỗ nhẹ bông tuyết dính trên tóc cô, lại cúi người xuống hôn gò má lạnh lẽo của cô, giọng nói êm dịu, ánh mắt nóng bỏng.

Bão tuyết bay trong gió, Tần Tang cảm động ướt nước mắt.

Anh tự tay lau cho cô. Cô vùi mặt vào ngực anh “Vi Nhiên... Em không biết... Từ nhỏ em đã chứng kiến quá nhiều tình yêu giả tạo. Em không biết tình yêu chân chính sẽ như thế nào. Anh cho em thời gian có được hay không? Không phải là em không tin tưởng anh, em... không tin vào chính mình...”

“Được” Lý Vi Nhiên ôm cô vào lòng “Tang Tang, anh cho em thời gian.”

Đến đây, mục đích của Tần Tang đã đạt được.

Lần trở về này, chỉ là cô muốn trấn an việc Lý Vi Nhiên ép cưới. Nhưng mà, cho dù dùng cách thức ầm áp như vậy trì hoãn, lòng Tần Tang vẫn rất áy náy. So với sự toàn tâm toàn ý của Lý Vi Nhiên, cô lại không đủ dũng cảm thừa nhận thẳng thắn. Dù cho điểm xuất phát của cô là suy nghĩ cho tương lai của hai người.

Thật không hoàn mỹ, nếu như gặp anh sớm một chút thì tốt biết bao. Nếu như ban đầu mình cứ thuận theo hoàn cảnh một chút thì tốt biết bao.

Nếu như cô gặp gỡ Lý Vi Nhiên với sự tự do. Tần Tang thề, tuyệt đối sẽ không bao giờ giấu diếm anh bất cứ việc gì.

Trời dần trưa, Lý Vi Nhiên than đói bụng. Hai người lại lần nữa leo qua hàng rào, về nhà nấu cơm. Mới vừa bước đến con đường lớn trong trường, đã chạm mặt với một người đàn ông trung niên mặc một chiếc áo kiểu Tôn Trung Sơn, mang đôi giày vải, gương mặt đoan chính, toát ra vẻ phong độ của người trí thức.

Tần Tang vừa nhìn thấy người đó đã than thầm trong bụng. Quả nhiên, người đó bước đến, nhìn Lý Vi Nhiên và Tần Tang tay trong tay vài lần, từ từ mở miệng “Kỳ thi cuối năm đã đến gần, tinh thần học tập giống như chuẩn bị ra trận. Bởi vì cái gọi là “nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt (1)....”

“Bác An, đây là Lý Vi Nhiên, bại trai con” Tần Tang vội vàng cắt đứt thao thao bất tuyệt của ông. Nếu không, nhất định sẽ bị giáo huấn hơn cả tiếng. Cái từ “gọi là” vừa nói ra kia, đó chính là giáo trình luân lý đạo đức trong Tam Cương Ngũ Thường (2).

“Vi Nhiên, đây là cha của Tiểu Ly, thầy An Bất Tri” Tần Tang nhiệt tình giới thiệu. Lý Vi Nhiên cung kính cúi người, chìa tay ra “Xin chào bác An, cháu là Lý Vi Nhiên.”

An Bất Tri mất hứng vì Tần Tang cắt ngang phát biểu của ông. Nhưng ông vẫn hài lòng với thái độ nho nhã lễ phép của Lý Vi Nhiên, khẽ mỉm cười bắt tay anh.

“Chào cháu, cháu biết Tiểu Ly à?”

Lý Vi Nhiên còn chưa hiểu rõ tình huống, trợn to mắt, đáp dí dỏm “Đương nhiên ạ! Cô ấy còn là chị ba...”

Tần Tang rất ư nhức đầu, thúc khuỷa tay vào Lý Vi Nhiên. Nhưng sắc mặt An Bất Tri vẫn thay đổi, ngập ngừng, không biết phải nói gì. Tần Tang vội vàng pha trò cho có lệ, xong rồi lôi kéo Lý Vi Nhiên mau mau chạy về nhà.

Nguy rồi, An Tiểu Ly sẽ thê thảm đây.

Lúc này, An Tiểu Ly đang ở thành phố C, bất ngờ hắt hơi. Sau đó, vô cùng chợt dạ cầm điện thoại di động lên nhìn xem.

Tối hôm qua, trước khi chuẩn bị đi ngủ, sau khi nhận được tin nhắn chúc ngủ ngon của Sở Hạo Nhiên. Trần Ngộ Bạch như bị cắt tiết, dùng hết thủ đoạn hành hạ cô đến hơn nửa đêm, chỉ có điều không chịu chân chính thỏa mãn cô. Cuối cùng, cô thật sự không chịu được nữa, khóc lóc cầu xin anh tha thứ, chủ động thề thốt không bao giờ nhận điện thoại của bất cứ ai họ Sở nữa. Lúc này, anh mới lửa giận ngút trời dè lên cô, lại gỡ đủ thủ đoạn hành hạ cô.

Trên thế giới này, chuyện đáng sợ nhất không phải là Tiểu Bạch hỏi tại sao cô “xuất tường”! Mà là Tiểu Bạch không nói gì hết, nhưng lại ép cô phải thừa nhận lỗi lầm của mình. Hơn nữa còn phải chủ động gơ tay thề rằng không dám làm “hồng hạnh” nữa.

May mắn thay, không có điện thoại, không có tin nhắn, không có Sở công tử.

Cách một cánh cửa, di động Trần Ngộ Bạch vang lên trong phòng.

Là vị Lý Tiểu Ngũ – kẻ tự xưng muốn đi nhanh chóng xử lý chung thân đại sự của mình với ai đó kia.

Trần Ngộ Bạch bắt máy, trong điện thoại truyền đến tiếng nói của Tần Tang “Có lẽ anh phải chọn ra hai ngày rảnh rồi.”

“Chuyện gì?” Trần Ngộ Bạch hỏi lạnh lùng. Chỉ có điều anh đoán rằng, hai người này nhất định trong cơn say tình yêu đã nói gì trước mặt cha mẹ Tiểu Ly rồi.

“Tiểu Ly — Có lẽ, có thể... Có lẽ sẽ bị cha cô ấy triệu hồi hai ngày.”

“Được, tôi biết rồi.” Trần Ngộ Bạch sắp xếp lịch trình của mình, đánh dấu mấy hạng mục quan trọng, rồi dời mấy hạng mục khác về sau “Đưa điện thoại cho bạn trai cô đi.”

Bên kia vang lên tiếng cười của Tần Tang, đưa di động cho Lý Vi Nhiên đang đứng phía sau nghiêm túc bóc vỏ đậu.

“Nếu như không muốn tết âm lịch phải quay về khởi công, nói Tần Tang nhà em an phận chút.”

Lý Vi Nhiên cười sang sảng, hiển nhiên là tâm tình vô cùng tốt đẹp “Anh ba, anh có biết hay không? Cha vợ tương lai của anh cũng giống y hệt cha của anh, đó là thích đọc sách, đánh cờ, dạy dỗ người khác. Anh thật có phúc.”

Trần Ngô Bạch nhếch môi “Tiểu Ngũ, em có biết không? Cha vợ tương lai của em và cha của em, cũng rất giống nhau — Ý anh nói là ở phương diện cổ chấp quật cường đấy.”

Lý Vi Nhiên hoang mang nhìn Tần Tang, bước tránh hai bước hạ giọng thấp xuống “Có ý gì?”

“Ý ngay tại mặt chữ.” Trần Ngô Bạch cúp điện thoại. Lý Vi Nhiên nghe âm thanh “tút tut” đơn điệu. Đột nhiên cảm giác có gì đó không thích hợp.

Anh bước trở lại. Tần Tang đang bóc vỏ đậu còn lại, mái tóc dài vén ra sau tai, gương mặt xinh đẹp trắng mịn, ngẩng đầu cười với anh “Sao vậy?”

Lý Vi Nhiên nén xuống nghi vấn trong lòng, nhún vai “Không có gì, anh ấy muốn anh thay anh ấy thăm hỏi cha vợ tương lai thôi.”

Tần Tang cười, cho nên anh thử hỏi “Không phải là anh cũng nên đến viếng thăm cha vợ tương lai chút xem sao?”

Tần Tang không cười nổi, Lý Vi Nhiên cũng không giục cô, lúi ghé ra ngồi xuống, lẳng lặng nhìn cô.

“Nói sau nhé, chờ qua vài năm nữa. Buổi tối muốn ăn gì?” Lúc Tần Tang ngẩng đầu lên lần nữa, lại tỏ ra như không có chuyện gì.

Lý Vi Nhiên tựa người ra sau, ngón trỏ gõ lên mặt bàn, từng tiếng hờ hững đập vào trái tim Tần Tang, “Tùy em.”

Tần Tang muốn nói vài lời tình cảm để trấn an anh, thế nhưng vẻ mặt của anh lại khiến cô không há nổi miệng. Chỉ là lấy lệ, đúng vậy, cô biết Lý Vi Nhiên cảm thấy cô đang nói với anh lấy lệ.

Lúc bật bếp nấu cơm, Lý Vi Nhiên im lặng đứng sau giúp cô, phòng bếp nhỏ bé yên tĩnh đến độ làm cho trái tim người ta hốt hoảng.

“Vi Nhiên, anh giận à?” Tần Tang lau tay, xoa người ôm anh.

Lý Vi Nhiên mím môi, lắc đầu.

“Anh có tức giận mà.” Tần Tang quả quyết.

Lý Vi Nhiên nhìn cô, trên khuôn mặt nhỏ tròn đầy nụ cười lấy lòng, sự khó chịu trong anh nguôi bớt, “Tang Tang, anh thấy hơi mệt mỗi.”

Tâm trạng Tần Tang chợt trùng xuống.

“Hình như em luôn gạt anh rất nhiều chuyện. Đương nhiên, anh tôn trọng việc riêng của em. Thế nhưng, có phải em cũng nên tôn trọng anh không? Anh thật sự muốn kết hôn với em, em cũng nên bày tỏ chút thành ý chứ?” Lý Vi Nhiên im lặng một lát rồi lên tiếng.

Tần Tang có phần muốn khóc, cánh tay ôm anh siết chặt thêm, một lúc lâu sau mới trả lời anh: “Vi Nhiên, thật sự em cũng muốn lấy anh, nhưng mà. . .Em vẫn chưa chuẩn bị tốt. Anh. . .cho em thời gian, có được không anh?”

Lại là thời gian. Lý Vi Nhiên thở dài một tiếng, không thể tránh được.

Hình như cứ như vậy, hình như không hề tranh cãi. Thế nhưng trong lòng hai người đều rõ ràng, có một bóng ma nhỏ bé, vùi sâu xuống tình yêu của hai người như vậy.

. . .

Điện thoại của cha thật sự giống một tia chớp chém An Tiểu Ly đứng người.

Tên cha cô là An Bất Tri. Mở mồm ra luôn là “Người ta nói — “. Rồi sau đó sỗ tiếp ra một tràng lý do thoái thác cũ kỹ bà lăng nhăng khiến người ta nghe muốn ngất. Bởi vậy được đặt biệt hiệu “Bất Tri người

ta nói”. Thầy giáo An Bất Tri là tổ trưởng tổ ngữ văn trường trung học R, là một học giả nghiêm cẩn chính thống cắm rễ ở đồng sách, có thành tựu trong nghiên cứu lịch sử nhà Tống. Thế nhưng thái độ làm người thanh cao, cần cù chăm chỉ dạy học ở nơi nhỏ bé trường trung học R này; Không quan tâm tới chức danh hay giấy chứng nhận, cũng chẳng vừa mắt với những nơi trả lương cao.

Về việc giáo dục con gái một của mình, An Bất Tri luôn ôn hòa trong nghiêm khắc, nghiêm khắc trong khen ngợi; Tiến hành song song thúc giục và khích lệ, tin tưởng và trông coi nghiêm khắc.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết của tất cả – là sự tán thành của cô giáo Trần. Nói cách khác, An Bất Tri sợ vợ.

Cho nên sau nửa giờ An Tiểu Ly được cha dạy bảo bằng dẫn chứng phong phú của truyện liệt nữ, đã kiên quyết yêu cầu nói chuyện trực tiếp với cô giáo Trần.

Cô giáo Trần vẫn luôn hung hãn, vừa nghe máy đã rống cô: “Đừng mong mẹ giúp con! Sáng sớm ngày mai ngoan ngoãn trở về! Xem mẹ trừng trị con thế nào!”

Tiểu Ly đưa điện thoại ra xa nửa phút, sau đó vội vã cười lấy lòng, “Cô giáo Trần, mẹ là người vợ hiền duyên dáng thùy mị, lại gằm thét như sư tử trước mặt chồng như vậy không tốt lắm thì phải?”

Người nào đó đang ở một bên cúi đầu xem văn kiện, nghe đến đó khóe miệng không nhin được mà nhếch lên.

Cô giáo Trần quả nhiên hiền lành hẳn, sau một hồi ngượng ngịu, hỏi An Tiểu Ly một câu: “Con có bạn trai rồi hả?”

An Tiểu Ly liếc mắt nhìn người người nào đó cách cô chưa tới một trượng, chột dạ ấp úng: “À. . .Vâng.”

“Đến giai đoạn nào rồi?”

“À. . . Dạ?”

“Đã gặp cha mẹ cậu ta chưa?”

“À. . .Vâng!”

“Nghỉ Tết thì đưa cậu ta về!”

“À. . . Vâng. . .”

“Có nghe không đấy?!”

“Có ạ!”

Cô giáo Trần lại bắt đầu gằm như sư tử, An Tiểu Ly ở títt đằng này cũng bị dọa đứng phắt dậy khỏi ghế sofa, đứng nghiêm chỉnh tề, trả lời giòn giã.

Hình như Trần Ngộ Bạch bị cô làm cho giật mình, cũng ngẩng đầu nhìn qua.

An Tiểu Ly cúp điện thoại, xấu hổ cười cười với anh.

. . .

Buổi tối trước khi đi ngủ, lần đầu tiên Trần Ngộ Bạch không chui vào phòng cô. An Tiểu Ly chờ đợi rồi lại đợi chờ, mí mắt sắp sụp xuống mà anh vẫn chưa vào. Cô đành phải đích thân ra ngoài xem, trong thư phòng không bật đèn, hé cửa phòng ngủ, anh ấy lại có thể ngủ trên giường của mình!

An Tiểu Ly do dự một lúc, lặng lẽ đóng cửa lại, định trở về phòng, mai tìm cơ hội nói sau.

“Có việc gì?” Lúc cô chuẩn đi, trong bóng tối, bóng người cao gầy ngồi dậy từ trên giường, mở miệng nói với giọng lạnh lùng.

Tiểu Ly xấu hổ, cảm giác như mình có lý nhìn lên anh. Vì vậy cô đứng ở cửa không lên tiếng, mong rằng trong căn phòng tối đen, Tiểu Bạch sẽ tưởng rằng chỉ là bóng ma lướt qua.

Ai biết Trần Ngô Bạch “tạch” một tiếng, bật đèn bàn lên, An Tiểu Ly không kịp tránh đi, đành phải ngốc nghếch cười gượng với Trần Ngô Bạch đang nhíu mày nhìn cô trên giường.

“ . . . Anh vẫn chưa ngủ à?” Cô nói một câu cứng đờ.

Trần Ngô Bạch nhìn giường mình, hỏi lại: “Em cho là thế nào?”

An Tiểu Ly nghẹn lời, một lúc lâu không nói được nên lời, đành từ bỏ: “Em chỉ đến xem, ha ha. . . ha ha, ngủ ngon!” Nói xong bản thân cô cũng thấy chẳng còn mặt mũi gì nữa, sau đó rụt lại đóng cửa muốn trốn.

“Tiểu Ly,” Trần Ngô Bạch gọi giật lại, cô chần chừ xoay người, nhìn anh, anh đang cười, “Lại đây.” Anh vỗ phần giường dưới thân.

An Tiểu Ly yên lặng tiến vào phòng, yên lặng đóng cửa, yên lặng trèo lên giường, yên lặng rúc vào chăn, dựa vào anh rồi nằm xuống.

Trên tấm chăn của anh có hương bạc hà thoang thoảng quen thuộc. Tuy là mùa đông, nhưng hương thơm tươi mát tràn ngập trong hô hấp cũng rất ấm áp. Trần Ngô Bạch tắt đèn nằm xuống, vươn tay ra ôm lấy đầu cô, nhẹ nhàng kéo cô lại, ôm cô vào trong lòng.

Hình như hồi trước Trần Ngô Bạch ngủ không ngon, rèm cửa trong phòng ngủ có tới trên bốn lớp, khiến căn phòng không hề có tia sáng nào. Thậm chí Tiểu Ly không nhìn thấy rõ gương mặt gần trong gang tấc của anh, chỉ cảm thấy hơi thở ấm áp của anh phủ nhẹ lên lông mi cô, giống làn gió dịu dàng hay cánh bướm mềm mại xinh đẹp vô nên.

Anh chỉ ôm cô, hơi thở nhẹ nhàng phảng phất, cứ như sắp ngủ mất rồi. Tiểu Ly có tâm sự, nhưng lại không dám mở miệng. Một lúc rất lâu rất lâu sau, cô không nhịn nổi nữa, muốn xoay người, chỉ hơi nhúc nhích, nhưng anh lại chưa ngủ, mở miệng khẽ hỏi bên tai cô: “Làm sao vậy?”

Tiểu Ly tưởng quấy rầy đến giấc ngủ của anh, nói thầm một câu “Không có gì”, dịch người, ngủ cách xa anh một chút.

Trần Ngô Bạch lại bật đèn bàn lên lần nữa, lại kéo cô gần lại trong lòng lần nữa. Trong mắt anh có vẻ mang ý cười, vươn ngón tay ra nâng chiếc cằm nhỏ của cô lên, “Bình thường nằm xuống chỉ cần ba phút là ngủ khò rồi, còn nói không có việc gì?”

An Tiểu Ly cúi thấp đầu cắn lên ngón trỏ của anh, anh cười, khẽ rên, ngón tay khiêu khích lướt qua lưỡi cô.

“Tiểu Bạch, hiện giờ chúng ta có quan hệ gì?” An Tiểu Ly nhỏ giọng hỏi, tim đập như hươu chạy.

“Em nghĩ thế nào?”

“Sống chung?” Cô hỏi không dám chắc.

“Ừm.” Anh đáp trôi chảy, khép hờ đôi mắt, cọ nhẹ cằm lên trán cô.

“Ba mẹ em nói, Tết âm lịch đưa bạn trai em về nhà.” Tiểu Ly cong người, thấp đầu đến ngực anh, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ trong lồng ngực anh, chờ đáp án rất quan trọng này từ anh.

Trần Ngô Bạch lén chần sau lưng cô, giọng nói vẫn lạnh lạnh không đổi: “Hai mươi tám là công ty cho nghỉ, trưa ba mươi tết chúng ta cùng về, mừng năm mới ở nhà em. Mừng hai tết qua nhà anh.”

An Tiểu Ly rúc trong lòng anh một lúc, hơi ầm ầm bao lấy cô, sắp xếp của anh nghe có vẻ cũng được. Cô khẽ “ừm” đồng ý, mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ. Vào giữa lúc nửa ngủ nửa tỉnh, chỉ cảm thấy sao nhịp tim của Tiểu Bạch lại hình như đập nhanh hơn. . .

Trần Ngô Bạch đợi đến khi hơi thở cô ổn định, một lúc sau mới kéo cô từ trong chăn ra rồi ôm cô vào lòng. Anh chỉ cảm thấy trên đời này không có ai ngọt hơn cô bé này. Không phải muốn danh phận sao? Anh còn đang đợi câu hỏi tiếp theo của cô, muốn nói điều cô vẫn luôn muốn nghe, sao cô lại yên tâm ngủ như vậy. .

“An Tiểu Ly, năm sau, anh muốn kết hôn với em.” Anh cúi đầu nói bên tai cô.

. . .

Nghe thấy tiếng chuyển động của chìa khóa, Lý Vi Nhiên chạy vội tới. Diệp Thụ vừa vào cửa thì thấy con rể khôn khéo chuẩn mực của mình đang cười tủm tỉm đưa dế qua.

“Tang Tang làm món gì ngon vậy? Thơm quá!” Diệp Thụ vỗ vai Lý Vi Nhiên, ung dung hỏi một câu.

Lý Vi Nhiên vô cùng thân thiết khoác nhẹ lên vai bà tiến vào trong nhà, rất có cảm giác con trai làm nũng với mẹ, “Gà xắt miếng phù dung, canh bóng bì, và cả gà hầm nấm. Sắp có cơm rồi ạ, cô ấy đang xào rau cải.” Anh đưa Diệp Thụ tới trước bàn ăn, chỉ chiếc tô lớn đang bốc khói cho bà xem, “Đồ ăn vặt Tang Tang làm cho cháu, thật sự đây là lần đầu cháu được ăn!”

Diệp Thụ cầm bát làm ấm tay, cười: “Lúc nhỏ nó xem ‘Mùa đông’ của Chu Tự Thanh (1), thèm muốn không chịu được. Lúc về thế nào cũng phải bắt cô làm đậu hũ Bạch Thủy (2) đó ăn. Hồi đó không có tủ lạnh, không dễ giữ đậu hũ được tươi, cô mua đậu tương về, làm cho nó ăn, thế là về sau, mùa đông năm nào nó cũng ăm ỉ đòi ăn.”

[(1): Chu Tự Thanh 1989 - 1948, là nhà thơ và nhà văn tiểu luận nổi tiếng của Trung Quốc. Mùa đông là một tác phẩm của ông, trong đó đoạn đầu có nhắc đến đậu hũ Bạch Thủy]

[(2) Đậu hũ Bạch Thủy đặc sản của huyện Bạch Thủy, tỉnh Thiểm Tây. Đậu hũ trắng, thanh, chắc, vị thơm nồng]

Lý Vi Nhiên lắng nghe chăm chú, cười nhẹ, khuôn mặt tuấn lãng dịu dàng nhu hòa dưới ngọn đèn. Bất chợt Diệp Thụ phần nào hiểu được vì sao khi đó Tần Tang phải “quên”. Chàng trai lắng nghe chăm chú, mỉm cười như vậy, e rằng một khi thật sự yêu, cả quãng đời còn lại cũng khó quên được.

Mà việc quãng đời còn lại cũng khó để quên, là việc đau khổ mà đáng sợ đến cỡ nào.

“Vi Nhiên, bưng đồ ăn ra nào!” Tần Tang đi ra từ trong bếp, gọi Lý Vi Nhiên đi bưng nồi đất.

Diệp Thụ gấp một hạt đậu tương trên đĩa, khẽ gặt đầu với con gái, “Được đấy”

Tần Tang muốn nói lại thôi, mỉm cười.

...

Trần Ngộ Bạch không ngủ được, nhưng người nào đó trong lòng lại yên giấc ngủ say, vẻ mặt trong lúc ngủ vô cùng điềm tĩnh. Anh hơi tức giận vươn hai ngón tay ra bịt mũi cô. Không thở được, An Tiểu Ly chậm rãi mở miệng nhỏ ra, anh cúi đầu hôn lên, kéo đầu lưỡi cô ra ngoài. Cho đến khi người nào đó không nhịn được nữa mà tức giận mở đôi mắt buồn ngủ mơ màng ra, nhẹ nhàng đưa tay ra vỗ lên vai anh. Bàn tay nhỏ nhỏ đánh lên, ngọn lửa trong anh bùng lên cao hơn. Vốn dĩ thật sự chỉ muốn trêu cô, thế nhưng khi hút hương vị thơm ngọt mềm mại của cô vào đáy lòng, phía dưới không thể chịu sự khống chế của mình được nữa.

Váy ngủ vén lên tới cổ, anh ngậm nơi đầy đà thơm ngọt mềm mại ấm áp của cô, ra sức cắn. Rồi đi tới từng viên ô mai phần hồng, ngón tay anh đi dọc xuống dưới, đưa vào trong quần nhỏ của cô. Khiêu khích nhẹ nhàng chậm rãi, rồi chợt đưa thẳng vào hoa tâm. Người nào đó đang ngủ mơ màng nổi da gà, vừa buồn ngủ lại vừa tê dại, nức nở thành tiếng.

Chân của cô bắt giác quắn lên, eo Trần Ngộ Bạch tê dại rất lâu. Thật sự muốn ăn cô bé yêu kiều mềm mại đang nhắm mắt rên rỉ vào trong bụng. Thế nhưng không thể, cho nên động tác của anh càng lúc càng dùng hết sức lực.

Những ngón tay nắm lấy hông cô càng siết chặt lại. An Tiểu Ly trong cơn choáng váng và đau đớn, lúc thì lên thiên đường lúc thì xuống địa ngục, bị dẫn vật mà khóc ra tiếng. Trần Ngộ Bạch thở hổn hển, hôn sạch nước mắt của cô. Động tác dụng chạm dưới thân lại không hề nhẹ lại. Trong lúc sâu nhất, An Tiểu Ly tưởng rằng mình sẽ bị anh xé làm hai nửa như vậy. Khoảnh khắc trước khi anh bùng nổ gọi tên cô, giọng điệu vô cùng thân thiết mà bá đạo. Sau đó bắn vào nơi mẫn cảm mà mềm mại nhất của cô. An Tiểu Ly như thể bị kéo vào vòng nước xoáy kỳ quái, rút xuống dưới không ngừng, run rẩy co giật, khóc thành tiếng.

Hoàn hảo ôm lấy Tiểu Bạch nhà cô cùng nhau lên đỉnh.

...

Hai mươi tám, Trần Ngô Bạch lái xe, đưa An Tiểu Ly trở về thành phố R.

Trong điện thoại nói tầm một giờ chiều sẽ đến. Ăn trưa xong, Tần Tang và Lý Vi Nhiên rảnh rang không có việc gì làm, nắm tay nhau ra ngoài tản bộ, vừa hay gặp hai người.

Trên mảnh đất vừa mới quét tuyết đọng, một nam một nữ tay trong tay bước đi chậm rãi, áo lông dài cùng kiểu, một đen một đỏ. An Tiểu Ly thấy thế thì tức giận, giục Tiểu Bạch tăng ga, bỏ lại đôi Kim Đông Ngọc Nữ đang vậy tay nhiệt tình với hai người lại sau xe. Yêu thương quấn quýt như thế, hai người tự đi mà về!

Trần Ngô Bạch hoàn toàn không hiểu cái trò trẻ con này của An Tiểu Ly là sao đây. Nhưng mà anh vẫn làm theo cô, lát nữa gặp cô giáo Trần, không biết cô còn muốn dương danh múa vuốt thế nào.

Tần Tang và Lý Vi Nhiên đuổi theo xe chạy một đoạn, đều thấy chẳng hiểu mô tê gì. Hai người dần mất ra nhìn nhau, đành phải đi ngược lại một đoạn đường dài.

Khu nhà của giáo viên trung học R đều không có thang máy, nhà Tiểu Ly ở tầng năm, Trần Ngô Bạch mang quà đi đằng trước, cô theo sau thở hổn hển leo ba tầng lầu.

Tới cửa nhà, Tiểu Ly hưng phấn gõ cửa, cô giáo Trần phồng chùng nghe thấy tiếng bước chân chờ phía sau cửa từ trước, sau thời gian một giây phản ứng thì qua mở cửa. Cô giáo Trần phúc hậu mặc áo lông dày giang hai tay ra, cười đến độ nếp nhăn trên khóe mắt thành từng đường, “Bảo bối của mẹ rốt cuộc cũng về rồi! — — Cháu. . . Ngô Bạch? Ngô Bạch!”

Cảnh tượng dừng lại, trong nhà là cô giáo Trần đang giang tay và há hốc miệng, cái ôm dừng trong không trung, trong trạng thái giật mình quá độ. Ngoài cửa bên trái là hai tay giơ ngang, miệng há hốc, chưa ôm được, trạng thái nghi hoặc tăng cao; Ngoài cửa bên phải là Trần Ngô Bạch với khuôn mặt mỉm cười, anh lên tiếng kết thúc khoảnh khắc đứng hình này: “Chào cô, đã lâu không gặp.”

55. Chương 55: Thì Ra

Tại Party thương nhân diễn ra hằng năm ở thành phố C, sau vòng quay khắp lượt mấy nhà chủ trì, năm nay lại chuyển về Lương thị.

Năm ngoái Cố Yên dị ứng lông chó ngã bệnh hai ngày, Lương Phi Phàm không có thời gian để quan tâm, giao chuyện tiệc tùng cho Dung Nham. Vì vậy trên danh nghĩa là hội trưởng thương hội đứng ra lo liệu. Nhưng Dung nhị công tử lại đích thân thu xếp bữa tiệc hằng năm này, hấp dẫn mọi ánh mắt của giới chính trị và giới kinh doanh trong thành phố C.

Mấy ngày nay Tần Tổng gầy đi một chút, trong mắt cũng không còn vẻ long bông hồi trước nữa. Anh và Kỷ Nam đều mặc đồ trang trọng, đón tiếp khách khứa đông đảo với thân phận chủ nhà. Lương Phi Phàm và Cố Yên đang ăn, Dung Nham bưng ly rượu rảnh rang lướt qua, khẽ giọng phàn nàn: “Cả một đêm sao lại chẳng có người đẹp độc thân nào vậy? Rõ ràng mình đã ghi chú đi cùng người nhà trên giấy mời rồi mà.”

Cố Yên và Lương Phi Phàm liếc nhìn nhau. Ai đó cực kỳ ăn ý mà không hề đáp lại anh. Sau khi Dung Nham nhìn quanh bốn phía n lượt, rốt cuộc mắt cũng lóe sáng, vỗ vỗ Lương Phi Phàm, nói: “Tần Dương của Tần thị phía tây tới.”

“Hử?” Lương Phi Phàm hoài nghi. Tần gia ở thành tây, họ vốn không qua lại với Lương thị, mời họ làm gì?

Nụ cười của Dung Nham có phần sâu xa, “Chẳng qua muốn kiểm nghiệm xem, ở phương diện nào đó, trí nhớ của em thật sự có kinh người hay không.”

Anh vừa nói xong, Tần Dương và Tần Liễu đã tới trước mặt họ. Tần Dương bắt tay Lương Phi Phàm và Dung Nham chào hỏi, “Đây là em gái tôi, Tần Liễu.” Anh chủ yếu là giới thiệu cho Cố Yên. Ai biết Cố Yên lại hờ hững nhìn lướt qua, cười cười rồi không phản ứng lại. Tần Dương hơi khó chịu. Tuy rằng từ lâu đã nghe nói cô gái bên người Lương Phi Phàm này được chiều chuộng cực kỳ. Nhưng cách tiếp khách như vậy cũng thực sự làm mất mặt Lương thị. Thảo nào vẫn chưa được lấy làm vợ.

Lương Phi Phàm đương nhiên cảm thấy đây là chuyện bình thường. Dung Nham lại thấy được Tần Dương không vui. Vừa lúc Tần Tổng đi qua, anh liền tỏ ý bảo Tần Tổng mời Tần Liễu nhảy một điệu.

Tần Dương đưa Tần Liễu theo, chính là để làm quen với công tử các nhà. Tần Liễu cũng tới tuổi lấy chồng rồi. Anh lập tức mỉm cười gật đầu, Tần Liễu liền đi theo Tần tổng.

Dung Nham cầm ly rượu tán gẫu với Tần Dương. Thật sự cũng chỉ tán gẫu mà thôi. Giới kinh doanh trong thành phố cũng lằng nhằng rắc rối như quan hệ của giới chính trị, luôn chia bè chia phái. Phe cánh phía tây do mấy nhà Tần Dương -Trình Hạo – Sở Hạo Nhiên dẫn đầu. Không đối địch với Lương thị nhưng cũng phân biệt rõ ràng. Nhưng Dung Nham vẫn luôn giao du rộng, coi như có quen biết với Tần Dương.

Trong sàn nhảy dần dần chỉ còn lại Tần Tổng và Tần Liễu. Nam thì đẹp trai sang trọng, nữ thì rực rỡ động lòng người. Áo đuôi tôm phóng khoáng vẽ từng vòng. Bộ váy dài màu sắc tươi đẹp tung bay theo điệu nhảy. Hai người nhảy rất đẹp rất hay, độ tuổi lại tương đương nhau. Người đến dự tiệc đều có mắt nhìn, thấy tình thế này, đều rất phong độ mà lùi ra, vây quanh xem mỉm cười vỗ tay.

Dung Nham nhấp một ngụm rượu với vẻ mặt bình thản, ra vẻ vô ý trò chuyện với Tần Dương: “Lần trước gặp em gái anh trong phòng làm việc, lần tên đến với Tiêu Miển đó, nhưng khí đó cô ấy đang đọc sách, vẻ ngoài không giống với bây giờ lắm.”

Tần Dương đang phân vân xem Tần Tổng có phù hợp với tiêu chuẩn con rể của ông già nhà anh không. Nghe Dung Nham hỏi như vậy, không nghi ngờ gì cả, thuận miệng đáp: “Không phải, dưới Tần Liễu còn một em gái nữa, tên là Tần Tang.”

Trong mắt Dung Nham hiện lên tia sáng gian xảo. Anh chỉ biết, đối với người đẹp, trí nhớ của anh rất kinh người. Dù cho chỉ là việc hơn hai năm trước đó, Tần Tang chỉ nói với anh và Tiêu Miển một câu “Xin chào” rồi đi luôn.

Nhảy xong một điệu, tất cả mọi người đều vỗ tay như sấm dậy. Tần Tổng và Tần Liễu nắm tay nhau cúi chào đáp lễ. Trong lúc đó mọi người cực kỳ vui mừng. Tần Dương ngẫm nghĩ một lúc vẫn cảm thấy không được. Trình Hạo vừa mới về nước. Hạng mục lớn hai nhà cùng bỏ vốn kia đang rất phát đạt. Nhà Sở Hạo Nhiên lại cạnh tranh quyết liệt. Thời buổi rối ren. Nếu Tần Liễu và Tần Tổng có gì đó, e rằng sẽ ảnh hưởng tới thế cục. Anh khẽ gật đầu với Lương Phi Phàm và Cố Yên, xoay người đi tìm Tần Liễu.

Cố Yên nắm tay Lương Phi Phàm, tò mò hỏi: “Tần Tang là ai?” Cô ở chung với Dung Nham lâu, đương nhiên có thể nhận ra điểm quan trọng trong những câu hỏi của Dung Nham.

Sắc mặt của Lương Phi Phàm hơi nặng nề. Hồng nhan họa thủy khiến Tiểu Ngũ và Tiểu Lục tranh giành đánh nhau kia, lại có thể là con gái của nhà họ Tần. Nhìn dáng vẻ vừa rồi của Dung Nhị thì có thể đoán ra Tiểu Ngũ vẫn chưa biết. Nhưng lại không giống có âm mưu gì cả. Nếu không thì Tần Dương sẽ không lơ là như vậy. Hay là Tần Dương có tình? Gần đây đảng tây liên tiếp có động thái lớn, chẳng lẽ thật sự muốn tìm cách đánh phủ đầu Lương thị?

Cố Yên đợi mãi không thấy anh trả lời, nhìn theo hướng anh nhìn chăm chú, chỉ thấy Tần Liễu kéo Tần Dương, cười hết sức rực rỡ. Cố Yên lạnh mặt, ném chiếc đĩa trong tay lên bàn phát ra tiếng “cạch”, âm thanh lớn đến mức mọi người ở quanh đều quay lại nhìn.

Lương Phi Phàm lại càng hoảng sợ, thôi không suy nghĩ nữa mà dịu giọng quan tâm hỏi bên tai cô: “Làm sao thế?”

Cố Yên không bao giờ giải thích lý do không vui. Chỉ quăng lại ánh mắt lạnh lùng, vênh mặt lên, kéo làn váy dài không ai bì nổi đi ra ngoài. Trong đủ các loại ánh mắt phức tạp, Lương Phi Phàm thở dài một hơi, đuổi theo mà không thốt ra lời khó chịu nào.

. . .

Cô giáo Trần xúc động đến độ rưng rưng nước mắt, tóm lấy cánh tay của cháu trai không chịu buông. An Bất Tri vốn đợi con gái và con rể tới cửa. Ai biết người tới là người nhà mẹ đẻ của vợ mà ông vốn khinh thường nhất. Lập tức ngồi ở một bên sofa, không nói một lời.

Còn có một người không thể thốt ra lời nữa, đó là An Tiểu Ly vẫn xách hành lý đứng ngoài cửa hơn nửa tiếng đồng hồ.

Trần Ngộ Bạch. . . Cháu trai của cô giáo Trần. . . Như vậy. . .

Tên nhóc im lìm ở nhà cũng mặc đồng phục phẳng phiu kia; Tên nhóc kỳ quặc có cả một tầng lầu để làm phòng ngủ, lại chỉ đặt một giường, một tủ, một bàn, một ghế đó; Tên nhóc BT dùng ánh mắt non nớt dọa cô khóc đó; Tên nhóc ma quỷ ép cô – năm đó vừa mới lên lớp một – khóc lóc tìm nhem đọc lý luận phân tử lượng hóa cho anh nghe cả buổi chiều đó; “Anh trai nhỏ” chỉ ở chung với cô một buổi chiều, lại làm cho cô sợ đến mức chỉ cần nghe thấy cô giáo Trần nói nhà mẹ đẻ đã gào lên khóc đó . . .

Trần Ngô Bạch, thì ra, anh là Trần Ngô Bạch.

An Tiểu Ly bị một bàn tay vô hình kéo vào sự vắng lặng vô biên trong sự mông lung, Không có tiếng tích tắc của kim giây, không có thời gian trôi đi, chỉ có một mình cô ngẩn ngơ nhìn về náo nhiệt xung quanh.

Tiểu Bạch, sao anh. . . lại có thể đối xử với em như vậy?

. . .

Lúc Tần Tang và Lý Vi Nhiên về tới nhà, cô giáo Trần hăng hái băm thịt búp búp búp chuẩn bị làm vằn thắn trong phòng bếp. Thầy giáo An Bất Tri hăng hái cầm kính lúp nghiên cứu bút tích Tống Huy Tông mà Trần Ngô Bạch biểu ông. Hai chiếc ghế bành bên cạnh bàn trà cổ kính. An Tiểu Ly lặng yên khác thường ngồi trên một chiếc ghế. Trần Ngô Bạch cúi đầu uống trà trên chiếc ghế còn lại.

Lý Vi Nhiên gõ cửa nhẹ nhàng. An Bất Tri vội vàng ngẩng đầu lên, thấy Tần Tang và thằng nhóc chơi cờ với mình hai ngày nay, vội vã gọi con gái đi pha trà mời khách.

An Tiểu Ly đáp cứng ngắt, đứng dậy ngoan ngoãn đi pha trà. Tần Tang vừa thấy vẻ mặt của cô là biết có chuyện, nên đi cùng cô.

Lý Vi Nhiên ngồi xuống ghế, ném cho Trần Ngô Bạch ánh mắt “Anh được đấy”. Trần Ngô Bạch nhẹ nhàng nhếch khóe miệng lên, còn quăng cho Vi Nhiên ánh mắt “Anh là ai”.

Rời khỏi thư phòng, An Tiểu Ly không tới bếp, mà đi thẳng ra ngoài. Đến chỗ cầu thang thì leo lên. Tần Tang yên lặng đi theo. Hai người leo lên nóc nhà từ sân thượng tầng sáu quen thuộc.

Trên nóc nhà tuyết đọng không còn khoảng trống, sau khi An Tiểu Ly bước lên, lập tức ngã xuống. Tần Tang đi sau, đưa tay kéo cô nhưng cũng ngã theo, hai người một trước một sau, đều lăn đùng ra đất tuyết.

“Đồ ngốc nhà cậu!” Tay Tần Tang bị An Tiểu Ly đè lên, đau tê tái. Cô vốc tuyết chà lên mặt An Tiểu Ly, oán hận mắt to.

Trên mặt mát lạnh, An Tiểu Ly cứ vậy mà khóc òa nức nở. Khoảng không trên nóc nhà rất lớn, tiếng khóc truyền đi rất xa, vang lên không ngừng trong sân trường trung học R nho nhỏ.

Tần Tang vội vàng cởi bao tay ra, ba chân bốn cẳng lau nước mắt cho cô, “Thôi thôi! Xin lỗi, xin lỗi mà!”

Cô càng xin lỗi An Tiểu Ly khóc càng hăng. Tần Tang chỉ sợ mấy hộ gia đình tầng dưới nghe thấy, đến lúc đó không biết người ta sẽ tưởng là chuyện gì nữa. Cô đưa tay che miệng Tiểu Ly đe dọa: “Còn khóc nữa mình sẽ nhét bao tay vào miệng cậu đấy!”

Dĩ nhiên An Tiểu Ly tin rằng Tần Tang sẽ làm được chuyện như vậy, cho nên ngừng gào khóc thật, tủi thân rơi nước mắt.

Tần Tang kéo cô đứng dậy. Tiễn lên một chút nữa chính là bể nước. Dưới bể nước to đùng có mấy bậc thang. Đây chính là căn cứ bí mật của Tần Tang và An Tiểu Ly.

Hai người ngồi xuống bậc thang, An Tiểu Ly ngửa mặt lên trời ngã vào lòng Tần Tang, ngơ ngác nhìn bầu trời dần dần tối lại. Tần Tang không hỏi, cô lại có mong muốn kể lê: “Tang Tang, Trần Ngô Bạch là cháu trai của cô giáo Trần.”

“Ừm — — Hử?!” Tần Tang phải thừa nhận, ngay cả người quen với mấy chuyện ngang trái cũng thấy rất trái ngang, rất oái oăm với câu chuyện này.

“Mình thấy, ngay từ đầu anh ấy đã nhận ra mình rồi. Hồi nhỏ bọn mình từng gặp nhau một lần.”

“Vậy sao cậu không nhận ra anh ta?”

“Bởi vì. . . buổi chiều cô giáo Trần đưa mình tới nhà hân, mình vừa tự giới thiệu xong đã bị anh ấy dọa cho khóc. . . Tang Tang, cậu nói anh ấy có cố ý không? Nhà cô giáo Trần vẫn hận ba mình và mình đã núp kéo mẹ, cho nên cứ Trần Ngô Bạch tới cố ý tiếp cận mình.”

“Ừm,” Tần Tang lại ngẫm nghĩ nghiêm túc, “Mình cảm thấy, cũng có thể.”

Giọng điệu của cô rất nghiêm túc. Thế nhưng vẻ mặt lại khiến Tiểu Ly cảm thấy rõ ràng cô coi tất cả chuyện này là trò đùa. Thần kinh yếu đuối của An Tiểu Ly không chịu nổi nghi vấn như vậy, thét lên một tiếng, làm Tần Tang giật mình.

“Thật đấy thật đấy! Sao cậu không tin mình?!” An Tiểu Ly lắc lắc Tần Tang ra trước ra sau, “Sao cậu lại bình tĩnh như vậy!!! Có phải cậu đã biết âm mưu của anh ấy từ lâu rồi không? Cậu nói đi nói đi nói đi!”

Tần Tang mặc cho cô lên cơn, đến khi cô lắc mệt rồi, lại bắt đầu khóc nức nở.

“Tiểu Ly, có phải bây giờ trong lòng cậu rất hỗn loạn?”

An Tiểu Ly bụm mặt gạt mạnh đầu, buổi chiều từ lúc về đến nhà, cô luôn cảm thấy thế giới này rất không chân thật.

Điên cuồng. . . Ừm, đúng vậy, một vật gì đó vẫn luôn ở một nơi nào đó chợt sụp đổ ầm ầm. . .

Tần Tang cũng không biết nói gì cả, chuyện này cô cũng không rõ lắm. Hiện giờ cũng không đưa ra được ý kiến hay ho gì. Huống chi lúc này An Tiểu Ly hoàn toàn không bình tĩnh.

Tiếng điện thoại vang lên, là Lý Vi Nhiên, đương nhiên là tìm hai người nghe nói là đi pha trà các cô.

“Bọn em đang ngắm tuyết, trở về ngay đây. Được, được, biết rồi, nhất định về trước bữa tối. Được rồi, anh đừng gọi Trần Ngô Bạch là anh ba trước mặt ba mẹ Tiểu Ly! Về rồi em nói với anh sau. Dù sao anh cứ nói theo Trần Ngô Bạch. Anh ta không nói anh ta là bạn trai của Tiểu Ly thì anh đừng nói gì cả.” Tần Tang cúp điện thoại, xoa đầu Tiểu Ly, “Đừng khóc nữa, dù sao trước tiên chúng ta cũng phải hiểu rõ sự tình đã. Nghe xem Trần Ngô Bạch nói thế nào. Nói thế nào đi nữa, cậu cũng không phải là con ruột của cô giáo Trần, không có quan hệ huyết thống với anh ta, mọi chuyện không đến mức quá thảm.”

Tần Tang nói mạch lạc rõ ràng, nhẹ nhàng thoải mái. An Tiểu Ly lại cảm thấy, mọi chuyện thật sự quá thảm rồi. Mà trạng thái lúc này của mình, chính là chịu đả kích trong truyền thuyết.

. . .

Tối nay Diệp Thụ và Tần Tang, Lý Vi Nhiên đều ăn bánh chéo ở nhà cô giáo Trần. Cô giáo Trần cực kỳ vui vẻ. Tuy ngoài miệng không nói gì, thế nhưng ai cũng cảm thấy được, người cháu trai này là niềm tự hào của bà.

Từ khi hai cô vào cửa, Trần Ngô Bạch vẫn luôn nhìn Tiểu Ly, cô đã khóc, hai mắt hơi sưng. Từ khi anh gọi tiếng “cô” đó, thì cô không cho anh một ánh mắt, một nụ cười nào nữa.

Bé con, thật nhỏ mọn.

Trần Ngô Bạch buông bát đũa, cầm khăn tay lau khóe miệng, cười với cô giáo Trần rồi nói, “Cô, thật ra lần này cháu tới cùng Tiểu Ly.”

Cô giáo Trần gạt đầu. Bất chợt nhớ tới điều gì đó, quay lại hỏi con gái: “Được rồi, con bảo dẫn bạn trai tới, bạn trai đâu?”

An Bất Tri và Diệp Thụ đều rất bình thản. Lý Vi Nhiên và Tần Tang cực kỳ ăn ý ngồi thẳng dậy. Trần Ngô Bạch nắm lấy tay An Tiểu Ly ở dưới bàn. An Tiểu Ly rút tay lại, tránh tay anh, đặt tay lên trên bàn, cuối cùng ngẩng đầu lên: “Bạn trai con. . . Không tới được.”

Cô giáo Trần nhú mày, An Bất Tri lắc đầu, “Người ta nói — —”

“Câm miệng!” Cô giáo Trần không nhịn được gầm lên. An Bất Tri vội vã nuốt xuống nửa câu sau.

Cô giáo Trần nhìn An Tiểu Ly không vui. Lúc này An Tiểu Ly lại bình tĩnh hơn, “Bọn con chia tay rồi, con không thích anh ấy nữa.”

Cô nói rất bình tĩnh, sắc mặt của Trần Ngô Bạch ngồi một bên dần dần khó coi.

Cô giáo Trần ngại có người ngoài ở đây, không thể quăng mạnh đĩa, đành phải nhẫn nhịn tìm cách khác. Gõ mạnh lên trán An Tiểu Ly, “Con nói cho mẹ xem con tốt đẹp ở chỗ nào!” Bà đang định gõ tiếp. Tay vừa nhắc lên, Trần Ngô Bạch ngăn bà lại.

“Cô đừng hung dữ như vậy.” Trần Ngô Bạch nói hờ hững, cô giáo Trần sững sốt, sau đó nở nụ cười, không vịn vẹo Tiểu Ly nữa.

Trần Ngô Bạch vừa ứng phó với cô giáo Trần, khóe mắt vừa liếc nhìn An Tiểu Ly ngồi bên cạnh.

Trong mắt cô đầy nước, đang cúi đầu yên lặng nuốt bánh chèo. Nhìn dáng vẻ tủi thân của cô, chút không vui trong lòng anh vừa nãy cũng nguôi bớt.

...

Thời tiết quá lạnh, trong phòng tắm lại không có lò sưởi, Tần Tang lấy nước từ bình nóng lau người qua loa cho Lý Vi Nhiên.

Diệp Thụ tới gõ cửa: “Vi Nhiên, điện thoại.”

Tần Tang mở cửa ra nhận máy, trong lúc vô ý liếc mắt nhìn thông báo trên màn hình, là Dung Nham.

Lúc Lý Vi Nhiên nhận điện cũng không có gì khác thường. Còn nhốt cô giữa hai cánh tay và bồn rửa bát trên đĩa. Thế nhưng nghe được một lúc thì sắc mặt anh thay đổi, buông cô ra đứng ở một bên. Tần Tang rất thức thời đi ra ngoài, trong lúc đóng cửa. Anh vừa lúc nhìn lại, ánh mắt phức tạp đâm vào trái tim Tần Tang một nhát.

56. Chương 56: Thiên Sứ

Nhà ở của giáo viên đều theo một khuôn mẫu, hai phòng ngủ một lớn một nhỏ, một thư phòng, một phòng khách, một phòng bếp, một phòng tắm. Tần Tang ngủ chung với mẹ, nhường một phòng cho Lý Vi Nhiên. Nhưng Trần Ngô Bạch vừa tới, An Tiểu Ly lại không có chỗ ngủ. Cô giáo Trần thiên vị công khai đuổi cô xuống chui rúc cùng hai mẹ con Tần Tang. Tiểu Ly ôm con búp bê Tiểu Bạch Thỏ của mình, mặc đồ ngủ hình hoa ngây thơ đứng trong phòng khách không chịu xuống. Cô giáo Trần thấy dáng vẻ thê thảm đó của cô, không nhẫn được lại vươn tay ra đẩy đầu cô.

Trần Ngô Bạch vừa ra khỏi phòng đã nhìn thấy cô tủi thân bị đánh. Tuy người đánh cô là cô ruột của mình, anh cũng hơi tức giận. Nhưng không đợi đến lúc anh tới gần, khóe mắt của An Tiểu Ly liếc thấy anh liền lập tức ôm búp bê chạy nhanh như làn khói. Đến cửa cô vấp chân đá đổ giá để giày, trong tiếng gầm thét của cô giáo Trần, cô chạy như bay tới nhà Tần Tang.

Trần Ngô Bạch lời bà cô nổi giận của mình, nói giọng đều đều: “Trần Thế Nhàn, càng ngày cô càng quá đáng rồi.”

Cô giáo Trần xoay người lại, ngón tay chỉ chỉ lên đầu Tiểu Bạch, “Cháu không biết đâu, con nhóc này hôm nào không đánh thì ngứa da. Tức chết đi mất, cái đồ chân tay vụng về.”

“Không phải cô nói, cô ấy là thiên sứ sao?” Trần Ngô Bạch nhớ tới năm đó bà miêu tả con gái riêng của chồng cho anh nghe, vẻ mặt đầy hạnh phúc.

Khi đó cô giáo Trần khẳng định phải lấy người đồng nghiệp góa vợ và có một đứa con gái riêng. Cả nhà ầm ĩ long trời lở đất, cô giáo Trần mạnh mẽ đấu tranh không có kết quả, dọn đồ rời đi, thề đoạn tuyệt quan hệ với người nhà.

Là hai kẻ lạc loài trong nhà họ Trần, thuở nhỏ Trần Ngô Bạch không thể bỏ được đồng minh, cái đêm cô giáo Trần rời đi, nói chuyện với anh cả đêm. Về lý tưởng đời người, về định nghĩa hạnh phúc, về người đàn ông bà yêu, về —— An Tiểu Ly.

“Tiểu Ly không giống với cháu..... Không đúng, Tiểu Ly chẳng giống đứa trẻ nào cả. Cô bé là thiên sứ nhỏ bé, không biết gì cả, nhưng lại biết tất cả.” Cô giáo Trần trẻ trung thời đó, cụng ly với Trần Ngô Bạch, ngửa đầu uống một hớp rượu lớn.

Trần Ngô Bạch chán nhất là luận điệu thanh niên văn nghệ của bà, cũng không tiếp lời bà, chỉ uống từng hớp rượu mà không nói gì.

“Con bé rất vui vẻ, An Bất Tri dạy con bé rất tốt, hiểu chuyện, lễ phép, tinh khiết như đám mây trên trời. Nhưng cô cũng có thể nhìn thấy những lo lắng về cuộc đời gian khổ từ ánh mắt trong sáng đó. Lo lắng.... Lo lắng rất ngây thơ, con bé biết rõ rằng thế giới này không phải không gió không mưa, nhưng con bé có thể làm cho bầu trời của mình sáng sủa không một đám mây. Những người ở xung quanh con bé cũng cảm thấy ấm áp..... An Bất Tri cũng là người như vậy. Ngô Bạch, con bé và ba nó, khiến cô cảm nhận được chuyện đời đơn giản chưa từng thấy. Cô chỉ muốn ở bên hai người, cuộc sống có khó khăn hơn nữa, cô cũng luôn vui vẻ. Nên cô nhất định phải đi, cháu có hiểu không?”

Cậu nhóc Trần Ngô Bạch không hiểu. Khi đó anh đã bắt đầu quan sát thị trường chứng khoán, thể hiện tài năng chớp nhoáng. Đối với anh mà nói, chuyện đời đơn giản hơn, chỉ chia làm hai loại: thứ anh muốn, thứ anh không muốn.

Là một cậu nhóc tự đại, anh không giữ lại người cô thân thiết với anh nhất nhà. Và là một cậu nhóc thù dai, anh khắc sâu nhớ kỹ một cô gái tên “An Tiểu Ly”.

Thiên sứ ư?

Tôi rất tò mò, thiên sứ có dáng vẻ thế nào.

Cậu nhóc dùng ánh mắt lạnh lẽo che giấu sự miễn cưỡng trong lòng giống bản thân mình không lâu về trước. Trần Ngô Bạch nhìn giá để giấy bị đổ ngoài cửa, chợt bật cười, thiên sứ nhỏ ở đâu chứ, rõ ràng là đồ ngốc.

Cô giáo Trần tung hoành nhiều năm trong giới giáo dục như vậy, chuyện tới nước này đương nhiên là bà nhìn ra chút manh mối. Tuy hằng năm bà và đứa cháu này có gặp nhau qua loa vài lần, nhưng bà vẫn hiểu rõ bản tính của anh. Bà chưa từng thấy anh nở nụ cười dịu dàng như vậy. Thâm thở dài một hơi, cô giáo Trần vỗ vai anh, “Cô cũng chỉ nói mấy câu linh tinh về nó, nuôi nấng nhiều năm như vậy, nó chẳng khác gì đứa con cô sinh ra, cô tất nhiên không muốn thấy nó đau lòng khổ sở.”

Trần Ngô Bạch nghe ra ý thăm dò trong lời bà nói, nhưng anh cũng không thừa nhận, chỉ hờ hững “Dạ...” một tiếng.

Lúc này An Bất Tri vừa bưng chén trà, cầm bàn cờ đi ra từ thư phòng. Bộ “Bất Thành Kính Ý” được Trần Ngô Bạch tặng làm quà năm mới đó khiến ông hết sức hết sức khoan khoái, nghiền cứu một tối, cơn nghiện cờ lập tức trào dâng.

“Cô giáo Trần à, gọi điện thoại xuống lầu cho tôi, bảo thằng nhóc nhà Diệp Thụ kia lên chơi với tôi hai ván.” Ông cười tít mắt bày bàn cờ.

Trần Ngô Bạch cực kỳ khiêm tốn ngồi xuống điềm đàm, “Dượng, gần đây cháu học chơi cờ vua, hay là dượng dạy cho cháu vài nước?”

An Bất Tri thích nhất là bề dưới ôn hòa chất phác như vậy, gật đầu liên tục. Cô giáo Trần không hiểu thái độ của cháu mình, tâm trạng hoảng loạn. Nhìn dáng vẻ ngây thơ không biết gì của chồng mình, lại càng bức tức. Bà xốc bàn cờ lên, quát hai người đàn ông đang ngơ ngác nhìn nhau: “Ăn no rừng mỡ hử?! Đi ngủ hết cho tôi!”

.

Lý Vi Nhiên đi rất vội vàng, khoác áo xỏ giày, cầm chìa khóa xe rời đi. Tần Tang nói muốn tiễn anh xuống dưới lầu, bị anh ngăn lại.

“Công ty có chút việc gấp, anh đi về, anh ba có thể nán lại thêm hai ngày. Bây giờ hai người họ rối loạn như vậy, em ở lại đây qua năm mới đi, giúp họ chút, chúng ta liên lạc qua điện thoại nhé?”

Trong giọng nói của anh có thay đổi rất nhỏ, lòng Tần Tang trống rỗng, càng lúc càng hoảng, ôm thất lưng anh ra về trẻ con nhõng nhẽo không chịu buông tay.

Tiếng lệt xệt truyền đến từ cầu thang, An Tiểu Ly mặc áo ngủ hoa dứa, chảy nước mắt và sụt sùi nước mũi bước xuống từng bước một, thấy hai người họ ôm ấp quấn quýt, cô u oán phi vào nhà Tần Tang.

Những chuyện lo lắng đều kéo tới liên tiếp, Tần Tang vẫn luôn bình tĩnh cũng hơi muốn khóc.

Lý Vi Nhiên hôn nhẹ lên trán cô, nhẹ nhàng vỗ lên lưng cô: “Trời càng lúc càng tối, hội anh hai còn đang chờ anh, Tang Tang ngoan, ngày mai anh gọi điện cho em, có được không?”

Tần Tang cũng biết như vậy là quấn lấy anh, rất hẹp hòi, nhưng sao cô lại có linh cảm buồn đau rằng tình cảm không còn nữa?

Vào trong phòng, An Tiểu Ly đã tự động làm tổ trên giường cô. Tần Tang vào phòng mẹ ôm chần ra, tiện thể nói chuyện Lý Vi Nhiên có việc gấp phải về trước. Diệp Thụ vẫn lãnh đạm, gật đầu ý bảo biết rồi, cũng không nói gì nữa.

Hai cô gái đều không ngủ được. Đầu óc An Tiểu Ly suy nghĩ loạn xạ như cuộn len. Tần Tang lại càng nghiêm trọng hơn, những điều lo lắng cũng không thể nói cho bất kỳ ai biết được. Tuy đã dặn An Tiểu Ly đừng nói chuyện của cô cho người khác từ trước, nhưng Tiểu Ly ngốc như vậy, ai biết có bị Trần Ngộ Bạch moi được điều gì hay không.

Hai người đều im lặng, lúc tiếng chuông điện thoại vang lên lại càng cực kỳ chói tai.

Hai chữ “Tiểu Bạch” lấp lóe trên màn hình. Hình ảnh cô chụp trộm lúc anh ngủ, cô rúc trong lòng anh làm dấu chữ V chiến thắng, anh ngủ say, khóe miệng không biết cong cong vì điều gì.

Hình ảnh đó là sự châm chọc sắc nhọn trong buổi đêm áp lực này, khiến An Tiểu Ly không tự chủ được mà nhấn nút từ chối cuộc gọi.

Nghĩ lại tính khí của anh, chắc chắn là vẫn gọi tiếp. Tiểu Ly liền gửi tin nhắn cho anh.

“Có chuyện gì vậy? Tang Tang ngủ rồi.”

“Có chuyện muốn nói với em, ra ngoài đi.”

“Không. Em lạnh.”

Im lặng rất lâu, trong lúc An Tiểu Ly chờ đợi, lặng lẽ sắp xếp là đồng hoang tàn sụp đổ trong lòng mình từ hồi chiều, cứ từng viên gạch, từng cây cột.

Cô như thể chợt bừng tỉnh, thứ bị câu nói “cô” của Tiểu Bạch đốn ngã, là chút tín nhiệm không còn bao nhiêu của cô đối với anh. Đàn ông cho dù xuất sắc hơn nữa, bây giờ là của bạn, nhưng về sau thì không chắc, không có cảm giác tín nhiệm, dù thích hơn nữa thì cũng biết phải làm sao?

Huống chi, cô tự nhận là chỉ thích anh mà thôi.

Trần Ngộ Bạch lại gọi điện tới, lại bị cô từ chối.

Lại là khoảng chờ đợi dai dẳng.

“An Tiểu Ly!” Trần Ngộ Bạch gửi tin nhắn đến, một dấu chấm than, An Tiểu Ly có thể tượng tượng ra dáng vẻ cau mày không kiên nhẫn lúc này của anh.

“Ừm.”

“Anh không cố tình nói dối em, lúc trước không biết phải nói thế nào. Bây giờ em cũng biết rồi, đừng giận nữa.”

“Em không giận.”

“Vậy ngày mai anh nói với cô chuyện của chúng ta nhé?”

“Chuyện gì?”

Trong sự đối chọi của văn từ, An Tiểu Ly dường như cực kỳ bình tĩnh. Trần Ngộ Bạch lại im lặng rất lâu. Sau một khoảng thời gian, cuối cùng anh vẫn gửi tin tới, sáu chữ ngắn gọn — — “Chuyện kết hôn của chúng ta.”

An Tiểu Ly không hề có cảm giác vui sướng trong từ “rót cuộc”, ngược lại, cô cảm thấy cực kỳ mệt mỏi. “Không, đừng để bố mẹ biết chuyện của chúng ta. Em mệt rồi, mai nói sau. Ngủ ngon.” Cô cảm thấy độ kiên quyết của mình đã ngã về không, nói tiếp chắc chắn lại chịu thiệt, càng phải dứt khoát tắt máy.

Tần Tang nghe thấy tiếng kêu tắt máy, hỏi trong bóng tối sâu thẳm: “Nghĩ xong rồi?”

“Đang nghĩ.”

“Cứ suy nghĩ từ từ, nghĩ cẩn thận, nghĩ cho rõ ràng.”

“Ừm.”

.

Con đường đầy những mảng tuyết đóng thành băng rất trơn. Lý Vi Nhiên chạy xe như bay, bánh xe hơi khó không chế trái phải, cảm giác lâng lâng phóng thích cảm giác phiêu muộn trong lòng anh.

Trở lại thành phố C đã quá nửa đêm. Mọi nhà đều đã tắt đèn, chỉ còn anh đang đi trên con đường mưa sa gió giạt. Để chạy đi giải thích với anh cả về người bạn gái mà đến bây giờ anh mới biết sơ qua về lai lịch.

Giải thích gì đây? Trong điện thoại, anh hai nói anh cả liên hệ chuyện này với động tĩnh kỳ lạ ở phía Tây. Nhưng anh có thể nói gì đây?

— — Tang Tang Không phải người như vậy?

Nhưng bây giờ anh cũng không biết Tang Tang của anh là loại người gì nữa.

Tam tiểu thư của nhà họ Tần phía Tây thành phố. Ha ha, bạn gái thần bí trong lời đồn của con trai độc nhất nhà họ Trình. Lý Vi Nhiên châm một điếu thuốc, hít sâu một hơi, hơi thuốc là xộc thẳng vào phổi, vẫn thấy buồn bực, lại dụi tắt, mặt không biểu tình chạy xe như bay.

Tần Tang, Tần Tang, Tần Tang.

Trong phòng khách Lương Trạch. Tần Tổng và Kỷ Nam đều uống rất nhiều, một người chớp mắt trên sofa, người kia tựa lên vai Dung Nham ngủ. Lý Vi Nhiên tiến vào với vẻ mệt mỏi vì đường xa. Dung Nham vội vàng ra hiệu đừng nói gì, từ từ đặt Tiểu Tứ đã bắt đầu chảy nước miếng lên sofa, kê gối đắp kín thắm lông cho cô. Dung Nham đứng dậy nhẹ nhàng, ra hiệu bảo Lý Vi Nhiên đi cùng anh.

Hai người đi thẳng lên thư phòng trên lầu, Lương Phi Phàm chờ ở đó, thấy hai người họ tiến vào, anh rót rượu cho họ, tỏ ý bảo mọi người ngồi xuống.

Mặt Lý Vi Nhiên đầy mệt mỏi, cầm lấy ly uống một hơi cạn sạch, “Tin tức là thật sao?”

Lương Phi Phàm không nói gì, Dung Nham gật đầu, “Đã xác nhận rồi, Tần Tang là con gái thứ ba của Tần Uy, nhưng không phải do bà Tần sinh ra, là con gái riêng của Tần Uy. Mẹ của Tần Tang — — “

“Em biết rồi.” Lý Vi Nhiên thật sự không nghe nổi nữa, ngắt lời Dung Nham mà nói, “Tiểu Lục biết chưa?”

Lương Phi Phàm gật đầu, đêm nay Tần Tổng cũng chịu kích thích không nhỏ. Uống say không còn biết gì, não loạn bữa tiệc không ngừng. Cả đêm Dung Nham đều rất bực mình, vốn là điểm yếu trước mặt mọi người của anh cả, cuối cùng Tiểu Lục mượn rượu la lối om sòm, buổi tiệc anh dày công chuẩn bị, lại kết thúc không trọn vẹn như vậy. Không phải chỉ là phụ nữ sao? Nhìn xem đáng về không có tiền đồ của từng đứa đi!

“Các anh đừng nghĩ nhiều, em đảm bảo Tần Tang không rắp tâm tiếp cận em và Tiểu Lục đâu. Cô ấy. . . . là cô gái tốt.” Bản thân Lý Vi Nhiên cũng cảm thấy lời mình nói rất thiếu sức sống.

“Bữa tiệc mừng ba của nhà Tần Uy, Tần Dương đã mời chúng ta để đáp lễ. Không có Lão Tam ở đây, anh muốn đi cùng Cố Yên và bốn người các chú.” Lương Phi Phàm giải quyết nhanh chóng, đưa thiệp mời cho Lý Vi Nhiên, tất cả đều ra do anh mà ra.

Sắc mặt Lý Vi Nhiên xám xịt, Dung Nham không nói gì, vỗ vai anh.

“Ba người chúng ta đi.” Lý Vi Nhiên vẫn che chở Tần Tổng, “Không liên quan gì tới Tiểu Lục, đừng liên lụy đến cậu ấy nữa.”

“Vi Nhiên, nếu việc của chú và Tần Tang xử lý không tốt, kẻ bị liên lụy không chỉ riêng gì Tiểu Lục.” Lương Phi Phàm nghĩ thật kỹ rồi nói ý nghĩ của mình cho Lý Vi Nhiên, “Cha của chú sắp nhậm chức, đây chẳng hề là chuyện tốt gì đối với mấy nhà phía Tây. Hiện giờ bọn họ cực kỳ đề phòng xem Lương thị có mượn cơ hội xem lật đổ thế lực của họ hay không. Mà quan hệ của chú với Tần Tang, đối với mấy nhà bọn họ mà nói, rất có thể là đòn phá vỡ cục diện đặc lực nhiều năm của họ, nhất là nhà họ Trình.”

Dung Nhị gật đầu, vẻ nghiêm túc hiếm có: “Huống chi người lớn nhà cậu cũng sẽ không thích cô gái có bối cảnh như Tần Tang.”

Về mặt Lý Vi Nhiên không mang cảm xúc gì. Những điều họ nói anh đều biết, “Tần Tang là người của em, xảy ra chuyện gì em đều chịu trách nhiệm. Các anh không cần nhúng tay vào, em có chừng mực.”

.

Bóng đêm là thuốc an thần dịu dàng nhất trên đời.

Ba giờ sáng, An Tiểu Ly thở dài một tiếng, Tần Tang cũng thở dài một tiếng ngay sau đó.

“Mình muốn chia tay với anh ấy.”

“Mình muốn nói thật với anh ấy.”

“Cái gì?” Hai người hỏi đối phương cùng một lúc.

Tần Tang xoay người lại, nhắc người dậy trong chăn, “Tiểu Ly, cậu nghiêm túc chứ?”

An Tiểu Ly bị Tần Tang hỏi liền quên luôn lời Tần Tang vừa nói, “Mình cảm thấy mình ỷ lại vào Trần Ngộ Bạch hơn là thích. Lúc mình hoàn toàn không biết gì về tương lai, anh ấy xuất hiện, công việc, nhà cửa, tất cả đều thu xếp ỉn. Anh ấy đẹp trai, có tiền, mình liền mê mẩn. . . . Tang Tang, mình quá yếu đuối rồi.”

“Mình thích anh ấy, nhưng anh ấy lại không hợp với mình. Trong lòng anh, mình và anh ấy không ngang hàng. Có lẽ anh ấy cũng thích mình, nhưng có lẽ không yêu mình được cả đời. Ngay cả chuyện cô giáo Trần là cô anh quan trọng như vậy, cũng không nói ỉn biết, thật ra anh ấy vốn cảm thấy mình có cũng được mà không có cũng không sao. Tang Tang, mình cũng chỉ có thể sống mấy chục năm như vậy, cần gì phải chịu đựng anh ấy? Mình muốn tìm một người rất tốt với mình.”

Tần Tang yên lặng nghe một lúc lâu, mặt mày dần ra, từ trong chăn vươn tay ra ôm vai An Tiểu Ly, “Thì ra cậu đã hiểu chuyện như vậy rồi.”

An Tiểu Ly cười ngây ngô, “Tang Tang, mình muốn chia tay với anh ấy. Giống như cậu nói lúc trước, thà rằng Sở Hạo Nhiên nhớ mình cả đời. Mình muốn ích kỷ thêm một lần, thà rằng Trần Ngộ Bạch cũng nhớ mình cả đời. Anh ấy bắt nạt mình lâu như vậy, mình cũng không quá đáng lắm, có phải không?”

Tần Tang bị lời cô nói chọc cười, Sở Hạo Nhiên nào có cùng cấp bậc với Trần Ngộ Bạch, ánh mắt hai người nhìn An Tiểu Ly thậm chí còn không giống nhau. Chia tay với Trần Ngộ Bạch, sao có thể đơn giản như chia tay Sở Hạo Nhiên, thật sự hơi khó rồi.

“Tang Tang.” An Tiểu Ly nhỏ giọng gọi tên bạn tốt, “Trần Ngộ Bạch khó đối phó, cậu phải giúp mình.”

“Nếu như cậu thật sự không thích anh ta, chia tay rất đơn giản. Điều khó nhất trong tình yêu, mãi là của ả bản thân. Tiểu Ly, mình ủng hộ quyết định của cậu, nhưng, cậu phải suy nghĩ thật kĩ.”

Nghe ngữ điệu dịu dàng của Tần Tang mà Tiểu Ly muốn khóc, nghĩ đến trong cuộc đời cô không còn một người tên Tiểu Bạch, nước mắt cô liền trào dâng, nhưng cú sốc ngày hôm nay quá lớn, cô đã thật sự hạ quyết tâm phải rời khỏi người đàn ông khiến cô thất vọng kia. “Ừm, mình nghĩ kỹ rồi. Chia tay với anh ấy.”

57. Chương 57: Sợ Hãi

Cả đêm không chợp mắt, sáng sớm hai cô gái đều ngủ rất say. Diệp Thụ thấy bên ngoài tuyết rơi, nhiệt độ rất thấp, cũng không đánh thức Tần Tang, bà lên lớp luôn.

Không biết là do lạ giường hay là thiếu người nào đó, cả đêm Trần Ngô Bạch ngủ cực kỳ không yên ổn. Trong lúc nửa mơ nửa tỉnh ôm chặt người trong lòng mình, hai tay lại trống rỗng, mới ý thức được cô ngốc kia còn đang ở dưới lầu giận dữ.

Có gì mà phải ầm ĩ đâu? Khi Trần Ngô Bạch rửa mặt nhìn gương thâm nhậ dưới mắt mình trong gương, không khỏi hơi phát cáu. Quả nhiên phụ nữ không thể nuông chiều. Hình như An Tiểu Ly dần dần có tính xấu hờ ra là cố tình gây sự của Cố Yên rồi.

Gọi điện thoại cho cô thì vẫn tắt máy. Anh đợi tới hơn chín giờ, thật sự không nhịn nổi nữa, đành gọi điện thoại cho Tần Tang, vậy mà cũng tắt máy. Trần Ngô Bạch thấy cô giáo Trần và An Bất Tri đều đã tới khu giảng dạy chấm bài thi cuối kỳ, nhớ lại Diệp Thụ chắc là cũng không ở nhà, liền mặc áo khoác, xuống lầu dưới gõ cửa.

Khi Tần Tang mở cửa, cô khoác áo lông, dưới lớp áo ngủ dày cộm là hai cẳng chân bóng loáng sẵn chặc. Trong nháy mắt Trần Ngô Bạch nhớ tới con chim không biết hậu sự thế nào kia, xấu hổ quay mặt qua chỗ khác, ho lên hai tiếng, “Tiểu Ly đâu?”

Tần Tang đang buồn ngủ mông lung, nhức đầu mơ màng, “Đang ngủ.”

Trần Ngô Bạch thấy vẻ mặt không có vẻ thông minh lanh lợi lạnh lùng hiềm hoi của cô, giọng điệu cũng mềm mại hơn chút: “Có thể phiền cô đến phòng khác ngủ được không? Tôi muốn nói chuyện với Tiểu Ly.”

“Không thể.” Tần Tang dụi đôi mắt buồn ngủ nở nụ cười trừ, xoay người trở về phòng tiếp tục ngủ bù.

Trần Ngô Bạch đợi một lúc lâu, Tần Tang cũng không xuất hiện, lúc này mới rõ cô gái này vẫn để lại một đường cho anh.

Ngồi trong phòng khách nhà Tần Tang tới một giờ trưa. Cơn giận của Trần Ngô Bạch đã làm ấm cả phòng khách không bật điều hòa. Diệp Thụ mở cửa về, đối mặt với không khí tàn bạo, lại nhìn thấy người đang ngồi trên sofa trong phòng khách, không phải là cháu trai nhà cô giáo Trần sao?

“Sao lại ngồi như vậy? Bọn Tang Tang đâu?” Diệp Thụ kinh ngạc hỏi anh.

Trần Ngô Bạch kiềm chế cơn giận, khẽ mỉm cười, trả lời với tác phong nhanh nhẹn: “Cháu tới tìm Tiểu Ly, cô cháu dặn cháu dẫn cô ấy đi mua đồ gì đó để dùng cho năm sau. Nhưng Tần Tang còn chưa tỉnh ngủ, không sao đâu, cháu chờ chút cũng được.” Anh nhìn đồng hồ đeo tay, “Còn sớm, không vội.”

Diệp Thụ lập tức nhíu mày, xin lỗi bảo anh chờ chút. Bà đặt túi xuống, vào phòng ngủ của Tần Tang, chỉ trong chốc lát liền xốc Tần Tang và Tiểu Ly dậy.

Tính tình của Tần Tang, từ nhỏ đến lớn rất ít khi bị người lớn quở trách. Cho nên khi Diệp Thụ quát cô sao lại không lịch sự như vậy, cô liền biết cái tên Trần Ngô Bạch lòng dạ hẹp hòi kia lại giả vờ gì rồi.

An Tiểu Ly mơ mơ màng màng bị Tần Tang xốc lên, đầu bù tóc rối giống hệt con sóc nhỏ, dụi mắt, đang ngáp ngắn ngáp dài, chợt phát hiện Trần Ngô Bạch đứng trong phòng khách, khoanh tay nhìn cô như cười như không.

“Anh tới làm gì?” Tiểu Ly nhớ tới chuyện ngày hôm qua, nhất thời nhìn thấy anh cũng cảm thấy chán ghét.

Dường như Trần Ngô Bạch thở dài một hơi, đi đến trước mặt xử lý mái tóc dài của cô, nhẹ nhàng nhéo lên má cô, thấp giọng nói: “Anh tới giải thích, xin lỗi, đều là anh không tốt. Em đừng giận, có được không?”

Hiếm lắm anh mới có giọng điệu nhân nhượng vì đại cục như vậy. An Tiểu Ly nhất thời im lặng. Lúc này Tần Tang mặc áo ngủ đi qua, bước tới phòng tắm rửa mặt.

Tiểu Ly ổn định tinh thần, nghĩ rằng không thể nói rõ ràng trong chốc lát được, huống chi dì Diệp cũng ở nhà, không tiện lắm, liền nói với anh: “Anh lên lầu trước đi, đợi lát nữa em lên chúng ta nói sau.”

Trần Ngô Bạch muốn nói lại thôi. Tần Tang lại mặc áo ngủ nhẹ nhàng bước ra từ phòng tắm, đi thẳng về phòng. Tiểu Ly rõ ràng bởi vì Tần Tang nên càng có quyết tâm kiên định hơn, vẻ mặt càng thêm lãnh đạm.

Trần Ngô Bạch tự nhận đã cúi đầu đến mức cùng cực, lạnh mặt đi ra ngoài.

Tần Tang, vốn còn muốn nhắc nhở cô về hành tung của Tiểu Ngũ, lần này cô bất nhân, đừng trách tôi bất nghĩa.

.

Nửa giờ sau Tiểu Ly mới lè mề lên lầu. Trần Ngô Bạch ngồi trong phòng khách, mặt không cảm xúc chờ cô. Cô cũng không chột dạ như bình thường, bình tĩnh vào phòng thay quần áo buộc tóc, lúc ra thì lại đi vào bếp làm no mình bằng cốc sữa nóng trước.

“Anh muốn nói gì với em?” Cô bình tĩnh hỏi, như vậy đã có thắng lợi nhỏ về khí thế.

Trần Ngô Bạch chưa bao giờ phải dè nén như vậy. Nhưng suy cho cùng thì là người sai trước. Anh hít sâu mấy hơi, dịu giọng mở miệng: “Xin lỗi, anh không nên gạt em chuyện quan hệ giữa anh và cô giáo Trần.”

Tiểu Ly gạt đầu, “Em chấp nhận giải thích của anh, còn việc gì không?”

Trần Ngô Bạch nhíu mày, “Em không muốn biết. Anh nhận ra em từ lúc nào sao?”

“Nếu anh không muốn nói, em có hỏi nữa cũng vô dụng. Điều này em đã lĩnh giáo cực kỳ rõ ràng rồi.” An Tiểu Ly mượn động tác uống sữa tươi, cúi đầu né tránh ánh mắt thấu triệt lòng người của anh. Cô vốn không phải là người bình tĩnh, nếu bị anh nhìn chăm chăm như vậy, chắc chắn cô sẽ bị lộ tẩy trong thoáng chốc.

Trần Ngô Bạch cười lạnh lùng, hỏi lãnh đạm: “Tần Tang còn dạy em cái gì nữa?”

“Anh chắc chắn IQ của em thấp đến mức cần nhờ người khác mới có thể nghĩ rõ ràng việc này ư?”

Lần này, Trần Ngô Bạch thực sự ghen hòng.

“Anh cũng chưa từng hứa hẹn với em gì cả, cho nên em nghĩ em không cần nói chia tay gì đó nghiêm túc với anh. Trần Ngô Bạch, em cực kỳ nghiêm túc báo cho anh biết. Từ lúc này trở đi, em và anh chỉ còn lại quan hệ anh em họ. Nếu ba mẹ em không biết, thì đừng nói cho họ. Có muốn ở lại nhà em qua năm mới hay không thì tùy anh. Chúng ta coi như là thân thích, tiếp đón anh vài ngày cũng không có vấn đề gì.” Tiểu Ly nói rất trôi chảy, vẻ mặt vô cùng tự nhiên.

Trần Ngô Bạch nở nụ cười lạnh, trong bụng dâng lên cơn đau nóng rát. Sau đó dường như bộ phận trên da dày kia cũng đau đớn theo, chua xót như thể có ai đó bóp chặt. Anh sáng giọng, ánh mắt giống một con dao ép An Tiểu Ly không dám nhìn thẳng, “An Tiểu Ly, anh không phải là người không có nguyên tắc, em đừng quá đáng.”

“Em cũng là người có nguyên tắc, anh cũng đừng quá đáng.” Trên mặt An Tiểu Ly thì hờ hững, thật ra sau lưng mồ hôi lạnh đã chảy ròng ròng.

Ánh mắt của Tiểu Bạch. Thật đáng sợ.

Gió tuyết đập vào cửa sổ, có tiếng “vù vù” truyền đến. Vì không mở điều hòa nên trong phòng hơi lạnh. Hai người yên lặng đóng băng, trong lòng mỗi người đều cảm thấy cơn lạnh lan tràn khắp người. Rốt cuộc Trần Ngô Bạch mới ý thức được lần này cô ngốc tức giận thật sự. Tuy bây giờ anh hận không thể giữ lấy cô đánh ột trận, rồi lại yêu thương từ đầu đến chân một phen. Nhưng cũng không dám ra tay tùy tiện. Ánh mắt của An Tiểu Ly, có loại dứt khoát làm cho anh sợ hãi.

Đúng vậy, lần đầu tiên trong đời Trần Ngô Bạch có cảm giác sợ hãi. Mà cả cuộc đời này, Trần Ngô Bạch cũng không gặp được người thứ hai có ánh mắt làm cho anh đau lòng mà sợ hãi như vậy.

“Em muốn thế nào.” Anh thỏa hiệp, từ từ ngồi xuống, có phần mệt mỏi hỏi An Tiểu Ly. Cô ấy. muốn thế nào thì thế đấy, có được không?

An Tiểu Ly gần như dao động vì vẻ mệt mỏi của anh. Tiểu Bạch của cô, có lúc nào mệt mỏi như vậy.

Nhưng Tiểu Bạch, tuy em không thông minh lắm, nhưng em cũng không ngốc. Em vẫn có thể đoán được anh không thể trao cho em hạnh phúc mà em muốn, hơn nữa em lại mong có hạnh phúc. Cho nên, xin lỗi anh.

“Em muốn — — Trần Ngô Bạch, em không cần anh nữa.” Cô âm thầm nắm tay lại, vẫn nói ra, “Em muốn rời khỏi anh, tìm một người thích hợp với em hơn anh. Không cần phải đẹp trai nhiều tiền như anh, chỉ cần đối tốt với em hơn anh, có thể cho em hạnh phúc nhiều hơn anh.”

Cô có thêm can đảm nói xong những lời này, lách tới đằng sau sofa, chờ anh nổi giận.

Trái tim tự nhận là đã đóng băng của Trần Ngô Bạch, lại tan ra dòng nước lạnh lẽo nhất, làm ngực anh buốt giá.

“Rất tốt, rất xuất sắc.” Anh vỗ tay hai lượt, “An Tiểu Ly, tiền đồ của em sáng lạng rồi.”

“Vậy được, em đi tìm hạnh phúc của em đi. Anh không cản em.”

Anh đứng lên đi về phòng. An Tiểu Ly thở dài một hơi nhẹ nhõm, nhưng sao lại cảm thấy có thứ gì đó buồn bực, vẫn không thoải mái.

Cô chạm lên khóe mắt, rốt cuộc không nhịn được mà rơi lệ, vỗ vỗ lên ngực mình, đi về phía ngược lại với Trần Ngô Bạch.

.

Từ lúc ngủ dậy, Tần Tang cứ ngẩn ngơ, cũng chẳng muốn ăn gì, cũng không muốn đọc sách viết chữ, chỉ chăm chú vào điện thoại trong tay.

Có phải Vi Nhiên biết được gì rồi không? Nhưng cô rất ít khi xuất hiện ở các cuộc gặp gỡ, ngoại trừ có lúc qua lại với hội Sở Hạo Nhiên – Trình Hạo. Mấy nhà ở thành Tây đều có rất ít người biết tam tiểu thư nhà họ Tần có dáng vẻ thế nào.

Lương thị. Thế lực của họ hình như đối địch với cha và mấy nhà ở thành Tây, cũng không qua lại trên thương trường. Nếu cha biết chuyện giữa cô và Vi Nhiên, có giận tím mặt hay không?

Trình Hạo nói muốn cô chờ nửa năm, nhưng nửa năm sau liệu có thể thật sự quang minh chính đại ở bên Vi Nhiên không? Anh có để bụng không? Có thể cha vẫn không tán thành hay không?

Tần Dương sẽ không giúp cô vấn đề mang tính nguyên tắc này. Tần Liễu căn bản thì chẳng biết gì cả. Tiểu Hòe thì cũng còn cả đồng rắc rối của mình. Nói cho cùng Vương Di cũng không cùng huyết thống với cô, cho dù nói giúp cô thì chưa chắc cha đã nghe. Mẹ. . . Mẹ nhất định không bằng lòng.

Rốt cuộc có ai có thể giúp mình không?

Tần Tang nhắm mắt lại, thở một hơi thật dài.

Diệp Thụ đang chuẩn bị đồ ăn mừng năm mới, bưng ra đĩa sườn xào chua ngọt, đúng lúc lại nghe thấy cô thở dài ừ ừ, không nhịn được cười: “Còn chưa đến hai mươi bốn giờ, đã tương tự thành bệnh rồi hả?”

Tần Tang lại nhìn điện thoại, vẫn không có cuộc gọi nào, chợt cảm thấy mình sắp điên rồi.

“Con muốn về thành phố C!” Cô xốc chăn xuống giường, thay quần áo nhanh chóng. Diệp Thụ ở bên cạnh mút sốt sườn xào chua ngọt trên tay, khẽ mỉm cười.

“Mẹ, con muốn đi tìm Lý Vi Nhiên.” Tần Tang cuốn khăn quàng cổ bằng len thô lên, chỉnh lại túi xách mang bên người, cầm lấy tay Diệp Thụ không nhẽo. Dù sao ngày mai đã là giao thừa, đã nói năm nay đón Tết cùng mẹ, rồi đi như vậy hình như quá bất hiếu rồi.

Diệp Thụ cũng rất lạnh nhạt, “Đem một ít sườn lợn và dưa cải đi ăn không?”

Tần Tang vui vẻ gật đầu.

Tuyến đường xe buýt phải chạy một vòng qua những thị trấn ven thành phố. Cho nên lúc đến thành phố C đã sắp tối. Từ bến xe, Tần Tang bắt xe đến thẳng dưới lầu nhà Lý Vi Nhiên. May mà cô có mang chìa khóa bên người, mở cửa vào nhà luôn.

Anh có ở nhà. Tần Tang vừa vào cửa liền biết anh có nhà. Nơi có Vi Nhiên của cô, ngay cả không khí cũng có hơi ấm khác hẳn như vậy.

Lý Vi Nhiên tưởng rằng đang nằm mơ, hơn tám giờ sáng mới đi ngủ, sao lại ngủ tới mức trong lòng có thêm một người? Anh nhìn cô với ánh mắt buồn ngủ mông lung, hàng lông mày Tang Tang cong cong, cô cười với anh ngọt ngào, anh khẽ cười, nghiêng người lười biếng áp lên cô.

Giấc mơ chân thật quá, như thể Tang Tang của anh thật sự ở ngay dưới thân anh. Làn da cô hơi lạnh, làm dịu đi thân thể nóng bừng của anh. Cảm giác mát lạnh tê dại len lỏi từ dưới chân lên, cả người như bị điện giật. Anh lập tức kích động, thẳng lưng đưa dục vọng vững chắc của mình dán lên phần đùi nhẵn nhụi láng mịn của cô.

Người trong lòng rên rỉ, âm thanh thật sự quá rõ ràng, lúc này Lý Vi Nhiên mới tỉnh táo. Anh chống người lên, kinh ngạc nhìn Tần Tang tràn đầy ý cười, “Tang Tang?!”

Tần Tang đã cởi sạch, quần lót của anh cũng vừa mới bị cô cởi ra. Vì vậy cô cong chân, từ khe hở tách ra giữa hai người, dán sát đường cong bên người anh rồi trượt lên. Mu bàn chân thon gầy khiêu khích ma xát thứ cứng rắn của anh, “Vi Nhiên. . . . muốn em, nhanh lên. . . .”

Lý Vi Nhiên còn đang sững sờ. Cô đã ôm lấy hông anh hướng lên trên mình nhích hông đón lấy lửa nóng của anh. Bàn tay nhỏ lướt qua bờ lưng trần của anh đi thẳng xuống, vươn vào giữa hai chân anh từ phía sau, nắm lấy anh đưa vào nơi ướt át mềm mại của mình. Sự nhiệt tình bất ngờ của cô làm Lý Vi Nhiên mê muội vẫn còn chưa tỉnh táo, anh hướng xuống rồi thuận thế đi vào. Tần Tang cất tiếng rên rỉ, vươn đầu lưỡi mềm mại ẩm ướt ra liếm nhẹ trên môi trên má anh, chọc cho anh nhiệt huyết sôi trào, va chạm từng lượt càng sâu hơn.

“Vi Nhiên. Mạnh hơn chút, xé nát em ra.” Giọng nói mềm mại quyến rũ của cô vang lên đứt quãng bên tai anh, không ngừng khiêu khích kích thích điểm mấu chốt của anh. Làm tình một lúc, hai người đã mồ hôi đầm đìa, không ngừng rên rỉ kích động giữa hoàng hôn ngày đông rét lạnh.

Chấn rơi xuống đất, drap giường nhăn nhúm, cuộn lung tung quanh cơ thể hai người. Lý Vi Nhiên đã điên rồi, anh đè Tần Tang trên giường, không ngừng va chạm mãnh liệt với cô từ phía sau. Trong phòng chỉ có tiếng thở dốc gấp hơn và tiếng đụng chạm của hai người. Tần Tang không chống đỡ được nữa, yếu ớt dựa lên gối đầu. Một bàn tay mềm mịn thon dài chống lên cột trên đầu giường, gắng gượng giữ ỳnh không bị anh thúc ngã ra trước. Lúc này cô lại biết cầu xin tha thứ, nhưng Lý Vi Nhiên đâu còn kiềm chế được. Động tác càng lúc càng mạnh, một bàn tay nắm chặt lấy eo cô, một bàn tay giữ lấy vai cô, không chế khiến cô không thể nhúc nhích, chỉ có thể nâng ông để anh tận hưởng, rên rỉ ngâm nga, thi thoảng mềm giọng cầu xin anh nhanh hơn chút.

Đường cong ở lưng cô cực đẹp. Mồ hôi thấm ướt làn da trắng như tuyết. Nơi bị anh xâm nhập đã sưng đỏ, nhưng lại hấp dẫn anh không muốn buông ra. Mỗi lần Tần Tang đều vùng vẫy co giật rên lên từng tiếng. Từng cơ thịt non co rút làm cho lông tơ trên lưng anh đứng thẳng. Dần dần cô không kêu nổi nữa, thấy sắp sửa bị anh giày vò mà ngắt đi. Anh vuốt ve bờ vai mượt mà của cô, một cú thúc thật mạnh khiến cô ngẩng phắt đầu lên không rên rỉ ra tiếng. Rồi anh rút ra, chất lỏng nóng bỏng tưới lên chiếc móng tròn của cô.

58. Chương 58: Rời Đi

Đêm giao thừa không có tuyết nhưng vẫn rất lạnh. Bữa cơm tất niên đêm ba mươi nhà cô giáo Trần vẫn là lẩu như thường lệ. Nước lèo được nấu từ xương thơm ngào ngạt. Thịt dê cuộn và thịt bò xắt miếng đông lạnh mua từ siêu thị. Ngó sen rửa sạch cắt miếng, khoai tây, bí đao, bánh phở và giá đỗ, cải trắng. Lá sách và cật được xắt miếng, thêm vào hai sủi cảo trứng làm ở nhà. Đồ ăn đủ để no căng cả bụng, bốn người quây quần bên bàn ăn rất vui vẻ.

Giao thừa luôn là thời điểm An Tiểu Ly thích nhất. Cả đêm nghe cô tíu tít đấu võ mồm tranh cãi với cô giáo Trần. An Bất Tri thi thoảng cũng nói xen vào vài câu. Nhưng trước khi kịp mở miệng “Người ta nói rằng” thì đã bị cô giáo Trần bắt câm nín. Từ hôm qua đến giữa trưa nay, Trần Ngộ Bạch chẳng nói năng gì. Sắc mặt còn lạnh hơn bầu trời ngoài kia. Tuy An Bất Tri không để ý những việc nhỏ nhặt không đáng

kể này. Nhưng cô giáo Trần lại thăm cảm thấy kì lạ. Song với truyền thống không hóng chuyện của nhà họ Trần, bà cũng không hỏi nhiều.

“Lại đây mừng tuổi nào!” Lúc vui nhất trong bữa cơm tất niên, mặt mày cô giáo Trần hồng hào, bà lấy ra hai bao lì xì cho con gái và cháu trai.

An Tiểu Ly nhìn bao lì xì trong tay mình và Trần Ngô Bạch, nghi ngờ: “Tại sao con lại cảm thấy bao lì xì của anh ấy có vẻ dày hơn?”

Trần Ngô Bạch không để ý tới cô, không thay đổi sắc mặt, đặt bao lì xì lên trên bàn rồi nói: “Cảm ơn cô dưỡng, chúc mừng năm mới.”

Cô giáo Trần cười khen anh ngoan, thuận tay lại gõ lên đầu An Tiểu Ly, “Đều là mẹ dạy dỗ cả, sao con lại kém cỏi như vậy? Lại còn giống hệt đứa ngốc, năm sau đã hai mươi ba rồi. Con xem dáng vẻ của con thế này thì lấy chồng thế nào được!”

“Con còn nhỏ!” An Tiểu Ly bất mãn nói thầm, vẫn còn nghi ngờ bao lì xì của Trần Ngô Bạch dày hơn của cô.

“Hai mươi ba mà còn nhỏ à? Đến tuổi lấy chồng rồi! Mẹ nói cho con biết, dì Trương làm mối cho con với cháu nhà dì ấy. Thằng nhóc là quản lý cao cấp của công ty nhà đất. Người ta tài giỏi, cách đối nhân xử thế cũng tốt. Năm sau qua làm khách, đến lúc đó cho hai đứa gặp mặt, con chú ý một chút ẹ! Nếu người ta không thích con, xem mẹ trừng trị con thế nào!” Cô giáo Trần nói với con gái, nhưng mắt lại vẫn cố tình liếc nhìn cháu trai.

Trần Ngô Bạch ăn cơm chậm rãi tao nhã, như thể đề tài đang trao đổi hoàn toàn không liên quan gì đến anh.

An Tiểu Ly nhỏ giọng kháng nghị, “Con không muốn xem mắt. . . .”

Cô giáo Trần nói lời sâu xa: “Con yên tâm, người ta chưa hẳn đã không thích con đâu.”

An Bất Tri cảm thấy truyện cười nhạt nhẽo của vợ rất buồn cười. Ông vươn tay ra vỗ vai con gái tỏ vẻ đồng ý. Thậm chí còn véo khoe miệng của Trần Ngô Bạch.

Không khí rõ ràng ảm áp, nhưng không biết sợi dây thần kinh nào xúc động khiến nước mắt lại rớt xuống trong làn khói ảm áp khắp phòng như thế. Hình như lúc này An Tiểu Ly mới chậm chậm nhận ra rằng mình đã thất tình nên đau lòng.

An Bất Tri và cô giáo Trần cũng không hiểu ra sao, còn cho rằng con gái lại trẻ còn nũng nịu. Hai người vừa trêu chọc vừa an ủi nói cô còn chưa lớn. Trần Ngô Bạch im lặng rất lâu, rồi đổi bao lì xì của mình với bao của cô, “Đừng khóc nữa.” Anh nói hờ hững, thật sự giống như ông anh họ khách sáo nhưng yêu thương em họ mình.

An Tiểu Ly nắm chặt lấy bao lì xì. Móng tay bấm mạnh lên mặt bao, trong lòng càng khổ sở hơn.

“Ngô Bạch, năm sau cháu cũng hai mươi chín rồi nhỉ? Trần Thế Cương ba cháu đã gán ghép gì chưa?” Cô giáo Trần quay lại chìa mũi nhọn vào cháu trai.

Trần Ngô Bạch không vui, cười gượng với cô giáo Trần, “Cháu luôn tự quyết định chuyện của mình.”

“À. . . ?” Cô giáo Trần cảm thấy hứng thú, “Vậy chắc là có bạn gái rồi nhỉ? Con gái nhà ai vậy? Tình tình có được không? Bao giờ thì kết hôn?”

“Vốn định để năm sau kết hôn, nhưng mà —— ” Trần Ngô Bạch dừng lại, ánh mắt đảo qua An Tiểu Ly đang cúi đầu lau nước mũi, “Cô ấy đang giận cháu, lần sau sẽ giới thiệu cho cô biết. Cô ấy hơi ngốc, tính tình à, gần đây cháu mới phát hiện ra cô ấy rất khó bảo, nhưng không sao cả.”

An Tiểu Ly nghe thấy vậy, đập chiếc khăn giấy thấm đầy nước mũi lên bàn, nhím hằm hằm vào Trần Ngô Bạch: “Anh mới khó bảo ý!”

An Bất Tri chau mày, quát lên nghiêm khắc: “Tiểu Ly! Có lẽ phép không hả?!”

Trần Ngộ Bạch nở nụ cười khó nhận thấy. An Tiểu Ly tức tối lườm anh rồi quay qua chỗ khác, không buồn nhìn anh nữa. Lại chạm vào ánh mắt có vẻ đắm chiêu của cô giáo Trần, xấu hổ đỏ hết cả mặt.

.

Ăn tối xong, trong trường tổ chức tất cả giáo viên tới sân thể dục ngắm pháo hoa. Lúc cả nhà cô giáo Trần tới thì người đã rất đông rồi. Các giáo viên chào hỏi nhau. Lũ trẻ con luôn lách trong đám người, cười đùa ầm ĩ. Có một người xô phải An Tiểu Ly, cười hì hì rồi chạy đi, để cô ngồi dưới đất trũng mắt giận dữ.

Trần Ngộ Bạch ở tít đằng xa, nhìn thấy bóng dáng tròn vo mặc cả đồng đồ không đứng lên nổi của cô, tăng tốc bước tới, khom lưng ôm vai cô kéo dậy.

An Tiểu Ly đẩy anh ra, phũ phàng trên người, lạnh lùng không thèm nhìn anh “Cảm ơn anh họ.”

“Không có gì, em họ.” Về phần lạnh lùng, không ai có thể sánh bằng Núi Bằng.

Hai người đứng im tại chỗ, chẳng bao lâu sau pháo hoa thay nhau bắn lên trời. Hồi trước, đây là tiết mục năm mới mà An Tiểu Ly mong chờ nhất. Lúc này sóng vai ngắm pháo hoa cùng anh. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi lại hơi thấy hối hận. Nếu anh vẫn là Tiểu Bạch của cô thì tốt quá, khung cảnh mỹ mãn được ở bên người yêu.

“Hôm qua giọng điệu của anh không hay lắm, xin lỗi.” Trần Ngộ Bạch chợt nói một câu hờ hững.

“Hả?”

“Không có gì, xem pháo hoa đi.”

Anh mặc áo khoác lông cừu màu đen. Gò má sắc cạnh hơi ngẩng lên. Đường như là đang ngắm pháo hoa, lại dường như là đang nhìn một chòm sao nào đó trong màn đêm.

Trong tiếng hò reo của mọi người, lúc tám giờ, trường học phát thanh những bài hát vui về mừng năm mới. Trong khoảnh khắc xung quanh đều là tiếng ca mừng tuổi từng bừng.

“Hàng năm em đều đón năm mới như vậy à?” Đêm nay anh có vẻ rất muốn nói chuyện với cô.

“Không thể thì làm gì? Anh đón năm mới thế nào?”

“Làm việc.”

“Giao thừa cũng làm việc hả?”

“Đối với anh mà nói thì cũng chỉ là thời gian, chẳng có gì khác.”

“Máu lạnh.”

“Ừm.” Anh rất bình tĩnh. Thậm chí vẻ mặt còn có thể miêu tả bằng ấm áp, “Trước kia anh vẫn cho rằng trên đời này không có thứ gì có thể ủ ấm lòng người.”

“Hồi bé nhà anh cũng bắn pháo hoa mừng năm mới. Chẳng qua là anh chưa bao giờ đi xem. Hồi cô còn ở nhà, anh thường đón năm mới cùng cô. Lúc đó cô không biết nấu cơm nên hai người chỉ có thể ăn mì gói và trứng gà. Bữa cơm tất niên hằng năm đều như vậy. Anh và cô không thích lúc cả nhà đoàn tụ lại phải đối mặt với nhiều người không quen.” Lúc Trần Ngộ Bạch nói phả ra làn khói trắng chậm rãi. Có vẻ như cực kỳ trống trải trong bầu không khí náo nhiệt. Khuôn mặt của anh vẫn lạnh lùng. Nhưng Tiểu Ly lại cảm thấy được bấy giờ Trần Ngộ Bạch dường như đã tháo lớp vỏ rắn che kín bản thân, để lộ nội tâm yếu đuối nhất cho cô thấy.

Thật ra một người bao bọc mình bằng lớp vỏ cứng rắn, hoàn toàn bởi vì bên trong thật sự quá yếu đuối, sợ bị tổn thương.

“Lần đầu tiên anh gặp em thì cảm thấy Trần Thế Nhân đúng là ngu ngốc. Con nhỏ tên là An Tiểu Ly kia có gì giống thiên sứ đâu. Quê bỏ xừ, gan cũng nhỏ, anh còn chưa dọa nạt gì mà đã khóc lóc nước mắt nước mũi tèm nhem, thực sự đáng ghét.”

Anh nói tới đây, bỗng dừng quay lại nhìn cô cười. Trong ánh đèn mờ ảo, điển trai đến độ làm cho người ta nghẹt thở.

Tiểu Ly không nhớ nổi lúc mình gặp anh thì có dáng vẻ thế nào nữa. Buổi chiều xa xăm kia, cô giáo Trần mới cưới đưa cô và bố về nhà mẹ đẻ. An Bất Tri bị chặn ở ngoài cửa, cô giáo Trần đưa An Tiểu Ly vào. Dẫn cô tới phòng Trần Ngô Bạch, còn bà thì xuống nhà tranh cãi ầm ĩ với ba mẹ một trận. Về sau, cô giáo Trần nản lòng thoái chí, từ đó không nhắc tới bất kỳ ai hoặc chuyện gì liên quan đến nhà họ Trần trước mặt cô và An Bất Tri nữa.

“An Tiểu Ly, nếu lúc đó anh có thể đoán trước được tương lai, anh sẽ không bắt nạt em.”

“Nếu anh có thể đoán trước được ngày hôm nay, anh sẽ không làm nhiều chuyện khiến cho em ghét như vậy.”

Giọng nói của anh càng lúc càng nhỏ. Nước mắt của An Tiểu Ly đã tràn mi. Anh vươn tay ra lau chậm rãi, ôm lấy mặt cô, nhìn cô thật dịu dàng, “Anh thật sự xin lỗi vì đã làm cho em khó chịu như vậy. Tiểu Ly, xin lỗi em.”

Pháo hoa đến đoạn cao trào nhất, sáng rực nửa bầu trời. Tiếng hò reo trên sân thể dục không ngừng. Tất cả đều vui vẻ, ai ai cũng ngẩng đầu nhìn bầu trời. Chỉ có An Tiểu Ly che miệng khóc không ngừng được. Chỉ có Trần Ngô Bạch cúi đầu yên lặng xuyên qua đám người, bước đi rời khỏi cô.

.....

Đêm giao thừa ở thành phố C cũng bắn pháo hoa không ngừng. Còn trong nhà Lý Vi Nhiên, tất cả ồn ã đều bị ngăn cách ngoài căn phòng ngủ nhỏ nhỏ.

Không biết tối nay là gì, những thứ Tần Tang và Lý Vi Nhiên biết được chỉ có triển miên và ái tình. Đói đến văng đầu hoa mắt thì gọi đồ ăn ở ngoài đưa tới, ăn uống qua loa rửa mặt xong rồi lại nhào lên giường, lại quần quýt với nhau.

“Tang Tang, em đang sợ điều gì?” Trong khi Lý Vi Nhiên bọc cô lại trong tấm chăn của mình thì nhẹ nhàng hỏi bên tai cô.

Tang Tang, đây là cơ hội cuối cùng, cầu xin em, đừng gạt anh nữa.

Tần Tang im lặng rất lâu, cắn lên xương quai xanh của anh rồi thè lưỡi ra liếm lên dấu răng kia, “Không có gì. Thật sự, không có gì.”

Trên đường trở về thành phố C, cô gọi điện cho Trình Hạo nói rằng mình thực sự không chống đỡ nổi nữa rồi. Trình Hạo nói, Tang Tang, qua ngày mừng ba, làm bạn gái anh lần cuối rồi chúng ta chia tay trong hòa bình.

Được rồi, ngày mừng ba. Vi Nhiên, chờ em chút nhé.

Tần Tang thăm thở dài.

“Vi Nhiên, chúc mừng năm mới!”

Lý Vi Nhiên đợi mười phút dài dằng dặc như một năm. Cô vẫn không nói tiếp gì nữa. Vuốt mái tóc cô, ánh mắt của anh dần lạnh xuống.

Được rồi, mừng ba, Tang Tang, anh không đợi được nữa.

“Ừm, chúc mừng năm mới.”

.....

Mùng một đầu năm, bữa sáng là cơm nấu táo đỏ, đồ ăn là củ cải xào.

An Tiểu Ly cúi đầu ảo não nói chuyện với ba cô. Đợi mãi mới thấy cô giáo Trần tới, ngồi xuống kêu ăn cơm, “Dùng bữa đầu năm, năm mới có điềm tốt!” Cô gấp cho chồng và con gái mỗi người một miếng củ cải lớn.

An Tiểu Ly nhịn rất lâu, làm bộ như vừa nhớ ra, hỏi: “Trần Ngô Bạch đâu rồi?”

Cô giáo Trần lại gấp cho cô một miếng củ cải nữa, “Đi rồi.”

“Đi rồi?!” Đôi đũa trong tay An Tiểu Ly rơi xuống bàn, “Đi đâu rồi?”

“Nó bảo bạn gái không vui nên về trước.” Cô giáo Trần cười ha ha, “Sáng sớm có thể để ý đến bạn gái, mẹ thật sự muốn xem con bé có đáng về thế nào.”

An Tiểu Ly nuốt một miếng cơm lớn, nghẹn không xuống được. Nước mắt lại tuôn ra. An Bất Tri vội vàng rót nước cho cô, lại vẫn quở trách cô: “Con bé này làm sao vậy?”

Ăn không nổi bữa sáng đầu năm, An Tiểu Ly chỉ ăn vài miếng ứng phó với ba mẹ, lấy cớ “Năm nào cũng ăn” để thừa lại rồi trốn về phòng.

Đẩy cửa đi vào trong, không khí trong phòng dường như vẫn còn mùi bạc hà thoang thoảng trên người anh. An Tiểu Ly bực mình đẩy cửa sổ thông gió ra, ôm chăn đệm trên giường xuống đất, ngồi trên giường gọi điện thoại cho Tần Tang.

Lý Vi Nhiên về nhà ba mẹ chúc tết. Tần Tang cũng về nhà trọ của mình. Khi An Tiểu Ly gọi điện tới thì cô đang ngâm mình trong bồn tắm lớn, dùng nước nóng và tinh dầu giảm bớt đau đớn trên eo và cẳng chân do vận động kịch liệt một ngày hai đêm.

“Hối hận rồi à?” Vừa mới nhận điện cô đã lười biếng hỏi.

An Tiểu Ly ca thán chỉ có Tang Tang hiểu cô.

“VẬY, quay lại đi.”

“Không,” Tiểu Ly nằm trên ván giường trơ trọi, nhìn trần nhà trắng như tuyết với ánh mắt bình tĩnh, “Thắng làm vua thua làm giặc, bây giờ mình quay lại thì đừng mong trở mình nổi.”

“An Tiểu Ly, cậu thật là. . . .” Tần Tang rất xúc động với trình độ lạm dụng thành ngữ của cô, “VẬY cậu muốn thế nào? Chia tay thì không nổi, yêu cũng không được. Bây giờ có phải cậu rất thương xót cho Tiểu Bạch nhà cậu không? Tưởng tượng ra hình ảnh anh ta đơn độc một mình bên ba trong ngày mừng một đầu năm.”

“Tần Tiểu Tang! Cậu có phải là người không đấy!”

“Ồ. Có?”

“Trả lời sai rồi!”

“À —— Tổ cúp máy đây.”

“Đừng mà!” Tiểu Ly gấp rút, “Cậu còn chưa nói cậu thế nào mà. Hành động bất thành linh, chạy đến nhà anh ta tìm người có phải đã ăn vụng rồi không?”

“Đương nhiên không phải, mình không cần phải cho anh ấy ăn no quá!”

An Tiểu Ly trừng mắt, biết thừa rằng cô gái này phát huy những lý luận tri thức đó trên người Lý Vi Nhiên vô cùng nhuần nhuyễn. Đặc ý gì chứ, Tiểu Bạch nhà cô.

Những buổi đêm khiến người ta đỏ mặt tim đập loạn, những tiếng cao vút và tiếng gầm nhẹ khiến cô nổi da gà trào dâng trong lòng cô trong nháy mắt. Cảm giác làm da ẩm áp thân thể thấm ướt mồ hôi của anh như thể vẫn còn đọng lại trên đầu ngón tay. An Tiểu Ly lại thương cảm, “Tang Tang, cậu nói xem, anh ấy chấp nhận lời chia tay của tớ dễ dàng như vậy có phải là vì không thích tớ không?”

“Cậu muốn anh ấy làm phiền cậu không buông tay à? Làm ầm ĩ đến mức ba mẹ cậu cũng biết, làm loạn không cho cậu đi tìm hạnh phúc cậu muốn ư?”

“Đương nhiên không phải!”

“VẬY bây giờ không phải tốt rồi sao?”

“Nhưng Tang Tang. Sao mình lại cảm thấy. . . . rất khó chịu.” Tiểu Ly kêu lên đau khổ.

Phụ nữ bẩm sinh đều có khuyết điểm nói một đằng nghĩ một nẻo, đặc biệt là về chuyện đàn ông. Lý trí nói cho cô biết đừng có dồng dãi dây dưa. Sâu trong nội tâm lại hi vọng người đàn ông kia tốt nhất vẫn nên quần lấy mình nói lời yêu thương.

“Cô giáo Trần muốn sắp xếp ình đi xem mắt, cậu bảo mình có nên đi hay không?”

“Không đi. Vừa mới chia tay với Trần Ngô Bạch xong đã đi xem mắt. Làm tổn hại tới mặt mũi của anh ta, cũng không tôn trọng đối tượng xem mắt của cậu.”

“Ừm, đúng! Ặc —— Nhưng cô giáo Trần sẽ đánh chết mình mất.”

“Ngày mai về thành phố C, mình cần cậu giúp sức.”

“Hả? Tang Tang, cậu muốn nói với Lý Vi Nhiên chuyện cậu là tiểu như nhà họ Tần à?”

“Ừm, phải nói thôi. Chẳng qua là lúc trước, mình muốn thẳng thắn với ba chuyện Lý Vi Nhiên trước. Năm nay có thể mình cực kỳ thê thảm rồi.” Giọng điệu của Tần Tang hồ hững, nhưng lại cực kỳ chắc chắn nghiêm túc.

Sau bữa tiệc ngày mừng ba sẽ nói với ba, Tần Tang thầm hạ quyết tâm. Làm con gái ngoan ngoan nhiều năm như vậy, cô vẫn muốn nổi loạn một lần.

.

Ngày mừng ba ở nhà họ Tần.

Bốn giờ sáng Tần Liễu đã thức dậy, chạy qua chạy lại giữa phòng của mình và phòng Tần Tang. Thay không dưới mười lăm bộ lễ phục, tóc và trang điểm lại càng khó phải nói, làn da mềm mại trên mặt đã chà xát đến ửng đỏ cả lên.

“Tần Liễu, chị mặc bộ nào cũng đẹp hết cả, thật đấy.” Tần Tang thoa má hồng, nhìn Tần Liễu chỉ mặc đồ lót lựa chọn đồ bên giường qua tấm gương trang điểm, “Thật ra đối với những người đàn ông này mà nói, quan trọng không phải chị mặc đồ gì, mà là chị không mặc đồ có dáng vẻ thế nào.”

“Tần Tang em xấu lắm!” Tần Liễu hờn dỗi, sốt ruột so sánh ba bộ váy dạ tiệc ngắn một trắng một đen một hồng, “Em xem, là màu đen đoan trang nổi bật tốt hơn, hay là màu trắng tinh khiết nhã nhặn tốt hơn? Hay là màu hồng hoạt bát tao nhã, thanh xuân dào dạt?”

“Chị muốn đạt hiệu quả gì?”

“Ừm. . . . Hôm nay có một người tới, chị muốn làm cho anh ấy thấy kinh ngạc.” Tần Liễu nói rất trang nhã.

Bữa tiệc bắt đầu lúc mười hai giờ đúng, Tần Tang nhìn thời gian, còn chưa tới một tiếng nữa. Cô đã sửa soạn xong xuôi, mặc chiếc váy dài tơ lụa màu xanh, vô cùng đơn giản. Nhìn kỹ thì trên váy có hình vẽ hoa hồng chìm, cực kỳ đặc biệt. Cô uốn tóc lên, dùng kẹp tóc màu đen để cố định, đánh rối và dùng gel để định hình. Cô đeo chiếc vòng cổ Lý Vi Nhiên tặng cô đêm tốt nghiệp, sáng lấp lánh tinh tế trên căn cổ thon dài trắng nõn của cô, làm cả người cô hoạt bát hẳn lên.

“Người đàn ông thế nào khiến cho nhị tiểu thư nhà họ Tần nảy mầm tình yêu vậy?” Tần Tang đi tới chọn đồ cho cô ấy, cười hỏi.

Tần Liễu cắn môi cười, “Một người đàn ông. . . . hư hỏng.”

59. Chương 59: Uống Rượu Mừng

“Người đàn ông thế nào khiến cho nhị tiểu thư nhà họ Tần nảy mầm tình yêu vậy?” Tần Tang đi tới chọn đồ cho cô ấy, cười hỏi.

Tần Liễu cắn môi cười, “Một người đàn ông. . . . hư hỏng.”

“Đàn ông không xấu phụ nữ không yêu. Nhưng nếu xấu xa quá thì chị sẽ bị tổn thương đấy. Nên có chừng mực nhất định thôi, Tần Nhị tiểu thư cần phải nắm chắc.” Tần Tang chọn cho Tần Liễu chiếc váy ngắn màu xanh nhạt, tôn lên màu da và dáng người mảnh khảnh của cô ấy.

Sau khi thay xong, Tần Liễu soi gương, quả nhiên cảm thấy rất đẹp. Cô ta vui mừng đi thử trang sức, lại hỏi Tần Tang: “Trình Hạo nhà em không xấu hả? Đạo gần đây không phải lại lên báo sao? Cùng với mình tình CC gì đó, bé con nhà người ta mới mười sáu tuổi mà anh ta cũng chơi được.”

Từ nhỏ Tần Tang đã biết điều hơn những đứa trẻ khác trong nhà. Từ bài vở đến hôn sự, chưa cần người lớn mở miệng cô đã biết nên làm thế nào để cha mẹ vui lòng. Sau kỳ thi đại học, ba nói con gái nên học ngành gì thực tế thì tốt hơn. Tần Tang lẳng lặng rút sơ yếu lý lịch đăng ký vào học viện nghệ thuật ở nước ngoài, đăng ký vào đại học C không xa nhà, học hành yên ổn bốn năm. Năm đại học thứ hai, Tần trạch tổ chức một bữa tiệc thực ra là để cho hai chị em chọn người yêu. Tần Liễu lớn hơn một tuổi chỉ coi là trò đùa, nhưng chẳng bao lâu sau Tần Tang lại mỉm cười dẫn Trình Hạo về nhà ăn cơm.

Hình như ngoại trừ mấy lần bỏ nhà đi hồi mới về nhà, ba chưa bao giờ nhíu mày vì bất cứ chuyện gì của Tần Tang. Tuy nhiên ông thật sự là người vô cùng kỹ tính và nghiêm khắc.

Nhưng người xuôi gió xuôi nước như Tần Tang vẫn chưa chọn được chồng. Lòng Tần Liễu có phần lo lắng, hình như người đàn ông hư hỏng kia còn phong lưu hơn của Trình Hạo! Về sau Tần Liễu cô cũng thường xuyên chịu tổn thương giống cảnh tượng hôm nay Tần Tang phải đối mặt ư? Thật chán! Nhưng ai đã khiến mình mới liếc mắt đã thích nụ cười xấu xa của anh ấy chứ?

“Tần Tang, em nói xem, yêu rồi hối hận tốt hơn, hay là hối hận không có tình yêu thì tốt hơn?”

“Về trước.” Tần Tang chuốt mascara, không hề suy nghĩ mà trả lời cô ấy.

Tần Liễu cười, nhân tiện soi gương mỉm cười để đánh má hồng, nhìn trái nhìn phải, cảm thấy hài lòng, “Ừm, chị cũng thấy như vậy hay hơn.”

.....

Trình Hạo đã tới từ lúc hơn mười một giờ, tìm đến phòng Tần Tang theo thói quen. Tần Tang đang trang điểm lại chuẩn bị xuống nhà.

“Wow...!” Trình Hạo tỏ vẻ kinh ngạc vòng nửa đi quanh Tần Tang, “Tang Tang, anh hối hận rồi! Có vợ xinh đẹp như vậy mà lại chấp tay dâng cho người ngoài thì thật không cam lòng!”

Tần Tang liếc nhìn mình trong gương, cười thản nhiên: “Xinh đẹp hơn CC à?”

Trình Hạo tự làm mình bẽ mặt, xấu hổ ho hai tiếng, làm bộ làm tịch bước tới một bên nghiêng cứu đồ trang trí trên tường.

“Mấy ngày nay em sẽ chọn thời gian nói với ba việc Lý Vi Nhiên. Bên nhà anh có cần chú ý gì không? Chúng ta không đính hôn chính thức, nên không liên quan tới sinh lễ gì đó chứ?” Tần Tang soi gương, không biết có chuyện gì mà cô cảm thấy hình như có điều bất thường.

Trình Hạo sờ cằm, lắc đầu. Tần Tang cười xinh đẹp, “Xuống nhà thôi. Diễn một màn cuối cùng rồi chúng ta chia tay trong hòa bình.”

Trình Hạo cười rất khó hiểu, cúi thấp đầu che giấu vẻ áy náy chợt lóe lên trong mắt, “Ừm, đi thôi.”

.....

Khách khứa đến gần đông đủ, Tần Uy và Vương Di chào hỏi khắp lượt. Tần Dương, Tần Liễu, Tần Hòe và Tần Tang, Trình Hạo ngồi trên chiếc sofa lớn ở phòng khách, nói chuyện với vài vị khách trẻ tuổi.

“Còn thiếu ai vậy, sao vẫn chưa ăn cơm? Đến đây từ sáng sớm còn chưa có gì vào bụng, tôi đói lắm rồi.” Tiêu Dật luôn lưỡi biếng, “Tần Dương, người lớn nhà cậu mãi là ban ngày không hiểu đêm đen.”

Tất cả đều cười. Đúng vậy, tiệc tùng của các nhà đều là tiệc tối kiểu Tây, ăn buffet. Mà nhà họ Tần luôn ăn đồ Trung Quốc quy củ. Buổi chiều mọi người chơi golf trong nhà, chơi mát chược, tán gẫu, uống trà chiều. Buổi tối mở tiệc theo kiểu Trung Quốc truyền thống. Ai ai cũng có thể thấy được sự kỹ tính và nghiêm túc của Tần Uy.

Tần Trang nghe thấy anh ta than phiền như vậy, vội vàng dặn người hầu mang lên ít vằn thắn cho Tiêu Dật ăn lót dạ. Trình Hạo lại cau mày đẩy đồ ăn vặt trên bàn tới trước mặt Tiêu Dật, “Có biết hai chữ đáng ghét viết thế nào không? Trên mặt cậu có viết đấy.”

Tần Dương vỗ tay cười to: “Mọi người có thấy không? Em rể của tôi xót bà xã đấy!”

Trong tiếng cười đùa, Trình Hạo khoát tay, nhân tiện ôm nhẹ Tần Tang đang mỉm cười ở bên cạnh. Hình ảnh vô cùng ngọt ngào, bầu không khí tốt đẹp.

Tần Liễu chợt đứng nhẹ vào Tần Tang, trong tiếng nói khẽ là vẻ kích động không ngớt, “Tần Tang, người mà chị nói đến thật rồi! Em nói bây giờ chị có nên cười với anh ấy không?”

Tần Tang vẫn nở nụ cười e thẹn tiêu chuẩn trong mắt mọi người, ngẩng đầu chậm rãi làm bộ như vô tình nhìn thấy người trong lòng Tần Liễu. Lại thấy Dung Nham phong độ đang bắt tay hàn huyên với Tần Dương, Trần Ngộ Bạch đứng một bên, người đứng bên kia đang mỉm cười với cô, cũng chính là Lý Vi Nhiên.

Trong nháy mắt đó, thứ đang gào thét tiến tới là dải lụa vận mệnh trùng điệp màu đen, phủ lên mặt, che kín mắt mũi của Tần Tang, khiến cô không thở nổi, trái tim cũng ngừng đập.

Nếu thời gian có thể dừng trước thời khắc này. Tần Tang thậm chí bằng lòng chết đi. Nhưng kim giây vẫn tích tắc, mọi người vẫn chuyện trò vui vẻ. Không có điều gì tạm dừng bởi vì bi thương trong lòng Tần Tang cô.

“Tang Tang?” Trình Hạo cúi đầu nói nhỏ thân thiết bên tai cô, “Làm sao mà lại ngẩn ra vậy?”

Tần Dương dẫn hội Dung Nham đến, giới thiệu từng thiếu gia thiếu nữ như trong nhà, “Em gái thứ hai Tần Liễu, em gái thứ ba Tần Tang và em trai út Tần Hòe. Vị này là tổng giám đốc công ty xây dựng vừa nhậm chức, Trình Hạo, bạn trai của Tần Tang.”

Trình Hạo mỉm cười với Lý Vi Nhiên, cánh tay ôm Tần Tang siết chặt, làm cho cô cứng ngắc tựa vào người anh. Tần Hòe đứng bên cạnh thấy sắc mặt Tần Tang trắng bệch, rất không đành lòng. Nhân lúc hỗn loạn khi mọi người ủa tới chào hỏi anh em Lương thị, Tần Liễu và Tang Tang ngồi xuống, cậu vươn tay ra cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của Tần Tang.

Lý Vi Nhiên nói chuyện xã giao thành thạo, ánh mắt thi thoảng vẫn lướt qua mặt Tần Tang. Như thể anh chưa từng nghe thấy đoạn giới thiệu như lưỡi dao cắm thẳng vào tim của Tần Dương. Như thể anh không thấy Tang Tang của anh nói cười ríu rít tựa vào lòng người đàn ông kia. Như thể hai người chưa từng yêu nhau. Như thể, anh chưa bao giờ quen cô gái tên là Tần Tang.

.....

An Tiểu Ly đứng trước khu nhà chuẩn bị bắt xe taxi đến nhà Trần Ngộ Bạch lấy đồ. Theo như tin báo của Cẩm Thú, hôm nay mấy người đều đi dự tiệc. Nên cũng tránh khỏi việc lúng túng khi gặp nhau.

Có lẽ do năm mới nên xe cộ trên đường rất ít, đợi mãi mà chẳng thấy chiếc xe taxi nào. An Tiểu Ly đang chán nản gửi tin chúc mừng năm mới ở ven đường thì một chiếc Ferrari màu bạc đã chậm rãi dừng trước mặt cô.

Ngồi trong xe là Sở Hạo Nhiên cười với cô rồi cầm điện thoại gọi cho cô. An Tiểu Ly nhìn anh ta rồi lại nhìn điện thoại, chẳng hiểu chuyện gì nhấn nút nghe máy.

“Làm gì thế?”

“Hôm nay anh muốn tham dự một bữa tiệc, không có bạn gái, em đi cùng anh nhé?”

“Không được.”

“Là bữa tiệc nhà Tang Tang đó...!”

“Không đi.”

“Lý Vi Nhiên cũng đang trên đường tới đó...”

“Cái gì?!”

An Tiểu Ly nhảy phắt lên, bỏ nhào tới mở cửa xe ngồi vào trong, vội vàng hỏi: “Lý Vi Nhiên tới bữa tiệc nhà Tang Tang ư?”

“Ừm!” Sở Hạo Nhiên rất đặc ý.

“Mẹ kiếp!” Sau khi nhận được sự “giáo dục” của Trần Ngộ Bạch.

An Tiểu Ly rất khi nói vậy. Nhưng lúc này cô không tìm được nữa mà chỉ ầm lên, “Vậy tại sao anh không báo cho Tang Tang?”

Cô vội vã lấy điện thoại ra gọi cho Tần Tang. Nhưng không biết có phải Tần Tang đã đi chuẩn bị tiệc không mà không thấy có ai nghe máy. Sở Hạo Nhiên thấy dáng vẻ gấp gáp của cô rất đáng yêu, không nhịn được vươn tay ra nhéo má cô, nhưng cô lại gạt mạnh tay anh ta ra, “Sở Hạo Nhiên anh không phải là người à?! Tại sao không báo cho Tang Tang biết Lý Vi Nhiên sẽ tới?!”

Sở Hạo Nhiên tủi thân thổi vệt đỏ trên tay, nháy mắt tỏ vẻ ngây thơ, “Vị hôn phu của Tang Tang và anh trai bắt tay giúp đỡ cô ta thoát khỏi biển khổ rồi bởi. Xin hỏi anh nên dùng lý do gì để phá rối họ đây?”

“Vị hôn phu? Tang Tang đính hôn rồi hả? Cùng ai?” Tiểu Ly ngạc nhiên, cô chưa từng biết Tang Tang có vị hôn phu!

“Trình Hạo. Hồi trước cậu ta cũng chơi cái ABC đó cùng hội anh và Tần Dương, Tiêu Dật. Họ chưa đính hôn chính thức nhưng hai nhà đều đã ngầm thừa nhận, chỉ chờ Trình Hạo quyết định thì sẽ cử hành nghi thức luôn” Tay Sở Hạo Nhiên bị cô nắm lấy, tâm trạng vui sướng, ánh mắt nhìn cô càng dịu dàng thấm thiết.

An Tiểu Ly hoang mang, Trình Hạo thì cô biết. Nhưng không phải Tang Tang nói hai người là “đồng bọn” sao? Thì ra điều Tần Tang muốn nói thẳng không chỉ là thân phận, mà còn chuyện này nữa?

“Anh đưa em đi mau! Nhanh lên! Em phải gặp Tang Tang, chắc chắn cô ấy phải chịu cú sốc lớn!” Tiểu Ly lay cánh tay Sở Hạo Nhiên với vẻ đáng thương.

Sở Hạo Nhiên cảm thấy trái tim cũng bị cô ấy làm lung lay. Hay quá, đúng là không uống công anh ra sức giúp đỡ Tần Dương thuyết phục Trình Hạo gạt Tần Tang diễn trò này.

“Thật ra dù cho hôm nay Lý Vi Nhiên không tới, Tần Dương và Trình Hạo vẫn tìm cơ hội khác. Dù cho bây giờ em nói cho Tần Tang biết, Tần Tang cũng không tránh được nữa rồi. Hơn nữa, em cũng không thể mặc đồ thể thao được nhỉ? Công chúa nhỏ, chúng ta đi mua đồ trước nhé?” Sở Hạo Nhiên cúi đầu hôn lên tay cô

An Tiểu Ly rút tay lại, kìm nén sự khó chịu trong lòng, gạt đầu.

Sở Hạo Nhiên đã chuẩn bị từ trước, lái xe tới salon quen thuộc thì một bộ váy dạ hội ngắn màu đỏ rực đã chờ sẵn ở đó. Thời gian gấp rút, Tiểu Ly thúc giục người trang điểm không ngừng, nhưng trang điểm làm tóc xong cũng đã hơn mười hai giờ. Tóc cô được uốn thành lọn to quăn rũ, trang điểm kiểu khói tảo nhâ. Tiểu Ly xách chiếc giày cao gót màu đỏ trong tay, nâng váy chạy vội ra ngoài. Sở Hạo Nhiên lắc đầu chạy đuổi theo dưới ánh nhìn tò mò của toàn bộ nhân viên trong tiệm.

.

Hai người xuất hiện làm bữa tiệc náo động hẳn lên.

Sở Hạo Nhiên thấy em trai dắt người đẹp nhỏ xinh tiến vào thì nhú mày. Tiêu Dật nhìn thấy vậy thì huých Tần Dương.

“Hạo Nhiên, thằng nhóc này sao bây giờ mới đến? Đã xong bữa trưa rồi!” Tần Dương giành lời chất vấn trên chộc Sở Hạo Nhiên trước Sở Hạo Nhiên, “Đây là ngọc bích của nhà cậu sao?”

Sở Hạo Nhiên thoải mái ôm lấy An Tiểu Ly đang nhìn tới nhìn lui, giới thiệu: “An Tiểu Ly, tình yêu chết đi sống lại gương vỡ lại lành của em.”

Tiểu Ly nhìn thấy Tần Tang đang ngồi trên ghế sofa với biểu cảm ngán ngán chưa từng có. Cô vô cùng đau lòng, còn đâu để ý đến lời nói của Sở Hạo Nhiên.

Tiêu Dật và Trình Hạo nhìn thoáng qua, cùng nhún vai, nhưng Tần Dương lại sững sờ mà nhìn Tần Tang.

Sau khi đám người Dung Nham xuất hiện Tần Tang không mở miệng nói gì nữa. Sau bữa trưa, ba anh em Lương thị xuất hiện bất ngờ, các ông lớn bên Thành Tây vây quanh nói chuyện kinh doanh. Dung Nham mạnh vì gạo bạo vì tiền. Trần Ngộ Bạch là kho dữ liệu sống. Lý Vi Nhiên kết hợp tin tức mà hai người đưa ra, tổng hợp được kế hoạch tỉ mỉ chính xác. Ba người mạnh bạo thuyết phục phân nửa những kẻ ham thương trường ở đây. Lương thị làm được lớn như vậy cũng không phải là không có nguyên do.

Sở Hạo Nhiên liếc nhìn Trần Ngộ Bạch đang mỉm cười trong đám người, bàn tay siết chặt lại, cười dịu dàng với Tiểu Ly đang mãi để ý đến Tần Tang: “Ra kia ngồi đi.”

Vọt tới chỗ Tần Tang và Trình Hạo, Tiểu Ly ngồi xuống cạnh Tần Tang, phủ lên tay cô ấy, nhẹ giọng hỏi: “Không sao chứ?”

Tần Tang không nói gì, nhìn đầu gối mình không chớp mắt, hai tay nắm chặt đến nỗi khớp ngón tay đã trắng bệch.

Tiểu Ly tách từng ngón tay của cô ấy ra, cầm lấy bàn tay mát mẻ hơi lạnh của cô ấy trong tay mình, “Tang Tang!”

Khung cảnh rất kỳ quặc, Tần Dương, Trình Hạo, Sở Hạo Nhiên đã biết mọi chuyện từ lâu. Lúc này lại làm như không thấy vẻ kỳ lạ của Tần Tang, cùng trò chuyện vui vẻ với mọi người. Tần Liễu chẳng biết đi đâu rồi, Tần Hộc vẫn yên lặng. Tần Dương cố tình xếp cậu ngồi ở góc sáng sủa, cậu chỉ có thể lo lắng nhìn Tần Tang. Những người khác không biết chuyện, dù sao cũng không có ai nói chuyện với Tần Tang, để mặc cô ngồi lặng yên giống như búp bê, như thể lạc ngoài đảo xa.

“Tang Tang, cậu tồn tại, thật đấy, cậu tồn tại mà!” Tiểu Ly vội vàng nói khê bên tai cô. Nói liền vài lần, Tần Tang mới ngẩng đầu lên, đôi mi dài rậm chớp chớp, đôi mắt cô ấy hoàn toàn không có tiêu điểm.

An Tiểu Ly như được nhìn thấy cô bé gõ cửa nhà nàng trong buổi đêm hơn mười năm trước, “Tiểu Ly, tớ còn tồn tại không?” Lúc đó, ánh mắt Tần Tang cũng mờ mịt như vậy. Cô hỏi với giọng yếu ớt, khiến Tiểu Ly hoàn toàn tỉnh ngủ.

Buổi đêm đầu thu mát lạnh đó, không biết Tần Tang trở về thành phố C thế nào, đi chân không, tóc tai bù xù, không dám trở về nhà di Diệp, chỉ có thể tìm tới người bạn duy nhất để hỏi một câu. Tang Tang có tồn tại không? Vì sao. ngay cả Tang Tang cũng không cảm nhận được?

“Tiểu Ly.” Cuối cùng Tần Tang cũng nhận ra người bạn thân đang ở trước mắt, gọi một tiếng khê khàng, đôi môi ngập ngừng rồi lại không nói gì nữa.

“Mình biết mình biết,” Tiểu Ly cũng không quan tâm đây là đâu, đứng dậy ôm đầu Tần Tang vào trong ngực, vỗ nhẹ lên lưng cô ấy, “Tang Tang, cậu tồn tại, mình biết.”

Tần Tang không chịu đựng được nữa, những giọt nước mắt cuối cùng cũng tuôn trào mãnh liệt.

Tần Tang và An Tiểu Ly thành tiêu điểm ngay lập tức, đại sảnh yên tĩnh trở lại, tất cả mọi người nhìn về đây. Trình Hạo và Sở Hạo Nhiên liếc mắt nhìn nhau, một người đứng lên kéo Tiểu Ly, một người ôm chặt lấy Tần Tang.

Sở Hạo Nhiên nhìn Trần Ngộ Bạch đang tách đám người đi tới. Bằng vẻ khiêu khích, một tay anh vòng qua lưng Tiểu Ly khoác lên vai cô, cúi đầu nhẹ giọng cười nói: “Sao vậy? Có phải cảm thấy Tang Tang rất đáng thương không?”

An Tiểu Ly không hề nghi ngờ anh ta, gật đầu ngoan ngoãn.

Luồng khí rét lạnh chợt ập tới ốt cô, cảm giác ê ẩm muốn nổi da gà đó lập tức làm cho An Tiểu Ly đang đau buồn trở nên sợ hãi. Cái này. . . . hình như là sự hiện diện của ai đó thì phải?

Cô từ trong ngực Sở Hạo Nhiên quay đầu nhìn lại. Bị ngăn cách bởi một chiếc sô pha, đôi môi mỏng của Trần Ngộ Bạch nhếch lên. Ánh sáng lạnh trong mắt phóng tới như dao găm bay đầy trời.

“Anh. . . .” An Tiểu Ly nghẹn lời, đầu óc lại chập mạch như thường lệ, “Không phải anh đi dự đám cưới sao?”

60. Chương 60: Dạ Tiệc

Quanh người Trần Ngộ Bạch bao phủ một sự thù địch, vẻ mặt càng lạnh lùng hơn. Những người xung quanh cực kỳ ăn ý chỉ lo nói chuyện của mình, không ai liếc mắt sang bên này. Anh nhìn vào mắt Tiểu Ly, nói thông thả mà bình tĩnh: “Lại đây.”

An Tiểu Ly đang định qua chỗ anh theo phản xạ có điều kiện; Thì ngay đúng lúc này, Trnh Hạo lại hô lên một tiếng không to không nhỏ từ đằng kia, “Tang Tang?”

Tiểu Ly giật m

nh, quay đầu lại nhìn Tang Tang. Sở Hạo Nhiên đẩy nhẹ cô. Theo đà cô ngã ngồi lên chỗ cạnh Tần Tang trên ghế sofa. Sở Hạo Nhiên lập tức tiến lên một bước, đứng cách Trần Ngộ Bạch khoảng một cánh tay. Ánh mắt tràn đầy vẻ đắc ý và khiêu khích. Trần Ngộ Bạch thu hồi ánh mắt khỏi bóng lưng Tiểu Ly, cúi đầu, lạnh lùng nhếch khóe miệng tự giễu. Nhưng hoàn toàn không thèm liếc mắt nhìn Sở Hạo Nhiên, bỏ đi với vẻ lạnh lùng kiêu ngạo.

Dạ tiệc bắt đầu từ sớm, vẫn ăn uống linh đình, nhưng lại dậy sóng gió. Về sau những người lớn tuổi đều bỏ đi, Tần Uy và Vương Di lên lầu, nhường lại không gian cho người trẻ tuổi.

Bàn tròn lớn được kéo ra, món Tây tinh tế và các loại đồ uống có cồn đều được đưa lên. Âm nhạc và ánh đèn có tác dụng lớn trong việc thay đổi bầu không khí. Dạ tiệc chính thức bắt đầu.

Khi điệu nhảy mở màn bắt đầu, Tần Liễu xuất hiện một cách kì lạ. Không quan tâm đến vẻ cau có của Tần Dương, cô chủ động tiến tới mời Dung Nham. Dung Nham phát huy tinh thần “không chủ động, không từ chối”, mỉm cười ôm lấy Tần Liễu khiêu vũ.

Cảnh tượng càng lúc càng thú vị. An Tiểu Ly thấy Sở Hạo Nhiên đi tới chỗ cô, vội vàng giữ lấy Tần Tang - đang bị Trình Hạo dắt xuống sàn nhảy: “Tang Tang, ra ngoài hít thở không khí với mình đi!” Nói xong cũng chẳng quan tâm Trình Hạo có đồng ý không, kéo Tần Tang ra hậu viện bằng cửa hông.

.

Quanh Tần trạch đều là cây cối um tùm, đến mùa đông giá rét thì lá cây đều rụng hết, chỉ còn lại những nhánh cây trụi gào thét phẫn nộ.

Tại hậu viện, chiếc xích đu đơn độc đứng đưa trong gió. Tần Tang không nói gì, ngồi lên xích đu, đứng đưa như một u hồn. Tiểu Ly nói gì cô ấy cũng không trả lời. Tiểu Ly đứng nghĩ một lúc rồi tránh ra, lấy điện thoại trong chiếc túi nhỏ mang bên người ra, gọi điện cho Lý Vi Nhiên.

Mùa đông là mùa Tần Tang thích nhất, bởi vì mọi người đều mặc quần áo dày cộm, kéo xa khoảng cách với nhau hơn. Khoảng cách càng xa thì khả năng tổn thương càng thấp.

Năm đó cô tám tuổi, cũng là một mùa đông rét lạnh. Lần đầu tiên cô đi xe khách từ thành phố C đến bến xe thành phố R. Rồi đi bộ hai tiếng rưỡi từ bến xe mới về đến nhà mẹ. Lúc đó Tần Tang không có dáng vẻ thế này, vẫn khóc lóc xin giúp đỡ. Cô ôm chân bàn trong nhà gào khóc, thề rằng về sau nhất định sẽ nghe lời, không ăn vặt, học tập chăm chỉ nhưng mẹ cô vẫn nhắc điện thoại lên.

Tần Tang chìm vào ác mộng trong đêm đông. Hậu viện nhà họ Tần đầy lá rụng lá tả trước mắt và con đường về nhà gian nan tăm tối năm tám tuổi đó. Khuôn mặt lạnh lùng của mẹ và nụ cười của Vi Nhiên đều hiện ra.

Tang Tang. Tang Tang ở đâu?

Lý Vi Nhiên cúp điện thoại, đi ra từ cửa hông. Từ xa đã nhìn thấy Tang Tang của anh đang ngồi một mình ngẩn ngơ trên xích đu. Cánh tay mảnh khảnh, tóm chặt lấy dây xích. Gió lạnh thổi bay mái tóc xòa dài của cô. Đầu vai trắng như tuyết lộ dưới không khí rét lạnh, mắt nhìn chăm chăm về phía trước. Trái tim anh siết chặt lại.

An Tiểu Ly túm váy chạy tới bên cạnh anh, bờ vai lạnh run cầm cập, hàm răng va vào nhau: “Cho tôi mượn áo khoác mặc đi!”

“Cô vào nhà đi, anh ba ở bên trong.” Lý Vi Nhiên nói với vẻ sốt ruột, ánh mắt nhìn Tần Tang trên xích đu chăm chú. Cởi áo khoác ra nhưng không đưa cho Tiểu Ly, mà quàng trên tay đi về phía xích đu.

An Tiểu Ly lườm anh rồi chạy vào trong nhà.

Lý Vi Nhiên đi tới choàng áo khoác lên cho cô, ngón tay cảm thấy sự lạnh lẽo trên làn da cô cũng khiến anh rung mình. Nhưng cô vẫn cúi đầu không nói gì. Anh vuốt mái tóc cô, cuối cùng anh cũng nói với cô câu đầu tiên trong đêm nay: “Tang Tang, chúng ta chia tay đi.”

.

An Tiểu Ly vừa vào nhà vừa xoa bàn tay nổi da gà, thấy suýt nữa đâm phải người ta, cô phanh gấp. Người kia tiến lên một bước, thoáng cái đã kề sát cô. Hơi thở thoảng mùi bạc hà cả đời cô cũng không quên được phả lên mặt cô, không cần ngẩng đầu lên Tiểu Ly cũng có thể biết được người kia là ai.

“Váy đẹp đấy.” Trần Ngộ Bạch lạnh lùng lên tiếng khen ngợi cô.

Tiểu Ly còn giận chuyện anh chưa chào mà đã đi, nên cười ngọt ngào, “Cảm ơn anh họ.”

Anh như thể bị chọc đến chỗ tức, giữa đầu uống cạn ly rượu trong tay rồi tiện tay đặt ly lên chiếc bàn sau lưng, nhìn chăm chăm vào cô một lúc. Anh bỗng nhiên mỉm cười, cúi người chậm rãi, ngả ngón hà hơi bên tai cô: “Xinh đẹp đến mức anh muốn vươn tay ra lột nó khỏi người em. xé tan nát, huh?”

Hơi thở đầy mùi rượu của anh phả trên vành tai cô. An Tiểu Ly rất không tiến bộ run rẩy, lập tức lùi về phía sau một bước. Trần Ngộ Bạch tiếp tục ép sát tới, vây cô ở giữa tường và thân thể anh. Anh cúi đầu nhìn cô, dục vọng muốn nuốt người vào bụng trong mắt càng rõ hơn.

Cả đêm Sở Hạo Nhiên vẫn nhìn cô không rời mắt. Từ xa đã thấy tình hình bên này bèn lập tức đi tới, kéo Trần Ngộ Bạch ra với lực vừa phải, che chở An Tiểu Ly trong lòng, “Trần tổng có vẻ rất có duyên với bạn gái tôi?”

Trần Ngộ Bạch bị anh ta kéo ra, chợt nở nụ cười dịu dàng. Sở Hạo Nhiên ngậy ra chưa từng thấy anh nở nụ cười hòa nhã như vậy bao giờ. Nhưng ngay lúc Sở Hạo Nhiên đang sững sờ, Trần Ngộ Bạch nhào lên trước. Một tay giữ vai anh ta, một tay tóm lấy cánh tay vừa mới tháo thạch cao chưa lấy kia đập mạnh lên tường. Sở Hạo Nhiên bị đánh bất ngờ, đau đến mức không kêu lên được, khuỵu xuống. Anh ta bị kéo lên trước, đầu gối Trần Ngộ Bạch không hề do dự mà thụi lên bụng dưới của anh ta.

Cả quá trình không tới năm giây, An Tiểu Ly kinh ngạc chưa kịp che miệng, Sở Hạo Nhiên đã trượt xuống chậm rãi theo bức tường. Cánh tay bị thương buông thõng xuống, cái tay còn có thể cử động thì ôm bụng dưới, cả người co quắp.

Không khí giương cung bạt kiếm suốt đêm cuối cùng cũng bùng nổ. Tất cả đều sôi trào, Tiêu Dật và mấy người bạn nổi giận, quăng ly đi, tiện tay quơ được thứ gì đó thì ném luôn về phía Trần Ngộ Bạch.

Một chiếc ghế bị ném tới, Trần Ngộ Bạch nghiêng người tránh đi theo bản năng nhưng lại liếc thấy cô ngốc đang đứng ngơ ngác đằng sau, anh vội vã xoay người ôm chặt lấy cô, dùng lưng mình để chặn cái ghế kia. An Tiểu Ly vui trong lòng anh, nghe thấy một tiếng “uỳnh” rõ ràng, cảm thấy cả người anh lão đảo về phía trước, kêu lên một tiếng. Nhất định là anh ấy rất đau.

“Trần Ngộ Bạch.”

“Sang bên cạnh đợi đi.” Trần Ngộ Bạch cắn răng chịu đựng cơn đau trên lưng, đẩy cô vào góc phòng. Anh xoay người nhấc chiếc ghế dưới đất lên, vọt tới trước mặt Tiêu Dật đập ghế xuống vai anh ta.

Cảnh tượng nhất thời cực kỳ hỗn loạn. Anh em Sở Hạo Nhiên rất muốn giải quyết Trần Ngộ Bạch ở đây. Trần Ngộ Bạch lại cùng hội Lương Phi Phàm trải qua vài trận sống mái trong giới hắc bang ở châu Âu, Nhật Bản, Hàn Quốc. Đều đã trải qua mưa bom bão đạn nên trận đánh này cũng chẳng hề gì. Có lẽ khả năng đánh đấm không bị được Kỷ Nam, nhưng về phần tâm tư cần mặt kín đáo, ra tay tàn nhẫn chính xác, e rằng ngay cả Lương Phi Phàm cũng tự ti.

Tần Dương là chủ nhà, đương nhiên không thể bênh vực đám người kia. Trình Hạo và Sở Hạo Vân, Dung Nham có vẻ bình tĩnh, cũng đứng giữa khuyên ngăn.

Tiêu Dật lập tức bị đẩy ngã, Trần Ngộ Bạch giáng mạnh một cước khiến anh ta không còn sức chiến đấu nữa. Đằng sau có vài người nhào tới, Trần Ngộ Bạch tránh né không hề hoang mang, xắn tay áo lên, với tay ra sau lấy chai rượu rồi đập vỡ, không còn để ý là người có thân phận gì nữa, ra tay cang lúc càng tàn nhẫn, đại sảnh nhất thời rối loạn.

An Tiểu Ly được đẩy vào góc an toàn, ý nghĩ đầu tiên của cô là — — Vui mừng, rốt cuộc cũng có đàn ông đánh nhau vì cô, lại còn là mấy anh đẹp trai như vậy nữa chứ.

Ý nghĩ còn lại là — — Dạ dày của Tiểu Bạch!

Nhưng đám đàn ông vây vào đánh nhau cô không chen vào được, chỉ có thể đứng bên nhìn Trần Ngộ Bạch lấy ít địch nhiều, không ngừng đánh ngã những kẻ khác, thi thoảng bị đánh trúng thì khẽ nhủ mày. Trong lúc sốt ruột vô ý liếc thấy Sở Hạo Nhiên được người khác chuyển qua một bên, An Tiểu Ly nhanh trí, lập tức nhào tới ghé vào người anh ta khóc thảm thiết: “Sở Hạo Nhiên! Sao anh không còn thở nữa?! A. Hạo Nhiên anh đừng chết!”

.

Người trước mắt rõ ràng vẫn vậy, vẫn điển trai, dáng người cao ngất, nhưng sao lại như thể cách xa ngàn núi vạn sông?

Vi Nhiên, có phải anh không cần em nữa không?

“Em.” Cuối cùng Tần Tang mới thốt lên được, lúc này mới phát hiện ra giọng nói của mình khô khốc khàn khàn, khó nghe, đáng sợ.

“Vi Nhiên. em xin anh.” Cô nghẹn ngào, nước mắt dần chảy ra, che mặt lại để mặc nước mắt chất xuống từ kẽ tay, khóc không ra tiếng.

Cô giống như con vật nhỏ bị thương, thân thể cuộn tròn nấc nghẹn đau khổ. Cho dù Lý Vi Nhiên chuẩn bị rất lâu cho đêm nay, vẫn xúc động vì dáng vẻ này của cô.

Tần Tang, sao chúng ta có thể đến nông nổi này?

Anh kéo cô dậy, ôm cô vào lòng thật chặt, vỗ nhẹ lên lưng cô, “Anh yêu em, anh muốn sống với em cả đời. Nhưng còn em? Em có hi sinh gì ới tình này không? Thậm chí em còn không bằng lòng tin tưởng và thẳng thắn.”

“Giữa mối quan hệ trong cuộc sống của chúng ta đều có mục tiêu không giống nhau, hiển nhiên anh và em đều hiểu rõ. Em đã không cần anh, thì anh cũng không thể sống cả đời với em.”

Anh bình tĩnh như thể nói một vụ hợp tác, nói ra mặt lợi và hại, rút ra kết luận — — Chúng ta không hợp nhau.

Khả năng hùng biện tự dưng biến mất, Tần Tang không thốt nên lời, có rất nhiều lời muốn giải thích, muốn cầu xin, nhưng không thể cất lên tiếng nào.

Tiếng ầm ĩ vang ra từ phòng khách, Lý Vi Nhiên nhìn qua khe hở giữa những tán cây, cực kỳ hoảng sợ, buống Tần Tang ra rồi chạy vội vào trong nhà.

Tần Tang cúi đầu, vẫn chưa phát hiện đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy anh yên lặng đẩy mình ra. Đêm đông giá rét nổi lên từng đợt gió, như những mảnh băng mỏng manh tiến vào cơ thể. Chàng trai vội vã rời đi mặc áo sơ mi mỏng, sắc mặt hờ hững. Đằng sau là cô gái ngây người ngồi trên cỏ, giờ phút này như rơi xuống địa ngục.

.

Nghệ thuật bắt nguồn từ cuộc sống, mấy tình huống oái oăm giả tạo phần lớn đều có trong hiện thực.

Giọng nữ thê lương cất lên trong đại sảnh ồn ã, tất cả mọi người đều dừng lại. An Tiểu Ly vừa ra tay đã thành công nên có phần đắc ý. Cô nhìn Trần Ngộ Bạch, lại chỉ thấy anh nhìn cô với vẻ phức tạp chưa từng có — — Kinh ngạc, tức giận, đau lòng, sau cùng tất cả đều bị che kín bằng vẻ lạnh lùng của anh. Anh quay đi chỗ khác không nhìn cô nữa.

Trình Hạo vội vàng gọi người đưa Sở Hạo Nhiên và những người bị thương vào bệnh viện. Tần Dương an ủi những vị khách khác, dọn dẹp tàn cục.

Dung Nham đi tới, quần áo xốc xếch vẻ mặt chật vật, đấm Trần Ngô Bạch một cú.

“Mẹ nó không chờ rời khỏi đây mới ra tay được hả?!” Dung Nham thấp giọng mắng.

Trần Ngô Bạch lắc lắc bàn tay bầm tím, trả lời hờ hững: “Không chờ được.”

Dung Nham muốn nói lại thôi. Đúng lúc Lý Vi Nhiên bước vào, Dung Nham liền bước vội đến bàn cách ứng phó tiếp theo với Lý Vi Nhiên.

An Tiểu Ly rón rén đến gần, kéo kéo tay áo của Trần Ngô Bạch “Anh không sao chứ?”

Trần Ngô Bạch nhìn cô với vẻ lạnh lùng tĩnh lặng. Đôi mắt màu mực hiện ra vẻ nghiêm nghị. Anh vẫn yên lặng, cho đến khi tóc gáy của An Tiểu Ly đều dựng đứng cả lên, hơi thở cũng đông cứng lại. Anh gần từng chữ nói với cô: “An Tiểu Ly, kể từ lúc này, từ giờ phút này trở đi, đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa. Nếu không, tôi sẽ cho em biết thứ gì gọi là Sống-Không-Bằng-Chết.”

61. Chương 61: Ngủ Không

Vừa lên xe, Dung Nham lập tức gọi điện cho Lương Phi Phàm.

“Ai vậy?”

“. Chị Yên? Tôi là Dung Nhị, anh cả đâu? Gọi anh ấy giùm tôi.”

“Anh vẫn chưa chúc Tết tôi mà.”

Cố Yên không lạnh không nóng, không nhanh không chậm. Dung Nham thầm mắng trong lòng, ngoài miệng lại nói một tràng các lời chúc ngọt như mật.

“Ngoan quá.” Giọng nói Cố Yên mang theo ý cười, “Lương Phi Phàm đang nấu bữa khuya, một tiếng nữa gọi lại nhé!”

Người lái xe là Lý Vi Nhiên. Trước đây anh luôn là người hoạt bát nhip nhàng, hôm nay lại cực kỳ im lặng. Nhìn Trần Ngô Bạch nhắm mắt ở ghế sau qua kính chiếu hậu, anh chần chừ, “Hay là tới bệnh viện trước?” Tay của Trần Ngô Bạch bị thủy tinh cửa vài vết, cổ tay áo dính máu. Anh ngồi hơi nghiêng, chắc lưng cũng bị thương không nhẹ.

Dung Nham gõ cửa kính xe, tức giận hỏi Trần Ngô Bạch: “Thế nào đây?”

“Không chết được.” Trần Ngô Bạch vẫn lạnh lùng. Anh mở mắt ra, trên mặt có vẻ hơi mệt mỏi. Một lúc lâu sau, anh bực mình khẽ chữi một tiếng, gõ lên lưng ghế của Dung Nham, “Gọi điện thoại cho Tần Dương.”

“Để làm gì? Cảm ơn người ta đã tiếp đãi chúng ta hả?” Dung Nham bật điện thoại, chằm chọc anh.

“. Hỏi anh ta xem Mọi người đã về hết chưa.”

Dung Nham không hiểu, “Hử?” một tiếng, nhưng Trần Ngô Bạch không nói gì. Lý Vi Nhiên thở dài mấy hơi thật nhẹ, “An Tiểu Ly vẫn chưa đi, cô ấy cùng đến với Sở Hạo Nhiên.”

Dung Nham sững sốt, lập tức vừa gọi điện thoại vừa lắc đầu thở dài: “Tam thiếu gia, cậu gặp hạn rồi.”

Lý Vi Nhiên liếc thấy anh không tìm Tần Dương, mà lại gọi điện thoại cho Tần Liễu thì giật mình. Cuối cùng anh không nhịn nổi nữa, thừa dịp điện thoại còn chưa kết nối, nói vội một câu: “Nói với cô ta Tần Tang vẫn đang ở sau vườn.”

Khi tiếng “A lô” yếu điệu của Tần Liễu vang lên, Dung Nham đang đang ho khan kinh thiên động địa vì câu nói của Lý Vi Nhiên.

Mẹ kiếp, đám nhãi ranh đều này uống nhầm thuốc rồi!

.

Khi ba người họ về tới Lương trạch, Lương Phi Phàm đang bắn pháo hoa trong sân với Cố Yên. Vừa thấy Trần Ngộ Bạch bị thương, Cố Yên kinh ngạc hỏi nhỏ Lý Vi Nhiên: “Kẻ nào mà lại không sợ Trần Ngộ Bạch vậy?”

Lý Vi Nhiên lắc đầu thờ ơ.

“Ngũ Không*, cậu làm sao vậy?” Cố Yên vỗ vỗ Lý Vi Nhiên, bình thường còn tương tửng hơn khi, mới qua năm mới đã ủ rũ thế này rồi.

[Chơi chữ tên Ngộ Không

wùkōng]

Nói chuyện tới lúc vào trong phòng, Lý Vi Nhiên tóm được cái sô pha gần nhất, ngồi sụp xuống, một tay nâng lên che mặt.

“Hết pin rồi hả?” Cố Yên chọc lên tóc anh, hỏi đùa.

“Không phải,” Lý Vi Nhiên rầu rĩ, cánh tay kia nâng lên che ngực: “Trái tim của tôi rất đau.”

Lương Phi Phàm vẫy tay gọi Cố Yên đến, dỗ dành vài câu bảo cô lên lầu. Lúc đầu Cố Yên không vừa ý, nhưng hôm nay Trần Ngộ Bạch thật đáng sợ, cô thấy lên lầu thì hơn.

Lương Phi Phàm chờ tới khi bóng dáng cô biến mất ở khúc ngoặt cầu thang, mới mở miệng hỏi Dung Nham: “Có chuyện gì?”

“Tiệc Hồng Môn.” Dung Nham nhún vai, “Mấy thằng nhãi ở thành Tây đã lên kế hoạch rồi. Có vẻ như Tần Dương và Trình Hạo bắt tay làm Lão Ngũ mất mặt, lừa Tần Tang. Nhị công tử nhà họ Sở cũng theo đà muốn chinh Lão Tam, ai biết Lão Tam ra tay thật. Anh không biết đâu, Lão Tam nhà ta mấy năm không đánh đám mà cũng khá phết, chưa làm Lương thị chúng ta mất mặt.”

Lương Phi Phàm nhìn Trần Ngộ Bạch, muốn nói lại thôi, đành phải trừng mắt nhìn Dung Nham. Dung Nham cực kỳ oan ức, “Anh trừng em làm gì! Trước khi đi em đã suy nghĩ đủ đường. Đề phòng Tiểu Ngũ lúc đó nổi điên làm loạn tiệc, mới đưa Lão Tam đi để trấn áp. Cả đêm em nhìn chăm chăm vào Tiểu Ngũ, ai mà biết được. Anh nói đi, anh có thể nghĩ tới Lão Tam nhà ta có lúc lại dùng vũ lực để giải quyết tình địch không?”

Trần Ngộ Bạch liếc nhìn Dung Nham với ánh mắt cực kỳ đăm máu và bạo lực. Dung Nham giơ hai tay lên đầu hàng, lập tức ngậm miệng lại.

Người hầu bưng trà và điểm tâm lên, Lương Phi Phàm sai người băng bó cho Trần Ngộ Bạch.

“Vi Nhiên, chú thì thế nào?” Xét theo hệ số nguy hiểm hiện giờ của Trần Ngộ Bạch, Lương Phi Phàm quay sang hỏi Lý Vi Nhiên.

Lý Vi Nhiên nằm đó như thể tất cả sức sống đều bị gột sạch, không hề nhúc nhích.

“Anh, phải làm sao đây?” Dung Nham che giấu cho Lý Vi Nhiên.

Lương Phi Phàm nâng tách trà lên uống một hớp. Sau một lúc im lặng rất lâu, liếc mắt nhìn Dung Nham và Trần Ngộ Bạch, “Phải làm sao cái gì, nếu bọn Tần Dương dám mai phục, chắc chắn đã chuẩn bị cho sự phản kích của chúng ta. Các chú hãy lo việc của mình đi, đừng để cho người ta thất vọng với năng lực của Lương thị chúng ta là được.”

Dung Nham tỏ vẻ ngây ngô, sờ cằm, ánh mắt trong veo, “Em gái ruột của Tần Dương rất thích em, anh, cái này có được cho là ‘việc của mình’ không?”

Trần Ngộ Bạch bực mình liếc mắt nhìn Dung Nham. Lương Phi Phàm cũng nhìn Dung Nham rất nghiêm túc: “Vây phải xem người ta có hài lòng với ‘năng lực’ của chú không. Đương nhiên, đối với chuyện xấu xa như vậy, năm thương nhân nghiêm chỉnh bọn anh đều bày tỏ sự khinh bỉ và khinh thường chú.”

Dung Nham nhún vai, “Quả nho không ăn được đều chua**. Em biết thừa năm người luôn ghen tị với vẻ đẹp và sự phong lưu của em.”

[**Tâm lý cây nho chua

: Khi không thể nào thỏa mãn nhu cầu của mình, gây cảm giác thất vọng, để xua tan nội tâm bất an, sẽ đưa ra những lý do để mình thoải mái, giảm bớt áp lực, giải thoát khỏi trạng thái tâm lý tiêu cực, bảo vệ mình khỏi bị tổn thương]

Lúc này, ngay cả Lý Vi Nhiên nằm trên sofa giả chết cũng phải thở dài.

Lương Phi Phàm thấy thời gian không còn sớm, nếu chậm trễ thì cô bé trên lầu lại khóc lóc om sòm. Anh đứng lên tiễn khách, “Muốn ở lại thì tự tìm phòng, anh lên lầu đây.”

Dung Nham than vãn đêm xuân khổ đau ngán ngủ, lại hỏi một câu: “Chiến trường Ladon*** sao? Đại khai sát giới năm mới tuổi mới, đúng là nghiệp chướng!”

[Trận Ladon và Mézières là một hoạt động quân sự là một hoạt động quân sự trong chiến dịch tấn công Pháp của quân đội Phổ - Đức trong các năm 1870 - 1871, đã diễn ra vào ngày 24 tháng 11 năm 1870, giữa Binh đoàn Loire của quân đội Cộng hòa Pháp non trẻ do tướng Louis d'Aurelle de Paladines chỉ huy và Binh đoàn thứ hai của quân đội Đức do Hoàng thân Friedrich Karl của Phổ chỉ huy, tại Ladon và Mézières (nước Pháp).]

“Ngày mai gọi cho Tiểu Tứ, các chú giải quyết đi. Anh không ra mặt. Mấy thằng nhãi kia không chịu ngồi yên, các chú cũng không cần âm ỉ gì nhiều. Dù sao cuối cùng mấy lão già nhà họ cũng đứng ra cười xòa với anh. Các chú cứ coi như tiết mục giải trí đầu năm, chơi đùa xả giận thôi.” Lương Phi Phàm dặn dò Dung Nham, ý của anh là để ý mấy đứa em, đừng làm anh mất mặt nữa.

“Tiểu Ngũ, năm sau cha cậu nhậm chức rồi, hay là làm lớn chút để giải quyết gọn mấy người đứng sau hội kia luôn? Coi như là quà tặng của tụi anh cho cha cậu.” Dung Nham chỉ sợ thiên hạ không loạn, đá Lý Vi Nhiên. Lý Vi Nhiên lại xua tay, “Chuyện của em và Tần Tang không liên quan tới vụ này, các anh chơi trò của mình đi.”

“Thế là thế nào? Định phân rõ giới hạn với tụi anh hả?” Dung Nham kinh ngạc, “Lý Vi Nhiên, có phải cậu lụy tình quá rồi không? Âm ỉ như vậy mà cậu vẫn định quấy rầy nhà họ Tần nữa sao?”

“Vấn phải tới,” Lý Vi Nhiên thở dài một tiếng, ngồi dậy, “Em cũng làm cho cô ấy sợ hãi, đâu có thật sự cam lòng bỏ đi đâu.”

Dung Nham nổi da gà vì câu nói của anh. Nhưng nhìn vẻ mặt anh hùng nuối tiếc của hai anh chàng kia, nhất thời không biết nói gì, vút chìa khóa xe lại, nghênh ngang rời đi.

Trần Ngô Bạch hơi mệt, lặng lẽ lên lầu nghỉ ngơi. Lý Vi Nhiên chẳng muốn nhúc nhích, chấp nhận ngủ tại phòng khách một đêm. Lương Phi Phàm lên lầu, không tránh khỏi bị Cố Yên hỏi thăm. Anh sợ nhất là Cố Yên pha trộn những chuyện này loạn xì ngầu lên, liền đẩy cô lên giường “giải quyết bằng vũ lực.”

.

Tần Dương giữ An Tiểu Ly ở lại Tần trạch một đêm với Tần Tang, nhưng Tiểu Ly không đồng ý.

“Để cho Tang Tang yên tĩnh chút.” Cô nói với Tần Dương, “Bây giờ chắc chắn cô ấy không hề có cảm giác an toàn, không tin ai cả.”

Tần Dương nghe ra ý nói móc của cô cũng hơi xấu hổ. Nhưng vẫn khẳng khái lái xe đưa cô về.

“Bệnh viện vừa gọi điện tới nói rằng không có chuyện gì cả, chỉ là phần cánh tay bị gãy của Hạo Nhiên lại bị rạn xương, lại phải bó bột lần nữa.” Trên đường đi, Tần Dương quan tâm nói chuyện với cô.

An Tiểu Ly rất bình tĩnh, rất nghiêm túc nói với anh trai của bạn thân: “Anh không cần nói với em những chuyện này. Em không có quan hệ gì với Sở Hạo Nhiên cả. Em không có tình cảm gì với anh ta, đặc biệt là sau khi mấy người bắt tay ức hiếp Tang Tang.”

Sắc mặt Tần Dương thay đổi, nhưng vẫn duy trì phong độ cơ bản, khẽ cười, “Tiểu Ly, em quá đơn giản. Có một số việc em chỉ thấy được mặt ngoài, em cho rằng nếu không phải xuất phát từ bất đắc dĩ, anh bằng lòng để Tần Tang đau lòng sao?”

“Em không biết,” An Tiểu Ly cãi lại rất nhanh, “Em chỉ cho rằng các người rất. Tần Tổng.” (cầm thú)

“Hử?” Hai chữ sau cùng cô phát âm rất rõ, Tần Dương không hiểu, “Tần Tổng của Lương thị sao?”

Tiểu Ly ngầm đắc ý, chỉ “ừ hử” hai tiếng để lừa Tần Dương. Đến nhà trọ của Tần Tang, cô ngoan ngoãn chào tạm biệt Tần Dương.

“Em thuê nhà chung với Tần Tang à?” Tần Dương cười hỏi cô, nơi này anh đã tới vài lần.

“Không phải, đây là nhà của Tang Tang, em ở tạm thôi.” An Tiểu Ly bắt lấy cơ hội cuối cùng để đâm chọc Tần Dương, mở cửa nhảy xuống xe chạy biến đi.

Ở trong xe, Tần Dương bật cười lắc đầu. Con bé này, hèn gì người như Trần Ngộ Bạch cũng phải tranh giành tình nhân, thật là. đặc biệt.

.

Lúc Tần Liễu và Tần Hòe tới sau vườn, Tần Tang đang cuộn tròn người nằm trên cỏ, trên người là áo khoác của Lý Vi Nhiên.

Họ cũng không khuyên nhủ gì, cả đêm Tần Liễu âm ỉ với anh cả quá nhiều nên không muốn nói nữa. Tần Hòe lại không khéo miệng, lập tức bàn bạc khiến Tần Tang vào nhà luôn.

“Vừa nãy xảy ra việc gì vậy? Thật ồn ào.” Tần Tang chợt mở miệng, làm cho Tần Hòe đang xoay ngoài ôm cô sợ hãi ngồi phịch xuống đất.

Tần Liễu đỡ Tần Tang dậy, ba người đều ngồi trên cỏ, “Trần Ngộ Bạch của Lương thị đánh Sở Hạo Nhiên. Hội Tiêu Dật không phục liền đánh nhau. Trong phòng loạn hết cả lên, ba vừa mới gọi anh cả lên đấy.”

“Bây giờ đã đi hết rồi?” Tần Tang hỏi, Tần Liễu cảm thấy cô ấy lại trở thành Tần Tang lạnh nhạt ngăn cách với mọi người bằng tấm kính thủy tinh rồi.

“Ừm, Trần Ngộ Bạch giỏi lắm. Hội Tiêu Dật bị đánh gục mấy người, hơn mười người đánh một đó!” Tần Hòe rất ngưỡng mộ Trần Ngộ Bạch đánh nhau như mãnh hổ.

Tần Tang yên lặng, chao đảo đứng lên, “Đi thôi, ba dạy bảo Tần Dương xong chắc sẽ tìm chúng ta.”

Họ đi lên lầu, quả nhiên Tần Dương đang tìm họ. “Tiểu Liễu, ba đang tìm em, vào thư phòng đi.” Tần Liễu không phụng phịu “ờ” một tiếng rồi đi vào. Tần Hòe thừa dịp ba không tìm cậu thì trốn về phòng.

“Tần Tang!” Tần Dương gọi lại em gái đang định xoay người rời đi.

Tần Tang xoay người lại, cười hờ hững, “Hả?”

“Xin lỗi.” Tần Dương rất chân thành, “Anh biết em rất khó chấp nhận, nhưng để không kinh động đến ba anh cũng chỉ có thể làm vậy.”

“Thế này không phải cũng kinh động sao?” Tần Tang nói hờ hững.

“Nếu ba biết chuyện giữa em và Lý Vi Nhiên thì sẽ không dạy bảo hai câu đơn giản như vậy đâu. Hạng mục hợp tác của chúng ta với nhà họ Trình không phải trò đùa, nếu mà để lộ chuyện thì — — ”

“— — Anh nên quản em gái của anh đi,” Tần Tang lạnh lùng cắt lời, “Lương thị không phải chỉ có một người đàn ông là Lý Vi Nhiên.”

“Nếu là Tần Liễu, anh không nhất thiết phải hao tâm tốn sức ép nó đối mặt với hiện thực.” Tần Dương rất bình tĩnh, “Trong lòng anh, em và Tần Liễu chỉ khác nhau về tính cách và đầu óc. Tần Tang, em cũng là em gái của anh.”

Tần Tang khép chặt chiếc áo khoác nam trên người, cười với Tần Dương, “Vây thì cảm ơn anh, anh trai. Anh có thể để em về phòng nghỉ ngơi không? Em hơi mệt, anh trai ạ.”

Tần Dương nhú mày, “Tần Tang, đừng trẻ con như vậy.”

“Anh rảnh lắm sao?” Tần Tang bực mình nhú mày, “Đừng lập mưu với hội Trình Hạo nữa được không? Trần Ngộ Bạch có thể trẻ con hơn em đây, các anh nên cẩn thận.”

“Anh ta làm Hạo Nhiên và Tiêu Dật bị thương như vậy, bọn anh không thể bỏ qua được. Tần Tang, em phải chấm dứt với Lý Vi Nhiên, nếu không thì anh cũng chỉ làm tới mức đó mới thôi.”

“A, lúc này không sợ kinh động tới ba nữa hả?” Tần Tang cười lạnh, “Thật ra thứ anh quan tâm không phải là có kinh động tới ba không, mà là người kinh động tới ba là ai. Anh biết chuyện của Tần Liễu và Dung Nham chắc chắn là không thể giấu được, cho nên anh đẩy em ra trước. Tần Dương, em không nói không có nghĩa là em không biết, anh hà tất phải vờ vĩnh để ép em và anh trở mặt?”

Lần đầu tiên Tần Dương thấy được Tần Tang xù lông lên như vậy, không khỏi ngẩn người, sau đó chợt bật cười. Anh rất điển trai, lúc cười lộ lên cực kỳ ẩn tượng, “Em có biết dáng vẻ hiện giờ của em rất đáng yêu không?”

Tần Tang cười lạnh.

Vây mà Tần Dương lại vươn tay ra xoa đầu cô, cô tránh đi theo bản năng. Tần Dương rút tay về, chống lên tường, cực kỳ nhàn nhã, “Tần Tang, trong nhà này, không ai hiểu em hơn anh. Em có biết vì sao em không vui vẻ không? Bởi vì em chỉ quan tâm tới mình, nói khó nghe hơn là em quá coi trọng bản thân. Từ nhỏ đã vậy, vừa muốn ba mẹ tán thành, vừa muốn bản thân sống thỏa mái mãn nguyện, quá tham lam rồi. Em dựa vào cái gì mà cho rằng có thể cả đời không tổn thương?”

Lời này giống như cây kim đâm vào cái vỏ bảo vệ đã có khe hở của Tần Tang. Cô đè nén chua xót trong lòng, gương mặt không cảm xúc trở về phòng.

“Thật ra anh thương Tần Liễu hơn chút, bởi vì nó đáng để yêu thương hơn em. Nếu con gái đều bảo vệ bản thân cẩn thận như vậy thì cần đàn ông làm gì? Tần Tang, nhưng em là em gái của anh, dù cho tâm tư của em có sâu xa tới đâu cũng được, anh vẫn yêu thương em.”

Giọng nói của Tần Dương theo sát cô như đôi chân, Tần Tang hoảng hốt tột độ, gần như là ngã vào phòng ngủ.

.....

Mới qua mừng tám, An Tiểu Ly đã muốn về công ty đi làm. Mấy hôm nay Tần Tang không về nhà trọ, gọi điện thoại thì cô ấy không nhận, gửi tin nhắn thì cũng chỉ nhận được mấy chữ trả lời cực kỳ ngắn gọn.

Thấy mùa xuân sắp về, An Tiểu Ly ru rú trong nhà không làm gì cả, điều chỉnh lại tâm trạng của mình. Về Tiểu Bạch, về bản thân, về quá khứ, và về tương lai.

Dù Trần Ngộ Bạch có nói mấy lời chấn động thế nào đi nữa, An Tiểu Ly vẫn cảm thấy anh là người thay đổi thất thường lạnh lùng vô tình điển hình. Sau quá trình suy xét sâu xa của mình, cô càng chắc chắn quyết định lúc trước của mình — — Tiểu Bạch quả thật không thể làm chồng.

61. Ngũ Không

Vừa lên xe, Dung Nham lập tức gọi điện cho Lương Phi Phàm.

“Ai vậy?”

“... . . Chị Yên? Tôi là Dung Nhị, anh cả đâu? Gọi anh ấy giúp tôi.”

“Anh vẫn chưa chúc Tết tôi mà.”

Cố Yên không lạnh không nóng, không nhanh không chậm. Dung Nham thầm m
ng trong lòng, ngo

i miệng lại n

i một tr
ng c
c lời chúc ngọt nh
mật.
”Ngoan qu
.” Giọng n
i C
Y
n mang theo ý c
ời, ”L
ơng Phi Ph
m đang n
u bữa khuya, một tiếng nữa gọi lại nhé!”
Ng
ời l
i xe l
Lý Vi Nhi
n. Tr
c đ
y anh lù
n l
ng
ời hoạt b
t n
i nhi
u, h
m nay lại cực kỳ im lặng. Nh
n Trần Ngô Bạch nh
m m
t ở ghế sau qua kính chiếu hậu, anh chân chừ, “Hay là tới bệnh viện trước?” Tay của Trần Ngô Bạch bị thủy tinh cửa vài vết, cổ tay áo dính máu. Anh ngồi hơi nghiêng, chắc lưng cũng bị thương không nhẹ.
Dung Nham gõ cửa kính xe, tức giận hỏi Trần Ngô Bạch: “Thế nào đây?”
“Không chết được.” Trần Ngô Bạch vẫn lạnh lùng. Anh mở mắt ra, trên mặt có vẻ hơi mệt mỏi. Một lúc lâu sau, anh bực mình khẽ chửi một tiếng, gõ lên lưng ghế của Dung Nham, “Gọi điện thoại cho Tần Dương.”
“Để làm gì? Cảm ơn người ta đã tiếp đãi chúng ta hả?” Dung Nham bật điện thoại, chăm chọc anh.
“. Hỏi anh ta xem Mọi người đã về hết chưa.”

Dung Nham không hiểu, “Hử?” một tiếng, nhưng Trần Ngộ Bạch không nói gì. Lý Vi Nhiên thở dài mấy hơi thật nhẹ, “An Tiểu Ly vẫn chưa đi, cô ấy cùng đến với Sở Hạo Nhiên.”

Dung Nham sững sốt, lập tức vừa gọi điện thoại vừa lắc đầu thở dài: “Tam thiếu gia, cậu gặp hạn rồi.”

Lý Vi Nhiên liếc thấy anh không tìm Tần Dương, mà lại gọi điện thoại cho Tần Liễu thì giật mình. Cuối cùng anh không nhin nổi nữa, thừa dịp điện thoại còn chưa kết nối, nói vội một câu: “Nói với cô ta Tần Tang vẫn đang ở sau vườn.”

Khi tiếng “A lô” yếu điệu của Tần Liễu vang lên, Dung Nham đang đang ho khan kinh thiên động địa vì câu nói của Lý Vi Nhiên.

Mẹ kiếp, đám nhãi ranh đều này uống nhầm thuốc rồi!

.

Khi ba người họ về tới Lương trạch, Lương Phi Phàm đang bắn pháo hoa trong sân với Cố Yên. Vừa thấy Trần Ngộ Bạch bị thương, Cố Yên kinh ngạc hỏi nhỏ Lý Vi Nhiên: “Kẻ nào mà lại không sợ Trần Ngộ Bạch vậy?”

Lý Vi Nhiên lắc đầu thờ ơ.

“Ngũ Không*, cậu làm sao vậy?” Cố Yên vỗ vỗ Lý Vi Nhiên, bình thường còn từng từng hơn khi, mới qua năm mới đã ủ rũ thế này rồi.

[Chơi chữ tên Ngộ Không

wùkōng]

Nói chuyện tới lúc vào trong phòng, Lý Vi Nhiên tóm được cái xô pha gần nhất, ngồi sụp xuống, một tay nâng lên che mặt.

“Hết pin rồi hả?” Cố Yên chọc lên tóc anh, hỏi đùa.

“Không phải,” Lý Vi Nhiên rầu rĩ, cánh tay kia nâng lên che ngực: “Trái tim của tôi rất đau.”

Lương Phi Phàm vẫy tay gọi Cố Yên đến, dỗ dành vài câu bảo cô lên lầu. Lúc đầu Cố Yên không vừa ý, nhưng hôm nay Trần Ngộ Bạch thật đáng sợ, cô thấy lên lầu thì hơn.

Lương Phi Phàm chờ tới khi bóng dáng cô biến mất ở khúc ngoặt cầu thang, mới mở miệng hỏi Dung Nham: “Có chuyện gì?”

“Tiệc Hồng Môn.” Dung Nham nhún vai, “Mấy thằng nhãi ở thành Tây đã lên kế hoạch rồi. Có vẻ như Tần Dương và Trình Hạo bắt tay làm Lão Ngũ mất mặt, lừa Tần Tang. Nhị công tử nhà họ Sở cũng theo đà muốn chinh Lão Tam, ai biết Lão Tam ra tay thật. Anh không biết đâu, Lão Tam nhà ta mấy năm không đánh đấm mà cũng khá phết, chưa làm Lương thị chúng ta mất mặt.”

Lương Phi Phàm nhìn Trần Ngộ Bạch, muốn nói lại thôi, đành phải trừng mắt nhìn Dung Nham. Dung Nham cực kỳ oan ức, “Anh trừng em làm gì! Trước khi đi em đã suy nghĩ đủ đường. Đề phòng Tiểu Ngũ lúc đó nổi điên làm loạn tiệc, mới đưa Lão Tam đi để trấn áp. Cả đêm em nhìn chăm chăm vào Tiểu Ngũ, ai mà biết được. Anh nói đi, anh có thể nghĩ tới Lão Tam nhà ta có lúc lại dùng vũ lực để giải quyết tình địch không?”

Trần Ngộ Bạch liếc nhìn Dung Nham với ánh mắt cực kỳ đăm máu và bạo lực. Dung Nham gơ hai tay lên đầu hàng, lập tức ngậm miệng lại.

Người hầu bưng trà và điểm tâm lên, Lương Phi Phàm sai người băng bó cho Trần Ngộ Bạch.

“Vi Nhiên, chú thì thế nào?” Xét theo hệ số nguy hiểm hiện giờ của Trần Ngộ Bạch, Lương Phi Phàm quay sang hỏi Lý Vi Nhiên.

Lý Vi Nhiên nằm đó như thể tất cả sức sống đều bị gột sạch, không hề nhúc nhích.

“Anh, phải làm sao đây?” Dung Nham che giấu cho Lý Vi Nhiên.

Lương Phi Phàm nâng tách trà lên uống một hớp. Sau một lúc im lặng rất lâu, liếc mắt nhìn Dung Nham và Trần Ngộ Bạch, “Phải làm sao cái gì, nếu bọn Tần Dương dám mai phục, chắc chắn đã chuẩn bị cho sự phản kích của chúng ta. Các chú hãy lo việc của mình đi, đừng để cho người ta thất vọng với năng lực của Lương thị chúng ta là được.”

Dung Nham tỏ vẻ ngây ngời, sờ cằm, ánh mắt trong veo, “Em gái ruột của Tần Dương rất thích em, anh, cái này có được cho là ‘việc của mình’ không?”

Trần Ngộ Bạch bực mình liếc mắt nhìn Dung Nham. Lương Phi Phàm cũng nhìn Dung Nham rất nghiêm túc: “Vây phải xem người ta có hài lòng với ‘năng lực’ của chú không. Đương nhiên, đối với chuyện xấu xa như vậy, năm thương nhân nghiêm chỉnh bọn anh đều bày tỏ sự khinh bỉ và khinh thường chú.”

Dung Nham nhún vai, “Quả nho không ăn được đều chua**. Em biết thừa năm người luôn ghen tị với vẻ đẹp và sự phong lưu của em.”

[**Tâm lý cây nho chua

: Khi không thể nào thỏa mãn nhu cầu của mình, gây cảm giác thất vọng, để xua tan nội tâm bất an, sẽ đưa ra những lý do để mình thoải mái, giảm bớt áp lực, giải thoát khỏi trạng thái tâm lý tiêu cực, bảo vệ mình khỏi bị tổn thương]

Lúc này, ngay cả Lý Vi Nhiên nằm trên sofa giả chết cũng phải thở dài.

Lương Phi Phàm thấy thời gian không còn sớm, nếu chậm trễ thì cô bé trên lầu lại khóc lóc om sòm. Anh đứng lên tiễn khách, “Muốn ở lại thì tự tìm phòng, anh lên lầu đây.”

Dung Nham than vãn đêm xuân khổ đau ngán ngủ, lại hỏi một câu: “Chiến trường Ladon*** sao? Đại khai sát giới năm mới tuổi mới, đúng là nghiệp chướng!”

[Trận Ladon và Mézières là một hoạt động quân sự là một hoạt động quân sự trong chiến dịch tấn công Pháp của quân đội Phổ - Đức trong các năm 1870 - 1871, đã diễn ra vào ngày 24 tháng 11 năm 1870, giữa Binh đoàn Loire của quân đội Cộng hòa Pháp non trẻ do tướng Louis d'Aurelle de Paladines chỉ huy và Binh đoàn thứ hai của quân đội Đức do Hoàng thân Friedrich Karl của Phổ chỉ huy, tại Ladon và Mézières (nước Pháp).]

“Ngày mai gọi cho Tiểu Tứ, các chú giải quyết đi. Anh không ra mặt. Mấy thằng nhãi kia không chịu ngồi yên, các chú cũng không cần âm ỉ gì nhiều. Dù sao cuối cùng mấy lão già nhà họ cũng đứng ra cười xòa với anh. Các chú cứ coi như tiết mục giải trí đầu năm, chơi đùa xả giận thôi.” Lương Phi Phàm dặn dò Dung Nham, ý của anh là để ý mấy đứa em, đừng làm anh mất mặt nữa.

“Tiểu Ngũ, năm sau cha cậu nhậm chức rồi, hay là làm lớn chút để giải quyết gọn mấy người đứng sau hội kia luôn? Coi như là quà tặng của tụi anh cho cha cậu.” Dung Nham chỉ sợ thiên hạ không loạn, đá Lý Vi Nhiên. Lý Vi Nhiên lại xua tay, “Chuyện của em và Tần Tang không liên quan tới vụ này, các anh chơi trò của mình đi.”

“Thế là thế nào? Định phân rõ giới hạn với tụi anh hả?” Dung Nham kinh ngạc, “Lý Vi Nhiên, có phải cậu lụy tình quá rồi không? Âm ỉ như vậy mà cậu vẫn định quấy rầy nhà họ Tần nữa sao?”

“Vẫn phải tới,” Lý Vi Nhiên thở dài một tiếng, ngồi dậy, “Em cũng làm cho cô ấy sợ hãi, đâu có thật sự cam lòng bỏ đi đâu.”

Dung Nham nổi da gà vì câu nói của anh. Nhưng nhìn vẻ mặt anh hùng nuối tiếc của hai anh chàng kia, nhất thời không biết nói gì, vút chìa khóa xe lại, nghênh ngang rời đi.

Trần Ngộ Bạch hơi mệt, lặng lẽ lên lầu nghỉ ngơi. Lý Vi Nhiên chẳng muốn nhúc nhích, chấp nhận ngủ tại phòng khách một đêm. Lương Phi Phàm lên lầu, không tránh khỏi bị Cố Yên hỏi thăm. Anh sợ nhất là Cố Yên pha trộn những chuyện này loạn xì ngầu lên, liền đẩy cô lên giường “giải quyết bằng vũ lực.”

.

Tần Dương giữ An Tiểu Ly ở lại Tần trạch một đêm với Tần Tang, nhưng Tiểu Ly không đồng ý.

“Để cho Tang Tang yên tĩnh chút.” Cô nói với Tần Dương, “Bây giờ chắc chắn cô ấy không hề có cảm giác an toàn, không tin ai cả.”

Tần Dương nghe ra ý nói móc của cô cũng hơi xấu hổ. Nhưng vẫn khẳng khái lái xe đưa cô về.

“Bệnh viện vừa gọi điện tới nói rằng không có chuyện gì cả, chỉ là phần cánh tay bị gãy của Hạo Nhiên lại bị rạn xương, lại phải bó bột lần nữa.” Trên đường đi, Tần Dương quan tâm nói chuyện với cô.

An Tiểu Ly rất bình tĩnh, rất nghiêm túc nói với anh trai của bạn thân: “Anh không cần nói với em những chuyện này. Em không có quan hệ gì với Sở Hạo Nhiên cả. Em không có tình cảm gì với anh ta, đặc biệt là sau khi mấy người bắt tay ức hiếp Tang Tang.”

Sắc mặt Tần Dương thay đổi, nhưng vẫn duy trì phong độ cơ bản, khẽ cười, “Tiểu Ly, em quá đơn giản. Có một số việc em chỉ thấy được mặt ngoài, em cho rằng nếu không phải xuất phát từ bất đắc dĩ, anh bằng lòng để Tần Tang đau lòng sao?”

“Em không biết,” An Tiểu Ly cãi lại rất nhanh, “Em chỉ cho rằng các người rất. Tần Tổng.” (cầm thú)

“Hử?” Hai chữ sau cùng cô phát âm rất rõ, Tần Dương không hiểu, “Tần Tổng của Lương thị sao?”

Tiểu Ly ngẫm đắc ý, chỉ “ừ hử” hai tiếng để lừa Tần Dương. Đến nhà trọ của Tần Tang, cô ngoan ngoãn chào tạm biệt Tần Dương.

“Em thuê nhà chung với Tần Tang à?” Tần Dương cười hỏi cô, nơi này anh đã tới vài lần.

“Không phải, đây là nhà của Tang Tang, em ở tạm thôi.” An Tiểu Ly bắt lấy cơ hội cuối cùng để đâm chọc Tần Dương, mở cửa nhảy xuống xe chạy biến đi.

Ở trong xe, Tần Dương bật cười lắc đầu. Con bé này, hèn gì người như Trần Ngộ Bạch cũng phải tranh giành tình nhân, thật là. đặc biệt.

.

Lúc Tần Liễu và Tần Hòe tới sau vườn, Tần Tang đang cuộn tròn người nằm trên cỏ, trên người là áo khoác của Lý Vi Nhiên.

Họ cũng không khuyên nhủ gì, cả đêm Tần Liễu âm ỉ với anh cả quá nhiều nên không muốn nói nữa. Tần Hòe lại không khéo miệng, lập tức bàn bạc khiến Tần Tang vào nhà luôn.

“Vừa nãy xảy ra việc gì vậy? Thật ồn ào.” Tần Tang chợt mở miệng, làm cho Tần Hòe đang xoay ngoài ôm cô sợ hãi ngồi phịch xuống đất.

Tần Liễu đỡ Tần Tang dậy, ba người đều ngồi trên cỏ, “Trần Ngộ Bạch của Lương thị đánh Sở Hạo Nhiên. Hội Tiêu Dật không phục liền đánh nhau. Trong phòng loạn hết cả lên, ba vừa mới gọi anh cả lên đấy.”

“Bây giờ đã đi hết rồi?” Tần Tang hỏi, Tần Liễu cảm thấy cô ấy lại trở thành Tần Tang lạnh nhạt ngăn cách với mọi người bằng tấm kính thủy tinh rồi.

“Ừm, Trần Ngộ Bạch giỏi lắm. Hội Tiêu Dật bị đánh gục mấy người, hơn mười người đánh một đó!” Tần Hòe rất ngưỡng mộ Trần Ngộ Bạch đánh nhau như mãnh hổ.

Tần Tang yên lặng, chao đảo đứng lên, “Đi thôi, ba dạy bảo Tần Dương xong chắc sẽ tìm chúng ta.”

Họ đi lên lầu, quả nhiên Tần Dương đang tìm họ. “Tiểu Liễu, ba đang tìm em, vào thư phòng đi.” Tần Liễu không phụng phịu “ờ” một tiếng rồi đi vào. Tần Hòe thừa dịp ba không tìm cậu thì trốn về phòng.

“Tần Tang!” Tần Dương gọi lại em gái đang định xoay người rời đi.

Tần Tang xoay người lại, cười hờ hững, “Hả?”

“Xin lỗi.” Tần Dương rất chân thành, “Anh biết em rất khó chấp nhận, nhưng để không kinh động đến ba anh cũng chỉ có thể làm vậy.”

“Thế này không phải cũng kinh động sao?” Tần Tang nói hờ hững.

“Nếu ba biết chuyện giữa em và Lý Vi Nhiên thì sẽ không dạy bảo hai câu đơn giản như vậy đâu. Hạng mục hợp tác của chúng ta với nhà họ Trình không phải trò đùa, nếu mà để lộ chuyện thì — — ”

“— — Anh nên quản em gái của anh đi,” Tần Tang lạnh lùng cắt lời, “Lương thị không phải chỉ có một người đàn ông là Lý Vi Nhiên.”

“Nếu là Tần Liễu, anh không nhất thiết phải hao tâm tốn sức ép nó đối mặt với hiện thực.” Tần Dương rất bình tĩnh, “Trong lòng anh, em và Tần Liễu chỉ khác nhau về tính cách và đầu óc. Tần Tang, em cũng là em gái của anh.”

Tần Tang khẹp chặt chiếc áo khoác nam trên người, cười với Tần Dương, “Vậy thì cảm ơn anh, anh trai. Anh có thể để em về phòng nghỉ ngơi không? Em hơi mệt, anh trai ạ.”

Tần Dương nhíu mày, “Tần Tang, đừng trẻ con như vậy.”

“Anh rảnh lắm sao?” Tần Tang bực mình nhíu mày, “Đừng lập mưu với hội Trình Hạo nữa được không? Trần Ngộ Bạch có thể trẻ con hơn em đấy, các anh nên cẩn thận.”

“Anh ta làm Hạo Nhiên và Tiêu Dật bị thương như vậy, bọn anh không thể bỏ qua được. Tần Tang, em phải chấm dứt với Lý Vi Nhiên, nếu không thì anh cũng chỉ làm tới mức đó mới thôi.”

“A, lúc này không sợ kinh động tới ba nữa hả?” Tần Tang cười lạnh, “Thật ra thứ anh quan tâm không phải là có kinh động tới ba không, mà là người kinh động tới ba là ai. Anh biết chuyện của Tần Liễu và Dung Nham chắc chắn là không thể giấu được, cho nên anh đẩy em ra trước. Tần Dương, em không nói không có nghĩa là em không biết, anh hà tất phải vờ vĩnh để ép em và anh trở mặt?”

Lần đầu tiên Tần Dương thấy được Tần Tang xù lông lên như vậy, không khỏi ngẩn người, sau đó chợt bật cười. Anh rất điển trai, lúc cười lộ lên cực kỳ ẩn tượng, “Em có biết dáng vẻ hiện giờ của em rất đáng yêu không?”

Tần Tang cười lạnh.

Vậy mà Tần Dương lại vươn tay ra xoa đầu cô, cô tránh đi theo bản năng. Tần Dương rút tay về, chống lên tường, cực kỳ nhàn nhã, “Tần Tang, trong nhà này, không ai hiểu em hơn anh. Em có biết vì sao em không vui vẻ không? Bởi vì em chỉ quan tâm tới mình, nói khó nghe hơn là em quá coi trọng bản thân. Từ nhỏ đã vậy, vừa muốn ba mẹ tán thành, vừa muốn bản thân sống thỏa mái mãn nguyện, quá tham lam rồi. Em dựa vào cái gì mà cho rằng có thể cả đời không tổn thương?”

Lời này giống như cây kim đâm vào cái vỏ bảo vệ đã có khe hở của Tần Tang. Cô đè nén chua xót trong lòng, gương mặt không cảm xúc trở về phòng.

“Thật ra anh thương Tần Liễu hơn chút, bởi vì nó đáng để yêu thương hơn em. Nếu con gái đều bảo vệ bản thân cẩn thận như vậy thì cần đàn ông làm gì? Tần Tang, nhưng em là em gái của anh, dù cho tâm tư của em có sâu xa tới đâu cũng được, anh vẫn yêu thương em.”

Giọng nói của Tần Dương theo sát cô như đôi chân, Tần Tang hoảng hốt tột độ, gần như là ngã vào phòng ngủ.

.....

Mới qua mừng tám, An Tiểu Ly đã muốn về công ty đi làm. Mấy hôm nay Tần Tang không về nhà trọ, gọi điện thoại thì cô ấy không nhận, gửi tin nhắn thì cũng chỉ nhận được mấy chữ trả lời cực kỳ ngắn gọn.

Thấy mùa xuân sắp về, An Tiểu Ly ru rú trong nhà không làm gì cả, điều chỉnh lại tâm trạng của mình. Về Tiểu Bạch, về bản thân, về quá khứ, và về tương lai.

Dù Trần Ngộ Bạch có nói mấy lời chấn động thế nào đi nữa, An Tiểu Ly vẫn cảm thấy anh là người thay đổi thất thường lạnh lùng vô tình điển hình. Sau quá trình suy xét sâu xa của mình, cô càng chắc chắn quyết định lúc trước của mình — — Tiểu Bạch quả thật không thể làm chồng.

62. Chương 62: Chim Di Trú

An Tiểu Ly xem xét kỹ lưỡng lại những hành vi mình làm trong khoảng thời gian này. Từ khi gặp Trần Ngộ Bạch, từ khi tốt nghiệp rồi tìm việc, cô vẫn chưa phát triển được tầm nhìn thiển cận của mình. Thế nên tốt nghiệp đã lâu vậy rồi mà cô còn chưa có nơi yên thân. Chia tay với Tiểu Bạch rồi thì đành phải sống ở chỗ Tần Tang. Dựa dẫm như vậy cũng chẳng có gì, tuy Tang Tang sẽ không bỏ rơi cô, nhưng cô vẫn quyết định phải ra ngoài tự thuê một căn phòng.

Chẳng qua bây giờ cô chỉ có xuất thân nhỏ nhen. Tuy Trần Ngộ Bạch lu n bắt cô phải trả tiền g

đó, nhưng trên thực tế tiền lương tháng đều được trả vào thẻ không thiếu một xu. Cứ vài ngày anh lại bỏ ít tiền vào túi cô để tiêu xài. Thật ra thì mỗi lần đi dạo phố anh đều trả tiền. Từ ngày đó, ngay cả quần áo và đồ trang điểm của cô cũng đều là tiền của anh.

Không nghĩ nữa, không nghĩ nữa, An Tiểu Ly lắc mạnh đầu. Sao mới chia tay có mấy ngày mà mình đã không tiền đồ nhớ lại những điều tốt của anh ta chứ?

Cô thơ thần nhìn bữa sáng thì điện thoại chợt vang lên.

“A lô?”

“Tiểu Ly.” Giọng nói của Sở Hạo Nhiên rất trầm và khàn, lộ vẻ hơi tủi thân. Từ khi anh nhập viện, đừng nói thăm hỏi, ngay cả điện thoại An Tiểu Ly cũng không gọi.

“A, Sở Hạo Nhiên à. Anh khỏe hơn chưa?” An Tiểu Ly hỏi thăm khách sáo. Cô nhìn đồng hồ đã tám giờ kém một phút, cô chuẩn bị ra ngoài rồi.

“Em có giận anh không?”

“Anh nghĩ thế nào?” Bây giờ An Tiểu Ly cực kỳ mất thiện cảm với đám người Tần Dương, Trình Hạo, Sở Hạo Nhiên. “Anh và người khác cùng lập mưu hãm hại bạn thân nhất của tôi. Còn cố ý đưa tôi đi để chọc tức Trần Ngộ Bạch. Anh coi tôi là đồ ngốc, anh nói, tôi có tức giận không?”

“Tiểu Ly, anh không coi em là đồ ngốc. Chuyện của Tần Tang anh không thể giải thích rõ được. Chuyện này rất phức tạp, liên quan đến lợi ích mấy nhà bọn anh. Thậm chí còn liên quan đến phân chia thế lực của thành phố C —— ”

“Anh câm miệng cho tôi!” Anh Tiểu Ly nghe đến đó liền không nhin nổi nữa. Cô coi thường nhất là cái loại đàn ông làm chuyện xấu rồi còn tỏ vẻ khốn khổ. Nói cái gì mà liên quan đến lợi ích không thể làm gì khác. Muốn làm thì làm thôi, thắng làm vua thua làm giặc, cần gì phải giải thích. Giống Trần Ngộ Bạch làm chuyện xấu chẳng bao giờ giải thích cả “Sở Hạo Nhiên, tôi nói cho anh biết. Nếu không có chuyện này tôi cũng không thích anh. Anh nói cho tôi thời gian để thấy rõ Trần Ngộ Bạch là hạng người gì, tôi đã thấy rõ rồi. Trần Ngộ Bạch đẹp trai hơn anh, có trách nhiệm hơn anh, nam tính hơn anh. Anh đáng bị anh ấy đánh bầm dập! Anh và đám người Tần Dương, Trình Hạo là cặn bã ức hiếp phụ nữ! Vô sỉ không biết xấu hổ! Cả đời này tôi không muốn gặp lại anh nữa!”

Cúp máy, An Tiểu Ly tức đến mức uống ừng ực hết hai cốc nước lạnh to đùng, đi đi lại lại trong nhà vài lượt, rồi đi WC xong mới bình tĩnh lại được.

Thu dọn đồ đạc sạch sẽ xong cô xách túi tới công ty. Hôm nay là ngày nhậm chức đầu tiên của tổng giám đốc Lý Vi Nhiên. An Tiểu Ly đang do dự có nên thôi việc hay không? Cô đã chia tay với Trần Ngộ Bạch, nên không thể làm trợ lý cá nhân gì đó ở tổng công ty nữa. Nếu ở lại Vũ Hưng, chẳng lẽ lại làm thư ký của Lý Vi Nhiên?

Lý Vi Nhiên khoác áo lông bên ngoài chiếc áo sơ mi trắng. Đồ Tây phẳng phiu phong lưu phóng khoáng. Không có vẻ đã chịu nhiều tổn thương. Sau khi An Tiểu Ly lấp bắp nói rõ ý của mình, anh cười ôn hòa, “Không phải chuyên ngành của cô là máy tính sao? Vậy sao không tới phòng nghiên cứu phát triển hoặc phòng hiệu chỉnh? Bắt đầu cuộc sống lại lần nữa không có nghĩa là không cần công việc. Ở lại Vũ Hưng không tốt sao?”

An Tiểu Ly nghe thấy giọng nói chân thành của anh liền dao động. Dù sao bây giờ cũng khó tìm việc. Đãi ngộ của Vũ Hưng lại rất tốt. Nếu không phải vì lòng tự trọng thì cô thật sự không muốn đi.

“Như vậy cũng được sao?” Cô do dự, “Ý tôi là, tôi không muốn nhờ cậy vào người khác nữa.”

Lý Vi Nhiên mỉm cười, “Yên tâm, nếu cô làm việc không tốt, tôi vẫn cân nhắc chuyện đuổi việc cô.”

Nói xong anh và Tiểu Ly đều mỉm cười. Không khí đã mất sự ngưng nghịu căng thẳng lúc đầu. Tiểu Ly không kiềm chế được muốn dò hỏi họ bạn thân, “Gần đây anh có liên lạc với Tang Tang không?”

Lý Vi Nhiên lắc đầu. Nói thực ra anh vẫn chưa nguôi giận. />

“Thật ra —— ”

“Hello hai người! Chúc mừng năm mới!” Tần Tổng tiến vào đúng lúc ngắt lời Tiểu Ly, “Anh năm, chị Minh Châu nói có việc tìm anh, anh qua đó ngay đi.”

Lý Vi Nhiên gật đầu. Hai người bắt đầu bàn việc. Tiểu Ly thức thời lùi ra ngoài.

Một lúc lâu sau Tần Tổng đi ra, bị cô túm chặt lại.

“Anh bảo đưa tôi đi lấy hành lý mà!” Hành lý của cô vẫn còn ở nhà Trần Ngộ Bạch. Nhưng bởi vì những lời tàn nhẫn của Trần Ngộ Bạch cô cũng không muốn gặp anh lắm. Cho nên cô cầu xin Tần Tổng nhằm lúc Trần Ngộ Bạch không có nhà đưa cô đi lấy hành lý.

Tần Tổng thật sự rất sợ hãi. Gần đây anh ba đã vượt qua anh cả và chị Yên leo lên đứng đầu bảng xếp hạng khủng bố. Người nào chọc phải thì toi luôn. Anh còn chuyện rất quan trọng chưa hoàn thành, không thể vì vài va ly hành lý của Tiểu Ly mà mất sớm ở tuổi trai tráng.

“Hai người có đạo đức không hả? Vợ chồng trẻ giận dỗi lại còn ép tôi làm trung gian gì chứ. Quả không phải là người mà!” Tần Tổng lải nhải than phiền, “Không phải chỉ là mấy bộ quần áo thôi à. Mua lại là được. Tất cả tính cho Lục thiếu gia đây không được sao?” Tiêu khoản tiền này anh hạnh phúc biết bao!

“Không được!” An Tiểu Ly sốt ruột, nắm chặt cánh tay Cẩm Thú rồi cầu véo, “Rất nhiều đồ tôi thích đều ở nhà anh ta, tôi nhất định phải đến lấy!”

Trong lúc Tần Tổng đang lựa chọn giữa việc bị anh ba đánh chết và bị An Tiểu Ly bóp chết thì nhìn thấy một người ở đằng xa “Được được được. Cô buông tay ra trước đã! Thịt của tôi sắp rớt ra rồi. An Tiểu Ly tôi nói cho cô biết, sau khi tôi quen cô mọi người đều bảo tôi béo. Thật ra tôi đâu có béo, là do bị cô cầu véo mà khắp người sưng tấy, tôi.”

.

Buổi sáng lúc tỉnh lại, tấm chăn dày nặng trên người khiến Tần Tang không thở nổi. Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, cô chợt cảm thấy không chịu đựng được nữa, ngồi bật dậy, xốc chăn xuống giường.

Rèm cửa bị cô kéo mạnh ra như thể xé rách. Bầu trời ở giữa khoảng âm u và sáng sủa. Ánh mặt trời ngày đông khô hanh chiếu vào mặt khiến cô có cảm giác dần dần sống lại. Cô mở miệng nói câu đầu tiên trong mấy ngày nay: “Chào buổi sáng, Tang Tang.”

Thấy Tần Tang bước xuống, người trong nhà đều giật mình hoảng hốt. Vương Di vội vàng tới đỡ cô, quay đầu sai người hầu nhanh chóng bưng thuốc bổ và chè lên cho cô uống.

Lúc này Tần Liễn và Tần Hòe đang chơi game cũng chạy tới. Từ đêm mừng ba, Tần Tang cáo ốm nhốt mình trong phòng. Cả ngày chỉ ngủ mê mệt. Ba đã mời vài bác sĩ tới nhà khám, họ đều nói không có bệnh tật gì. Ông sốt ruột tới giận dữ. Thêm vào Tần Dương trong khoảng thời gian này làm mất vài hợp đồng tốt, năm nay không khí cả nhà đều trầm xuống.

“Con muốn ra ngoài.” Tần Tang ngoan ngoãn uống thuốc, nói với Vương Di.

Vương Di hết lòng đồng ý, kêu tài xế đi chuẩn bị xe, ngẫm nghĩ lại lo lắng, “Con vừa mới khỏe lại, không nên ra ngoài cẩn thận trúng gió. Con muốn gì thì nói với mẹ, mẹ đi mua cho con.”

Tần Tang lắc đầu. Sau đó dưới sự kiên trì của Vương Di, Tần Liễu đi ra ngoài cùng cô. Tần Tang càng ngày càng thấy mình không hiểu Tần Liễu. Lúc đầu vẫn cho rằng cô ta là đại tiểu thư không có đầu óc, chỉ biết làm nũng tiêu tiền sống qua ngày. Nhưng chuyện Dung Nhan lần này, cô ấy ngoan cố đến mức Tần Tang cũng phải nhìn cô ấy với cặp mắt khác. Ở trên xe, Tần Tang đang do dự có nên gọi điện thoại cho Lý Vi Nhiên không thì cô ấy đã hỏi rõ Dung Nhan đang ở phòng làm việc trong tòa nhà Lương thị rồi.

“Đến ngã tư đường phía trước chúng ta đường ai nấy đi. Trước bữa tối chúng ta gặp nhau ở đây.” Tần Liễu nói xong liền bảo lái xe dừng lại, cực kỳ phấn khởi nhảy xuống xe bỏ đi. Tần Tang không biết nói gì, muốn hỏi cô ấy tầm mấy giờ thì cô ấy đã biến mất tăm.

Đến Vũ Hưng, trợ lý của Lý Vi Nhiên đang ngồi ở vị trí trước kia của An Tiểu Ly lễ phép ngăn Tần Tang lại. Nói rằng muốn thông báo một tiếng. Tần Tang căng thẳng trong lòng nhưng vẫn mỉm cười gật đầu.

Lý Vi Nhiên lập tức đi ra từ văn phòng. Đằng sau anh là một người đẹp kiều diễm mặc bộ đồ màu xám nhạt. Chiếc váy bút chì tôn lên đôi chân dài thẳng tắp cực kỳ xinh đẹp.

“Nhìn Ngũ thiếu nhà ta sốt ruột như vậy thì em nhất định là Tần Tang phải không?” Cô gái xinh đẹp kia mỉm cười với Tần Tang “Chào em, chị là Cố Minh Châu.”

Tần Tang cũng khẽ cười với cô ấy. Mắt vẫn nhìn Lý Vi Nhiên, “Có thời gian không? Em muốn nói với anh mấy câu.”

Chỉ có vài ngày thôi mà cảm của cô đã nhộn hơn nhiều. Ngay cả giọng nói cũng rất buồn bã. Trái tim của người nào đó nhất thời nhói lên.

“Em ăn trưa chưa?” Lý Vi Nhiên tiến lên nắm tay cô rất tự nhiên. Tần Tang lắc đầu.

“Chị Minh Châu, em đi ăn cơm với cô ấy. lát nữa chúng ta bàn tiếp nhé.” Lý Vi Nhiên ách nói với Cố Minh Châu. Cố Minh Châu mỉm cười khéo léo nhắc túi xách rời đi. Cuối cùng không quên li xì cho trợ lý của Lý Vi Nhiên chúc mừng năm mới.

Lý Vi Nhiên quay người lấy áo khoác đưa Tần Tang tới một nhà hàng gần đó.

Thật ra hai người cũng không muốn ăn gì, nên chỉ ăn tạm vài miếng. Tần Tang buông đũa xuống, hỏi rất bình tĩnh: “Anh không hỏi vì sao em lại tới tìm anh à?”

Lý Vi Nhiên thản nhiên, “À, sao em lại tới tìm anh?”

“Ha ha,” Tần Tang bật cười, xoay chén trà sứ màu trắng trang tay, “Vi Nhiên, anh thật tốt.”

Lý Vi Nhiên cũng buông đũa, lẳng lặng nhìn cô.

“Đêm đầu tiên em gặp anh, anh đã cười với em. Khi đó em lập tức hối hận trong lòng. Nếu gặp anh sớm hai năm thì tốt hơn nhiều. Trình Hạo là người hợp ý em nhất trong số những người ba em chọn cho em. Bọn em không vượt qua tình cảm bạn bè. Cũng đã nói với nhau chuyện ai nấy lo. Nếu anh không xuất hiện, em sẽ kết hôn với anh ấy. Không ngờ rằng lại gặp anh. Tháng trước em cũng đã đề cập chuyện hủy bỏ hôn ước với anh ấy rồi. Vốn định chờ bữa tiệc hôm mừng ba kết thúc sẽ nói với cha mẹ hai bên. Và cũng định nói với anh điều mà anh đã biết, em là Tam tiểu nữ họ Tần.” Tần Tang cười nhạt, không tỏ rõ cảm xúc.

“Đêm đó em quá thất thố, hôm nay đến tìm anh nói lời xin lỗi. Là em không tốt, em không nên gạt anh. Và, em đồng ý chia tay.”

Trong khoảnh khắc đó, mặt Lý Vi Nhiên tràn đầy sát khí, cơn giận trào dâng. Anh phải hết sức cố gắng kiềm chế bản thân mới không vươn tay ra bóp chết cô gái trước mặt.

Thời tiết trở nên xấu hơn, từng tầng mây sà xuống, gió bắc cuộn cuộn thổi tung cát bụi và lá khô đập lên cửa. Cảnh tượng cực kỳ kinh hoàng.

“Em no rồi, đi trước đây. Tạm biệt Vi Nhiên.” Tần Tang đứng dậy tao nhã, cầm túi đi ra ngoài.

Nhìn đi Lý Vi Nhiên. Ngay từ đầu em đã biết hai người chúng ta gặp nhau đơn giản chỉ có hai loại kết cục. Hoặc là em bỏ đi, anh buồn bã mất mát tiếp tục cuộc sống của anh; Hoặc là em đau khổ long trời lở đất, anh vẫn tiếp tục cuộc sống của anh.

Biết rõ ràng là đau khổ long trời lở đất nhưng em vẫn không nỡ nhìn anh buồn bã mất mát.

Em không nỡ nhìn anh cúi đầu lúi cúi tay của em để hỏi một cách cố chấp: Vì sao Tang Tang? Vì sao lại không yêu anh?

Vi Nhiên yêu dấu! Bởi vì nếu Tang Tang yêu anh, sẽ muôn đời không quay đầu lại được.

Nhưng em đã yêu anh mất rồi. Không quay đầu lại được thì không quay đầu lại được.

Chẳng qua một mình em chịu.

Choang!

Đằng sau vang lên một tiếng động lớn. Tần Tang quay đầu lại nhìn. Lý Vi Nhiên tức giận đến mức hai mắt đỏ rực lật đổ chiếc bàn vuông. Dưới đất vô cùng bừa bãi.

Quản lý nhà hàng ở bên ngoài sợ hãi gõ cửa tiến vào, “Ngũ thiếu gia.”

“Cút!” Lý Vi Nhiên quát lớn.

Tần Tang chưa bao giờ thấy anh nổi giận như vậy. Trong khoảng thời gian ngắn cũng hơi sửng sốt, cho đến khi anh áp tới người cô, ôm cô vào lòng. Sức lực lớn đến độ như muốn vò nát cô. Tần Tang không thở nổi, đập lên lưng anh bảo anh buông tay.

“Không buông!” Giọng điệu của Lý Vi Nhiên rất ngang ngược, “Ngạt chết em đi! Xem ai còn dám làm anh tức như vậy nữa!”

Tần Tang thật sự bị anh làm ngạt chết rồi. Cô giãy giụa loạn lên. Thật là dở khóc dở cười. Rõ ràng là chia tay ỷ mị sao có thể trở thành thế này?

Lý Vi Nhiên này, đúng là số kiếp của cô.

.

“Cô nhanh lên đi!” Tần Tổng gấp đến độ xoay vòng, thúc giục rồi lại thúc giục.

An Tiểu Ly tìm mãi không thấy cái đồng hồ báo thức hình quả táo kia, đang lật ngấn kéo tủ quần áo để tìm, còn mắng anh: “Vội gì chứ! Không thấy tôi đang rất nhanh đây hả!”

“Nếu bị anh ba phát hiện ra tôi đưa cô tới đây, mười năm sau cô cũng không được gặp tôi đâu.” Tần Tổng bĩu môi. Lúc này Sprite chọt lao tới từ gian ngoài, thấy An Tiểu Ly đang ngồi xổm thì nhào vào liếm mặt cô. An Tiểu Ly vừa trợn vừa không nhịn được cười.

“Còn bao lâu nữa?” Một giọng nam lạnh lùng.

“Ha ha. Ha ha, anh kéo Sprite ra đi.” An Tiểu Ly sợ nhột, cười không ra hơi. Cho đến khi Sprite ngoan ngoãn buông cô ra do tiếng “sit down” giọng Luân Đôn cô mới nghe thấy tiếng răng của Tần Tổng va vào nhau lập cập.

“Tôi cần nghỉ ngơi, em nhanh lên chút hoặc là nhỏ giọng chút.” Trần Ngô Bạch mặc áo ngủ rộng thùng thình. Cổ tay áo xắn lên lộ ra từng lớp băng gạc khiến người ta hoảng hốt.

An Tiểu Ly vẫn giữ tư thế buồn cười bị Sprite đẩy ngã. Một lúc lâu sau Trần Ngô Bạch cũng không có ý rời đi hoặc kéo cô lên ôn chuyện. Cô đành phải xấu hổ tự đứng lên, phủi bụi đất hoàn toàn không tồn tại trên người, “Em. tới lấy hành lý.”

Trần Ngô Bạch lạnh lùng nhìn cô. Tần Tổng lùi về sau càng xa hơn.

“Anh. có thấy đồng hồ báo thức của em không? Giống quả táo ý, em vẫn đặt ở đầu giường. mà không tìm thấy.”

An Tiểu Ly nói xong liền thấy hối hận. Bởi vì ánh mắt của Trần Ngô Bạch càng tàn nhẫn hơn. Hình như anh nghĩ ngợi không tốt, đáng vẻ cực kỳ mệt mỏi, trên cằm đầy râu mà không cạo. Tuy cô biết Trần Ngô Bạch vẫn luôn áp đảo người khác, nhưng đáng vẻ này của Trần Ngô Bạch càng làm cho cô hoảng hốt hơn. Trong lòng có cảm giác hoảng sợ hơi chua xót không thể nói nên lời.

Trần Ngô Bạch nhìn chăm chăm vào cô rồi chợt vươn tay ra tóm lấy vai cô, lôi cả người cô ra ngoài. An Tiểu Ly quá sợ hãi, một tay vung vẩy ra sau. Tần Tổng coi như có lương tâm, bước nhanh tới ngăn cản Trần Ngô Bạch.

“À. . . . anh ba,” Tần Tổng lấp bắp. Sao dáng vẻ của Trần Ngô Bạch lại như thể muốn xé nát An Tiểu Ly ăn với cơm vậy. Dù gì cũng là người anh mang đến đùng xảy ra chuyện gì chứ “. . . . Anh đừng tức giận, cô ấy. . . . không hiểu chuyện.”

An Tiểu Ly bị sát khí tản mát từ Trần Ngô Bạch làm cho sợ hãi đến mức nhũn chân. Không quan tâm liền chia tay ra gạt chỗ dựa vững chắc là Tần Tổng này. Cô nhớ tới lời nói táo bạo của Trần Ngô Bạch vào ngày đó. Nếu xuất hiện trước mặt anh lần nữa anh sẽ cho cô biết thế nào là sống không bằng chết. Cô rất sợ.

“Em sợ tôi?” Trần Ngô Bạch kéo người đang vùng vẩy trong tay lên, hỏi lạnh lùng.

An Tiểu Ly gật đầu không hề do dự.

Trần Ngô Bạch tựa như đang đấu tranh gì đó trong nội tâm. Anh bình tĩnh nhìn vào mắt An Tiểu Ly. Có lẽ khoảng cách quá gần, An Tiểu Ly dường như thấy được cảm xúc giống với sự đau lòng của anh.

Không đợi cô kịp phản ứng, Trần Ngô Bạch buông tay ném cô cho Tần Tổng, “Mười phút, dọn đồ xong thì rút. Lần cuối cùng tôi cảnh cáo em, đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, tôi không nói để dọa em đâu.” Anh lại trở thành Trần Ngô Bạch lạnh lùng vô tình không cảm xúc. Gương mặt không biểu tình gì xoay người trở về phòng.

Tần Tổng vỗ ngực thở một hơi dài nhẹ nhõm. Nhưng chợt nghĩ tới gì đó, anh vội vàng đuổi theo “Anh hai với anh tư cướp vài hợp đồng làm ăn của thành Tây. Nhưng không có tình hình gì to tát, họ hỏi anh bao giờ thì về đi làm.”

“Cút!” Trần Ngô Bạch nổi giận, hét lớn một tiếng khiến Tần Tổng lùi về sau vài bước.

63. Chương 63: Đùa Giỡn

Cửa phòng ngủ bị đóng sầm lại, Tần Tổng lùi lại một bước giẫm lên chân An Tiểu Ly. Anh cũng không giẫm mạnh lắm nhưng cô lại đổ hết cả mắt.

“Khóc gì chứ. . . .” Tần Tổng sốt ruột, “Còn không đi dọn đồ đi. Mười phút nữa anh ba muốn làm gì cô thì tôi cũng không dám ngăn cản nữa đâu. Bao nhiêu năm nay chưa từng thấy anh ấy dằng dằng sát khí như vậy. Nhanh lên!”

Tiểu Ly thút tha thút thít bị Tần Tổng thúc giục đi dọn đồ. Cô không cần chiếc đồng hồ

nh quả táo tìm khắp nơi kh

ng thấy kia nữa, cùng đóng gói bao lớn bao nhỏ với Tần Tổng rồi xông ra ngoài như chạy nạn.

Spirit xoay vòng ngoài cửa, thấy Tiểu Ly đến liền nhào lên cắn vạt áo của cô không buông. Tần Tổng nhìn đồng hồ gấp đến độ không để ý tới gì nữa, vừa đá vừa đạp đuổi Spirit đi. An Tiểu Ly vừa đi vừa nhìn lại căn nhà, càng khóc đau lòng hơn.

Lên xe cô khóc nức lên, Tần Tổng vừa lái xe vừa đưa khăn giấy cho cô, “Đau lòng như vậy thì chia tay làm cái gì, quay về nói ngọt vài câu anh ba sẽ không nghiêm khắc với cô nữa đâu.”

“Là tôi đá anh ta!” Tiểu Ly khóc đỏ cả mũi, nói nghẹn ngào, “Có làm hòa thì cũng là anh ta tới dỗ!”

Tần Tổng phanh gấp làm xe dừng lại xiêu vẹo. Anh không thể tin nổi nhìn cô gái khóc loạn xạ bên cạnh, “An Tiểu Ly, cô chán sống rồi à? Cô đá Trần Ngô Bạch? Mẹ nó cô đúng là. . . . đầu cơ trục lợi. . . .”

An Tiểu Ly lăm bằm nhìn anh với vẻ coi thường. Thảo nào Tang Tang không ưa anh ta, trình độ thành ngữ còn không bằng cô.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ một lúc, sau đó Tần Tổng khởi động xe, đến dưới căn nhà An Tiểu Ly thuê trọ. Hai người cùng chuyển đồ lên. Sau khi dọn dẹp xong, Tần Tổng nói có việc cần đi trước, An Tiểu Ly buông đồ trong tay tiến anh tới cửa. Tần Tổng chợt mở miệng nói với cô bằng vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc: “Đây là lần đầu tiên tôi thấy anh ba sa sút tinh thần vì ai đó như vậy. Bây giờ anh ấy còn không đi làm. Mấy năm nay anh ấy chưa nghỉ việc bao giờ. Năm nay, năm ngoái và năm sau xin nghỉ nhiều như vậy đều là vì cô. Thậm chí anh cả cũng nói anh ấy đã thay đổi. Anh ấy thật sự thích cô, từ khi tôi quen anh ấy tới nay, ngoại trừ vài lần nguy hiểm cận kề tới tính mạng, tôi chưa từng thấy anh ấy ra tay đánh người. Cô nghĩ xem một người thâm độc như ấy thì sẽ mất tự chủ lúc nào chứ. Kể như Sở Hạo Nhiên, nếu thật sự muốn đổi phải thì cũng chẳng cần anh ấy phải động ngón tay, hà tất phải mất mặt đánh nhau ở nhà họ Tần như vậy, lại còn để bị thương không nhẹ. Cô. hãy tự suy nghĩ kỹ càng đi. Sống một mình nên cẩn thận chút, có chuyện gì cứ gọi điện cho tôi, tôi sẽ tới ngay.”

Tiểu Ly ngậy ra một lúc, hốc mắt lại ẩm ướt, hai tay lại cẩu véo khiến Tần Tổng nhe răng trợn mắt.

“Cầm Thú, về sau chị sẽ đối xử tốt với nhóc.”

Tần Tổng xoa cánh tay sưng phù, nói thờ ơ: “Được, bây giờ Tang Tang chia tay với anh năm rồi, cô giúp tôi theo đuổi cô ấy đi.”

An Tiểu Ly nước mắt nước mũi tèm nhem gật đầu.

.

Lý Vi Nhiên lạnh mặt tính tiền, nhưng ông chủ vội vàng chạy tới nhà hàng lại khăng khăng không dám lấy tiền của anh. Lại còn nhận lỗi, hỏi han cẩn thận xem không chu đáo ở đâu mà khiến Ngũ thiếu gia giận dữ như vậy.

Tần Tang bệnh nặng mới khỏi, dường như góc độ nhìn nhận đã thay đổi rất nhiều. Cô thấy chuyện này rất thú vị, không khỏi khẽ mỉm cười. Lý Vi Nhiên càng tức giận hơn, đứng trước cửa nhà hàng gọi taxi rồi nhét Tần Tang vào, đóng sầm cửa xe. Nhưng không thể không nói mấy câu với cô, nhịu mày dạn dò hỗn hển: “Mấy ngày nay đừng đi lung tung,” Thấy Tần Tang ngoan ngoãn gật đầu, giọng điệu của anh ôn hòa hơn chút, “Có chuyện gì cũng có anh, em đừng nghĩ vớ vẩn nữa.”

Anh xoay người đi, tái xế hỏi mấy tiếng đi đâu Tần Tang mới bừng tỉnh. Lòng cô hoảng loạn, hướng chỉ còn phải đợi Tần Liễu cùng về. Vì vậy cô xuống xe, đi bộ chậm rãi.

Lý Vi Nhiên. Ngày đó anh nói chia tay là tức giận nhất thời ư? Như vậy là anh không phải thật sự không cần cô sao?

Bữa tiệc hôm mừng ba, dù cho người nào bày ra, Trình Hạo cũng phải hiểu rõ tình hình. Như vậy là Trình Hạo nói cho Tần Dương biết chuyện giữa cô và Lý Vi Nhiên? Trình Hạo đã lừa gạt cô từ đầu. Anh ta không muốn hủy bỏ hôn ước à?

Phải nói với ba ư? Ba sẽ phản ứng thế nào đây?

Tần Tang cảm thấy mình thật sự đã làm mọi chuyện rồi tung lên, chuyện cần thẳng thắn thì không thẳng thắn, chuyện không nên nói thì lại nói hết cho người ta.

Vẫn nên nói chuyện với Trình Hạo trước, Tần Tang quyết định. Vừa đi vừa ngẫm nghĩ chuyện này, cô không hề để ý có một chiếc xe màu đen chạy chậm rãi đằng sau cô mười phút rồi.

Ngồi trong xe, Chu Yến Hồi cười rất vui vẻ, xem ra cô bé này không miễn cảm như anh tưởng tượng. Anh đi theo trắng trợn lâu như vậy mà vẫn chưa bị phát hiện ra.

“Tang Tang.”

Tần Tang giật mình theo bản năng nhìn lại, bao nhiêu da gà nổi lên hết, “Xin chào.” Cô vẫn cười gượng.

Chu Yến Hồi mỉm cười đi tới, cúi người cách mặt cô rất gần, “Đã lâu không gặp, Tang Tang.” Giọng nói của anh ta trầm ấm lôi cuốn, khuôn mặt như được chạm khắc. Bỏ qua cách nói chuyện không có nhân tính, Tần Tang cũng thấy Chu Yến Hồi là người đàn ông điển trai.

“Đã lâu không gặp,” Cô rất không thoải mái với khoảng cách gần như vậy, giọng điệu cũng hơi gượng gạo, “Xin hãy gọi tôi là Tần Tang.”

“Được, Tần Tang.” Chu Yến Hồi lùi về sau một bước, mỉm cười đề nghị. Trong lòng cũng đã nghĩ phải dùng cách nào để dạy dỗ cô bé không vâng lời này rồi. Nghĩ tới dáng vẻ cô lắc eo nhỏ phóng túng cầu xin anh, anh cần phải hít sâu một hơi mới kiềm chế được dòng máu dồn xuống người dưới. “Thật trùng hợp, cùng đi uống một ly nhé?”

“Xin lỗi, tôi không rảnh. Lần sau đi.” Tần Tang rất lịch sự, rất xa cách.

Chu Yến Hồi khó hiểu nhíu mày, “Không phải tôi đã nói với cha em rồi sao, tôi sẽ trông nom Lâm Lâm thật chu đáo, ông ấy không nói lại với em à? Em vội vàng gì vậy?”

Ánh mắt Tần Tang lập tức trở nên sắc bén, thảo nào ba biết chuyện của Tiểu Hòe, thì ra là anh ta lén lút làm mấy chuyện xấu, “Chu Yến Hồi, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Tôi muốn” Chu Yến Hồi cười luôn mang vẻ vừa điển trai vừa xấu xa, “Em.” Anh ta kẻ sát bên tai cô, ngay cả hơi thở cũng rất xấu xa.

Lúc này Tần Tang thấy như thể nuốt phải ruồi bọ, cô liếc nhìn Chu Yến Hồi bằng đôi mắt lạnh lùng, để lại hai chữ, “Đần độn.”

Chu Yến Hồi sững sốt. Tần Tang không quan tâm tới anh ta nữa, bắt xe taxi nghênh ngang rời đi.

Vừa mới nói địa chỉ cho lái xe, điện thoại của Tần Tang đã vang lên. Một dãy số xa lạ nhưng lại là giọng nói lại vừa vang vọng bên tai.

“Hãy suy xét đề nghị của tôi kỹ càng.” Giọng điệu của Chu Yến Hồi không nhanh không chậm, dường như rất chắc chắn, “Dù sao tôi cũng rất thành tâm.”

“Cút.” Tần Tang rất bình tĩnh rất nghiêm túc.

.

Không còn Trần Ngộ Bạch, An Tiểu Ly cũng giống những cô gái vừa đi làm khác, rất yên bình phong phú.

Ngoại trừ đôi khi nửa đêm đập chăn tỉnh giấc vì lạnh, thường bắt giắc đưa tay đưa chân sang bên cạnh. Chụp huyệt mới nhớ ra không còn người vừa mới bị cô đụng nhẹ như vậy đã tỉnh lại đắp kín chăn cho cô, rồi ôm cô vào trong lồng ngực ấm áp.

Ngoại trừ những buổi sáng rõ ràng đồng hồ báo thức không kêu, nhưng cô lại mơ màng suy nghĩ sáng nay phải nấu món gì cho người khó tính nào đó no bụng?

Ngoại trừ thỉnh thoảng đi siêu thị mua đồ ăn, chọn một đồng đồ mới nhớ tới chỉ có một mình, không cần phải nấu nhiều món như vậy.

“Này!” Tần Tổng vỗ mạnh lên vai An Tiểu Ly, “Rốt cuộc có đi không?”

An Tiểu Ly phục hồi lại tinh thần, xoa sống mũi cay cay, hít một hơi, “. Trần Ngộ Bạch có đi không?”

Khi tan tầm vừa lúc gặp Tần Tổng, anh ta nói đến tìm Lý Vi Nhiên cùng đi nếm đồ ăn nhà nông vùng ngoại thành, nhưng Lý Vi Nhiên không rảnh. Nghe Tần Tổng gọi anh năm, cô liền nghĩ tới Trần Ngộ Bạch.

“Không đi, bây giờ anh ấy đã thay đổi cách động kinh rồi. Coi mình như người máy, mấy người chúng tôi, ngoại trừ anh năm ra ai cũng rảnh rang.” Tần Tổng không để ý để về buồn bã của cô, mở cửa đẩy cô lên xe.

Kỷ Nam chờ trên xe không còn kiên nhẫn nữa, vừa mở cửa đã tung cước, “Chậm chết đi được.”

An Tiểu Ly sao có thể tránh được cú đá của người đạt quán quân võ thuật toàn quốc, lại dùng tay đỡ theo bản năng. Sàn xe hơi cao, đáng người cô nhỏ xinh lại nghiêng về phía trước, vừa bị đá trúng cánh tay. Cũng khá đau, Kỷ Nam đùa giỡn, đá cũng không mạnh lắm, chỉ đau tới mức An Tiểu Ly rưng rưng nước mắt hít một hơi lạnh.

“Xin lỗi, xin lỗi!” Kỷ Nam rất áy náy, xoa cánh tay của cô, “Cũng khá đấy, không gãy tay. Ừm, có lẽ ngày mai sẽ hơi sưng, tối nay về tôi sẽ đưa cô một lọ rượu xoa bóp. Nửa tháng sau là khỏi thôi.” Cô luyện võ thường bị thương nên rất hiểu biết về các vết thương này.

Tần Tổng ngồi trước khởi động xe, thở dài lắc đầu. Lần này anh tư tưởng rồi.

Kỷ Nam áy náy trong lòng, tay vẫn khoắc lên vai cô.

An Tiểu Ly lại khoanh tay trốn biệt sang bên. Tên tiểu thụ tuyệt thế này dù là 0 nhưng vẫn khác con gái, lại còn dán vào cô như vậy, không hay lắm thì phải?

Tần Tổng lái xe hai giờ mới đến nơi. Là một nhà nông cực kỳ bình thường, trong cái nôi đất còn to hơn đầu An Tiểu Ly có một con gà mái, còn có một con tôm to. Và cả một đồng loạn xì bao gồm mộc nhĩ đen, măng thái, rau cải. . . . Không có đồ ăn khác, ba người mỗi người ăn một bát cơm, ai cũng ăn rất ngon lành.

Đang ăn dở thì sắc mặt Kỷ Nam bỗng dưng thay đổi, buông đũa xuống xông ra ngoài. Tần Tổng đuổi theo sau, rồi xấu hổ gãi đầu quay lại, “À. Tiểu Ly, ờm, cô có thể đi. toilet không?”

“Tôi vẫn chưa ăn no.” An Tiểu Ly say sưa uống nước canh, trợn trừng mắt.

“Anh tư bảo cô đi mượn đồ hộ.” Tần Tổng đỏ mặt.

“Mượn gì?”

Tần Tổng ghé vào tai cô nói thầm một câu, An Tiểu Ly giật mình suýt nữa vùi đầu vào nôi đất.

“Anh ta. diễn siêu quá.” An Tiểu Ly thì thào nói một mình, liếc nhìn Tần Tổng bất đắc dĩ, cô vừa cảm khái tạo hóa trêu ngươi vừa đi tìm bà chủ nông trại mượn băng vệ sinh.

.

Tần Tang hẹn gặp Trình Hạo nhiều lần nhưng anh luôn chối mình bận việc. Mà cô nghe cuộc đối thoại giữa ba và Tần Dương trên bàn ăn thì biết được gần đây mọi việc của nhà họ Tần cảm đầu liên minh thành Tây không thuận lợi lắm. Nhưng thương nghiệp cung cấp hàng hóa công bố vật liệu bị cướp mất, một loạt các đơn hàng bốc hơi trong một đêm, đối phương nói có người ra giá rất cao.

Trong lòng Tần Tang và Tần Dương đều hiểu rằng Lương thị ngầm làm chuyện này.

Tần Tang cũng hi vọng dạy cho Tần Dương một bài học. Nhưng cũng lo lắng Lương thị và nhà họ Tần đối đầu thì chuyện của mình càng vô vọng.

Với tâm trạng lo lắng không yên, Tần Tang hẹn gặp Lý Vi Nhiên.

Tiếp theo cô nên thẳng thắn với ba, hay là để Lý Vi Nhiên ra mặt giải quyết? Tần Tang không dám tự quyết định nữa. Vì vậy tối nay cô đến hỏi anh xem nên làm thế nào?

Hôm nay Lý Vi Nhiên hình như không tức giận nữa. Nhưng ánh mắt nhìn cô cũng chưa trở lại dịu dàng tình cảm như trước. Tần Tang cảm thấy tủi thân trong lòng, lại càng ngoan ngoãn, ngay cả đi đâu ăn cơm cũng không hỏi.

Xe chạy đến một trạm gác, cảnh vệ gác hai bên đều mang súng, đồng loạt chào theo nghi thức quân đội chuẩn mực với người trong xe. Lý Vi Nhiên lái xe vào trong, dọc theo đường đi cách vài mét lại có người mặc quân trang đang tuần tra. Cuối cùng xe dừng lại trước biệt thự hai tầng ở sâu tận bên trong. Lý Vi Nhiên ra hiệu bảo cô dừng nhúc nhích, anh xuống xe trước rồi đích thân mở cửa xe dẫn cô ra.

Tần Tang được anh đưa vào nhà, các binh sĩ ở cửa đồng loạt cúi chào. Lý Vi Nhiên khẽ gật đầu, nhưng cô lại hoảng loạn vô cùng.

Đây là. nhà anh ấy à?

“Vi Nhiên.” Tần Tang bước chậm lại, nhẹ giọng gọi anh.

Lý Vi Nhiên cười, vươn tay ra ôm cô, nhẹ giọng nói bên tai cô: “Hiếm lắm ba anh mới ăn cơm ở nhà, anh đưa em tới gặp ông. Em đừng sợ, ông có vẻ nghiêm túc nhưng thật sự rất thương yêu con trẻ. Di Nhiên thân với ông nhất.”

“Anh nên nói cho em biết trước, ít ra em còn chuẩn bị quà.” Tần Tang nhỏ giọng.

Lý Vi Nhiên cười trốn tránh, nắm lấy tay cô, lại cúi đầu hôn nhẹ lên khóe mắt cô, “Ba mẹ anh không thích như vậy đâu. Lát nữa trước mặt mẹ anh em ngoan ngoãn chút, bà thích con gái nghe lời.”

Từ sau hôm mừng ba đó, anh chưa đối xử với cô dịu dàng như vậy. Trái tim thấp thỏm của Tần Tang lặng lẽ vì nụ hôn nhẹ của anh. Cho dù gặp cha mẹ anh vội vàng như vậy, cô cũng không thấy sợ nữa.

Nhà Lý Vi Nhiên không hề xa hoa. Vào cửa là phòng khách rộng rãi trống trơn. Trên chiếc thảm đỏ cũ bày nội thất gỗ lim rất lớn. Tần Tang cực kỳ để ý tới bức tranh chữ trên tường. Từ phòng khách tiến vào sảnh bên, vẫn mang phong cách bố trí như vậy. Khiêm tốn mà có phẩm vị, ẩn hiện vẻ chính trực ngay thẳng.

Mẹ Lý Vi Nhiên sắp xỉ năm mươi tuổi, vừa nhìn đã biết là tiểu thư xuất thân từ nhà giàu, phong cách rất thùy mị. Thấy con trai đưa một cô gái xinh đẹp trở về, bà cũng chỉ khẽ cười, “Về rồi à? Đưa bạn tới ăn cơm ư?”

Lý Vi Nhiên buông Tần Tang ra, ôm mẹ, nhún vai nói kiểu cà lơ phất phơ: “Cô ấy cứ nói nấu nướng rất giỏi, con đưa cô ấy đến đây để xem thế nào mới là tài nghệ nấu nướng chân chính! Để tránh cô ấy không phục, cứ tưởng phục vụ con đủ tốt rồi.”

Lời nói này vừa khen tặng tài nấu nướng của mẹ, vừa ám chỉ Tần Tang đảm đang, vừa để lộ mối quan hệ của họ. Bà Lý nghe vậy mà mát lòng, vội vàng đẩy anh ra, kéo tay Tần Tang vỗ nhẹ thân thiết, “Đừng nghe nó nói bậy! Cả ngày tỏ vẻ thiếu gia, chẳng sửa đổi gì cả! Đứa con trai này của bác đáng ghét lắm. Con tên là gì?”

Tần Tang rất ngoan ngoãn khẽ cúi đầu ngượng nghịu, lúc này mới thoải mái cười với bà Lý, “Con chào bác ạ. Con là Tần Tang, bác gọi Tang Tang là được rồi ạ.”

Bà Lý mỉm cười gật đầu, vui vẻ nói muốn nấu thêm hai món, bảo hai người lên lầu trước. Lý Vi Nhiên biết như vậy là mẹ đã hoàn toàn thông qua, đặc ý kéo Tần Tang lên tầng hai gặp cha mình.

Từ nhỏ Tần Tang đã có sở trường trong việc ứng phó với những hoàn cảnh thế này, nhưng vừa rồi cũng căng thẳng mà đổ mồ hôi tay. Lúc lên lên tầng hai, Lý Vi Nhiên gõ cửa, cô lại càng nhún chân.

Cha của Lý Vi Nhiên quả thật cực kỳ nghiêm túc. Giống với bà Lý, không chủ động hỏi Tần Tang là ai, chào một tiếng rồi tiếp tục múa bút vẽ tranh.

“Ba, sắp ăn cơm rồi, bà đừng vẽ nữa. Con dẫn bạn gái về nhà, ba còn chưa cho ngồi.” Lý Vi Nhiên đùa vui, Tần Tang véo anh một phát.

Giọng nói của ông Lý cực kỳ hờn hậu, bình tĩnh, “Ngồi thì có thể tới bàn trà, vẽ tranh tới kỳ thấp thỏm nóng nảy. Vi Nhiên, con vẫn chưa tiến bộ gì cả.”

“Con không hiểu những thứ này, không có hứng thú.” Lý Vi Nhiên gãi đầu, “A, Tang Tang viết tiểu thuyết, hai người làm công tác văn hóa so chiều là được rồi. Con xuống nhà xem mẹ con nấu món gì ngon cho con đây.” Nói xong anh lại thật sự bỏ lại Tần Tang đi ra ngoài.

Tần Tang hít sâu một hơi, cũng không dám lên tiếng giữ anh lại, cứ lẳng lặng đứng trước bàn như vậy.

“Về phần ý gửi gắm tình cảm, dùng cây tùng sum suê hay cây đào mạn thơm để diễn tả hình ảnh thì hơn?”

Tần Tang yên lặng, không biết cây gạo cội giới chính trị này muốn nghe điều gì. Về trí tuệ thì chắc chắn cô không phải là đối thủ, liền đáp đơn giản thành thật: “Xưa nay có những người chí khí mạnh mẽ, phần lớn đều dùng núi sông hùng vĩ để thể hiện sự quang vinh chính đại của bản thân. Con thấy đào mạn tự nhiên hơn, nhưng lại phồn vinh hơn, không mất vẻ tự nhiên giản dị, và cũng gần gũi hơn.”

Ông Lý suy nghĩ rồi lắc đầu. Trái tim của Tần Tang trầm xuống.

“Cháu tới xem tranh của bác.” Sau khi vẽ xong, ông Lý ngẩng đầu lên, vẫy tay gọi Tần Tang tới.

Tần Tang ngẩng nhìn một lúc lâu rồi lắc đầu, “Xin lỗi bác, con không hiểu tranh vẽ.”

“Cứ nói bừa đi.”

“Dạ, rất đẹp ạ.”

Ông Lý dường như sững sờ một lúc, về sau lại cười rộ lên, trên mặt cũng có nét khoan dung và ôn hòa.

Phụ nữ hoặc là cực kỳ thông minh, hoặc là thông minh tiềm ẩn. Không có người đàn ông nào thích phụ nữ tỏ vẻ thông minh. Tần Tang cảm thấy may mắn, mình đã đi đúng một bước này.

64. Chương 64: Tính Toán

Bữa cơm tối cũng rất giản dị, kết hợp rau thịt, bốn mặn một canh. Nhưng sắc hương vị đều đầy đủ, ngon không thể chê vào đâu được. Tần Tang uống một bát canh nóng, người dần dần thoải mái hơn, cười nhẹ nói khẽ, không khí bữa cơm rất tốt.

Nhà họ Lý không có người làm. Ăn cơm xong, Lý Vi Nhiên ôm mẹ mình, bưng trà dâng nước đưa hoa quả, xoay người lại tỏ vẻ đại thiếu gia sai Tần Tang đi rửa bát. Tần Tang dĩ nhiên không nói lại, ngoan ngoãn xắn tay áo làm việc. Làm bà Lý cười tươi rói, mắng Lý Vi Nhiên ngang ngược, kiêu căng hư hỏng.

Thật ra đối với con dâu, cho dù bà hoành nghênh, yêu thương hơn nữa thì tới cùng vẫn còn khúc mắc phải không? Đứa con trai mình nuôi nấng từng ngày, có một ngày không thích kéo tay áo bà làm nũng nữa, lại suốt ngày ôm một cô gái xa lạ thân mật khăng khít. Cảm giác đó cũng chẳng khác gì thất tình. Huống chi lại là đứa con ngoan ngoãn xuất sắc như Lý Vi Nhiên?

Trong phương diện này, Lý Vi Nhiên không thể nghi ngờ là cực kỳ tinh tế chu đáo. Anh không đối tốt với Tần Tang trước mặt mẹ, có lẽ vì vậy mà mẹ lại thương Tần Tang hơn. Dù sao con trai mình thì mình biết, tật xấu đây ra đó, con gái ngoan ngoãn nhà người ta thuận theo anh như vậy thật hiếm có!

“Tang Tang,” Bà Lý kéo tay Tần Tang, không cho cô đụng đến đồng bát đĩa kia, “Con lên lầu xem tranh chữ gì đó với bác trai đi. Ông vừa nói với bác là con rất có kiến thức. Thật là hiếm, ông ấy chưa bao giờ khen người dâu!”

Tần Tang cúi đầu cười nhẹ, ghé tai bà thì thầm chuyện xem tranh vừa nãy. Bà Lý cười càng tươi hơn, đánh nhẹ cô một phát, “Con bé này nhìn hiền lành thế mà cũng bướng bỉnh! Cũng được, không thể thì bị thằng ranh nhà bác bắt nạt mãi thôi. Mau lên lầu đi, con không cần lo chỗ này đâu.”

Tần Tang biết bà Lý đang giúp mình lấy lòng ông Lý, hiển nhiên đã xem mình như người trong nhà. Cô cũng không ngại nữa, thả lỏng xuống đi lên lầu.

Lý Vi Nhiên đang bị kiểm tra, thấy cô tới thì vui hẳn lên, “Mau lại đây, ba anh đang hỏi bức tranh này nên thêm vào chữ gì, anh nào có biết phải thêm vào chữ gì đâu.”

Ông Lý vẫn không có biểu hiện gì, chỉ khẽ gật đầu với Tần Tang, ý là cô có thể phát biểu quan điểm.

Tần Tang đi tới trước bàn làm việc, quan sát cẩn thận một hồi. Cô không hỏi han gì, vươn tay lấy chiếc bút lông trên bàn, chấm mực, không hề do dự mà đề chữ lên bức tranh.

Tần Tang Đề Lục Chi.*

[*Là câu thơ thứ hai trong bài thơ Xuân Tứ của Lý Bạch

Yên thảo như bích ti,

Tần tang đề lục chi;

Đương quân hoài quy nhật,

Thị thiếp đoạn trường thì.

Xuân phong bất tương thức,

Hà sự nhập la vi?

Dịch thơ

Ý Xuân

Cỏ Yên vừa nhú tơ xanh
Dâu Tần đã biếc, lá cành xum xuê
Khi chàng mong đợi ngày về
Ấy là khi thiếp tái tê nỗi lòng
Gió xuân đâu biết cho cùng
Cớ chi len lỏi vào trong màn là.]

Tần Tang viết theo mẫu chữ khải Trâm Hoa*, nhưng không mang vẻ mềm yếu phong trần kia. Ngược lại ẩn giấu nét hùng hậu, trong nhu có cương. Hợp với hàm ý của núi xanh đại thụ rõ nét trong bức tranh này của ông Lý, càng tăng thêm sự mạnh mẽ. Về phần cây kia có phải cây dâu xum xuê nước Tần hay không, cũng chẳng quan trọng nữa.

[* Mẫu chữ Khải Trâm Hoa tương truyền là do thân sĩ Hạ Thư phát minh. Nhưng cũng có người nói là Tần Vệ phu nhân sáng chế]

Ông Lý có vẻ không tức giận vì cử chỉ đường đột này. Ông ngắm nhìn bức tranh và chữ cực kỳ cẩn thận rồi nâng tách trà lên uống một ngụm, vẻ mặt bí hiểm. Tần Tang buông bút, cũng không nói gì, chỉ cười khanh khách nhìn ông.

“Vi Nhiên, ánh mắt của con không tồi.” Một lúc lâu sau ông Lý mới nói với con trai.

Lý Vi Nhiên nói thản nhiên “Vâng ạ”, nhưng đến lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Bức tranh này cháu mang đi.” Ông Lý nói với Tần Tang, “Bồi giấy* xong thì đưa cho bác. Bác xuống bếp nướng thịt dê mời cháu ăn, thế nào? Tần Tang.”

* Tham khảo giải nghĩa tại đây blog.zing/jb/dt.kirigami/9996418

Đương nhiên Tần Tang nói vâng ạ. Ông Lý gạt đầu, đặt tách trà trên tay lên bàn, thông thả bước ra ngoài.

.

Đồ ăn ở nhà nông rất thơm, ba người hội Tần Tổng ăn xong thì đã tối muộn. Sắc mặt Kỷ Nam không được tốt lắm, mệt mỏi uể oải nằm sấp trên giường đất, lưỡi nhấc uống ngụm rượu trắng ấm áp. Rượu bốc lên, càng tôn lên sắc mặt như ngọc, công tử vô song. An Tiểu Ly càng nhìn càng cảm thán tạo hóa trên người.

Tần Tổng ra ngoài xe bát điều hòa nhưng lại trở về kêu xe hồng.

“Gọi người tới đón đi.” Tần Tổng xoa tay hỏi Kỷ Nam, đi ra ngoài đã thấy lạnh gắt chết.

Tiểu Ly uống chút rượu trắng, cười ngây ngô. Kỷ Nam cũng không muốn nhúc nhích, “Đã muộn thế này rồi, trở về cũng quá nửa đêm. Ở lại đây một đêm cũng được, tôi thấy giường đất này rất thoải mái.”

Tần Tổng biết cô đau bụng chẳng muốn chuyển tổ. Anh nghĩ cũng đã muộn thế này ở lại cũng được. Cũng may hộ gia đình này cũng chuẩn bị phòng khách, chỗ họ ăn cơm cũng có giường đất, phòng bên cạnh có chăn điện, cũng coi như thoải mái.

“Vậy hai người ở lại đây, tôi ngủ phòng bên cạnh.” Tần Tổng vỗ mặt An Tiểu Ly, cô nhảy bắn lên như bị điện giật.

“Tôi không muốn ngủ với anh ta!” An Tiểu Ly nói lời nghiêm túc.

“Vậy cô muốn ngủ cùng tôi à?” Tần Tổng mở to đôi mắt thuần khiết của anh, “Tôi không để ý đâu, chỉ sợ lúc về bị người ta bắt thành patê mất!”

“Anh. Kỷ Nam, anh hãy nghe tôi nói,” An Tiểu Ly gấp rút, chơi với họ lâu như vậy cũng không thêm để ý đến chuyện họ thật ra là sếp của cô, “Dù anh. có là 0, nhưng vẫn khác với 0 thật sự. Tôi có thể xem anh như chị em, nhưng tôi không thể lừa gạt bản thân anh là 0 hàng thật giá thật.”

Cô xấu hổ ngượng ngừng giải thích lấp ba lấp bắp không rõ ý, hai người kia đều yên lặng.

Một lúc lâu sau, Kỷ Nam “Ừm” một tiếng, nghị hoặc hỏi Tần Tổng: “Mà. Chẳng lẽ không ai trong các người bảo cô ấy tôi là 0 hàng thật giá thật. đó à?”

.

Khi tạm biệt rời khỏi nhà họ Lý, mẹ Lý Vi Nhiên không nỡ để Tần Tang đi, lại nói muốn cô thường xuyên đến chơi. Rồi cầu vėjo con trai, cảnh cáo anh không được bắt nạt con gái nhà người ta, nếu không sẽ cho anh đẹp mặt.

Lý Vi Nhiên cười xòa kéo Tần Tang lên xe. Xe vừa mới lái qua mấy trạm gác dày đặc đã dừng ngay ở ven đường.

Lý Vi Nhiên ngăn cản Tần Tang nhào tới cào cấu anh như mèo hoang, cười không thở nổi, “Làm sao vậy? Không phải ba mẹ đều thích em lắm sao. Làm gì vậy? Mưu sát chồng à!”

Tần Tang treo hẫng sang, quỳ gối trên người anh nhìn từ trên xuống, bóp cổ anh, “Anh làm em sợ muốn chết! Làm em sợ muốn chết! Làm em sợ muốn chết!” Trước kia nghĩ đến chuyện gặp cha mẹ anh, cô đã tưởng tượng vô số điều về tặng quà gì, nói câu gì. Nhưng cô không ngờ rằng đêm nay cô lại sợ hãi đến mức mềm nhũn cả chân.

Cô âm ỉ tới mức hơi thở của anh nặng nề thêm. Đầu là người đói bụng đã lâu, lập tức bùng cháy như củi khô với tốc độ nhanh như lửa lan trên đồng cỏ. Một tay Lý Vi Nhiên xoa ngực cô, còn tay kia tìm tới gấu váy của cô. Ngăn cách bởi lớp quần tất và quần lót thật dày, ngón trỏ của anh cong lại vè sát vào, vuốt ve một lúc đã thấy ẩm ướt. Anh cắn môi cô hăng say hơn, móng tay cào mạnh lên quần tất cô, rốt cuộc cũng hé ra một vết rách. Anh xét toạc nó ra rồi đưa ngón tay vào, đẩy quần lót sang một bên. Cuối cùng cũng đi vào dò xét được nơi bí ẩn kia.

Khi ngón tay anh đưa vào, Tần Tang khẽ rên một tiếng thật dài, uốn thắt lưng phối hợp với anh, tay đưa xuống cởi nút áo sơ mi của anh. Ngón tay lạnh lẽo đưa đến hai điểm đỏ trước ngực anh, vuốt ve khiêu khích khiến Lý Vi Nhiên không còn lý trí.

Lúc anh hạ ghế về sau Tần Tang mới tỉnh táo lại chút. Anh đã kéo đứt chiếc quần lót nhỏ của cô, chất lỏng trong suốt chảy xuống, để lại trên chiếc quần màu xám của anh dấu vết mờ ám. Mà ngay cạnh đó là dục vọng đã trỗi dậy của anh.

“Không được.” Mặt Tần Tang đỏ bừng, bộ ngực mềm mại của mình ép sát vào lồng ngực trần đã cởi nút áo của anh, “Vi Nhiên, ở đây không được đâu. Sẽ bị phát hiện đó. Ừm. Anh đừng làm như vậy!”

Lý Vi Nhiên nhân lúc cô nói chuyện phân tâm, kéo khóa kéo xuống, đưa dục vọng nóng bỏng vào nơi ẩm ướt mềm mại của cô. Bàn tay ôm thắt lưng cô siết lại. Nơi mềm mại của cô bao lấy anh, trơn mịn như thể đậu hũ, nhưng lại bao chặt lấy anh như thể cối xay. Cứ co rút khiến máu nóng trong anh sục sôi, chỉ muốn nuốt cả người cô vào bụng.

“Không được ở đâu?” Anh cố ý thúc cô mạnh hơn, “Ở đây? Hay là. ở đây?”

Tần Tang bị anh làm đến không nói nên lời. Cô quỳ đối mặt với anh, nhìn về phía sau. Đường như binh sĩ tại trạm gác gần đó thấy tình cảnh nơi đây, chiếc xe nhất định rung lắc dữ dội. Cô suy nghĩ bấn loạn, từng đợt cảm giác cực lạc dưới thân lại ngăn cản lý trí của cô. Chỉ có thể phối hợp theo động tác lên xuống của anh. Nghe thấy tiếng thở gấp của anh, người cô tê dại, dần dần mềm nhũn, há miệng cắn lên vai anh, nuốt vào tiếng thét chói tai của mình.

Lý Vi Nhiên cũng không chịu nổi. Hoàn cảnh kích thích đến thế, Tần Tang yêu cầu lại còn rên rỉ phóng dăng bên tai như mèo con, lại còn cắn anh trong lúc eo anh đang tê dại. Rốt cuộc anh không chịu được nữa, ôm cô thật chặt, áp cô vào ngực anh, phần thâm sâu bên dưới càng ngậm chặt vật to lớn của anh. Nhưng anh vẫn thấy chưa đủ sâu, đẩy hông mạnh hơn, ma sát nơi mềm mại nhất của cô, rốt cuộc cũng bộc phát.

Tần Tang bị sự nóng bỏng của anh khiến cô bùng cháy, rút về sau, khuỷu tay chống lên tay lái, lại vừa đứng vị trí cũ. Binh sĩ kia đã cảm thấy bất thường từ khi xe phanh gấp lại ven đường. Lúc này nghe thấy tiếng còi, tướng Lý Vi Nhiên gọi người giúp đỡ, vội vã chạy từng bước đến.

Tần Tang thấy vậy sốt ruột muốn leo xuống khỏi người anh, nhưng trong lúc đó lại không xuống được. Hành động như thế lại khiến Lý Vi Nhiên trối dậy ôm lấy cô không buông. Tần Tang gấp đến độ sắp khóc, dầm cho anh vài phút.

Lý Vi Nhiên nhìn kính chiếu hậu thấy thế lại cười ha ha. Thấy dáng vẻ xấu hổ mềm nhũn, ngoan ngoãn ghé vào ngực mình không nhúc nhích của cô, anh cũng không nhẫn tâm trêu cô nữa. Áp cô xuống thấp một chút, anh mở cửa sổ hơi thò đầu ra ngoài, “Không có chuyện gì đâu, đừng qua đây.”

Binh lính kia do dự cúi chào, cẩn thận quay trở về. Lý Vi Nhiên vỗ lưng Tần Tang, trầm giọng hỏi cô: “Sau vậy? Vẫn không nở buông anh ra sao?”

Tần Tang không trả lời, nhúc nhích người dưới khiến Lý Vi Nhiên lại nóng lên, cử động eo thúc vào cô muốn tiếp tục. Tần Tang bị anh làm đến mức nổi lên tiếng: “Lý Vi Nhiên, em hận anh chết đi được! Chân em bị chuột rút không động đậy được nữa rồi!”

.....

Bởi vì thấy áy náy với Kỷ Nam, An Tiểu Ly đối xử với cô ấy cực kỳ ân cần. Ngủ chung không nói làm gì, nửa đêm Kỷ Nam thức giấc đi toilet cô cũng đi theo.

Kỷ Nam đi ra từ phòng vệ sinh, nhìn thấy An Tiểu Ly khoác áo lông dụi đôi mắt ngái ngủ chờ bên ngoài, trong lòng bỗng nhiên có cảm giác quen thuộc.

“Tiểu Ly, thật ra cô có phần giống Cố Yên.” Vào phòng nằm xuống, Kỷ Nam nhất thời không ngủ được, kéo cô nói chuyện.

An Tiểu Ly thuộc loại người không biết mất ngủ là gì, từ từ nhắm mắt trả lời không rõ ràng: “Ý cô là tôi xinh đẹp đáng yêu giống cô ấy sao?”

Kỷ Nam bật cười, vươn tay ra nhéo mặt cô, “Hai người các cô đều sống vì bản thân. Cố Yên lạnh lùng, cô thì ngô nghê. Nhưng hai người đều biết nên tìm người thế nào để có thể tiếp tục như thế. Có đại ca, Cố Yên có thể không để tâm đến người khác. Cô cũng vậy, có anh ba, có ngô nghê hơn nữa cũng không dám hăm hại cô.”

Mắt An Tiểu Ly chợt sáng như tuyết, “Trần Ngộ Bạch, tôi bị anh ta hăm hại vậy còn chưa đủ à? Còn muốn người khác hăm hại nữa sao?”

Kỷ Nam mỉm cười, “Cô còn nhỏ, cô không biết cả đời bị một người hăm hại là chuyện tốt đẹp đến nhường nào.”

An Tiểu Ly thấy cô ấy nói tới đây có phần thương cảm, ánh mắt cũng trở nên xa xăm. Cô cũng không hỏi nữa, dùng cánh tay không bị thương nắm lấy tay Kỷ Nam. Không lâu sau, Kỷ Nam liền ngủ thiếp đi.

Thẳng một giấc đến sáng, bà chủ nông trại nhiệt tình nấu rượu nếp Nguyên Tiêu* cho ba người ăn sáng. Kỷ Nam và Tiểu Ly đều thích ăn món này nên Tần Tổng vui vẻ típ cho bà chủ rất nhiều.

[* Rượu nếp Nguyên Tiêu là đồ ăn vặt đặc sản của Thường Châu. Theo dân gian, qua tết âm lịch sẽ có phong tục ăn bánh trôi. 100 năm trước, Bùi Ngọc Cao cho thêm rượu nếp vào bánh trôi truyền thống, bắt nguồn cho rượu nếp bánh trôi.]

Đến lúc chuẩn bị đi, Kỷ Nam bảo gọi điện cho thủ hạ tới đón, lại bị Tần Tổng ngăn cản, “Người ta cũng phải đoàn tụ với gia đình, qua năm mới anh đừng thiếu nhân tính như vậy! Đừng nhúc nhích, đợi em tìm người cô độc lẻ loi tới đón chúng ta.”

Anh nháy mắt với Kỷ Nam. Kỷ Nam hiểu ra, cười trộm cất điện thoại đi, ngồi chờ con người bận rộn nào đó gần đây làm cho toàn Lương thị sợ hãi gà bay chó sủa từ xa xối chạy tới đây để hai người cười nhạo.

An Tiểu Ly bưng bát rượu nếp uống rất vui vẻ, hoàn toàn không để ý mình đã bị Cẩm Thú và chị em vừa quen biết bán đi.

.....

Vùng ngoại ô thành phố C quy hoạch đâu ra đấy, từng đồng ruộng, vùng nông trại đều rất khác biệt. Liếc mắt thôi cũng đã thấy cảnh đẹp hài hòa.

Hôm nay Trần Ngộ Bạch ăn mặc rất đẹp, áo len cao cổ màu đen, áo khoác cổ bẻ màu trắng, quần bó sát màu xám đậm, boots da cao cổ. Anh gầy đi chút nhưng nhìn qua rất có sức sống. Anh nhíu mày, đôi mắt lạnh lùng quét tới, vẫn mang đậm sát khí như trước.

“Sao lại bị thương?” Anh nhảy xuống từ chiếc Land Rover màu xám bạc, không chào hỏi Kỷ Nam và Tần Tổng, lập tức đi đến trước mặt An Tiểu Ly, hơi nóng nảy mở miệng hỏi cô.

65. Chương 65: Khai Chiến

“Sao lại bị thương?” Anh nhảy xuống từ chiếc Land Rover màu xám bạc, cũng không chào hỏi Kỷ Nam và Tần Tổng, lập tức đi đến trước mặt An Tiểu Ly. Hơi nóng nảy cất tiếng hỏi cô.

An Tiểu Ly chìa tay ra cho anh xem theo bản năng. Thật ra sáng nay cô thức giấc liền phát hiện ra đau hơn hôm qua, còn hơi sưng. Nhưng cô cũng không có ý trách móc trước mặt Kỷ Nam.

Trần Ngộ Bạch vén tay áo cô lên chút, muốn xem kỹ vết thương. Nhưng mới hơi mạnh tay đã nghe thấy cô hít một hơi lạnh, anh run tay liền ngừng lại.

Kỷ Nam bị ánh mắt hung ác của Trần Ngộ Bạch khiến cho dựng hết lông gáy, vội vàng cười xòa: “Em không cố ý! Em tưởng Lão Ngũ đến nên đùa với cậu ấy. Ai biết Tiểu Ly đứng đó.”

Trần Ngộ Bạch cười với Kỷ Nam, giọng điệu dịu dàng hơn: “Không sao cả.”

Tần Tổng nghe thấy giọng nói dịu dàng quen thuộc này liền giật nảy mình. Lần trước sau khi anh ba dịu dàng như vậy, anh đã bị sung quân tới biên cương gần nửa năm. Lần này vì tác hợp cho đôi vợ chồng son này, anh đã bán cả anh tư. Nhưng có vẻ anh ba đau lòng thật, không biết chuẩn bị xử lý anh tư thế nào.

“Anh, hay là chúng ta về đi? Sắp tới giờ làm rồi.” Tần Tổng khẽ nói với Trần Ngộ Bạch. Nói xong mới nghĩ ra hôm nay là thứ bảy.

Trần Ngộ Bạch không bối rối mà gật đầu. Thậm chí còn nhếch miệng cười, “Được, lên xe đi.”

Anh càng hòa nhã như vậy, Tần Tổng và Kỷ Nam lại càng bồn chồn. Trong lòng lo lắng bất an, hai người không khỏi phân trần cương quyết nhét An Tiểu Ly vào ghế lái phụ.

Vào trong thành phố, hai người cực kỳ thức thời đề nghị xuống xe “đi bộ”. Trần Ngộ Bạch mỉm cười, thả hai người xuống gần đó. Trên đường, An Tiểu Ly đã ngủ thiếp đi không còn biết gì.

Đến cổng khu tập thể trước nhà Tần Tang, Trần Ngộ Bạch dừng xe ổn định lại. Do dự một lúc rồi đưa tay đẩy cô, “Dậy đi.”

An Tiểu Ly khẽ than thở một câu: “Đừng mà. Tiểu Bạch, em buồn ngủ quá.”

Trong buổi sáng rõ ràng rét lạnh vô cùng, nhưng ý xuân lại lan tràn trong chốc lát bởi vì câu nói này của cô.

Khuyết điểm của An Tiểu Ly không thể đếm xuể, nhưng Trần Ngộ Bạch cảm thấy điều không thể tha thứ nhất là thói quen ngủ nướng của cô. Đến ngày chủ nhật được nghỉ, anh định đưa cô đi đây đó, thì cô lại dính chặt lấy giường, chưa đến giữa trưa tuyệt đối không dậy. Vài lần đầu anh cảm thấy buổi tối mình giày vò cô quá độc ác, nên cô có thể không còn sức lực nên không ép cô nữa. Nhưng về sau, tối thứ sáu anh cũng thử kiềm chế chút, cô vẫn ôm chăn nhắm mắt không chịu dậy như vậy. Đến khi anh nổi giận, cô liền dịu dàng làm nũng: “Em buồn ngủ quá. Tiểu Bạch, xin anh đấy, để cho em ngủ tiếp đi.”

Trần Ngộ Bạch bình tĩnh nhìn dáng vẻ ngủ yên của cô, lại nghĩ tới từng chi tiết ám áp khi ở bên cô, bỗng dưng cảm thấy mình rất ngốc.

Cuộc đời con người phải trải qua bao nhiêu gian khó, bao nhiêu gập ghềnh, lại phải gặp bao nhiêu may mắn mới có thể gặp được người quán quít lấy trái tim mình đúng lúc. Làm sao anh có thể buông tha dễ dàng như vậy?

Một người ngủ, một người ngẩn ngơ nhìn, nháy mắt đã đến chín rưỡi. Ghế da thật dù có thoải mái hơn nữa cũng không vững vàng như giường ngủ. Cuối cùng An Tiểu Ly cũng từ từ tỉnh lại, đôi mắt mơ màng thấy Trần Ngộ Bạch đang nhìn mình đầy vẻ đăm chiêu. Đầu óc cô đình công một lúc lâu mới bắt đầu hoạt động, vội vàng ngồi thẳng dậy, lau khước miệng xem có chảy nước bọt hay không, lại dụi mắt, lúc này mới khẽ lên tiếng: “Ặc. Xấu hổ quá. Em có làm anh bị lỡ việc không?”

Trần Ngộ Bạch thu hồi lại ánh mắt đăm đúi, xoay mặt nhìn về phía trước, “ừ” một tiếng lạnh nhạt.

“VẬY em đi trước đây — — Á? Sao anh lại đưa em tới đây?” Tiểu Ly thò đầu ra ngoài, nói.

Trần Ngộ Bạch nhanh chóng xoay tay lái, khước miệng nhợt nhạt nhếch lên, “Anh không biết em đã chuyển nhà rồi. Có đói không?”

Tiểu Ly lắc đầu, cô còn chưa tiêu hóa hết rượu nếp Nguyên Tiêu buổi sáng. Nhưng cô lại nghĩ tới điều gì đó, “Đi ăn cơm trưa đi. Em mời. Cảm ơn anh đã đón em.”

“Anh đi đón Kỷ Nam và Tần Tổng.” Trần Ngộ Bạch lạnh nhạt từ chối “ý tốt” của cô.

An Tiểu Ly đã quen với tính khó chịu của anh từ lâu, chút xíu ngọt ngào đó thì có là gì. Cô cười nói: “Em đói bụng rồi, chúng ta đi ăn cơm được không?”

Trần Ngộ Bạch hừ lạnh khinh bỉ rồi rẽ ở ngã tư đường, lái xe về phía nhà hàng.

.

Ngày hẹn gặp Trình Hạo, Tần Tang cực kỳ do dự. Lý Vi Nhiên đã nói không cần cô ra mặt giải thích với nhà họ Tần và nhà họ Trình. Anh sẽ chịu trách nhiệm tất cả mọi chuyện cưới hỏi với cô.

Nhưng nếu có thể giải quyết hòa bình nhẹ nhàng, cũng không phải là chuyện xấu đúng không?

Thế nên Tần Tang vẫn đi.

Lúc cô đến Trình Hạo đã gọi đồ uống rồi. Tần Tang lấy chiếc thìa nhỏ khuấy nước, nói đùa với anh: “Có bỏ thuốc độc không?”

Trình Hạo vẫn bất cần đời như bình thường, nhún vai cười. Dường như không hề cảm thấy áy náy với cô vì chuyện bữa tiệc lần trước.

“Em có biết năm sau Lương thị sẽ nhắm thẳng vào mấy nhà thành Tây chúng ta không?” Trình Hạo đi thẳng vào vấn đề.

Tần Tang lắc đầu, “Đây là chuyện của đàn ông các anh, em không xen vào.”

“HỢP ĐỒNG của chúng ta hoặc là bị người người khác đẩy giá cao cướp mất, hoặc là bị ngừng cung cấp hàng hóa. Thủ đoạn rất đơn giản trực tiếp, Lương thị thậm chí còn không thèm che giấu vài công ty nhỏ. Chuyện này có nghĩa là họ cố tình tuyên chiến với chúng ta — —”

“Không phải chúng ta,” Tần Tang nghiêm túc sửa sai cho anh, “Là — — các anh.”

“À, chưa lấy nhau nhưng đã thành người của họ rồi sao?” Trình Hạo nhíu mày, “Tần Tang, nếu anh thật sự thích em, em làm như vậy thì anh chịu sao nổi?”

Tần Tang cười, không hề thanh minh.

“LÝ Vi Nhiên là người của Lương thị, em chia tay với anh ở bên anh ta cũng chính là khiêu chiến liên minh vững chắc của mấy nhà chúng ta. Nếu chuyện lần này làm âm lên, Lương thị và chúng ta — — Ý anh là nhà em và nhà anh, Lương thị và sự rạn nứt giữa hai nhà chúng ta, như vậy quan hệ giữa em và Lý Vi Nhiên sẽ đẩy nhà họ Tần lên ngọn sóng lớn nhất nơi đầu sóng ngọn gió. Chẳng lẽ đứa con gái ngoan ngoãn trong mắt bác Tần sẽ dứt khoát bỏ trốn với Lý Vi Nhiên sao?” Trình Hạo bỏ đi về dân chơi bất cần đời của mình lại thật sự rất sắc sảo thẳng thắn.

Tần Tang nhún vai, không thêm đề ý, “Anh nên nói với Lý Vi Nhiên những lời này. Anh ấy không cho em lo việc này, nếu anh ấy biết em đang lo nghĩ, anh ấy sẽ tức giận.”

Ánh mắt Trình Hạo hiện lên vẻ tàn nhẫn, nắm đấm siết thật chặt, nhìn thẳng vào Tần Tang đang cười nhạt, lại thả lỏng tay, cười lạnh lùng: “Tang Tang, em thật nhẫn tâm.”

“Đúng, anh muốn cưới em. Sau khi em nói chia tay với anh, anh mới phát hiện mình không nữ. Đúng, anh hợp tác diễn trò với Tần Dương là muốn kéo em lại. Đúng, anh vừa mới nói trái với lòng mình, thật ra anh thích em, anh không muốn nhường em cho tên Lý Vi Nhiên kia.” Trình Hạo hơi cúi đầu, trong lúc đó không thấy rõ trên mặt có vẻ đau khổ hay không, “Đừng làm anh đau nữa, Tang Tang. Nếu đổi lại, em có cam lòng chấp tay nhường vị hôn thê cho người khác không? Tuy anh không định toàn tâm toàn ý với em, không phải em cũng thừa biết, hơn nữa cũng im lặng chấp nhận hay sao? Tại sao phải thay đổi?”

Thật ra trước khi anh ta nói lời này Tần Tang vẫn không dám chắc. Cô cho rằng nếu Trình Hạo chỉ đơn thuần vì lợi ích của gia tộc cũng không nhất thiết phải làm tới mức này. Bây giờ cô đã thăm dò được, tâm trạng cũng giống anh, như thể bị người khác đâm vài nhát dao.

Trình Hạo là do chính cô chọn. Lúc trước đã nói rõ hợp tác chân thành, lúc cần thì sẽ phối hợp diễn xuất thân mật. Sau khi cưới nếu hợp nhau thì tốt, còn không hợp sẽ che giấu cho đôi bên, ai đi đường nấy. Mà hơn hai năm qua, Trình Hạo là đồng bọn đủ tư cách mà lại trách nhiệm, có thể nói là hoàn hảo.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, là Lý Vi Nhiên. Tần Tang liếc nhìn Trình Hạo, rồi vẫn nhận điện, “Em ở đâu thế?”

Giọng nói của Lý Vi Nhiên có vẻ không vui, Tần Tang nhạy cảm đoán được anh có thể biết cô đến đây gặp Trình Hạo, “À, em hẹn gặp với Trình Hạo ở đường Nam Kinh. Sao vậy? Nghĩ ra buổi tối ăn gì chưa?”

Giọng nói của cô dịu dàng ôn hòa, Lý Vi Nhiên dường như cũng không khó chịu như vậy nữa. Nói qua loa hai câu liền cúp máy.

“Được rồi.” Trình Hạo ném chiếc thìa trong tay vào ly cà phê, bắn hai giọt ra chiếc khăn trải bàn trắng như tuyết, “Lý Ngũ Thiếu làm anh mất mặt. Tần Tang, anh nói thật, anh chỉ hơi khó chịu thôi. Em đừng tự cho bản thân là quan trọng đến mức anh không có em thì không được. Hai năm qua anh vẫn cảm thấy dù sao em cũng không chạy thoát được nên không động vào em. Bỗng dưng em lại bị người khác đoạt đi như vậy, rõ ràng là bỉ mặt anh. Thật ra trong lòng anh cũng biết, tính tình em như vậy, anh bất chợt thay đổi khẩu vị còn được, thật sự quyết một lòng ở bên em cả đời, không biết phải chịu đựng tới mức nào! Anh không định chịu thiệt đâu.”

Rõ ràng tâm trạng của Trình Hạo rất loạn, thay đổi thái độ liên tục. Cuộc nói chuyện này không thể nào tiếp tục được nữa, Trình Hạo bắt đầu hút thuốc không ngừng. Tần Tang nhìn vẻ mặt mệnh mang kia qua lớp khói, cảm thấy hơi đau lòng.

Rời khỏi nhà hàng, Trình Hạo không nói gì nữa. Tần Tang đứng trên bậc thềm ngẩng đầu nhìn anh ở phía bên trái đằng trước, định nói tạm biệt. Trình Hạo lạnh lùng nhìn cô, muốn nói lại thôi, quẹo sang trái.

Khoảng cách quá gần, tiếng súng kia có cảm giác như thể đất rung núi lở. Tần Tang hét lên một tiếng, ngã ra sau, chân vấp cầu thang lăn xuống.

Mà đến khi cô thoáng bình phục lại từ cơn choáng váng khủng khiếp, cô chống người định đứng dậy, tay vừa chạm xuống đất đã đụng phải chất lỏng ấm áp.

Máu, quá nhiều máu.

Mặt Trình Hạo trắng xanh, anh nằm cách cô không xa, mắt nhắm lại không còn sức sống. Trên bộ đồ thường ngày màu trắng, máu dần dần lan ra trên ngực.

.....

Lúc cháo ngũ cốc được bưng lên, Trần Ngộ Bạch lại nhíu mày theo thói quen, liếc mắt nhìn Tiểu Ly, cầm thìa lên bắt đầu ăn chậm rãi.

An Tiểu Ly ngủ một giấc sáng khoái, tâm trạng dường như cũng tốt hơn nhiều vì nghỉ ngơi đầy đủ. Trần Ngộ Bạch ở trước mắt, thật sự nhìn thế nào cũng thấy đẹp trai.

“Ặc,” Tiểu Ly tìm chuyện để nói, “Spirit thể nào? Có khỏe không?”

Trần Ngô Bạch lắc đầu, “Anh không có thời gian chăm sóc nó, đang định hai ngày nữa đưa nó đi.”

“Đưa đi đâu?” An Tiểu Ly không thể làm lơ.

“Tùy, nếu phiền phức thì quăng ra ngoài ô. Chắc không chết đói đâu. Ừm, nhưng nó toàn ăn thức ăn cho chó, trời lại quá lạnh, không biết có thích ứng nhanh như vậy không.” Trần Ngô Bạch nói lạnh nhạt.

An Tiểu Ly nghe thấy vậy, chiếc thìa trong tay trượt xuống, va vào bát sứt tạo thành tiếng rất khó nghe.

Trần Ngô Bạch lấy khăn tay lau miệng, nhìn vẻ mặt hồn bay phách lạc của cô, ý cười dần dâng lên khoe miệng, “Nếu em trở về chăm sóc nó, anh có thể cân nhắc không làm vậy.”

66. Chương 66: Ý Trời

Nghe anh nói như vậy khiến An Tiểu Ly hơi sững sốt trong chốc lát. Hốc mắt cô đỏ bừng.

Anh vốn là thế, lúc thì đối xử với cô rất tốt, lúc thì lạnh mặt lạnh mày. Hai người cũng chẳng bao giờ cãi nhau. Cô tủi thân nổi giận, anh bằng lòng nhân nhượng thì nhân nhượng, không bằng lòng thì hừ lạnh xoay người rời đi. Bực tức thì nói lời tàn nhẫn - - “An Tiểu Ly, kể từ lúc này, từ giờ phút này trở đi, đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa. Nếu không, tôi sẽ cho em biết thứ gì gọi là Sống-Không-Bằng-Chết.”

Tiểu Bạch, thật ra từ khi anh xuất hiện, em vẫn luôn được biết thứ gọi là - - Sống không bằng chết.

Trần Ngô Bạch không cười nổi nữa. Nhìn hốc mắt ươn ướt dần của cô và nước mắt rơi xuống bát cháo “tí tách”. Chiếc mũi nhỏ của cô cũng ứng hồng. Anh hốt hoảng cầm lấy tay cô: “Trêu em thôi, khóc gì chứ!”

“Rốt cuộc anh muốn thế nào?” Hai mắt Tiểu Ly đầm lệ, cúi đầu lau nước mắt, “Anh nói không cho em xuất hiện trước mặt anh nữa, bây giờ anh lại thế này.”

“Trần Ngô Bạch, anh đáng ghét chết đi được. Em giúp anh làm Sở Hạo Nhiên ngắt đi, anh còn hung dữ như vậy, còn mắng em.”

“Tang Tang nói em cũng không đúng. Cậu ấy nói em cuối cùng cũng không dám yêu hết mình, cứ nghĩ rằng cho dù em rời khỏi anh cũng không làm mình tổn thương, nên em yêu không đủ sâu nặng. Nhưng anh tốt ở đâu chứ, anh toàn gạt em, chẳng nói gì cho em biết cả.”

“Chúng ta đều không đúng. Nhưng tại sao anh lại tỏ vẻ chính trực như vậy? Khiến em chỉ muốn tránh né anh!”

An Tiểu Ly vừa nói vừa khóc thút thít, cầm khăn giấy lau nước mũi không ngừng. Trần Ngô Bạch nghe lời cô nói mà sững sờ. Hai người đều không nói gì nữa, một lúc lâu sau mới nghe thấy anh thở hắt ra một hơi thật dài.

“Là anh không tốt. Em muốn biết chuyện gì cứ hỏi anh, anh sẽ nói cho em biết, có được không?” Trần Ngô Bạch đưa tay kia lau nước mắt trên mặt cô. An Tiểu Ly quay đầu, nước mũi dính lên ngón tay cái của anh kéo thành sợi. Trần Ngô Bạch bóp chặt mũi cô, lau nước mũi bằng tay mình. Rồi lật tay lại, dùng mu bàn tay lau mặt cô sạch sẽ.

An Tiểu Ly đang nức nở thì điện thoại di động đổ chuông. Hơn nửa điện thoại của Trần Ngô Bạch cũng vang lên gần như đồng thời.

Tiếng trong điện thoại rất hỗn loạn, giọng nói của Tần Hòe cũng đứt quãng, “Chị Tiểu Ly tới mau đi. Chị em. bệnh viện.”

Đang này, Trần Ngô Bạch nói ngắn gọn mấy câu đã cúp máy. Anh lập tức đứng dậy, nhanh chóng rút mấy tờ tiền đặt lên bàn, không nói gì kéo An Tiểu Ly ra ngoài.

“Làm gì thế?!”

“Tần Tang bị thương, bây giờ đang ở bệnh viện. Em đi theo anh.” Sắc mặt Trần Ngô Bạch rất lạnh. Bây giờ Trình Hạo trúng đạn, e rằng thành phố sẽ nảy sinh một trận sóng to gió lớn. Chắc chắn Lương thị sẽ bị

ngihtừ đầu tiên. Mà cuộc phân cao thấp ngấm ngấm giữa Lương thị và thành Tây nhiều năm nay chắc hẳn sẽ phơi bày ra ánh sáng.

.

Lúc đến bệnh viện còn chưa xuống xe chân Tiểu Ly đã bủn rủn. Trần Ngô Bạch nửa ôm nửa bế đưa cô vào trong. Cửa phòng bệnh đông nghịt toàn người là người.

Ngoài cửa, hơn mười người cao to mặc áo đen đứng canh nghiêm ngặt, bên hông phòng lên chắc hẳn là có mang súng. Tần Dương đang xông vào thì cửa mở ra. Lý Vi Nhiên nghiêm mặt bước ra không nói gì rút súng bên hông của tên thuộc hạ. Họng súng đen ngòm chột nhăm vào trán Tần Dương.

Tần Dương không hề sợ hãi, anh ta nở nụ cười lạnh.

Lý Vi Nhiên cũng cười, nhưng lại không mang vẻ ảm áp thường ngày mà lạnh như thể khối băng khổng lồ. Ngón tay thon dài khẽ nhúc nhích, mở chốt an toàn. Tần Dương bị chĩa súng lùi về phía sau một bước.

Trần Ngô Bạch khẽ quát một tiếng, rồi giao An Tiểu Ly ột thủ hạ ở bên cạnh trông chừng. Anh tiến lên gạt súng của Lý VI Nhiên ra.

“Vi Nhiên, lẽ độ chút đi, đừng trẻ con như vậy. Về phần Tần tiên sinh, có lẽ anh nên về trước. Bây giờ Tần Tang đã ở trên địa bàn của Lương thị chúng tôi, tôi nghĩ rằng không còn gì nguy hiểm nữa.” Trần Ngô Bạch mỉm cười hoàn mỹ nhưng nói đầy châm chọc.

“Tôi phải xác định tình hình của Tần Tang mới có thể rời đi.” Giọng điệu của Tần Dương cũng rất cứng rắn, “Dù sau này nó gả cho ai, bây giờ nó vẫn là con gái nhà họ Tần chúng tôi. Huống chi sự việc ngoài ý muốn này là ai nhắm vào ai, ai bị thương ngoài ý muốn, còn phải đợi điều tra xác nhận.”

Lý Vi Nhiên xoay súng trong tay cười lạnh lùng, “Nếu cô ấy không phải là con gái nhà họ Tần các người thì khi này anh đã chết rồi. Chuyện này do ai làm tôi sẽ tự điều tra. Mà anh vợ tương lai, tôi đề nghị anh biến ngay lập tức, nếu không - -”

“- - Nếu không thì sao?” Một giọng nam hùng hậu vang lên. Chủ nhân nhà họ Tần - Tần Uy đã tới.

Gương mặt Tần Uy đầy vẻ mệt mỏi, nhưng không làm giảm sự uy nghiêm của ông. Tần Dương thấy cha đến lập tức ra nghênh đón. Lý Vi Nhiên cũng thu súng lại. Tần Dương vẫn chưa có thành tựu gì, nhưng Tần Uy lại là người thế hệ trước trong thành phố. Ngay cả Lương Phi Phàm cũng phải nể mặt ông phần nào. Huống chi ông là cha của Tần Tang.

“Xin chào.” Tần Uy chợt đưa tay về phía Lý Vi Nhiên.

Lý Vi Nhiên cung kính vâng tay ra, khẽ khom lưng.

“Tần Tang sao rồi?”

Lý Vi Nhiên lập tức trầm giọng trả lời: “Cô ấy ngã từ trên cầu thang xuống nên trật chân. Mặt hơi xây xát, tình trạng của thất lưng và xương sống vẫn chưa rõ. Có lẽ không có vấn đề gì lớn. Bởi vì hoảng sợ nên bác sĩ đã tiên thuốc an thần cho cô ấy, bây giờ đang nghỉ ngơi. Đến khi cô ấy tỉnh lại sẽ tiếp tục kiểm tra toàn diện.”

Tần Uy suy nghĩ rất nghiêm túc, sau đó gật đầu nói với anh: “Cảm ơn, làm phiền tổng giám đốc Lý rồi.” Lý Vi Nhiên nói “không dám” liên tục. Tần Uy dặn dò Tần Dương đứng đằng sau: “Con chờ ở đây, ba vào trong xem Tần Tang thế nào rồi chúng ta đi.”

Tần Dương lặng lẽ gật đầu. Tần Uy đi vào phòng bệnh. Mấy tên vệ sĩ nhìn Lý Vi Nhiên. Lý Vi Nhiên gật đầu ý bảo cho ông vào.

An Tiểu Ly thừa dịp cửa mở thì lên vào. Trần Ngô Bạch vươn tay ra nhưng không bắt được cô, đành phải để mặc cô.

Vào phòng chưa được bao lâu Tần Uy đã đi ra ngoài. Tạm biệt Lý Vi Nhiên và Trần Ngô Bạch, rời đi cùng Tần Dương.

Lý Vi Nhiên nhìn bóng dáng Tần Uy biến mất ở hành lang, quay đầu lại nghi ngờ hỏi Trần Ngô Bạch: “Như vậy là có ý gì?”

“Ý bảo cậu đừng quá lớn lối.” Trần Ngô Bạch lạnh lùng nhìn anh, đẩy cửa đi vào tìm cô ngốc của anh.

.

Vết xước trên mặt Tần Tang hơi sưng đỏ, sắc mặt càng trắng bệch. Lý Vi Nhiên suy xét đến tình thế phức tạp hiện giờ nên bao cả tầng bệnh viện. Hôm nay khắp nơi đều yên tĩnh như chân không, từng âm thanh nện thẳng vào màng nhĩ của An Tiểu Ly. Nhịp đập trái tim dần dần không thể khống chế.

Tang Tang. Giống như đã chết rồi, thật đáng sợ.

Thì ra tình yêu có thể gây tổn thương như vậy. Tang Tang lý trí vẫn luôn nói cười lạnh nhạt, bởi vì Lý Vi Nhiên mà dây dưa thành ra yêu hận tình thù đến mức này. Thế nên bây giờ lại nằm lặng lẽ ở đây, không khóc không cười.

Vậy nếu rõ ràng có thể yêu thì đừng nên trơ mắt để đi lướt qua nhau hay không? Dù sao chúng ta đều không sống được quá lâu. Dù sao tìm được một người bằng lòng ăn từng bữa sáng với mình cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Sau đó Trần Ngô Bạch nhẹ nhàng mở cửa đi vào đứng sau cô. An Tiểu Ly bỗng nhiên xoay người nhào vào lòng anh.

Trong mũi là mùi hương thoang thoảng quen thuộc, nhịp đập trái tim anh cùng một tần số với mạch đập của cô. Cảm giác yên ổn này cô sẽ không nhầm lẫn.

Vậy cứ để cho anh lừa gạt cả đời cũng tốt. Nếu không thể thích ứng trong mọi hoàn cảnh như lời Tang Tang nói. Thì cứ ngoan ngoãn làm cô ngốc của Tiểu Bạch đi.

.

Sau đó Lý Vi Nhiên và Trần Ngô Bạch ra ngoài bàn bạc chuyện gì đó rất lâu đến quá cả bữa tối. An Tiểu Ly biết hai người nhất định đang nói về chuyện của Tần Tang rất phức tạp rất khó khăn. Cho nên cô vẫn trông chừng Tần Tang ngoan ngoãn chờ đợi.

Trong lúc đó Tần Tang có tỉnh lại một lần, nhưng lại mê man nhìn cô rất lâu, dường như không nhận ra cô nữa. Đến khi cô gọi Lý Vi Nhiên vào thì Tần Tang lại thiếp đi. Lúc hơn chín giờ, Trần Ngô Bạch và Lý Vi Nhiên mới tạm thời nói xong bước vào phòng bệnh. Tiểu Ly gục bên giường Tần Tang, hai người đều đang ngủ.

Trần Ngô Bạch nhìn đồng hồ mà đau lòng. Nhẹ nhàng ôm cô dậy từ trên ghế, chào Lý Vi Nhiên rồi rời đi. Tâm trạng Lý Vi Nhiên rất tệ, anh kéo tay Tần Tang, khẽ gạt đầu, cũng không tiến.

.

Thang máy “đình” một tiếng, An Tiểu Ly thức dậy, cọ cọ vào ngực anh, mơ màng quàng tay lên cổ anh, giảm bớt gánh nặng trên cánh tay anh.

“Đi đâu thế?”

Trần Ngô Bạch cúi đầu, cầm cọ lên trán cô, “Tình hình bây giờ hơi phức tạp, bọn anh không rõ rốt cuộc ai đứng trong bóng tối. Cho nên anh lo em không được an toàn, tối nay ở chỗ của anh có được không?”

Tiểu Ly không nói gì, anh ngừng lại một chút, buồn rầu bổ sung thêm một câu: “Anh. . . . đi chỗ khác.”

Thật ra An Tiểu Ly đang không biết mình có nghe nhầm hay không. Trước kia Trần Ngô Bạch chưa từng hỏi cô “có được không”.

“Em ở phòng khách.”

“. Được.”

Được nửa đường, Trần Ngô Bạch lại gọi đồ ăn. Vừa kết nối được điện thoại, anh bỗng bảo đối phương chờ chút, sau đó hỏi Tiểu Ly: “Em muốn ăn gì?”

Tiểu Ly lắc đầu, “Không biết nữa.”

Trần Ngô Bạch cong khoe môi gọi chút đồ ăn vặt linh tinh cô thích ăn, lại gọi thêm một phần cháo gà.

Vừa về nhà đồ ăn đã được đưa tới. An Tiểu Ly đã đói bụng từ lâu nên lập tức tiêu diệt hết chỗ đồ ăn. Trần Ngô Bạch uống chút canh đã buông bát, nhìn cô một lát rồi đứng dậy đi vào thư phòng.

An Tiểu Ly vừa mới lưng dạ thì một tập tài liệu đã đặt trước mặt cô.

Trần Ngô Bạch ngồi xuống mở tập tài liệu lấy thứ bên trong ra. Một bức ảnh của An Tiểu Ly, bảng điểm, thời khóa biểu, thậm chí còn có đơn xin vào Đảng và cả một xấp giấy viết về tình hình cuộc sống của cô.

“Đây là những gì điều tra được về em từ hai năm trước khi anh về nước. Nguyên nhân. thật ra anh cũng không biết vì sao nữa. Lần đầu gặp em anh đã ghi nhớ, từ đó về sau anh vẫn học ở nước ngoài. Sau đó biết Lương Phi Phàm và gia nhập Lương thị. Từ khi anh được điều về tổng công ty của Lương thị ở Trung Quốc, anh đã muốn tìm em. Nhìn những thứ này biết em sống cũng được nên anh không tới quấy rầy. Trường đại học C là trường cũ của Cố Yên. Ban đầu anh cả cũng lập quỹ học bổng ở đây vì cô ấy. Hôm đó Vi Nhiên nói muốn đi có việc nên anh liền nghĩ em cũng học ở đó. Vụ tai nạn xe là anh cố ý. Từ xa anh đã thấy một cô bé giống An Tiểu Ly đang lái xe, anh liền nói với bản thân, nếu là em thì đúng là ý trời.”

Nói một hơi nhiều chuyện như vậy, Trần Ngô Bạch vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên. An Tiểu Ly thì giật mình quá độ. Cô không để ý dưới đáy mắt nồng nàn của anh là sự thấp thỏm và chút ngưng ngừng.

“Anh. từ lần gặp đầu tiên đã thích em?” An Tiểu Ly cảm thấy thật khó tin, “Nhiều năm như vậy cũng không quên được em? Người anh nghĩ tới đầu tiên khi trở về nước chính là em. Sau đó trăm nghìn cay đắng sắp xếp cuộc gặp ngẫu nhiên rồi xâm chiếm em từng bước một?”

Tiêu hóa câu chuyện này bằng trí thông minh của An Tiểu Ly thì chân tướng chính là hư vậy.

Trần Ngô Bạch cúi đầu uống vài hớp súp, cuối cùng không thể không gật đầu thừa nhận: “Ừm. Đúng vậy.”

67. Chương 67: Làm Lành

“Vậy tại sao không nói cho em từ đầu?” “Chân tướng” như vậy khiến An Tiểu Ly rất vui mừng thỏa mãn, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng hồng hồng.

Trần Ngô Bạch chần chờ một lát, lại bản thân mãi không trả lời. Bát canh đã bị anh uống thấy đáy.

“Trần Ngô Bạch?” An Tiểu Ly nóng lòng thúc giục, thế nhưng anh vẫn lặng yên.

“Tiểu Bạch?” Giọng nói của cô đã mang vẻ đùa cợt tự đắc.

Cui cùng Trần Ngô Bạch then quá hóa giận, đưa tay đẩy bát canh gà tới trước mặt cô, nhướn mày ni lạnh lùng: “Khi ăn khng nói chuyện!”

An Tiu Ly bị anh mắng quen rồi, lè mề vợ lấy tha uống canh, nhưng lại không cảm thấy mùi vị gì. Rõ ràng là anh đang thổ lộ chân thành, hung hăng gì chứ!

“Đừng tưởng rằng tỏ vẻ đáng thương là em có thể tha thứ cho anh!” Cô bắt chước vẻ tàn khốc của anh, “Là anh cần em, em không cần anh như vậy. Anh không nói rõ đừng cho rằng chuyện em và anh đã xong rồi.”

Trần Ngô Bạch cố gắng nuốt ngụm canh ngậm trong miệng, nghẹn tới mức gần nội thương, lườm cô đầy căm hận. Định nói hai câu tàn nhẫn để trêu tức cô nhưng nhìn dáng vẻ sưng sía góc nghếch của cô, chút tức giận liền biến mất.

Cả đêm An Tiểu Ly ngủ không yên giấc, cảm thấy cánh cửa phòng khách mở ra, một bóng dáng không được tự nhiên đi vào, dịu dàng ôm lấy cô.

.

Sau nửa đêm Tần Tang mới tỉnh lại, ánh mắt mơ màng nhìn lên trần nhà. Cho đến khi Lý Vi Nhiên gục bên giường đau lưng đứng lên hoạt động mới phát hiện ra cô đã tỉnh.

“Tang Tang. . . .” Lý Vi Nhiên khàn giọng gọi cô, kích động mà lo lắng. Cô chậm rãi quay mặt lại, chỉ hỏi anh một câu nhưng lại làm trái tim anh tan nát.

“Ai nổ súng vậy?”

Nếu như thật sự yêu thương sâu sắc, càng hiểu nhau, e rằng chỉ có một cơ hội nhỏ nhoi để khiến em tổn thương, anh sẽ càng căm thù đến xương tủy.

Nếu như thật sự yêu thương sâu sắc, càng hiểu nhau, anh cần gì dùng những thủ đoạn kia, chúng ta vẫn là của nhau, không ai có thể cướp đi, càng không có kẻ nào khiến anh phải đối phó.

Nếu như thật sự yêu thương sâu sắc, càng hiểu nhau, nghi ngờ như vậy, làm người ta đau lòng đến nhường nào.

hăng vào nhau mấy giây rồi anh chậm rãi quay mặt đi, bàn tay nắm tay cô thật chặt cũng buông ra.

“Vi Nhiên. . . .” Tần Tang cố gắng vươn người dậy, nhưng chỗ bị thương trên lưng lại đau buốt, cô ngã bịch xuống giường.

Lý Vi Nhiên tiến lên một bước nhưng không kịp đỡ. Thấy cô kêu rên đau đớn, mặt cũng trắng bệch, anh không phải là không đau lòng. Thế nhưng thời điểm như vậy cũng không nói được lời nói quan tâm an ủi gì. Lòng anh hỗn loạn, vừa tức vừa giận, lạnh mặt nhấn mạnh lên chuông báo hiệu trên giường liên tục.

Bên ngoài phòng lập tức vang lên tiếng đẩy xe hỗn loạn, một nhóm y tá bác sĩ ồ ạt vào. Lý Vi Nhiên lạnh giọng dặn họ chăm sóc cô cẩn thận rồi cầm áo khoác rời đi.

Tần Tang vẫn gọi với theo anh, giọng nói chìm trong tiếng thăm hỏi của bác sĩ nghe rất yếu ớt. Lý Vi Nhiên sai bước ra ngoài nghe thấy vậy thì trái tim như bị kim đâm mà đau âm ỉ.

Lý Vi Nhiên rời đi chưa tới mười lăm phút, Tần Tổng là chạy vội tới. Thấy Tần Tang hôn bay phách lạc, anh hơi lúng túng sờ gáy, “Anh năm bảo không yên tâm để em một mình, bảo anh tới xem em thế nào. Em có muốn ăn gì không?”

Tần Tang ngơ ngác nhìn anh. Mấy ngày nay cô cũng ít khi liên lạc với anh, lúc này lại cảm thấy anh cực kỳ thân thiết. Sự tủi thân sau sợ hãi cuối cùng cũng bộc phát, cô không kiềm chế được mà bật khóc.

Cô khóc làm cho trái tim Tần Tổng ngừng đập. Anh ngồi xổm trước giường bệnh, ngẩng mặt lên nhìn cô ngồi bó gối trên giường, nhỏ giọng dỗ dành: “Tang Tang ngoan, đừng khóc. Nào, anh nói đừng khóc nữa mà!”

Tần Tang hỏi anh trong tiếng nức nở: “Trình Hạo. sao rồi?”

Tần Tổng vội gạt đầu, “Anh ta không sao, nhìn khuôn mặt nhưng thật ra bị thương có tẹo, chảy chút máu, thật sự không có chuyện gì. Ngược lại là em đó. Vừa nãy bác sĩ nói em ngã không nhẹ, bị thương phần mềm gì đó. Em đừng khóc nữa, khóc cũng mất chất dinh dưỡng. Phí mất chỗ đường glucô vừa nãy đấy, như vậy không phải mất không một chai dịch à!”

Tần Tang nhớ lại bóng lưng quyết tuyệt rời đi của Lý Vi Nhiên lúc vừa nãy, trong lòng vô cùng đau đớn. Cô nói xong cũng biết mình đã sai lầm, Vi Nhiên của cô không phải là người như thế. Nhưng khi thấy Trình Hạo trúng đạn, điều đầu tiên cô nghĩ đến là câu nói “chịu trách nhiệm hoàn toàn” của Lý Vi Nhiên.

“Tần Tổng, nói tất cả những gì anh biết cho tôi.” Sau khi khóc xong, Tần Tang tỉnh táo lại, nói với Tần Tổng đang luống cuống.

Tần Tổng lộ ra ánh mắt mờ mịt, lập tức cúi đầu che giấu, nói bằng giọng rất bình tĩnh: “Công tác bảo an của Lương thị do anh tư Kỷ Nam phụ trách, nhưng đến bây giờ chỗ em vẫn chưa có tin tức gì cả. Điều này rõ ràng chỉ có hai trường hợp, hoặc là thế lực của người này trên tầm Lương thị, hoặc người này. rất hiểu Lương thị.”

Anh nói rất khéo, Tần Tang nghe thấy vậy mà rét lạnh. Rất hiểu có nghĩa là — — Đó là người trong nội bộ Lương thị, thậm chí còn ở cấp cao.

“Lúc em mê man Tần Dương cũng tới. Anh nằm làm loạn rất căng thẳng, sau đó cha em tới thăm em rồi đi luôn.” Tần Tổng nói qua về những chuyện xảy ra khi cô hôn mê, “Tiểu Ly đi cùng anh ba, hình như làm lành rồi.”

Tần Tang cười gượng, đưa tay bóc băng dính trên mu bàn tay ra, rút kim truyền rồi xuống giường mặc quần áo.

“Em đi đâu thế?” Tần Tổng sốt ruột, vươn tay ra giữ lấy vai cô.

Tần Tang gạt tay anh ra, nói nhẹ nhàng mà kiên định: “Về nhà.”

.

Buổi sáng đồng hồ báo thức kêu vang, An Tiểu Ly bừng mình đưa tay ra chụp lấy, nhưng khi chạm đến thì cảm giác lại khác hẳn. Cô nhớ ra đây không phải là phòng mình, đồng hồ báo thức chui từ đâu ra vậy?

Mở mắt ra, thấy Trần Ngộ Bạch như cười như không ngồi trên đầu giường cô. Tay cô đặt lên tay anh còn trong tay anh là cái đồng hồ báo thức hình quả táo mà không thể tìm thấy lúc dọn đồ.

“BEI BI”, An Tiểu Ly mở miệng lẩm bẩm không rõ lắm.

Trần Ngộ Bạch hơi đỏ mặt, khẽ ho một tiếng, đứng dậy, “Ăn sáng, dậy đi.”

“Hôm nay là chủ nhật mà.” An Tiểu Ly vui đầu vào trong chăn, lười biếng không muốn nhúc nhích.

Trần Ngộ Bạch đối mặt với cảnh tượng này, thậm chí có cảm giác quen thuộc được sống lại làm người. Anh đưa tay nhắc tấm chăn mềm của cô lên, để lộ cái đầu nho nhỏ của cô ra ngoài, bắt chước cô giáo Trần dùng ngón tay chọc vào mặt cô, “Là chủ nhật nhưng anh muốn đi làm, em phải đi theo anh.”

“Tổng giám đốc Trần, em không còn là thư ký của anh nữa rồi!” An Tiểu Ly bị tay của anh làm phiền, hét lên tức giận, đưa tay ra đánh anh nhưng lại bị anh dừng dậy, ôm vào trong ngực làm bộ muốn lột đồ ngủ của cô. Cô vội vàng cầu xin tha thứ, có được tự do rồi lại lật lọng, nằm xuống cuốn chăn quanh người không nhúc nhích giả chết.

Trần Ngộ Bạch hít sâu một hơi, nằm sấp lên người cô cách một lớp chăn, cọ xát đầy nguy hiểm, nói chậm rãi bên tai cô: “An Tiểu Ly, anh không ngần ngại dùng cách thức kịch liệt hơn gọi em dậy đâu.”

Mắt An Tiểu Ly vụt sáng. Hồi còn ở bên nhau, những buổi sáng anh không vội đi làm, những cách thức và tư thế gọi cô dậy kịch liệt kia, mấy lần nhớ lại cô vẫn còn thất sợ. Vội đẩy anh ra, bắt đấm dĩ rồi giường thay quần áo rửa mặt.

Lúc ăn sáng cô vẫn nhăn nhó cơn tức do phải dậy sớm, không thèm liếc nhìn anh, chỉ chăm chăm uống sữa tươi. Lâu rồi Trần Ngộ Bạch mới có buổi sáng vui vẻ thế này, không so đo với cô, nhàn nhã ăn sáng đọc báo. Trong khoảng thời gian ngắn, hai người thư thả trở lại buổi ban ban đầu.

“Bắt đầu từ hôm nay, em đi theo anh, không phải đi đâu cả. Chỗ Vi Nhiên anh xin nghỉ hộ em.” Trần Ngộ Bạch chợt nói.

Cuối cùng An Tiểu Ly cũng tìm được dịp xả giận, nhướn mày kháng nghị: “Em chính thức thông báo cho anh biết, em không định làm lành(1) với anh, anh đừng tưởng nói mấy câu chẳng chua cũng chẳng ngọt là đuổi được em đi!”

Trần Ngộ Bạch “à” một tiếng thật dài, đặt báo xuống bụng cà phê lên, “Theo lời em nói thì chúng ta. . . .
. . . đã làm lành(2) rồi?”

(1) Nguyên văn là phá kính trùng viên: gương vỡ lại lành.

(2) Nguyên văn là chữ viên (chữ cuối cùng trong phá kính trùng viên) và cũng có nghĩa là viên phòng :-“

An Tiểu Ly sững sốt, nhưng ngay sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn đủ bừng lên, tức giận đến mức ngực không ngừng phập phồng. Mắt Trần Ngộ Bạch lơ đãng liếc qua, vẻ mặt thêm phần căng thẳng.

“Em không muốn đi theo anh! Em muốn đi làm!” An Tiểu Ly từ chối dứt khoát.

Hôm nay lịch trình của Trần Ngộ Bạch rất gấp rút, thấy đã đến giờ nên không đùa cô nữa, nói nghiêm túc: “Chuyện Trình Hạo trúng đạn nếu không phải là khổ nhục kế của anh Tần Tang thì là do một thế lực lớn mạnh khác trong thành phố. Bọn họ muốn đẩy lên chiến tranh giữa Lương thị và thành Tây, từ đó đạt được mục đích. Bây giờ anh nghi ngờ chuyện Tần Tang hôm qua chỉ là màn mở đầu mà thôi. Em ở một mình rất nguy hiểm, trước khi anh tìm ra chân tướng sự việc thì hãy đi theo anh, anh sẽ bảo đảm an toàn cho em.”

An Tiểu Ly lắc đầu, “Quan hệ giữa anh và em chưa đến khiến mức kẻ thù của anh tới ám sát, anh không cần phải làm em sợ.”

Trần Ngộ Bạch đang muốn nổi cáu, nhưng nhìn cô vênh cằm, dáng vẻ không hề sợ hãi. Anh mềm lòng, khẽ thở dài, “Nếu có người định đối phó với anh, chỉ cần bắt em đi, anh bằng lòng đổi tất cả mọi thứ. Cho nên. em ngoan ngoãn chút.”

Buổi sáng cuối đông hơi âm u, đèn trong phòng sáng rực, người đàn ông cúi đầu không thấy rõ vẻ mặt, đường cong khoe môi lại dịu dàng đẹp dễ. Cô gái chần động, ngáy người nhìn anh.

Năm tháng yên ả trôi đi, đời này cho dù không yên ổn, có anh ở đây cô không sợ gì nữa.

Thật ra lúc này An Tiểu Ly muốn gửi cho Tang Tang một tin nhắn. Tang Tang à, hình như tớ không già mồm cái lão được nữa. Anh ấy nói đến nước này, hình như tớ cũng hài lòng rồi.

.

Buổi sáng Tần Uy vừa thức dậy người giúp việc đã nói cho ông biết Tam tiểu thư đã chờ ở ngoài cửa từ lâu rồi.

Nửa đêm Tần Tang chạy về, đến cửa thì trăm mối cảm xúc ngổn ngang, không dám đi vào. Tần Tổng ngồi trong xe với cô đến khi trời hửng sáng, khi cô vào nhà thì anh mới đi.

Tần Uy xuống lầu, Tần Tang ngồi ở góc sofa nghe thấy tiếng bước chân thì lập tức đứng lên. Thấy sắc mặt tái nhợt của con gái, Tần Uy nhíu mày, “Vào ăn sáng đã.”

Tần Tang biết điều đi tới ngồi xuống, cầm một tách trà nóng, gần như không ăn gì cả. Mãi mới đợi được cha ăn xong, cô khẽ mở miệng: “Ba, có chút chuyện con muốn nói với ba.”

“Về Trình Hạo và Lý Vi Nhiên của Lương thị sao?”

“ Vâng ạ.” Tần Tang do dự, “Chúng ta tới thư phòng được không ạ?”

“Con thích ai?” Tần Uy không định lên lầu vào thư phòng, bình thản hỏi con gái.

“Lý Vi Nhiên.” Tần Tang rất dứt khoát.

“Nếu như ba nói con phải lấy Trình Hạo thì sao?”

Tần Tang đau xót trong lòng, không nói nên lời.

Tần Uy đợi rất lâu, rốt cuộc ngẩng đầu lên nhìn cô, nói hồ hững: “Tần Tang, con thật sự làm ba thất vọng.”

68. Chương 68: Vương Mắc Của Bảo Bối

Tần Tang bắt giác run lên, hàng mày nhíu chặt. Tần Uy đặt mạnh tách trà trong tay xuống, cao giọng gần như là khiển trách: “Từ nhỏ con đã biết điều hơn những đứa trẻ khác trong nhà. Ba vẫn luôn biết con có chừng mực, không yêu cầu gì ở con cả. Ở trong lòng ba, ba vẫn luôn cho rằng Tần Liễu chẳng có gì so với con cả, nhưng lần này con bé lại dũng cảm hơn con! Dù cho ba có không thích Dung Nham hơn nữa, nhưng cậu ta là người con gì ba chọn, ba sẽ chấp nhận! Lương thị, nh họ Dung và nh họ Tần chúng ta cho đến tận thế thịnh Ty, đây không phải là chuyện mà con gì cả con cần phải quan tâm. Chiến thắng người khác mới là kẻ mạnh, chiến thắng chính mình mới là kẻ mạnh đích thực(1). Tần Tang, con nghĩ kỹ xem, lần này con sai ở đâu.”

(1) Nguyên văn là

Thắng nhân giả hữu lực, tự thắng giả cường. Trích chương 33 Đạo Đức Kinh của Lão Tử

Tần Uy nói từng từ từng chữ chậm rãi mà nặng nề, khiến trái tim của Tần Tang rã rời từng chút một.

Tần Uy nói xong liền đi lên lầu, không gian rộng lớn dưới lầu bỗng yên tĩnh lại. Ánh mặt trời đồng buổi sớm trong veo khô ráo chiếu vào từ cửa sổ thủy tinh. Tần Tang đắm chìm trong ánh vàng chỉ cảm thấy lạnh như tuyết đêm hè.

Chuyện đau lòng nhất trên thế giới này là lớp vỏ chông chênh vết thương lại không tìm thấy chiếc áo khoác vững chãi của mình, chỉ có thể chịu hành hạ trong màn đêm gió lạnh thấu xương.

Chuyện đau khổ nhất trên thế giới này là sau khi chịu hành hạ lại phát hiện ra hết thấy đau khổ đều là ảo tưởng do mình tạo ra, thật ra người đời đều rất dịu dàng ấm áp, chẳng qua chính cô tự chuốc lấy cô đơn(2).

Chuyện mệt mỏi nhất trên thế giới này là nhìn thấy trái tim mình tan nát, còn phải rơi lệ khom lưng, nhặt từng mảnh từng mảnh gắp lại.

(2) Nguyên văn là

trích trong bài thơ ngũ ngôn tứ tuyệt “Giang Tuyết” của Liễu Tông Nguyên. Bài thơ miêu tả một ngư ông đơn độc câu cá trên dòng sông tuyết lạnh, khung cảnh xung quanh vắng lặng, không một bóng người

.

Cả tòa nhà Lương thị đều biết hôm nay tâm trạng của Tam thiếu gia mặt lạnh rất tốt. Hơn nữa Tam thiếu gia vẫn luôn làm việc nghiêm túc cẩn thận, năng suất sánh ngang người máy lại đưa cô bé xấu xí đi làm, còn như hình với bóng, thậm chí còn đưa cô ta đi họp cùng mà không hề tị hiềm.

Nhân lúc An Tiểu Ly đi vệ sinh, Dung Nham vươn vai, nói bằng giọng Thiểm Bắc kéo dài: “Lão Tam à. . . !”

Trần Ngộ Bạch đẩy kính lên, mỉm cười: “Lão Nhị, chuyện gì vậy?”

Kỷ Nam bật cười ra tiếng, Dung Nham không nói lại được, ầm ỨC liếc nhìn Trần Ngộ Bạch: “Nếu cậu thật sự lo lắng cho sự an toàn của người ta thì hãy sai người đi theo, đừng có tăng cường đánh sạt với nhau có được không? Tôi nhìn mãi cũng xanh mắt vì ghen tỵ rồi! Cậu nấu bát mì như vậy, dạ dày tôi không tiêu hóa được.”

Trần Ngộ Bạch phác thảo trên bản kế hoạch, không thèm nhìn lên: “Trong dạ dày anh không phải vẫn còn Nhị tiểu thư nhà họ Tần đó sao? Nhai lại mà tiêu khiển.”

Lương Phi Phàm nghe đến đó thì gõ bàn, hỏi xen vào: “Chuyện của Tần Tang nhà họ Tần đã điều tra được chưa?”

Kỷ Nam lắc đầu, “Rất kỳ lạ, ngay cả tiếng gió cũng không có. Lão Lục cũng điều người của Chu Yến Hồi đi thăm dò rồi, nhưng vẫn không điều tra được gì. Em thấy hoặc là bọn họ diễn trò, em điều tra được vết thương do đạn bắn của Trình Hạo cũng không nặng. Hoặc là bọn họ muốn tìm cơ để khai chiến với chúng ta?”

“Lão Lục đâu rồi?” Lương Phi Phàm vẫn rất để ý tới chuyện này, dù sao cũng không nên coi thường thế lực của thành Tây, cho dù không sợ họ, vô duyên vô cớ so chiêu cũng nguy hiểm tính mạng, tổn thất tiền tài. Huống chi lúc trước để cho Tần Dương và Sở Hạo một bài học, Lương thị đã ra tay nên có phần đuối lý.

Kỷ Nam liếc nhìn Dung Nham, Dung Nham gật đầu cô mới nói: “Hôm qua Lão Ngũ gọi Lão Lục tới bệnh viện chăm sóc Tần Tang, sau đó chưa thấy về.”

“Vậy Lão Ngũ đâu rồi?” Lương Phi Phàm bắt đầu cau mày.

“. Không biết!” Kỷ Nam sợ anh cả lại bảo cô là đồ ăn hại, từ từ dịch ra sau lưng Dung Nham ngồi xuống. />

Dung Nhap nháy mắt giải vây cho cô: “Vào toilet xem vướng mắc của bảo bối nhà Lão Tam đi. Sao lâu vậy rồi còn chưa ra, hay là ngã bên trong rồi?”

Kỷ Nam cười Phong Hỏa Luân chạy biến, Trần Ngộ Bạch liếc nhìn Dung Nham đầy bất mãn. Lương Phi Phàm nói lời thăm thía: “Mấy người các cậu cũng thu liễm chút, gọi đám thủ hạ xem đáng về thế nào đi.”

Trần Ngộ Bạch cười lạnh, tiếp tục sửa bản kế hoạch. Dung Nham nhún vai nói với anh cả: “Nhà đột từ nóc đột xuống. Anh cũng không tư cách trách cứ Lão Tam Lão Ngũ, từ khi chị Yên leo lên đầu anh, anh cũng đã giải thích rất rõ thế nào là dục vọng ngập trời rồi.”

Lương Phi Phàm làm bộ muốn đứng lên đánh Dung Nham, dọa anh nhấc chân bỏ chạy, bỏ lại một câu Lão Ngũ chạy rồi, Lão Lục không có ở đây, bữa xã giao tối nay anh và Trần Ngộ Bạch một người một nửa.

.....

An Tiểu Ly làm người hầu cả ngày, chỉ mong đợi hoạt động xã giao tối nay. Nghe nói đây là cuộc tụ hội của những con rùa vàng ngang ngược có cấp bậc như Trần Ngộ Bạch, mỹ nữ sóng đôi. Nhưng hồi còn yên ổn với Trần Ngộ Bạch, anh rất ít khi đi xã giao, thậm chí hai lần đưa cô đến bữa tiệc cao cấp của Lương thị cũng là việc nhà, hoàn toàn không có bầu không khí xa hoa đồi trụy.

Buổi xã giao hiển nhiên mở đầu bằng bữa tối, mắt An Tiểu Ly lóe ánh sáng xanh. Sơn hào hải vị đầy bàn chỉ có cô là ăn hết mình. Vài ông béo vầy lấy Trần Ngộ Bạch mời rượu, còn dư lại mấy người hời đầu đang ồn ào ở bên.

“Sao vị tiểu thư này không ra chần rượu cho tổng giám đốc Trần?” Một người đàn ông vừa mập vừa hời cười híp mắt hỏi Tiểu Ly.

Ông ta cũng nâng lên rồi, An Tiểu Ly đành phải đưa tay ra lấy ly rượu trước mặt mình. Còn chưa chạm môi, Trần Ngộ Bạch đã tới giữ chặt lấy bàn tay và ly rượu của cô: “Tổng giám đốc Tào, xin lỗi. Bạn gái tôi còn nhỏ, không hiểu chuyện. Phiền ngài quan tâm rồi!”

Trần Ngộ Bạch nói xong, đoạt lấy ly rượu trong tay cô uống một hơi cạn sạch, ám chỉ cho tổng giám đốc Tào. Ông già vừa mập vừa hời cười ha ha, vỗ vai Trần Ngộ Bạch kêu “hậu sinh khả úy”(3).

(3) Cũng có nghĩa là kẻ sinh sau ắt hơn bậc đàn anh

Trần Ngộ Bạch khẽ cười, ứng phó mấy câu, khom người xuống xoa tóc cô, khẽ nói bên tai cô: “Ngốc ở đây đợi bị chuốc rượu sao? Ngốc à, ra ngoài đại sảnh ngồi đi, bên kia yên tĩnh hơn. Bên này xong việc thì anh tìm em, đừng chạy loạn nhé, biết không?”

An Tiểu Ly còn đang đắm chìm trong lời nói vừa rồi của anh không kèm chế được, anh nghiêng mặt nói, cô nghiêng nghiêng đầu, chạm nhẹ lên mặt anh sau đó đỏ mặt chạy chậm rời khỏi.

.....

Trong đại sảnh giống như thủy tinh cung, khúc dương cầm ngân vang như nước chảy. Cô bé mặc váy trắng kia hình như còn nhỏ, mái tóc suôn mượt dài đến eo, đang chuyên tâm chơi một khúc đàn rất hay mà An Tiểu Ly không biết tên.

Lúc nhỏ cô giáo Trần cũng đưa cô đi học chơi nhạc. Đến ngày thứ ba hoặc thứ tư, cô giáo khen ngợi bạn nhỏ An Tiểu Ly thuộc bài nhanh nhất. Cô giáo tìm ra thiên tài trong âm nhạc kích động yêu cầu An Tiểu Ly đọc thuộc lòng lời bài hát ngay tại chỗ. An Tiểu Ly buộc tóc bằng hai cái nơ to chấp tay đứng trên bục giảng, ngẩng đầu lên tự hào đọc thật to: “Bốn ba năm sáu ba hai một hai bốn ba hai năm.”

Hôm đó cô giáo đích thân đưa cô về nhà, hai tay dâng tiền học. Ở sân thể dục trường R trong buổi hoàng hôn hôm đó, cô giáo Trần tức giận mắng mỏ đuổi theo An Tiểu Ly đang kêu gào, bóng dáng một lớn một nhỏ tảo trong cơn gió.

An Tiểu Ly đang chìm trong hồi ức hoàng hôn ảm áp không thể kèm chế được. Nhưng đại sảnh lại huyền ảo, cô quay đầu nhìn, đúng là trái đất tròn.

Tiêu Dật là người đầu tiên thấy An Tiểu Ly, anh chợt quăng Sở Hạo Nhiên say không còn biết gì cho đồng nghiệp, đi tới chào hỏi Tiểu Ly.

Từ xa Tiểu Ly đã thấy bóng dáng của Sở Hạo Nhiên, biết Tiêu Dật tới làm gì nên tính trước những lời hàn huyên với anh ta.

“Đi cùng Trần Ngộ Bạch?” Tiêu Dật cười híp mắt hỏi, An Tiểu Ly lười nói dối nên gật đầu.

“An tiểu thư thật bản lĩnh, từ trước đến nay mắt Tam thiếu của Lương thị đều đặt trên đỉnh đầu, thế mà lại có thể để ý tới An tiểu thư được. Càng không cần phải nói đến Hạo Nhiên, thậm chí còn chịu quay về lối cũ.”

An Tiểu Ly hiểu được sự châm chọc trong lời nói của anh ta, nhưng hình như anh ta nói cũng có lý. Cô tự nhận ăn nói vụng về không đáp lời được, đành phải trả lời thành thật: “Anh quá khen!”

Nụ cười giấu cợt bên khóe miệng Tiêu Dật chợt cứng đờ, anh ta cười lạnh đầy lúng túng, xoay người chuẩn bị đi nhưng lại chạm mặt Trần Ngộ Bạch đi ra từ phòng bao đang tìm An Tiểu Ly.

Tiêu Dật “Ồ” một tiếng: “Tổng giám đốc Trần, lâu ngày không gặp!”

Trần Ngộ Bạch uống hơi nhiều, nóng bức nói lỏng cả vạt, thậm chí còn lười liếc nhìn Tiêu Dật, đi thẳng tới trước mặt An Tiểu Ly, vuốt tóc cô, trầm giọng nói: “Bên trong xong việc rồi, bây giờ anh đi lấy xe. Em ở đây chờ anh.”

An Tiểu Ly cười ha ha, gật đầu.

Tiêu Dật rất tức giận với sự coi thường này, cất giọng gọi theo Trần Ngộ Bạch: “Này! Trần Ngộ Bạch, đầu tay đôi với tôi như một người đàn ông!”

Trần Ngộ Bạch dừng bước, xoay người lại, lạnh lùng nhìn anh ta: “Tôi chắc chắn tôi là đàn ông, về phần cậu có phải hay không, xin lỗi, trời mới biết cậu mới biết, tôi không biết!”

Anh bạn Tiêu Dật tiến lên chuẩn bị ra oai, bị Trần Ngộ Bạch nói vậy mà bật cười, lùi lại.

An Tiểu Ly vốn muốn ở lại nói hai câu với Sở Hạo Nhiên, thế nhưng nụ cười này cũng co giật nên chạy chậm đuổi theo Trần Ngộ Bạch. Đi theo anh thôi.

Trên đường tới bãi đậu xe, An Tiểu Ly vẫn cười khúc khích, Trần Ngộ Bạch bắt đắc dĩ lôi kéo cô. Đến bãi đậu xe, cô vẫn ngô nghê, anh lại có chút men rượu, thật sự bị dáng vẻ của cô trêu chọc không còn kiên nhẫn. Anh bỗng nhiên kéo cô, đặt cô lên cửa xe. Hơi thở nóng rực mang theo mùi rượu càng lúc càng gần, An Tiểu Ly còn đang cười toe toét bị anh hôn nồng nhiệt.

Lâu rồi không chạm vào cô, anh có phần không thể kiềm chế được. Vốn chỉ định hôn thoáng qua để giải khát nhưng hương thơm của cô lại hấp dẫn anh muốn hôn sâu hơn.

Cơn gió lạnh buổi đêm đang gào thét trong bãi đậu xe, An Tiểu Ly bị anh áp lên hơi tê dại. Anh mút lấy đầu lưỡi của cô không tha, trong miệng cô cũng tràn ngập mùi rượu nồng đậm, khiến cô cũng say mê, hỗn loạn.

Trong chuyện nam nữ, Trần Ngộ Bạch vẫn luôn mãnh liệt, một cái giữ lấy vai cô, tay kia vội vã dò xét từ dưới áo cô, đẩy nội y của cô ra, bàn tay vờ về một bên đầy đặn cô khiến cô bất giác nhỏ giọng rên rỉ.

Hô hấp của anh càng lúc càng nặng, vật đặt lên bụng dưới của cô cũng căng cứng hơn, mơn trớn làm thân thể cô dần dần nóng lên, cách lớp quần áo cũng làm cho cô nổi da gà khắp người.

“Ngốc à, chúng ta là về nhà hay là tiếp tục ở đây?” Trần Ngộ Bạch kề sát thân thể mềm mại của cô, phả hơi nóng bên tai cô, khiến cô run rẩy.

69. Chương 69: Chua Ngọt

An Tiểu Ly chưa bao giờ mất lý trí như lúc này. Gương mặt điển trai nhuộm màu dục vọng của anh kề sát cô, hơi thở ấm áp phả lên cổ cô, máu toàn thân như thể đang sôi trào. Cô bám lấy anh, một chân cạo sát bắp chân anh, trượt lên quần lấy đùi anh, đầu gối kẹp anh chặt hơn, “Ừm. . . . Anh nói đi, Tiểu Bạch?”

Trần Ngô Bạch thật sự điên rồi, áp chặt cô lên thân xe rồi bỗng nhiên kéo về phía trước, ôm chặt vào trong lòng, ôm hôn nồng nhiệt như thể muốn xé nát rồi ăn cô. Đôi môi gặm cổ cô cực nóng, mút mạnh vào để lại dấu vết trong suốt.

Khi ngón tay linh hoạt thon dài của anh kéo khóa quần jean của cô xuống định tiến vào thì xe bỗng rung lên. Khóe mắt Trần Ngô Bạch ngược lên, anh lập tức tỉnh táo lại, một tay ôm Tiểu Ly quần áo xóc xếch vào trong lòng bảo vệ, tay kia đặt bên hông, lên tiếng lạnh lùng: “Ai?!”

Sau một lúc tĩnh lặng, giọng nói cao vút run rẩy vang lên trong do dự: “Tam thiếu gia. Nhị thiếu gia nói ngài uống rượu không thể lái xe, gọi tôi tới đưa ngài về”

An Tiểu Ly xấu hổ không nhúc nhích, gáy cô bị anh giữ chặt, quanh quẩn khắp mũi đều là mùi của anh, không thở nổi, há miệng khê cắn ngực anh.

Trần Ngô Bạch vốn đang bực mình muốn phát tác thì ngực đau nhói, vị chua ngọt tràn vào đáy lòng. Vuốt mái tóc mềm như nhung của cô, một kẻ có thù tất báo như anh bỗng dừng cảm thấy việc gì phải so đo những chuyện này.

“Lên xe, đưa chúng tôi về!”

.

Trên đường về, tài xế đáng thương nơm nớp lo sợ, còn không dám liếc mắt nhìn gương chiếu hậu.

Trần Ngô Bạch lên xe thì thấy cảm giác say dâng trào, mở cửa sổ ra hóng gió, lại nhúc nhích đầu thì vươn tay ra kéo cô bé ngồi tít đằng xa lại, ôm vào lòng, kéo tay cô day huyệt thái dương cho anh.

An Tiểu Ly day nhẹ nhàng, liếc mắt nhìn vật phồng phồng bên hông anh, tò mò đưa thay sờ, “Là súng thật à?” Thật ra thì cô muốn hỏi cái thứ vừa chọc vào cô rốt cuộc là. khẩu súng đó à?

Trần Ngô Bạch nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe vậy thì cười nhạt, bị cô gõ mạnh một phát, đành phải mở mắt ra: “Không thì sao? Mang súng đồ chơi dọa người hả?”

“Sao phải mang súng?” An Tiểu Ly vén áo khoác của anh lên, cúi sát xuống nhìn, lần đầu tiên cô nhìn thấy súng thật: “Vì chuyện của Tang Tang sao?”

Trần Ngô Bạch lười biếng tựa ra sau, nhìn vị trí đầu của cô càng lúc càng khiêu khích, đưa tay giữ lấy gáy cô, ấn đầu cô xuống. Dĩ nhiên An Tiểu Ly không chịu, giãy dụa trong khi động tác của anh càng thô lỗ hơn, lúc này cô mới ý thức được anh say rượu.

“Về. Về nhà. . . . !” An Tiểu Ly hoảng hốt đến mức mặt đỏ bừng, nói mấy câu ngắt quãng. Trần Ngô Bạch kéo cô lên, hai tay ôm chặt cô, cúi đầu kề sát tai cô hỏi: “Về nhà thì cho anh. nhé?”

Trước là tài xế sau là sài lang, Tiểu Ly không biết làm gì khác, đành phải khó xử mà gật đầu.

Trần Ngô Bạch hài lòng, ngậm lấy vành tai cô, lặng lẽ ôm cô.

“Chuyện của Tang Tang rất nghiêm trọng sao?” Tiểu Ly yên lặng một lát thì nhỏ giọng hỏi. Hôm nay Tang Tang không chịu nghe máy.

Trần Ngô Bạch mơn trớn mặt cô: “Nghe nói nhà họ Trình gây chiến, chuẩn bị quyết một chận sống chết với Lương thị. Cũng đúng, trong thành phố này ngoại trừ Lương thị, anh cũng không nghĩ ra còn có dám động đến Trình Hạo, con trai độc nhất của nhà họ Trình.”

“Nếu Tang Tang từ hôn với Trình Hạo vì Vi Nhiên thì cùng lắm nhà họ Tang với nhà họ Trình không vui về gì thôi. Nhưng Trình Hạo bị trúng viên đạn này, mọi chuyện phức tạp hơn nhiều...” Trần Ngô Bạch nói tới đây liền nhíu mày, “Phiền quá!” Lão Ngũ với Lão Lục đều điên rồi, lại còn đến phiên anh ra ngoài xã giao nữa chứ.

An Tiểu Ly kéo tay anh: “Anh giúp Tang Tang đi!”

Trần Ngô Bạch ôm cô chặt hơn chút nữa, “Không giúp! Anh rất ghét cô gái kia, lúc nào cũng tỏ vẻ thần bí, rốt cuộc ngay cả chuyện của mình cũng không xử lý được còn gây phiền toái cho chúng ta.”

Tiểu Ly bực mình, quay qua quay lại trên người anh. Trần Ngô Bạch vốn đã nhịn đến mức đau, cô làm vậy lại càng khiến anh bốc hỏa, quay mặt cô tới cắn mạnh lện cằm: “Còn cử động nữa anh sẽ cho tài xế xuống xe ngay lập tức!”

Tài xế ngồi ghế trước run rẩy, chân ga nhấn mạnh hơn nữa.

An Tiểu Ly cũng run rẩy, ngoan ngoãn gục trong lòng anh bất động.

.

Tần Tang đi ra khỏi nhà họ Tần, Tần Tổng vẫn chờ bên ngoài, gục lên tay lái ngủ say, để mở cửa sổ. Tần Tang thấy dáng vẻ ngủ say yên bình của anh cũng có phần cảm động.

Nhưng con người không thể sống dựa theo cảm động được, cho nên cô vẫn lặng lẽ rời đi, đi dọc còn đường nhỏ ngoài biệt thự, trở về nhà trọ của mình.

Trên đường về cô gọi điện cho Lý Vi Nhiên hai lần nhưng anh vẫn tắt máy, lòng Tần Tang rét lạnh. Lần này anh giận thật rồi.

Về nhà, vừa mở cửa ra thì nước mắt cô đã tuôn trào.

Chiếc giày da màu nâu của anh đặt ngay ngắn trên kệ giày trước cửa. Trên chiếc giường lớn màu hồng cô thích nhất, người cô thích nhất đang nằm ngủ say.

“Vi Nhiên.” Tần Tang đứng bên giường, khẽ gọi anh. Trong giấc mơ, chân mày anh cũng nhíu chặt lại. Cô gọi anh vài tiếng anh mới từ từ tỉnh lại.

“Đến đây từ lúc nào vậy?”

Lý Vi Nhiên tức giận hừ một tiếng, trở mình xoay lưng về phía cô, thấy thế vẫn chưa được, kéo chăn che kín đầu.

Tần Tang không thể khong mỉm cười, cởi quần áo ra trèo lên giường. Chui vào trong chăn, ôm lấy anh từ phía sau.

“Bác sĩ cho em về rồi hả?” Đợi mãi không thấy cô lên tiếng, anh không chịu được, tức giận hỏi.

Tần Tang rút người xuống một chút, cọ cọ lên lưng anh, thở dài dễ chịu, “Đừng ồn ào nữa, em mệt lắm!”

Lý Vi Nhiên tức giận, quay tới đè cả người lên cô, hôn nồng nhiệt một lúc lâu. Vết thương trên lưng Tần Tang bị đè lên, cô kêu đau thì anh mới dừng lại. Hơi thở vẫn hỗn hển: “Cái đồ không tim không phổi! Đau chết em đi!”

Tần Tang khẽ cười, đưa tay vuốt ve mặt anh: “Vi Nhiên, anh tốt quá!”

“Chưa có ai đối xử với em tốt như vậy cả. Mẹ em. không quan tâm tới em, ba thì hiếm khi có thời gian nói chuyện với em. Em vẫn cho rằng mọi người đều như vậy, chăm lo cho bản thân là đã đủ rồi, làm sao có thời giờ đối xử tốt với người khác. Xin lỗi, trước kia em không đối xử tốt với anh.”

Đầu mũi Lý Vi Nhiên ửng hồng, cúi đầu khẽ hôn lên mắt cô, giọng nói vẫn hỗn hển: “Đừng tưởng nói vài lời hay ho thì anh sẽ tha thứ cho em!”

“Xin lỗi, em xin lỗi. Em không nên nghi ngờ anh!” Tần Tang nói dịu dàng.

Lý Vi Nhiên im lặng một lúc lâu, bấu môi: “Nói thêm mười lần nữa!”

Tần Tang bật cười, anh không cam lòng áp người xuống cắn cổ cô, phía dưới cũng rục rịch ngóc đầu dậy. Tần Tang kêu đau anh mới nhớ tới trên cô bị thương, nghiêng người ôm cô lên người, thở hỗn hển liếm mặt cô, “Ghi vào sổ đã, đến khi em khỏe hơn rồi xem anh trừng phạt em thế nào!”

Tần Tang ôm cổ anh. Mãi một lúc lâu sau, hai người đều cho rằng đối phương đã ngủ thiếp đi rồi, cô mới nhẹ nhàng mở miệng: “Vi Nhiên, tối nay anh tới nhà em ăn cơm có được không? Em muốn dẫn anh về gặp ba.”

Rõ ràng nhà họ Tần đã bàn với Tần Tang về việc dẫn Lý Vi Nhiên về. Bữa tối, Tần Dương chưa về, Vương Di và Tần Liễu, Tần Hòe đều tỏ vẻ nhẹ nhàng thoải mái như thể không biết gì cả.

Tần Uy chào hỏi Lý Vi Nhiên rất khách sáo giống cách bề trên đối đãi với bạn của con gái, mà lại không hề nhắc tới chuyện kinh doanh. Tần Tang thấp thỏm trong lòng, hồi trước Trình Hạo hoặc những thanh niên khác mà ba thích tới nhà ăn cơm, ba luôn thảo luận về chuyện trong giới thương trường với họ. Như vậy, có phải chứng tỏ ba không thích Lý Vi Nhiên không?

Sau bữa cơm không nhạt thết, Tần Liễu Tần Hòe thức thoir đi lên lầu, Vương Di gọi người giúp việc mang trà với hoa quả lên, nhưng Tần Uy khoát tay, “Hai đứa vào thư phòng với ba, ba có lời muốn hỏi.”

Khi lên lầu, bước chân Tần Tang có phần trống rỗng, Lý Vi Nhiên nắm tay cô, nắm thật chặt. Sau lưng Tần Uy, hai người đưa mắt nhìn nhau, bỗng nhiên có cảm giác an tâm.

Tần Uy ngồi xuống, nghiêm nghị nhìn Lý Vi Nhiên mà không nói gì cả. Lý Vi Nhiên không hề né tránh, khẽ mỉm cười, nhìn thẳng vào mắt ông.

Tần Tang không hiểu mọi chuyện là thế nào, không dám ngồi xuống, đứng thẳng ở phía bên phải Lý Vi Nhiên.

“Ba chỉ hỏi hai đứa một câu, hai đứa chắc chắn muốn kết hôn sao?” Một lúc lâu sau Tần Uy hỏi chậm rãi.

Tần Tang nhìn Lý Vi Nhiên, Lý Vi Nhiên mỉm cười với cô, quay đầu trả lời Tần Uy rất chân thành: “Cháu không chắc chắn!”

.

Vừa mới đóng cửa, Trần Ngộ Bạch đã lộ rõ vẻ say khướt. An Tiểu Ly còn chưa nghĩ ra cách giải thích từ chối khéo chuyện vừa mới đồng ý với anh ở trên xe đã bị anh đặt lên ghế sofa phòng khách lột sạch.

“Anh chậm chút. Đau!” Anh mở khóa kéo rồi xông thẳng vào, vật thô to cực nóng tiến vào nơi mềm mại nhiều ngày không vận động có cảm giác được mở rộng. Không đợi cô thích ứng, anh bắt đầu di chuyển trước sau mãnh liệt. Cô trượt lên trên, lại bị kéo về, cứ tiếp tục mãnh liệt như vậy. Anh tiến vào quá sâu, mỗi khi khóa kéo đung vào nơi mềm mại thì cô cảm thấy lạnh băng đau nhói, An Tiểu Ly không nhịn được kêu lên.

Lâu rồi Trần Ngộ Bạch không đụng vào cô, nơi nào đó không thể khống chế được nữa. Nhưng khi thấy cô cau mày thở gấp thì vẫn đau lòng, nhẫn nhịn hơn chút, lúc tiến vào không sâu như vậy. Không bao lâu sau, anh ghé vào bên tai cô gầm nhẹ, phun thứ nóng bỏng lên bức tường non mịn của cô, càng lúc càng nhiều. Bên trong bắt đầu hơi căng căng, anh còn phần chần nhấm mất hưởng thụ, Tiểu Ly thì lại vừa ngứa vừa căng, giãy giụa mãi vẫn không trốn được. Anh đè nặng trên người, nơi kết hợp với nhau càng ngày càng tê dại. Cũng không khó chịu lắm nhưng bên dưới càng lúc càng căng, cô run giọng rên rỉ thật dài, không biết làm sao đánh rứt người lại tiết ra.

Trần Ngộ Bạch trút được phần nào, lúc này mới quan tâm tới nơi đầy đặn lâu ngày không gặp, cúi đầu cắn mút điểm đỏ dễ thương, răng môi đùa giỡn nhấm nháp. An Tiểu Ly càng muốn đi toilet hơn, nơi anh ma sát xông lên cảm giác tê dại, cô kéo áo sơ mi của anh che bả vai, khẽ nói: “Tiểu Bạch. Em muốn đi toilet.”

Trần Ngộ Bạch mút mạnh, cô khẽ rên rỉ, anh ngẩng đầu lên cười xấu xa nhưng vẫn không buông cô ra. Hai chân Tiểu Ly kẹp chặt hai bên thắt lưng anh, đạp loạn lên không. Anh lại nóng lên, cắn lên phần ngực trắng như tuyết của cô, thẳng lưng tiếp tục ra vào. Tiểu Ly đau nhói, nước mắt cũng trào ra, lúc này anh mới rút ra cúi đầu thăm dò.

Sau khi anh rời khỏi, Tiểu Ly cảm thấy bên dưới chột trống rỗng, toàn thân cũng lạnh toát, da gà nổi lên. Không biết sao lại khó chịu, khẽ xoay eo muốn khép chân lại. Trần Ngộ Bạch không chịu, kéo chân cô mở rộng thêm.

Thật sự đã làm cô bị thương. Khi anh đụng chạm răng khóa kéo cọ vào nơi non mềm của cô làm nơi đó đỏ bừng, có mấy chỗ còn hơi xước.

“Đừng động đây!” Cô muốn giãy dụa, bị anh quát lớn.

“Đừng nhìn. . . .” Cô khẽ động dậy, chân bị anh giữ chặt hơn, nhưng động tác vặn eo làm cô thấy tê dại, An Tiểu Ly xấu hổ và giận dữ che mặt.

Ánh mắt Trần Ngộ Bạch tối tăm hơn, nhìn cánh hoa bị anh làm cho sưng đỏ ửng ửng phát sáng, dần dần khôi phục, đóng lại, chất lỏng trắng đục từ từ chảy ra từ giữa

Thú tính nhiệt tình ở nơi sâu thẳm nhất trong lòng anh bị sự lạnh băng che kín đã bị cô làm cho bùng phát, vẻ mặt anh dần dần khiến An Tiểu Ly dựng tóc gáy, “Ngày mai anh đã xin nghỉ cho em rồi. . . .” Giọng nói của anh khàn khàn, vội vã cởi đồ trên người rồi lại phủ lên cô.

Tiểu Ly vẫn khóc, đau, trên vết thương còn dính. . . . Nước, cộng thêm sự va chạm mãnh liệt của anh, đau âm ỉ như thể kim châm. Cô khó chịu giãy giụa, dù anh đau lòng nhưng không dừng lại được, dù đỡ bên tai cô: “Cẩn anh!”

Trong sự đau đớn và vui sướng cùng cực, Tiểu Ly chần chừ giãy giụa, giọng nói trầm thấp của anh như thể bùa chú, cô không hề do dự mà há miệng cắn mạnh lên phần cổ dưới mang tai anh. Trần Ngộ Bạch bị đau, vừa hít một hơi, vừa chạm vào cô mạnh thêm, mỗi lần đều phải chạm được viên thịt đó mới bỏ qua. Không bao lâu sau thì Tiểu Ly lặng lẽ há to miệng, nhắm mắt lại co quắp.

Đêm đó hai người đến nửa đêm mới về phòng ngủ. Từ ghế sofa đến sàn nhà, từ sàn nhà đến vách tường, rồi đến tủ ti vi, rồi đến góc nhà, rồi đến ghế nằm ở sảnh, sau đó là cửa phòng cùng với ghế sofa trong phòng. Vì say nên Trần Ngộ Bạch thật sự dường như không biết mệt, mà bởi vì sự thô bạo lần mở đầu, cả đêm anh không dùng tư thế đối diện mà mình thích nhất với cô nữa. Cuối cùng khi về đến trên giường, anh đưa lưng cô về phía mình đặt ở trên người, anh đi vào từ phía sau, rồi giữ chặt hai tay hai chân cô, ra vào hết sức mãnh liệt.

An Tiểu Ly thực sự cảm thấy bài học này quá là uyên thâm, tư thế nữ trên nam dưới hữu danh vô thực này cũng có thể làm được. Anh chàng ở dưới hăng hái bùng bùng, lần sau còn mạnh hơn lần trước, động tác của anh làm chất lỏng lấp lánh vang ra tiếng. Cô không nhúc nhích được, nhìn trần nhà, đành phải đưa eo theo anh. Anh càng hưng phấn hơn, buông một tay ra, đưa tới nơi kết hợp, giữ cho cô áp chặt với mình, để anh xâm nhập dễ dàng hơn.

An Tiểu Ly không còn sức để rên rỉ, bụng co rút tê dại. Thời điểm cuối cùng cô gục xuống giữa giường, cánh tay trắng như tuyết đưa lên trước, nắm chặt tay vịn trên đầu giường, cái móng nhếch cao lên đón nhận sự va chạm mãnh liệt của người đàn ông không ngừng không nghỉ. Tiếng rên rỉ càng lúc càng mềm mại đáng yêu của cô kích thích anh, động tác của anh càng lúc càng dừng mảnh, đưa tay nâng móng cô cao hơn nữa, tiến vào càng lúc càng mạnh, tốc độ càng lúc càng nhanh, đưa vào càng mạnh càng sâu. Anh ngẩng đầu lên, nhắm chặt hai mắt, An Tiểu Ly bị hành hạ không thốt lên lời mềm nhũn lặng lẽ té xuống. Cuối cùng anh cũng tận hưởng.

70. Chương 70: Ngoan Ngoãn

“Cháu không chắc Tần Tang có bằng lòng lấy cháu không, nhưng cháu chắc chắn nếu không phải cô ấy cháu không lập gia đình.”

Lý Vi Nhiên thu lại nụ cười, vẻ mặt vô cùng thận trọng. Căn phòng chợt trở nên yên tĩnh, ngón tay vịn lưng ghế của Tần Tang siết chặt đến mức đầu ngón tay trắng bệch, thậm chí giờ phút này cô có thể nghe thấy tiếng mạch đập của dòng máu sôi trào.

Đúng vậy, tiếng mạch đập của dòng máu sôi trào.

“Được. Tần Tang, như vậy con không đúng rồi. Chuyện lần này tất cả trách nhiệm thuộc về con.” Sau khi nghe Lý Vi Nhiên trả lời Tần Uy nói với Tần Tang như vậy. Tần Tang gật đầu hồ hững, vui vẻ chấp nhận.

“Hôm nay muộn rồi, hai đứa về trước đi. Tần Tang cứ suy nghĩ mấy ngày rồi cho ba câu trả lời chắc chắn, con định giải quyết chuyện này thế nào. Về phần Vi Nhiên, dù cho cuối cùng cháu và Tần Tang thế nào đi nữa, thương trường vẫn là thương trường, hiểu không?”

Lý Vi Nhiên mỉm cười, gật đầu. Anh cũng không cho rằng Tần Uy có thể sát cánh bên Lương thị. Anh đứng lên ôm eo Tần Tang, dịu dàng hỏi: “Anh ra ngoài chờ em nhé?”

Tần Tang lắc đầu, từ biệt Tần Uy, nắm tay anh cùng về.

Dọc theo đường đi hai người đều im lặng, Lý Vi Nhiên lo lắng vết thương của cô, trên đường quẹo xe vào bệnh viện đổi thuốc cho Tần Tang rồi mới về nhà trọ của cô.

Buổi tối ngủ lúc Lý Vi Nhiên hết lòng che chở cho cô, sợ đề lên miệng vết thương của cô. Ngay cả lúc đang ngủ cũng khoát một tay lên ngang hông cô không rời.

Sau một lúc giả vờ ngủ say, Tần Tang nghe thấy hơi thở đều đặn của anh mới mở mắt ra, lẳng lặng nhìn về mặt trong lúc ngủ của anh.

Con người đúng là sinh vật kỳ quái, chỉ trung thành với nội tâm của mình, bởi vì sợ bị tổn thương, cho nên nó giữ khoảng cách với tất cả mọi người theo phản xạ có điều kiện. Cho dù cô đã yêu anh, cũng chưa từng để lộ mặt chân thật nhất trước mặt anh. Bởi vì sinh vật mềm yếu như vậy, một khi bị anh vô tâm làm tổn thương, suốt đời cũng không thể lành lặn.

Cho nên Tần Tang luôn cố gắng tự giải quyết tất cả mọi chuyện, thân phận của cô, hôn ước với Trình Hạo. Thật ra thì cô chưa từng thật sự tin tưởng bất cứ ai, nên luôn cố gắng tự thân vận động.

Mà càng thật hơn nữa, chuyện này cũng không phải là lỗi của Tần Tang, chưa có ai nói với cô, cõi đời này sẽ xuất hiện một người khiến cô có thể hoàn toàn tin tưởng.

Mà bây giờ, ánh mắt dịu dàng của Tần Tang liếc nhìn gương mặt anh tuấn của Lý Vi Nhiên, cô nguyện toàn tâm toàn ý tin tưởng người đàn ông ngay cả nằm mơ cũng bảo vệ cô trong lồng ngực này, không hề giấu giếm, cho tới chết thì thôi.

.

Tỉnh giấc, Trần Ngô Bạch vẫn còn ngủ yên bên cạnh. Tiểu Ly giãy dụa lấy đồng hồ báo thức bên gối, vậy mà đã mười giờ bốn mươi rồi.

Ngắm nhìn Trần Ngô Bạch còn đang ngủ say, nhớ lại sự điên cuồng quá mức đêm qua, An Tiểu Ly quyết định sau này không bao giờ để anh uống rượu nữa.

Chớp mắt một lát, người dưới khó chịu, cô nhẹ nhàng đứng lên tắm rửa mặt. Lúc đang đánh răng thì anh tiến vào, người trên để trần, mặc quần ngủ rộng thùng thình, khoanh tay trước ngực, lười biếng tựa lên cửa, “Anh muốn đi toilet.”

“Ra phòng vệ sinh ngoài kia ý.”

“Không.”

Lúc vừa thức dậy anh rất cáu bẳn, Tiểu Ly nhẫn nhịn theo thói quen, dịch ra ngoài một bước, giữa hai chân chọt đau nhói. Cô tức giận trong lòng, không thể để yên cho anh nữa, “Vậy thì nhịn đi!”

Trần Ngô Bạch không đeo kính, đôi mắt nhìn cô hơi híp lại, lộ vẻ lạnh lùng hơn. Anh nghênh ngang đi tới, ôm cổ cô từ phía sau, vươn tay vào vạt áo vuốt ve bầu ngực không mặc nội y của cô, giọng nói vô cùng nguy hiểm: “Ngứa da hả?”

An Tiểu Ly đau đớn khắp mình mẩy nổi giận, huých mạnh khuỷu tay về phía sau. Trần Ngô Bạch kêu đau nhưng vẫn không buông cô ra, khuôn mặt còn chưa rửa cọ tới cọ lui trên cổ cô, vô cùng dập dính.

Mái tóc ướt của An Tiểu Ly xỏa tung, miệng đầy bọt kem, chỗ bị Kỷ Nam đá bị thương trên tay còn dán miếng cao to đùng. Tóc anh cũng rối tung, vẻ mặt lười nhác. Nhìn trong gương hai người như thể vợ chồng lâu năm.

An Tiểu Ly không còn già mồm cái láo hiểu được đây chính là cảm giác thiên trường địa cửu, nhưng trong lòng cũng vui mừng, cảm thấy rằng: Ừm, như vậy rất tốt.

Ôm một lát, cô đuổi anh đi tắm. Quay người lại, thấy trên lưng anh có vết bầm rất lớn. Trái tim Tiểu Ly thất lại, nhiều ngày như vậy nhìn thấy còn giết mình, lúc ấy chắc hẳn anh rất đau.

“Anh nghĩ em cần nghỉ ngơi.” Trần Ngô Bạch đưa lưng về phía cô, trở tay bắt lấy bàn tay đang chạm lên lưng anh của cô, “Hử?”

Tiểu Ly ôm choàng lấy, dán mặt lên lưng anh, một lúc lâu anh không chịu được mà nhúc nhích, cô vẫn ôm.

“Tiểu Bạch. Anh ngoan chút.” Giọng điệu cô dịu dàng, bây giờ cô đã hiểu phần nào được tâm trạng khi anh nói với cô những lời này.

Em sẽ đối xử với anh thật tốt, anh ngoan một chút, đừng âm ỉ, yên tâm chờ em đối tốt với anh có được không?

.

Tần Tang tới thẳng khu công nghiệp của Tần thị, Tần Uy đang họp, cô bình thần chờ ở trong phòng làm việc.

Tần Uy đi vào đã thấy cô, nói với thư ký đang báo cáo công việc ở sau lưng: “Hủy cuộc hẹn bữa trưa, công việc xế chiều đẩy sang hôm sau, tôi có chuyện quan trọng hơn.”

Thư ký đáp một tiếng rồi đi ra ngoài, Tần Tang ngắm nghía cái cái chặn giấy trong tay, hỏi cha: “Ba ơi, cái này có đắt không?”

Tần Uy nhíu mày, Tần Tang chưa từng hỏi ông vấn đề tầm thường như vậy.

“Món đồ chơi nhỏ tháng trước đâu giá được, con thích thì lấy đi.”

Tần Tang mỉm cười, “Mấy ngày nữa con muốn đến nhà Lý Vi Nhiên thăm cha anh ấy, nếu cái này đắt tiền con mang đến làm lễ ra mắt.”

Tần Uy ngồi xuống ghế sofa, đốt bếp cồn bắt đầu pha trà, vừa chậm rãi dạy dỗ con gái: “Nói gì thế!”

Tần Tang tới chọn lá trà cho ông, cười tự nhiên đáp: “Con cũng không biết, chỉ thấy đẹp. Nhưng nếu là đồ đắt tiền, nhất định phải là đồ tốt mới đáng giá để ba bỏ tiền ra mua.”

Tần Uy hơi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cô, nở nụ cười hiếm hoi, “Suy nghĩ cẩn thận rồi hả?”

Tần Tang gật đầu.

“Nói thử xem nào.” Tần Uy ra hiệu cho cô ngồi xuống.

“Con muốn rời đi một thời gian ngắn.” Tần Tang ngồi quỳ trên thảm bên chân Tần Uy, nghiêng đầu nhìn ngọn lửa màu lam của bếp cồn, “Ba, con cảm thấy mình cô đơn quá lâu rồi, con cần phải rời đi thử xem. Trước kia có một quyển sách làm con cảm động, viết về một phạm nhân tàn tật sau khi mãn hạn tù thì mất phương hướng, cuối cùng ông ta lưu lạc tìm thấy điều tốt đẹp của cuộc đời. Tên của quyển sách kia là ‘Giải thoát và cứu rỗi’, con nghĩ con cũng cần một cuộc giải thoát và cứu rỗi như vậy.”

Tần Uy không thay đổi nét mặt, “Nói tiếp đi.”

“Con tin tưởng Vi Nhiên có thể xử lý được chuyện này. Hơn nữa con rời đi, cũng giảm bớt phần nào tình hình căng thẳng trong thành phố hiện giờ. Ba nói có đúng không?”

Tần Tang nhìn Tần Uy rửa chén đầu ra đầy, pha trà, hít hà hương thơm, thưởng trà. Ông không nói gì, cô liền kiên nhẫn chờ đợi.

“Trà không tệ.” Tần Uy thưởng thức rất lâu mới nói.

Tần Tang mỉm cười, đây là lễ ra mắt Lý Vi Nhiên mang đến cho Tần Uy tối qua.

Tần Uy đứng lên, lấy ví tiền từ trong ngăn kéo bàn làm việc, rút một chiếc thẻ ra cho Tần Tang, “Đừng đi xa quá, mỗi tuần gửi tin ngắn báo bình an cho ba.”

Tần Tang đứng lên từ trên thảm, nhận lấy thẻ, không biết nói gì cho phải.

“Nếu không có việc gì thì ba không ăn trưa với con nữa, con trở về dọn dẹp đồ đạc đi.” Tần Uy cầm giấy tờ trên bàn bắt đầu phê duyệt, Tần Tang dọn dẹp dụng cụ pha trà xong, cầm cái chặn giấy đang chuẩn bị rời đi thì nghe thấy cha nhỏ giọng lầm bầm sau lưng: “Cái chặn giấy của ba đắt hơn hộp trà kia đấy.”

.

Ngày tiền Tần Tang đi, An Tiểu Ly và Trần Ngô Bạch lại cãi nhau một trận.

Lý Vi Nhiên ôm Tần Tang hôn tạm biệt không thôi, An Tiểu Ly có phần thương cảm, đứng sững sờ ở một bên, ngăn người nhìn. Cuối cùng Lý Vi Nhiên xấu hổ, nghiêng đầu cau mày hỏi cô: “Chị ba, thật ra thì chị có thể tránh đi một chút.”

Trần Ngô Bạch ở đằng sau hừ lạnh một tiếng, An Tiểu Ly lại càng máu nóng sục sôi, tiến lên kéo Tần Tang, “Tang Tang. . . . Minh không muốn bị cô giáo Trần đánh chết đâu, cậu dẫn mình đi với có được không?”

Tần Tang liếc mắt, bực mình đẩy Tiểu Ly ra, xoay người ôm Lý Vi Nhiên tiếp tục âu yếm triền miên, An Tiểu Ly khóc không ra nước mắt, nổi giận đùng đùng xoay người rời đi, trong lúc đi lướt qua Trần Ngô Bạch không quên đung mạnh vào anh.

Trần Ngô Bạch sa sầm mặt, vội vã chào Lý Vi Nhiên đang bận rộn rồi đuổi theo.

Lý Vi Nhiên không còn lòng dạ nào để ý đến họ, cúi đầu cắn chóp mũi Tần Tang, không nhìn được mà kì kèo, anh không nỡ để cô đi, nhưng cũng đồng ý với cách nói của cô. Thật ra Tần Tang rời đi đúng là cũng giảm bớt phần nào mâu thuẫn ngày càng căng thẳng giữa thành Tây và Lương thị.

“Chờ đến khi em trở lại chúng ta sẽ kết hôn.”

Tần Tang cười hôn anh, “Được.”

“Không được trang điểm, không được mặc quần áo đẹp, không được nói chuyện với đàn ông khác!” Thấy sắp đến thời gian lên máy bay, Lý Vi Nhiên có vẻ hung dữ, bàn tay ôm thắt lưng cô càng siết chặt thêm.

“Được.” Tần Tang đồng ý với anh.

Tối hôm qua, cả đêm anh ở trong cơ thể cô cũng không chịu ra, thắt lưng Tần Tang cũng sắp gãy đến nơi, cuối cùng cũng dụ dỗ anh nghỉ ngơi một chút. Khó lắm mới tách ra được, cô tiến vào chặn, gục giữa hai chân dịu dàng mút lấy, vừa cắn nhẹ vừa liếm láp. Anh giữ chặt đầu cô qua lớp chăn, ưỡn người nhích eo, ra vào cái miệng nhỏ nhắn ẩm ướt át của cô. Tần Tang gần như không thở được, anh mới thở phào nhẹ nhõm, xuất vào miệng cô.

“Vây. Nếu em nhớ anh, thì phải làm sao đây?” Tần Tang cười hì hì cọ cọ vào anh, chóp chóp mắt, giọng nói mờ ám.

Lý Vi Nhiên hô to muốn chặn sân bay lại, không cho ai đi. Hai người ngọt ngào thăm thì được một lúc, đã đến giờ anh nhắc va ly đưa cô lên máy bay.

“Tang Tang.” Trước khi lên máy bay, Tần Tang nhận lấy va ly, Lý Vi Nhiên nhét cái hộp nho nhỏ vào lòng bàn tay cô. Tần Tang thấy đáng hộp thì nước mắt toan tuôn trào, anh nhẹ nhàng hôn lên mắt cô.

“Đưa cho em trước, đi đến bất cứ nơi nào có thể gặp được trai đẹp đều phải đeo trên tay, ” Hơi thở ẩm áp của anh phả lên mặt cô, nồng nàn thấm thiết, “Haiz, anh phải làm một cái băng thật to treo lên ngực em, viết Lý Vi Nhiên, đóng ngoặc kép, như vậy anh mới tương đối yên tâm.”

Tần Tang bật cười, hôn anh một cái rồi cầm cái hộp nhỏ rút nước mắt lên máy bay.

.

Nguyên nhân Trần Ngô Bạch và An Tiểu Ly cãi nhau là do một cú điện thoại.

Anh dần dần bị lây thói quen của cô, sáng thứ bảy cũng không muốn dậy sớm, uốn éo trên giường ôm cô ngủ nướng. Điện thoại di động vang lên, anh không hề suy nghĩ liền nhận luôn, không ngờ rằng đầu kia lại là cô giáo Trần.

Đến khi An Tiểu Ly đoạt lấy điện thoại, cô giáo Trần đã nổi giận, tuyên bố ngày mai sẽ đến chém giết, còn muốn An Tiểu Ly tự cầu phúc.

Xét thấy cô giáo Trần hình như cũng không nhận ra giọng Trần Ngô Bạch, An Tiểu Ly quyết định tìm một người tới giả mạo tạm thời. Ở chung với một người chưa lập gia đình so với việc ở chung với Trần Ngô Bạch chưa lập gia đình, An Tiểu Ly tuyệt đối tin tưởng người trước có thể làm cho cô chết bớt thâm hơn.

Nhưng Trần Ngô Bạch làm sao có thể chấp nhận yêu cầu mất chủ quyền vô lý này.

Vì vậy một cuộc tranh giành “Danh phận” nổ ra, khói thuốc lại tràn ngập. Khác biệt lần này chính là người chịu tủ thân lại là Tiểu Bạch, ăn xong cúi mép trốn nợ biến thành An Tiểu Ly.

“Em cũng không nói anh không được gặp mẹ, chẳng qua là đừng kích thích cô giáo Trần liên tục như vậy! Hai năm nay mẹ lên cân nhiều, lại hay cúi kính như vậy, nhờ kích động quá độ. . . ”

“Câm miệng!” Trần Ngô Bạch tức giận nổi gân xanh, “Em cứ ngoan ngoãn chờ đi, để anh nói với cô!”

“Em không muốn!”

“Hừ!”

“Anh nói nữa em cũng không chịu.”

“Em cứ thử xem!” Trần Ngô Bạch tức giận, vung nắm đấm lên đập đúng phải cây cột ở phòng khách, anh kêu đau một tiếng, mặt hơi nhả lại, hình như rất đau.

“Á. Có đau không?” An Tiểu Ly thấy anh giận thật, tỏ vẻ lấy lòng.

Trần Ngô Bạch tức giận cười lạnh, “Không cần em phải quan tâm!”

71. Chương 71: Cách Sơn Đả Ngưu

Tần Tổng run rẩy ngồi ở hàng ghế sau, thắt chặt dây an toàn, nắm chặt tay cầm trên cửa xe. INFINITI luôn được coi là siêu xe thể thao bị Trần Ngô Bạch phát huy đến cực độ, thành phố C đông nghịt xe cộ đối với anh mà nói cũng chỉ là mây bay.

An Tiểu Ly không dám nhìn thẳng về phía trước nữa, lưng dính chặt vào ghế lái phụ, nhắm mắt giả chết.

Rốt cuộc cũng chịu đựng được đến bến xe, Tần Tổng lăn xuống xe với sắc mặt trắng bệch, bám lấy cửa sổ hỏi trong hơi thở yếu ớt: “Lúc về. Em có thể bắt xe không?”

An Tiểu Ly há miệng đang muốn hòa theo, nhưng Trần Ngô Bạch đã tàn nhẫn giành trả lời Tần Tổng: “Cậu cảm thấy thế nào?”

Tần Tổng ủ rũ, ai oán nhìn An Tiểu Ly. Anh tư chẳng qua chỉ đá nhằm cô, hiện tại bị hai ông anh nhà cô ấy rượt đuổi khắp thành phố, nói là “gái lớn gả chồng”, muốn bắt cô đi xem mắt. Mà bây giờ anh phải đóng giả bạn trai của An Tiểu Ly đó! Khó tránh khỏi ôm ấp, đến khi diễn xong anh ba chắc chắn sẽ nuốt sống anh vào bụng!

An Tiểu Ly này rõ ràng không phải hồng nhan sao lại còn họa thủy hơn cả đại ca trong nhà này chứ?

.

Cô giáo Trần vẫn tràn đầy sức sống như ngày thường, vừa tới đã véo tai An Tiểu Ly. An Tiểu Ly đau hít sâu một hơi, nhón chân giảm bớt lực kéo, tủi thân rưng rưng nước mắt như trẻ con.

Lần đầu tiên Tần Tổng được thấy hình ảnh thú vị như vậy, cười hì hì đứng nhìn ở một bên. Bị Trần Ngô Bạch đập mạnh một phát từ đằng sau mới kịp phản ứng, vội vàng đi tới giải cứu họa thủy.

“Cháu chào bác ạ! Cháu là Tần Tổng, Tần của Triều Tần, Tổng của Triều Tổng.” Tần Tổng thu lại dáng vẻ cà lơ phớt đời đó thì vô cùng ra dáng, cô giáo Trần sửng sốt, An Tiểu Ly vội vàng hươ tay múa chân giới thiệu: “Mẹ, đây là bạn trai của con! Mẹ buông tay ra có được không. Đau chết con rồi!”

Cô giáo Trần quả nhiên buông lỏng tay ra, nhưng mắt lại lướt qua Tần Tổng nhìn về phía Trần Ngô Bạch. Trần Ngô Bạch đứng ở nơi rất xa, mím chặt môi, ánh mắt hờ hững liếc nhìn chỗ khác.

“Tần Tổng.” Cô giáo Trần thu lại ánh mắt, chần chừ hỏi: “Cậu. là bạn trai của Tiểu Ly? Ý tôi là An Tiểu Ly!” Bà sợ Tần Tổng nhận lầm người, vỗ mạnh lên lưng con gái.

Tần Tổng ôm chặt trái tim đã ngắc ngoải, gật đầu rồi lại gật đầu đầy khó khăn.

Cô giáo Trần vừa vui vừa buồn tàn phá cánh tay bắp chân của An Tiểu Ly, nhéo theo vòng thuận chiều kim đồng hồ rồi ngược chiều kim đồng hồ. Cậu nhóc tên là Tần Tổng này đẹp hơn con gái nhà mình, nếu là thật thì lâu to rồi. Nhưng dựa theo dự đoán ban đầu của bà, sao lại thấy biểu tình của thằng cháu mình không bình thường nhỉ?

Tần Tổng đẹp trai, lại là người quen không nhéo trước mặt người lớn, ứng phó cô giáo Trần có xuất thân tính cách như vậy là việc rất dễ dàng. Cô giáo Trần rõ ràng rất thích anh, cũng không nhắc tới chuyện trừng trị An Tiểu Ly nữa.

Đến lúc ăn hoa quả sau bữa tối, cô giáo Trần gõ bàn, cười híp mắt nói: “Thấy hai đứa vợ chồng son ngọt ngào như vậy, mẹ không quá rầy hai đứa nữa. Tối nay mẹ tới chỗ Ngô Bạch!”

An Tiểu Ly run rẩy, nheo mắt vàng, vừa ho khan vừa phun ra ngoài, Trần Ngô Bạch không nhận được đưa tay vỗ lưng cô. Cổ họng của cô cực mỏng, cộng với tính tình hấp tấp, bình thường vẫn hay nheo, anh buồn bực không thôi.

Cô giáo Trần bực mình liếc nhìn con gái, “Sao con bé này lại không có phong thái như vậy chứ!” Bà cười híp mắt nhìn Tần Tổng, “Cháu nhìn nó đi, chẳng giống bác tẹo nào!”

Tần Tổng nuốt chút rập khuôn theo Tiểu Ly mà phun trà trong miệng ra.

“Tiểu Tổng à, nói cho bác chuyện giữa cháu với Tiểu Ly nhà bác đi, ” Cô giáo Trần nhiệt tình kéo tay Tần Tổng, “Mặc dù bác có vẻ cao quý nghiêm túc, thật ra là người rất hiền hoà, cũng không phong kiến, cháu yên tâm đi! Dù bác không tán thành chuyện chưa lập gia đình mà sống chung như vậy nhưng chỉ cần cuộc sống sau này của vợ chồng son hai đứa tốt đẹp, có dự định rõ ràng cho tương lai thì bác và ba của Tiểu Ly cũng không có ý kiến gì đâu.”

Lần này Tần Tổng thật sự phun trà, “Khụ khụ. bác à, ” Tần Tổng luống cuống lau đi, “Cháu và Tiểu Ly. Dạ, chúng cháu cũng có dự định rồi, bác yên tâm!”

An Tiểu Ly vừa lén lút đánh giá sắc mặt Trần Ngô Bạch, vừa cười gượng ha ha đối phó với cô giáo Trần, “Mẹ, hay là mẹ tới chỗ con đi! Lâu lắm rồi con không ngủ với mẹ.”

Mắt của cô giáo Trần chợt bừng sáng, nhấp một ngụm trà rồi cười cười, “Vậy con với mẹ tới nhà của anh họ con đi, mẹ cũng muốn tâm sự với con gái ngoan của mẹ! Tiểu Tổng, cháu có ngại không?”

Một bàn ngoại trừ sinh vật khác thường nào đó ra đều là người thông minh. Đã nói đến thế Tần Tổng đã nhìn ra đầu mối, vội vàng lắc đầu nói không ngại không ngại. Rồi nhìn kỹ sắc mặt của anh ba, mặc dù gắng sức kiềm chế lửa giận nhưng cũng dồn hết thấy vào lòng bàn tay.

Ồ, nói như vậy, thì ra là hai kẻ đen tối đang ngấm ngầm đấu nhau qua cô An Tiểu Ly ngốc nghếch này sao? Tần Tổng nhúc nhích đầu, vậy còn kéo anh vào làm gì?

.

Đêm không trăng, gió lớn.

Thích hợp để giết người.

Vừa về tới nhà, Sprite đã ve vẩy đuôi nhào tới, An Tiểu Ly quá sợ hãi, vội vàng lùi lại trốn sau lưng Trần Ngô Bạch. Nhưng Sprite lại không nghe lời lặng lẽ đuổi theo cô, cọ đầu lên chân cô. Trần Ngô Bạch nhủ mày quá lớn, Sprite mới cúi đầu kêu ư ử rồi thu hồi móng vuốt, hết sức thức thời mà ngựa quen đường cũ chạy ra ban công, không thèm ngoái đầu lại.

Cô giáo Trần mỉm cười sâu xa, không bình luận gì thêm.

Trần Ngô Bạch cầm đồ dùng vệ sinh mới đến, nói hơi mệt, về phòng ngủ trước.

Cô giáo Trần cũng kêu mệt, sai An Tiểu Ly đi xả nước cho bà, nói muốn hưởng thụ bồn tắm mát xa. An Tiểu Ly hầu hạ thái hậu vào phòng tắm, được cho biết trong hai tiếng không được quấy rầy, cô vội vàng lùi ra ngoài, lăm lét tiến vào phòng Trần Ngô Bạch.

Trần Ngô Bạch mới vừa tắm xong, tóc ướt sũng, mặc áo tắm nằm ngửa trên ghế bên cửa sổ hút thuốc lá.

An Tiểu Ly tìm cái gạt tàn cho anh, thế nhưng anh chẳng thèm liếc nhìn, tiện tay hẩy tàn thuốc xuống sàn nhà.

“Tiểu Bạch.” Tiểu Ly ngồi xổm xuống, ngẩng mặt lên nhìn. Trần Ngô Bạch không để ý tới cô, cô đáng thương kéo nhẹ tay áo anh.

Trong lòng Trần Ngô Bạch uất nghẹn, thật sự chẳng muốn để ý tới cô. Nhưng nghe thấy cô dịu dàng gọi anh, không không chế được mà quay đầu đi, “Có việc gì thế? Em họ.”

An Tiểu Ly ngửi thấy mùi hờn giận nồng đậm, không nhịn được mà bật cười.

Trần Ngô Bạch bực mình, dụi thuốc lá lên bậc cửa sổ, đứng dậy lên giường, xốc chăn nằm xuống, tức giận cuộn tròn lại.

An Tiểu Ly càng nhìn càng thấy anh đáng yêu, tình thương của mẹ bỗng nổi lên, vào phòng tắm lấy máy sấy, quỳ gối trên giường sấy tóc cho anh.

Trần Ngô Bạch không nhúc nhích, để mặc cô loay hoay. Sấy tóc xong, An Tiểu Ly lười biếng gục trên người anh, chân rung rung vô cùng thích thú. Bình thường không cảm thấy gì cả, hai tiếng ngán ngủ của cô giáo Trần này lại khiến cô cảm thấy cực kỳ đáng quý. Tựa như lúc này mới phát hiện, ở bên người đàn ông bề ngoài lạnh lùng nội tâm trẻ con thật sự là chuyện rất rất tốt.

“Là em không tốt, lần này cô giáo Trần về nhà, em sẽ gọi điện thoại nói với mẹ, có được không?” Mặt Tiểu Ly dựa vào mặt anh, khẽ hỏi.

“Nói gì?” Một lúc lâu sau Trần Ngô Bạch mới hỏi lạnh lùng.

“Nói. Nói điều anh muốn nghe.” Tiểu Ly cười hì hì, trêu chọc anh.

Trần Ngô Bạch hừ lạnh một tiếng, trở mình gạt cô ra. Anh dịch ra, cuốn chăn tiếp tục hờn dỗi. Từ đằng sau, An Tiểu Ly quán lấy anh như bạch tuộc bám chân. Bởi vì đã từng chịu tủ thân, nên hôm nay cô biết anh uất ức ra sao, huống chi anh là người lạnh lùng cứng nhắc như vậy, e rằng còn khó chịu hơn cô.

“Sao bây giờ không nói với cô?”

“. Mẹ đánh chết em mất.”

“Em không sợ cô nhận điện thoại rồi lại đến đây lần nữa để đánh chết em hả?”

“. Mẹ lười lắm, không tới nhanh vậy đâu. Đến khi mẹ đủ sức lực đến đến lần nữa, cũng hết giận rồi. Huống chi anh sẽ không để mẹ đánh chết em phải không?”

Yên lặng.

Thời gian tích tắc trôi qua, rất lâu rất lâu sau, An Tiểu Ly cũng chờ được tiếng “Ừm” nghiêng răng nghiêng lợi.

Trong bóng đêm hoàn toàn yên tĩnh, An Tiểu Ly cảm thấy vô cùng yên bình. Trước kia cô từng nghi ngờ, cảm thấy mình không hiểu anh, cho nên cô hoang mang ngờ vực. Mà thời gian trôi đi, cuối cùng cô cũng hiểu được, có lẽ yêu, sẽ không cần hiểu anh sẽ làm gì, mà chỉ cần có thể một lòng tin tưởng, anh sẽ không làm gì cả.

Ví dụ như Tiểu Bạch của cô sẽ không cho phép bất cứ ai làm tổn thương cô. Trước kia thì ngoại trừ anh ra, sau này. Ha ha, Tiểu Bạch thân ái, chúng ta cứ chờ xem.

.

Cô giáo Trần chỉ có thể ở lại thành phố C ba ngày. Tần Tổng tiếp đón cực kỳ ân cần, đưa đi ăn, đưa đi uống, lấy lòng bà. An Tiểu Ly vừa sợ bị cô giáo Trần nhìn ra cô và Tần Tổng xa lạ với nhau, mặt khác đã xin nghỉ việc rất nhiều ngày, bây giờ ngại gây phiền toái cho Lý Vi Nhiên nên không đi cùng.

Sáng sớm thức dậy, An Tiểu Ly không thấy cô giáo Trần đâu, cô ngái ngủ đánh răng rửa mặt, chuẩn bị về phòng thay quần áo đi làm. Cô đi ra từ phòng vệ sinh đúng lúc Ngô Bạch ra khỏi phòng.

“Cô giáo Trần đâu?” An Tiểu Ly ngáp hỏi anh.

Trần Ngô Bạch vừa mặc áo khoác, vừa lạnh lùng đáp lời cô: “Được bạn trai của em đón đi ngắm mặt trời mọc rồi.”

“Ừa.” Mấy ngày nay anh vẫn luôn buồn bực, An Tiểu Ly cũng không thể trách.

Cô đáp một tiếng, xoay người về phòng. Cảm giác bức bối lại trào dâng trong lòng Trần Ngô Bạch, anh túm cô lại, hung dữ lườm cô.

“Đi làm muộn mất rồi.” An Tiểu Ly ngơ ngác nhìn anh. Sau chuyện của Tần Tang, cô đi làm anh luôn tự mình lái xe đưa đón, nên đều nói trước thời gian rời nhà, bây giờ đã sắp muộn rồi.

Cô mặc áo ngủ màu vàng nhạt. Trong ánh nắng sớm khuôn mặt nhỏ nhắn vừa mới rửa của cô tựa như nụ hoa chớm nở đọng sương. Trần Ngô Bạch bị hành hạ bởi sự chua ngọt hỗn loạn trong lòng, không nhịn được siết chặt tay cho đến khi cô kêu đau.

“An Tiểu Ly, em là đồ lừa đảo!” Anh nói xong thì hôn cô, hơi thở trầm khàn. Kể từ khi làm cô bị thương anh vẫn chưa chạm vào cô.

Áo ngủ của An Tiểu Ly bị anh lột ra, hai tay đẩy ngực anh, “Sắp muộn rồi! Hơn nữa không biết bao giờ cô giáo Trần trở về!”

Trần Ngô Bạch vừa nghe đến “Cô giáo Trần” thì càng bực tức, bàn tay vuốt ve dưới váy ngủ của cô hơi mạnh, chất liệu tơ lụa viền lá sen bị xé nát, cuốn vài vòng trên tay anh. Chiếc váy ngủ An Tiểu Ly thích nhất tan nát như vậy.

Tần Tổng đang hầu hạ cô giáo Trần uống trà sáng, bỗng nhiên nhận được điện thoại của anh, giọng nói của Trần Ngô Bạch có tiếng thở gấp khê khàng: “Tiểu Lục, cậu ở đâu? ĐỪNG NHÚC NHÍCH!”

Tần Tổng bị tiếng quát bất chợt của Trần Ngô Bạch làm cho không dám động đậy, Trần Ngô Bạch ở đầu kia thấp giọng nói mấy câu cái gì đó, thỉnh thoảng xen lẫn với tiếng kêu rên mà Tần Tổng quen thuộc. Anh nghe thấy tiếng trực tiếp từ hiện trường mà sợ hết hồn hết vía miệng đắng lưỡi khô. Cô giáo Trần nhẹ nhàng gõ bàn, nhỏ giọng hỏi anh: “Trần Ngô Bạch à?”

Tần Tổng gật đầu. Cô giáo Trần cười bí hiểm, “Bác còn muốn đi dạo một chút, nói với nó không cần chờ bác ăn trưa.”

Trần Ngô Bạch cúp điện thoại, ném di động ra đằng xa, cười lạnh nhìn người không ngừng giãy dụa phía dưới.

Đồ ngủ bị xé thành từng dải của An Tiểu Ly đang trói hai tay cô lại. Cô bị anh cười, hoảng sợ nhìn anh.

“Tiểu Bạch.” Cô lấy lòng gọi anh, “Em biết lỗi rồi, anh đừng giận nữa, cởi trói cho em được không?”

Trần Ngô Bạch cười vô cùng dịu dàng, cả người chậm rãi đề lên, cúi đầu dùng mũi cọ lên mặt cô, “Ồ? Sai ở đâu?”

Trái tim Tiểu Ly đập rộn lên, thân thể chỉ mặc đồ lót càng lúc càng nóng, anh còn chưa làm gì, cô lại cảm thấy rõ ràng người dưới mình ẩm ướt.

“Em. Em. Rốt cuộc anh muốn thế nào?!” An Tiểu Ly không thẹn với trí thông minh của mình, trong khoảnh khắc kiêu diễm này mà lại gào lên phá hỏng mất cảnh tượng. Cô thật sự chịu không được dáng vẻ mài dao soàn soạt của Trần Ngô Bạch.

Trần Ngô Bạch há miệng cắn mạnh lên môi cô, đơn thuần để xả giận, cắn đến khi cô khê kêu đau, đến khi phía dưới của anh xoắn quấy.

“Anh muốn. Mấy hôm trước hình như em đồng ý với anh chuyện gì đó mà chưa thực hiện thì phải?” Bàn tay của Trần Ngộ Bạch vươn tới sau lưng cô, tháo móc nội y của cô, rồi xé tung ra, hai dây đeo đứt đoạn. Anh vẫn chưa đã nghiền, kéo quần nhỏ cô cô lên, dễ dàng xé thành vài miếng, tiên tay ném ra giường.

Phải tay, Trần Ngô Bạch bắt đầu cởi quần áo của mình, nhưng ánh mắt vẫn ghì chặt vào An Tiểu Ly, nhìn cô nổi da gà khắp người.

Thật ra thì nếu tình cảm nồng nàn, cô cũng không bài xích chuyện. phục vụ anh. Nhưng trong tình huống thế này, tư thế như vậy, cô thật sự. xấu hổ.

Trần Ngô Bạch nhắc cả người cô lên, giường không cao lắm, anh đứng trên sàn nhà, cô quỳ trên giường, độ cao vừa đến bộ phận đang ngẩng cao của anh. An Tiểu Ly bị anh túm chặt gáy, không thoải mái ngo ngoay một chút, đôi môi sặt qua dục vọng hằm hập của anh. Cô sợ hết hồn, nhưng nó lại kích động gật đầu lên xuống.

“Ngaoan. Há miệng ra, dùng môi bao lấy hàm răng trên, đưa lưỡi ra.” Anh dụ dỗ, cô choáng váng đầu óc làm theo.

Trần Ngô Bạch chẳng qua chỉ muốn dọa cô, nhưng cô quỳ gối phía dưới, cả người trần trụi, hai tay bị trói, mái tóc dài tán loạn, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng hé mở. Máu dồn xuống phía dưới. Anh không còn lý trí, không quan tâm đây là lần đầu tiếp xúc của cô mà di chuyển eo.

Động tác của anh không bị khống chế càng lúc càng nhanh. Anh nhắm mắt lại, hít sâu liên tục. Tiểu Ly khó chịu ngửa ra sau, bị anh giữ gáy lại, chỉ có thể nức nở, cầu xin không ra tiếng.

“Tiểu Ly.” Anh nói mấy chữ một cách khó khăn, gắng gượng không chế mình không nên thô bạo như vậy, “Ngoan. Nhanh thôi.”

Thật ra thì cũng không thoải mái lắm, cô không lưu loát, hàm răng không ngừng cọ lên dục vọng của anh có phần đau nhói, nước bọt cũng không điều tiết được. Cô còn định lên tiếng, đầu lưỡi trắng mịn di chuyển khiến máu nóng của anh bùng lên, không thể khống chế được nữa.

Cho đến trước lúc bộc phát, anh mới rút mạnh ra. Trên người An Tiểu Ly đã phủ một lớp mồ hôi mỏng, cả người mềm nhũn, ho khan không ngừng. Anh nặng nề quỳ một chân lên giường, kéo tay cô vuốt ve dục vọng nóng bỏng sưng to một lúc rồi phun hết lên trên đùi trên eo cô.

72. Chương 72: Trở Lại

Môi Tiểu Ly tê dại không còn chút cảm giác nào, miệng cũng đau rát. Cô vừa khóc hu hu, vừa không khống chế nổi nước bọt. Trần Ngộ Bạch nằm nghiêng ôm lấy cô, hài lòng đến mức không nói nên lời, chỉ đặt từng nu hôn lên mắt cô.

“Được rồi. Đừng khóc nữa! Vừa rồi anh quá khoan khoái, không để ý đến em!” Trần Ngộ Bạch thấp giọng dỗ dành cô: “Đừng khóc nữa. Anh cũng làm vậy cho em. Nhé?”

Tay An Tiểu Ly bị trói nhưng hai chân vẫn tự do. Nghe thấy anh lúc này còn muốn đưa giỡn cô, liền đưa chân đạp. Trần Ngộ Bạch cong người ôm cô, bỗng dưng bị cô đá trúng bắp chân, đau đến mức nhú máu.

“Đồ háo sắc!” An Tiểu Ly nước mắt giàn giụa, lớn tiếng mắng nhiếc: “Tôi không làm lành với anh nữa! Tôi muốn nghe lời cô giáo Trần đi xem mắt!”

Trần Ngô Bạch nghe vậy, tàn nhẫn đưa tay ra bóp lấy cổ cô. Cô nghiêng đầu há miệng cắn chặt lên tay anh không buông.

“An - Tiểu - Ly!” Trần Ngộ Bạch gỡ được ra, nhìn dấu răng trắng bệch sâu hoắm, bực mình đến mức nghiến răng kèn kẹt: “Cứ tưởng anh không nở trùng phạt em có phải không!”

Anh ngồi dậy, kéo sợi dây trên tay cô, nâng người cô lên. Tiểu Ly thét lên, vùng vẫy giãy dụa, vừa đá vừa đạp. Trần Ngộ Bạch áp cô lên đầu giường, cổ tay cô bị trói tạo thành một vòng tròn, cây cột ở đầu giường xuyên vào giữa, An Tiểu Ly bị cố định ở đầu giường.

Trần Ngô Bạch đắc ý phát vào cặp hông trắng như tuyết của cô hai cái: “Em khóc lóc om sòm nữa đi!”

Vòng eo của Tiểu Ly bị anh giữ chặt, không thể nào giơ tay lên rời khỏi cây cột được. Gối thì quỳ nên không đá được anh, vừa quần bách vừa bực mình, khóc càng to, mắng anh háo sắc lưu manh cầm thú với giọng không rõ ràng....

Một tay của Trần Ngô Bạch giữ lấy hông cô, tay kia ung dung tách cánh hoa mềm mại ướm át của cô ra, đồng thời thẳng lưng đưa dục vọng của mình vào, mơn trớn trên chộc cô. Cô càng lắc hông giãy dụa, anh càng căng trương sưng to lên.

“Kêu to lên nào!” Anh cười xấu xa: “Anh thích nghe cái miệng nhỏ nhắn của em kêu tiếng thật to.” Vừa dứt lời, anh đâm mạnh vào, lập tức đi vào nơi sâu nhất ở chốn mềm mại, còn xấu xa cọ xát bên trên.

Bị hạ gục chỉ trong một chiêu, An Tiểu Ly cảm thấy một dòng điện dội lên từ bụng dưới, vừa đau vừa ngứa vừa tê dại. Chỗ sâu nhất còn có cảm giác nhói đau đến tận xương, giống như một cây kim đâm thẳng vào thần kinh nhạy cảm nhất của cô, rồi lại không chỉ cảm thấy mỗi đau, mà còn có khoái cảm được phóng thích, gần như là cảm giác điên cuồng.

“Hic. Tiểu Bạch. Em sai rồi, em là lưu manh! A! Đau. quá.!” Hai tay An Tiểu Ly nắm chặt lấy cột giường, co quắp như thể con chó con, mặt kề sát cây cột bóng loáng lạnh lẽo, không ngừng cầu xin tha thứ, nói ngọt. Trần Ngô Bạch hưng phấn đến mức đỏ hết cả mắt, cô dịch lên thì anh liền thẳng lưng tiến thẳng về phía đầu giường theo cô, cảm thấy không thoải mái thì mạnh tay kéo cô trở lại, nắm lấy chân cô, vuốt ve mông cô, sức lực càng mãnh liệt hơn.

Buổi sáng đầu xuân tươi đẹp, ánh dương chiếu khắp muôn nơi. Trong căn phòng rộng rãi trang trí đơn giản, một cô gái trần truồng bị trói tay quỳ trên chiếc giường lộn xộn, để mặc chàng trai ở phía sau không ngừng giày vò rút ra đưa vào.

Trần Ngô Bạch thay đổi các góc độ khác nhau, thậm chí kéo hai chân của cô lên làm nửa người cô hướng lên trên không, khuấy động mãnh liệt từ trên xuống khiến cô nói không nên lời. Phần đầy đặn của Tiểu Ly cọ phải drap giường, ma sát trước sau theo động tác của anh, khoái cảm sắc bén bộc phát từng hồi. Trần Ngô Bạch tóm chặt hai chân nên Tiểu Ly hơi đau, định rút chân ra. Trần Ngô Bạch không để phòng, lão đảo về phía trước một bước, người sưng lại, nhưng vì vậy mà dục vọng đẩy vào càng sâu. Trong tiếng kêu cầu xin tha thứ ngọt ngào của An Tiểu Ly, anh rút cuộc cũng tốt bụng nhắc cô đang thở hổn hển khỏi cây cột. An Tiểu Ly cười nịnh bợ, không có chí khí vượt người cọ cọ vào anh, đáng thương tỏ vẻ biết ơn. Trần Ngô Bạch cũng cười, hôn lên mặt cô chầm hai cái, sau đó lật người cô lại, rồi lồng tay cô vào cây cột hết lúc này.

An Tiểu Ly gào thét chói tai, Trần Ngô Bạch cười dịu dàng, hai tay tách chân cô ra vòng lên hông mình, đẩy người vùi sâu vào thân thể cô. Tán thưởng cho sự mềm mại chặt khít đó, anh khoan khoái đưa đẩy.

Khi kết thúc, cổ Trần Ngô Bạch đã thay thế cho cây cột, An Tiểu Ly mềm nhũn như đồng bùn buộc phải thân mật vòng tay lên cổ, gục trên người anh. Hạ thân ngâm lấy vật khổng lồ của anh, để mặc cho tay giữ lấy hông và mông cô không chế tiết tấu. Cuối cùng, anh cắn lấy vai cô, kêu rên. Qua lớp bao, An Tiểu Ly cảm thấy anh chọt phồng lớn lên, khiến cô co quắp như điện giật. Cô không cam lòng yếu thế, cũng nghiêng đầu cắn anh. Trần Ngô Bạch run kịch liệt hơn, bàn tay ôm thắt lưng cô chặt đến mức làm cô đau. Hai người kề sát nhau, thở hổn hển.

Sau khi bình tĩnh trở lại, cô muốn xuống nhưng anh không chịu. Anh đưa tay mò xuống, lấy dục vọng đã thu nhỏ ra ngoài cơ thể cô, rút chiếc bao nặng nề ra, quần chân lên cô, ôm cô không buông tay.

An Tiểu Ly rên la từ đầu đến cuối, bây giờ mệt đến mức không nhúc nhích nổi, để mặc anh hèn mọn dùng ngón tay thấm chất lỏng không biết là của ai viết chữ lên tấm lưng trần của cô.

“Đừng ngủ!” Trần Ngô Bạch lắc lắc cô đã lim dim ngủ, “Đoán xem anh viết chữ gì?”

An Tiểu Ly mềm nhũn tựa vào cổ anh, mệt mỏi lắc đầu. Trần Ngô Bạch giả trò đe dọa, rốt cục cũng chộc cho cô tỉnh ngủ, đã được lợi rồi còn khoe mẽ. Mà Trần Tiểu Bạch chính là người như vậy!

“Ừm, chữ đầu tiên à. . . . Anh?”

“Đúng.” Trần Ngô Bạch hôn cô một cái, giọng trầm thấp vui sướng.

”Còn hai chữ tiếp

~~” An Tiểu Ly kéo dài giọng: “Là heo!”

Trần Ngô Bạch sững sốt, bực mình lật người vòng cô lên cây cột một lần nữa, nhào tới như hổ như sói.

.

Khi cô giáo Trần và Tần Tổng xách túi lớn túi nhỏ trở về đã là hơn bốn giờ chiều.

“Hà? Hai đứa tan sở sớm vậy sao?” Cô giáo Trần sai Tần Tổng đem đồ ăn vào bếp, còn bà ngồi xuống sofa ngoài phòng khách, Tiểu Ly thức thời rót chén trà sữa mời bà.

“Làm sao mà hai đứa mặc lấm thế?” Cô giáo Trần nghi ngờ nhìn áo len cao cổ của cháu trai và con gái: “Bật máy sưởi lên, hai đứa cũng thay đồ đi, đợi mẹ xuống bếp làm thịt kho cho mấy đứa.”

Tiểu Ly kém cỏi lùi về sau một bước, Trần Ngô Bạch ho khan một tiếng. Vừa lúc Tần Tổng chạy ra từ phòng bếp, cầu nhàu trong nhà lạnh quá. Theo thói quen anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, rồi mặc thêm cái áo lông cừu không tay trong lớp áo khoác. Vào nhà cởi áo khoác ngoài ra, bây giờ không chịu nổi nữa.

Trần Ngô Bạch đang lúng túng, nghe thấy Tần Tổng ầm ĩ thì trừng mắt nhìn. Cầm Thú gần như đóng băng tại chỗ, yên lặng bám vào góc tường nhón chân rời khỏi phòng, tìm quần áo mặc.

Cô giáo Trần cũng lại một lát, cũng không nói gì nữa mà xắn tay áo xuống bếp nấu ăn. Tần Tổng khen ngon, tăng bốc nịnh nọt cô giáo Trần lên tới tận trời. Khai vài chai rượu đỏ quý giá của Trần Ngô Bạch, bốn người ăn một bữa thỏa thuê. An Tiểu Ly vừa một tửu lượng lại thấp, được chút xú đã ngà ngà say, gục xuống bàn ngủ mê man. Tần Tổng thấy ánh mắt giao nhau của cô giáo Trần và Trần Ngô Bạch vô cùng khốc liệt, ăn uống no say cũng thức thời xin về từ rất sớm.

Cô giáo Trần nâng chai rượu lên, véo tai cháu trai, đập cửa ban công, đuổi Sprite đang hoảng loạn đi, ngồi xuống ghế dựa một cách vô cùng khí thế.

“Trần Thế Nhân, cô vẫn lỗ mãng như vậy.” Trần Ngô Bạch xoa vành tai ửng hồng, nói lạnh lùng.

Cô giáo Trần cười thích thú: “Ngô Bạch, lâu lắm rồi chúng ta không uống rượu với nhau!”

“Muốn ôn lại chuyện xưa với cháu sau?”

“Nếu không thì sao? Chẳng lẽ cháu muốn tâm sự chuyện tương lai với cô?” Cô giáo Trần nói bóng nói gió.

Trần Ngô Bạch nghiêng đầu, liếc nhìn cô ngốc vẫn còn nằm sấp trên bàn ăn. Anh mỉm cười, đi tới ngồi sòng vai với bà: “Cháu nhận thua. Đứng vòng vèo nữa, cô nghĩ thế nào?”

Cô giáo Trần cười to, trong bóng đêm sâu thẳm, nếp nhăn ở khóe mắt thoát nhìn vô cùng ấm áp: “Cô không muốn nó chịu khổ!”

“Rất tốt, điểm này chúng ta nhất trí!” Trần Ngô Bạch bình tĩnh nói, cầm chai rượu nốc một ngụm.

“Ngô Bạch, cuộc đời của cô, ngoại trừ An Bất Tri và Tiểu Ly ra, việc tự hào nhất là có thể một tay nuôi nấng cháu!” Cô giáo Trần nhìn bầu trời bao la ở đằng xa, chậm rãi nói: “Từ bé cháu đã chẳng giống đứa trẻ bình thường, khi đó nhiều lúc cô cũng sợ đời này cháu không tìm được hạnh phúc. Cháu có biết Tần Tang không? Con bé chơi thân với Tiểu Ly đó!”

Trần Ngô Bạch gật đầu. Tần Tang, hừ, đâu chỉ biết.

“Cô từng muốn giới thiệu Tần Tang cho cháu. Trong mắt cô, người có tính cách bá đạo lại nhạy cảm tinh tế giống cháu mới thích hợp với cô gái như vậy!”

“Tiểu Ly là cô bé rất tốt. Ngô Bạch, nó đi theo cháu sẽ rất mệt, cháu cũng sẽ mệt. Tới lúc đó, chắc hẳn là nó đáng thương lắm. Nhân lúc bây giờ cháu còn yêu thương nó, hãy nghĩ cho nó xem. Không bằng, chấm dứt đi?” Cô giáo Trần không cười đùa nữa, nói rất chân thành.

Trần Ngô Bạch không nói gì, uống từng hớp rượu.

“Trần gia có hoàn cảnh như vậy, Tiểu Ly phải khó khăn thế nào mới bước qua cửa được? Sau khi lấy cháu thì sao? Tên gốc Trần Thế Cương kia chắc chắn không thích nó!” Cô giáo Trần không còn dáng vẻ say rượu nữa, bà cầm thù đến xương tủy cái gia đình bảo thủ cứng nhắc đó. “Hai đứa ở bên nhau sẽ không tốt đẹp mãi giống như lúc này. Cháu là đàn ông, không thể chỉ nghĩ ình, còn phải nghĩ cho người khác. Huống chi, người khác đó lại là đứa con gái mà bà cô thân ái của cháu thương yêu nhất!”

Trần Ngộ Bạch bỗng bật cười một tiếng. Rượu đã thấy đáy, hơi thở của anh có mùi rượu thoang thoảng, bốc lên đầu thấy nóng nong.

Anh quay đầu nhìn vào mắt bà, mắt lóe lên ánh sáng lấp lánh: “Cô già rồi!” Anh cười ngạo nghễ: “Bây giờ cô thử nghĩ xem, năm đó cô muốn bỏ trốn với An Bất Tri, bà nội có sắc mặt thế nào? Bây giờ cháu tìm cái gương thì cô biết ngay!”

Cô giáo Trần sững sốt, sắc trời đã tối đen nên không thể thấy rõ nét mặt của bà. Một lúc lâu sau, bà vẫn yên lặng.

“Người khác không biết, cô vẫn không rõ sao? Trần Thế Nhân, cháu và cô giống nhau, không thể nào bị bắt kỳ ai trong Trần gia điều khiển.” Trần Ngộ Bạch nói: “Cháu muốn cưới cô ấy!”

Cô giáo Trần cười ha ha, đứng lên, “Không quản được nữa, con cháu tự có phúc của con cháu. Cháu tính rồi làm, cô sẽ ủng hộ về mặt tình cảm – giải quyết An Bất Tri. Trần Thế Cương bên kia cô không quan tâm, nếu Tiểu Ly chịu thiệt thòi chạy về nhà, dù có phải vác dao kề cổ cũng phải ép nó đi xem mắt lấy người khác.”

.....

Xuân về muôn hoa đua nở. Tần Tang đi gần một tháng. Mâu thuẫn giữa thành Tây và Lương thị nhờ ông ngoại của Tần Tổng và Lý Vi Nhiên ra mặt cuối cùng cũng giải quyết êm thấm. Hằng ngày Lý Vi Nhiên đi làm, tan sở, nhớ Tần Tang, cuộc sống đơn điệu đến mức ngay cả Tiểu Ly cũng không chấp nhận được. Gọi điện thoại hỏi Tần Tang thì cô ấy lại chỉ mỉm cười.

Vẫn chưa định ngày trở về. Tần Tang luôn trả lời như vậy.

Nói qua về chuyện Kỷ Nam bị ép cưới. Cô gái bị tổn thương nguyên khí nặng nề, táo bạo đi núp bóng khắp nơi, dĩ nhiên ngoại trừ Trần Ngộ Bạch.

Còn Tần Tổng vẫn thần bí không chịu gặp ai.

Trần Ngộ Bạch vẫn núi băng kỳ cục như vậy. Gần đây hai người cãi lộn vì chuyện rút cuộc có nên trả căn phòng Tiểu Ly thuê để ở cùng nhau không. An Tiểu Ly nhanh chóng đổi đồ ngủ thành loại hai mảnh trên dưới, sau đó, số lượng cà vạt của Trần Ngộ Bạch cũng không ngừng giảm bớt.

Cuộc sống giống như thuyền trôi trên mặt nước, là những gợn sóng tái diễn đơn điệu nhưng lại không bao giờ dừng bước.

Mà cuối cùng, Tần Tang đã sắp trở về.

.....

“Tiểu Lục?” Lý Vi Nhiên mở cửa, vẻ mặt kinh ngạc: “Chuyện gì thế? Sao mà chưa gọi điện thoại đã chạy tới rồi?”

Tần Tổng xách túi trên tay: “Tôi tìm anh uống rượu mà, sao vậy? Bữa trưa có hẹn rồi à?”

“Không có!” Lý Vi Nhiên cười, máy bay của Tang Tang ba giờ chiều hạ cánh, anh sợ tắc đường nên định ra ngoài sớm hơn “chút”.

Tần Tổng bày đồ ăn lên chiếc bàn thấp trước ghế sofa, khui rượu ra, rót đầy cho hai người.

Lý Vi Nhiên nhìn đồng hồ, còn bốn tiếng nữa. Đi từ nhà anh đến sân bay cũng không mất đến một tiếng, chắc là tới kịp. Anh ngồi xuống ghế sofa, vỗ vai cậu em: “Sao vậy? Giữa trưa tới tìm anh uống rượu.”

“Có mấy lời, em uống rượu mới dám nói!” Mặt Tần Tổng không có biểu cảm, bưng ly lên uống một hơi cạn sạch.

Giọng điệu của Tần Tổng bất thường, Lý Vi Nhiên sống với anh ta từ nhỏ nên dĩ nhiên nghe ra được. Hơn nữa, anh có rất dự cảm xấu.

Quả nhiên, Tần Tổng cười với anh: “Anh Năm!” Anh vuốt mũi, đây là động tác anh thường làm khi phạm lỗi bị mắng: “Vụ của Trình Hạo, là em sai người bắn!”

71. Sụp đổ

Trong đám người thừa thốt bước ra cửa sân bay, Tần Tang mặc một bộ đồ thể thao màu đỏ tươi, mái tóc dài xõa ra, mang một cặp kính mát màu đen và để mặt mộc. Tần Tổng vờ như không thấy cô, cứ nhướng cổ tìm xung quanh.

“Tần Tổng!” Tần Tang kéo hành lý đi qua anh. Khi cô thấy anh cũng kinh ngạc chào hỏi “Sao anh ở đây?”

Tần Tổng gãi gãi đầu, cũng làm ra vẻ kinh ngạc rồi cười nói với cô “Tần Tang! Anh đến đây đón bạn. À, chắc em vẫn còn nhớ rõ Chu Yến Hồi lần trước gặp ở Lưu Thệ chứ? Thằng nhóc đó nói hôm nay về, nhưng mà chuyến bay đã hạ cánh lâu rồi mà vẫn không thấy người.”

Tần Tang nghĩ đến điều gì đó rồi cười thật âm ỉ, cô nói với anh “Đừng đợi nữa, hôm nay anh ta không về thành phố C đâu. Lúc này em vừa gặp anh ta trong sân bay, anh ta đi Giang Nam rồi.”

Tần Tổng thốt lên ngạc nhiên rồi căng thẳng vài câu gì đó.

“Tần Tổng, cho em mượn điện thoại của anh đi. Lúc em vừa xuống máy bay đã bị đụng phải, giờ điện thoại chẳng thấy tăm hơi đâu cả.” Tần Tang nhún vai, cô đưa tay hỏi mượn anh di động.

Tần Tổng cười sáng khoái đưa di động cho cô, rồi nói “Yên tâm, ngày mai anh sẽ tìm lại cho em.”

Tần Tang cười. Cô bấm số của Lý Vi Nhiên, sau đó cau mày, rồi cúp điện thoại trả lời cho Tần Tổng.

“Sao vậy?”

“Có một người phụ nữ nghe điện thoại.” Tần Tang vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh. Nhưng vẻ mặt Tần Tổng lại có hơi chút thay đổi.

“Thật xin lỗi, số thuê bao quý khách vừa gọi đã khóa máy.”

Tần Tổng sững sốt, tiếp theo lại xoa xoa cánh tay khiển trách “Tần Tang! Em tốt xấu gì cũng là một người viết văn, vậy mà bày đặt làm trò cười chán ngắt này!”

Tần Tang đưa hành lý cho Tần Tổng, vỗ vỗ lên bờ vai anh “Đi thôi! Anh năm ngoái của anh có lẽ hôm qua không hiểu lời em nói rồi. Nên anh ấy không biết hôm nay em về. Anh ngoan ngoãn làm cu li cho em nào!”

Tần Tổng vòng một tay ra làm ra vẻ quý ông “Rất vui lòng thưa cô.”

Vào trung tâm thành phố, Tần Tổng hỏi Tần Tang đi đâu. Tần Tang hơi do dự “Anh có biết hôm nay Vi Nhiên làm gì không?”

“Không, sáng nay anh ấy cũng không có dự họp. Hôm trước nghe nói hình như anh ấy bị cảm.”

Tần Tang nghe thấy lại đau lòng “Chờ em đến nhà anh ấy đi, chắc là anh ấy đang ngủ.”

Tần Tổng gật đầu “Cũng đúng lúc anh muốn đến nhà anh năm lấy một số giấy tờ.”

.....

Tần Tang cầm chìa khóa mở cửa. Tần Tổng đi theo phía sau cô. Đương lúc hai người chuẩn bị đổi giày lại sững sốt. Trên mặt đất bên cạnh tủ giày có một chiếc giày cao gót màu đỏ chói mắt. Cách đó không xa là một chiếc quần short màu hồng đã kéo khóa mở rộng. Cách chiếc quần short không xa lại có một chiếc giày màu đỏ nữa. Rồi đến quần áo rối loạn nằm trên mặt đất chạy dài cho đến cửa phòng ngủ đang mở. Bên trong loáng thoáng vang lên những tiếng thở mớ ám của một đôi nam nữ, xen lẫn tiếng đụng chạm xác thịt và tiếng rên rỉ của phụ nữ.

Sắc mặt Tần Tang thay đổi, cô vừa đi về phía đó thì bị Tần Tổng kéo lại.

“Tang Tang!” Tần Tổng chụp tay cô lại, nói khó khăn “Em... Hay là chúng ta tránh đi một chút trước được không? Có gì nói sau!”

Mặt Tần Tang tái mét đầy mặt Tần Tổng ra chạy vào trong. Tần Tổng cũng vội vàng đuổi theo.

Trên chiếc giường quen thuộc trong phòng, có một cô gái tóc dài đang trần truồng nằm đó. Hai bầu ngực trắng như tuyết chói mắt đang lay động, chân kẹp chặt bên hông người đàn ông. Chiếc lưng trần trụi kia Tần Tang biết rất rõ.

“A...” Cô gái đang say mê bỗng nghe tiếng cửa bật vào vách tường liền quay đầu nhìn lại, sau đó lại hoảng hốt kêu lên. Còn người đàn ông lại đè chặt người phụ nữ phía dưới, khàn giọng dụ dỗ “Ngoan.. đừng cử động.... thật thoải mái... ừ, kẹp chặt anh lại đi.”

Người đàn ông tiếp tục nâng cao thất lưng thúc đẩy không ngừng. Cô gái kia trong lúc bối rối nhưng vẫn bị anh làm đến sung sướng mất hồn. Sức lực cũng không kháng cự được với anh nên dần dần không giãy dụa nữa. Cô ta mở rộng hai chân, đưa theo nhịp. Những móng tay màu đỏ chói mơn trớn ve vuốt trên lưng của anh, rồi từ từ nhích xuống bộ phận đang kết hợp của hai người. Vừa rên rỉ cảm dỗ, vừa vuốt ve cường điệu kích thích người đàn ông dùng tốc độ nhanh hơn.

Tần Tổng đứng ở bên ngoài đợi một lát. Anh cảm thấy không ổn liền che mắt lại bước nhanh tới ôm lấy thất lưng của Tần Tang kéo cô ra ngoài.

Tần Tang vẫn không lên tiếng nhưng lại liềm mình vung vẩy. Tần Tổng vừa sợ đã bị cô tránh thoát. Tần Tang lại chạy vào, cô không nói gì, chỉ nện chiếc túi trong tay lên tấm lưng đang hoạt động của người đàn ông. Lý Vi Nhiên bị đau, anh ngạc nhiên ngồi dậy. Đôi mắt anh màu đỏ tươi vô cùng kỳ lạ, vừa mơ màng vừa kinh ngạc nhìn Tần Tang. Rồi lại không thể tin quay đầu nhìn lại người phụ nữ lỏa lồ đang vẫn còn trong dư âm sung sướng. Cuối cùng mới ngơ ngàng nhìn Tần Tổng đang đứng phía sau Tần Tang.

“Tang Tang...” Lý Vi Nhiên ngáp ngừng, anh kéo chăn che lại bên dưới, tay chân luống cuống không biết làm sao.

Mặt Tần Tang trắng bệch cứng ngắc đáng sợ, khó khăn thốt ra từng câu từng chữ với anh “Lý Vi Nhiên, em cho anh thời gian giải thích. Anh nói đi.”

Người phụ nữ kia quần chăn nằm trên giường, chỉ lộ ra gương mặt xinh đẹp. Cô ta cười khúc khích rồi dùng đầu ngón chân mơn trớn vòng eo của Lý Vi Nhiên trắng trợn. Đầu óc của Tần Tang âm âm sụp đổ, hai mắt nhắm nghiền, hai hàng nước mắt chảy xuống.

“Anh...” Cô mở mắt ra. Lúc này ánh mắt của Lý Vi Nhiên mới rời khỏi mặt Tần Tổng, trong đôi mắt đã như tro tàn. Anh không hề nhìn cô nữa, chỉ cúi đầu và mệch mệch nói “Xin lỗi em.”

Thế giới của Tần Tang sụp đổ hoàn toàn trong ba chữ này. Cảnh vật bốn phía nhanh chóng xoay tròn, cô lả đi té xuống đất, ý thức dần mờ hồ trong tiếng kêu thảng thốt của Tần Tổng.

.....

Lòng bàn tay của Tần Tổng nắm lấy túi truyền dịch, như thế thì khi chất dịch đi vào cơ thể của Tần Tang sẽ không lạnh lẽo nữa. Tần Tổng cảm thấy trong lòng mình hoàn toàn thanh thản khi nhìn dáng vẻ cô ngủ say. Cửa sổ được mở, gió lùa vào trong phòng, mang theo không khí ẩm áp tràn đầy sức sống của mùa hè. Xung quanh rất yên tĩnh nên tiếng ếch kêu đặc biệt nghe rất rõ. Tần Tổng khẽ cười trong không khí yên ả của căn phòng. Anh chỉ cảm thấy giây phút vui vẻ đẹp nhất đời này chính là đây.

Chỉ chốc lát sau Tần Tang tỉnh dậy, dáng vẻ chớp mắt rất ngây thơ. Tần Tổng nhìn thấy cảnh này trong lòng liền chộn rộn, anh cúi xuống hơi sát kêu cô “Tang Tang?”

Tần Tang từ từ nhớ lại chuyện đã xảy ra, cô mỗi mệch cười với anh “Em không sao chứ?”

“Sao lại không!” Tần Tổng cười “Bác sĩ nói não của em bị kích thích nên hôn mê. Sau khi tỉnh lại sẽ yêu người đầu tiên em nhìn thấy. Cho nên anh liền ở đây cố để em yêu anh.”

Tần Tang sững sờ nhìn trần nhà, không cười cũng không nói gì cả.

“Ôi, cho anh chút phản ứng đi.” Tay của Tần Tổng quơ quơ trước mặt cô.

“Ừ.” Tần Tang điều chỉnh tư thế nằm, miễn cưỡng đáp lại anh cho có lệ.

“Anh nói thật đó.” Giọng nói của Tần Tổng khe khẽ, giống như một chiếc lông vũ mềm mại lướt qua tai Tần Tang vô cùng dịu dàng “Tần Tang, yêu anh có được không?”

Tần Tang mở mắt nhìn anh. Trong vẻ mặt của anh hoàn toàn không hề có sự đùa cợt, đôi môi anh mím lại, gương mặt khô ngò viết lên hai chữ chân thành. Trái tim cô run lên. Nếu như cô yêu anh, chắc là mọi việc sẽ dễ dàng hơn bây giờ sao?

“Tang Tang...” Anh khẽ thì thầm tên của cô, sau đó cúi người càng lúc càng gần.

“Tang Tang!” Cửa bị đẩy ra, An Tiểu xông vào, phía sau còn có Trần Ngộ Bạch và Lý Vi Nhiên.

“Ồ...” Tiểu Ly nhìn cảnh trước mắt không biết làm sao. Tần Tang đang nửa nằm, môi của Tần Tổng chỉ cách Tần Tang không đến mười centimet. Tư thế mờ ám của hai người bỗng chốc hóa đá trong khoảnh khắc.

“Tang Tang... cậu không sao chứ?” Tiểu Ly kiên trì hỏi.

“À, không có chuyện gì. Chỉ là mấy ngày liên tục không nghỉ ngơi tốt nên mới thế này” Tần Tổng thẳng lưng lên, trả lời hộ Tần Tang.

Kể từ khi Lý Vi Nhiên bước vào, đôi mắt Tần Tang luôn nhìn vào anh chăm chú. Sự lo âu, sợ hãi, kinh ngạc, khổ sở, dè dặt.... cô đều nhìn thấy rõ mồn một. Nhìn vào gương mặt điển trai của Lý Vi Nhiên, cuối cùng Tần Tang không khống chế được nữa bật khóc. Trong phòng bệnh vô cùng yên lặng chỉ có tiếng khóc nho nhỏ của cô vang lên.

“Tiểu Lục, đi ra ngoài.” Trần Ngộ Bạch lạnh lùng cắt lời.

Tần Tổng dùng sự im lặng để phản kháng. Ánh mắt của Trần Ngộ Bạch trở nên sắc bén, âm điệu cũng vút cao “Tiểu Lục, anh kêu em đi ra ngoài!”

Tiểu Ly yên lặng đi đến kéo cánh tay Tần Tổng. Anh quay đầu nhìn Tần Tang rồi nhú mào đi theo Tiểu Ly ra ngoài.

Trần Ngộ Bạch vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh nhìn Tần Tang, cuối cùng cũng cúi đầu xoay người ra ngoài. Khi bước qua cạnh Lý Vi Nhiên liền đưa tay vỗ vỗ bờ vai anh.

72. Cầu Xin

Từ đầu đến cuối Lý Vi Nhiên không hề nhích đến gần Tần Tang đang rơi lệ trên giường. Anh chỉ đứng từ xa nhìn cô, khoảng cách giữa hai người trong nháy mắt đã xa xôi diệu vợi.

Tần Tang từ từ ngồi dậy trên giường sững sờ. Cô không ngừng lấy tay lau đi dòng lệ trên gương mặt và hoảng loạn bất lực nh

n anh, chờ anh nói chuyện. Tần Tang cô dù có thông minh, lạnh lùng và lý trí đến cỡ nào thì cũng chỉ là một người phụ nữ.

Tr

i tim của Lý Vi Nhiên trong nhất thời nh

có ngàn mũi tên xuyên qua.

“Chuyện Trình Hạo là do anh làm.” Cuối cùng anh cất tiếng. Chỉ một câu nói đơn giản nhưng đã đẩy Tần Tang vừa trải qua sự suy sụp rơi thẳng xuống địa ngục.

“Anh chỉ tức giận nhất thời mà thôi. Không nghĩ rằng gây nên chuyện nghiêm trọng đến vậy.”

“Làm sao bây giờ” Anh cười âm trầm “Tang Tang, lần này, chúng ta thật phải chia tay nhau rồi.”

An Tiểu Ly khẩn trương kéo tay của Trần Ngộ Bạch. Bởi vì dáng vẻ của anh thật giống như muốn đánh Tiểu Cẩm Thú. Mặc dù cô không hiểu đã có chuyện gì xảy ra khiến tình trạng vô cùng rối rắm thế này. Nhưng qua vẻ mặt của Trần Ngộ Bạch, cô đoán chắc là Tiểu Cẩm Thú đã làm chuyện sai quấy rồi.

Trong phòng bệnh bỗng vang lên những âm thanh hỗn loạn xen lẫn tiếng gào thét chói tai của Tần Tang. Tần Tổng cả kinh, không quan tâm đến anh ba của mình đang muốn nói gì, anh xoay người vọt vào trong phòng.

Lý Vi Nhiên vẫn đứng yên tại chỗ. Còn Tần Tang thì ném hết tất cả những đồ vật cô có thể chạm tới vào người anh. Trong phòng hỗn độn cả lên, bình truyền dịch thì vỡ nát, trên đất đầy miếng thủy tinh. Trần Ngộ Bạch thấy thế liền kéo lại An Tiểu Ly đang lảo đảo xông lên trước ôm vào ngực mình.

Tần Tổng xông qua giữ lại Tần Tang đang điên cuồng, gất gao ôm vào lòng anh. Anh rút kim truyền dịch trên tay cô ra. Tần Tang khóc lóc quơ hai tay loạn xạ, Tần Tổng không hề để ý, cây kim ngược lại cắm vào tay anh.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi hỗn loạn cực kỳ thì Lý Vi Nhiên chỉ lạnh lùng xoay người bỏ đi.

“Tần Tang!” Tần Tổng không để ý đến thương tích của mình, chỉ dịu dàng an ủi cô, tiếc rằng cô cũng chẳng nghe thấy gì cả. Trần Ngộ Bạch bế An Tiểu Ly không ngừng giãy dựa lên, đi ra khỏi phòng bệnh gọi bác sĩ đến để tiêm cho Tần Tang đang mất đi không chế một mũi an thần.

Tần Tang chậm rãi yên tĩnh lại, thất thần trong chốc lát rồi ngủ thiếp đi. An Tiểu Ly đau lòng rối rắm, chỉ là do sợ Trần Ngộ Bạch uy hiếp đòi tiêm cho cô một mũi an thần nên chỉ biết yên lặng chảy nước mắt.

An Tiểu Ly vẫn khóc suốt đường trở về. Trần Ngộ Bạch vừa lái xe vừa rút khăn giấy lần lượt đưa cho cô. Khi về đến nhà thì tiếng nói của cô cũng đã khản lại, Trần Ngộ Bạch khẽ thở dài rồi ôm cô xuống xe đi lên lầu.

“Đừng khóc nữa.” Trần Ngộ Bạch rót cho cô một cốc nước rồi ôm cô ngồi trên ghế salon an ủi. Anh không rành nói lời ngon tiếng ngọt nên cũng không biết phải nói gì. Chỉ biết ôm chặt cô lại trong giây lát rồi lau đi nước mắt nước mũi trên mặt cô: “Cuối tuần này về nhà anh ăn cơm được không?”

An Tiểu Ly vừa rơi nước mắt vừa lắc đầu mãnh liệt. Hiện tại cô còn muốn đi đâu nữa chứ.

Trần Ngộ Bạch không vui đưa tay bóp mặt của cô. Tiểu Ly cúi đầu cắn tay anh cho hả giận. Hai người yên lặng giằng co với nhau trong chốc lát thì tâm trạng của cô mới khá hơn một chút. Cô buồn bã gục vào ngực Trần Ngộ Bạch “Có thể nào một ngày nào đó anh cũng làm vậy với người khác không? Khi em trở về nhà thấy anh và một người phụ nữ khác ở trên giường.”

“Nếu như chủ nhật này em ngoan ngoãn theo anh về nhà thì sẽ không có xảy ra chuyện đó.” Trần Ngộ Bạch vuốt mái tóc cô và nói thản nhiên.

“Vậy anh xin em đi.” An Tiểu Ly bắt đầu chơi xấu. Sự buồn bực chấn động cả ngày nay đã kết thúc, cô rất thích không khí an tĩnh như bây giờ.

Trần Ngộ Bạch yên lặng thật lâu. Khi cô muốn ngẩng đầu nhìn vẻ mặt anh thì đã bị anh đè đầu xuống không ngẩng lên được. Qua thật lâu anh mới bực bội nói “.... anh xin em.”

An Tiểu Ly vui vẻ, cô né tránh tay anh ngẩng đầu lên cợt nhả : “Nói rõ ràng vào, xin em cái gì?”

Cho đến bây giờ Trần Ngộ Bạch chưa từng nghĩ rằng có ngày nào đó mình sẽ rơi vào cảnh uất ức thế này. Có điều cô khóc đến sưng cả mắt rất buồn cười nên khiến anh mềm lòng “Anh xin em theo anh về nhà ăn cơm.... nha?”

An Tiểu Ly ngạo mạn ngửa đầu, thận trọng “ừ” với anh. Trần Ngộ Bạch nghiêng rằng, đưa tay kéo cô vào lòng hôn thật lâu cho đến khi hơi thở bắt đầu dồn dập.

“Em muốn đi tắm trước...” Cả người An Tiểu Ly bủn rủn, lên tiếng yếu ớt. Trần Ngộ Bạch vốn muốn giải quyết cô ngay tại chỗ, nhưng anh biết được cả ngày hôm nay cô đã rất mệt mỏi. Nên anh chỉ hôn lên đôi môi sưng đỏ của cô thêm một chút rồi để cô đi tắm trước.

Sau khi lên giường anh cũng rất dịu dàng. Anh nhẹ nhàng bắt đầu hôn từ gương mặt cô trở xuống, trêu chọc cho An Tiểu Ly phát ra những tiếng nức nở cảm dỗ như con mèo nhỏ. Lúc anh tách hai chân cô ra thì cô hoảng sợ nắm lấy tóc của anh. Trần Ngộ Bạch chịu đựng cơn đau nhói trên da đầu, ngậm lấy nơi non

mềm của cô. Tất cả những dây thần kinh dưới da đều có dòng điện xông lên khiến An Tiểu Ly tê rần toàn thân. Cô không tự chủ buông lỏng tay ra, gờ chân đặt lên tấm lưng anh, mập mờ chuyển động.

Trong màn đêm yên tĩnh, tiếng nuốt của anh có vẻ vang dội lạ thường. An Tiểu Ly nghe tiếng chất lỏng từ trong người mình chảy vào miệng anh thì xấu hổ không chịu nổi. Đầu lưỡi anh linh hoạt đâm vào, trong nhu có cương cọ sát lên vách tường mềm mại của cô. Cô hét lên một tiếng, phía dưới càng ướt đầm.

“Tiểu Bạch. thôi mà.” An Tiểu Ly run rẩy gọi anh, cô thấy mình sắp chết mất rồi.

Trần Ngộ Bạch ngậm hai mảnh nhỏ nhỏ non mềm của cô, nhẹ nhàng kéo ra ngoài. Theo động tác này Tiểu Ly cũng hít sâu một hơi. Mặt Trần Ngộ Bạch còn vương chất dịch, nở nụ cười tà, anh cắn nhẹ vào điểm lồi lên, còn cố ý dùng râu cào vào chỗ ướt át nhất.

Cảm giác tê tê đầy kích thích này khiến An Tiểu Ly bật khóc, hai tay vung vẩy, chân cũng dùng sức co giật, nơi đang áp sát cảm anh thì co rút lại một cách kịch liệt.

“Thoải mái chứ?” Anh mút hết chất dịch chảy ra, khàn giọng hỏi cô. Tiểu Ly nói không nên lời, chỉ có thể rên rỉ co quắp, nhỏ giọng xin tha theo động tác không ngừng biến hóa của Ngộ Bạch. Cho đến khi anh cảm thấy cô cầu xin đủ rồi, mới từ giữa hai chân cô ngồi dậy, chèn lên thân thể nhạy cảm của cô, thẳng lưng xô xuyên qua.

“Tiểu Ly, chúng ta kết hôn đi”. Nửa đêm đầu hè vẫn còn hơi lạnh, sau khi hoan ái, anh liền lấy chăn quấn cô lại kỹ lưỡng, rồi kéo cô vào lòng, ngậm lấy vành tai cô và nhẹ nhàng nói.

An Tiểu Ly bị anh hành hạ hơn nửa đêm nên cả người đều mệt rũ rời, cô uể oải lẩm bẩm “Kết hôn à.... phiền lắm. Trần lão sư và An lão sư sẽ nhất định không đồng ý.”

“Để anh giải quyết.”

“Mẹ của anh hình như cũng không thích em.”

“Anh thích em là được.”

Trần Ngộ Bạch rất tự nhiên đối đáp cùng cô. Anh nói xong thì căn phòng cũng yên tĩnh lại. An Tiểu Ly trợn to hai mắt khó tin nhìn vào màn đêm, cô cảm thụ được lồng ngực phía sau mình có nhịp tim đập mạnh mẽ.

“Chuyện đó... nói sau đi. Xem biểu hiện của anh đã.” An Tiểu Ly ổn định lại hơi thở và khẽ nói.

Trần Ngộ Bạch cúi đầu cười, dùng mũi cọ vào cổ của cô và càng ôm chặt cô hơn nữa.

Khi xuất viện, Tần Tang về thẳng Tần trạch. Trong nhà chỉ có Tần Hòe đang chuẩn bị thi tốt nghiệp trung học là ở nhà. Vương Di xuất ngoại giải sầu với Tần Liễu đang thất tình. Tần Uy và Tần Dương đều ở công ty.

Tần Hòe rất vui mừng khi thấy Tần Tang về nhà. Cậu bước lên ôm lấy chị mình và khẽ nói cảm ơn “Lâm Lâm đã nói cho em biết. Chị, cảm ơn chị.”

Tần Tang mỉm cười, vỗ vỗ mặt của cậu và hỏi cậu vài câu về chuyện học tập. Tần Hòe đối đáp trôi chảy, nhưng nói đến chọn trường đại học thì Tần Hòe cau mày “Em nghĩ, em nên chọn học viện kinh tế.”

“Tại sao?” Tần Tang biết cậu rất thích chụp ảnh, nên nghĩ rằng cậu đã chọn học viện điện ảnh “Ba kêu à?”

Tần Hòa lắc đầu, muốn nói rồi lại thôi “Em muốn về giúp ba và anh.”

Tần Tang nghe xong chỉ cười khỏ. Tần Tống nói, sau khi cô đi, Tần gia và Trình gia gần như trở mặt. Còn Tần Uy chính trực kiên cường lại không hề hợp tác với Lương thị như những nhà ở thành tây suy đoán. Bây giờ Tần Hòe luôn luôn lãng mạn vô ưu lại quyết định thế này khiến Tần Tang dù không hiểu biết gì về kinh doanh cũng biết được hiện trạng của Tần gia đang rơi vào cảnh khó khăn ra sao.

Cũng là do cô không tốt. Tần Tang ủ rũ ngồi xuống ghế salon, trong đôi mắt hơi trống rỗng.

Sau cơm tối không bao lâu thì Tần Dương về nhà. Anh ta mệt nhọc tháo cravat đi về phòng mình, vừa đúng lúc lại gặp Tần Tang đang đi đến.

“Về rồi à?” Tần Dương cười có lệ.

Tần Tang gật đầu “Em có thể trò chuyện với anh chút không?”

Tần Dương sững sốt rồi gật đầu “Có điều để anh tắm rửa trước đã. Lúc xế chiều anh đến công trường nên cả người đầy bụi bặm.”

Tần Tang mỉm cười. Tần Dương đi vào phòng, còn cô thì xuống lầu rót ly trà sữa và cầm ít bánh ngọt lên. Cô vào phòng làm việc nhỏ ở phòng Tần Dương đợi anh ta.

Tần Dương thay quần áo khác bước vào, đầu tóc ẩm ướt. Nhìn ra có tinh thần hơn khi nãy, càng lộ ra vẻ đẹp trai sang trọng, anh tuần khôi ngô.

“Em đã mang đến phiền phức rất lớn cho gia đình phải không?” Tần Tang luôn nói thẳng vào vấn đề với Tần Dương.

Tần Dương nhâm nhi ly trà sữa, lại ăn ít bánh ngọt. Sau đó mới nói “Khoan nói đến đã. Phiền phức đó chỉ là nhỏ thôi.”

“Thật ra bên xây dựng cơ bản rút lại vốn, hạng mục vận hành của chúng ta cũng hơn một nửa, nên hiện tại đang ở thế mắc kẹt không lên không xuống. Nhưng vì không biết hai vị tiểu thư Tần gia chúng ta rốt cuộc là rơi vào nhà nào, nên mấy công ty đối tác cũng chỉ giữ thái độ chờ xem.” Tần Dương ngẩng đầu nhìn cô “Rốt cuộc là em đang quen với ai? Tại sao anh lại nghe nói em đang quen với Tần lục thiếu của Lương thị? Không phải là Lý Vi Nhiên sao? Tần Tang, em có biết không, hai người bọn họ đều là cháu ngoại của Trương tư lệnh quân khu, là anh em họ với nhau đó.”

Tần Tang ngây ra giống như chẳng hề nghe thấy lời của Tần Dương. Tần Dương quơ quơ tay trước mặt cô, cô mới tỉnh hồn lại.

“Sao em giống như đi Giang Nam xong cũng để lạc hồn ở đó rồi hả?” Tần Dương cười hỏi cô. Tần Tang mới chợt tỉnh lại cũng mỉm cười “Em không có đi Giang Nam. Tần Dương, anh nói cho em biết làm sao em mới có thể giúp được mọi người đây?”

Tần Dương cẩn thận quan sát cô, tựa như đã phát hiện ra điều gì đó “Anh đã nói với em rồi nhưng em không nghe anh.”

“Anh không cần em làm gì. Tần gia cũng không cần. Cho đến hiện nay em cũng đã làm hết sức rồi.” Tần Dương mỉm cười “Tần Tang, thật ra thì người không xem mọi người là người trong nhà chỉ có mình em. Ít nhất đối với anh mà nói, em và Tần Liễu khác nhau chỉ ở chỗ Tần Liễu không được hiểu chuyện như em nên cần anh phải quan tâm nhiều hơn. Tựa như lần này, Tần Liễu bị Dung Nham đá, đau khổ giống như là cả thế giới đều vứt bỏ nó. Còn em thì vẫn biết hỏi anh nên làm sao đây.”

Tần Tang thở dài “Tần Dương, anh cũng nói nhiều quá.”

Tần Dương cười thân thiết.

Khi An Tiểu Ly nhìn thấy Trần Thế Cương thì cười phì ra. Ánh mắt bất mãn của Trần phu nhân liền như cung tiễn bắn qua bên này.

Trần Ngộ Bạch rất giống cha của anh, chỉ thiếu cái bụng và tóc đen dày hơn thôi. An Tiểu Ly vừa nhìn chiếc đầu lóng bóng của Trần Thế Cương thì liền nghĩ đến cảnh cô giáo Trần nghiêng răng nghiêng lợi mắng “Tên hời chết tiệt.”

Trần Ngộ Bạch ôm lấy bả vai khẽ nhúc nhích của cô và bầm cô cảnh cáo. An Tiểu Ly ngẩng đầu nhìn thấy anh đang trừng mắt liếc mình nên cũng yên lặng. Ở lại đến trưa cũng có nhiều tiểu bối của Trần gia thích An Tiểu Ly vô tư tự nhiên xung phong dẫn cô đi thăm quan nhà. Trong phòng khách chỉ còn lại vợ chồng Trần Thế Cương và Trần Ngộ Bạch.

Trần phu nhân thở dài trước, ưu sầu nhìn con trai “Ngộ Bạch, mẹ thật sự không thích cô ta.”

Trần Thế Cương chậm rãi gật đầu đồng ý với cách nhìn của vợ mình “Có lẽ cô ta là cô gái tốt nhưng không thích hợp để làm dâu của nhà họ Trần chúng ta.”

Trần Ngộ Bạch vẫn ung dung thoải mái ngồi trên ghế salon, bắt chéo chân uống trà.

“Trần Ngộ Bạch!” Trần Thế Cương không hề hài lòng với dáng vẻ này của anh.

Trần Ngộ Bạch ngẩng đầu nhìn cha mình xong lại nhấp trà rồi nói lạnh lùng “Con không quan trọng.”

“Nếu như cần phải cưới thì... chỉ có cô ấy thôi.”

Anh nói rất nhẹ nhàng, nhưng lại khiến sắc mặt vợ chồng Trần Thế Cương thay đổi trong nháy mắt.

Nếu như chuyện gì tệ hại hơn việc con mình cưới một cô gáiбет bát thì chính là vấn đề bọn họ lo lắng lâu nay.... Tên tiên tài ưu tú, đứa con trai hoàn mỹ tựa như là người theo chủ nghĩa không lập gia đình.

“Ba mẹ đừng phiền con nữa, con không có dự định tiếp nhận lại việc kinh doanh của Trần gia. Cho nên ba mẹ đừng nói gì về việc cưới hỏi của con.” Trần Ngộ Bạch buông tách trà xuống “Dĩ nhiên, con tôn trọng ý kiến của ba mẹ cho nên mới dẫn cô ấy về đây để ba mẹ gặp mặt. Nếu như ba mẹ đồng ý thì con sẽ chuẩn bị kết hôn. Nếu như ba mẹ nói không thích, thì con cũng sẽ tự xử lý im hơi lặng tiếng bên ngoài. Đừng nói là danh dự uy tín của nhà họ Trần chúng ta, người ta cũng là con gái nhà hàng hoàng, con không có đạo lý gì mà để cô ấy phải chịu tủi thân cả.”

Anh ung dung nói xong. Trần phu nhân là người đầu tiên khuất phụ, lo lắng vỗ vỗ chồng mình. Trần Thế Cương chỉ biết tức giận không thể làm gì con trai mình nên chỉ đứng lên phất tay đi lên lầu “Đồ bất hiếu.”

73. Cổ độc

Tình trạng bữa trưa của nhà họ Trần rất dọa người. Trên chiếc bàn ăn thật dài, đối mặt với gần hai mươi người, Trần Ngộ Bạch tựa như là người vô cùng quan trọng trong gia tộc. Anh ngồi ở vị trí thứ hai bên tay phải của Trần Thế Cương, Tiểu Ly được xếp ngồi cạnh anh.

Bọn nhóc mới vừa rồi còn vui đùa náo nhiệt với Tiểu Ly giờ đây lại hoàn toàn im tiếng. Mọi người cúi đầu yên lặng, trang nhã dùng cơm.

Tiểu Ly không quen dùng dao nĩa nên luôn phát ra âm thanh va chạm. Trần phu nhân không ngừng dùng ánh mắt ưu sầu chú ý đến cô. Cuối cùng bà đã thành công khiến cô mất hết khẩu vị.

Hóa ra Tiểu Bạch lại lớn lên trong hoàn cảnh thế này, trách sao anh lại lòng đến thế. Thật đáng thương! An Tiểu Ly nghiêng đầu nhìn Trần Ngộ Bạch an tĩnh cảm thấy hơi đau lòng.

Trần Ngộ Bạch mang thức ăn đã được cắt chỉnh tề trong đĩa của mình chuyển qua cho Tiểu Ly. Anh hơi nghiêng đầu đến gần cô “Ngoan ngoan ăn đi.”

Trần Thế Cương lại ho khê trong cổ họng, bắt măn cau mày lườm hai người. Tiểu Ly vội vàng cách xa Trần Ngộ Bạch ra, yên lặng cúi đầu dùng bữa.

Bữa trưa nặng nề đã xong, rõ ràng tâm trạng của Trần Ngộ Bạch không được tốt nên người trong nhà đến tìm anh trò chuyện đều bị gương mặt lạnh lùng của anh hù dọa bỏ đi. Ngồi thêm chốc nữa anh liền đứng lên tạm biệt cha mẹ dẫn Tiểu Ly đi về.

Trong lòng Tiểu Ly lo sợ, cô cảm thấy được sự thất bại chưa từng có của mình.

“Còn thời gian nửa ngày, dẫn em đi chơi nhé?” Lúc lên xe anh bỗng nói với vẻ mặt ôn hòa.

Tiểu Ly do dự nhìn anh rồi nói thì thầm “Trần Ngộ Bạch, cha mẹ anh hình như không thích em thật đó. Nếu không.... tạm thời thôi đi được không?”

Vừa dứt lời Trần Ngộ Bạch dẫm lên thắng xe. An Tiểu Ly bay về phía trước thiếu chút nữa đã văng ra ngoài. Cô kinh hãi run rẩy nắm lấy dây an toàn, nhìn tên hung thần ác sát trước mặt rồi cười nịnh bợ “Em... nói giỡn thôi...”

Trần Ngộ Bạch siết chặt quả đấm vài lần, cuối cùng chỉ hừ mũi khinh bỉ, cũng không so đo với cô nữa.

.....

Tần Tổng bao cả một cánh rừng ở vùng ngoại ô, thả vào đó một ít động vật để chơi trò săn bắn. Lúc Trần Ngộ Bạch và Tiểu Ly đến mọi người đã bắt đầu cuộc đi săn.

Từ xa đã thấy được vài nam nữ mặc trang phục thợ săn hùng dũng, cưỡi ngựa đuổi bắt trong rừng. An Tiểu Ly lập tức quên phút chuyện không vui buổi trưa đi, cô nắm tay Trần Ngộ Bạch vui mừng nhảy nhót.

Trần Ngộ Bạch tìm người kêu Tần Tổng thì nghe báo lại là Tần Tổng không có đi săn chỉ ở đi tản bộ với một cô gái bên cạnh hồ nước. Trần Ngộ Bạch đoán đó là Tần Tang nên liền dẫn An Tiểu Ly đến đó.

Quả nhiên là Tần Tang, Trần Ngộ Bạch nhếch khóe môi. Tần Tiểu Lục mặc chiếc áo màu đen, quần bò và giày da nhìn tẻ nhạt vô cùng, vẻ mặt cũng rất bức bối. Tần Tang ở bên cạnh cậu lại mặc một chiếc váy màu tro, tóc dài xõa tung bay, lộng lẫy đến kỳ lạ.

Tiểu Ly từ xa đã kêu to, Tần Tang và Tần Tổng thấy bọn họ cũng cất bước đi đến.

“Anh ba, Tiểu Ly.” Tần Tổng chào hỏi ừ ừ “Trang phục ở phòng thay quần áo bên chuồng ngựa. Bên đó có người, hai người cứ chọn đi.”

Trần Ngộ Bạch kéo lại An Tiểu Ly vừa nghe thấy thế đã rú rít chạy sang bên kia, hỏi bình tĩnh “Sao bọn em không đi?”

Tần Tổng tủi thân nhìn Tần Tang rồi quơ roi ngựa trong tay, ừ ừ. Tần Tang cười đáp “Tôi không thích cưỡi ngựa. Các người đi đi.”

An Tiểu Ly không hiểu được không khí này. Nhưng tâm trạng Trần Ngộ Bạch rất tốt, anh cười ôm cô đi thay quần áo.

Tần Tổng như một đứa bé không giành được đồ chơi, chỉ biết núp trong bóng tối canh cánh trong lòng. Còn Tần Tang dường như đang để anh lĩnh giáo không gì là không thể.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, cả đám nam nữ gào thét ồn ào quay về. Họ mang mấy món thôn quê lên xe, vẫn là Tần Tổng mời khách, cả đám người hùng hổ đi đến “Thịnh Thế.”

Mới vừa ngồi xuống thì có người đi vào kêu to “Ngũ thiếu gia đến!”

Tất cả mọi người đều hoan hô, duy chỉ có Trần Ngộ Bạch và Kỷ Nam biết nội tình lo lắng nhìn Tần Tang. Tần Tang đang ngồi cạnh Tần Tổng, nhìn thấy Lý Vi Nhiên vào cũng chẳng tỏ vẻ gì.

“Vi Nhiên, không phải nói bạn không đến được sao? Sao đây, bị bắt được à?” Có người cười trêu, Lý Vi Nhiên chỉ khẽ cười không nói lại, tìm một chỗ trống ngồi xuống.

Hôm nay ngồi đây đều là mấy người bạn thân với Tần Tổng và Lý Vi Nhiên. Sắp tới đại thọ của Trương tư lệnh giao cho Tần Tổng và Lý Vi Nhiên làm chủ, nên mọi người liên tục họp để đề xuất ý kiến quan trọng.

Trong lúc dùng bữa Lý Di Nhiên làm đổ nước trái cây lên người của Tần Tổng. Tần Tổng vội vàng lấy khăn tay ra lau. Chiếc khăn tay màu xám tro, trên góc nhỏ còn thêu hai chữ QS (1) xanh biếc.

(1) QS là viết tắt chữ cái đầu âm của tên Tần Tổng (Qin Song) cũng là của Tần Tang (Qin Sang)

Dung Nham nhanh mắt giắt lấy chiếc khăn, cầm trong tay đánh giá sau đó lấy làm lạ “Tiểu Lục, khi nào thì em lại xén vậy chứ?”

Tần Tổng nhú mày nhưng cũng không thể giấu đi sự dịu dàng, anh nhìn Tần Tang đang bình thản “Đâu phải do em... Tang Tang đó. Con gái nhà ai cũng thích mấy thứ này cả.”

Nói đến nói lui vẫn cẩn thận tỉ mỉ giao cho người phục vụ “Mang đi giặt rồi đưa lại cho tôi.”

Lý Di Nhiên vẫn không thể nào vui vẻ, lạnh lùng khoanh tay nói giễu cợt “Anh sáu ước gì khắp thiên hạ này đều biết hết. Các anh chị không thấy sao, bây giờ biển số xe của anh ấy có số đuôi là QS223 đó.”

Mọi người vốn đang rất tò mò với Tần Tang, cộng thêm chuyện lần này nên cùng nhau trêu chọc Tần Tổng. Có người ồn ào muốn Tần Tang phát biểu cảm nghĩ xem làm sao thu phục được cái tên tiểu quái vật Tần Tổng này.

Tần Tang chỉ vén tóc cười thản nhiên, không hề trả lời nhìn người đặt câu hỏi kia. Cho đến khi người đó bối rối tìm cớ đi ra ngoài. Tần Tổng hơi lúng túng với không khí này nên khui rượu mời mọi người xung quanh.

Dung Nham vô tình khơi gợi lên chuyện bị Kỷ Nam hung hãn véo anh đau đến xuất xoa, nên cũng không nhiều lời nữa.

Lý Chí Nhiên nói cười một lúc rồi chống tay lên trán, một tay khác thì vỗ mạnh vào lưng Lý Vi Nhiên “Lão lục nhà chúng ta cuối cùng cũng đã thất thủ rồi. Em nằm, em nên chống đỡ, bọn anh chỉ còn em là đồng minh thôi.”

Lý Vi Nhiên như bị vỗ sặc rượu, không nhịn được cúi đầu ho khan “Nói nhảm thôi! Ngũ thiếu gia nhà mình nếu bị trói buộc thì hàng ngàn hàng vạn trái tim thiếu nữ tịch mịch trong thiên hạ này lấy ai đi bù đắp chứ?”

Tất cả mọi người đều cười to. Lý Vi Nhiên cũng cười, cười đến chảy nước mắt. Vừa rồi hình như uống hơi nhiều nên muốn ói, anh che miệng lại xông ra ngoài.

“Thằng nhóc này sao hôm nay lại uống yếu vậy?” Lý Chí Nhiên lắc lắc chai rượu, mới vơi đi một phần ba thôi mà!

Trần Ngộ Bạch uống chút rượu, thông thả ung dung nói với cả bàn đều đang hưng phấn “Đợi chút lão Ngũ vào thì các người cũng bớt tranh cãi lại đi.”

Tần Tổng khẽ cau mày liếc nhìn anh ba không nói gì. Tần Tang chỉ bật cười rồi cầm ly rượu uống một hơi cạn sạch.

.....

Lý Vi Nhiên hứng nước đầu cả bồn rửa tay rồi vùi đầu xuống. Sau đó anh ngẩng đầu nhìn vào mình trong gương. Những giọt nước chảy xuống từ khuôn mặt, hai mắt đỏ ngầu, tiểu tụy chặt vật.

Tang Tang, em đã hạ cổ gì anh vậy?

Anh đứng tựa trên hành lang một chốc nghe tiếng cười nói bên trong. Anh cố chỉnh lại vẻ mặt.

“Ngũ thiếu gia” Người phục vụ biết điều gọi anh, trong tay còn giơ lên chiếc túi.

“Khăn tay à?” Giọng anh đã khàn.

“Vâng, của Lục thiếu gia.”

“Của tôi!” Anh nói thật nhỏ, giật lấy chiếc túi rồi xoay người rời đi.

Cậu phục vụ chừng mười bảy mười tám tuổi sợ hãi đuổi theo phía sau “Ngũ thiếu gia, cái đó của Lục thiếu gia...”

“Là của tôi” Lý Vi Nhiên cúi đầu rống lên. Gương mặt tuần tú nổi gân xanh, lộ rõ vẻ mặt giận dữ hung tàn. Cậu trai phục vụ bị dọa tái mặt, chỉ ngậm chặt miệng không dám nói gì nữa.

Lý Vi Nhiên lạnh lùng quan sát cậu ta cho đến khi xác định cậu ta không bao giờ mở miệng nói gì nữa mới hất tay bỏ đi.

.....

Đương lúc Tiểu Ly lúi kéo tay Tần Tang nói chuyện xì xầm thì Trần Ngộ Bạch bước đến. Tần Tang nhếch môi cười với anh xong rồi bỏ đi.

An Tiểu Ly lo lắng nói với Trần Ngộ Bạch “Em hỏi cậu ấy giờ nghĩ thế nào. Cậu ấy nói không nghĩ gì cả. Trước kia cậu ấy không phải như thế.”

“Cô ấy đang trong khoảng thời gian hoang mang thôi.” Trần Ngộ Bạch trầm ngâm “Em không thể đòi hỏi một người biết mình làm gì trong thời khắc này được đúng không? Để cho cô ấy phóng túng một khoảng thời gian ngắn đi. Yên tâm, người phụ nữ như Tần Tang tuyệt đối kiên cường hơn em nghĩ nhiều. Em xem Tần Tổng bị cô ấy hành hạ ra dáng vẻ gì rồi kia.”

An Tiểu Ly không nhin được nữa, lôi kéo tay áo của anh hỏi ngọt ngào “Anh nói cho em biết có được hay không? Lý Vi Nhiên và Tần Tang rốt cuộc là tại sao?”

Trần Ngộ Bạch vuốt tóc cô, trong giọng nói mang theo sự uy hiếp “Đã nói đừng hỏi rồi, muốn anh chính đồn em à?”

Cô bắt mắt quay mặt chỗ khác, vẻ mặt vừa tức giận vừa đáng yêu. Trần Ngộ Bạch mang cho cô ly nước trái cây “Chuyện của bọn họ người khác không nhúng tay vào được. Em cũng đừng lo lắng mấy việc này. Chúng ta ... đi gặp ba mẹ em có được không?”

An Tiểu Ly hơi do dự, thật lâu mới trả lời anh “Em không biết. Tiểu Bạch, anh chắc chắn chưa? Chúng ta phải kết hôn thật sao?”

Cô cảm giác rằng điều này không thật. Trần Ngộ Bạch là một người hoàn mỹ, cô thật có thể gả cho anh sao? Sao cô vừa nghĩ đến đây đã cảm thấy bất an lo lắng

73. Chương 73: Cùng Cố Gắng

“An Tiểu Ly!” Trần Ngộ Bạch chán nản. Anh cũng đã tính toán chuẩn bị cả ngàn bước về sau, nhưng cô vẫn rồi rầm đứng yên tại chỗ không muốn xuất phát. Cho dù là người tự tin như anh cũng phải mất tinh thần. Nhìn dáng vẻ ngu ngơ của cô cũng thật sự không biết nói thế nào để cô hiểu. Vừa khéo Kỷ Nam đến rủ Tiểu Ly đi chơi bài, trong lúc Trần Ngộ Bạch đang lo bản thân không kiềm chế được sẽ đánh cô, nên anh cũng thuận tay đẩy cô đi.

Tm trong đám người hồi lâu, Trần Ngộ Bạch mới thấy Tần Tang đang ngồi trong góc quầy bar.

“Nói đi, chuyện gì?” Tần Tang tập trung tinh thần nhìn vào ly rượu. Trần Ngộ Bạch ngồi xuống một lúc lâu cô mới phá vỡ sự im lặng. Hai người từ trước đến giờ luôn biết nhau rõ ràng. Nếu như không có việc gì thì Trần Ngộ Bạch sẽ không nhàm chán đến mức ngồi cạnh cô ở đây.

“Cô không muốn tôi nói cho cô biết chuyện gì đã xảy ra giữa Vi Nhiên và A Tổng sao?” Một lúc lâu sau Trần Ngộ Bạch mới nói một câu như vậy.

Tần Tang cảm thấy thú vị, cũng bắt chước dáng vẻ của anh, lạnh lùng: “Anh không cần tôi nói cho anh biết sau khi gặp ba mẹ anh An Tiểu Ly rất sợ sao?”

Hai người nhìn nhau, Tần Tang bật cười, Trần Ngộ Bạch cũng không kiềm chế được nữa mà khẽ nhếch khóe miệng lên.

“Chúng ta sống thật mệt mỏi.” Tần Tang gục lên mặt bàn, thở dài thườn thượt, “Trần Ngộ Bạch, có lúc tôi nghĩ, nếu là có thể lựa chọn, tôi thật sự muốn làm Tiểu Ly.”

“Nếu như không có An Tiểu Ly, cô sẽ là đối tượng rất phù hợp với tôi.” Trần Ngộ Bạch cụng ly với cô rồi uống một hớp.

“Cảm ơn.” Tần Tang cười vô cùng xinh đẹp.

“Vậy...” Trần Ngộ Bạch nhẹ giọng hơn chút, hỏi cô: “Bây giờ cô định thế nào? Tương kế tựu kế, hay là đổi khách làm chủ?”

“Anh ấy không muốn làm tổn thương Tần Tổng, còn tôi thì yêu anh ấy nên tôi làm theo ý anh ấy. Tôi biết anh ấy khổ sở. Đặt mình vào hoàn cảnh người khác, nếu An Tiểu Ly hãm hại tôi thì tôi cũng làm vậy với cô ấy. Ngoài ra, có một số việc dù sao cũng đã thật sự xảy ra rồi, chung quy lại tôi vẫn cần chút thời gian để phát tiết nỗi khổ bằng những cách khác nhau.” Giọng nói Tần Tang càng lúc càng nhỏ, đôi mắt lấp lánh ánh lệ.

Trên thế giới không có đàn ông không bị hấp dẫn, nhưng chắc chắn có đàn ông không chịu được cô đơn. Mà cô biết rõ Vi Nhiên của cô sẽ khó có thể cô đơn đến mức nào. Điều khiến cô đau lòng chính là anh không muốn nói cho cô biết. Mà cô suy bụng ta ra bụng người cuối cùng cũng hiểu được, hành động lúc đầu của cô khiến anh khó chịu đến mức nào.

“Vậy còn tôi, tôi phải làm thế nào?” Cuối cùng Trần Ngô Bạch cũng không ngại học hỏi kẻ dưới.

“Cũng giống tôi thôi. Cô ấy muốn gì thì anh cho cô ấy cái đó.” Tần Tang rót một ly rượu, ném một ngụm, “Dù sao cũng đã mệt mỏi như vậy rồi, mệt thêm nữa cũng không sao. Ai bảo anh lỡ thích người ta rồi?”

Trần Ngô Bạch cau mày, cụng ly với cô, “Cùng cố gắng.”

Tần Tang cười ha ha khiến người xung quanh đều nhìn sang. Trần Ngô Bạch nhìn thấy ánh mắt của Tần Tổng cách đó không xa, bỗng nhiên nổi trí tò mò, thấp giọng hỏi Tần Tang: “Cô biết Tiểu Lục hâm hại Tiểu Ngũ từ lúc nào thế?”

Ánh mắt của Tần Tang đã hơi mênh mang, cười cười nói: “Tôi hỏi Yến Hồi. Anh ta nói chỗ của anh ta có loại thuốc có thể làm cho con người sinh ra ảo giác mãnh liệt. Hơn nữa anh ta cũng đã từng đích thân trải nghiệm: Chỉ cần có rượu và người, sau khi trúng thuốc có thể thấy bất kỳ ai mà người đó muốn thấy.”

“Yến Hồi? Chu Yến Hồi?” Trần Ngô Bạch hơi giật mình. Cô gái này làm sao có thể mập mờ với tên yêu nghiệt Chu Yến Hồi này được?!

Tần Tang đắc ý nháy mắt, cô đã say, “Trần Ngô Bạch, tôi cho anh biết nhé, thật ra thì từ đầu tôi đã không tin rồi. Giống như anh đó, anh tin Tiểu Ly dám lén lút sau lưng anh sao? Ha ha, lúc đó tôi chỉ bị kích động chút thôi, chút xíu. chút xíu thôi!” Trần Ngô Bạch thấy cô nói vậy thì sa sầm mặt, chặn ly rượu không để cô uống nữa. Tần Tang cũng không say khướt, ngoan ngoãn bưng cốc sô đa Trần Ngô Bạch đưa cho uống một hớp, còn quơ tay múa chân ra hiệu với anh: “Chút xíu” .

Rốt cuộc Tần Tổng cũng không chịu nổi nữa, đi tới. “Tang Tang?” Anh cúi người xuống ôm lấy bờ vai để lộ của cô, nhẹ nhàng gọi tên cô.

Tần Tang ngửa đầu nhìn, sắc mặt như rặng mây đỏ, cười híp mắt đưa tay, dịu dàng vuốt ve khóe mắt anh, “Vi Nhiên, anh không làm vậy đâu, em biết anh tốt thế nào mà.”

Tần Tổng nhìn chăm chăm vào cô, cho dù hai tay cô vòng lên cổ anh, anh cũng không có biểu cảm gì. Trần Ngô Bạch kéo Tần Tang xuống ghế ngồi, trong nháy mắt cô đã gục trên quầy bar, lẩm bẩm cái tên Tần Tổng không muốn nghe thấy nhất.

“Cậu và Tiểu Ngũ thân nhau hơn bất kỳ ai trong chúng ta, ” Trần Ngô Bạch lạnh lùng nói với Tần Tổng, “Cho nên chúng tôi cũng không nhúng tay. Nhưng mà Tiểu Lục, cậu quyết định thế nào đi nữa trước hết hãy đến quá khứ và tương lai. Tiểu Ngũ là gì của cậu. Cậu thật sự vì bản thân mà làm kéo theo cả hai người họ sao? Huống chi...” Anh cười lạnh, gõ bàn, “Hãy tự hỏi, cậu có thể ràng buộc cô gái này cả đời sao?”

Tần Tổng dần trắng bệch, nhìn chăm chăm vào Trần Ngô Bạch, bàn tay ôm vai Tần Tang vẫn siết chặt như cũ, một hồi lâu sau mới thở hắt ra, nhượng mày lắc đầu, “Anh ba, mọi người không hiểu đâu. Em cho anh biết, Cố Yên quan trọng với anh cả thế nào, anh tư quan trọng với anh hai thế nào, Tiểu Ly quan trọng với anh thế nào thì Tần Tang cũng quan trọng với em như vậy.”

“Thế còn Vi Nhiên? Cậu nhìn lại dáng vẻ lúc trước của cậu ấy đi, Tần Tang quan trọng với cậu ấy thế nào? Cậu muốn Vi Nhiên mất đi người quan trọng như vậy, đồng thời còn muốn cậu ấy mất đi người anh em cậu ấy thương yêu nhất sao? Tiểu Lục, cậu có còn là người không?” Giọng nói của Trần Ngô Bạch khắc nghiệt, kiềm chế lửa giận. Nếu không phải đang ở đây thì đã ra tay từ lâu rồi.

Tần Tổng ngang ngạnh ngẩng lên đầu không đáp lời. Trần Ngô Bạch lạnh lùng nhìn anh một lúc lâu, cười lạnh giễu cợt, bưng ly rượu xoay người rời đi.

.

Ngày Tần Tang trở về thành phố R, ráng chiều mênh mang.

Diệp Thụ đang lên lớp, Tần Tang dựa lên cửa sau của phòng học, lẳng lặng nhìn mẹ giảng giải bài, viết những nét chữ phiêu dật lên tấm bảng đen.

Diệp Thụ dạy ngữ văn. Hồi nhỏ An Tiểu Ly rất kém văn, cô giáo Trần nhờ cậu Diệp Thụ dạy thêm cho cô, Tần Tang ở bên giúp đỡ. An Tiểu Ly viết một bài văn mà phải đi toilet bốn năm lần, còn cô lại hoàn thành

nhANH chóng. Lúc đó Diệp Thụ nói cô có rất có khiếu, còn nói Tiểu Tang Tang của mẹ lớn lên nhất định có thể làm nhà văn.

Cho nên sau này, cô lớn thật rồi liền kiên quyết chạy đi viết tiểu thuyết sắc tình.

Điều mẹ dạy cho con không phải là điều con muốn. Mẹ, thật ra Tang Tang không phải không hận mẹ.

“Tang Tang?” Diệp Thụ gọi con gái vài lần. Từ lúc vào cửa cô đã bất thường rồi, ăn cơm mà cô vẫn ngơ ngác, “Con có nghe mẹ nói gì không?”

“Dạ?” Tần Tang hoảng hốt.

“Làm sao? ” Diệp Thụ cười hỏi cô, “Bị phong cảnh hữu tình Giang Nam cướp mất hồn phách rồi sao?”

Tần Tang cúi đầu cười, “Con. . . . Con chia tay với Lý Vi Nhiên rồi.”

Diệp Thụ lạnh nhạt “ừm” một tiếng.

“Anh ấy có một cậu em bảo bối, ừm, tình cảm rất rất tốt. Thật ra Tần Tổng, thật ra thì anh ta vẫn còn trẻ con, con thấy rằng, anh ta cũng hối hận. Bây giờ ba anh ấy rất thất vọng vì con, lâu rồi còn chưa gặp bác ấy. Hình như không phải là lỗi của ai cả.....”

“Tang Tang!” Diệp Thụ cắt đứt lời nói không mạch lạc của cô, “Con làm sao vậy?”

“Mẹ, tại sao lúc đầu mẹ không quan tâm tới con?” Tần Tang hoảng hốt im lặng hồi lâu, ngẩng đầu hỏi Diệp Thụ ngồi đối diện rất chân thành.

Diệp Thụ hồ hững hờ nhìn cô. Hình như hôm nay con gái rất khổ sở.

“Theo ba con không tốt sao?”

“. Không tốt.”

“Tại sao?”

“Tại sao mẹ không quan tâm tới con?” Tần Tang cố chấp muốn có câu trả lời.

Diệp Thụ không nói lời nào, từ tốn ăn cơm. Tần Tang chờ đợi mà trái tim trống rỗng.

“Nếu như không phải được ba nuôi lớn, có lẽ con sẽ dửng dưng hơn chút, mà không phải giống như bây giờ, chỉ có thể chờ đợi người khác buông tha con.” Cô bình tĩnh trở lại.

Diệp Thụ lặng lẽ nhìn cô, cô cười rất ngọt ngào.

“Mẹ!! Con thật sự thật sự muốn lấy Lý Vi Nhiên.”

Tần Tang vẫn cười, nhưng nước mắt lại rơi tí tích vào trong bát, rưới lên những hạt cơm óng ánh.

74. Chương 74: Thu Dọn

Cả đời Trương tư lệnh lập được vô số chiến công, dưới gối có ba người con trai đều vì nước hi sinh được trao tặng danh hiệu liệt sĩ hạng nhất. Con gái thứ hai là Trương Phác Ngôn gả cho Lý Ý là một nhà chính trị gia nổi bật hiện nay. Con gái út là Trương Phác Ngọc gả cho Tần Uẩn người đứng đầu vọng tộc Tần gia trong thành phố. Xuống đến con cháu trong nhà thì đương nhiên khỏi nói ai cũng biết là Lý Vi Nhiên và Tần Tổng là cháu ngoại, còn những cháu nội trai gái phần lớn đều trong quân đội, chính trị, hoặc là làm những ngành kinh tế trọng điểm.

Cho nên đại thọ bảy mươi tuổi của lão tư lệnh là một việc vô cùng quan trọng của thành phố C.

Từ sáng sớm đại thọ đã được các nhân viên bố trí xong xuôi. Địa điểm tổ chức là nhà cũ của Trương gia. Tại phòng khách ngay lầu một đã được dọn sạch sẽ đồ dùng trong nhà. Sân khấu được bố trí âm thanh và đèn đuốc xong xuôi, trong phòng khách đặt hai mươi tám bàn, hành lang vòng cung rộng rãi ở lầu hai cũng được đặt hai mươi tám bàn như lầu một.

Trong sảnh đều là người nhà từ sáng sớm đã đến. Tần Tổng dẫn Tần Tang đến với tâm trạng vô cùng phấn khởi giới thiệu Tần Tang với người nhà. Nhưng phản ứng của người trong nhà đều vô cùng lạnh nhạt.

Kể từ khi Tần Tang tháp tùng với Tần Tổng xuất hiện ở các trường hợp xã giao thì những công ty đối tác vốn ôm thái độ chờ xem lại trở nên rối rít tìm đến cửa, còn tự nguyện cung cấp thêm tài chính vào các hạng mục đầu tư. Tần Uy và Tần Dương thoáng cả đã thở phào nhẹ nhõm, tất cả các hạng mục đều bắt đầu khởi công. Còn bên Tần Tổng thì không ngừng có bạn bè thân thuộc đến khuyên anh rằng cô ba nhà họ Tần rất mưu mô, phải cẩn thận khi làm bạn với cô.

Nhưng Tần Tổng nào để ý đến những lời này chứ.

Trương Phác Ngôn xinh đẹp thanh lịch, ánh mắt nhìn Tần Tang vẫn dịu dàng khiến cho lòng Tần Tang đau nhói như bị kim châm.

Trương Phác Ngọc là con gái út của Trương gia, cả đời đều sống trong giàu sang nên cho đến bây giờ vẫn còn chút tính tình tiểu thư. Bà kéo Tần Tổng qua một bên thì thầm, Tần Tổng lại ôm bà vuốt ve dỗ dành.

“Mẹ không thích cô ta! Ba con cũng không thích.” Trương Phác Ngọc nhượng mấy kéo cánh tay của con trai không để cho Tần Tổng đi “Con nhìn xem đôi mắt của cô ta rất to thật giống như mấy đám phụ vậy!”

Tần Tang khó xử ngồi một mình cách đó không xa. Người xung quanh đều xem cô như là không khí. Tần Tổng vội vã muốn đến bên cô lại bị mẹ mình nói thế chỉ biết mếu máo “Mẹ! Người ta đeo kính giãn tròng đó! Sao mẹ quê mùa vậy chứ!”

Trương Phác Ngọc nghe con trai chê mình quê mùa thì càng ầm ức, càng níu lấy cánh tay con trai không chịu buông.

“Tần Tang”. Tần Tang đang ngồi thơ thẩn thì bên cạnh cô có người ngồi xuống gọi cô rất nhỏ nhẹ.

“Bác gái” Tần Tang hé miệng nhưng không biết phải nói gì trong tình cảnh này. Mấy ngày nay cô tự cho rằng mình lý trí từng bước đi thu dọn tàn cuộc rối rắm và tỉnh táo tự suy tính xem phải làm gì kế tiếp. Nhưng khi cô thấy nụ cười dịu dàng của Trương Phác Ngôn thì tất cả phòng bị đều tan rã, khiến cô càng nhớ đến Vi Nhiên ôn hòa ấm áp kia. Cô bỗng cảm thấy cay mũi, gần như muốn rơi lệ.

Trương Phác Ngôn nhìn tâm trạng cô hơi xúc động lại vỗ vỗ vai cô, bà đưa cho cô một chén trà nóng “Trang phục của cháu rất đẹp, cháu mua ở đâu?”

Cảm xúc trong lòng Tần Tang rất rối rắm, không thể thốt nên lời. Cô nghe bà khéo léo hỏi mình nên cũng khẽ trả lời rồi cúi đầu cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Trương Phác Ngôn lại cùng cô nói vài chuyện vặt vãnh. Trong không khí đối địch của đám người kia, Tần Tang và bà vẫn nhẹ nhàng trò chuyện với nhau nên thời gian cũng nhanh chóng đến bữa điểm tâm.

Phu nhân Trương tư lệnh hơn chín giờ mới thức giấc, thấy con cháu đã tụ họp đầy sảnh vô cùng náo nhiệt khiến cụ bà rất vui mừng. Tần Tổng nịnh nọt ôm bà ngoại làm nũng “Bọn họ ức hiếp cháu! Bà ngoại, bọn họ đều ghen tỵ với bạn gái cháu thông minh xinh đẹp khéo léo hiểu lòng người kìa!”

Trương phu nhân đã đầu tóc trắng xóa, dáng người hơi gầy, mặc một bộ sườn xám gấm vẫn giữ được nét xinh đẹp như thời còn trẻ. Bà ôm đứa cháu trai đã nuôi từ nhỏ đến lớn cười rất rạng rỡ. Tần Tổng thấy thế vội vàng kéo Tần Tang đến.

Trong tiếng cười đùa của cả phòng, Lý Vi Nhiên dẫn đám nhân viên của “Phi” bước vào, chỉ huy cho bọn họ từng hạng mục công việc cuối cùng. Trương phu nhân thấy thế liền gọi anh đến.

“Mới sáng sớm con đã bận vậy rồi. Có nhiều người lười biếng ngồi đây, chỉ có mình con là siêng năng thật thà thôi.” Bà cụ mỉm cười với đứa cháu ngoại trai trước mặt nói “Con ăn sáng chưa?”

Lý Vi Nhiên đi vào thấy Tần Tang cũng hơi sững sốt, giọng nói hơi thấp xuống “Vẫn chưa ạ! Con còn một số việc bận.”

“Giao cho kẻ khác đi, con đến đây ăn một ít nào. Vi Nhiên, gần đây sao con lại gầy đi nhiều vậy?” Bà cụ đau lòng “Con nhìn xem, đây là bạn gái của Tiểu Lục, bà rất thích. À, con tên gì?”

Tần Tang mỉm cười khê đáp “Tần Tang ạ!”

Trương phu nhân gật đầu rồi kéo tay cô cười vô cùng hiền hòa. Lý Vi Nhiên thần thờ dựa vào cây cột khuất ánh sáng nên không thấy rõ vẻ mặt “Bà ngoại, con đã gặp rồi.”

“Ồ, hai người bọn con từ nhỏ đã rất thương nhau, còn thân hơn mấy anh chị em khác. Vi Nhiên, Tiểu Lục nói đây là người nó quyết định dừng chân. Còn cháu? Lúc nào thì mới chịu dẫn bạn gái về cho bà ngoại gặp? Phác Ngôn, không phải lúc trước con nói với mẹ Vi Nhiên cũng có bạn gái rồi sao? À, cô bé đó tên gì?” Dù sao tuổi tác đã cao nên luôn không nhớ rõ vài chuyện.

Lý Vi Nhiên chỉ cười không nói câu nào. Có thể nói gì đây? Bà ngoại, người con gái con yêu đang đứng trước mặt bà đó.

Trương Phác Ngôn nói cười thần nhiên, dịu dàng trả lời với mẹ mình “Mẹ, khi nào ba mới xuống? Bên ngoài cũng đã có khách đến rồi, chúng ta nên đi ra đó đón tiếp họ thôi.”

Lúc này cả đám người mang tâm tư khác nhau mới tản ra.

75. Chương 75: Ngày Hôm Nay

Thật ra thì từ lần Tần Tống tổ chức họp mặt trước An Tiểu Ly đã loáng thoáng cảm giác được Trần Ngộ Bạch rất tức giận. Trước đây, mỗi ngày không cần biết sớm hay muộn gì cũng ít nhất sẽ làm với cô một lần. Nhưng hiện nay lại vô cùng ngược đãi cô, mỗi lần đều hạnh hạ cô đến khóc lóc ngất đi mới chịu bỏ qua. Cô cho rằng là do thái độ của mình trong chuyện kết hôn chọc anh không được vui. Nhưng cô thử dò xét anh mấy lần anh cũng chỉ khịt mũi lạnh lùng chẳng chịu nói gì cả. Chỉ ném cho cô ánh mắt như muốn nói còn hỏi nữa sẽ quăng lên giường ngay khiến cô không còn dám nghĩ gì nữa hết mới thôi.

“Còn nữa, còn nữa.” An Tiểu Ly kéo tay của Tần Tang vội vàng kể khổ “Mình nói dẫn anh ấy về gặp cô Trần thầy An thì anh ấy chỉ lạnh lùng nhìn mình cười, cũng chẳng nói đồng ý hay từ chối...”

“Không phải cậu muốn ngoan cố chứ!” Tần Tang lấy một ly nước trái cây cho An Tiểu Ly uống lấy hơi, rồi chỉnh lại chiếc váy màu xanh biếc trên người cô “Trần Ngộ Bạch chọn cho cậu à?”

An Tiểu Ly gật đầu, hí mắt uống nước trái cây, rồi cười cười mơ màng. Tiểu Bạch trên giường rất bạo lực nhưng xuống giường lại rất chu đáo.

Ánh mắt Tần Tang dịu dàng nhìn An Tiểu Ly khá lâu rồi mới khê hỏi thăm bạn mình: “Tiểu Ly, cậu không cảm thấy từ lúc cậu quen Trần Ngộ Bạch đến giờ cậu đã thay đổi rất nhiều sao?” Cô kéo mặt Tiểu Ly nhìn vào cửa kính, trong đó mờ mờ hiện ra hình ảnh hai cô gái yếu điệu thực nữ. “Cậu nhìn đi, cậu đẹp hơn, mặc dù vẫn không nhanh nhạy sự đời, nhưng khá hơn lúc trước nhiều. Còn nữa, cậu cũng hiểu chuyện hơn, cũng biết chủ động lo lắng đến cuộc sống của mình. Cậu nghĩ xem tại sao anh ta lại tức giận, nghĩ xem tương lai của hai người phải làm gì?”

Tiểu Ly bị lời nói của Tần Tang làm sững sờ, đầu mũi hơi chua xót, cúi đầu ấp úng hỏi “VẬY... mình không nên so đo với anh ấy hả?”

“Cậu nói thử xem?” Tần Tang thân mật vỗ vỗ mặt Tiểu Ly. Nụ cười của Tần Tang rất ôn hòa nhưng khi phát hiện thấy một đôi nam nữ đi qua trong cửa kính thì cô lập tức xoay người đi theo. An Tiểu Ly vẫn hồn nhiên không biết, chỉ đứng đó khê chau mày ngẩn ngơ nhìn mình trong gương.

Tiệc trưa vẫn chưa bắt đầu thì khách khứa đã đến không ít. Cố Yên không thích những nơi đông người nên Lương Phi Phàm vẫn không đến như thường lệ. Dung Nham và Trần Ngộ Bạch đại diện cho Lương thị đã đến từ sớm.

Cố Minh Châu kéo Lý Vi Nhiên yếu điệu cười nói. Hai người sánh vai đi qua hành lang, đang muốn đến đại sảnh chào hỏi mọi người thì lại chạm mặt một cô bé xinh đẹp mặc váy lễ phục màu trắng. Cố Minh Châu cảm thấy hơi quen mắt, còn Tiểu Ngũ bên cạnh đã rõ ràng sững người.

“Chào.” Tần Tang thoải mái bước đến chào hỏi với bọn họ. Chiếc khuyên tai thật to trên tai cô lay động theo bước chân.

Cố Minh Châu cảm thấy thú vị cũng cười gật đầu chào lại. Cô nhìn thấy Tiểu Ngũ thật như là bay mất hồn rồi.

“Chị đi qua bên kia chào hỏi, hai người từ từ tâm sự nhé!” Cố Minh Châu nhìn cảnh vui đã đủ liền tách ra. Lý Vi Nhiên gian nan mỉm cười gật đầu với cô.

“Trình Hạo ra nước ngoài tịnh dưỡng nên công ty nhà anh ta đã rút vốn về, những hạng mục hợp tác khó mà thi công tiếp. Tần Dương nói không phải là không có người thích hạng mục này, nhưng bởi vì Tần Liễu bị Dung Nham đá còn em thì lại khiến cho Thành Tây và Lương thị xích mích nên họ chỉ có thể giữ thái độ chờ xem. Xét với Tần Liễu si tình và Dung Nham vô tình, em cảm thấy em vẫn nên ra ngoài giải quyết vấn đề thì hơn. Cho nên trong khoảng thời gian này em và Tần Tổng khá thân thiết với nhau. Nhưng em cũng chỉ tuân theo nguyên tắc thuận nước đẩy thuyền chứ không có quan hệ gì với anh ta cả.” Tần Tang xinh đẹp nở nụ cười nhìn Lý Vi Nhiên đang nhúc nhích trong lòng.

“Em không phải giải thích với anh.” Một hồi lâu sau anh mới khó khăn lên tiếng.

“Tại sao không?” Tần Tang nghiêng đầu cười vô cùng đáng yêu “Anh lạc lối là anh không đúng, nhưng em cũng không dự định sẽ ăn miếng trả miếng. Nên đương nhiên em phải nói rõ ràng.” Về mặt cô dần dần nghiêm chỉnh, đôi mắt lấp lánh “Lý Vi Nhiên, lần này là anh không tốt.”

“Tang Tang...” Lý Vi Nhiên cúi đầu cau mày sợ nhìn vào vẻ mặt đau buồn của Tần Tang “... là anh không tốt.”

Tần Tang thật như đang chờ nghe những lời này của anh. Cô vui vẻ hơn, nâng ly rượu khẽ nhấp nháp, nghiêng đầu về phía người qua lại trong đại sảnh.

Lý Vi Nhiên đổi ly nước khác cho cô. Trong khoảng thời gian gần đây mỗi lần gặp cô đều thấy cô uống rượu, anh nhớ được từ lượng của Tần Tang lại không được khá.

“Vi Nhiên, bây giờ anh hối hận sao?” Tần Tang nhìn vào ly nước có màu sắc xinh đẹp trong tay hồi lâu rồi quay mặt lại hỏi anh. Trong tiếng người ồn ào đông đúc, giọng nói của cô vẫn nhẹ nhàng đi vào lòng anh, siết chặt lấy trái tim anh, khiến cho anh đau đến mức không thở nổi.

Ngày đó, hình ảnh Tiểu Lục cúi đầu mờ ảo, gương mặt tuần tú uất ức “Em thật sự rất yêu Tần Tang, anh năm, em xin anh.”

Trong lòng anh rất đau đớn, đầu càng lúc càng nặng nhưng thân thể lại càng ngày càng nhẹ. Sau đó trong lúc mơ màng anh thấy Tang Tang trở về, nhiệt tình lao vào lòng anh, gọi tên của anh, hôn anh say đắm...

Đợi đến lúc anh tỉnh táo lại thấy được gương mặt của người phụ nữ xa lạ bên dưới vô cùng thỏa mãn, còn trước mặt anh là Tần Tang đang tái mặt đứng đó. Còn thẳng em họ từ nhỏ đến lớn anh yêu thương nhất và luôn chở che chặn dao chặn súng thậm chí là roi ngựa cho nó lại đứng phía sau Tần Tang. Trong mắt Tiểu Lục vô cùng áy náy, trên gương mặt cũng không hề tỏ vẻ ngạc nhiên.

Anh phải làm thế nào? Chẳng lẽ thật sự liều mình đâm Tiểu Lục một dao để giải thích với Tang Tang sao?

Giải thích thế nào đây? Cô đã bắt gian tại giường, ván đã đóng thuyền rồi.

Mấy ngày nay anh thu dọn cục diện hỗn loạn của Tiểu Lục, bận rộn chuyện của Lương thị, bận rộn thọ yến của ông ngoại.... Anh cho rằng như thế mình sẽ chịu đựng được, mãi cho đến khi bản thân mình cũng không biết tương lai sẽ ra sao. Nhưng trong mỗi khe hở của sự bận rộn đều có một cảm xúc đau nát tâm can bóp lấy trái tim của anh. Anh cho rằng đó là nhớ nhung. Nhưng cho đến khi Tang Tang hỏi, anh mới biết không phải... không phải là nhớ nhung, mà là hối hận.

Đúng vậy, anh hối hận.

“Tang Tang!” Lúc này Tần Tổng vội vàng lách đám người chạy đến, nhanh chóng ôm lấy bả vai của Tần Tang lui về sau theo bản năng để cách xa Lý Vi Nhiên một chút. Trên gương mặt niên thiếu của Tần Tổng tràn đầy sợ hãi “Em và anh năm đang nói gì vậy?” Anh hỏi không được tự nhiên nhưng vẫn cố giữ nụ cười.

Tần Tang không trả lời anh, đôi mắt đẹp của cô vẫn lưu luyến quần anh Vi Nhiên của mình. Khóe môi Lý Vi Nhiên nhếch lên không nói một lời. Trong lòng Tần Tổng rất sợ, vẫn ôm chặt lấy Tần Tang đang mỉm

cười.

Món ăn ngọt khai vị rất tinh xảo, khách khứa đến đây đều là những kẻ không phú cũng quý, phần lớn đều bắt chuyện để tạo mối quan hệ. Cho nên An Tiểu Ly cực kỳ may mắn ăn uống tương bừng từ đầu bàn đến cuối bàn.

Lương thị là trụ cột vững vàng trong giới kinh doanh nên Trần Ngô Bạch và Dung Nham gần như bị đám đông vây kín. Nghe vô số những lời nịnh hót bợ đỡ, Trần Ngô Bạch càng ngày càng bực mình, kéo cà vạt, anh chửi bậy một câu cực kỳ nhỏ.

Dung Nham vẫn duy trì nụ cười quyến rũ, hơi ngửa người ra sau khẽ “Hử?” một tiếng.

“Mất kiên nhẫn rồi hả?” Dung Nham ám chỉ, “Tiểu Tam nhà ta cũng có ngày hôm nay.”

Trần Ngô Bạch mặt lạnh làm bộ như xoay người đi lấy rượu, khuỷu tay huých mạnh vào sườn Dung Nham, Dung Nham bị đau vội vàng chống tay lên bàn.

“Em đi hóng mát đây.” Trần Ngô Bạch khẽ nói bên tai Dung Nham đã rơm rớm nước mắt, liếc nhìn đám người xung quanh, mặt nhăn mày nhí, “Đừng để họ tới làm phiền em.”

Dung Nham không dám chế nhạo anh nữa, gật đầu lia lịa.

Bên kia An Tiểu Ly đang ăn uống vui vẻ thì bỗng dưng bị ôm từ đằng sau. Cô nghiêng đầu nhìn thấy Trần Ngô Bạch, vội vàng lấy lòng dâng đồ uống trong tay. Trần Ngô Bạch dựa sát vào tay cô uống một hớp, ôm cô chặt hơn, cúi đầu nhẹ nhàng tinh tế hôn lên cổ cô.

“Anh làm sao vậy?” Tiểu Ly thấy hơi lạ. Anh có tính tình lạnh lùng, ở nơi công cộng sẽ không thân mật kẻ sát cô như thế. Hôm nay làm sao bỗng nhiên dịu dàng như nước vậy chứ?

“Sáng nay có làm em đau không?” Trần Ngô Bạch cúi đầu chà mũi lên tóc cô, khẽ hỏi.

An Tiểu Ly đỏ mặt, chột dạ nhìn ngó xung quanh, rút đầu lại nhích tới sát tai anh nói khẽ khàng: “Ừm, bây giờ bước đi còn hơi khó chịu.”

Trần Ngô Bạch hít sâu một hơi, cọ lưng tung trên cổ cô. Dường như anh hơi bất an, An Tiểu Ly có trực giác mơ hồ nhưng lại không rõ người như anh sẽ có lúc bất an sao? Ít nhất cô chưa từng thấy.

“Hôm nay em ngoan chút, buổi tối anh sẽ nhẹ nhàng hơn, không làm đau em nữa, có được không?” Anh tự tay lấy cho cô một miếng bánh nhỏ, tiện tay đút cho cô. Ngón tay hơi đưa vào miệng cô rồi đặt lên miệng mình, mút vào rất mờ ám.

An Tiểu Ly bị sự dịu dàng bất chợt của anh làm cho choáng váng, chỉ cảm thấy cả người nhẹ bẫng, anh nói gì cũng được. Hai người tiếp tục làm trò buồn nôn ngọt ngào đó trong ánh mắt kinh hoàng của người xung quanh.

.

Đến giờ, Trương tư lệnh và Trương phu nhân cười híp mắt xuất hiện trong tiếng ủng hộ của đám tiểu bối. Lầu trên lầu dưới vỗ tay như sấm, tiệc trưa chính thức bắt đầu.

Bữa trưa dài đằng đẵng theo tiêu chuẩn tiệc quốc gia do Lý Vi Nhiên và Tần Tổng đích thân sắp xếp. Nhân viên chuyên nghiệp của “Phi” dày công thiết kế, ca múa không ngừng, vô cùng âm áp.

Đến thời gian tự biên tự diễn, đám tiểu bối đi tới biểu diễn tiết mục. Đến phiên Lý Di Nhiên, cô thay bộ lễ phục, mặc bộ đồ PU tràn đầy sức sống, ca múa hết mình. Thật ra cũng không ra thể thống gì nhưng Trương tư lệnh dẫn đầu trầm trồ khen ngợi, tất cả mọi người cũng vỗ tay, không khí trong đại sảnh nhất thời nóng lên rất nhiều.

Lý Di Nhiên vui vẻ nhảy khỏi sân khấu. An Tiểu Ly tha hương gặp bạn cũ, không ngừng ra sức đứng lên hô to “An Khả”. Trần Ngô Bạch thấy ánh mắt bất mãn của cha mẹ không ngừng quét tới thì nhúc nhích không thôi, càng giữ tay cô chặt hơn.

Cuối cùng một nhân viên đi tới ngồi cạnh Lý Vi Nhiên ở cái bàn phía trước, cúi người nói mấy câu gì đó. Lý Vi Nhiên gật đầu, lướt qua đám người, ra hiệu với Trần Ngộ Bạch.

Trần Ngộ Bạch thở dài, gật đầu ý bảo biết rồi. Anh đứng lên, đẩy cái ghế đứng cạnh An Tiểu Ly, xoa đầu dặn dò cô: “Anh ra đây một lúc. Em biết điều chút, đừng ngo nguậy lung tung!”

An Tiểu Ly gật đầu, anh vẫn không yên lòng, liếc nhìn xung quanh rồi kề sát cô, “Không được rời khỏi chỗ ngồi, nếu không sau này trừng trị em ba bữa, còn thêm trà chiều và bữa ăn khuya nữa. Có nghe không đó?!”

An Tiểu Ly co rúm lại, vội vàng gật đầu lia lịa. Lúc này anh mới hơi yên tâm.

Rèm cửa dày cộm nặng nề bao phủ khắp nơi trong Trương trạch dần dần được kéo xuống. Đại sảnh tối dần, sau đó tất cả đèn điện đều bị tắt, đèn chùm pha lê trên trần nhà cũng bị tắt, khắp nơi đều tối om.

Mọi người cúi đầu xì xào, giục mau bật đèn lên. Trên sân khấu trong đại sảnh, ban nhạc không biết đã rút đi từ lúc nào bây giờ trống không, chỉ còn một chiếc piano màu đen. Một chàng trai ngồi trên chiếc ghế trước đàn, nghiêng góc bảy mươi lăm độ về phía khán giả, mặt mày tuấn tú, đường nét tuấn lãng. Từ vị trí của An Tiểu Ly nhìn sang, lông mi dài của anh ta khẽ rung, là đáng vẻ mà cô quen thuộc.

Tần Tang khom người, trong bóng tối lặng lẽ kéo váy chạy tới, mạo hiểm mà chạy vội về bên cạnh cô ấy, bám mạnh vào chân Tiểu Ly. Giọng nói cực kỳ nhỏ, vừa mừng vừa sợ vừa hận sắt không rèn được thành thép: “Người ta đang chụp ảnh đấy! Ngậm miệng lại với thu hồi nước bọt của cậu đi!”

76. Chương 76: Cầm Tay

An Tiểu Ly bị Tần Tang bầu thì tỉnh táo, hơi quay đầu lại quả nhiên thấy mấy cái máy ảnh đang chụp lia lịa. Có lẽ đã được ai đó sắp xếp nên tất cả ống kính đều chia về phía cô. Nghĩ rằng có lẽ đây là khoảng khắc lãng mạn nhất trong đời, An Tiểu Ly vội vàng ngậm lại cái miệng há hốc do giật mình quá độ, cúi đầu, chớp chớp hàng mi, tỏ vẻ mặt xấu hổ tự ý lẽ.

Đáng tiếc khi đó cô không biết trước được sau này khi người nào đó lôi bộ ảnh ra chuẩn bị chỉnh sửa, thấy cô tỏ vẻ thờ ơ khi đối mặt với hành động mất thể diện ngàn năm khó có một lần của mình thì cảm tức tới mức hành hạ cô ba bữa cơm kèm theo trà chiều và bữa ăn khuya.

Trên sân khấu, chàng trai phong độ xuất trần như thiên thần chậm rãi đưa tay phải ra, ngón tay thon dài xinh đẹp đặt lên phím đàn, dưới ánh đèn như mộng như ảo.

Anh đàn khúc nhạc quen thuộc nhất thời thơ ấu – Thư gửi Elise(1).

(1) Đây là bản nhạc nổi tiếng của Beethoven mà hầu như ai cũng biết

mp3.zing/bai-hat/thu-gui-elise-beethoven/iw6i969b.html

Bài hát tổng cộng có năm đoạn, anh chuyên tâm đàn đoạn A. Có lẽ chỉ dùng tay phải nên đoạn nhạc cũng không quá tuyệt vời. Nhưng khóa La thứ toát ra sự thân thiết trong sáng, dung hợp với vẻ dịu dàng chưa bao giờ để lộ với người khác, mọi người ở đây đều cảm thấy khúc Elise đơn giản tuyệt diệu mà sống động chậm rãi toát lên từ tiếng đàn của anh.

Màn hình trên sân khấu chợt sáng lên, cảnh tượng phủ lá phong cổ xưa, chữ viết dần xuất hiện. Đầu tiên nhạt nhòa không rõ ràng, sau đó màu sắc đậm hơn, nét bút mạnh mẽ cương quyết. Những người đã từng quen biết với Lương thị đều rung mình, đồng thời nhớ tới chữ ký trên văn kiện cũng là kiểu chữ Lệ lạnh lùng, rồng bay phượng múa như vậy.

Mà nay, nét chữ lạnh lùng kia lại tạo nên những câu chữ khiến họ há hốc:

I love you,

not only for what you are,

but for what I am when I am with you.

I love you,
not only for what you have made of yourself
but for what you are making of me.

I love you
for the part of me that you bring out.

(Anh yêu em, không phải vì bản thân em, mà vì con người anh khi ở bên em.

Anh yêu em, không phải vì em đã trở nên thế nào, mà vì em đã biến anh thành con người ra sao.

Anh yêu em, vì phần con người em đã tìm ra trong anh)

Trong yên lặng, Trần Ngô Bạch nhìn về phía khán giả ở đằng xa, không thấy bất cứ sự việc gì cả, chỉ có Elise xinh đẹp của anh ngồi yên ở đó như lúc ban đầu. Mà đáp lại ánh mắt của anh, An Tiểu Ly đã ngừng thở. Cô có thể nghe thấy tiếng hoa nở khê khàng trong lòng mình. Ánh đèn sân khấu dịu dàng như ánh trăng sáng tỏ, hoàng tử của cô đã giữ bỏ lớp áo giáp cứng rắn.

Người ngốc nghếch như cô lại có thể gợi lên sự tin tưởng khờ dại chôn sâu chín vụn thước trong lòng anh, thêu hoa trên gấm.

Người kiên cường như anh lại có thể dịu dàng đóng kín thế giới muôn màu muôn vẻ này vì cô, chỉ còn lại những thứ đẹp đẽ.

Lúc tử sinh hay khi cách biệt, chẳng bỏ nhau lời quyết thệ.

Cầm tay nàng hẹn mấy lời: “Sống bên nhau mãi đến hồi già nua”.(2)

(2) Kịch cổ 4 của Khổng Tử - Người dịch Tạ Quang Phát. Tả về một người đi quân dịch nhớ gia đình, kể lại lúc mới lấy vợ đã hẹn ước chết sống hay xa cách cũng không bỏ nhau, nắm tay vợ mà hẹn nhau sống đến già.

Một người khác và Trần Ngô Bạch đều lo lắng cô ngốc lại tuột xích vào thời khắc quen trọng này, né tránh góc chụp ảnh, đứng đằng sau cách An Tiểu Ly không xa để cấp cứu kịp thời. Mà lúc này cô đã lệ rơi đầy mắt.

.....

Đèn bùng sáng, Lý Di Nhiên lập tức vỗ tay chúc mừng An Tiểu Ly, giẫm giày cao gót lên ghế, trong khung cảnh lịch sự mà vỗ tay hò hét liên tục. Mặc dù không phải là con cháu của Trương thị nhưng bởi vì Lý Vi Nhiên cực kỳ thương yêu cô nên cô gần như cũng trưởng thành bên Trương tư lệnh. Trương tư lệnh và phu nhân cũng rất thích cô bé hoạt bát lại có phần ương bướng này. Ngay sau đó cả gia tộc đều nể mặt cô, phần đông khách khứa đều là “mặt người dạ thú” đã thân quen. Lúc này Lý Di Nhiên vung tay hoan hô huyết sáo, mấy tiết mục góp vui đều rối loạn, thanh niên vây quanh, mọi người từng bừng tự do thể hiện.

Trương tư lệnh là người cũng biết hòa theo, thấy mọi người vui vẻ cũng cảm thấy bữa sinh nhật này thật mới mẻ. Dù sao cũng toàn là người quen, mặc cho đám trẻ con đùa nghịch.

Trong cảnh tượng hỗn loạn như vậy, Tần Tang và Lý Vi Nhiên không biết sao lại bị đẩy lên sân khấu. Hai người cầm microphone đã để sẵn ở hai bên, đồng thời quay đầu tìm ban nhạc thì ánh mắt lại chạm vào nhau đầy gượng gạo.

Ngồi bàn ở phía dưới, Tần Tổng đang chuyện trò vui vẻ, bỗng nhiên vài ánh mắt nghi ngại liếc về phía anh. Anh giật mình, liếc nhìn xung quanh tìm Tang Tang thì đám đông lại yên tĩnh.

Giọng nữ thanh lạnh, Tần Tổng nghe hai âm thôi cũng biết đó là Tang Tang của anh. Tiếng kèn ác-mô-ni-ca réo rất trầm bổng vang lên từ microphone.

Tần Tang ngồi trên chiếc ghế cao, hai tay nắm lấy giá microphone, mặc lễ phục trắng tinh tẻ, vạt váy rũ xuống từ ghế, khê đung đưa như trêu chọc trái tim người nào đó. Bên phải cô, trên chiếc ghế và giá microphone tương tự, đôi chân dài của Lý Vi Nhiên chống xuống, cô đơn ngồi ở đó, cúi đầu thật thấp, tia

sáng lung linh động trên hàng mi dài, hai tay cầm chiếc kèn ác-mô-ni-ca màu xanh biếc, đặt trên khoe miệng thỏ nhẹ.

Chầm chậm nhìn những màn đêm đôi ta đã từng thuộc về nhau

Sắc đỏ vẫn là mùa xuân anh mang đến cho em

Nước mắt khô đại, mong mỗi những thê lương lại nguyện thứ tha

Buổi sớm rời xa anh, bước đường cô độc dài đằng đẵng

Trong khoảnh khắc có quá nhiều điều muốn nói

Tiếc rằng sắp chia xa

Đành phải khắc ghi thời khắc này

Mai này cho dù ngàn vạn khúc ca lắm lỡ

Bay tới phương xa trên đường em

Mai này cho dù ngàn vạn ánh sao đêm

Soi sáng ánh trăng đêm nay

Vẫn không sánh được đêm diệu kỳ này

Cũng chẳng thể cho em thích thú

AH.

Bởi vì đêm nay chúng ta cùng hát(3)

(3) Ngàn vạn khúc ca lắm lỡ - Trần Tuệ Nhân

v.youku /v_show/id_XNTI0ODI4.html

Tiếng Quảng Đông của Tần Tang không chuẩn lắm, nhưng giọng hát trong vắt mềm mại thật sự động lòng người. Tiếng kèn ác-mô-ni-ca của Lý Vi Nhiên tuy cũng không lưu loát, nhưng có thể tan chảy trong nhịp điệu của cô, rồi du dương vang vọng. Từ đầu đến cuối hai người không liếc mắt nhìn nhau nhưng vẫn mờ ám bất thường. Từng người từng người nhìn Tần Tổng với sắc mặt phức tạp.

Lúc đầu Tần Tổng không kiềm chế được định xông lên, nhưng chưa đứng dậy đã bị Dung Nham ở bên cạnh giữ chặt lại.

“Cậu có thể rằng buộc cô ấy cả đời không?!” Dung Nham nâng rượu lên nhấp nháp chậm rãi, vẻ mặt vẫn phất phơ như cũ nhưng giọng nói mang theo ý lạnh, “Tiểu Lục, nghe anh một câu, nghĩ xa một chút, có lương tâm một chút.”

Bài hát kết thúc, Tần Tang mỉm cười, “Ngày tốt cảnh đẹp, đừng phụ đêm nay. Cháu chúc ông Trương thọ tử Nam Sơn, cũng chúc người bạn tốt nhất An Tiểu Ly của tôi...” Tần Tang mỉm cười nhìn Trương lão tư lệnh đang nheo mắt, rồi nhìn An Tiểu Ly vẫn gục trên vai Trần Ngộ Bạch chảy nước mắt nước mũi, “Ngày mai tôi sẽ đến Nhật hưởng thụ tuổi nước nóng và rượu ngon. Tiểu Ly, Tiểu Bạch, chúc hai người bạc đầu giai lão.” Nói xong lời cuối cùng, mắt của cô đã lấp lánh ánh sao, “Chúc mọi người năm tháng yên lành tốt đẹp, cuộc đời an ổn.”

Mọi người nâng ly vì năm tháng yên lành tốt đẹp. Tiếng hò hét loạn xạ lại vang lên, Tần Tang trượt khỏi chiếc ghế cao trong tiếng khen ngợi cổ vũ của mọi người, kéo làn váy dài rời đi. Lý Vi Nhiên vẫn ngồi ở đó, trở mắt nhìn cô đi xa từng bước một, ngón tay anh nắm chặt chiếc kèn ác-mô-ni-ca nho nhỏ, rìu móng tay trắng bệch.

.

Buổi đêm dĩ nhiên là hết sức triền miên. Từ lúc lên xe người An Tiểu Ly mềm nhũn, không ngừng dựa lên người Trần Ngộ Bạch, bàn tay nhỏ bé sờ soạng, Trần Ngộ Bạch nhin mà răng nghiến chặt, trở về cấp tốc.

Vào trong thang máy cô đã ý loạn tình mê, bám lấy vai anh, vòng tay trên cổ anh, liếm cầm anh như thể cún con. Thân thể xinh xắn của cô vùi vào trong áo vest của anh, bàn tay nhỏ bé kéo áo sơ mi nhét trong quần, vuốt ve dọc lên tới hai điểm đỏ trước ngực anh, khê khằng cọ sát giữa những ngón tay. Tiếng hít khí lạnh liên tiếp của Trần Ngô Bạch làm cô vô cùng tự hào.

“Buông tay!! Nếu không anh sẽ đập vỡ camera giám sát rồi ngừng thang máy lại. Ừm, chắc là khi họ chạy tới sửa xong thì em cũng bị anh trừng trị đau ra đấy rồi.” Trần Ngô Bạch mút lấy khoeo mắt cô, giọng nói rất khàn.

An Tiểu Ly thật sự lặng lẽ buông tay, Trần Ngô Bạch thả lỏng nhưng đồng thời cũng cảm thấy hơi mất mát. Ai biết anh còn chưa thả lỏng xong, cái đầu nhỏ của cô đã rúc vào ngậm điểm đỏ sưng tấy của anh qua lớp áo sơ mi.

Cảm giác mát lạnh trước ngực làm anh tê dại tới tận xương. Nghe thấy cô vừa ngậm vừa không tự chủ được mà thở gấp, Trần Ngô Bạch không thể nhịn nữa, ôm hông cô xoay người, đặt cô trong góc thang máy.

Bóng dáng của anh áp tới như ngọn núi, cả người An Tiểu Ly bao phủ bên trong. Tránh khỏi camera giám sát, cô hết sức an tâm, to gan rên rỉ một tiếng thật dài, Trần Ngô Bạch nghe vậy mà rung mình, bàn tay vân vê nơi đầy đặn mềm mại của cô mất khống chế, xé đứt dây nịt trên áo cô. Cô cười hì hì vươn hai tay trắng nõn vòng lên cổ anh, đôi mắt quyến rũ say rượu mơ màng khiến sự kiềm chế của anh đến cực hạn. Bây giờ Trần Ngô Bạch mới phát hiện ra cô hơi say, nếu không làm sao biết nhìn anh cười ngu ngơ như vậy. Anh thở hổn hển, gắng sức tránh camera, một tay kéo dây lưng của cô cố định lại lớp váy mỏng manh, tay kia bóp mạnh lên mông cô, kề sát dục vọng nóng bừng bắt đầu rục rịch dâng trào của mình cọ xát. Cách quần của anh và váy của cô, anh khấn thiết đến mức gần như có thể cảm nhận được cô đã ướt át ẩm áp.

Thang máy rớt cục “Đình” một tiếng, Trần Ngô Bạch vội vã cởi áo khoác xuống, bao bọc lấy An Tiểu Ly đã mềm nhũn, kẹp nách lôi vào trong nhà.

Trần Thế Cường và phu nhân bị hành động vĩ đại đêm nay của anh làm cho sợ hãi, đứng từ xa nhìn hai người nhỏ giọng bàn bạc suốt. Anh cực kỳ muốn đưa cô tới tranh thủ rên sất khi còn nóng mà định ngày cưới. Nhưng cô cứ khóc suốt, mắt mũi tèm nhen cọ xát người anh. Sau đó Tần Tang còn lên cơn bão đêm mai lên máy bay đi gặp ông bà Tiểu Lục ở Nhật Bản. An Tiểu Ly lại càng không nói được tiếng nào, cái miệng nhỏ run rẩy nhắm nháp từng hớp rượu, đến khi anh phát hiện cô đã chỉ biết cười ngây ngô.

Vào cửa, Trần Ngô Bạch tiện tay ném chìa khóa đi, vừa hôn cô nồng nhiệt vừa kéo váy cô xuống. Đêm nay An Tiểu Ly bị kích thích sinh hư, vô cùng khác thường, mút lấy đầu lưỡi của anh, nghe thấy tiếng nuốt nước miếng khiến anh sôi máu, hạ thân sưng tới mức muốn nổ tung.

Cô không cần ướt át, Trần Ngô Bạch chống cô lên tường, một tay giữ chặt hai tay cô trên đầu, tay kia kéo một chân cô lên, bàn tay giữ lấy eo cô, chân của cô vắt trên khuỷu tay anh, đung đưa theo động tác của anh, cực kỳ mê người.

“Aa.” Tiểu Ly thét lên, đôi mắt mơ màng nhìn người đàn ông đang chạm vào mình, cô chột tui thân mà mếu máo, “Anh nói tối nay không làm em đau nữa mà!”

Trần Ngô Bạch ra sức đưa đẩy, sáng khoái mồ hôi đầm đìa, cúi đầu mút đỉnh đồi mềm mại của cô, khê cần, nghe vậy buột miệng cười, phả khí nóng lên da cô làm nổi da gà, “Anh làm đau em ở đâu?”

Anh nói vậy thì động tác liền chậm lại, đi vào chậm rãi tới nơi sâu nhất, ma xát vòng quanh khiến Tiểu Ly không chịu nổi cất tiếng nỉ non rồi từ từ rút ra. Chết lũng ở nơi kề sát của hai người chảy xuống theo động tác rút ra của anh, trượt xuống theo dọc theo chân An Tiểu Ly, bóng loáng lấp lánh.

“Như vậy có đau không?” Anh không ngừng hỏi, “Chỗ này thì sao? Đau không?”

Khấp người An Tiểu Ly bùng cháy, nhưng tay lại bị anh giữ chặt, một chân bị anh nhấc lên, cả người bị anh kiềm chế không thể nào chống đỡ. Đành phải nâng cao bầu ngực xinh xắn đưa đến khoeo miệng anh, van xin anh ngậm lấy, co rút nơi ẩm ướt non mềm nhỏ bé của mình, siết chặt lấy vật sưng phồng nóng bỏng của anh như thể cái miệng nhỏ nhắn, hi vọng anh không chịu nổi mà mau lên chút.

Trong chuyện này Trần Ngô Bạch vẫn luôn thiếu kiên nhẫn như sói như hổ, nhanh chóng trở lại tiết tấu vừa này, chẳng qua mỗi một lần ra vào đều cố ý lướt qua điểm mẫn cảm nhất của cô, nhìn cô run rẩy từng đợt.

Nhóc con đáng thương! Anh cười hả giận.

“Đừng mà!” An Tiểu Ly thét chói tai, anh rút ra gần như chỉ còn phần đầu, lúc đi vào lại tiến mạnh tới điểm hơi nhô ra đó, còn nán lại không tha. Sự kịch liệt mau chóng làm cho cô hoảng sợ, chợt khóc nức nở, nhưng người lại run rẩy, cái miệng nhỏ nhắn há ra, cao triêu đến thất thần.

Trần Ngộ Bạch cũng không chịu được nữa, đi vào nơi sâu nhất của cô, nóng bỏng bắn ra. Anh hôn lên làn môi nhỏ nhắn sưng đỏ của cô, ngậm lấy đầu lưỡi cô, mắng không rõ tiếng: “Ngốc ạ! Anh có muốn làm đau em đâu. Anh yêu em mà!”

77. Chương 77: Vòng Quanh

Tan tiệc, Tần Tổng đưa Tần Tang về nhà. Dọc theo đường đi Cẩm Thú chỉ dấu môi không nói gì. Tần Tang cười hì hì dựa vào cửa sổ, nhìn cảnh sắc ven đường lùi về phía sau mà cười.

“Trần Ngộ Bạch đúng là gây chấn động,” Tần Tang nhớ tới niềm hạnh phúc của Tiểu Ly thì cô rất mừng, lẩm bẩm tự nói một câu, bỗng nhiên quay mặt lại hỏi cậu nhóc bên cạnh, “A Tổng, anh đã từng nghe câu nói cảm động nhất chưa?”

“Chưa.” Tần Tổng kiểm chế tâm trạng của mình, trả lời cô nhất gừng.

Tần Tang thở dài quỵên rũ, “Anh đúng là trẻ con.”

Cô mới vừa nói xong thì cả người lao về phía trước, sợ hãi hét lên một tiếng. May là có thắt dây an toàn, người bị kéo giật trở lại. Tần Tổng giẫm mạnh lên phanh xe, kéo phanh tay, thân thể bổ nhào về phía cô, áp chặt cô phía dưới. Khuôn mặt tuần mỹ cũng không mang nụ cười vui vẻ thường ngày nữa, ánh mắt cực kỳ dữ dằn.

“Tần - Tang!” Anh nghiêng răng nghiêng lợi gọi tên cô, đáng vẻ nổi giận như muốn ăn tươi nuốt sống cô, “Anh nói với em lần cuối, anh không phải trẻ con! Anh có thể chứng minh cho em xem. Lập tức! Lập tức! Ở ngay đây!”

Anh thật sự rất giận, thân thể kề sát Tần Tang cực nóng. Nhưng Tần Tang vẫn mang vẻ mặt mênh mang ngà ngà say kia, còn vươn một tay chọc lên mặt anh.

“Anh có biết câu tôi thấy cảm động nhất là gì không?” Dường như cô chẳng hề để ý đến dục vọng và lửa giận trong mắt Tần Tổng, mà chỉ nhìn xuyên thấu anh thấy một bóng dáng khác, người đàn ông vì cô mà chạy trốn trên màn tuyết trắng xoá, “Có người nói với tôi, trên đời này có vài người và vài việc đáng giá để anh ấy hi sinh tính mạng, bao gồm cả tôi. Thế nhưng cuộc đời này, anh ấy chỉ sẵn lòng sống vì tôi, cho dù rất khó khăn.”

Tần Tang nhẹ nhàng chạm lên khuôn mặt kề sát của anh, “Tôi không bằng anh ấy, tôi không thể hi sinh tính mạng vì người khác, nhưng lại có điểm tôi giống anh ấy. A Tổng, tôi chỉ sẵn lòng sống vì anh ấy, cho dù rất khó khăn.”

Trái tim Tần Tổng bị giọng nói lạnh lẽo của cô gái phía dưới làm cho nguội lạnh.

Nếu như có người yêu Tần Tang vô vọng như anh, sẽ hiểu sự bi thương của anh lúc này: Rõ ràng anh yêu cô trước nhưng cô chỉ nhớ rõ người kia đã đối xử với cô tốt thế nào. Rõ ràng anh thật sự yêu cô say đắm, lại bị cả thế giới cho là trẻ con náo loạn. Mà người duy nhất biết anh đã chìm đắm sâu đến ngần nào, người anh mắc nợ nhiều nhất trên đời này, lại là người duy nhất cô yêu.

Tần Tổng bị giam cầm trong biển khơi vô vọng vô tận, trời đất không thừa, tiến thoái lưỡng nan.

.

Lúc này Trần Ngộ Bạch cũng tiến thoái lưỡng nan như vậy.

Tâm tình An Tiểu Ly đã thất thường lại còn uống quá nhiều rượu, hoàn toàn thay đổi thành người khác. Nơi khít khao đó lại càng mềm mại ẩm ướt khiến hạ thân của anh tê dại, tựa như từng lớp thịt mềm mại

bọc lấy dục vọng đang bộc phát của anh. Anh vừa thích thú lại vừa khó chịu, chỉ muốn đặt con mèo đang kêu xuống dưới người hành hạ.

“Ss. . . . !” Trần Ngô Bạch ngẩng gương mặt tuấn tú ửng hồng lên, híp mắt thở dài một hơi. Khi anh ra sức đưa đẩy thì cô chủ động nghênh đón, vật nóng rực của anh đưa vào nơi sâu nhất. Cô luôn nhạy cảm, lúc này đã cao trào đến mức không kêu ra tiếng, thân thể nhỏ bé trần trụi ửng lên màu hồng quyến rũ, bên dưới co rút càng chặt hơn. Cái miệng nhỏ nhắn sưng đỏ ẩm ướt hơi hé ra, đầu lưỡi nho nhỏ như ẩn như hiện, anh không nhịn nổi nữa, hôn cô nồng nhiệt, day giữa hàm răng. Bàn tay giữ chặt hông cô, vật khổng lồ nóng rực thô bạo đưa vào nơi sâu nhất, ra sức đưa mạnh vào mấy lần, một luồng nhiệt ập vào vách tường nhạy cảm.

Từ phòng khách làm tới phòng ngủ, nghỉ ngơi xong anh lại muốn. Nhưng nhìn cô cả người dập dính, không thoải mái nằm sấp trên ngực anh cầu nhàu thì không khỏi mềm lòng, ôm cô vào phòng tắm.

Tối nay hai người đều bất an, cực kỳ yên lặng. An Tiểu Ly ngâm mình trong bồn tắm, nằm trên lồng ngực kiên cố ấm áp của anh mà lòng ngọt ngào.

“Trần Ngô Bạch.” Cô khẽ gọi.

Người nào đó đang nhắm mắt nghỉ ngơi hờ hững “ừm” một tiếng, thân dưới hơi bộc phát khẽ sát bờ hông cô, đưa thẳng vào giữa hai chân còn sưng đỏ. Hai tay cũng bắt đầu không có quy củ mà vuốt ve khắp người cô.

“Thật ra thì anh có thể nói thẳng với em, không cần nói trước mọi người như tối nay.” An Tiểu Ly tránh khỏi tay anh, lật người lại, gục trên người anh, vùi đầu vào hõm vai anh.

Trần Ngô Bạch vẫn nhắm mắt, một tay phủ lên sống lưng còn vương nước, tay kia tách đùi cô ra, đưa dục vọng đã đứng thẳng vào nơi ẩm ướt mềm mại của cô.

“Em biết anh ngược, ” An Tiểu Ly lười biếng không nhúc nhích, ghé vào tai anh khẽ nói, “Ngày xưa anh toàn quăng em lên giường. Em tưởng anh không thương em, thật ra thì anh chỉ xấu hổ thôi.” Ánh mắt của cô bừng sáng, “Giống như bài kiểm tra đó, cần phải có giám thị thì anh mới có thể ép mình nhanh chóng hoàn thành bài thi. Trần Ngô Bạch, anh vẫn luôn xấu hổ!”

Trần Ngô Bạch rốt cục không nhịn được nữa, khuôn mặt ửng hồng một cách đáng ngờ, hôn cái miệng nhỏ nhắn nhả của cô lại, thân dưới cũng tiến vào thân thể cô. An Tiểu Ly buồn cười bám lấy bờ vai anh, tự giác nhấn hông xuống. Nơi gắn kết của hai người nổi bọt khí, cô ngậm vào phân nửa, ngồi dậy.

Đây là lần nữ thượng nam đúng nghĩa đầu tiên của An Tiểu Ly. Lúc trước cho dù anh có đặt cô lên trên nhưng vẫn giữ chặt tay chân do anh chủ động. Góc độ này anh càng lộ vẻ thô to, cô có phần không thích ứng được, chậm rãi đi xuống, ngậm anh vào từng chút từng chút một. Trần Ngô Bạch nào có kiên nhẫn như vậy, duỗi tay giữ chặt vòng eo thon nhỏ, thẳng lưng tiến vào.

An Tiểu Ly ngậm nga một tiếng thư thái thật dài, một tay vịn bồn tắm, một tay vịn cánh tay anh, lay động từ trên xuống dưới từ trước ra sau.

Đây là lần đầu Trần Ngô Bạch luống cuống chặt vật trong chuyện giường chiếu thế này. Cô hầu như không biết gì, chỉ biết dao động trước sau khiến anh vừa đau vừa sướng. Anh muốn giúp nhưng cô lại không muốn, một lát lệnh cho anh không được nhúc nhích, một lát lại khó chịu nức nở cầu xin anh như mèo. . . .

Thời điểm cuối cùng vẫn bị anh vật xuống dưới, cong thành tư thế xinh đẹp, hai tay nắm lấy giá treo khăn, hai chân tách ra quỳ gối trong bồn tắm. Trần Ngô Bạch đứng trong bồn, xâm nhập cô từ phía sau, ra sức đụng chạm khiến cô không ngừng nỉ non. Nơi gắn kết chảy chất lỏng rơi xuống nước, gợn sóng lặn tẩn.

Bị anh giày vò lâu như vậy, cô không cần dạy dỗ cũng biết phải làm thế nào. Bị anh làm ẹt mỗi sợ, tự động hóp bụng lại, khiến cả người anh nóng lên, găm như dĩa thú, dán chặt vào người cô bắn ra.

“Trần Ngô Bạch.” Hết thấy xong xuôi, An Tiểu Ly mệt mỏi nép trong lòng anh, nhỏ giọng không ngừng kêu tên anh mà anh lại không trả lời, cô cầm ngón tay của anh lên nghịch, “Em đã nói với anh chưa nhỉ? Thật ra thì em cũng giống thế, hình như, có lẽ là yêu anh.” Cô càng nói càng nhỏ,

rút người lại. Anh sửng sốt, sóng biển trong lòng dâng trào, sau lúc sửng sờ thì kéo cô lên nhưng cô đã ngủ say rồi.

Cả đêm cô luôn miệng gọi Trần Ngộ Bạch, Trần Ngộ Bạch, nói không ngừng nghỉ. Mà Trần Ngộ Bạch vẫn chìm trong cảm xúc khiến tâm trọng chưa xót không thể thoát ra được. Cúi đầu nhìn về mặt yên ổn lúc ngủ của cô, một hồi lâu sau, cho đến khi cơn gió lúc rạng sáng mang hơi lạnh xuyên thấu qua rèm cửa mỏng manh thì anh đưa tay lấy chăn phủ lên cô theo bản năng, mới phát hiện rốt cuộc mình bị làm sao.

Cưng chiều. Khi một người đàn ông yêu một cô gái, muốn cưng chiều cô ấy vô bờ bến.

Trong bóng đêm ánh mắt anh tĩnh lặng, khóe miệng khẽ nhếch cười. Đưa tay lau nước bọt của cô bé trong lòng, khẽ hôn lên mũi cô, cơn buồn ngủ ập tới, ngọt ngào đi vào giấc mộng.

.....

Sân bay.

Tần Tổng dựa vào cây cột ở lối vào, sửng sờ nhìn Tần Tang đang đi về phía anh.

“Tần Tổng?” Tần Tang khua tay trước mặt anh, “Đang nghĩ gì thế?”

Tần Tổng bình tĩnh, cười gượng, “Không có chuyện gì, đi thôi.” Anh nhận lấy va ly nhỏ của Tần Tang, giao cho trợ lý đứng bên, còn mình thì ôm vai Tần Tang đi tới nơi soát vé.

Vừa mới đi vài bước, anh bỗng nhiên đứng lại, kéo tay Tần Tang, nhìn chăm chăm vào cô với vẻ do dự.

Tần Tang xoay người lại nhìn, cười hờ hững, bị anh kéo vào trong ngực. Anh cúi đầu, cô không tránh mà để ôi hai người áp vào nhau.

Trên người anh có mùi trong lành của buổi sớm, và cả mùi thuốc lá thoang thoảng mà Tần Tang chưa quen. Đầu lưỡi ẩm áp đẩy môi cô cũng khá thành thạo, môi anh mút lấy môi cô cực kỳ nồng nhiệt, không hề bận tâm mình đang ở nơi công cộng.

“85.” Mắt anh nhìn đồng hồ đeo tay, ngẩng đầu, thỏa ước nguyện liếm khóe miệng cô, khẽ nói.

Tần Tang vẫn mỉm cười, “Gì cơ?”

“Mạch đập của em.” Tần Tổng buông cổ tay phải cô ra, vẻ mặt thêm phần cô đơn, gương mặt điển trai buồn bã, một lúc lâu sau mới vực dậy tinh thần, ngẩng đầu lên, “Anh tự nói với mình, nếu mạch đập của em vượt qua 100 thì anh sẽ không quan tâm gì nữa, đưa em đến Nhật Bản gặp ông bà anh rồi đính hôn, kết hôn. Dù cho có phải xin lỗi anh năm thì anh cũng phải cố.”

Tần Tang cẩn thận nhìn anh, thiếu niên tuấn tú như bước ra từ truyện tranh này hình như cũng gãy đi. Ha ha, thật sự là dẫn vật lẫn nhau.

“Đi thôi!” Yên lặng một lúc, Tần Tổng bỗng nhiên ồn ào như thể trẻ con, phiền não gỡ đầu bứt tóc, bắt mắt nhe răng trợn mắt với Tần Tang, “Còn ngây ra làm gì?! Chẳng lẽ còn muốn nghe anh chúc phúc cho em hả?”

Mắt anh hình như long lanh ánh nước, chính anh cũng đã nhận ra, ngượng ngùng quay mặt đi, hầu kết lên xuống. Anh bình tĩnh lại, quay đầu cười với cô, “Em nằm mơ.....!!”

Chưa dứt lời, sân bay bỗng ồn ã, lối lên máy bay bị một đám người cường tráng mặc đồ đen cản lại, bên trong còn có những người đã lên máy bay nhưng lại trở ra. Mọi người không biết tại sao bỗng dưng phong tỏa sân bay, nhất thời bàn luận xôn xao.

Tần Tổng xem xét, đều là nhân viên an ninh của “Phi”. Anh nhún nhún vai, “Xong, HELLO KITE ra oai rồi, anh phải rút ngay đây.”

Tần Tang cười hờ hững, vẫy tay với anh, nhận lấy va ly đi ra ngoài.

Đằng sau là tiếng người ồn ào, cô nhẹ nhàng bước đi xa dần. Trong đám người chen chúc, tấm mặt nạ vui vẻ của Tần Tổng được hạ xuống, nhìn chăm chăm vào bóng lưng đó, không nói một lời, không cười không khóc.

.....

Khó khăn lắm Tần Tang mới chen đến cửa, qua đám người chen chúc hỗn loạn, cô thấy chiếc xe Land Rover màu bạc vội vàng phanh lại, chàng trai quen thuộc nhảy xuống. Trong lúc bối rối, anh bước hụt, ngã xuống đất rồi lại vội vàng bò dậy, lảo đảo đi vào bên trong.

Những người áo đen chặn cửa không cho ai ra ngoài, thấy anh đều cung kính hô “Ngũ thiếu gia”. Anh cũng chẳng quan tâm, kéo chiếc áo khoác mặc ngược, len lỏi vào đám đông.

Tần Tang cúi đầu đi ra ngoài theo mọi người. Quả nhiên Lý Vi Nhiên một lòng xông về phía máy bay bên ngoài, không hề nhìn thấy cô.

Cho là sân bay có vụ nổ hoặc là xảy ra sự kiện khủng bố gì đó, mọi người hợp lực phá bức tường người đang đứng cản để xông ra ngoài. Tần Tang cười thầm trong đám đông giằng dụa hoảng hốt, bỏ lại hành lý, dễ dàng chạy ra ngoài. Cô gọi tắc xi, nghĩ ngợi gì đó rồi chạy lại. Tìm một người áo đen nhìn có vẻ ngu ngơ nhất, vỗ vai anh ta rồi đi cà nhắc hô mấy câu gì đó.

Trong đám đông hỗn loạn, người áo đen kia sững sốt, Tần Tang vội vàng bỏ chạy.

Taxi vừa mới gọi được đã bị những người khác chiếm mất, Tần Tang cũng không giận, mặt mày hớn hở chạy về phía trước như điên, thỉnh thoảng nhìn về phía sau, người áo đen kia giữ lấy tai nghe hô to “Tần tiểu thư mà Ngũ thiếu gia muốn tìm đang ở phía trước sân bay”, vừa hô vừa đuổi theo, nhiều lần bị người ven đường đụng phải suýt ngã.

Đúng là trò cười. Tần Tang không kiềm chế được cười sặc sụa, cuối cùng nhìn thấy một chiếc taxi, vội vàng nhảy tới, nghênh ngang rời đi trong tiếng kêu ới ới càng lúc càng âm ỉ.

“Cô đi đâu vậy?” Tài xế taxi híп mắt cười, hỏi.

Tần Tang thở hổn hển, đỏ bừng cả mặt, nhưng đáy lòng lại chưa bao giờ hẫ hê như vậy, “Đi đường xa nhất, vòng một vòng rồi trở lại sân bay.” Nhìn cảnh vội bay vút ngoài cửa sổ, cô mỉm cười.

Lý Vi Nhiên, hết vòng này, chờ anh tới tìm em.

Giữa mùa hè, ánh mặt trời chói chang, Tần Tang vuốt ve tấm kính cửa sổ sáng rực, niềm vui ngập tràn trong tim.

~ Hoàn chính văn

~

78. Chương 78: Ngoại Truyện Về Chu Yến Hồi

“Chào mừng...” Lúc này giọng nói của Chu Yến Hồi có sự hưng phấn cực độ của dực vọng đè nén “Tiểu Tang Tang của tôi.”

Không biết chuyện gì đang xảy ra, mặt cô còn lấm tấm nước mắt. Vừa vào khoang máy bay trống trơn, cảm thấy bất thường, đôi mắt xinh đẹp như mèo của cô hiện vẻ hoảng hốt. Chu Yến Hồi tựa như một con sói nhìn con mồi bé nhỏ vùng vẫy giãy giụa. Thật đáng tiếc! Chu Yến Hồi sờ cảm âm thầm than thở, tại sao cô không kinh hoàng thất thố xoay người chạy trốn?!

Cánh cửa đang đó có liều thuốc đang chờ cô, cô mà chạy tới sẽ được chào hỏi. Lột sạch cô gái đỏ mặt vùng vẫy không ngừng rên rỉ, rồi mặc đồng phục nữ tiếp viên hàng không màu xanh, áo sơ mi màu trắng, nạm cúc áo không cài, váy juyp bó sát, một bên xé đến thắt lưng để lộ bắp đùi trắng bóc. Tại phòng vệ sinh nhỏ bé chỉ có thể chứa một người sâu trong khoang máy bay, áp cô lên tường, nhìn cô yếu ớt dựa vào tường. Cuối cùng đầu nhỏ vùi vào háng anh, đôi mắt mơ hồ mở to do tác dụng của thuốc, không cần anh dụ dỗ cô cũng lơi dực vọng của anh ra, há cái miệng anh đào nhỏ nhắn, đưa đầu lưỡi đỏ chót mút anh.

Chu Yến Hồi híp mắt, bị hoang tưởng của mình làm bản thân hưng phấn không biết phải làm thế nào. Anh hít một hơi thật sâu, nở nụ cười tà ác.

“Chu Yến Hồi!” Tần Tang lạnh lùng lên tiếng, kéo anh trở về thế giới hiện thực.

“Anh nghĩ thế nào?” Tần Tang thả túi xuống, đi tới bên cạnh anh, cách lối đi ngồi sòng vai với anh.

Chu Yến Hồi có phần nghi ngờ quay đầu nhìn cô, cô ấy. hình như hơi khác lần gặp mặt trước. Có chỗ nào đó không giống. Hình như có thứ gì đó đã chống đỡ tâm hồn bất an vất vưởng của cô. Anh nhìn mà phát bực, dứt khoát đứng dậy nhào tới.

Tần Tang trốn tránh theo bản năng, nhưng anh ta vốn nhanh nhẹn, hướng chỉ chỗ ngồi rất nhỏ, cô không thể né tránh, bị anh đè chặt phía dưới.

“Lần trước em hỏi tôi rồi, ” Chu Yến Hồi nở nụ cười khát máu, vươn một ngón tay chậm rãi vuốt ve gương mặt trắng nõn của cô, hơi thở nóng bỏng phả lên mặt Tần Tang, cô nổi da gà, “Câu trả lời của tôi.....vẫn giống lần trước.”

“Tiểu Tang Tang, tôi muốn nếm thử mùi vị của em, xem có ngon miệng giống như tôi nghĩ không.”

Nói rồi anh liền ra sức tách chân cô ra, thất lưng gầy gò chen vào, hơi di chuyển vật khổng lồ nóng bỏng trên bụng Tần Tang. Anh ta muốn thật!

“Chu Yến Hồi, anh có yêu tôi không?” Tần Tang đè nén cơn buồn nôn, nhân lúc tay anh ta đưa tay vào cổ áo thì cô vội vàng hô lên.

Chu Yến Hồi hơi chậm lại, chống người lên nhưng nửa người dưới vẫn áp chặt lên cô, một tay vẫn cố chấp tiến vào cổ áo cô, vuốt ve nơi đầy đặn mềm mại đó, động tác vô cùng mờ ám.

“Cô bé, em muốn diễn trò gì với tôi?” Anh cười xấu xa, móng tay lướt qua nơi đỏ tươi trên ngực cô, nhưng không nghe thấy tiếng rên rỉ trong dự liệu, anh bắt khẩn mạnh tay hơn, “Tôi có thể xử lý chuyện Trình Hạo ngay cả Kỷ Tứ của Lương thị cũng không điều tra được, em hãy dùng đầu óc thông minh của mình suy nghĩ kỹ đi, hôm nay..... có ai tới cứu em nổi không?”

Tần Tang cắn chặt răng, phản kháng một cách vô ích. Cô đè nén nỗi sợ trong lòng, cố gắng ổn định giọng điệu: “Chu Yến Hồi, nếu như anh có phần nào thích tôi thì anh không nên ép tôi. Nếu anh không thích tôi, vậy sao phải phí sức thế chứ?”

Tần Tang chợt đưa ra vấn đề logic như vậy, hiển nhiên đã phá hỏng nhà hứng của Chu công tử. Anh cau mày nhấc nửa người trên lên, Tần Tang vội vàng ổn định lại hô hấp, không để ngực phập phồng thêm kích thích anh ta.

“Chu Yến Hồi, anh quá cô đơn rồi.” Tần Tang quan sát anh ta thật cẩn thận, “Thật ra thì anh cũng phát hiện ra đúng không? Tôi và anh là cùng một loại người. Anh khó khăn lắm mới phát hiện ra đồng loại của mình cho nên nảy sinh hứng thú, bởi vì anh cô đơn quá lâu rồi.”

Chu Yến Hồi nở nụ cười hòa hảo thoáng nét kinh ngạc, dự vọng màu đỏ dần dần dịu lại, Tần Tang biết mình đã thành công một nửa.

“Thật ra anh không thích cuộc sống bây giờ, có phải không?” Tần Tang nói nhẹ nhàng chậm rãi, khe khẽ đẩy anh ra rồi ngồi dậy, “Chu Yến Hồi, anh có biết tôi đi Giang Nam làm gì không?”

Chu Yến Hồi hứng thú nhìn cô hồi lâu, lấy một điều thuốc ra ngậm trong miệng, như cười như không lắc đầu.

“Cứu rồi.” Tần Tang chân thành như học sinh tiểu học đọc sách giáo khoa, Chu Yến Hồi bị ánh mắt lấp lánh như bóng tìm được chân lý của cô làm cho hoảng hốt, “Chu Yến Hồi, anh đừng làm khó tôi, tôi tới cứu rồi anh, có được không?”

Đây là lần thứ hai điều thuốc của Chu Yến Hồi rơi xuống đất vì Tần Tang.

Buông tha cô không phải bởi vì mấy câu trẻ con này, Chu Yến Hồi chỉ cảm thấy buồn cười và tò mò. Nếu như từ đầu anh bị cô bé đó hành hạ thì cô định cứu rồi anh thế nào đây?

Nếu đàn ông nhàn hạ thoải mái thì cũng thích đẩy lùi cao trào sắp tới, rồi chạy nước rút rồi lại đẩy lùi tiếp. Sau mấy lượt rồi lên đỉnh, khoái cảm chồng chất này sẽ bộc phát như nước lũ cuốn trôi hết thảy.

Chu Yến Hồi tạm thời đang trong tâm thái tích lũy khoái cảm.

Đến tối, anh đề nén tới mức phải tìm nữ tiếp viên hàng không chân dài đích thực để thị tẩm.

Rõ ràng là khuôn mặt phương đông khuynh thành với mái tóc xoăn dài, hết lần này tới lần khác lại kêu tiếng Anh rồi tới tiếng Pháp, cũng đủ phóng túng nhưng anh lại chẳng có cảm giác gì. Cái từ “Cứu Rồi” của con bé Tần Tang chết tiệt cứ như Kim Cô Chú không ngừng hiện về trong đầu. Nữ tiếp viên hàng không bị anh tiến vào từ phía sau hoàn toàn mất hết lý trí, la khóc cả giọng, thế nhưng anh lại bực mình muốn cô ta nhanh chóng hôn mê.

“FUCK!!” Anh không nhịn được, phát mạnh lên bờ mông trần trụi của cô ta, “Nói tiếng Trung đi!”

Nơi ẩm áp bao chặt anh đột ngột co rút, cô ta thét lên, bờ mông trắng bóc ửng đỏ dẫu tay, cô ta lại càng bị kích thích, đưa hông ra sau chủ động khuấy động anh, còn quay mặt lại, đưa ngón tay vào đôi môi hồng, bắt chước anh đưa ra đưa vào, cất giọng quyến rũ “Sâu quá. . . .”.

Chu Yến Hồi kéo tóc, ép cô cong thành tư thế xinh đẹp, tay kia phát mạnh lên mông cô, muốn cô ta phải dùng cách đau đớn để tiếp nhận khoái cảm gấp bội của anh. Nữ tiếp viên hàng không chưa từng có khoái cảm mãnh liệt như vậy, vật đàn ông trong người càng lúc càng thô to, cô ta hưng phấn tới đỉnh, nghe tiếng động khi thân thể hai người chạm vào nhau, không ngừng rên rỉ. Căn phòng tràn ngập những tiếng mờ ám.

Một lúc lâu sau, cô gái dưới thân rốt cục cũng lên đỉnh mà co quắp hôn mê bất tỉnh. Chu Yến Hồi hăng hái rút người ra, lấy tay bôi chất lỏng ở nơi cửa huyết sưng đỏ của cô ta lên hậu môn, sau đó thẳng lưng đưa vào.

Phía sau rõ ràng đã từng đụng chạm, lúc anh tiến vào cô ta cũng chỉ là bất giác hừ hai tiếng. Thấy cô ta không tỉnh lại, anh liền gục trên lưng cô, thẳng lưng không nhanh không chậm kéo ra đưa vào, một lát sau rút ra, tháo mũ, rồi đẩy mạnh vào thêm mấy lượt. Anh cắn răng hừ một tiếng, bắn toàn bộ vào bên trong.

Xong xuôi nữ tiếp viên hàng không này nằm sấp ngủ thiếp đi, thế nhưng anh lại tỉnh như sáo, nhàn nhã tựa vào bên giường, ngẩn ngơ nhìn căn phòng xa hoa, rồi nhìn cô gái trên giường. Cô gái xinh đẹp bị anh giày xéo xanh tím cả người, chất lỏng màu trắng đục như ẩn như hiện ở nơi chưa hoàn toàn khép lại.

Cứu rồi. . . . Chu Yến Hồi cau mày, lần đầu tiên tìm tằm thăm đắp lên cho cô gái không biết tên. Anh túm lấy quần ngủ, chân trần đẩy cửa ra khỏi phòng.

Bốn người canh chừng Tần Tang ở phòng ngoài thấy anh đầu tóc rối bù ở trần xuất hiện thì đều hoang mang cúi đầu không dám nhìn.

Cô gái đang soi gương trước tủ quần áo nhìn thấy dáng vẻ rũ rượi của anh cũng sợ hết hồn. Chu Yến Hồi đoán chừng cô đã bị Tiểu Ngũ của Lý gia ăn rồi, cái mũi nhỏ khê ngửi được mùi hoan ái trên người anh, có vẻ như ngay lập tức biết anh vừa làm gì, cảnh giác lùi về sau một bước.

“Tang Tang, ” Sau khi vận động, giọng nói của anh khàn khàn quyến rũ, “Em định cứu rồi tôi thế nào?”

Tần Tang bị câu hỏi bất chợt của anh làm cho choáng váng, bình tĩnh lại mới “À” một tiếng, trả lời anh: “Trước tiên anh phải cai thuốc đi đã.” Cô nhìn anh qua làn khói, tuyệt đối không chỉ đơn giản là mùi thuốc lá.

Chu Yến Hồi cau mày, “Cái này có liên quan gì sao?”

“Đó là thái độ.” Tần Tang bỏ cái hộp nhỏ trong tay vào ngăn kéo, ngồi trước bàn trang điểm, nghiêm nghị nói, “Yến Hồi, trước kia tôi cảm thấy trên đời này người thương yêu tôi chỉ có bản thân, cho nên chỉ có quyết định của tôi mới là tốt nhất ỉn. Cũng bởi vì vậy mà tôi suýt mất Lý Vi Nhiên.”

“Vi Nhiên nói tôi không tin tưởng anh ấy, thật ra thì ngoài tôi ra thì tôi chẳng tin ai cả. Giống thuốc của anh vậy, chuyện này cũng rất khó khăn. Tôi vốn định đến Giang Nam để tìm hiểu nội tình, nhưng lại bị anh bắt đến đây rồi.” Lần đầu tiên cô thật lòng dịu mắt nói giỡn với anh, đáy mắt Chu Yến Hồi dâng lên một trận cuồng phong.

Từ khi anh mười bốn tuổi bị Chu gia đuổi ra khỏi cửa, hơn mười năm dài đằng đẳng này, cuộc đời anh chỉ có giết người, chết chóc và đủ thứ có thể khiến anh quên đi, ví như thuốc, ma túy và phụ nữ.

Nhưng chưa bao giờ anh cảm thấy bình yên như lúc này.

“Chu Yến Hồi?” Tần Tang cười nhẹ, khẽ gọi anh, “Anh đang nghĩ gì vậy? Muốn thả tôi đi à?”

Khóe miệng anh giật giật, một người vẫn thường mỉm cười xấu xa giờ này lại không cười nổi, “Tần Tang, tôi còn chưa nghĩ ra phải xử lý em thế nào, đừng đắc ý quá sớm.”

Tần Tang đứng lên đi vài bước, “Anh không cần phải cảnh giác với tôi như thế. Tôi không có ác ý, cũng không định chạy trốn. Một là chạy không thoát, một điều nữa là không muốn có việc cực đoan gì xảy ra vì tôi nữa. Thêm một lý do là nếu như tôi có thể giúp Chu Yến Hồi anh, như vậy coi như tôi đã trải qua cuộc hành trình cứu rỗi này rồi. Anh từ bỏ những thứ ngổn ngang này, học cách sống, còn tôi có lẽ sẽ học được cách tin tưởng.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/theo-dong-tinh-yeu>